alastair

reynolds

arca mântuirii

al doilea volum din trilogia
spațiul revelației

ARMADA

ALASTAIR REYNOLDS

Al doilea volum din trilogia
— SPAŢIUL REVELAŢIEI —

ARCA MÂNTUIRII

Original: *Redemption Ark* (2002)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

— 2020 —

PROLOG

Nava moartă era un obiect de o frumuseţe obscenă.

Skade descria în jurul ei o pseudo-orbită elicoidală, cu propulsiile corvetei răpăind o succesiune de rafale corective. Peisajul stelar se rotea înapoia navei, iar soarele sistemului dispărea şi reapărea cu fiecare buclă a spiralei. Atenţia femeii zăbovise cu o secundă prea mult asupra soarelui. Simţea acum o încleştare rău prevestitoare în gâtlej, precursoarea răului de mişcare.

Nu era ceea ce-i trebuia.

Iritată, Skade îşi vizualiză propriul creier în complexitate tridimensională sticloasă. Cojind parcă un fruct, ea îndepărtă straturi de neocortex şi cortex, înlăturând acele zone ale minţii care n-o interesau imediat. Ţesătura argintie a plasei implantate, identică din punct de vedere topologic cu reţeaua ei sinaptică nativă, pâlpâia de trafic neural; pachetele de informaţii goneau de la un neuron la altul cu un kilometru pe secundă, de zece ori mai rapid decât târâşul semnalelor nervilor biologici. De fapt, ea nu putea să perceapă deplasarea respectivelor semnale – aşa ceva ar fi necesitat o rată accelerată a conştiinţei, care ar fi cerut un trafic neural încă şi mai rapid –, totuşi, abstracţia dezvăluia care erau zonele cel mai active ale creierului ei augmentat.

Skade transfocă asupra unui loc specific al funcţiei cerebrale numit *area postrema,* un hăţiş străvechi de circuite neurale care tratau conflictele dintre vedere şi echilibru. Urechea ei internă simţea doar presiunea constantă a acceleraţiei navetei, însă ochii vedeau imagini ce se schimbau ciclic, pe măsură ce fundalul se rotea înapoia navei. Partea străveche a creierului ei putea doar să reconcilieze nepotrivirea aceea şi să presupună că Skade halucina. Ca atare, expedia un semnal către altă zonă din creier, care evoluase pentru a proteja corpul de ingerarea de otrăvuri.

Skade ştia că era inutil să-şi acuze creierul pentru că-i

dădea senzaţia de greaţă. Conexiunea halucinaţie/otravă funcţionase perfect milioane de ani, îngăduind strămoşilor ei să experimenteze cu o alimentaţie mai bogată decât ar fi fost altfel posibil. Atât doar că nu-şi avea locul aici şi acum, la marginea îngheţată şi periculoasă a altui sistem solar. Ea presupunea că ar fi fost logic să şteargă asemenea trăsături prin recablarea iscusită a topologiei fundamentale, dar era mai uşor de spus decât de făcut. Creierul era holografic şi dezordonat, ca un program de computer supracomplicat în mod iremediabil şi de aceea, prin „deconectarea” părţii din creier care-i cauza greaţă, Skade afecta aproape cert alte zone ale funcţionării cerebrale ce foloseau unele circuite neurale comune. Putea totuşi accepta asta; făcuse ceva similar de o mie de ori anterior şi rareori avusese parte de efecte cognitive secundare.

Iată! Zona vinovată pulsă trandafiriu şi ieşi din reţea. Greaţa dispăru; Skade se simţea mult mai bine.

Rămăsese doar mânia provocată de propria ei neglijenţă. Când fusese agentă de teren şi întreprinsese incursiuni frecvente în teritoriul inamic, n-ar fi întârziat niciodată atâta să efectueze o ajustare neurală aşa de modestă. Devenise neglijentă şi asta era de neiertat. Mai ales acum, când nava revenise, un eveniment care se putea dovedi la fel de important pentru Cuibul-Mamă ca oricare dintre campaniile recente ale războiului.

Se simţea mai ageră acum. Vechea Skade era tot acolo, atât doar că la răstimpuri mai trebuia ştearsă de praf şi reascuţită.

[Skade, o să fii precaută, da? În mod clar, cu nava asta s-a petrecut ceva foarte bizar.]

Vocea pe care o auzea era discretă, feminină şi restricţionată la interiorul craniului ei. Îi răspunse subvocal.

Ştiu.

[Ai identificat-o? Ştii care dintre cele două este sau a fost?]

A Galianei.

Acum, după ce o ocolise complet, o imagine tridimensională a navei i se formă în cortexul vizual, încadrată într-o ţesătură de adnotări eidetice schimbătoare, pe măsură ce alte informaţii erau extrase din carcasă.

[A Galianei? *Acea* Galiana? Eşti sigură?]

Da. Între cele trei nave care au plecat împreună existau mici deosebiri de design, iar acestea se potrivesc cu ale navei ei.

Prezenţa nu răspunse imediat, aşa cum proceda uneori.

[Asta a fost şi concluzia noastră. N-ai zice însă că ceva s-a întâmplat în mod clar cu nava asta de când a părăsit Cuibul-Mamă?]

O *sumedenie de* ceva, *dacă m-aţi întreba pe mine.*

[Să o luăm de la prova spre pupa. Există dovezi de avarii – avarii considerabile: laceraţii şi crestături, porţiuni întregi din carcasă care par să fi fost înlăturate şi abandonate, ca un ţesut organic bolnav. Crezi că poate fi Epidemia?]

Skade clătină din cap, amintindu-şi călătoria recentă în Oraşul Abisului.

Eu am văzut de aproape efectele Epidemiei Fuziunii. Asta nu pare deloc similar.

[Suntem de acord, este ceva diferit. Trebuie aplicate însă precauţii complete de carantină împotriva Epidemiei; este posibil totuşi să avem de-a face cu un agent infecţios. Concentrează-ţi, te rog, atenţia asupra pupei.]

Glasul, care nu era niciodată exact la fel ca oricare dintre celelalte pe care le auzise de la alţi Agregaţi, căpătă un ton superior, doct, de parcă ar fi ştiut deja răspunsurile la întrebările pe care le punea.

[Ce părere ai despre structurile regulate înglobate în carcasă?]

Pâlcuri de cuburi negre de diferite mărimi şi orientări se vedeau ici-colo, dispuse aleatoriu. Păreau să fi fost presate în carcasă, ca şi cum aceasta ar fi fost din lut umed, astfel încât erau pe jumătate intrate în materialul ei. Radiau cozi curbilinii de cuburi mai mici, care şfichiuiau în exterior în

arcuri fractale elegante.

Aş spune că sunt exact ce au încercat ei să taie din alte părţi. În mod evident, n-au fost suficient de rapizi ca să ajungă la toate.

[Suntem de aceeaşi părere. Indiferent ce ar fi, trebuie tratate cu cea mai mare precauţie, deşi este perfect posibil ca acum să fie inactive. Poate că Galiana a reuşit să le oprească răspândirea. Nava ei a izbutit să răzbată până foarte departe, chiar dacă a revenit acasă pe autopilot. Eşti sigură că nu-i nimeni viu la bord?]

Nu voi fi sigură până n-o vom deschide. Însă nu pare promiţător. Nicio mişcare, niciun punct fierbinte evident. Carcasa este prea rece pentru ca vreun proces de menţinere a funcţiilor vitale să fie operaţional, cu excepţia cazului în care au un motor crio-aritmetic.

Skade ezită, rulând în minte alte simulări ca proces de background.

[Skade...?]

Ar putea exista un număr redus de supravieţuitori, totuşi, cei mai mulţi din echipaj nu pot fi altfel decât nişte cadavre îngheţate. Am putea sonda câteva memorii, dar până şi aşa ceva ar fi probabil optimist.

[De fapt, ne interesează un singur cadavru.]

Nu ştiu nici măcar dacă Galiana se află la bord. Şi chiar dacă s-ar afla, chiar dacă am depune toate eforturile pentru readucerea ei la viaţă, s-ar putea să nu reuşim.

[Înţelegem. La urma urmelor, sunt vremuri dificile. Deşi ar fi glorios să reuşim, eşecul ar fi mai rău decât absenţa încercării. Cel puţin în ochii Cuibului-Mamă.]

Aceasta este opinia gândită de Consiliul Nopţii?

[Toate opiniile noastre sunt gândite, Skade. Eşecul vizibil nu poate fi tolerat, dar asta nu înseamnă că nu ne vom strădui. Dacă Galiana se află la bord, vom face totul ca s-o aducem înapoi. Trebuie să procedăm însă într-un secret absolut.]

Mai precis, cum anume absolut?

[Revenirea navei va fi imposibil de ascuns de restul Cuibului-Mamă. Dar îi putem scuti de chinul speranţei. Se

va anunţa că ea este moartă, dincolo de orice speranţă a readucerii la viaţă. Suferinţa compatrioţilor noştri va fi scurtă şi strălucitoare ca o novă. Dar va face ca eforturile lor împotriva inamicului să fie mai intense. Iar între timp noi o vom trata pe Galiana cu răbdare şi dragoste. Dacă o vom readuce la viaţă va fi un miracol. Vom fi iertaţi pentru că am deformat adevărul pe ici, pe colo.]

Skade se abţinu să izbucnească în râs.

Deformarea adevărului? Mie îmi sună ca o minciună făţişă. Şi cum vă veţi asigura că povestea vă va fi respectată de Clavain?

[De ce îţi imaginezi că el va fi o problemă?]

Ea răspunse la întrebare prin altă întrebare.

Intenţionaţi să nu-i spuneţi nici lui?

[Este război, Skade. Există un vechi aforism despre adevăr şi pierderi, cu care nu te vom reţine acum, dar suntem siguri că ai înţeles ideea. Clavain este un activ major în arsenalul nostru tactic. Gândirea lui nu seamănă deloc cu a altor Agregaţi şi din acest motiv ne oferă un avantaj constant împotriva inamicului. Va jeli şi va jeli repede, precum ceilalţi, şi va fi dureros. Dar apoi va redeveni vechiul Clavain, tocmai când avem cea mai mare nevoie de el. Nu crezi că este mai bine decât să-l supunem unei perioade prelungite de speranţă şi – foarte probabil – dezamăgire strivitoare?]

Vocea îşi schimbă tonul, simţind poate că trebuia să-şi susţină mai convingător opinia.

[Clavain este sentimental într-o măsură mult mai mare decât noi, ceilalţi. Era bătrân când a venit la noi, mai bătrân în termeni neurologici decât oricare recrut pe care l-am câştigat vreodată. Mintea continuă să-i fie împotmolită în moduri vechi de gândire. Nu trebuie să uităm asta niciodată. Este fragil şi are nevoie de grija noastră, ca o floare delicată dintr-o seră.]

Totuşi, a-l minţi despre Galiana…

[S-ar putea să nu se ajungă niciodată la asta. Să nu ne pripim. Mai întâi să cercetăm nava – poate că Galiana nici măcar nu este la bord.]

Skade aprobă din cap.

Ăsta ar fi lucrul cel mai bun, nu? Atunci am şti că ea trăieşte pe undeva.

[Da. Apoi însă va trebui să rezolvăm problema măruntă a celor întâmplate cu a treia navă.]

În cei nouăzeci şi cinci de ani trecuţi de la declanşarea Epidemiei Fuziunii, Agregaţii învăţaseră foarte multe despre managementul contaminării. Fiind una dintre ultimele facţiuni ale omenirii care păstrase o tehnologie pre-Epidemie apreciabilă, ei priviseră carantina cu foarte multă seriozitate. Pe timp de pace, opţiunea cea mai sigură şi mai uşoară ar fi fost examinarea navei *in situ,* pe când plutea în derivă prin spaţiu la periferia sistemului. Exista însă un risc prea mare ca demarhiştii să observe activitatea respectivă, aşa că investigaţia trebuia să se desfăşoare la adăpostul camuflajului. Cuibul-Mamă era deja echipat pentru preluarea de vehicule contaminate, aşa că reprezenta destinaţia perfectă.

Erau necesare totuşi precauţii, iar asta implica un anumit volum de muncă în spaţiul cosmic deschis. Mai întâi servitorii demontară motoarele, tăind cu lasere traversele ce le fixau de ambele părţi ale carcasei uşor conice a luminălucii. Funcţionarea necorespunzătoare a unui motor ar fi putut distruge Cuibul-Mamă şi, cu toate că aşa ceva era aproape de neconceput, Skade era decisă să nu-şi asume niciun risc câtă vreme natura celor întâmplate cu nava rămânea necunoscută. În acelaşi timp, ordonă rachetelor-tractoare să remorcheze până la epavă blocuri de gheaţă cometară neagră, nesublimată, pe care servitorii le întinseră peste carcasă într-o izolaţie groasă de un metru. Servitorii terminară treaba repede, fără să intre nicio clipă în contact direct cu carcasa. Nava fusese întunecată de la bun început, dar acum deveni imposibil de neagră.

După ce se încheie şi etapa aceasta, Skade lansă gheare spre gheaţă, ancorând rachete-tractoare împrejurul carcasei. Întrucât gheaţa avea să suporte tot stresul structural al deplasării navei, ataşă o mie de rachete

pentru a evita fracturarea vreunei părţi din izolaţie. Spectacolul se dovedi extraordinar de frumos când se aprinseră toate: o mie de gămălii de ac de flăcări albastre şi reci care ţâşniră din miezul negru ca o turlă al epavei. Femeia păstră acceleraţia lentă şi calculele îi fuseseră atât de precise, încât avu nevoie doar de o mică rafală corectoare înainte de apropierea finală de Cuibul-Mamă. Genul acesta de rafale erau corelate pentru a coincide cu petele oarbe din acoperirea senzorială a demarhiştilor, despre care aceştia credeau că nu le erau cunoscute Agregaţilor.

Odată intrată în Cuibul-Mamă, nava fu dusă într-o staţie de andocare cu diametrul de cinci kilometri, placată cu ceramică la interior. Staţia fusese concepută special pentru nave afectate de Epidemie şi era suficient de mare pentru a primi o luminălucă având motoarele demontate. Învelişul interior de ceramică era gros de treizeci de metri şi absolut toate maşinăriile de acolo erau călite împotriva tulpinilor cunoscute ale Epidemiei. Incinta fu etanşată după intrarea navei şi a echipei de examinare, selectată personal de Skade. Deoarece conexiunile de date ale staţiei cu restul Cuibului-Mamă erau extrem de sărăcăcioase, echipa trebuia să fie pregătită să facă faţă izolării de milionul de Agregaţi din Cuib. O astfel de cerinţă ducea la operatori nu întotdeauna stabili, dar Skade nu se putea plânge. Ea însăşi era cea mai rară dintre toţi: o Agregată care putea opera complet autonom, chiar pătrunzând adânc în teritoriul inamic.

După asigurarea epavei, se trecu la presurizarea incintei cu argon la două atmosfere. Cu excepţia unui strat fin de gheaţă, totul de pe navă fu îndepărtat prin ablaţie delicată, iar topirea stratului final dură şase zile. Un stol de senzori pluti deasupra navei aidoma unor pescăruşi, adulmecând argonul în căutarea de materii străine. Cu excepţia unor fragmente din carcasa navei, nu detectară nimic neobişnuit.

Skade nu se grăbi, ci îşi luă toate precauţiile posibile. Nu atinse nava înainte să fie absolut necesar. Un

gravitometru imagistic în formă de inel zumzăi în lungul navei, cercetându-i structura internă şi evidenţiind detalii neclare din interior. Cele mai multe imagini văzute de Skade corespundeau cu ceea ce se aşteptase, potrivit planurilor navei, dar existau şi lucruri ciudate care nu aveau ce căuta acolo: mase negre şi alungite, care se înfăşurau şi se bifurcau prin navă. Îi reaminteau de urmele de gloanţe din imagini medico-legale sau de patternurile lăsate de particulele subatomice care treceau prin camere cu ceaţă. Acolo unde masele negre ajungeau la exteriorul carcasei, Skade găsi de fiecare dată una dintre structurile cubice pe jumătate îngropate.

În navă exista totuşi spaţiu în care ar fi putut supravieţui oameni, deşi, potrivit tuturor indiciilor, la bord nu exista viaţă. Radarul cu neutrino şi scanările cu raze gama elucidară structura într-o măsură mai mare, însă Skade tot nu putea să vadă amănuntele cruciale. Fără prea mare entuziasm, trecu la faza următoare a investigării: contactul fizic. Fixă zeci de picamăre mecanice în jurul carcasei, alături de sute de microfoane lipite în prealabil. Picamărele începură să bubuie în carcasă, iar vacarmul se auzea în interiorul costumului spaţial al femeii, transmis prin argon. Suna ca o armată de fierari ce munceau într-o oţelărie îndepărtată. Microfoanele căutau ecouri metalice, în timp ce undele acustice se propagau prin navă. Una dintre rutinele neurale mai vechi ale lui Skade descâlcea informaţiile îngropate în timpii de sosire ai ecourilor, asamblând un profil tomografic de densitate a navei.

Skade vedea totul în tonuri gri-verzui spectrale. Nu contrazicea nimic din ce aflase deja şi îi îmbunătăţea cunoştinţele în câteva zone. Dar nu mai putea întrezări nimic dacă nu intra, şi asta n-ar fi fost uşor. Toate ecluzele pneumatice fuseseră sigilate din interior cu dopuri din metal topit. Tăie prin ele, încet şi neliniştită, cu lasere şi cu burghie cu vârfuri de hiperdiamant, simţind teama şi disperarea echipajului. După ce deschise prima ecluză, trimise o grupă de explorare formată din servitori căliţi, crabi cu învelişuri ceramice, dotaţi doar cu atâta

inteligenţă cât să-şi facă treaba. Îi transmiteau imagini drept în minte.

Ceea ce găsiră o oripilă.

Echipajul fusese măcelărit. Unii fuseseră pur şi simplu rupţi, striviţi, dezmembraţi, terciuiţi, feliaţi, fragmentaţi. Alţii fuseseră arşi, sufocaţi sau îngheţaţi. În mod evident, carnajul nu se petrecuse rapid. Pe măsură ce absorbea detaliile, Skade începea să-şi imagineze cum se întâmplase totul: o suită de lupte înverşunate şi înfruntări finale în diverse părţi ale navei, cu echipajul ridicând baricade improvizate împotriva invadatorilor. Nava însăşi se străduise cu disperare să-şi protejeze ocupanţii umani, rearanjând partiţii interioare pentru a ţine inamicul la depărtare. Încercase să inunde unele zone cu fluide de răcire sau cu atmosferă de înaltă presiune, iar în celulele acelea Skade găsi corpurile inactive ale unor maşini stranii şi dizgraţioase – conglomerate din mii de forme geometrice negre.

Formulă o ipoteză. Nu era dificil. Cuburile se lipiseră singure de exteriorul navei Galianei. Se multiplicaseră, crescând pe măsură ce absorbiseră şi procesaseră integumentul fuzelajului. Din punctul acesta de vedere, semăna într-adevăr cu o epidemie, însă fusese microscopică; nu vedeai niciodată cu ochiul liber elementele individuale ale virusului. Aici fusese ceva mai brutal şi mai mecanic, aproape extremist în felul în care se înmulţea. Epidemia impregnase materia transformată cu ceva din caracteristicile ei anterioare, zămislind fantasme himerice de maşină şi carne.

Nu, îşi spuse Skade, în niciun caz nu avea de-a face cu Epidemia Fuziunii, oricât de liniştitoare ar fi fost aceasta acum.

Cuburile se infiltraseră în navă şi formaseră apoi unităţi atacatoare – conglomerate de soldaţi care omorâseră, avansând lent de la fiecare punct de infectare. Judecând după rămăşiţe, erau neregulaţi şi asimetrici, asemănători mai degrabă cu roiuri dese de viespi, decât cu entităţi individuale. Fuseseră probabil capabili să se strecoare prin

deschiderile cele mai mici, pentru a se reasambla apoi de partea cealaltă. Totuşi, bătălia durase. Potrivit estimării lui Skade, fuseseră necesare zile pentru înfrângerea întregii nave. Ba poate chiar multe săptămâni.

Se cutremură la gândul acesta.

La o zi după ce intraseră, servitorii găsiră câteva corpuri umane aproape intacte – doar capetele fuseseră înghiţite de căşti negre formate din cuburile ce le înconjurau. Maşinăriile străine păreau inerte. Servitorii înlăturară părţi din căşti şi descoperiră că excrescenţe ale maşinilor ajunseseră în ţestele cadavrelor, prin găvanele ochilor, prin urechi sau prin cavităţile nazale. Examinări ulterioare arătară că excrescenţele se bifurcaseră de multe ori, până ajunseseră la scară microscopică. Se extinseseră mult în creierii morţilor, stabilind conexiuni cu implanturile native ale Agregaţilor.

Însă maşinile, şi gazdele lor, erau acum complet moarte.

Skade încercă să deducă cele întâmplate, dar înregistrările navei erau complet distorsionate. Era evident că Galiana întâlnise ceva ostil, totuşi, de ce cuburile nu distruseseră nava dintr-un singur asalt? Infiltrarea fusese lentă şi dureroasă şi ar fi fost logică doar dacă aceste cuburi ar fi dorit să păstreze nava intactă cât mai mult timp.

Două nave merseseră mai departe în expediţie – ce se întâmplase cu cealaltă?

[Ipoteze, Skade?]

Da, dar nimic care să-mi placă.

[Cuburile au vrut să afle cât mai multe, asta crezi, nu?]

Nu mă pot gândi la alt motiv. Le-au introdus sonde în creier, citindu-le maşinăriile neurale. Doreau să culeagă informaţii.

[Da. Suntem de acord. Cuburile trebuie să fi aflat foarte multe despre noi. Trebuie să le considerăm o ameninţare, chiar dacă deocamdată nu ştim unde era Galiana când au găsit-o. Există totuşi un licăr de speranţă, n-ai zice?]

Skade nu izbutea să vadă care ar fi fost licărul respectiv. Omenirea căutase de secole o inteligenţă extraterestră

lipsită de ambiguitate. Deocamdată nu găsise decât piste amăgitoare: Jonglerii Minţii, Linţolierii, vestigiile arheologice a altor opt-nouă culturi moarte. Nu întâlnise niciodată altă inteligenţă vie care să utilizeze maşini, nimic cu care să se compare pe sine.

Până acum.

Şi se părea că această inteligenţă utilizatoare de maşini se furişa, se infiltra şi măcelărea, după care invada creieri.

Skade recunoştea că nu era cel mai fructuos prim contact de gradul întâi.

Speranţă? vorbiţi serios?

[Da, întrucât nu ştim dacă aceste cuburi au reuşit să le transmită cunoştinţele căpătate celor care le-au trimis. La urma urmelor, nava Galianei a revenit acasă. Ea trebuie s-o fi pilotat până aici şi n-ar fi făcut asta dacă ar fi crezut că exista vreun pericol de a-l conduce pe inamic la noi. Clavain ar fi mândru, bănuiesc. Ea s-a gândit până în ultima clipă la noi; s-a gândit la Cuibul-Mamă.]

Totuşi, şi-a asumat riscul...

Glasul Consiliului Nopţii o opri brusc.

[Nava este un avertisment, Skade. Este intenţia Galianei şi este felul cum trebuie s-o interpretăm noi.]

Un avertisment?

[Că trebuie să fim pregătiţi. Ei se află încă acolo şi, într-un fel sau altul, îi vom reîntâlni.]

După cum vorbiţi, aproape că v-aţi aştepta să sosească.

Dar Consiliul Nopţii nu mai spuse nimic.

Trecu încă o săptămână până o găsiră pe Galiana, pentru că nava era vastă şi în interiorul ei se produseseră multe schimbări ce împiedicau o căutare rapidă. Skade intrase ea însăşi, alături de alte echipe de cercetare. Purtau blindaje ceramice grele peste costumele de presiune, plăci ca nişte carapace, care stânjeneau mişcările dacă nu dădeai dovadă de multă grijă şi de gândire prealabilă. După câteva minute de bâjbâieli şi blocări în posturi din care nu putea să iasă decât printr-o laborioasă inversare a mişcărilor care o aduseseră acolo,

Skade scrise în grabă un patch de mişcare pe baza imaginii corporale şi-l rulă pe un grup de circuite neurale inactive. Lucrurile deveniră mai uşoare, deşi avea sentimentul neplăcut că era condusă de o omoloagă spectrală a ei. Îşi propuse să revizuiască scriptul ulterior, pentru ca rutinele de mişcare să pară complet voluntare, indiferent cât de iluzorie ar fi fost senzaţia.

Până atunci servitorii făcuseră tot ce erau în stare. Asiguraseră volume însemnate din navă, pulverizând epoxid din fibră de diamant peste ruinele maşinilor extraterestre şi prelevaseră mostre de ADN din majoritatea cadavrelor din zonele explorate. Fiecare eşantion individual de material genetic fusese identificat pe baza listelor echipajelor din Cuibul-Mamă, păstrate după plecarea flotei de explorare, dar pe listă figurau încă multe nume ce trebuiau asociate unor mostre ADN.

În mod inevitabil, aveau să fie şi nume cărora Skade să nu le găsească corespondenţa. Când prima navă revenise acasă, cea în care se aflase Clavain, Cuibul-Mamă aflase că în adâncul spaţiului cosmic, la zeci de ani-lumină depărtare, se luase decizia divizării expediţiei. O parte dintre Agregaţi doriseră să revină acasă, auzind zvonurile de război împotriva demarhiştilor. De asemenea, simţeau că era momentul să aducă datele pe care le colectaseră deja – mult prea multe pentru a fi transmise.

Separarea nu fusese încordată. Existaseră regrete şi tristeţe, totuşi nu un sentiment real de lipsă de coeziune. După perioada uzuală de dezbateri, tipică oricărui proces Agregat de luare a unei hotărâri, despărţirea fusese considerată cursul de acţiune cel mai logic. Ea permitea continuarea expediţiei şi în acelaşi timp asigura revenirea în condiţii de securitate a informaţiilor adunate. Dar în timp ce Skade ştia cu exactitate cine optase să rămână în adâncurile spaţiului cosmic, nu avea cum să ştie ce se petrecuse mai departe. Putea doar să bănuiască schimburile ce avuseseră loc între cele două nave rămase. Faptul că aceasta era nava Galianei nu însemna că Galiana trebuia să se găsească la bordul ei, aşa că se pregăti

pentru dezamăgirea inevitabilă, dacă aşa ar fi stat lucrurile.

Mai mult încă, ar fi fost o dezamăgire pentru tot Cuibul-Mamă. În definitiv, Galiana era simbolul lor. Ea îi creas e de fapt pe Agregaţi, cu patru sute de ani în urmă şi la unsprezece ani-lumină depărtare, într-un labirint de laboratoare de sub solul planetei Marte. Fusese plecată aproape două secole; timp suficient pentru a dobândi statura legendară pe care o refuzase înainte. Iar acum revenise – dacă se afla într-adevăr la bordul acestei nave – în cartul lui Skade. Aproape că nici nu mai conta că era probabil moartă, alături de ceilalţi. Pentru Skade ar fi fost îndeajuns să-i aducă acasă rămăşiţele.

Însă Skade găsi mai mult decât nişte simple rămăşiţe.

Locul de odihnă al Galianei, dacă putea fi numit astfel, se găsea foarte departe de nucleul central al navei. Galiana se ascunsese înapoia unor baricade blindate, la mare distanţă de ceilalţi. Examinarea medico-legală atentă arătă că legăturile de date dintre locul ei de odihnă şi restul navei fuseseră în mod deliberat retezate din interior. În mod evident, Galiana încercase să se izoleze, desprinzându-şi mintea de ceilalţi Agregaţi din navă.

Sacrificiu de sine sau instinct de conservare? se întrebă Skade.

Galiana se găsea în refrisomn, răcită până la un punct în care toate procesele metabolice se opriseră. Maşinile negre ajunseseră totuşi până la ea şi spărseseră blindajul sarcofagului de refrisomn, înghesuindu-se în spaţiul dintre Galiana şi suprafaţa interioară a sarcofagului. Când sarcofagul fu dezasamblat, maşinile formau un înveliş ca o mumie de un negru-absolut în jurul Galianei. Nu exista nicio îndoială că ar fi fost ea: scanările ce priviseră prin cocon descoperiseră o structură osoasă care se potrivea perfect cu a Galianei. Corpul din interior nu părea să se fi deteriorat sau să se fi descompus în timpul călătoriei, iar senzorii izbutiseră chiar să detecteze semnale slabe de la plasa ei implantată. Deşi semnalele se dovedeau prea slabe pentru a permite conexiune de la minte la minte, era clar

că ceva din interiorul coconului continua să fie capabil de gândire şi să se întindă spre exterior.

Atenţia se mută asupra coconului în sine. Analiza chimică a cuburilor fusese zadarnică: nu păreau „făcute” din ceva şi nici nu deţineau granularitate atomică. Feţele cuburilor erau simpli pereţi goi de forţă pură, transparenţi faţă de anumite forme de radiaţie. Erau foarte reci – încă active într-un fel în care niciuna dintre celelalte maşinării nu fusese deocamdată. Totuşi, cuburile individuale nu rezistau după ce erau desprinse de masa mai mare şi, după separare, se micşorau rapid, ajungând la dimensiuni microscopice. Echipa lui Skade încercă să focalizeze scanere asupra cuburilor înseşi, străduindu-se să întrevadă orice ar fi fost îngropat sub faţete, dar nu avu niciodată viteza necesară. În locul cuburilor, găseau doar câteva micrograme de cenuşă mocnită. Probabil că în centrele cuburilor existau mecanisme programate să se autodistrugă în anumite circumstanţe.

După ce înlătură majoritatea învelişului, echipa lui Skade o duse pe Galiana într-o incintă specială, înglobată într-un perete al staţiei de andocare. Lucrară în frig extrem, decişi să nu cauzeze şi mai multe prejudicii. Apoi, cu grijă şi cu o răbdare imensă, începură să îndepărteze ultimul strat de maşinării extraterestre.

Acum, când aveau mai puţină materie obstructivă prin care să privească, căpătară o impresie mai clară despre ce i se întâmplase Galianei. Maşinile negre pătrunseseră într-adevăr cu forţa în craniul ei, însă într-un mod care părea să fi fost mai benign decât la ceilalţi membri ai echipajului. Propriile ei implanturi fuseseră parţial dezmembrate pentru a face loc maşinilor invadatoare, dar nu exista niciun semn că fusese afectată vreo structură cerebrală majoră. Skade avea impresia că cuburile învăţaseră treptat cum să invadeze creierul, iar cu Galiana descoperiseră finalmente cum s-o facă fără vătămarea gazdei.

Skade simţea un fior optimist. Structurile negre erau concentrate şi inerte. Cu maşmedele corespunzătoare, ar fi fost posibil – ba chiar banal – să le dezasambleze,

smulgându-le cub cu cub.

O putem face. O putem aduce înapoi, aşa cum a fost.

[Fii atentă, Skade. Încă n-am terminat treaba.]

După cum se dovedi, Consiliul Nopţii avusese dreptate în privinţa prudenţei. Echipa lui Skade se apucă să îndepărteze stratul final de cuburi, începând de la picioarele Galianei; descoperiră cu încântare că ţesuturile de dedesubt erau în general neafectate şi continuară să suie, până ajunseră la gâtul ei. Erau încrezători că Galiana putea fi readusă la temperatura normală, chiar dacă operaţiunea ar fi fost mai dificilă decât o reînviere obişnuită din refrisomn. Dar când începură să-i dezgolească faţa, constatară că munca era departe de a se fi încheiat.

Cuburile se mişcară, lunecând fără avertisment. Glisară şi se rostogoliră unele peste altele, contractându-se în valuri dezgustătoare, şi partea finală a coconului se scurse în Galiana ca un şuvoi de ulei viu. Valul acela întunecat dispăru în gura ei, în nări, în urechi şi în găvanele ochilor, ocolindu-i globii oculari.

Ea arăta aşa cum sperase Skade: o regină strălucitoare ce revenea acasă. Până şi părul lung şi negru îi era intact, îngheţat şi fragil acum, dar exact ca atunci când îi părăsise. Totuşi, maşinăriile negre i se reinstalaseră în craniu, augmentând formaţiunile deja existente. Scanările arătară că dislocarea ţesutului cerebral nu fusese majoră, ci o parte însemnată din ţesătura implanturilor fusese dezasamblată pentru a face loc invadatorului. Parazitul negru avea aspect de crab ce-şi extindea filamentele cu gheare în părţi diferite din creierul ei.

Lent, pe durata multor zile, o readuseră pe Galiana la o temperatură imediat sub cea normală a corpului. În tot acel răstimp, echipa lui Skade monitoriză invadatorul, dar acesta nu se schimbă, nici chiar atunci când implanturile ce-i mai rămăseseră Galianei începură să se încălzească şi să reinterfaţeze cu ţesutul cerebral care se dezgheţa.

Oare, îndrăzni Skade să se întrebe, ar fi putut totuşi să reuşească?

Aproape că avu dreptate.

Ea auzi un glas. Era un glas uman, feminin, lipsit de timbrul – sau de strania absenţă supranaturală a oricărui soi de timbru – care însemna de obicei că îşi avea originea înăuntrul craniului. Un glas care fusese modelat într-un laringe uman şi care se propagase prin metri de aer înainte de a fi decodificat de un sistem auditiv uman, acumulând pe parcurs tot felul de imperfecţiuni subtile. Genul de glas pe care ea nu-l mai auzise de foarte mult timp.

Glasul spuse:

— Salut, Galiana!

Unde sunt?

Nu primi niciun răspuns. După câteva secunde, glasul continuă cu blândeţe:

— Va trebui să vorbeşti, dacă poţi. Nu este necesar mai mult decât să încerci să formezi sunetele; sonda va face restul, preluând intenţia de a expedia semnale electrice către laringele tău. Mă tem însă că nu va funcţiona simpla gândire a răspunsului tău, deoarece nu există legături directe între minţile noastre.

Cuvintele păreau că au nevoie de o eternitate ca să ajungă la ea. După secole de conexiune neurală, limbajul vorbit era oribil de lent şi liniar, în ciuda sintaxei şi a gramaticii familiare.

Ea se strădui să vorbească şi-şi auzi propria voce amplificată:

— De ce?

— Vom ajunge şi la asta.

— Unde sunt? Cine eşti tu?

— Eşti întreagă şi în siguranţă. Eşti acasă, înapoi în Cuibul-Mamă. Ţi-am recuperat nava şi te-am readus la viaţă. Numele meu este Skade.

Galiana fusese conştientă doar de forme vagi ce se înălţau în jurul ei, însă acum încăperea se lumină. Stătea întinsă pe spate, dar nu perfect orizontal. Se găsea în interiorul unui sarcofag de refrisomn, care nu avea capac,

astfel încât era expusă aerului. Întrezărea ceva cu vederea periferică, dar nu-şi putea clinti nicio parte a corpului, nici măcar ochii. O siluetă înceţoşată apăru în faţa ei, aplecându-se deasupra gurii căscate a sarcofagului.

— Skade? Nu-mi amintesc de tine.

— Nici n-ai putea, replică necunoscuta. Am devenit Agregată după plecarea ta.

Existau întrebări – mii de întrebări – ce trebuiau puse. Însă ea nu le putea pune pe toate simultan, mai ales nu prin intermediul acestui sistem vechi şi stângaci de comunicare. De aceea trebuia să înceapă de undeva.

— Cât timp am fost plecată?

— O sută nouăzeci de ani. Ai plecat în…

— 2415, spuse Galiana prompt.

— …da. Iar acum suntem în 2605.

Existau multe lucruri pe care Galiana nu şi le reamintea corespunzător şi multe despre care nu credea că ar fi vrut să-şi reamintească. Totuşi, esenţialul era destul de clar. Ea condusese trei nave ce plecaseră din Cuibul-Mamă spre adâncul spaţiului. Intenţia fusese să exploreze dincolo de frontiera bine cartografiată a spaţiului uman, să cerceteze planete anterior nevizitate, să caute forme extraterestre de viaţă complexă. Când zvonurile războiului ajunseseră la cele trei nave, una dintre ele se întorsese spre casă. Însă celelalte două continuaseră drumul, trecând prin multe alte sisteme solare.

Oricât ar fi dorit, nu-şi putea reaminti ce se întâmplase cu cealaltă navă care continuase căutarea. Simţea doar o senzaţie şocantă de pierdere, un vid urlător în interiorul capului care ar fi trebuit să fie plin cu glasuri.

— Echipajul meu?

— Ajungem şi la asta, repetă Skade.

— Dar Clavain şi Felka? Ei au reuşit să se întoarcă acasă? Ne-am luat rămas-bun în adâncul spaţiului – ar fi trebuit să revină la Cuibul-Mamă.

Urmă o tăcere teribilă, teribilă, înainte ca Skade să răspundă:

— Au revenit.

Galiana ar fi suspinat, dacă suspinul ar fi fost posibil. Senzaţia de uşurare era surprinzătoare; nu-şi dăduse seama cât fusese de încordată până aflase că cei pe care-i iubea erau în siguranţă.

În momentele calme şi binecuvântate ce urmară, Galiana o privi cu mai multă atenţie pe Skade. Din unele puncte de vedere, arăta exact ca o Agregată din epoca Galianei. Purta o ţinută simplă, formată din pantaloni negri ca de pijama şi jachetă neagră, strânsă doar aproximativ pe talie, croită dintr-un material care părea mătase şi lipsită de orice fel de ornamente sau indicaţii de loialitate. Era ascetic de slabă şi palidă, într-atât încât părea în pragul inaniţiei. Pielea feţei era netedă şi cu aspect cerat – nu neatrăgătoare, totuşi lipsită de liniile şi cutele expresiilor faciale uzuale. Şi nu avea niciun fir de păr pe scalp ori pe faţă, aşa că părea o păpuşă neterminată. Cel puţin deocamdată era imposibil de deosebit de mii de alţi Agregaţi; fără conexiune între minţi şi fără norul obişnuit de fantasme proiectate ce le împrumutau individualitate, ei puteau fi greu de deosebit.

Totuşi, Galiana nu văzuse niciodată un Agregat care să semene măcar pe departe cu Skade. Femeia aceasta avea o creastă – o structură îngustă şi rigidă care începea de pe frunte, la doi-trei centimetri deasupra nasului, şi se curba spre spate de-a lungul liniei mediane a scalpului. Suprafaţa superioară îngustă a crestei era dură şi osoasă, dar flancurile erau canelate cu striaţii verticale, frumoase şi fine. Pâlpâiau cu patternuri de difracţie: albastru electric şi portocaliu scânteietor, o cascadă de nuanţe de curcubeu ce se transformau la cele mai mici mişcări ale capului. Asta nu era însă totul: Galiana zărea valuri fluide de culori diferite ce goneau de-a lungul crestei, chiar şi când nu exista absolut nicio schimbare a înclinării ei.

— Dintotdeauna ai fost aşa? o întrebă ea.

Skade îşi atinse uşor creasta.

— Nu. Aceasta este o augmentare Agregată. Lucrurile s-au schimbat de când ne-ai părăsit, Galiana. Cei mai buni dintre noi gândim mai rapid decât ţi-ai imagina că ar fi

posibil.

— Cei mai buni dintre voi?

— N-am vrut să mă exprim chiar aşa. Atât doar că unii dintre noi au atins limitările planului corpului omenesc de bază. Implanturile din capetele noastre ne permit să gândim de zece până la cincisprezece ori mai rapid decât este normal, tot timpul, dar cu preţul creşterii cerinţelor disipării termice. Sângele îmi este pompat prin creastă şi de acolo în reţeaua de canale, prin care radiază căldura. Canalele sunt optimizate pentru suprafaţă maximă şi în acelaşi timp se unduiesc, pentru a asigura circulaţia curenţilor de aer. Mi s-a spus că efectul este plăcut vizual, dar este complet accidental. De fapt, am învăţat şmecheria asta de la dinozauri, care nu erau chiar aşa de idioţi pe cât ai crede.

Skade îşi mângâie din nou creasta.

— N-ar trebui totuşi să te alarmezi. Nu s-a schimbat chiar totul.

— Noi auziserăm că e război, zise Galiana. Când am primit rapoartele, ne aflam la cincisprezece ani-lumină depărtare. Mai întâi a fost Epidemia, desigur… apoi războiul. Rapoartele erau lipsite de logică. Afirmau că porneam la război împotriva demarhiştilor, vechii noştri aliaţi.

— Rapoartele au fost adevărate, rosti Skade cu o urmă de regret.

— De ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— De vină a fost Epidemia, care a demolat societatea demarhistă şi a deschis un vast vid de putere în jurul lui Yellowstone. La solicitarea lor, am intervenit şi am instaurat un guvern interimar, care să conducă Oraşul Abisului şi comunităţile-satelit. Motivaţia a fost că mai bine să fim noi, decât altă facţiune. Îţi poţi imagina dezastrul pe care l-ar fi făcut Ultranauţii sau Skyjackii? Lucrurile au mers bine câţiva ani, după care demarhiştii au început să recâştige o parte din vechile lor puteri. Nu le plăcea cum uzurpaserăm controlul sistemului şi nu erau pregătiţi să negocieze o revenire paşnică la controlul demarhist. Aşa

că a început războiul. Ei l-au declanşat – în privinţa asta, toţi sunt de acord.

Galiana simţi cum o parte din euforie îi dispărea. Sperase că zvonurile se vor dovedi exagerări.

— Este totuşi evident că noi am învins, rosti ea.

— Nu. Nu deocamdată. Războiul continuă.

— Dar au trecut…

— Cincizeci şi patru de ani, răspunse Skade încuviinţând din cap. Da, ştiu. Desigur, au existat pauze şi dezvoltări lente, armistiţii şi scurte răgazuri de destindere. Însă n-au durat. Vechile schisme ideologice s-au redeschis ca nişte răni nevindecate. În adâncul sufletului, ei nu s-au încrezut niciodată în noi, iar noi i-am privit mereu ca pe nişte ludiţi reacţionari, care nu doreau să accepte următoarea etapă a transcendenţei umane.

Pentru prima dată de când se trezise, Galiana simţi înapoia ochilor o presiune stranie, ca o migrenă. Odată cu presiunea, sosea o furtună de emoţii primare, ridicându-se din partea cea mai veche a creierului ei de mamifer. Era teama oribilă de a fi urmărit, de a simţi o hoardă de prădători întunecaţi apropiindu-se. *Maşini,* spuse o amintire.

Maşini ca lupii, care au apărut din spaţiul interstelar şi v-au localizat după flacăra de evacuare.

Tu le-ai numit lupi, Galiana.

Pe ele.

Pe noi.

Momentul straniu trecu.

— Totuşi, noi am colaborat foarte bine timp îndelungat, zise Galiana. Cu certitudine putem găsi din nou un teren comun. Există multe alte lucruri pentru care să ne facem cu adevărat griji, decât o înfruntare meschină pentru putere legată de cine să conducă un singur sistem solar.

Skade clătină din cap.

— Mă tem că este prea târziu. Au fost prea multe morţi, prea multe promisiuni încălcate, prea multe atrocităţi. Conflictul s-a întins spre alte sisteme, oriunde există Agregaţi şi demarhişti.

Zâmbi, totuşi zâmbetul păru forţat, de parcă faţa i-ar fi revenit instantaneu la starea neutră în clipa în care îşi relaxa muşchii.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de disperate pe cât ţi-ai imagina. Războiul se mişcă în favoarea noastră, lent, dar sigur. Clavain s-a întors acum douăzeci şi doi de ani şi a început imediat să joace un rol important. Până la revenirea lui, noi ne-am aflat în defensivă, căzând în capcana de a acţiona ca o adevărată minte-stup. Asta făcea ca inamicul să ne prezică foarte uşor mişcările. Clavain ne-a smuls din temniţa aceea.

Galiana încercă să-şi alunge lupii din minte şi-şi reaminti prima ei întâlnire cu Clavain. Fusese pe Marte, iar el era soldat în Coaliţia pentru Puritate Neurală care lupta împotriva ei. Coaliţia se opusese experimentelor Galianei de augmentare a minţii şi considerase că anihilarea totală a Agregaţilor era unicul rezultat acceptabil.

Însă Clavain văzuse întregul tablou. Mai întâi, ca prizonier al ei, o făcuse să înţeleagă cât de terifiante păreau experimentele Galianei pentru restul sistemului. Ea nu înţelesese niciodată asta cu adevărat, până când Clavain nu-i explicase, răbdător, în decursul multor luni de încarcerare. Ulterior, când fusese eliberat şi se negociau termenii de încetare a focului, el îi adusese pe demarhişti să acţioneze ca terţi neutri. Demarhiştii întocmiseră documentul de încetare a focului şi Clavain insistase pe lângă Galiana până îl semnase. Fusese o lovitură de maestru, cimentând o alianţă între demarhişti şi Agregaţi care avea să reziste secole, până când Coaliţia pentru Puritate Neurală abia dacă mai merita o notă de subsol în istorie. Agregaţii au continuat cu experimentele neurologice, care au fost tolerate şi chiar încurajate, cu condiţia ca ei să nu încerce să absoarbă alte culturi. Demarhiştii le utilizaseră tehnologiile, intermediindu-le către alte facţiuni umane.

Toţi erau fericiţi.

Dar în esenţă Skade avea dreptate: uniunea fusese întotdeauna dificilă. La un moment dat, un război era

aproape inevitabil – mai ales când a apărut ceva ca Epidemia Fuziunii.

Totuşi, cincizeci şi patru de ani? Galiana se gândi că Clavain n-ar fi tolerat niciodată aşa ceva. El ar fi înţeles irosirea teribilă de eforturi umane pe care ar fi implicat-o un asemenea război şi fie că ar fi găsit o modalitate prin care să-l încheie decisiv, fie ar fi căutat o încetare permanentă a focului.

Presiunea ca o migrenă nu-i dispăruse, ba chiar era mai intensă decât până atunci. Galiana avea senzaţia neliniştitoare că ceva privea prin ochii ei din interiorul craniului, ca şi cum ea n-ar fi fost unicul său ocupant.

Noi am redus distanţa până la cele două nave ale voastre, cu lipsa de grabă a ucigaşilor străvechi care nu aveau amintirea de rasă a eşecului. Tu ne-ai simţit minţile: intelecte sumbre, aflate la limita periculoasă a inteligenţei, la fel de vechi şi de reci ca praful dintre stele.

Tu ne-ai simţit foamea.

— Dar Clavain… zise ea.

— Ce-i cu Clavain?

— El ar fi trebuit să găsească un mod de a pune capăt situaţiei. De ce n-a făcut-o?

Skade îşi feri privirea pentru o clipă, astfel încât creasta îi era o muchie îngustă privită din lateral. Când reveni la Galiana, încerca să afişeze o expresie facială foarte stranie.

Tu ne-ai văzut cucerindu-vă prima navă, acoperind-o cu un văl de maşini negre şi iscoditoare. Maşinile au ros nava. Tu ai văzut-o explodând: explozia a gravat o formă trandafirie ca o lebădă pe retinele tale şi ai simţit cum se destrăma o reţea de minţi, aidoma pierderii a o mie de copii.

Ai încercat să te îndepărtezi, dar era deja prea târziu.

Când am ajuns la nava ta, am fost mult mai prudenţi.

— Nu-i un răspuns uşor, Galiana.

— De ce?

— Este vorba despre Clavain.

— Ai spus că el a revenit.

— Aşa este. La fel ca Felka. Dar îmi pare rău că trebuie

să-ţi spun, amândoi au murit.

Cuvintele soseau unul după altul, încet ca răsuflările.

— S-a întâmplat acum unsprezece ani. Un atac demarhist… un asalt norocos împotriva Cuibului… şi au murit amândoi.

Exista un singur răspuns raţional: negarea.

— Nu se poate!

— Îmi pare rău. Aş fi vrut să fi existat altă cale.

Creasta lui Skade pâlpâi ultramarin.

— Aş fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată. Ei au fost active valoroase pentru noi.

— „Active”?

Probabil că Skade simţise furia Galianei.

— Vreau să spun că au fost iubiţi. Le-am deplâns pierderea. Toţi.

— Atunci, arată-mi. Deschide-ţi mintea. Înlătură blocajele. Vreau să văd înăuntrul ei.

Skade stătea nemişcată lângă sarcofag.

— De ce, Galiana?

— Pentru că până nu pot să văd în ea, nu voi şti dacă spui adevărul.

— Nu mint, zise Skade încet, dar nu pot permite minţilor noastre să vorbească. Trebuie să ştii că în capul tău există ceva. Ceva despre care noi nu înţelegem altceva decât că este probabil extraterestru şi probabil ostil.

— Nu cred…

Însă presiunea dinapoia ochilor ei se intensifică brusc. Galiana avu senzaţia teribilă că era împinsă într-o parte, uzurpată, strivită într-un colţişor ineficient al propriului ei craniu. Ceva inexprimabil de sinistru şi de bătrân ocupase acum locul principal dindărătul ochilor ei.

Se auzi pe sine vorbind din nou.

— Te referi la mine?

Skade păru doar uşor surprinsă. Galiana admiră sângele-rece al celeilalte Agregate.

— Poate. Şi cine ai fi tu, mai precis?

— Nu am alt nume decât cel pe care mi l-a dat ea.

— „Ea”? întrebă Skade amuzată.

Deşi glasul îi era calm, creasta pâlpâia în tonuri verde-pal nervoase, trădând teroare.

— Galiana, răspunse entitatea. Înainte de a-i prelua controlul. Ea ne-a numit pe noi – mintea mea – „lupii”. Noi am ajuns la nava ei şi ne-am infiltrat în ea, după ce am distrus-o pe cealaltă. La început n-am înţeles mare parte din ce erau ei. Apoi însă le-am deschis capetele şi le-am absorbit sistemele nervoase centrale. Atunci am aflat mai multe. Cum gândeau ei, cum comunicau, ce făcuseră cu minţile lor.

Galiana încercă să se mişte, deşi Skade o adusese deja într-o stare de paralizie. Încercă să urle, dar Lupul – fiindcă exact aşa îi spusese – deţinea controlul complet al vocii ei.

Acum îşi reamintea totul.

— De ce n-ai omorât-o? întrebă Skade.

— N-a fost chiar aşa, o mustră Lupul. Întrebarea pe care ar trebui s-o pui este alta: de ce nu s-a omorât singură, înainte de a se ajunge la asta? Să ştii că ar fi putut s-o facă; putea să-şi distrugă întreaga navă şi totul din interiorul ei, prin simpla putere a voinţei.

— Atunci de ce n-a făcut-o?

— După ce i-am omorât echipajul şi am lăsat-o singură, am ajuns la o înţelegere. Ea nu avea să se sinucidă, cu condiţia să-i permitem să se întoarcă acasă. Ea ştia ce însemna asta: aveam să-i invadez creierul şi să-i scotocesc prin memorii.

— De ce tocmai ea?

— A fost regina ta, Skade. Imediat ce am citit minţile echipajului, am ştiut că de ea aveam cu adevărat nevoie.

Skade tăcu. Nuanţele de acvamarin şi jad se succedară în valuri lente de la frunte până la ceafă.

— Ea n-ar fi riscat niciodată să vă conducă aici.

— Ba da, cu condiţia să fi crezut că riscul era echilibrat de beneficiul unei avertizări timpurii. Era ca un compromis, înţelegi? Ea ne-a acordat timp să învăţăm şi speranţa de a învăţa mai multe. Ceea ce am şi făcut.

Skade îşi atinse buza superioară cu un deget, pe care-l

ridică apoi în faţa ei ca şi cum ar fi testat direcţia vântului.

— Dacă eşti cu adevărat o inteligenţă extraterestră superioară şi ai fi ştiut unde suntem noi, ai fi venit deja la noi.

— Bravo, Skade! Şi ai dreptate, dintr-un punct de vedere. Noi nu ştim exact unde ne-a adus Galiana. Eu ştiu, dar nu pot să comunic informaţia respectivă tovarăşilor mei. Dar asta nu va conta. Voi sunteţi o cultură călătoare printre stele – este adevărat, fragmentată în facţiuni diverse –, însă deosebirile acestea nu contează pentru noi. Din memoriile pe care le-am absorbit şi din cele în care continuăm să înotăm, ştim locul aproximativ din spaţiu pe care-l ocupaţi. Vă extindeţi, iar suprafaţa sferei expansiunii voastre creşte geometric, sporind întruna probabilitatea unei întâlniri între noi. S-a întâmplat deja o dată şi se poate să se fi întâmplat şi altundeva, în alte puncte de la periferia sferei.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă Skade.

— Ca să te sperii. Altfel de ce?

Skade era totuşi prea inteligentă pentru asta.

— Ba nu, trebuie să existe alt motiv. Vrei să mă faci să cred că ai putea fi util, nu?

— În ce fel? toarse amuzat glasul Lupului.

— Te-aş putea ucide acum şi aici. În fond, avertismentul a fost deja transmis.

Dacă ar fi fost în stare să se mişte sau măcar să clipească, Galiana ar fi indicat un „da” apăsat. Dorea într-adevăr să moară. Pentru ce altceva să mai trăiască acum? Clavain nu mai era. Felka nu mai era. Nu se îndoia în privinţa asta, tot aşa cum nu se îndoia că niciun fel de ingeniozitate Agregată n-ar fi putut-o elibera vreodată de ceea ce se afla acum în craniul ei.

Skade avea dreptate. Ea îşi îndeplinise scopul, îşi efectuase misiunea finală pentru Cuibul-Mamă. Acesta ştia că lupii existau şi că, după toate probabilităţile, se apropiau încet, simţind mirosul sângelui uman.

Nu exista niciun motiv pentru care s-o mai ţină vreo clipă în viaţă. Lupul ar fi căutat întruna o ocazie să-i

evadeze din minte, indiferent cât de vigilentă ar fi fost Skade. Poate că Cuibul-Mamă ar fi putut învăţa ceva de la el, vreun indiciu minor despre o motivaţie sau o slăbiciune, dar în cazul acesta nu trebuiau uitate nicio clipă consecinţele teribile ale evadării sale.

Galiana ştia. Tot aşa cum Lupul avea acces la memoriile ei, ea percepea o parte din istoria lui printr-un proces vag şi poate deliberat de retro-contaminare. Nimic concret, aproape nimic ce ea ar fi putut transpune realmente în cuvinte, totuşi, simţea o litanie veche de eoni de xenocid chirurgical, un proces teribil de epurare purtat împotriva speciilor emergente dotate cu inteligenţă. Memoriile fuseseră păstrate cu exactitate birocratică severă de-a lungul a sute de milioane de ani de timp galactic, fiecare nouă extincţie fiind doar o simplă intrare în registru. Galiana simţea ocazionala epurare frenetică – un sacrificiu care fusese iniţiat mai târziu decât ar fi fost de dorit. Ba simţea până şi cazul rar al unei intervenţii brutale când o sacrificare anterioară nu fusese executată satisfăcător.

Dar nu simţise niciodată eşecul final.

Brusc, şocant, Lupul se trase într-o parte. O lăsa pe ea să vorbească.

— Skade, zise Galiana.

— Ce este?

— Omoară-mă, te rog. Omoară-mă acum.

CAPITOLUL 1

Antoinette Bax privi cum poliţistul proxy se deplia din ecluza pneumatică. Maşina era numai blindaj negru croit din suprafeţe plane şi membre cu articulaţii ascuţite, aidoma unei sculpturi făcute din multe perechi de foarfeci. Era rece ca moartea, deoarece fusese fixată pe exteriorul unuia dintre cele trei cutere de poliţie care îi ţintuiau acum nava. O pojghiţă de gheaţă de carburant de culoarea urinei răspândea vapori în volburi şi spirale micuţe şi frumoase.

— Te rog să te retragi, spuse proxy. Contactul fizic nu este recomandat.

Norul de carburant mirosea toxic. Antoinette îşi coborî prompt vizorul căştii când proxy trecu pe lângă ea.

— Nu ştiu ce speri să găseşti, îi zise urmându-l la o distanţă discretă.

— Nu voi şti decât după ce voi găsi, răspunse proxy.

Identificase deja frecvenţa pentru radioul costumului ei.

— Fii atent, eu nu mă ocup de contrabandă. Nu-mi place să mor.

— Aşa spun toţi.

— Şi de ce ar face cineva contrabandă, cu orice, cu Căminul Idlewild? Ei sunt nişte demenţi religioşi şi asceţi, nu nişte bestii de contrabandişti.

— Te pricepi un pic la contrabandă, aşa-i?

— N-am zis deloc…

— Nu contează. Ideea este, domnişoară Bax, că suntem în război. De aceea aş zice că nimic nu este exclus.

Proxy se opri şi se aplecă, iar solzi mari de gheaţă galbenă se fisurară şi-i căzură de pe articulaţii. Corpul maşinii era un ovoid negru cu o flanşă din care răsăreau membre, manipulatoare şi arme. Nu exista loc pentru un pilot, ci doar spaţiu pentru maşinăria necesară menţinerii contactului dintre proxy şi pilot. Pilotul continua să fie în interiorul unuia dintre cele trei cutere, lipsit de organe neesenţiale şi înghesuit într-un container de susţinere

biotică.

— Dacă doreşti, spuse ea, poţi să iei legătura cu Căminul.

— Am interogat deja Căminul. Totuşi, în asemenea probleme preferi să fii absolut sigur că situaţia reală corespunde declaraţiilor – nu eşti de acord?

— Sunt de acord cu orice vrei, dacă te face să-mi părăseşti nava.

— Hmmm. De ce eşti atât de grăbită?

— Pentru că am un căţelu… scuze, un pasager criogenizat. Şi n-aş vrea să mi se dezgheţe în braţe.

— Aş vrea să-l văd pe pasagerul acesta. Este posibil?

— Cam greu să te refuz, nu?

Antoinette se aşteptase la asta şi-şi îmbrăcase deja costumul de vid în aşteptarea lui proxy.

— Perfect. Nu va dura nici măcar un minut, după care poţi să pleci.

Maşina tăcu o secundă, apoi adăugă:

— Desigur, cu condiţia să nu apară contravenţii.

— Pe aici.

Antoinette glisă un panou de lângă ea, dând la iveală un pasaj foarte scund, care ducea în principalul compartiment pentru marfă din *Pasărea-Furtunii*. Îl lăsă pe proxy s-o ia înainte, decisă să spună puţine şi să ofere de bunăvoie chiar mai puţine. Poate că atitudinea ei li se părea unora încăpăţânare, dar ar fi atras mai multe suspiciuni dacă ar fi fost săritoare. Miliţienii din Convenţia Ferrisville nu erau prea agreaţi, un detaliu pe care ei îl luaseră de mult în consideraţie în relaţiile cu civilii.

— Ai o navă în toată puterea cuvântului, Antoinette.

— Pentru dumneata sunt „domnişoara Bax”. Nu-mi amintesc să ne fi tutuit.

— Perfect, domnişoară Bax. Observaţia mea rămâne însă valabilă: nava dumitale nu este deloc remarcabilă la exterior, însă posedă toate semnele solidităţii mecanice şi a capacităţii călătoriilor spaţiale. O asemenea navă ar putea funcţiona profitabil pe aproape toate rutele comerciale perfect legale, chiar şi în vremurile acestea

întunecate.

— Atunci n-aş mai avea motivaţia să mă ocup de contrabandă, nu?

— Aşa este, totuşi, nu pot să nu mă întreb de ce ai irosi o astfel de oportunitate, în schimbul efectuării unui comision ciudat pentru Cămin. Sigur că da, ei deţin influenţă, totuşi, cel puţin din câte am putut observa, nu şi bogăţie reală.

Maşina se opri din nou.

— Trebuie să recunoşti că este cam ciudat. Ruta uzuală pentru îngheţaţi este să coboare din Cămin, nu să suie la el. Şi de altfel, chiar deplasarea unui corp îngheţat este neobişnuită – majoritatea sunt dezgheţate înainte să fi părăsit măcar Idlewild.

— Meseria mea nu este să pun întrebări.

— Pe de altă parte, asta este meseria mea. N-am ajuns încă?

Compartimentul pentru marfă nu era presurizat, aşa că trebuiau să se supună ciclului unei ecluze pneumatice interioare pentru a ajunge acolo. Antoinette aprinse luminile. Spaţiul enorm era lipsit de încărcătură, dar conţinea o reţea de stocare, un cadru tridimensional în care se fixau de obicei paleţii şi containerele de marfă. Începură să-l străbată; proxy îşi alegea ruta cu grija exigentă a unei tarantule.

— Este adevărat, aşadar. Zbori cu cala goală. Aici nu există nici măcar un singur container.

— Nu este un delict.

— Nici n-am spus aşa ceva. În acelaşi timp însă, este extrem de bizar. Călugării-cerşetori te plătesc probabil foarte bine, dacă poţi justifica un asemenea drum.

— Ei au stabilit termenii, nu eu.

— Din ce în ce mai interesant.

Proxy avea bineînţeles dreptate. Toţi ştiau despre Cămin că-i îngrijea pe îngheţaţii care tocmai fuseseră descărcaţi din nave stelare recent sosite: săracii, răniţii şi amnezicii aflaţi în stadii terminale. Ei erau dezgheţaţi, readuşi la viaţă şi reabilitaţi în mediul Căminului, îngrijiţi de călugării-cerşetori până când erau îndeajuns de sănătoşi

ca să plece sau cel puţin capabili să îndeplinească un set minim de funcţii umane de bază. Unii, care nu-şi mai recăpătau niciodată memoria, decideau să rămână în Cămin, instruindu-se pentru a deveni ei înşişi călugări-cerşetori. Însă singurul lucru pe care Căminul nu-l făcea în mod uzual era să accepte îngheţaţi care nu sosiseră cu nave interstelare.

— Bine, spuse ea. Uite ce mi-au zis: că a fost o eroare. Documentele bărbatului au fost rătăcite în timpul descărcării. A fost confundat cu alt căţeluş, care ar fi trebuit doar verificat de Cămin, nu readus la viaţă. Acela ar fi trebuit ţinut la rece până ajungea în Oraşul Abisului şi abia apoi dezgheţat.

— Neobişnuit, comentă proxy.

— Se pare că individului nu-i plăceau călătoriile prin spaţiu. În sfârşit, a avut loc o încurcătură. Până când eroarea a fost descoperită, spre Oraşul Abisului a pornit alt corp îngheţat. A fost o greşeală majoră, pe care Căminul doreşte s-o repare înainte de a se înrăutăţi. De aceea au apelat la mine. Eu am preluat corpul în Centura Ruginită şi acum îl aduc înapoi în Idlewild.

— Dar de ce atâta grabă? Dacă tot este îngheţat corpul, atunci…

— Sarcofagul este o piesă de muzeu şi în ultimele zile a fost manipulat destul de neatent. În plus, există două serii de familii care au început să pună întrebări stânjenitoare. Cu cât căţeluşii sunt schimbaţi mai repede între ei, cu atât mai bine.

— Călugării-cerşetori doresc probabil să păstreze discreţia în această privinţă. Reputaţia excelentă a Căminului ar fi pătată, dacă s-ar afla cele întâmplate.

— Mda.

Antoinette îşi îngădui să simtă o foarte măruntă urmă de uşurare şi, pentru o clipă periculoasă, fu ispitită să renunţe la obstinaţia ei studiată. În loc de aşa ceva, rosti:

— Acum, când ai înţeles imaginea de ansamblu, ce-ar fi să mă laşi să-mi văd de treabă? N-ai vrea să superi Căminul, nu?

— Cu certitudine. Dar, dacă tot am ajuns până aici, ar fi păcat dacă n-am controla şi pasagerul, nu?

— Da, pufni ea. Ar fi cu adevărat un păcat.

Ajunseră la sarcofag, o unitate refrisomn cu aspect banal, aflată în partea din spate a compartimentului pentru marfă. Era argintiu-mat, cu o ferestruică de vizitare dreptunghiulară, din sticlă fumurie, integrată în faţa superioară. Sub ea, acoperită de propria protecţie din sticlă fumurie, se găsea o consolă puţin adâncită, pe care se aflau elemente de comandă şi afişaje de statut. Dâre colorate neclare pâlpâiau şi se mişcau sub sticlă.

— Mi se pare destul de ciudat să-l ţii aşa departe în cală, comentă proxy.

— Nu şi din punctul meu de vedere. Este aproape de trapa de acces ventrală – a fost încărcat rapid şi va fi descărcat încă şi mai rapid.

— O explicaţie logică. Nu te deranjează, nu-i aşa, dacă îl examinez mai atent?

— Eşti invitatul meu.

Proxy se apropie la mai puţin de un metru de sarcofag şi extinse membre care se terminau prin senzori, dar fără să-l atingă. Era ultraprudent, nedorind să rişte avarierea proprietăţii Căminului sau să facă orice altceva care l-ar fi putut vătăma pe ocupantul sarcofagului.

— Ziceai că bărbatul acesta a venit recent în Idlewild?

— Ştiu doar ce mi-a spus Căminul.

Proxy îşi lovi uşor un membru de corp, gânditor.

— Este ciudat, fiindcă n-au sosit nave mari recent. De când vestea războiului a avut timp să ajungă la sistemele cele mai îndepărtate, Yellowstone nu mai este destinaţia populară de altădată.

Antoinette strânse din umeri.

— Dacă asta te pune pe gânduri, discută cu Căminul. Eu ştiu doar că am un căţeluş şi că ei îl vor înapoi.

Proxy extinse ceva ce părea a fi o videocameră, apropiind-o de ferestruica de vizitare înglobată în faţa superioară a sarcofagului.

— În mod clar este un bărbat, rosti după aceea ca şi cum

ar fi fost o noutate. De asemenea, se află în refrisomn. Te deranjează dacă ridic fereastra de statut şi mă uit la afişaje, dacă tot sunt aici? Dacă apare vreo problemă, pot să aranjez o escortă care să te ducă la Cămin într-un timp de două ori mai scurt…

Înainte ca Antoinette să fi putut răspunde sau măcar să se gândească la o obiecţie plauzibilă, proxy ridică panoul de sticlă fumurie ce acoperea matricea de elemente de comandă şi afişaje de statut. Se apleacă, sprijinindu-se în zăbrelele reţelei de stocare, şi-şi deplasă ochiul de scanare înainte şi înapoi peste display, oprindu-se pe alocuri.

Femeia îl privi şi simţi cum o năpădeşte transpiraţia. Display-urile arătau destul de convingător, dar oricine era familiarizat cu un sarcofag pentru refrisomn ar fi devenit brusc bănuitor. Nu erau exact cum ar fi trebuit să fie, dacă ocupantul s-ar fi găsit într-o stare de hibernare criogenică normală. Şi odată apărută suspiciunea respectivă, n-ar mai fi trebuit decât alte câteva întrebări, puţină scotocire prin unele moduri ascunse de afişare şi adevărul ar fi fost dezvăluit.

Proxy examină afişajele, după care se retrase, aparent satisfăcut. Antoinette închise ochii pentru o clipă, apoi regretă gestul. Proxy se apropie iarăşi de display şi întinse un manipulator fin.

— În locul dumitale, n-aş atinge asta…

Proxy tastă comenzi pe panoul de afişaj. Apărură forme de unde mişcătoare, albastru-electric, şi histograme tremurătoare.

— Nu pare în regulă, zise el.

— Ce anume?

— Este aproape ca şi cum ocupantul ar fi deja mor…

Un glas nou bubui pe neaşteptate:

— Cineva îşi cere scuze, Micuţă Domnişoară.

Antoinette blestemă în gând. Îi spusese Bestiei să-şi ţină gura cât timp discuta cu proxy. Dar poate ar fi trebuit să fie uşurată că Bestia decisese să ignore ordinul acela special.

— Ce este, Bestie?

— A sosit o transmisiune, Micuţă Domnişoară – focalizată direct spre noi. Punctul de origine: Căminul Idlewild.

Proxy tresări, retrăgându-se.

— A cui este vocea asta? Am crezut că ai zis că suntem singuri.

— Aşa suntem, zise Antoinette. Asta-i Bestia, subpersonalitatea navei mele.

— Spune-i să-şi ţină gura. Iar transmisiunea din Cămin nu-i pentru tine, ci este răspunsul la o întrebare pe care am transmis-o mai devreme…

Glasul imaterial al navei bubui:

— Transmisiunea, Micuţă Domnişoară…?

Ea surâse.

— Redă-mi-o.

Atenţia lui proxy se îndepărtă de la sarcofag. Bestia îi reda transmisiunea pe vizorul căştii, astfel încât părea că un călugăr-cerşetor stă în mijlocul compartimentului pentru marfă. Antoinette presupuse că pilotul îşi accesa propriul flux telemetrie de la unul, dintre cutere.

Călugărul era o femeie, una dintre Noii Bătrâni. Ca întotdeauna, Antoinette fu uşor şocată să vadă o persoană autentic vârstnică. Purta hainele şi broboada scrobită a ordinului ei, ornate cu motivul fulgului de zăpadă al Căminului şi îşi ţinea mâinile minunat de bătrâne şi brăzdate de vene încrucişate mai jos de piept.

— Îmi cer scuze pentru întârzierea răspunsului, rosti ea. Am avut iarăşi probleme cu rutarea reţelei, n-ai vrea să ştii. În sfârşit, formalităţi. Numele meu este sora Amelia şi vreau să confirm că corpul… persoana îngheţată… aflată în grija domnişoarei Bax este proprietatea temporară şi iubită a Căminului Idlewild şi a Ordinului Sfânt al Călugărilor-Cerşetori ai Gheţii, iar domnişoara Bax are amabilitatea de a-i grăbi imediat returnarea…

— Dar corpul este mort, spuse proxy.

Călugăriţa continuă:

— …şi de aceea am fi recunoscători pentru interferenţa minimă a autorităţilor. Am recurs la serviciile domnişoarei

Bax în câteva ocazii anterioare şi de fiecare dată am fost complet mulţumiţi de felul în care a rezolvat problemele.

Călugăriţa zâmbi.

— Convenţia Ferrisville, sunt sigură, apreciază nevoia de discreţie în asemenea privinţe… la urma urmelor, avem o reputaţie de apărat.

Mesajul luă sfârşit; călugăriţa dispăru.

Antoinette strânse din umeri.

— După cum vezi, ţi-am spus mereu adevărul.

Proxy o privi cu unul dintre senzorii lui camuflaţi.

— Ceva se întâmplă aici. Corpul din sarcofagul ăsta este mort din punct de vedere medical.

— Ţi-am spus că este un sarcofag vechi. Afişajul este defect, atâta tot. Nu ţi se pare că ar fi stupid să transport un corp mort într-un sarcofag pentru refrisomn?

— N-am terminat cu tine.

— Poate că nu, dar termini *acum,* da? Ai auzit ce-a spus călugăriţa aceea amabilă. *Grăbirea imediată a returnării,* mi se pare că a zis. Sună destul de oficial şi de important, nu crezi?

Antoinette se întinse şi glisă capacul înapoi peste panoul de statut.

— Nu ştiu ce faceţi voi, zise proxy, dar să fii sigură că-i voi da eu de capăt.

Ea surâse.

— Perfect. Mulţumesc. O zi plăcută. Şi-acum cară-te naibii din nava mea.

După plecarea poliţiei, Antoinette menţinu acelaşi curs pentru încă o oră, păstrând iluzia că se îndrepta către Căminul Idlewild. Apoi viră brusc, arzând combustibil cu o rată care-i aduse o grimasă pe chip. După încă o oră, ieşi din jurisdicţia oficială a Convenţiei Ferrisville, părăsind Yellowstone şi brâul lui de sateliţi pentru comunicaţii. Poliţia nu făcu niciun efort s-o ajungă din urmă, însă asta n-o surprinse. Ar fi costat-o prea mult combustibil, ea se afla în afara sferei lor teoretice de influenţă şi, întrucât tocmai intrase în zona de război, existau probabilităţi

însemnate să-şi găsească oricum sfârşitul. Pur şi simplu nu merita să se sinchisească.

În nota aceea optimistă, Antoinette compuse şi expedie un mesaj voalat de mulţumiri adresat Căminului. Le era recunoscătoare pentru ajutor şi, aşa cum şi tatăl ei procedase întotdeauna în circumstanţe similare, promitea să întoarcă serviciul în cazul în care Căminul i-ar fi cerut vreodată o favoare.

Primi un mesaj de la sora Amelia. *Domnul să fie alături de tine şi mult noroc în misiunea ta, Antoinette. Jim ar fi fost tare mândru.*

Aşa sper şi eu, gândi femeia.

Următoarele zece zile trecură relativ lipsite de evenimente. Nava funcţiona perfect, fără să-i ofere măcar genul de defecţiuni tehnice minore care ar fi fost satisfăcător de reparat. Odată i se păru că ar fi fost urmărită de o pereche de iele la raza maximă de acţiune a radarului – semnături slabe, camuflate, la limita capacităţii ei de detectare. Pentru orice eventualitate, Antoinette pregăti factorii de intimidare, dar, după ce execută un pattern evaziv, arătându-le cât de dificil ar fi fost să efectueze o andocare rigidă cu *Pasărea,* cele două nave reveniră în umbre, de unde să caute altă victimă pe care s-o jefuiască. Nu le mai revăzu.

După surescitarea aceasta de scurtă durată, nu mai avu prea multe de făcut, decât să mănânce şi să doarmă, dar încercă să doarmă cât mai puţin, în limita rezonabilului. Avea vise repetitive şi tulburătoare: era luată prizonieră de păianjeni, răpită dintr-o navă de pasageri care circula între caruselele din Centura Ruginită. Păianjenii o duceau la una dintre bazele lor cometare aflate la periferia sistemului, unde îi deschideau craniul şi înfigeau dispozitive de interogare strălucitoare în masa cenuşie şi moale a creierului ei. Apoi, tocmai când aproape că o transformaseră într-un păianjen, când aproape că îi şterseseră propriile amintiri şi era ticsită de implanturi ce aveau s-o lege la mintea-stup, soseau zombii. Ei atacau cometa în pâlcuri de nave ca nişte prisme triunghiulare şi

lansau capsule de penetrare ce spiralau în gheaţă, pe care o topeau până ajungeau în labirinturile centrale. Acolo se revărsau din ele trupe curajoase cu armuri roşii, care năvăleau prin tunelurile cometare, ucigând păianjeni cu precizia umană a soldaţilor antrenaţi să nu irosească niciodată o fleşetă, un glonţ sau o celulă de muniţie.

Un recrut zombi chipeş o smulgea din incinta de interogare/îndoctrinare a păianjenilor, aplica proceduri de urgenţă pentru a-i purja din creier maşinile invadatoare, apoi îi sutura craniul şi în cele din urmă o punea în comă recuperatoare pe durata lungii călătorii de întoarcere spre spitalele civile din sistemul interior. O ţinea de mână cât timp era dusă în salonul îngheţaţilor.

Aproape întotdeauna era acelaşi rahat. Zombii o infectaseră cu un vis de propagandă şi, cu toate că Antoinette urmase tratamentul recomandat cu agenţi de purjare, nu se purificase niciodată complet. De fapt, nici n-ar fi putut spune că ar fi dorit-o vreodată.

În singura noapte în care dormise netulburată de propagandă demarhistă, avusese parte numai de vise triste despre tatăl ei.

Ştia bine că, într-o anumită măsură, propaganda zombilor era o exagerare, însă numai în detalii; nimeni nu contrazicea ce le făceau Agregaţii ghinioniştilor pe care îi luau prizonieri. La fel cum, Antoinette era convinsă, n-ar fi fost tocmai o fericire să fii captiv în mâinile demarhiştilor.

Totuşi, conflictul era hăt departe, chiar dacă ea se găsea teoretic în zona de război. Îşi alesese traiectoria pentru a evita principalele fronturi de luptă. La răstimpuri zărea fulgerări îndepărtate, care anunţau că un conflict titanic avea loc la ore-lumină de poziţia ei curentă. Fulgerele silenţioase posedau totuşi o irealitate care-i îngăduia să pretindă că războiul se terminase şi că ea se găsea pur şi simplu într-un zbor interplanetar de rutină. Şi de altfel nici nu era prea departe de adevăr. Toţi observatorii neutri afirmau că războiul îşi trăia ultimele zile, iar zombii pierdeau teren pe toate fronturile. Pe de altă parte, păianjenii câştigau de la o lună la alta, înaintând spre

Yellowstone.

Însă chiar dacă rezultatul era clar de acum, războiul încă nu se terminase şi Antoinette putea încă deveni o victimă a sa, dacă era neglijentă. Iar atunci ar fi putut afla exact cât de realist era visul de propagandă.

Ea nu uită asta pe când înainta cu spatele spre Tangerine Dream, cea mai mare planetă jupiteriană din sistemul Epsilon Eridani. Se apropia rapid, cu 3 g, iar motoarele *Păsării* aveau output maxim.

Giganta gazoasă era o masă portocaliu-palid ameninţătoare care se dilata spre ea. În jur erau presăraţi sateliţi antiintruziune, care o detectaseră deja şi începuseră s-o bombardeze cu mesaje tot mai ameninţătoare.

Acesta este un Volum Contestat. Încalci…

— Micuţă Domnişoară… eşti sigură? Trebuie să-ţi atrag atenţia cu respect că aceasta este traiectoria complet greşită pentru o inserţie orbitală.

Ea se strâmbă. Era tot ce putea face în condiţii de 3 g.

— Ştiu, Bestie, dar am un motiv excelent. De fapt nu mergem pe orbită, ci intrăm în atmosferă.

— *În* atmosferă, Micuţă Domnişoară?

— Da. *În.*

Aproape că putea auzi rotiţele învârtindu-se, în timp ce subrutine străvechi erau şterse de praf pentru prima dată după decenii.

Subpersonalitatea Bestiei se afla într-o carcasă cilindrică răcită, cam de mărimea unei căşti spaţiale. Ea o văzuse doar de două ori, de fiecare dată în decursul unor demontări majore ale ansamblului botului navei. Purtând mănuşi de protecţie, tatăl ei o ridicase din locaşul de stocare şi amândoi o priviseră cu un sentiment apropiat de veneraţie.

— *În* ai spus? repetă Bestia.

— Ştiu că nu-i tocmai procedura operaţională normală, zise Antoinette.

— Eşti absolut sigură, Micuţă Domnişoară?

Antoinette scotoci în buzunarul cămăşii şi scoase un

petic de hârtie tipărită. Avea formă ovală, cu marginile zdrenţuite şi rupte, cu un desen complicat realizat în cerneluri aurii şi argintii sclipitoare. O frecă între degete de parcă ar fi fost un talisman.

— Da, Bestie, zise ea. Mai sigură decât am fost vreodată de orice.

— Foarte bine, Micuţă Domnişoară.

Simţind în mod evident că disputele n-aveau să ducă nicăieri, Bestia începu să pregătească zborul în atmosferă.

Grafica de pe consola de comandă arătă excrescenţe şi clame care erau retrase, trape care se închideau ca nişte irisuri sau glisau pentru a menţine integritatea fuzelajului. Procesul dură câteva minute, iar când se încheie, *Pasărea-Furtunii* arăta doar cu puţin mai aerodinamică decât înainte. Unele dintre proeminenţele şi protuberanţele rămase aveau să supravieţuiască intrării în atmosferă, totuşi existau traverse şi clame de andocare ce aveau probabil să fie smulse când se izbeau de aer. *Pasărea* trebuia să se descurce mai departe fără ele.

— Fii atent, spuse femeia. Undeva în creierul tău, există rutine pentru intrarea în atmosferă. Tata mi-a povestit odată despre ele, aşa că nu te preface că nu ştii la ce mă refer.

— Cineva încearcă să localizeze cât mai repede procedurile relevante.

— Perfect, rosti ea încurajată.

— Cineva poate totuşi întreba de ce n-a fost menţionat mai devreme faptul că e nevoie de aceste rutine?

— Pentru că, dacă ai fi ştiut ce aveam în minte, ai fi dispus de mai mult timp să mă convingi să n-o fac.

— Cineva a înţeles.

— Nu trebuie să vorbeşti ca şi cum te-ai simţi rănit. Am fost pur şi simplu pragmatică.

— Cum doreşti, Micuţă Domnişoară.

Bestia tăcu suficient de mult pentru a o face pe femeie să se simtă vinovată.

— Rutinele au fost localizate. Cineva îţi atrage atenţia cu respect că au fost utilizate ultima dată acum şaizeci şi trei

de ani şi că de atunci profilul fuzelajului a suferit mai multe modificări ce ar putea limita eficacitatea…

— Perfect. Sunt sigură că vei improviza ceva.

Nu era totuşi simplu să convingi o navă de vid să intre în contact cu o atmosferă, chiar dacă era vorba numai despre stratul atmosferic superior al unei gigante gazoase – nici chiar o navă atât de generos blindată ca a ei. În cazul cel mai favorabil, *Pasărea* ar fi ieşit de cealaltă parte cu unele avarii grave ale carcasei, care i-ar fi permis totuşi să ajungă târâş-grăpiş acasă, în Centura Ruginită. În cazul cel mai defavorabil, n-ar mai fi zburat niciodată prin spaţiul cosmic.

Şi, cu aceeaşi probabilitate, nici Antoinette.

Ei bine, se gândi femeia, cel puţin exista o consolare: dacă strica nava, nu i-ar mai fi putut da vestea proastă lui Xavier.

Să fim recunoscători şi pentru favorurile mici.

Dinspre consolă se auzi un piuit slab.

— Bestie, zise Antoinette, a fost, oare, ceea ce cred eu?

— Foarte posibil. Contact radar, distanţa optsprezece mii de kilometri, la trei grade faţă de cursul nostru drept înainte, la două grade de nordul ecliptic.

— Rahat! Eşti sigur că nu-i o baliză sau o platformă de armament?

— Este prea mare pentru ambele.

Antoinette nu trebuia să facă niciun fel de calcule mintale pentru a înţelege ce însemna asta. Între ei şi partea de sus a gigantei gazoase se afla altă navă; o navă mai aproape de atmosferă.

— Ce-mi poţi spune despre ea?

— Se deplasează lent, pe curs direct spre atmosferă. Parcă ar intenţiona să execute o manevră similară cu cea la care te gândeşti, Micuţă Domnişoară, deşi are viteza mai mare cu câţiva kilometri pe secundă şi unghiul de apropiere este considerabil mai ascuţit.

— Pare a fi un zombi… nu crezi asta, nu-i aşa? zise ea repede, sperând să se convingă de contrariu.

— Nu este nevoie de speculaţii. Nava tocmai a fixat un

fascicul îngust pe noi. Protocolul mesajului este într-adevăr demarhist.

— De ce dracu’ se obosesc să ne transmită pe fascicul îngust?

— Cineva sugerează cu respect să afli.

Un fascicul îngust era un mijloc de comunicare inutil de pretenţios când două nave se aflau atât de aproape. O simplă transmisie radio ar fi funcţionat la fel de bine, înlăturând necesitatea ca nava zombi să-şi orienteze laserul pentru mesaje cu exactitate asupra ţintei mişcătoare a *Păsării.*

— Răspunde-i, indiferent cine ar fi, ordonă Antoinette. Îi putem răspunde tot pe fascicul îngust?

— Doar dacă reamplasăm ceva pe care cineva s-a străduit destul de mult să-l retragă, Micuţă Domnişoară.

— Atunci, fă-o, dar nu uita să-l retragi înapoi după aceea.

Auzi cum maşinăria extinse iar una dintre antene în vid. Urmă un ciripit rapid de protocoale de mesaje între cele două nave, după care, brusc, Antoinette văzu imaginea altei femei. Aceasta părea, dacă era posibil, chiar mai obosită, mai încordată şi mai nervoasă decât se simţea Antoinette.

— Salut! spuse Antoinette. Mă poţi vedea şi tu?

Încuviinţarea celeilalte fu abia perceptibilă. Faţa ei cu buzele strânse sugera rezerve vaste de furie stăvilită, aidoma presiunii apei înapoia unui baraj.

— Da, te pot vedea.

— Nu mă aşteptam să mai găsesc pe cineva aici, rosti Antoinette. M-am gândit că ar putea fi o idee bună să răspund tot pe fascicul îngust.

— La fel de bine ai fi putut să nu te deranjezi s-o faci.

— Să nu mă deranjez? repetă Antoinette.

— În niciun caz după ce radarul tău ne iluminase deja.

Scalpul ras al femeii străluci albastru când ea plecă fruntea să se uite la ceva. Nu părea cu mult mai vârstnică decât Antoinette, dar cu zombii nu puteai fi sigur niciodată.

— Şi asta este o problemă?

— Este, când încercăm să ne ascundem. Nu ştiu ce cauţi aici şi sincer nici nu-mi pasă. Sugerez să abandonezi orice ai plănui. Planeta jupiteriană este un Volum Contestat, ceea ce înseamnă că aş avea absolut toate drepturile să te distrug chiar acum.

— Eu n-am nicio problemă cu zom… cu demarhiştii, zise Antoinette.

— Mă bucur s-o aflu. Acum întoarce-te!

Antoinette privi iarăşi bucata de hârtie pe care o scosese din buzunarul cămăşii. Desenul de pe ea înfăţişa un bărbat în costum spaţial străvechi, modelul cu articulaţii-acordeon, care ridica o sticlă pentru a o privi. Inelul de la gulerul costumului, unde se fixa casca, era o elipsă spartă de argint strălucitor. Bărbatul zâmbea, privind sticla în care sclipea un lichid auriu. Nu, gândi Antoinette. Era momentul să fie fermă.

— Nu mă întorc, zise ea, dar promit să nu fur nimic de pe planetă. N-o să mă apropii deloc de rafinăriile voastre sau de alte chestii similare. Nici măcar nu-mi voi deschide prizele de admisie. Doar o să intru, iar apoi o să ies şi n-o să vă mai deranjez niciodată.

— Perfect, zise femeia. Sunt foarte bucuroasă să aud toate astea. Problema este că, de fapt, nu în privinţa mea trebuie să-ţi faci griji.

— Nu?

— Nu, surâse înţelegător femeia, ci în privinţa navei dinapoia ta, cea pe care cred că nici măcar n-ai observat-o până acum.

— Înapoia mea?

Femeia aprobă din cap.

— Eşti urmărită de păianjeni.

În clipa aceea, Antoinette ştiu că avea necazuri reale.

CAPITOLUL 2

În momentul sosirii alertei, Skade se găsea între două mase curbilinii şi negre de maşinării. Una dintre antenele ei detectase o modificare în postura de atac a navei, o escaladare a statutului disponibilităţii pentru luptă. Nu era neapărat o criză, dar necesita cu certitudine atenţia ei imediată.

Skade îşi deconectă compadul de la maşinărie şi cordonul ombilical din fibră optică reveni în carcasa acestuia. Apăsă apoi faţa oarbă a compadului de abdomenul ei, unde se mulă şi stabili legătura cu ţesătura capitonată şi neagră a vestei. Aproape instantaneu compadul începu să-şi facă o copie de rezervă a cache-ului de date, pe care o stocă într-o partiţie sigură din memoria pe termen lung a lui Skade.

Skade se târî prin spaţiul îngust dintre componentele maşinilor, arcuindu-se şi înaintând în spirală prin locurile cele mai strâmte. După douăzeci de metri, ajunse la punctul de ieşire şi se strecură parţial printr-o apertură circulară strâmtă, care tocmai se deschisese într-un perete. Apoi încremeni, rămânând perfect tăcută şi nemişcată; până şi undele de culori din creasta ei se domoliră. Plasa de implanturi din cap nu detecta alţi Agregaţi pe o rază de cincizeci de metri şi confirma că toate sistemele de monitorizare din coridor îi ignorau apariţia. Era totuşi precautută, iar când se mişcă – examinând cu atenţie coridorul într-o parte şi cealaltă –, o făcu cu calmul şi prevederea unei pisici care se aventurează pe un teritoriu nefamiliar.

Nu zări pe nimeni.

Skade ieşi cu tot corpul prin apertură, după care emise o comandă mintală care o închise ca un sfincter, formând o etanşare fină şi practic invizibilă. Doar ea ştia unde erau localizate aperturile acestea de intrare şi, la rândul lor, aperturile i se arătau doar ei. Clavain, chiar dacă ar fi detectat prezenţa maşinilor ascunse, n-ar fi găsit niciodată

o cale de a ajunge la ele, cu excepţia utilizării forţei brute, care le-ar fi declanşat autodistrugerea.

Nava continua să fie în imponderabilitate, Skade bănuia deci că se apropiau de inamicul pe care-l urmăriseră. Absenţa gravitaţiei îi convenea şi înaintă prin coridor, ţâşnind cu toate cele patru membre de la un punct de contact la altul. Mişcările îi erau atât de precise şi de economice, încât uneori părea că se deplasează în interiorul unei bule personale de gravitaţie.

[Skade, raport?]

Nu ştia niciodată când avea să-i apară în cap Consiliul Nopţii, dar încetase de mult să mai fie surprinsă de apariţiile sale bruşte.

Nimic neobişnuit. Nici măcar n-am trecut de suprafaţa lucrurilor pe care le poate face maşina, dar deocamdată totul funcţionează exact aşa cum am crezut.

[Perfect. Desigur, ar fi de dorit teste mai complexe…]

Skade simţi un val de iritare.

V-am zis deja. În momentul de faţă sunt necesare determinări atente pentru detectarea influenţei maşinii. Asta înseamnă că putem efectua teste clandestine sub paravanul unor operaţiuni militare de rutină.

Ajunse la o ramificaţie şi se propulsă din picioare spre punte. Îşi reglă chimia sângelui pentru a-şi păstra calmul şi continuă:

Sunt de acord că mai rămân multe de făcut înainte de a putea echipa flota, dar în clipa când vom înmulţi testările, există riscul ca progresul înregistrat de noi să fie cunoscut pe scară largă. Şi nu mă refer doar la cunoaşterea din interiorul Cuibului-Mamă.

[Observaţia ta este corectă. Nu-i nevoie să ne aminteşti. Nu făceam decât să expunem faptele. Convenabil sau nu, testările extinse trebuie să se desfăşoare cât mai urgent.]

Skade trecu pe lângă alt Agregat aflat în drum spre o zonă diferită din navă. Privi în mintea lui şi întrezări suprafaţa unui compost de experienţe şi emoţii recente. Nimic din ele n-o interesa şi nici nu avea relevanţă tactică. Dedesubtul compostului se găseau straturi de memorii,

structuri mnemonice care coborau în bezna opacă aidoma unor măreţe monumente scufundate. Le putea examina, cerne şi cerceta, dar, o dată în plus, n-o interesa nimic din ce vedea. La nivelul cel mai adânc, detectă câteva amintiri private partiţionate despre care Agregatul credea că ea nu le putea citi. Pentru o clipă incitantă, fu ispitită să pătrundă şi să-i editeze blocajele, interzicându-i accesul la una-două mici amintiri foarte dragi. Rezistă însă tentaţiei; era suficient să ştie că putea s-o facă.

Drept răspuns, simţi mintea bărbatului expediind sonde interogative în propria ei minte, pentru ca apoi să tresară la respingerea usturătoare a accesului. Îi percepu curiozitatea, cu siguranţă se întreba de ce sosise la bordul navei cineva din Consiliul Închis.

Asta o amuză. Bărbatul ştia de existenţa Consiliului Închis şi poate că avea chiar vreo bănuială despre nucleul supersecret al Consiliului – Sanctuarul Interior. Totuşi, Skade era convinsă că el nici măcar nu-şi imaginase existenţa Consiliului Nopţii.

Bărbatul trecu mai departe şi ea îşi văzu de drum.

[Ai reţineri?]

Bineînţeles. Ne jucăm cu focul Domnului. Nu este ceva spre care să ne repezim cu capul înainte.

[Lupii nu ne vor aştepta.]

Skade se enervă, deoarece nu mai era nevoie să i se amintească de lupi. Teama era un imbold util, într-adevăr, însă nu putea juca un rol chiar aşa de mare. După cum spunea o maximă veche, Proiectul Manhattan n-a fost construit într-o zi. Sau era vorba despre Roma? Oricum, ceva care avea legătură cu Pământul.

N-am uitat de lupi.

[Este bine, atunci. Nici noi n-am uitat. Şi ne îndoim tare mult că lupii au uitat de noi.]

Ea simţi apoi cum Consiliul Nopţii se retrage, dispărând într-un buzunăraş imposibil de localizat al minţii ei, unde avea să aştepte până data viitoare.

Skade sosi pe puntea *Mătrăgunei,* conştientă de creasta care-i pulsa în tonuri de roz şi stacojiu livide. Puntea era o

sală sferică fără ferestre, aflată în adâncul navei, destul de mare pentru a adăposti cinci-şase Agregaţi fără a părea înghesuiţi. Deocamdată însă erau prezenţi doar Clavain şi Remontoire, aşa cum fuseseră şi la plecarea ei. Ambii era întinşi în hamacuri pentru acceleraţie, suspendaţi în mijlocul sferei, cu ochii închişi în timp ce apelau mediul senzorial mai vast al *Mătrăgunei.* Păreau absurd de relaxaţi, cu braţele încrucişate perfect pe piept.

Skade aşteptă ca puntea să arunce un hamac separat în jurul ei, învăluind-o într-o plasă protectoare de corzi aidoma unor liane. Într-o doară, le cercetă minţile. A lui Remontoire era complet deschisă faţă de ea, până şi partiţiile Consiliului Închis părând mai degrabă simple demarcaţii decât bariere absolute. Mintea îi era ca un oraş construit din sticlă, ici-colo fumurie, dar niciodată complet opacă. Vederea prin protecţiile Consiliului închis fusese unul dintre primele trucuri pe care i le arătase Consiliul Nopţii şi se dovedise util chiar şi după ce ea se alăturase Consiliului Închis. Nu toţi membrii Consiliului Închis aveau acces exact la aceleaşi secrete – în primul rând, exista Sanctuarul Interior –, totuşi nimic nu era ascuns faţă de Skade.

Clavain era frustrant de greu de citit, motiv pentru care o fascina şi în acelaşi timp o nelinişte. Implanturile lui neurale aveau o configuraţie mai veche decât a oricui şi nu acceptase niciodată modernizarea lor. Zone întinse din creierul lui nu erau subsumate deloc de plasă, iar conexiunile neurale dintre ele şi părţile Agregate erau sărăcăcioase şi ineficient distribuite. Algoritmii de căutare şi regăsire ai lui Skade puteau extrage patternuri neurale din orice parte a creierului lui Clavain care fusese subsumată de plasă, dar şi asta se dovedea mai uşor de spus decât de făcut. Să cauţi în mintea lui era ca şi cum ai fi primit cheile unei biblioteci fabuloase prin care tocmai trecuse o tornadă. Până când localiza ceea ce căuta, de obicei nu mai era deloc relevant.

Skade aflase totuşi foarte multe despre Clavain. Trecuseră zece ani de la întoarcerea Galianei, însă, dacă

citirile pe care le făcuse minţii lui fuseseră corecte – şi n-avea niciun motiv să se îndoiască de asta –, Clavain tot nu avea o idee reală despre ce se petrecuse.

La fel ca tot Cuibul-Mamă, bărbatul ştia că nava Galianei întâlnise în adâncul spaţiului cosmic entităţi extraterestre ostile, maşini care ajunseseră să fie numite „lupi". Lupii se infiltraseră în navă şi deschiseseră minţile membrilor echipajului. Clavain ştia că Galiana fusese cruţată şi că trupul îi era încă păstrat; ştia de asemenea că în craniul ei se afla o structură de evidentă origine lupească. Însă nu avea habar, iar după ştiinţa lui Skade nici nu suspectase vreodată, că Galiana îşi recăpătase conştiinţa, că existase o scurtă fereastră de luciditate înainte ca Lupul să vorbească prin intermediul ei. De fapt, chiar mai multe ferestre.

Skade îşi aminti că o minţise pe Galiana, spunându-i că Felka şi Clavain muriseră deja. Nu fusese uşor la început. Ca orice Agregat, o privea pe Galiana cu veneraţie – ea era mama tuturor, regina facţiunii Agregate. În acelaşi timp însă, Consiliul Nopţii îi reamintise lui Skade că avea faţă de Cuibul-Mamă o datorie mai presus de respectul faţă de Galiana. Sarcina ei era să exploateze la maximum ferestrele de luciditate pentru a afla ce putea despre lupi, iar asta însemna despovărarea Galianei de orice griji inutile. Deşi la momentul acela păruse dureros, Consiliul Nopţii o asigurase că pe termen lung era mai bine.

Treptat, Skade ajunsese să înţeleagă logica respectivă. De fapt, nu pe Galiana o minţea ea, ci o umbră a ceea ce fusese femeia. Iar o minciună cerea în mod firesc alta şi de aceea Clavain şi Felka nu aflaseră niciodată despre conversaţii.

Skade îşi retrase sondele mintale şi se stabili la un nivel de intimitate uzual. Îi permise lui Clavain acces la memoriile ei superficiale, modalităţi senzoriale şi emoţii, sau mai degrabă la o versiune subtil aranjată a lor. De asemenea, Remontoire vedea exact atât de mult pe cât se aştepta să vadă – totul aranjat şi modificat pentru a se potrivi scopurilor lui Skade.

Hamacul de acceleraţie o trase pe femeie în centrul sferei, lângă celelalte două hamacuri. Skade îşi încrucişă braţele sub sâni, aşezându-le peste curbura compadului care continua să-şi murmure descoperirile în memoria ei pe termen lung.

Prezenţa lui Clavain se făcu anunţată.

[Frumos din partea ta să stai cu noi, Skade.]

Am simţit o modificare în disponibilitatea noastră pentru atac, Clavain. Bănuiesc că are legătură cu nava demarhistă.

[De fapt, este chiar mai interesant. Priveşte.]

Clavain îi oferi un capăt al unui flux de date provenit de la reţeaua senzorială a navei. Skade acceptă fluxul şi-şi instrui implanturile să-l reprezinte în senzorialul ei, cu filtrele şi preferinţele uzuale.

Simţi o clipă plăcută de dislocare. Corpul ei, corpurile tovarăşilor ei, încăperea în care pluteau, acul cel mare, subţire şi negru precum carbonul al *Mătrăgunei* – totul se mută în imaterialitate.

Planeta jupiteriană era o prezenţă masivă în faţă, învăluită într-un nor complex geometric şi mereu mişcător de zone interzise şi pasaje sigure. Un roi furios de platforme şi santinele se rotea în jurul ei pe orbite precesionale strânse. Mai aproape, dar nu cu mult, se afla nava demarhistă pe care o urmărise *Mătrăguna.* Deja atingea partea superioară a atmosferei lui Tangerine Dream şi începea să strălucească mai fierbinte. Comandantul navei îşi asuma un risc prin afundarea în atmosferă, sperând să se poată ascunde sub câteva sute de kilometri de straturi de nori.

Skade se gândi că era o acţiune născută din disperare.

Inserţiile transatmosferice erau riscante, chiar şi pentru navele construite pentru treceri tangenţiale cu straturile superioare ale planetelor jupiteriene. Comandantul trebuia să încetinească înainte de a încerca plonjonul acela, iar la revenirea în spaţiul cosmic s-ar fi mişcat încet. Pe lângă efectul de camuflare al aerului acoperitor – ale cărui beneficii depindeau de blindajul senzorilor pe care-i

deţinea nava urmăritoare şi de ceea ce putea fi detectat de sateliţii de pe orbite joase sau de drone –, unicul avantaj al trecerii tangenţiale era completarea rezervelor de combustibil.

În primii ani ai războiului, ambele tabere utilizaseră antimateria ca principală sursă de energie. Agregaţii, care aveau fabrici camuflate la periferia sistemului, continuau să producă şi să stocheze antimaterie în cantităţi utile pe plan militar. Chiar dacă n-ar fi putut-o face, se ştia că aveau acces la surse energetice încă şi mai prodigioase. Pe de altă parte, demarhiştii nu puteau manipula antimateria decât de un deceniu încoace. De aceea reveniseră la energia produsă prin fuziune, pentru care aveau nevoie de hidrogen, obţinut în mod ideal prin dragare din oceanele gigantelor gazoase, unde era deja comprimat în starea sa metalică. Comandantul avea să deschidă căuşele de combustibil ale navei, aspirând şi comprimând hidrogenul atmosferic sau poate chiar ar fi încercat un plonjon în marea de hidrogen „doar” lichid care învelea hidrogenul în stare metalică din jurul nucleului de rocă al gigantei gazoase. Însă aşa ceva ar fi fost riscant cu o navă deja avariată în luptă. Foarte probabil, comandantul ar fi sperat că nu vor fi necesare căuşele şi că în locul lor va izbuti joncţiunea cu una dintre cisternele cu creier de balenă ce dădeau permanent ocol prin atmosferă, intonând cântece triste despre turbulenţe şi chimia hidrocarburilor. Cisterna ar fi injectat în navă proiectile din hidrogen metalic preprocesat, unele pentru a fi utilizate drept combustibil, iar altele, drept focoase.

Inserţia atmosferică era un risc, ba chiar unul disperat, însă care dăduse roade de destule ori pentru a fi preferabil unei operaţiuni sinucigaşe.

Skade compuse un gând şi-l introduse în minţile tovarăşilor ei. *Admir hotărârea comandantului, dar asta nu-l va ajuta.*

Răspunsul lui Clavain veni imediat.

[Este o femeie, Skade. I-am receptat semnalul când a emis pe fascicul îngust către cealaltă navă; treceau prin

periferia unui inel de sfărâmături, aşa că a existat destul praf ambiental pentru a difuza o fracţiune mică din lumina laser în direcţia noastră.]

Şi intrusul?

De data asta, îi răspunse Remontoire. [Am bănuit că era un cargobot din clipa când am avut o citire clară a semnăturii gazelor de evacuare. S-a dovedit că am avut dreptate şi acum ştim mai multe.]

Îi oferi un flux, pe care Skade îl acceptă.

Imaginea înceţoşată a cargobotului îi apăru în ochiul minţii, acumulând detalii prin acreţie aidoma unei schiţe care e completată. Cargobotul era pe jumătate cât *Mătrăguna,* un transportor tipic pentru sistemul solar interior, construit cu un secol sau două în urmă; în mod cert înainte de Epidemie. Carcasa era vag rotunjită; era posibil să fi fost proiectat cândva pentru asolizare pe Yellowstone sau pe altul dintre corpurile cu atmosferă ale sistemului, dar de atunci acumulase atâtea proeminenţe şi antene, încât o ducea pe Skade cu gândul la un peşte afectat de o mutaţie recesivă rară. Simboluri criptice, care puteau fi citite doar de maşini, îi pâlpâiau pe fuzelaj, dar unele erau întrerupte de zone întinse şi goale de carcasă reparată.

Remontoire îi anticipă întrebarea. [Nava este *Pasărea-Furtunii,* un cargobot înregistrat în Caruselul New Copenhaga din Centura Ruginită. Căpitanul şi proprietarul navei este Antoinette Bax, deşi doar de o lună. Proprietarul anterior a fost James Bax, probabil o rudă. Nu ştim ce s-a întâmplat cu el. Arhivele arată că familia Bax deţinea *Pasărea-Furtunii* cu mult înainte de război, poate chiar înainte de Epidemie. Activităţile lor par să fi fost obişnuita combinaţie între legal şi semilegal; câteva violări vădite ale legii şi una-două confruntări cu Convenţia Ferrisville, totuşi nimic atât de serios, încât să fi necesitat arestarea, chiar în condiţiile legislaţiei de urgenţă.]

Skade simţi cum corpul ei îndepărtat încuviinţează din cap. Brâul de habitate aflat pe orbita lui Yellowstone susţinuse mult timp un spectru vast de întreprinderi de

transport, de la operaţiuni prestigioase, cu acceleraţii mari şi consumuri de combustibil pe măsură, la altele mult mai lente – şi considerabil mai ieftine şi mai discrete –, bazate pe motoare cu fuziune şi ionice. Chiar şi după Epidemie, care transformase Inelul Sclipitor, cândva minunat şi măreţ, în Centura Ruginită, mult mai puţin minunată şi mult mai puţin măreaţă, continuaseră să existe nişe comerciale pentru cei pregătiţi să le umple. Existau vreo carantină ce trebuia ocolită şi mulţi clienţi noi care se ridicau din sfărâmăturile fumegătoare ale conducerii demarhiste, şi nu toţi erau dintre cei cu care ai dori să faci afaceri de două ori.

Skade nu ştia nimic despre familia Bax, dar şi-o putea imagina prosperând în aceste condiţii, poate chiar prosperând şi mai viguros în timpul războiului. Acum existau blocade ce trebuiau depăşite, oportunităţi ce puteau fi ajutate şi spioni sub acoperire din ambele facţiuni care puteau fi sprijiniţi în infiltrările lor. Convenţia Ferrisville, administraţia interimară care se ocupa de afacerile de pe orbita lui Yellowstone, era unul dintre cele mai intolerante regimuri din istorie, dar asta nu conta. Acolo unde existau penalizări aspre, aveau să existe mereu şi indivizi care să plătească gras pentru ca alţii să-şi asume riscuri în numele lor.

Imaginea mintală a lui Skade despre Antoinette Bax era aproape completă. Totuşi, nu înţelegea un lucru: ce căuta Antoinette Bax atât de adânc în interiorul unei zone de război? Iar acum, când se gândea şi mai bine, de ce mai era în viaţă?

Femeia care comandă nava a vorbit cu ea? întrebă Skade.

Îi răspunse Clavain.

[A fost doar un avertisment, să se retragă sau să înfrunte consecinţele.]

Şi s-a retras?

Remontoire îi trimise vectorul cargobotului. Intra direct în atmosfera gigantei gazoase, la fel ca nava demarhistă din faţa sa.

Este ilogic. Femeia de pe navă ar fi trebuit s-o distrugă pentru violarea unui Volum Contestat.

Clavain răspunse.

[A ameninţat că o va face, dar Bax a ignorat-o. A promis că nu va fura hidrogen, dar în acelaşi timp a subliniat destul de clar că nici nu se va întoarce din drum.]

Este fie foarte curajoasă, fie foarte proastă.

[Fie foarte norocoasă], adăugă Clavain. [În mod clar, nava nu deţine muniţia necesară pentru a-şi pune în aplicare ameninţarea. Şi-a utilizat ultimele proiectile în timpul unei confruntări anterioare.]

Skade căzu pe gânduri, urmărind raţionamentul lui Clavain. Dacă într-adevăr nava îşi utilizase ultimele proiectile, ar fi dorit cu disperare să ascundă informaţia respectivă de *Mătrăguna.* O navă neînarmată era o pradă uşoară. Chiar şi într-o etapă atât de avansată a războiului, se puteau încă obţine informaţii utile din capturarea unei nave inamice, alături de posibilitatea recrutării echipajului său.

Te gândeşti că femeia comandant spera ca Bax să se supună.

Simţi aprobarea lui Clavain înainte ca răspunsul lui să-i răsune în minte.

[Da. Odată ce radarul lui Bax a atins nava demarhistă, femeia aflată la comandă n-avea de ales, trebuia să reacţioneze într-un fel. Cursul obişnuit de acţiune ar fi fost lansarea unui proiectil – ar fi fost perfect îndreptăţită să procedeze aşa –, totuşi, era silită să avertizeze cargobotul să se retragă. N-a avut succes, pentru că, dintr-un motiv necunoscut, Bax n-a fost suficient de intimidată. Comandantul navei şi-a compromis poziţia. A lătrat, însă e clar că nu poate să muşte.]

Remontoire îi completă raţionamentul.

[Clavain are dreptate. Nava nu deţine proiectile, iar acum noi ştim asta.]

Skade ştia ce aveau în minte. Deşi începuse deja să plonjeze în atmosferă, nava demarhistă continua să fie în raza proiectilelor *Mătrăgunei.* Nu se putea garanta

distrugerea ei, dar probabilitatea depăşea cu mult cincizeci la sută. Cu toate acestea, Remontoire şi Clavain nu doreau să doboare inamicul. Ei voiau să aştepte ca nava să iasă din atmosferă, lentă şi îngreunată de combustibil, dar cu nimic mai bine înarmată decât până atunci. Doreau s-o atace, să extragă date din băncile ei de memorie şi să-i preschimbe pe membrii echipajului în recruţi pentru Cuibul-Mamă.

Nu pot fi de acord cu o operaţie de abordaj. Riscurile pentru Mătrăguna *depăşesc posibilele beneficii.*

Skade îl simţi pe Clavain încercând să-i sondeze mintea.

[De ce? Există ceva care face nava aceasta neobişnuit de valoroasă? În caz afirmativ, nu este cam ciudat că nimeni nu mi-a spus nimic?]

Clavain, aceasta este o problemă pentru Consiliul Închis. Tu ai refuzat ocazia de a ni te alătura.

[Dar chiar dacă ar fi acceptat-o, tot n-ar şti totul, nu-i aşa?]

Atenţia ei reveni iritată la Remontoire.

Remontoire, ştii bine că mă aflu aici din însărcinarea Consiliului Închis. Asta-i tot ce contează.

[Dar eu fac parte din Consiliul Închis şi totuşi nu ştiu exact ce anume faci aici. Ce este, Skade, o operaţiune secretă pentru Sanctuarul Interior?]

Skade clocoti, gândindu-se cât de simplu ar fi fost totul, dacă n-ar fi trebuit să aibă niciodată de-a face cu Agregaţi bătrâni.

Da, nava este valoroasă. Este un prototip şi prototipurile sunt întotdeauna valoroase. Însă ştiai asta oricum. Bineînţeles că nu vrem s-o pierdem într-o luptă măruntă.

[În mod clar, asta nu-i totul.]

Poate că nu, dar nu-i momentul potrivit pentru a discuta despre asta. Trimite o salvă de proiectile către nava demarhistă şi păstrează unul pentru cargobot.

[Nu. Vom aştepta ca ambele nave să iasă pe partea cealaltă. Vom acţiona după aceea, presupunând că ambele sau una dintre ele supravieţuieşte.]

Nu pot permite aşa ceva.

Asta era, aşadar. Ea sperase să nu se ajungă aici, însă Clavain îi forţa mâna. Skade se concentră şi expedie o suită de comenzi neurale. Simţi acceptarea îndepărtată a sistemelor de armament, care-i recunoşteau autoritatea şi se supuneau voinţei sale. Controlul îi era imprecis, neavând fineţea şi maniera directă cu care se adresa propriilor ei maşini, însă se va dovedi suficient; ajungea să lanseze câteva proiectile.

[Skade…?]

Era Clavain; probabil simţise că îi preluase controlul asupra armelor. Îi percepu surprinderea provocată de faptul că era capabilă de aşa ceva. Skade stabili distribuirea şi rachetele vânător-căutător vibrară în rackurile de lansare.

Apoi alt glas îi vorbi calm în minte.

[Nu, Skade.]

Era Consiliul Nopţii.

Poftim?

[Eliberează controlul armelor. Fă aşa cum doreşte Clavain. Ne va sluji mai bine pe termen lung.]

Nu, eu…

Tonul Consiliului Nopţii deveni mai strident.

[Eliberează armele, Skade.]

Furioasă, simţind înţepătura reprimării, făcu aşa cum i se ceruse.

Antoinette ajunse la sarcofagul tatălui ei. Era legat de reţeaua de stocare a compartimentului de marfă, exact aşa cum fusese când i-l arătase lui proxy.

Puse o mână înmănuşată pe faţa superioară a sarcofagului. Prin sticla ferestruicii de vizitare, putea zări profilul tatălui său. Asemănarea era destul de evidentă, deşi vârsta şi gravitaţia îi modelaseră trăsăturile într-o caricatură exagerat de masculină a propriului ei chip. Ochii îi erau închişi şi expresia feţei, atât cât putea fi desluşită, părea de calm plictisit. Se gândi că ar fi fost tipic pentru el să picotească în ciuda agitaţiei din jur. Îşi aminti sforăitul lui umplând puntea. Odată însă îl surprinsese

privind-o pe sub pleoapele aproape închise, doar prefăcându-se că moţăia. Dorea să vadă cum aborda ea criza din momentul respectiv, ştiind că într-o bună zi va trebui să rămână pe cont propriu.

Antoinette verifică legăturile ce fixau sarcofagul de reţeaua de stocare. Erau solide; nimic nu se desprinsese în timpul ultimelor manevre.

— Bestie… zise ea.

— Da, Micuţă Domnişoară.

— Sunt în cală.

— Cineva percepe asta în mod neplăcut.

— Aş vrea să treci nava la viteză subsonică. Anunţă-mă când ai făcut-o.

Se încordă, aşteptându-se la un protest, dar Bestia nu comentă. Simţi apoi nava vibrând şi urechea internă i se luptă să diferenţieze decelerarea de coborâre. De fapt *Pasărea* nu zbura acum; forma ei genera foarte puţină portanţă aerodinamică, aşa că trebuia să se susţină prin direcţionarea în jos a jeturilor. Cala vidată oferise deocamdată un grad de portanţă verticală, totuşi, Antoinette nu intenţionase nicio clipă să coboare în adânc cu cala depresurizată.

Era acut de conştientă că ar fi trebuit să fie moartă până acum. Femeia care comanda nava demarhistă ar fi trebuit s-o doboare. Iar nava păianjen urmăritoare ar fi trebuit să atace înainte ca ea să fi avut vreme să plonjeze în atmosferă. Până şi plonjonul acela ar fi trebuit s-o omoare. Nu fusese inserţia lină şi controlată pe care o plănuise, ci mai degrabă o goană disperată de a ajunge sub nori, călărind vârtejul săpat deja de nava demarhistă. Evaluase avariile imediat după restabilirea zborului orizontal, iar veştile nu erau grozave. Dacă reuşea să se întoarcă în Centura Ruginită, şi era un „dacă” mare – la urma urmelor, păianjenii se aflau tot acolo –, Xavier avea să fie foarte, foarte ocupat în lunile următoare.

Cel puţin asta l-ar fi ţinut departe de belele.

— Am ajuns la subsonică, Micuţă Domnişoară, anunţă Bestia.

— Perfect.

Antoinette se asigură pentru a treia oară că era legată de reţeaua de stocare la fel de zdravăn ca sarcofagul, după care îşi mai verifică o dată parametrii.

— Deschide, te rog, uşa numărul unu a calei, rosti ea.

— Imediat.

O dungă strălucitoare de lumină apăru în capătul ei de reţea. Antoinette miji ochii, apoi ridică mâna şi trase în jos vizorul verde ca un fund de sticlă al costumului.

Dunga luminoasă se lăţi, apoi o izbi forţa aerului care năvălea înăuntru, lovind-o de traversa reţelei. Aerul umplu incinta în câteva secunde, vuind şi învolburându-se în jur. Senzorul costumului îl analiză imediat şi o avertiză cu seriozitate să nu deschidă casca. Presiunea aerului depăşise o atmosferă, dar era complet toxic şi paralizant de rece.

Antoinette reflectă că o atmosferă de toxine sufocante şi gradiente de temperatură şocante reprezenta preţul pe care-l plăteai pentru culorile superbe pe care le vedeai din spaţiu.

— Coboară-ne douăzeci de kilometri, ceru ea.

— Eşti sigură, Micuţă Domnişoară?

— Da, ce dracu'!

Podeaua se înclină. Ea privi cum barometrul costumului ticăie incrementele în presiunea atmosferică. Două atmosfere, trei. Patru atmosfere şi în creştere. Speră că restul *Păsării,* care se afla acum la presiune negativă, n-avea să se destrame în jurul ei ca o pungă de hârtie udă.

Orice altceva s-ar întâmpla, gândi Antoinette, *probabil că de acum mi-am pierdut garanţia navei...*

După ce încrederea îi crescu, sau mai degrabă după ce pulsul îi coborî aproape de un nivel normal, începu să avanseze centimetru cu centimetru spre uşa deschisă, trăgând sarcofagul cu ea. Era un proces laborios, deoarece trebuia să prindă şi să desprindă chingile sarcofagului la fiecare doi metri. Nerăbdarea era totuşi ultimul sentiment pe care-l simţea.

Privind drept înainte acum, după ce ochii i se

adaptaseră, văzu că lumina era cenuşiu-argintie aidoma unui cer înnorat. Treptat deveni mată, căpătând o tentă ca a fierului sau a bronzului vechi. Epsilon Eridani nu era oricum o stea strălucitoare şi mare parte din lumina ei era filtrată acum de straturile de atmosferă de deasupra lor. Dacă ar fi coborât mai mult, s-ar fi întunecat treptat, până ar fi semănat cu fundul unui ocean.

Dar aşa dorise tatăl ei.

— Perfect, Bestie, ţine-o pe loc. Eu o să fac treaba.

— Ai grijă, Micuţă Domnişoară.

Pasărea-Furtunii avea o mulţime de trape pentru cale, dar cea pe care o deschisese se găsea în pântecul navei şi era orientată spre înapoi, nu spre direcţia de zbor. Antoinette ajunse la marginea ei şi vârfurile cizmelor îi ieşiră doi centimetri în afară. Părea o poziţie precară, totuşi continua să fie ancorată în siguranţă. Nu vedea nimic în sus din cauza părţii ventrale întunecate a carcasei, care se curba lin către pupa, dar nimic n-o împiedica să privească în ambele părţi laterale şi dedesubt.

— Ai avut dreptate, tată, murmură ea suficient de încet pentru a spera că Bestia n-o aude. Este un loc uimitor. Una peste alta, cred că ai făcut o alegere bună.

— Micuţă Domnişoară?

— E-n regulă, Bestie.

Antoinette începu să desfacă legăturile sarcofagului. Nava se legănă şi se cutremură o dată sau de două ori, ridicându-i stomacul la gât şi izbind sarcofagul de zăbrelele reţelei, dar în general Bestia se descurca excelent cu păstrarea altitudinii. Viteza era acum subsonică prin raportare la curentul de aer, astfel încât Bestia nu trebuia să facă altceva decât să plutească staţionar, însă asta era bine. Ferocitatea vântului dispăruse, cu excepţia unor rafale ocazionale, aşa cum Antoinette sperase de altfel.

Sarcofagul era acum aproape complet desfăcut, gata să fie împins peste margine. Tatăl ei semăna cu un om care trage un pui de somn. Îmbălsămătorii făcuseră o treabă

excepţională, iar mecanismul de refrigerare al sarcofagului, cu toate hibele lui, asigurase restul. Era imposibil de crezut că el murise de o lună.

— Ei bine, tată, rosti Antoinette, cred că asta a fost. Am reuşit s-ajungem. N-ar mai fi nimic de adăugat.

Nava îi făcu favoarea de a tăcea.

— Tot nu ştiu dacă e cu adevărat lucrul care se cuvine, urmă femeia. Da, n-am uitat că ai spus cândva că asta îţi doreşti, totuşi...

Încetează, îşi zise. *Încetează să mai reiei povestea aia.*

— Micuţă Domnişoară?

— Da?

— Cineva te sfătuieşte cu toată seriozitatea să nu mai stăm prea mult.

Antoinette îşi reaminti eticheta de pe sticla de bere. N-o avea acum la ea, însă nu exista niciun detaliu al hârtiuţei aceleia pe care să nu şi-l poată aminti imediat. Scânteierea cernelurilor de aur şi de argint pălise puţin din ziua în care o dezlipise cu dragoste de pe sticlă, dar în mintea ei, continuau să aibă o sclipire fabulos de rară. Era un obiect ieftin, produs în serie, totuşi, în mâinile ei şi în mintea ei, căpătase semnificaţia unei icoane religioase. Antoinette o dezlipise pe vremea când era mult mai mică, avea doar doisprezece-treisprezece ani. Surescitat după o cursă profitabilă, tata o dusese într-un local frecventat uneori de traderi. Deşi experienţa lui Antoinette era limitată, păruse o seară frumoasă, cu multe râsete şi istorisiri. Undeva spre sfârşitul serii, conversaţia ajunsese la diversele moduri de tratare a rămăşiţelor călătorilor spaţiali, fie tradiţional, fie după preferinţele personale. Tata păstrase tăcerea în timpul majorităţii discuţiilor, zâmbind în barbă când comentariile trecuseră de la serioase la amuzante şi iar înapoi, râzând la glume şi insulte. După care, spre marea surpriză a fetiţei, îşi anunţase propria preferinţă: să fie înmormântat în atmosfera unei planete gigante gazoase. În orice alt moment, Antoinette ar fi putut presupune că el se amuza pe seama propunerilor camarazilor săi, însă în tonul lui existase atunci ceva care-i spusese că el vorbise cu

toată seriozitatea şi, cu toate că nu pomenise niciodată de subiectul respectiv, nu era ceva ce să fi inventat pe moment. Aşa că Antoinette făcuse un legământ în sinea ei. Dezlipise eticheta de pe sticlă, ca un memento, jurându-şi că, dacă tata va muri vreodată şi ea va avea posibilitatea să facă ceva, n-avea să-i uite dorinţa.

Iar în anii ce urmaseră fusese uşor să-şi imagineze că-şi va respecta jurământul, ba chiar atât de uşor, încât se gândise rareori la el. Însă acum tata murise şi Antoinette trebuia să se confrunte cu ceea ce îşi făgăduise, chiar dacă jurământul i se părea ridicol şi copilăros. Conta doar convingerea absolută pe care ea credea că o auzise în glasul tatei în seara cu pricina. Deşi avea doar doisprezece-treisprezece ani atunci şi era posibil să-şi fi imaginat tot episodul ori să fi fost păcălită de chipul lui serios de pocherist, făcuse un jurământ şi, oricât de stânjenitor sau de neconvenabil era, trebuia să-l respecte, chiar dacă asta i-ar fi pus în pericol propria viaţă.

Desfăcu ultimele legături, după care împinse sarcofagul până ce o treime din lungimea lui trecu de marginea trapei. Un ultim brânci zdravăn şi tata avea să capete înmormântarea dorită.

Era o nebunie. În toţi anii scurşi de la seara aceea de beţie din barul spaţialilor, el nu mai pomenise niciodată de ideea înmormântării în atmosfera unei planete jupiteriene. Însă asta însemna, oare, că nu fusese o dorinţă din adâncul sufletului? În fond, el nu ştiuse când va muri. Nu avusese timp să-şi pună afacerile în ordine înaintea accidentului; nu existase niciun motiv pentru a-i explica răbdător lui Antoinette cum ar fi vrut să procedeze ea cu rămăşiţele lui pământeşti.

Nebunie, de acord, dar o nebunie din adâncul inimii.

Antoinette împinse sarcofagul peste margine.

Pentru o clipă, acesta păru să atârne în văzduh în urma navei, parcă nedorind să înceapă lunga prăbuşire în uitare. După aceea, lent, porni să cadă cu adevărat. Femeia îl privi rostogolindu-se, rămânând în urmă, frânat de vânt. Se micşoră iute: deveni un obiect de mărimea degetului ei

mare la capătul braţului întins, apoi o cratimă mică şi rostogolitoare la limita vederii, apoi un punct care reflecta doar intermitent lumina slabă a stelelor, scânteind şi pălind, pe când cobora prin straturile de nori pastelaţi ce se umflau.

Îl mai văzu o dată, după care dispăru.

Antoinette se lăsă pe spate şi se rezemă de reţeaua de legături. Nu se aşteptase la asta, dar acum, după ce o făcuse, după ce-şi înmormântase tatăl, epuizarea o copleşi. Simţi brusc greutatea ca de plumb a aerului care o apăsa. Nu existau nici tristeţe, nici lacrimi; plânsese deja suficient. Cu timpul, aveau să mai fie lacrimi, nu se îndoia. Acum însă nu simţea decât o vlăguială absolută.

Închise ochii. Trecură câteva minute.

Apoi îi ceru Bestiei să închidă trapa calei şi începu lunga călătorie spre puntea de zbor.

CAPITOLUL 3

Din interiorul ecluzei, Nevil Clavain văzu cum o parte circulară din carcasa *Mătrăgunei* se deschise ca un iris. Proxy blindaţi ce răbufniră pe acolo semănau cu nişte păduchi albinoşi: aveau carapace, erau segmentaţi şi din ei se ramificau multe membre specializate, senzori şi arme. Traversară iute spaţiul deschis până la nava inamică, fixându-se cu picioarele cu extremităţi adezive de fuzelajul în formă de gheară. După aceea porniră să mişune pe suprafaţa avariată, căutând ecluze pentru intrare şi punctele slabe cunoscute ale tipului aceluia de navă.

Proxy se deplasau cu mişcările aleatorii şi scotocitoare ale gândacilor. Scarabeii ar fi putut inspecta foarte rapid nava, însă numai cu riscul uciderii oricăror supravieţuitori care s-ar fi putut adăposti în zone presurizate. De aceea Clavain insista ca maşinile să utilizeze ecluzele, chiar dacă asta însemna o întârziere, până treceau toţi roboţii.

N-ar fi trebuit să-şi facă griji. De îndată ce intră primul scarabeu, deveni clar că nu avea să întâmpine nici rezistenţă, nici supravieţuitori înarmaţi. Nava inamică era întunecată, rece şi tăcută. El aproape că putea simţi mirosul morţii de la bord. Proxy înaintară şi chipurile morţilor începură să apară pe măsură ce treceau pe lângă posturile lor de lucru. Rapoarte similare sosiră de la celelalte maşini, care străbăteau restul navei.

Clavain retrase majoritatea scarabeilor şi trimise înăuntru o trupă de Agregaţi pe aceeaşi rută utilizată de maşini. Prin ochii unui scarabeu îşi văzu oamenii ieşind din ecluză, unul câte unul: forme albe şi bulbucate ca nişte stafii cu contururi precise.

Trupa baleie nava, trecând prin aceleaşi spaţii strâmte ce fuseseră explorate de proxy, dar beneficiind acum de atenţia suplimentară a oamenilor. Ţevi de arme scotociră prin cotloane, trape de echipamente fură deschise şi verificate în căutarea de supravieţuitori tremurând. Nu găsiră niciunul. Morţii fură înghiontiţi discret, însă

niciunul nu arătă vreun semn cât de mărunt că ar fi simulat moartea. Corpurile începeau să se răcească şi configuraţiile termice din jurul feţelor arătau că decesele se petrecuseră deja, totuşi erau recente. Nu exista niciun semn de moarte violentă sau de rănire.

Clavain compuse un gând şi-l expedie lui Skade şi lui Remontoire, care rămăseseră pe puntea de comandă.

Mă duc înăuntru. Fără dacă *şi fără* dar. *Voi fi iute şi nu-mi voi asuma riscuri inutile.*

[Nu, Clavain.]

Îmi pare rău, Skade, dar nu le poţi avea pe ambele. Eu nu sunt membru al micului tău club intim, ceea ce înseamnă că pot merge oriunde vreau. Îţi place sau nu, asta face parte din înţelegere.

[Continui să fii un activ preţios, Clavain.]

Voi fi prudent, promit.

Simţi iritarea femeii revărsându-se în propria lui stare emoţională. Nici Remontoire nu era tocmai încântat.

În calitate de membri ai Consiliului Închis, ar fi fost inimaginabil pentru vreunul dintre ei să facă ceva atât de periculos ca suirea la bordul unei nave inamice capturate. Şi aşa îşi asumau destule riscuri prin părăsirea Cuibului-Mamă. Mulţi alţi Agregaţi, printre care şi Skade, doreau ca el să se alăture Consiliului Închis, unde ei i-ar fi putut exploata mai eficient înţelepciunea şi în acelaşi timp l-ar fi protejat. Graţie autorităţii ei din Consiliu, Skade îi putea face viaţa aspră lui Clavain dacă el ar fi insistat să rămână în exterior, trimiţându-l în misiuni plictisitoare sau chiar într-un fel de pensionare mizerabilă, forţată. Existau şi alte moduri de pedepsire, iar Clavain n-o privea cu ochi buni pe niciuna dintre ele. Începuse să se gândească la posibilitatea de a se alătura totuşi Consiliului Închis, pentru că astfel ar fi aflat măcar nişte răspunsuri şi poate că ar fi început să exercite influenţă asupra agresorilor.

Dar până n-o făcea, continua să fie un soldat. Nu i se aplicau niciun fel de restricţii şi nici nu intenţiona să se comporte ca şi cum i s-ar fi aplicat.

Continuă să-şi pregătească atent costumul. Un timp,

două-trei secole bune, procesul acela fusese mult mai uşor şi mai rapid. Îţi puneai o mască şi un echipament de comunicaţii, apoi treceai printr-o membrană de cerebromaterie întinsă peste o uşă, care altfel era deschisă spre vid. Când treceai prin ea, un strat din membrană se prindea pe tine, formând instantaneu un costum mulat pe corp. La întoarcere treceai prin aceeaşi membrană şi costumul revenea la ea, desprinzându-se ca o piele vrăjită. Actul ieşirii dintr-o navă căpăta astfel acelaşi nivel de complexitate ca punerea unor ochelari la ochi. Desigur, asemenea tehnologii erau lipsite de sens în timpul războiului – erau prea vulnerabile faţă de atacuri – şi erau încă şi mai lipsite de sens în era post-Epidemie, când doar formele cele mai rezistente de nanotehnologie puteau fi utilizate în aplicaţii delicate.

Clavain bănuia că ar fi trebuit să-l irite efortul suplimentar necesar acum, însă, din multe puncte de vedere, considera actul îmbrăcării costumului – fixarea marţială a blindajelor, verificările riguroase ale stării subsistemelor, prinderea armelor şi a senzorilor – ca fiind straniu de liniştitor. Poate că asta se datora faptului că natura lui rituală părea o succesiune de gesturi superstiţioase împotriva ghinionului. Sau poate fiindcă îi reamintea de tinereţe.

Ieşi din ecluză şi se propulsă către nava inamică. Vehiculul în formă de gheară se contura strălucitor pe fundalul unei proeminenţe negre a gigantei gazoase. Era avariată, fireşte, totuşi nu văzuseră răbufniri de gaze care să sugereze pierderea integrităţii carcasei. Exista până şi şansa să fie vreun supravieţuitor. Deşi scanările cu infraroşu nu fuseseră concludente, dispozitive cu spectru laser detectaseră o infimă mişcare înainte şi înapoi a întregii nave. Mişcarea aceea putea să aibă multiple explicaţii, dar cea mai evidentă era prezenţa a minimum unei persoane care se mişca înăuntru, împingându-se la răstimpuri în carcasă. Scarabeii nu găsiseră totuşi niciun supravieţuitor, şi nici echipa de baleiere.

Ceva îi atrase atenţia: un filament de fulger verde-pal

care se zbătea în semiluna întunecată a gigantei gazoase. El abia dacă se mai gândise la cargobot după apariţia navei demarhiste, însă nava lui Antoinette Bax nu mai ieşise din atmosferă. Foarte probabil murise, ucisă în unul dintre cele câteva mii de feluri în care puteai să mori într-o atmosferă. Clavain habar nu avea ce făcea femeia şi se îndoia că ar fi fost o acţiune pe care el s-o fi aprobat. Dar fusese singură – nu? – şi nu era plăcut să mori în spaţiu. Îţi aminti cum ea ignorase avertismentul celei care comanda nava şi-şi dădu seama că o admirase cumva pentru asta. Indiferent cum altfel mai fusese, nu-i putea nega curajul.

Cu un bufnet surd, făcu contact cu nava inamică şi absorbi impactul prin flexionarea genunchilor. Se ridică apoi şi tălpile îi aderară la fuzelaj. Ţinând o mână pavăză la vizor, pentru a reduce din strălucirea soarelui, Clavain se întoarse să privească *Mătrăguna,* bucurându-se de ocazia rară de a-şi vedea nava din exterior. *Mătrăguna* era atât de întunecată, încât la început avu dificultăţi s-o zărească. După aceea implanturile i-o conturară cu o suprapunere verzuie pulsatorie, cu scara şi distanţa adnotate de gradaţii şi numerale roşii. Nava era o luminălucă, cu capacităţi interstelare. Fuzelajul zvelt, care se subţia într-o provă ascuţită ca acul, era aerodinamic pentru eficienţă maximă de călătorie la o viteză apropiată de a luminii. Pe zona cea mai lată a carcasei, chiar înainte ca aceasta să se evazeze spre pupa butucănoasă, se aflau fixate două motoare, ţinute departe de fuzelaj pe traverse subţiri. Erau „propulsiile Agregatei”, cum le numeau celelalte facţiuni umane pentru simplul motiv că Agregaţii deţineau monopolul construirii şi al distribuirii lor. Vreme de secole, Agregaţii le permiseseră demarhiştilor, Ultranauţilor şi altor facţiuni călătoare printre stele să utilizeze tehnologia, fără să fi sugerat absolut niciodată misterioasele procese fizice care permiteau funcţionarea în sine a motoarelor protejate de intervenţii exterioare.

Însă toate astea se schimbaseră cu un secol în urmă. Practic peste noapte, Agregaţii încetaseră să mai producă propulsii. Nu oferiseră nicio explicaţie şi nici vreo

promisiune că producţia va fi reluată vreodată.

Din momentul respectiv, propulsiile Agregate existente deveniseră incredibil de valoroase. Pentru dobândirea lor se comiseseră acte teribile de piraterie. Cu certitudine stoparea producţiei lor fusese una dintre cauzele ce contribuiseră la războiul curent.

Clavain ştia că există zvonuri că Agregaţii continuaseră să construiască motoarele pentru propriile scopuri. Mai ştia de asemenea, în măsura în care putea fi sigur de ceva, că zvonurile erau false. Edictul de stopare a producţiei fusese imediat şi universal. Mai mult încă, urmase un declin pronunţat în utilizarea navelor existente, chiar de către propria sa facţiune. Ceea ce nu ştia însă Clavain era motivul pentru care fusese emis edictul acela. Bănuia că îşi avea originea în Consiliul Închis, dar în rest nu avea nicio idee de ce fusese considerat necesar.

Şi totuşi, acum Consiliul Închis construise *Mătrăguna.* Lui Clavain îi fusese încredinţat prototipul în această misiune de testare, însă Consiliul Închis îi dezvăluise puţine dintre secretele sale. În mod vădit, Remontoire şi Skade ştiau mai multe şi Clavain ar fi fost gata să pună prinsoare că Skade ştia încă şi mai multe decât Remontoire. Femeia petrecuse majoritatea călătoriei ascunsă undeva, ocupându-se probabil de un hardware militar ultrasecret. Toate eforturile lui Clavain de a afla ce făcea fuseseră inutile.

Şi continua să nu aibă habar de ce Consiliul Închis aprobase construirea unei noi nave stelare. Ce rost avea atât de târziu în război, împotriva unui inamic aflat deja în retragere? Dacă s-ar fi alăturat Consiliului, probabil că n-ar fi căpătat toate răspunsurile pe care le-ar fi dorit – tot n-ar fi pătruns în Sanctuarul Interior –, dar ar fi fost mai aproape decât se găsea acum.

Suna aproape ispititor.

Dezgustat de uşurinţa cu care fusese manipulat de Skade şi de ceilalţi, Clavain întoarse spatele imaginii, iar suprapunerea dispăru şi el avansă precaut spre punctul de intrare.

În scurt timp se afla în măruntaiele navei demarhiste, trecând pe lângă conducte şi tuburi care în mod normal n-ar fi conţinut aer. Clavain ceru o încărcare de informaţii despre designul navei şi-şi imagină o uşoară mâncărime când cunoaşterea îi apăru în minte. Avu instantaneu o senzaţie stranie de familiaritate, ca un episod prelungit de déjà-vu. Ajunse la o ecluză şi constată că abia putea să treacă prin ea în costumul său blindat greoi. Etanşă ecluza în urma lui, aerul pătrunse vuind, apoi uşa interioară îi permise să intre în partea presurizată a navei. Impresia copleşitoare fu de întuneric, apoi casca îi comută pe modul de înaltă sensibilitate, aplicând suprapuneri de infraroşu şi sonar peste câmpul lui vizual normal.

[Clavain.]

Îl aştepta o membră a echipei de baleiere. Clavain se poziţionă astfel încât faţa să-i fie aliniată cu a ei, după care se prinse de peretele interior.

Ce aţi găsit?

[Nu mare lucru. Toţi sunt morţi.]

Absolut toţi?

Gândurile femeii îi soseau în minte aidoma unor gloanţe, precise şi distincte. [Recent. Nu există semne de răni. Se pare că deliberat.]

Niciun semn al vreunui supravieţuitor? Noi credeam că ar putea fi cel puţin unul.

[Niciun supravieţuitor.]

Femeia îi oferi un flux în memoriile ei. Clavain îl acceptă, încordându-se pentru ceea ce urma să vadă.

Era pe atât de rău pe cât se temuse. Parcă ar fi descoperit scena unei atroce sinucideri în masă. Nu existau semne de împotrivire ori de impunere cu forţa; nu existau nici măcar semne de şovăială. Membrii echipajului muriseră la posturile de lucru, ca şi cum cineva ar fi fost însărcinat să facă un tur al navei cu pastile pentru sinucidere. O posibilitate încă şi mai oribilă era ca ei să se fi întâlnit într-o incintă centrală, să fi primit mijloacele pentru eutanasie şi apoi să fi revenit la nişele ce le fuseseră repartizate. Poate continuaseră să-şi

îndeplinească sarcinile până când comandantul ordonase sinuciderea în masă.

În imponderabilitate, capetele nu se legănau inerte, fără viaţă. Nici chiar gurile nu se deschideau. Corpurile moarte continuau să-şi asume posturi mai mult sau mai puţin similare vieţii, indiferent dacă erau ţinute locului de centuri sau dacă li se îngăduise să plutească în derivă de la un perete la altul. Era una dintre cele mai vechi şi mai crude lecţii ale războiului purtat în spaţiu: în cosmos, morţii erau greu de deosebit de cei vii.

Toţi membrii echipajului erau slabi, emaciaţi, de parcă trăiseră de multe luni numai cu raţii de urgenţă. Unii aveau ulceraţii pe piele sau vânătăile unor răni anterioare care nu se vindecaseră corespunzător. Poate că alţii muriseră chiar mai devreme şi fuseseră purjaţi din navă, pentru ca masa corpurilor lor să fie utilizată spre a se economisi combustibil. Sub căciuli şi căşti, toţi aveau un puf cenuşiu de păr tuns foarte scurt. Erau îmbrăcaţi uniform şi purtau doar însemne de specializare tehnică, nu de rang. În luminile sumbre de urgenţă, tonurile pielii lor se contopeau într-o medie gri-verzuie.

Clavain văzu cu ochii lui un cadavru care apăruse plutind. Bărbatul părea să se tragă singur prin aer, cu gura abia întredeschisă, cu ochii fixaţi asupra unui punct nedeterminat, la câţiva metri mai în faţă. Se izbi de un perete şi Clavain percepu reverberaţia slabă în locul unde se fixase el.

Proiectă o solicitare în mintea femeii.

Fixează corpul, te rog.

Ea se conformă. Clavain le ceru după aceea tuturor membrilor echipei de baleiere să se ancoreze şi să rămână locului. În jur nu mai pluteau alte cadavre, aşa că n-ar fi trebuit să existe obiecte care să confere mişcare navei în sine. Clavain aşteptă o clipă pentru o actualizare din partea *Mătrăgunei,* care continua să-i scaneze cu dispozitivele cu spectru laser.

La început se îndoi de ceea ce i se arătă.

Era lipsit de logică, totuşi ceva continua să se mişte prin

nava inamică.

— Micuţă Domnişoară?

Antoinette cunoştea foarte bine tonul acela şi semnele nu erau de bun augur. Apăsată puternic în cuşeta de acceleraţie, icni un răspuns care ar fi fost incomprehensibil pentru oricine sau orice altceva decât Bestia.

— Se-ntâmplă ceva, aşa-i?

— În mod regretabil, da. Cineva nu poate fi sigur, dar se pare că este o problemă cu miezul principal de fuziune.

Bestia afişă pe fereastra punţii o diagramă a sistemului de fuziune, suprapusă peste straturile de nori prin care trecea *Pasărea,* pe măsură ce suia înapoi spre spaţiul cosmic. Elemente din motorul de fuziune pulsau roşu ameninţător.

— Dumnezeule! Reactorul tokamak, nu?

— Aşa se pare.

— Ce rahat! Ştiam c-ar fi trebuit schimbat la ultima reparaţie capitală.

— Vorbeşte frumos, Micuţă Domnişoară. Şi cineva îţi reaminteşte politicos că ce s-a făcut este bun făcut.

Antoinette parcurse şi alte fluxuri de diagnoză, dar veştile nu se îmbunătăţiră deloc.

— E numai vina lui Xavier, zise ea.

— În ce fel ar putea fi culpabil domnul Liu?

— Xave s-a jurat că tokul mai rezistă minimum trei călătorii.

— Poate că aşa este, totuşi, înainte de a atribui mare parte din vină domnului Liu, poate n-ar trebui să uiţi oprirea forţată a motorului principal pe care ne-a impus-o poliţia când plecam din Centura Ruginită. Genul acela de oprire n-a fost în favoarea tokamakului. Apoi, avariile cauzate de vibraţiile suferite la inserţia atmosferică.

Femeia făcu o grimasă. Uneori se întreba de partea cui era de fapt Bestia.

— Bine, zise ea. Nu-l mai învinuiesc pe Xave. Cel puţin deocamdată. Dar asta nu mă ajută prea mult, este?

— Un eşec poate fi prezis, dar nu garantat.

Antoinette examină afişajele.

— Ne vor trebui alţi zece kilometri pe secundă doar pentru a ajunge pe orbită. Poţi face asta, Bestie?

— Cineva se străduieşte cât poate.

Ea încuviinţă, acceptând că era tot ce-i putea cere navei. Deasupra, norii începeau să se rarefieze şi cerul se întuneca spre bleumarin adânc, de miez de noapte. Spaţiul cosmic părea îndeajuns de aproape ca să fie atins.

Mai avea însă mult până acolo.

Clavain privi cum ultimul strat de camuflare era îndepărtat de pe ascunzătoarea supravieţuitorului. Unul dintre soldaţii lui lumină cu lanterna spaţiul strâmt şi întunecos. Supravieţuitorul era ghemuit într-un colţ, înfăşurat ca într-un cocon într-o pătură termică gri, pătată. Clavain se simţi uşurat; acum, după soluţionarea acestui detaliu minor, nava inamică putea fi distrusă în siguranţă, iar *Mătrăguna* putea reveni la Cuibul-Mamă.

Găsirea supravieţuitorului fusese mai uşoară decât se aşteptase. Avuseseră nevoie de numai treizeci de minute ca să-i determine locaţia, îngustând căutarea cu scanere acustice şi biosenzoriale. Apoi fusese pur şi simplu o chestiune de demontare de panouri şi echipamente până găsiseră nişa secretă, un spaţiu de mărimea a două dulapuri puse spate în spate. Se afla într-o parte a navei pe care echipajul uman ar fi evitat s-o viziteze prea des, deoarece era scăldată în radiaţii puternice provenite de la motoarele de fuziune.

Clavain decise rapid că ascunzătoarea arăta ca o celulă: un loc de detenţie într-o navă care nu fusese concepută pentru a transporta deţinuţi. Captivul fusese băgat acolo, după care panourile şi echipamentele fuseseră sudate în jurul lui, lăsând doar un spaţiu prin care să primească aer, apă şi alimente. Celula era împuţită. Clavain ceruse costumului să ia o mostră de aer şi să i-o treacă prin dreptul nărilor: duhnea a dejecţii umane. Se întrebă dacă echipajul îl neglijase pe deţinut permanent sau doar după

ce atenţia îi fusese distrasă de apariţia *Mătrăgunei.*

Din alte puncte de vedere, deţinutul părea bine îngrijit. Pereţii celulei erau capitonaţi şi aveau inele de prindere, pentru a evita rănirile în timpul manevrelor. Exista de asemenea un microfon pentru comunicaţii, deşi, din câte îşi dădea seama Clavain, funcţiona doar unidirecţional, astfel încât deţinutul putea primi mesaje. Se vedeau pături şi resturile unei mese. Clavain văzuse şi locuri mai groaznice pentru detenţie. Ba chiar fusese internat în unele dintre ele.

Trimise un gând în mintea soldatului cu lanterna.

Ia pătura de pe el. Vreau să văd ce am găsit.

Soldatul se întinse în celulă. Clavain se întrebă cine putea fi deţinutul şi prin minte îi trecură mai multe posibilităţi. Nu ştia ca vreun Agregat să fi fost făcut prizonier recent şi se îndoia că inamicul s-ar fi străduit atât de mult să-l ţină în viaţă. Următoarea probabilitate însemnată ar fi fost ca deţinutul să provină chiar din rândurile inamicului: un trădător sau, poate, un dezertor.

Soldatul smulse pătura de pe silueta ghemuită.

Chircit într-o formă micuţă de fetus, deţinutul chiţăi înaintea asaltului neaşteptat de lumină şi-şi ascunse ochii adaptaţi la întuneric.

Clavain se holbă. Nu era nici pe departe ceea ce se aşteptase. La prima vedere, deţinutul putea fi confundat cu un adolescent uman, deoarece proporţiile şi mărimea erau aproximativ analoge. Mai exact, părea un om în pielea goală – piele rozalie, cu aspect uman, neacoperită de haine – care fusese înghesuit în celulă. Pe braţul superior se vedea o zonă oribilă de piele arsă, o suprafaţă de cute şi spirale trandafirii şi alb cadaveric.

Clavain se uita la un hiperporc: o himeră genetică de porc şi om.

— Salut! rosti el şi glasul amplificat îi bubui din difuzorul costumului.

Hiperporcul se mişcă. O mişcare bruscă, aidoma unui arc destins, la care nimeni nu se aşteptase. Se repezi spre ei cu ceva lung şi metalic strâns în pumn. Obiectul străluci

şi muchia lui reverberă ca un diapazon. Hiperporcul îl înfipse adânc în pieptul lui Clavain. Vârful lamei lunecă peste armură, lăsând doar o zgârietură îngustă şi sclipitoare, dar găsi punctul de lângă umăr unde două plăcuţe se suprapuneau. Tăişul pătrunse în interstiţiu, iar costumul lui Clavain înregistră intruziunea şi lansă în cască o alarmă ascuţită şi pulsatorie. Clavain se retrase înainte ca lama să-i străpungă stratul de costum interior şi să-i atingă pielea, apoi se izbi sonor de peretele din spate. Arma zbură din strânsoarea hiperporcului, rostogolindu-se ca o navă care şi-a pierdut controlul giroscopic. Clavain recunoscu cuţitul piezoelectric; şi el avea ceva similar la centura utilitară a costumului. Probabil că hiperporcul îl furase de la un demarhist.

Clavain îşi recăpătă răsuflarea.

— Să mai încercăm o dată, de acord?

Ceilalţi Agregaţi îl imobilizaseră pe hiperporc, în timp ce Clavain îşi inspecta costumul, apelând reprezentări grafice de avarii. Lângă umăr se înregistra o pierdere uşoară de presiune. Nu se afla în pericol de a se sufoca şi de a muri, totuşi nu trebuia să piardă din vedere posibilitatea ca la bordul navei inamice să existe agenţi contaminanţi nedescoperiţi de ei. Aproape din reflex, luă de la centură un spray pentru etanşare, selectă diametrul duzei şi lipi epoxid cu întărire rapidă în jurul zonei generale a rănii făcute de cuţit, unde se solidifică sub forma unui chist cenuşiu sinuos.

Cândva, înainte de zorii erei demarhiste, în secolul XXI sau XXII, nu departe de momentul naşterii lui Clavain, un spectru de gene umane fusese introdus prin splicing în genele porcului domestic. Scopul îl reprezentaseră optimizarea şi uşurarea transplantului de organe între cele două specii, permiţând porcilor să dezvolte părţi ale corpului ce puteau fi prelevate ulterior pentru utilizarea la oameni. Acum existau şi căi mai bune de reparare sau de înlocuire a ţesuturilor lezate; de fapt existau de secole, însă moştenirea experimentelor pe porci rămăsese. Intervenţia genetică ajunsese prea departe, ducând nu

numai la compatibilitate inter-specii, ci şi la ceva complet neaşteptat: inteligenţă.

Dar nimeni, nici chiar hiperporcii, nu ştiau ce se întâmplase de fapt. Poate că nu existaseră intervenţii deliberate de ridicare a facultăţilor lor cognitive la nivel uman, dar în mod cert hiperporcii nu câştigaseră limbajul în mod accidental. Nu toţi vorbeau – existau subgrupe distincte cu diverse capacităţi mintale şi vocale –, însă cei care puteau vorbi fuseseră modificaţi genetic de cineva care ştiuse exact ce face. Pe lângă faptul că creierul lor avea conectate mecanismele gramaticale corecte, gâtul, plămânii şi maxilarele le fuseseră adaptate astfel încât puteau forma sunete de vorbire umană.

Clavain înaintă pentru a se putea adresa prizonierului.

— Poţi să mă-nţelegi? întrebă el, întâi în norte, apoi în canasiană, principala limbă a demarhiştilor. Mă numesc Nevil Clavain. Te afli în custodia Agregaţilor.

Hiperporcul răspunse, cu anatomia maxilarului şi a gâtului remodelată pentru a-i îngădui să formeze sunete omeneşti perfecte.

— Nu-mi pasă-n custodia cui sunt. Poţi să te cari şi să crăpi liniştit.

— Întâmplător astăzi n-am programată niciuna dintre activităţile acestea.

Hiperporcul deschise bănuitor un ochi roşu-trandafiriu.

— De fapt, cine dracu' eşti tu? Şi restul unde sunt?

— Te referi la echipajul acestei nave? Mă tem că au murit toţi.

Hiperporcul nu dovedi vreo recunoştinţă detectabilă la auzul veştii.

— Voi i-aţi omorât?

— Nu, erau deja morţi când am ajuns la bord.

— Şi cine sunteţi voi?

— Am spus deja – Agregaţi.

— Păianjeni…

Hiperporcul îşi contorsionă gura aproape umană într-o expresie ce aducea mult cu dezgustul.

— Ştii ce fac eu cu păianjenii? Urinez pe ei în closet.

— Foarte frumos.

Clavain îşi dădea seama că discuţia n-avea să ajungă prea repede undeva; subvocal, îi ceru unui soldat din apropiere să-l sedeze pe prizonier şi să-l transporte în *Mătrăgună.* Habar nu avea pe cine sau ce reprezenta hiperporcul ori cum intrase el în spirala accelerată a sfârşitului războiului, dar urma să afle mai multe după ce aveau să-l sondeze. Iar o doză de maşmede Agregate avea să facă minuni pentru reticenţa lui.

Clavain rămase în nava inamică în timp ce echipele de baleiere terminară ultima verificare, asigurându-se că duşmanul nu lăsase în urmă informaţii utile tactic. Nu exista însă absolut nimic; stocările de date ale navei fuseseră purjate. O căutare paralelă nu descoperi tehnologii care să nu fie deja bine cunoscute de Agregaţi şi nici sisteme de armament demne de preluare. Procedura standard în momentul acesta era distrugerea navei, pentru a împiedica revenirea ei în mâinile inamicului.

Tocmai se gândea care ar fi fost modul cel mai bun de sabordare a navei – o torpilă sau o încărcătură explozivă? –, când simţi prezenţa lui Remontoire invadându-i mintea.

[Clavain?]

Ce *este?*

[Recepţionăm un mesaj SOS general de la cargobot.]

Antoinette Bax? Credeam că a murit.

[Nu, dar s-ar putea să moară în curând. Are probleme la motoare – se pare că s-a defectat tokamakul. N-a atins viteza de evadare şi nici n-a reuşit să ajungă pe orbită.]

Clavain încuviinţă, mai mult pentru sine decât pentru Remontoire. Îşi imagină genul de traiectorie parabolică pe care trebuia să se afle *Pasărea-Furtunii.* Probabil că încă nu ajunsese la apexul parabolei, dar, mai devreme sau mai târziu, Antoinette Bax avea să înceapă să lunece înapoi spre plafonul norilor. Îşi imagină de asemenea genul de disperare care ar fi determinat-o pe femeie să emită un mesaj SOS general, când unica navă aflată la o distanţă de unde putea să răspundă aparţinea Agregaţilor. Potrivit experienţei lui Clavain, majoritatea piloţilor ar fi preferat

să moară decât să fie capturaţi de păianjeni.

[Îţi dai seama că nu putem răspunde la apelul ei.]

Îmi dau seama.

[Asta ar stabili un precedent. Ar însemna că aprobăm activităţi ilegale. În cazul cel mai fericit, n-am avea de ales decât s-o recrutăm.]

Clavain încuviinţă iarăşi, gândindu-se la prizonierii pe care-i văzuse urlând şi zbătându-se când erau duşi spre sălile de recrutare, unde urma să li se pompeze în creier maşinării neurale Agregate. Nu aveau dreptate să se teamă; o ştia mai bine decât oricine, deoarece, cândva, se împotrivise el însuşi. Dar înţelegea perfect ce simţeau.

Şi se întrebă dacă dorea să abată teroarea aceea asupra lui Antoinette Bax.

Ceva mai târziu, Clavain văzu scânteia albastru-strălucitor când nava inamică atinse atmosfera gigantei gazoase. Printr-o întâmplare, asta se petrecuse pe faţa întunecată şi iluminase straturi suprapuse de nori în flash-uri stroboscopice purpurii, pe măsură ce cobora. Era impresionant, ba chiar frumos, şi pentru o clipă regretă că nu i-o putea arăta Galianei, întrucât ar fi fost genul de spectacol care ar fi încântat-o. Ea ar fi fost de acord şi cu metoda aleasă de bărbat pentru sabordare: renunţase să irosească o torpilă sau încărcătură explozivă şi ataşase trei rachete-tractoare din *Mătrăgună,* drone micuţe ce se lipiseră ca nişte remora de carcasa inamică. Rachetele purtaseră nava inamică spre giganta gazoasă, desprinzându-se cu câteva minute înainte de intrarea în atmosferă. Unghiul pătrunderii fusese ascuţit şi vehiculul se incinerase impresionant.

Rachetele reveneau acum acasă, accelerând la maximum pentru a ajunge din urmă *Mătrăguna,* care se pornise deja spre Cuibul-Mamă. După ajungerea rachetelor la bord, operaţiunea putea fi considerată terminată; ar mai fi fost de rezolvat doar problema prizonierului, însă soarta hiperporcului nu reprezenta o urgenţă. Cât despre Antoinette Bax, indiferent de motivele pe care le avusese ea, Clavain îi admira bravura; nu numai pentru că

pătrunsese atât de mult într-o zonă de război, ci şi pentru că ignorase sfidător avertismentul comandantului navei şi, când devenise necesar, avusese curaj să le ceară ajutor Agregaţilor. Ar fi trebuit să ştie că era o solicitare iraţională; prin însăşi ilegalitatea intrării în zona de război, îşi anulase orice drept la asistenţă şi era greu de crezut că o navă militară ar fi irosit timp sau combustibil ca s-o ajute. De asemenea, trebuia să ştie că, chiar dacă Agregaţii i-ar fi salvat viaţa, preţul pe care l-ar fi plătit pentru asta ar fi fost înrolarea în rândurile lor, o soartă pe care maşina de propagandă demarhistă o făcuse să pară un iad.

Nu. În mod raţional, nu se putea aştepta să fie salvată. Totuşi, fusese un gest curajos din partea ei să solicite ajutor.

Clavain oftă, legănându-se pe muchia dezgustului de sine. Expedie o comandă neurală către *Mătrăguna,* cerând un fascicul îngust spre cargobot. După stabilirea legăturii, rosti cu glas tare:

— Antoinette Bax, sunt Nevil Clavain. Mă aflu la bordul navei Agregate. Mă poţi auzi?

De acum exista un decalaj temporal şi semnalul de răspuns nu era focalizat. Vocea ei sună de parcă ar fi venit dinapoia celui mai îndepărtat quasar.

— De ce-mi răspunzi acum, ticălosule? Văd că m-ai lăsat să mor.

— Eram curios, atâta tot.

Îşi ţinu răsuflarea, aşteptându-se pe jumătate ca ea să nu răspundă.

— În legătură cu ce?

— Eram curios ce anume te-a determinat să ne ceri ajutorul. Nu te îngrozeşte ce-ţi vom face?

— De ce ar trebui să mă-ngrozească?

Părea nepăsătoare, totuşi Clavain nu se lăsa păcălit.

— În general, politica noastră este de asimilare a prizonierilor capturaţi. Te-am aduce la bord şi ţi-am introduce în creier maşinile noastre. Asta nu te îngrijorează?

— Ba da, însă o să-ţi spun ce mă-ngrijorează mai mult în clipa de faţă: izbirea de planeta asta de tot rahatul.

Clavain surâse.

— Asta-i o atitudine foarte pragmatică şi nu pot să n-o admir.

— Perfect. Acum poţi să te duci dracului şi să mă laşi să mor în pace?

— Antoinette, ascultă-mă cu atenţie. Am nevoie să faci ceva pentru mine şi încă destul de urgent.

Ea percepu probabil modificarea de ton din glasul lui, totuşi continuă să fie suspicioasă.

— Ce anume?

— Trimite-mi planurile navei tale. Vreau schema completă a profilului de integritate structurală a carcasei. Punctele de rezistenţă... chestiile de felul ăsta. Ar fi şi mai bine dacă ai putea convinge carcasa să se autocoloreze pentru a sublinia contururile de tensiuni maxime. Vreau să ştiu unde pot aplica o sarcină fără ca nava să ţi se rupă din cauza tensiunilor.

— Nu există niciun mod în care să mă poţi salva. Eşti prea departe. Chiar dacă te-ai întoarce în clipa asta, ar fi prea târziu.

— Există un mod, crede-mă. Expediază-mi datele, te rog, altfel va trebui să mă încred în instincte şi s-ar putea să nu fie soluţia cea mai bună.

Pentru o clipă ea nu-i răspunse. Clavain aşteptă, scărpinându-se în barbă şi răsuflă doar când simţi anunţul *Mătrăgunei* că primise datele respective. Scană transmisiunea împotriva viruşilor nevropatici, apoi o acceptă în minte. Tot ce trebuia să ştie despre cargobot îi înflori în cap, înghesuindu-se în memoria pe termen scurt.

— Mulţumesc foarte mult, Antoinette. Este exact ce-mi trebuia.

Clavain expedie o comandă spre una dintre rachetele-tractor ce reveneau la *Mătrăguna.* Aceasta se desprinse de celelalte cu acceleraţia unui şfichi şi execută o întoarcere în ac de păr care ar fi transformat în pastă orice pasager organic. Clavain autoriză racheta să-şi ignore toate

limitările de securitate interne, eliminând nevoia de a păstra suficient combustibil pentru a se întoarce la *Mătrăguna.*

— Ce vrei să faci? întrebă Antoinette.

— Îţi trimit o dronă care se va fixa de carcasa ta şi te va tracta să ieşi din puţul gravitaţional al jupiterienei. Îţi va da un impuls modest în direcţia lui Yellowstone, dar mă tem că după aceea vei rămâne pe cont propriu. Sper să-ţi poţi repara tokamakul, altfel te va aştepta un drum foarte lung până acasă.

Păru că durează o eternitate până când femeia îi pricepu cuvintele.

— N-o să mă iei prizonieră?

— Nu azi. Dar îţi promit un lucru: dacă îmi mai ieşi vreodată în cale, o să te ucid.

Nu-i făcuse plăcere să rostească ameninţarea, dar spera că avea s-o trezească la realitate. După aceea întrerupse legătura înainte ca ea să poată răspunde.

CAPITOLUL 4

Într-o clădire din Cuvier, pe planeta Resurgam, o femeie stătea la o fereastră aflată în capătul opus al încăperii faţă de uşă, cu mâinile strâns încleştate la spate.

— Următorul, rosti ea.

Pe când aştepta ca suspectul să fie târât înăuntru, femeia admiră panorama impresionantă şi sumbră. Ferestrele se ridicau din podea până în plafon şi erau aplecate spre exterior în partea superioară. Structuri cu aspect utilitarist se îndepărtau în toate direcţiile, cuburi şi paralelipipede suprapuse. Clădirile nemilos de rectilinii inspirau o senzaţie de oprimare şi conformism strivitor; structuri de ghidare a undelor mintale concepute pentru a exclude până şi cele mai mărunte gânduri optimiste sau vesele.

Biroul ei, care nu era decât una dintre încăperile din vasta Casă a Inchiziţiei, se găsea în porţiunea reclădită din Cuvier. Potrivit consemnărilor istorice – Inchizitoarea nu fusese prezentă la eveniment –, clădirea se afla aproape fix deasupra punctului unde Inundaţioniştii Potecii Adevărate detonaseră primul lor dispozitiv terorist. Având o putere de aproximativ două kilotone, bombele cu antimaterie de mărimea unor gămălii de ac nu fuseseră armele de distrugere cele mai impresionante din experienţa femeii, însă ea considera că nu conta cât de mare îţi era arma, ci cum o foloseai.

Teroriştii n-ar fi putut alege o ţintă mai vulnerabilă şi de aceea rezultatele fuseseră dezastruoase.

— Următorul… repetă Inchizitoarea, ceva mai tare de data aceasta.

Uşa scârţâi, întredeschizându-se cât un lat de palmă, şi gardianul rosti de afară:

— Pentru azi s-a terminat, doamnă.

Bineînţeles… dosarul lui Ibert fusese ultimul din teanc.

— Mulţumesc, răspunse Inchizitoarea. Ai auzit ceva noutăţi despre cercetarea Thorn?

Gardianul răspunse uşor stingher, cum era de altfel firesc, întrucât transmitea informaţii între două departamente guvernamentale rivale.

— Am înţeles că au eliberat un bărbat după ce l-au interogat. Avea un alibi beton, deşi a necesitat puţină putere de convingere pentru a-l afla de la el. Fusese cu altă femeie decât soţia lui.

Strânse din umeri.

— Povestea obişnuită…

— Şi puterea de convingere obişnuită, bănuiesc – câteva coborâri cu ghinion pe scări. Deci n-au nicio pistă nouă despre Thorn?

— Nu s-au apropiat de prinderea lui, la fel ca dumneavoastră cu triumvira. Mă scuzaţi. Ştiţi la ce mă refer, doamnă.

— Da…

Ea prelungi cuvântul chinuitor.

— Asta a fost tot, doamnă?

— Deocamdată.

Uşa scârţâi şi se închise.

Femeia al cărei titlu oficial era Inchizitoarea Vuilleumier îşi îndreptă iar atenţia asupra oraşului. Delta Pavonis coborâse pe cer şi începuse să adumbrească laturile clădirilor în permutări discrete de portocaliu şi ruginiu. Ea privi panorama până la lăsarea amurgului, comparând-o în minte cu amintirile din Oraşul Abisului şi, anterior, cu Atuul lui Sky. Amurgul era momentul zilei când Inchizitoarea decidea dacă îi place sau nu un loc. Odată, la scurt timp după ce sosise în Oraşul Abisului, îl întrebase pe un bărbat pe nume Mirabel dacă existase vreun moment în care să fi decis că-i plăcea oraşul. Mirabel era originar de pe Atuul lui Sky, la fel ca ea. Îi răspunsese că găsise moduri de a se obişnui. Femeia se îndoise, dar până la urmă se dovedise că Mirabel avusese dreptate. Însă abia după ce fusese smulsă din Oraşul Abisului, începuse să şi-l amintească cu un sentiment care aducea cu plăcerea.

Pe Resurgam nu atinsese niciodată o asemenea stare.

Farurile automobilelor electrice furnizate de guvern

curgeau ca râuri de argint printre clădiri. Inchizitoarea plecă de la fereastră şi traversă încăperea spre camera ei privată. Închise uşa în urmă.

Din considerente de securitate, camera nu avea ferestre. Inchizitoarea se aşeză într-un scaun capitonat, înapoia unui birou vast, în formă de potcoavă. Era un scriptoriu vechi ale cărui măruntaie cibernetice moarte fuseseră înlocuite cu sisteme mult mai rudimentare. La un capăt al biroului, pe o bobină de încălzire, se afla un ibric cu cafea trezită, călduţă. Ventilatorul electric zumzăitor emana iz de ozon.

Trei pereţi, incluzând mare parte din cel cu uşa de acces, erau acoperiţi de rafturi cu rapoarte care detailau cincisprezece ani de eforturi. Ar fi fost absurd ca un întreg departament guvernamental să fie dedicat capturării unei singure persoane: o femeie despre care nu se putea afirma cu certitudine că mai trăia şi cu atât mai puţin că s-ar fi găsit pe Resurgam. De aceea mandatul oficiului Inchizitoarei se extindea la culegerea de informaţii despre ameninţările externe la adresa coloniei. Realitatea era că triumvira devenise cel mai faimos dintre dosarele încă deschise, în acelaşi fel în care capturarea lui Thorn şi distrugerea mişcării conduse de el dominau activitatea departamentului vecin, Ameninţări Interne. Deşi trecuseră peste şaizeci de ani de când triumvira comisese crimele, oficialităţi de vârf continuau să ceară arestarea şi judecarea ei, utilizând-o ca punct de focalizare pentru sentimente publice care altfel s-ar fi putut îndrepta spre guvern. Era unul dintre trucurile cele mai vechi ale managementului mulţimilor – oferă-le o persoană pe care s-o urască. Inchizitoarea avea multe alte lucruri pe care ar fi preferat să le facă decât s-o urmărească pe criminala de război, însă dacă departamentul ei n-ar fi dovedit entuziasmul necesar, altul i-ar fi luat cu siguranţă locul, iar aşa ceva nu putea fi tolerat. Exista o posibilitate foarte redusă ca un nou departament să aibă succes.

De aceea Inchizitoarea continua să joace teatru. Cazul triumvirei rămânea în mod legitim deschis, deoarece era o

Ultranaută şi, în consecinţă, se putea presupune că încă trăia, în ciuda timpului scurs de la activităţile ei criminale. Numai în cazul ei fuseseră întocmite liste cu zeci de mii de suspecţi potenţiali şi transcrieri de mii de interogatorii. Existau sute de biografii şi sinteze de caz. Unii indivizi, zece-doisprezece, meritau fiecare o porţiune însemnată dintr-un raft. Iar aceea era doar o fracţiune din arhiva oficiului, doar documentele ce trebuiau să se afle la îndemână. În subsol, ca şi în alte locuri din oraş, existau kilometri de rafturi cu documente. O reţea minunată, şi în general secretă, de tuburi pneumatice îngăduia transportarea dosarelor între birouri în numai câteva secunde.

Pe biroul Inchizitoarei se aflau acum câteva dosare deschise. Diverse nume fuseseră încercuite, subliniate sau conectate prin linii subţiri. De fişe rezumative erau capsate fotografii, imagini înceţoşate surprinse cu teleobiectivul ale unor feţe care se mişcau prin mulţime. Femeia le frunzări, conştientă că trebuia să ofere impresia convingătoare că examinează cu atenţie aceste piste aparente. Trebuia să-şi asculte agenţii de teren şi să digere crâmpeiele de date transmise de informatori. Trebuia să lase impresia de netăgăduit că dorea cu adevărat s-o găsească pe triumviră.

Ceva îi atrase privirea. Ceva de pe al patrulea perete.

Peretele etala o proiecţie Mercator a Resurgamului. Harta fusese actualizată cu programul de terraformare şi arăta petice mici albastre sau verzi pe lângă nuanţele inexorabile de cenuşiu, ocru şi alb care predominaseră cu un secol în urmă. Cuvier continua să fie aşezarea cea mai întinsă, însă acum exista o duzină de avanposturi suficient de mari pentru a fi considerate orăşele în toată puterea cuvântului. Linii s-levitaţionale făceau legătura între cele mai multe; altele erau conectate prin canale, şosele sau conducte pentru materiale. Existau şi câteva piste pentru asolizare, însă numărul avioanelor nu era suficient pentru a permite călătorii, cu excepţia oficialităţilor guvernamentale de vârf. La aşezările mai mici – staţiile

meteo şi cele câteva situri arheologice rămase –, se putea ajunge cu aerostate sau cu târâtoare cu şenile, însă de obicei după săptămâni de călătorie.

Un led roşu clipea acum sus, în colţul nord-estic al hărţii, la sute de kilometri depărtare de orice loc pe care l-ar fi cunoscut majoritatea oamenilor. Era apelul unui agent de teren. Operativii erau identificaţi prin numerele lor de cod, care pâlpâiau lângă punctele luminoase ce le anunţau poziţiile.

Operativul Patru.

Inchizitoarea simţi cum i se zbârlesc firişoarele de păr scurt şi negru de pe ceafă. Trecuse foarte mult timp de când nu mai auzise nimic de la Operativul Patru.

Căută tastele negre şi rigide de pe birou şi le apăsă apoi cu vârfurile degetelor, formulând o interogaţie. Ceru biroului să verifice dacă Operativul Patru putea fi contactat în momentul acela. Afişajul biroului confirmă că ledul roşu apăruse în ultimele două ore. Operativul continua să fie în direct, aşteptându-i răspunsul.

Inchizitoarea ridică receptorul telefonului de pe birou, apăsându-i de ureche forma de limax negru.

— Comunicaţiile, rosti ea.

— Aici Comunicaţiile.

— Legătura cu agentul de teren Operativul Patru. Repet, agentul de teren Operativul Patru. Semnal exclusiv audio. Protocolul trei.

— Rămâneţi pe fir, vă rog. Stabilire legătură. Conectare.

— Protecţie.

Auzi cum intensitatea semnalului îşi schimbă uşor modulaţia când ofiţerul de comunicaţii ieşi de pe circuit. Ascultă şi nu auzi decât paraziţi.

— Patru…? murmură ea.

Replica sosi după o întârziere agonizantă.

— Aici.

Glasul era slab, dar răbufnea ascuţit la răstimpuri, printre paraziţi.

— A trecut mult, Patru.

— Ştiu.

Era o voce de femeie, o voce pe care Inchizitoarea o ştia foarte bine.

— Cum merge, Inchizitoare Vuilleumier?

— Orice muncă are suişuri şi coborâşuri.

— Cunosc sentimentul. Trebuie să ne întâlnim, urgent şi personal. Oficiul tău se mai bucură de micile lui privilegii?

— Între anumite limite.

— Atunci îţi sugerez să abuzezi de ele la maximum. Ştii unde mă găsesc în prezent. La şaptezeci şi cinci de kilometri sud-vest de mine, se află o aşezare mică numită Solnhofen. Pot să fiu acolo în mai puţin de o zi, la următoarele…

Îi dădu Inchizitoarei detaliile unui bar pe care ea îl localizase deja.

Inchizitoarea făcu obişnuitele calcule mintale. Mergând cu s-levul şi pe şosea, ar fi avut nevoie de două-trei zile să ajungă la Solnhofen. Cu s-levul şi cu aerostatul ar fi fost mai rapid, însă mai bătător la ochi: Solnhofen nu se afla pe niciuna dintre rutele normale ale dirijabilelor. Un avion ar fi fost mai rapid, desigur, putând ajunge cu uşurinţă într-o zi şi jumătate la locul de rendez-vous, chiar dacă ar fi fost silit să adopte traseul mai lung pentru evitarea fronturilor atmosferice. În mod firesc, dacă ar fi primit o solicitare urgentă din partea unui agent de teren, ea n-ar fi ezitat să zboare. Însă acesta era Operativul Patru. Inchizitoarea nu-şi putea permite să atragă o nedorită atenţie asupra întâlnirii. Dar, reflectă după aceea, şi nefolosirea avionului ar fi atras atenţia.

Nu era simplu.

— Este realmente atât de urgent? întrebă ea ştiind care va fi răspunsul.

— Bineînţeles.

Femeia scoase un sunet straniu, ca un cotcodăcit de găină.

— Altfel nu te-aş fi apelat, nu?

— Şi se referă la ea… la triumviră?

Poate că-şi imaginase, dar i se păru că simte un zâmbet în răspunsul agentului de teren.

— La cine alta?

CAPITOLUL 5

Cometa nu avea un nume. Poate că fusese clasificată şi catalogată cândva, dar nu în memoria vreunei fiinţe vii şi nicio informaţie asociată cu ea nu avea să fie găsită în bazele de date publice. Niciun transponder nu fusese vreodată ancorat de suprafaţa ei, niciun Skyjack nu se prinsese de ea pentru a extrage un eşantion din nucleu. Din toate punctele de vedere, era complet banală, o simplă componentă a unui roi mult mai mare de corpuri cosmice reci şi plutitoare. Existau miliarde de comete, fiecare urmând o orbită lentă şi măreaţă în jurul lui Epsilon Eridani. În mare parte, fuseseră netulburate de la formarea acestui sistem. Cu totul ocazional, o perturbare rezonantă a uneia dintre planetele mai mari ale sistemului ar fi putut să descătuşeze câţiva membri ai roiului şi să-i trimită pe orbite foarte apropiate de soare, dar pentru uriaşa majoritate a cometelor viitorul consta doar din parcurgerea de orbite în jurul lui Epsilon Eridani, până ce steaua avea să se dilate. Până atunci ele aveau să rămână inactive, insuportabil de reci şi tăcute.

Cometa era mare faţă de membrii roiului, totuşi nu în mod neobişnuit: exista cel puţin un milion de comete şi mai mari. Era un bulgăre de noroi îngheţat şi gheaţă aproape neagră cu diametrul de douăzeci de kilometri; un mereng uşor compactat de metan, oxid de carbon, azot şi oxigen, împletite cu silicaţi, hidrocarburi ca funinginea şi câteva vene sclipitoare de macromolecule organice de culoarea purpurei sau a smaraldului. Se cristalizaseră în filoane de cristal superb refractare cu câteva miliarde de ani în urmă, când galaxia era un loc mai tânăr şi mai tăcut. În mare parte era totuşi întunecată. De la distanţa aceasta, Epsilon Eridani se vedea ca un ciob dur de lumină, la treisprezece ore-lumină depărtare. Părea doar cu puţin mai apropiată decât stelele cele mai strălucitoare.

Însă oamenii sosiseră aici, cândva.

Veniseră cu o escadră de vehicule spaţiale negre, ale

căror cale erau ticsite de maşini transformatoare. Acoperiseră cometa cu un înveliş de plastic transparent, cuprinzând-o ca o spumă de salivă. Plasticul îi asigurase cometei rigiditatea structurală inexistentă altfel, dar din depărtare era practic de nedetectat. Retrodifuzia radarelor sau a scanărilor spectroscopice era infim afectată şi se încadra în marja de eroare a măsurătorilor demarhiste.

După ce cometa a fost rigidizată prin învelişul de plastic, oamenii au început să-i reducă rotaţia. Rachete ionice, amplasate iscusit pe faţa ei, i-au micşorat lent momentul unghiular. Numai după ce a rămas o slabă mişcare reziduală de rotaţie, îndeajuns ca să alunge bănuieli, rachetele ionice au fost oprite şi instalaţiile au fost demontate de pe suprafaţă.

La vremea aceea, oamenii lucrau deja în interior; sfredeliseră cometa şi comprimaseră optzeci la sută din volumul ei interior într-o cochilie subţire şi dură cu care căptuşiseră învelişul exterior. Incinta rezultată avea diametrul de cincisprezece kilometri şi era perfect sferică. Intrarea se făcea prin puţuri ascunse, îndeajuns de largi ca să încapă un vehicul spaţial moderat de mare, cu condiţia deplasării atente. Docuri şi staţii pentru reparaţii marcau suprafaţa interioară a incintei precum caroiajul dens al străzilor unui oraş, întrerupt pe alocuri de motoare crio-aritmetice, domuri scunde şi negre ce păreau dopuri din zgură vulcanică. Motoarele uriaşe erau refrigeratoare cuantice care absorbeau căldura din universul local prin răcire computaţională.

Clavain trecuse prin tranziţia intrării de suficiente ori ca să nu fie alarmat de ajustările bruşte, ca nişte şfichiuituri, ale cursului, necesare pentru evitarea coliziunilor cu cochilia rotativă a cometei. Cel puţin aşa obişnuia să-şi spună, dar de fapt îşi ţinea complet răsuflarea până ajungea înăuntru sau afară. Aducea prea mult cu plonjonul prin interstiţiul tot mai mic de sub o poartă-ghilotină care cobora. Iar cu o navă atât de mare ca *Mătrăguna,* ajustările erau chiar mai brutale.

Lăsase operaţiunea în seama computerelor navei. Ele

ştiau cu precizie ce trebuia făcut şi inserţia era exact genul de problemă specifică pe care computerele o abordau mai bine decât oamenii, mai bine chiar decât Agregaţii.

Apoi totul se termină şi el ajunse înăuntru. Nu pentru prima dată, Clavain încercă o senzaţie ameţitoare de vertij când văzu interiorul cometei. Cochilia nu rămăsese mult timp goală. Volumul ei excavat era ticsit cu maşini care se mişcau: un gigantic mecanism de ceasornic format din sfere întrepătrunse ce se roteau grăbit şi care aducea mai mult ca orice cu o armilară fantastic de complexă.

Aceasta era fortăreaţa militară a poporului său: Cuibul-Mamă.

Cuibul-Mamă era format din cinci straturi. Cele patru exterioare erau astfel construite încât să simuleze gravitaţia în incremente de câte 0,5 *g.* Fiecare strat era alcătuit din trei inele cu diametre aproape egale; planul fiecărui inel era înclinat cu şaizeci de grade faţă de inelul vecin. Existau două noduri în care cele trei inele treceau aproape unul de celălalt şi în fiecare dintre nodurile acelea inelele dispăreau într-o structură hexagonală. Structurile nodale funcţionau atât ca puncte de transfer între inele, cât şi ca mijloc de ghidare a lor. În structurile nodale, inelele treceau prin manşoane, supuse unor câmpuri magnetice fără frecare. Inelele în sine erau benzi întunecate, presărate cu nenumărate ferestruici şi, ocazional, cu spaţii mai largi, iluminate.

Tripletul exterior de inele avea diametrul de zece kilometri şi gravitaţia simulată de 2 *g.* La un kilometru de spaţiu pustiu spre interior, un triplet mai mic se rotea în interiorul cochiliei exterioare, simulând gravitaţia la 1,5 *g.* După un kilometru, urma tripletul de inele cu 1 *g,* care era de departe cel mai dens populat şi în care majoritatea Agregaţilor petreceau cel mai mult timp. În interiorul lui se afla tripletul de inele cu 0,5 *g,* care la rândul său îngloba o sferă centrală transparentă care nu se rotea. Acela era miezul cu 0 *g,* o bulă presurizată cu diametrul de trei kilometri, plină cu vegetaţie, lămpi solare şi nişe microhabitat. Acesta era locul unde se jucau copiii şi

veneau să moară bătrânii Agregaţi. Era de asemenea locul unde Felka îşi petrecea majoritatea timpului.

Mătrăguna deceleră şi se opri în raport cu tripletul exterior. Vehicule de service ieşeau deja din inelele rotitoare. Clavain simţi zguduiturile când remorcherele se fixară de fuzelajul *Mătrăgunei.* După debarcarea lui, nava avea să fie dusă pe şantierele ce căptuşeau interiorul incintei, unde se vedeau multe nave deja andocate: o varietate de forme negre şi alungite, conectate la un labirint de maşini de susţinere şi sisteme de reparaţii. Majoritatea erau totuşi mai mici decât nava lui Clavain şi nu existau nave cu adevărat foarte mari.

Clavain părăsi *Mătrăguna* cu obişnuitul lui sentiment de uşoară nelinişte, ca după o misiune ce nu se încheiase cum ar fi trebuit. Trecuseră mulţi ani până când înţelesese care era de fapt cauza: vinovat era faptul că, atunci când părăseau vehiculul, camarazii lui Agregaţi nu-şi adresau niciun cuvânt unul altuia, deşi petrecuseră luni întregi laolaltă şi înfruntaseră multe riscuri împreună.

Un robot-îngrijitor îl prelua de la o ecluză a carcasei. Îngrijitorul era un paralelipiped vertical cu ferestre generoase, montat pe o bază dreptunghiulară presărată cu duze şi elice. Clavain sui la bordul său şi se uită spre un îngrijitor mai mare care pleca de la ecluza următoare. În el se găseau Remontoire cu alţi doi Agregaţi şi prizonierul capturat în nava demarhistă. Din depărtare, hiperporcul inert şi docil putea fi confundat cu uşurinţă cu un om. Pentru o clipă, Clavain se gândi că hiperporcul era cooperant în mod agreabil, până recunoscu scânteierea unei diademe de pacificare înfăşurată pe scalpul său.

Îl sondaseră pe drumul către Cuibul-Mamă, dar nu aflaseră nimic special. Memoriile hiperporcului aveau blocaje extreme; nu Agregate, ci în stilul rudimentar al pieţei negre, uzuale în lumea interlopă din Oraşul Abisului şi folosite de obicei pentru protejarea amintirilor incriminatoare împotriva instrumentelor miliţiei Ferrisville: sirenele, coasele, electrozii cranieni şi epuratoarele mintale. Clavain nu avea nicio îndoială că

blocajele puteau fi distruse cu tehnicile de interogare posibile în Cuibul-Mamă, însă deocamdată nu aflase decât că recuperaseră un mărunt infractor hiperporc cu tendinţe violente, afiliat probabil la una dintre bandele mai mari ce operau pe Yellowstone şi în spaţiul extraplanetar, ca şi în Centura Ruginită. În mod clar, hiperporcul nu avusese intenţii bune atunci când îl capturaseră demarhiştii, dar asta nu era ceva neobişnuit pentru hiperporci.

Lui Clavain nici nu-i plăceau, nici nu-i displăceau hiperporcii. Cunoscuse destui ca să ştie că erau la fel de complecşi din punct de vedere moral ca oamenii pentru slujirea cărora fuseseră concepuţi şi că fiecare dintre ei trebuia judecat în mod izolat. Un hiperporc de pe satelitul industrial Ganesh îi salvase viaţa de trei ori în timpul crizei cordonului Shiva-Parvati din 2358. După douăzeci de ani, pe Luna lui Irravel, aflată pe orbita lui Fand, un grup de hiperporci briganzi luaseră ostatici opt soldaţi ai lui Clavain şi începuseră să-i mănânce de vii când refuzaseră să divulge secrete ale Agregaţilor. Unul singur scăpase şi Clavain îi preluase amintirile saturate de durere. Le purta acum cu el, încuiate în cel mai sigur tip de partiţie mintală, ca să nu poată fi descuiate accidental. Totuşi, nici episodul acela nu-l făcuse să-i urască pe hiperporci ca specie.

Pe de altă parte, nu era sigur dacă putea spune acelaşi lucru despre Remontoire. În adâncul trecutului acestuia, se găsea un episod încă şi mai oribil şi mai îndelungat, când fusese luat prizonier de hiperporcul pirat Lotul Şapte. Lotul Şapte se numărase printre primii hiperporci şi mintea îi fusese ciuruită de cicatricele psihopate ale augmentărilor neurogenetice imperfecte. El îl capturase pe Remontoire şi-l izolase de comuniunea mintală a celorlalţi Agregaţi. Tortura aceea fusese suficientă, dar Lotul Şapte nu se abţinuse de la celălalt tip de tortură, mai vechi. Şi se dovedise foarte priceput în folosirea ei.

Remontoire scăpase într-un final şi hiperporcul murise, însă Clavain ştia că prietenul lui continua să aibă răni mintale profunde, care la răstimpuri răzbăteau la suprafaţă. Clavain îl privise cu multă atenţie pe

Remontoire când făcuse sondările preliminare ale hiperporcului, perfect conştient de uşurinţa cu care procedura respectivă putea deveni ea însăşi un gen de tortură. Şi cu toate că niciuna dintre acţiunile lui Remontoire nu fusese nepotrivită – ba chiar se arătase aproape reţinut în interogări –, Clavain simţise o îndoială. Se gândise că dacă n-ar fi fost un hiperporc şi dacă Remontoire n-ar fi trebuit să fie asociat cu interogarea prizonierului…

Clavain privi cum celălalt îngrijitor se îndepărta de *Mătrăguna,* convins că va mai auzi de hiperporc şi că repercusiunile capturii îl vor mai însoţi o vreme. După care zâmbi şi-şi spuse că era un prost. La urma urmelor, nu era decât un hiperporc.

Emise o comandă neurală spre subpersonalitatea simplă a îngrijitorului, care se desprinse cu o zguduitură de carcasa *Mătrăgunei,* întunecată ca flancul unei balene. Robotul îl purtă spre interior, prin uriaşul mecanism de ceasornic al roţilor centrifugale, spre inima verde a miezului aflat în imponderabilitate.

Această fortăreaţă, acest Cuib-Mamă anume, fusese construită cel mai recent. Deşi întotdeauna existase un Cuib-Mamă, în etapele iniţiale ale războiului fusese doar cel mai mare dintre multele campamente camuflate. Pe atunci, două treimi dintre Agregaţi erau răspândiţi prin sistemul solar, în baze mai mici. Însă separarea genera unele probleme. Grupurile individuale se găseau la ore-lumină depărtare şi liniile de comunicaţii între ele erau vulnerabile la interceptări. Strategiile nu puteau fi dezvoltate în timp real şi nici starea minţii de grup nu putea fi extinsă pentru a cuprinde două sau mai multe cuiburi. Agregaţii deveniseră fragmentaţi şi nervoşi. Cu destule ezitări se luase decizia de a absorbi cuiburile mai mici într-un Cuib-Mamă vast, sperând că avantajul câştigat prin centralizare va depăşi pericolul implicat prin punerea tuturor ouălor într-un singur coş.

Privind retrospectiv, decizia avusese un succes uriaş.

Apropiindu-se de membrana miezului aflat în

imponderabilitate, îngrijitorul încetini. Clavain se simţea cu totul neînsemnat pe lângă sfera verde, care răspândea o strălucire blândă, aidoma unei planete miniaturale acoperite de vegetaţie. Îngrijitorul lipăi prin membrană şi ieşi în aer.

Clavain coborî o fereastră, îngăduind atmosferei din miez să se amestece cu cea din robot. Nările i se dilatară înaintea asaltului vegetaţiei. Aerul era răcoros, proaspăt şi umed şi mirosea ca pădurea după o furtună matinală. Deşi vizitase de nenumărate ori miezul, aromele acelea îl făceau de fiecare dată să se gândească la copilăria lui. Nu putea preciza când sau unde, dar cu siguranţă el mersese printr-o pădure cu aceste caracteristici. Fusese undeva pe Pământ… poate în Scoţia.

În miez nu exista gravitaţie, însă vegetaţia care-l umplea nu era o masă aflată în plutire liberă. Dintr-o parte în cealaltă a sferei, se întreţeseau trunchiuri de stejari, lungi până la trei kilometri, care se ramificau şi se contopeau aleatoriu, formând un citoschelet din lemn cu o complexitate plăcută. Ici-colo, trunchiurile se îngroşau suficient pentru a îngădui existenţa de spaţii interioare, scorburi ce străluceau cu lumini pastelate de felinare. În rest, o pânză de păianjen din ramuri mai subţiri asigura o reţea structurală de care era ancorată majoritatea vegetaţiei. Întregul ansamblu era festonat cu conducte de irigare şi tuburi cu substanţe nutritive, care se întindeau până la maşinăriile de susţinere ascunse în chiar inima miezului. Lămpi solare erau presărate pe membrană la intervale neregulate, fiind distribuite chiar şi prin masele de verdeaţă. Acum străluceau cu lumina albastră dură a amiezii, dar pe măsură ce ziua înainta – erau reglate după ziua de douăzeci şi şase de ore a lui Yellowstone –, aveau să parcurgă spectrul spre nuanţele de rugină şi de bronz ale serii.

Într-un târziu, avea să se lase noaptea. Pădurea sferică avea să învie cu ciripelile şi ţipetele a o mie de animale nocturne ce evoluaseră bizar. Dacă ai fi stat pe un trunchi în apropiere de centrul ei când se înnopta, ai fi crezut cu

uşurinţă că pădurea se întinde pe mii de kilometri în toate direcţiile. Îndepărtatele roţi centrifugale erau vizibile doar în ultima sută de metri de verdeaţă de sub membrană şi erau, desigur, perfect silenţioase.

Îngrijitorul înaintă prin masa vegetaţiei, ştiind cu precizie unde trebuia să-l ducă pe Clavain. La răstimpuri văzu alţi Agregaţi, dar mai ales copii sau bătrâni. Copiii se năşteau şi erau crescuţi în tripletul cu 1 *g,* dar de la vârsta de şase luni erau aduşi aici la intervale regulate. Supravegheaţi de bătrâni, ei deprindeau folosirea muşchilor şi aptitudini de orientare necesare pentru imponderabilitate. Pentru cei mai mulţi era un joc, însă cei mai buni urmau să fie destinaţi războiului spaţial. Câţiva, foarte puţini, dovedeau abilităţi spaţiale atât de excepţionale, încât erau dirijaţi spre planificarea bătăliilor.

Bătrânii erau prea fragili ca să petreacă mult timp în inelele cu gravitaţie mare. După ce soseau în miez, adesea nu-l mai părăseau niciodată. Clavain trecu chiar acum pe lângă un cuplu. Ambii purtau echipamente de susţinere, harnaşamente medicale ce jucau simultan şi rolul de sistem de propulsie. Picioarele le atârnau în urmă ca nişte gânduri întârziate. Se străduiau să convingă un grup de cinci copii să se propulseze în spaţiul deschis, împingându-se cu picioarele în latura unei scorburi.

Privită fără vedere augmentată, scena avea o aură sinistră tangibilă. Copiii purtau costume şi căşti negre, care le protejau pielea de crengile ascuţite. Ochii erau ascunşi înapoia ochelarilor negri, astfel că expresiile lor erau greu de interpretat. Hainele bătrânilor erau la fel de mohorâte, dar ei nu purtau căşti. Feţele lor, complet vizibile, nu trădau însă nimic care să semene cu plăcerea. Pentru Clavain arătau ca nişte ciocli ce îndeplineau sarcina solemnă a unei înmormântări, pe care ar fi distrus-o cea mai măruntă urmă de voioşie.

Clavain le ceru implanturilor sale să dezvăluie adevărul. Urmă un moment de creştere barocă şi structuri viu colorate se materializară din senin. Copiii purtau acum haine translucide, însemnate de volburi şi zigzaguri tribale

în culori ţipătoare. Aveau capetele descoperite, nefiind stânjeniţi de căşti. Erau doi băieţi şi trei fete, cu vârste între cinci şi şapte ani. Expresiile de pe feţele lor nu erau complet vesele, dar nici posomorâte sau neutre. Mai degrabă toţi păreau să fie uşor speriaţi şi uşor surescitaţi. În mod cert exista un soi de rivalitate şi fiecare copil cântărea beneficiile şi riscurile de a fi primul care să plonjeze în spaţiul aerian.

Cuplul de bătrâni continua să arate la fel, însă acum Clavain era acordat la gândurile pe care le radiau. Scăldate într-o aură de încurajare, feţele lor păreau senine şi răbdătoare, nu dure. Erau perfect pregătiţi să-i aştepte cu orele pe copii.

Mediul în sine se schimbase de asemenea. Văzduhul era plin de fluturi şi de libelule ce sclipeau în culori de nestemate, repezindu-se înainte şi înapoi pe traiectorii animate. Omizi de neon înaintau prin verdeaţă. Păsări colibri pluteau staţionar sau treceau de la o floare la alta, deplasându-se ca nişte jucării mecanice precis programate. Maimuţe, lemuri şi veveriţe zburătoare săreau prin aer fără reţineri, cu ochii sclipind aidoma unor bile de sticlă.

Asta era ceea ce percepeau copiii şi Clavain era acordat la percepţiile lor. Ei nu cunoscuseră altă lume, decât această abstracţie dintr-o carte de basme. Subtil, pe măsură ce înaintau în vârstă, datele ce le ajungeau la creier aveau să fie manipulate. Ei nu observau schimbarea de la o zi la alta, însă creaturile ce bântuiau prin pădure aveau să devină treptat mai realiste, culorile lor se diminuau la nuanţe naturale de verde şi maro, negru şi alb, iar ele însele deveneau mai mici şi mai greu de atins. În cele din urmă, rămâneau doar animalele adevărate. În momentul respectiv, copiii vor avea zece-unsprezece ani şi o să fie învăţaţi cu blândeţe despre maşinile care le măsluiseră până atunci viziunea lumii. O să afle despre implanturile lor şi despre felul în care acestea permiteau ca un strat secundar să acopere realitatea, un strat ce putea fi modelat după orice formă imaginabilă.

Pentru Clavain procesul educativ fusese ceva mai brutal.

Avusese loc în timpul celei de-a doua vizite la cuibul Galianei de pe Marte. Ea îi arătase creşa în care erau instruiţi tinerii Agregaţi, dar la vremea aceea el nu avea încă propriile implanturi. Apoi fusese rănit şi Galiana îi umpluse capul cu maşmede. Nu uitase nici acum clipa când simţise că-i stă inima, trăind pentru prima dată manipularea realităţii subiective. Senzaţia că ţeasta îi era invadată de multe alte minţi fusese doar o parte din experienţă, dar poate că elementul cel mai şocant îl reprezentase prima întrezărire a tărâmului prin care mergeau Agregaţii. Psihologii foloseau pentru asta expresia „emergenţă cognitivă”, însă puţini ar fi putut s-o simtă ei înşişi.

Brusc copiii îl zăriră.

[Clavain!]

Unul dintre băieţi împinsese un gând în capul său.

Clavain opri robotul în mijlocul spaţiului pe care copiii îl utilizau pentru lecţii de zbor. Îl orientă astfel încât să fie mai mult sau mai puţin la acelaşi nivel cu ei.

Salut.

Clavain se prinse de balustrada din faţa lui precum un predicator în amvon.

O fată îl fixa cu privirea. [Unde ai fost?]

Afară.

Îi privi cu atenţie pe tutori.

[Afară? Dincolo de Cuibul-Mamă?] insistă fata.

Clavain nu ştia sigur ce să răspundă. Nu-şi amintea câte cunoştinţe posedau copiii la vârsta aceea. Cu certitudine ei nu ştiau nimic despre război. Era totuşi dificil să pomenească de una fără să ajungă la alta.

Da, dincolo de Cuibul-Mamă.

[Într-o navă spaţială?]

Da. Într-o navă spaţială foarte mare.

[O pot vedea?] întrebă fata.

Într-o bună zi, mă aştept s-o vezi, dar nu azi.

Simţea neliniştea tutorilor, deşi niciunul nu plasase vreun gând concret în mintea sa.

Cred că aveţi alte lucruri de care să vă ocupaţi.

[Ce ai făcut în nava spaţială?]

Clavain îşi scărpină barba. Nu era încântat să-i mintă pe copii şi nu deţinuse niciodată capacitatea de a spune minciuni nevinovate. O uşoară reinterpretare a adevărului părea cea mai potrivită.

Am ajutat pe cineva.

[Pe cine ai ajutat?]

Pe o femeie... o doamnă.

[De ce a avut nevoie de ajutorul tău?]

Nava ei – nava ei spaţială – a avut necazuri. Avea nevoie de ajutor şi eu treceam din întâmplare pe acolo.

[Cum o chema pe doamna aceea?]

Bax. Antoinette Bax. I-am dat un impuls cu o rachetă, ca s-o opresc să nu cadă înapoi într-o gigantă gazoasă.

[De ce ieşea dintr-o gigantă gazoasă?]

Să-ţi spun sincer, nu ştiu.

[Ea de ce avea două nume?]

Pentru că...

Îşi dădu seama că se îndrepta spre ceva foarte neplăcut.

Uite ce-i... ăăă, n-ar trebui să vă întrerup, realmente n-ar trebui.

Simţi o relaxare palpabilă în aura emoţională a tutorilor.

Deci... ăăă, cine vrea să-mi arate cât de bine ştie să zboare?

Fusese exact imboldul de care aveau nevoie copiii. Un talaz de glasuri i se îngrămădi în ţeastă, străduindu-se să-i atragă atenţia.

[Eu, Clavain, eu!]

Îi privi propulsându-se în gol, abia stăpânindu-şi surescitarea.

Încă privea în infinitul verde, când îngrijitorul traversă un perete de frunze şi ieşi într-o poieniţă. După ce-i părăsise pe copii, navigase încă trei-patru minute prin pădure, ştiind exact unde s-o găsească pe Felka.

Poieniţa era un spaţiu sferic, înconjurat de vegetaţie deasă. Unul dintre trunchiurile structurale o traversa, bombat de spaţii rezidenţiale. Robotul zumzăi apropiindu-

se de trunchi şi rămase plutind staţionar, folosind elicele, în timp ce Clavain debarcă. Scări şi liane ofereau prize pentru mâini şi picioare, îngăduindu-i să se deplaseze în lungul trunchiului, până găsi intrarea în interiorul său cav. Simţi ameţeală, totuşi superficială. Probabil că o parte a minţii lui avea să se sperie mereu la gândul căţărării neglijente prin coronamentul înalt al pădurii, însă anii diminuaseră anxietatea aceea sâcâitoare de primată, aducând-o la un nivel abia sesizabil.

— Felka... strigă el. Sunt eu, Clavain!

Nu primi niciun răspuns. Pătrunse mai adânc, coborând – sau suind? – cu capul înainte.

— Felka...

— Salut, Clavain!

Vocea ei răsuna ceva mai departe, reverberând amplificată de acustica trunchiului.

Merse într-acolo. Nu-i putea simţi gândurile. Felka nu participa în mod uzual la starea minţii Agregate, deşi nu fusese dintotdeauna aşa. Dar chiar dacă ar fi fost, Clavain ar fi păstrat distanţa. Cu mult timp în urmă, prin consens, ei optaseră să se excludă reciproc unul din mintea celuilalt, cu excepţia nivelului celui mai banal. Orice altceva ar fi fost o intimitate nedorită.

Puţul se termina într-un spaţiu interior ca un uter. Aici îşi petrecea Felka majoritatea timpului, în laboratorul şi atelierul ei. Pereţii erau o volbură seducătoare de patternuri de excrescenţe lemnoase. În ochii lui Clavain, elipsele şi nodurile semănau cu nişte contururi geodezice de continuum spaţio-temporal extrem de tensionat. În suporturi străluceau felinare, proiectându-i umbra în forme ameninţătoare, de căpcăun. Înaintă, pipăindu-şi drumul cu buricele degetelor, trecând pe lângă obiecte împodobite din lemn ce pluteau neancorate în interiorul trunchiului. Clavain le recunoscu pe cele mai multe, însă câteva i se părură noi.

Înhăţă unul din aer, ca să-l examineze mai îndeaproape. Îi zornăia în mână. Era un craniu omenesc realizat dintr-o singură spirală de lemn; printre interstiţiile spiralei putea

vedea alt cap înăuntru, şi alt cap înăuntrul aceluia. Poate că existau şi mai multe. Dădu drumul obiectului şi prinse altul. Acesta era o sferă înţesată de beţişoare, care se ridicau la lungimi diferite de suprafaţa ei. Clavain trase de un beţişor şi simţi ceva clicăind şi mişcându-se în interiorul sferei, aidoma mecanismului dintr-o încuietoare.

— Văd c-ai fost ocupată, comentă el.

— Înţeleg că n-am fost singura, replică Felka. Am auzit rapoarte. Ceva despre un prizonier?

Clavain îşi croi drum prin altă baricadă de obiecte din lemn şi ocoli un colţ. Se împinse apoi printr-o apertură de legătură îngustă şi ieşi într-o cameră mică şi fără ferestre, luminată doar de felinare. Sclipirea lor arunca nuanţe trandafirii şi verde-smarald peste tonurile de ocru şi de cafeniu ale pereţilor. Un perete era alcătuit complet din numeroase feţe de lemn, sculptate cu trăsături uşor exagerate. Cele de la periferie erau abia formate, ca nişte garguie mâncate de acid. În aer se simţea izul pătrunzător al răşinii din obiectele prelucrate.

— Nu cred că prizonierul va oferi prea multe, zise el. Deocamdată nu i se ştie identitatea, însă pare a fi un hiperporc criminal. L-am sondat şi am extras patternuri de memorie clare şi recente care-l arată ucigând. Te scutesc de detalii, însă este creativ, trebuie s-o recunosc. Nu-i adevărat ce se spune despre hiperporci că n-au imaginaţie.

— Eu n-am crezut niciodată aşa ceva. Şi celălalt subiect – femeia despre care am auzit că ai salvat-o?

— Ah. Interesant cum se răspândesc zvonurile.

Îşi aminti apoi că el însuşi le spusese copiilor despre Antoinette Bax.

— Ea a fost surprinsă?

— Nu ştiu. Ar fi trebuit să fie?

Felka pufni. Plutea în mijlocul camerei ca o planetă mare, înconjurată de mulţi sateliţi delicaţi din lemn. Purta o salopetă de lucru maronie, bufantă. Cel puţin o duzină de obiecte parţial lucrate îi erau prinse la brâu prin filamente de nailon. Alte fire erau cuplate la instrumentele pentru prelucrarea lemnului, de la alezoare şi pile, la lasere şi

microroboţi sfredelitori.

— Bănuiesc că se aştepta să moară, spuse Clavain. Sau cel puţin să fie asimilată.

— Pari nemulţumit de faptul că noi suntem detestaţi şi temuţi.

— Te pune într-adevăr pe gânduri.

Felka oftă, de parcă ar mai fi purtat discuţia aceasta de multe ori.

— De cât timp ne cunoaştem noi doi? întrebă ea.

— Presupun că de mai mult timp decât alţii.

— Exact. Iar în majoritatea acestui timp, tu ai fost soldat. Nu te-ai luptat mereu, recunosc asta, dar în adâncul inimii ai fost mereu soldat.

Privindu-l doar cu un ochi, trase spre ea una dintre creaţii şi se uită prin interstiţiile scheletului din lemn.

— Mi se pare un pic cam târziu să mai ai scrupule, nu crezi?

— Probabil că ai dreptate.

Felka îşi muşcă buza de jos şi, utilizând un filament mai gros, se propulsă către un perete al camerei. Alaiul ei de creaţii din lemn şi unelte se loviră între ele, zăngănind, în timpul mişcării. Începu să-i pregătească ceai lui Clavain.

— N-a fost nevoie să-mi atingi faţa când am intrat, observă bărbatul. Ar trebui să iau asta ca pe un semn bun?

— În ce fel?

— M-am gândit că poate ţi-ai îmbunătăţit capacitatea de a deosebi feţele.

— Nu. N-ai observat peretele de feţe când ai intrat?

— Probabil că l-ai făcut recent, comentă Clavain.

— Când intră cineva despre care nu sunt sigură, îi ating faţa şi fac un fel de hartă a contururilor. După aceea o compar cu feţele pe care le-am sculptat în perete până găsesc o corespondenţă. Apoi citesc numele. Bineînţeles, la răstimpuri trebuie să adaug feţe noi, iar unele au nevoie de mai puţine detalii decât altele…

— Şi eu?

— Tu ai barbă, Clavain, şi foarte multe riduri. Ai păr alb cu fir subţire. Mi-ar fi greu să nu te recunosc, nu crezi? Nu

semeni cu niciunul dintre ceilalţi.

Îi întinse un bulb şi bărbatul îl comprimă, trimiţându-şi în gât un jet de ceai opăritor.

— Nu cred că ar avea rost s-o neg.

Clavain o privi cât mai detaşat cu putinţă, comparând aspectul de acum cu imaginea pe care o avea despre ea înainte să fi plecat cu *Mătrăguna.* Trecuseră doar câteva săptămâni, dar considera că Felka devenise mai retrasă, mai puţin o parte din lume decât ţinea el minte să fi fost. Vorbea despre vizitatori, însă el bănuia că aceia nu fuseseră prea mulţi.

— Clavain?

— Felka, zise el, promite-mi ceva.

Aşteptă până când femeia se întoarse să-l privească. Părul ei negru, pe care-l purta la fel de lung cum îl purtase Galiana, era încâlcit şi gras. La colţurile ochilor i se cuibăreau urdori. Ochii îi erau verde-pal, aproape ca jadul, cu irisurile discordante pe fundalul trandafiriului spălăcit, injectat. Pielea de sub ei era tumefiată şi uşor albăstruie, părând învineţită. Precum Clavain, Felka avea nevoie de somn, ceea ce o eticheta ca fiind neobişnuită printre Agregaţi.

— Ce anume?

— Dacă – sau când – va deveni prea rău, să mă anunţi, da?

— La ce ar sluji asta?

— Ştii că voi încerca mereu să fac tot ce pot pentru tine, da? Mai ales acum, când Galiana nu mai este aici, pentru noi.

Ochii ei congestionaţi de atâta frecat îl priviră.

— Tu ai făcut întotdeauna tot ce ai putut, dar eu nu pot schimba ceea ce sunt. Tu nu poţi face minuni.

El încuviinţă trist. Era adevărat, însă ştiinţa adevărului nu ajuta prea mult.

Felka nu era precum ceilalţi Agregaţi. El o cunoscuse în timpul celei de-a doua călătorii la cuibul Galianei de pe Marte. Produs al unui experiment abandonat de manipulare a creierului fetuşilor, Felka fusese un copil

micuţ şi cu probleme, care nu numai că nu putea recunoaşte feţe, dar era incapabil să interacţioneze cu alţi oameni. Întreaga ei lume se rotea în jurul unui singur şi nesfârşit joc absorbitor. Cuibul Galianei fusese încercuit cu o structură gigantică numită Marele Zid Marţian, un proiect de terraformare eşuat, avariat într-un război anterior. Însă nu se năruise, deoarece jocul Felkăi era să convingă mecanismele de autoreparare ale Zidului să funcţioneze, un proces nesfârşit şi complicat de identificare a defecţiunilor şi de alocare de resurse preţioase pentru reparaţii. Zidul înalt de două sute de kilometri era cel puţin la fel de complex ca un corp uman şi se părea că fata îi controla absolut toate aspectele mecanismelor de vindecare, de la cea mai micuţă celulă în sus. Felka se dovedise a fi mult mai pricepută decât o simplă maşină în ţinerea laolaltă a Zidului. Deşi mintea ei avea leziuni ce o împiedicau să se asocieze în orice fel cu oamenii, avea o capacitate uimitoare pentru sarcini complexe.

Când Zidul se prăbuşise sub asaltul final al vechilor camarazi ai lui Clavain, Coaliţia pentru Puritate Neurală, Galiana, Felka şi cu el evadaseră în ultima clipă din cuib. Galiana încercase să-l convingă să n-o ia pe Felka, avertizându-l că, lipsită de Zid, avea să treacă printr-o stare de privaţiune mai crudă decât moartea însăşi. Clavain o luase însă oricum, convins că trebuia să existe o speranţă pentru fată, că trebuia să existe şi altceva de care mintea ei să se poată agăţa, ca surogat pentru Zid.

Avusese dreptate, dar fuseseră necesari mulţi ani pentru a dovedi asta.

În anii ce urmaseră – patru sute, deşi niciunul dintre ei nu percepuse mai mult de un secol de timp subiectiv –, Felka fusese convinsă şi dirijată spre actuala ei stare mentală fragilă. Manipulări neurale subtile şi delicate îi readuseseră unele funcţii cerebrale distruse în intervenţia asupra fetusului: limbajul şi sentimentul că alţi oameni erau mai mult decât simple automate. Se înregistraseră regrese şi eşecuri – de exemplu, ea nu învăţase niciodată

să distingă feţele –, totuşi succesele fuseseră mai numeroase. Felka găsise alte lucruri care să-i fascineze mintea şi fusese mai fericită decât oricând în lunga expediţie interstelară. Fiecare lume nouă oferea posibilitatea unui puzzle copleşitor de dificil.

Într-un final însă ea decisese să revină acasă. Între ea şi Galiana nu existase nicio ranchiună, ci doar senzaţia că sosise timpul să înceapă clasarea cunoştinţelor la strângerea cărora ajutase până atunci şi că locul cel mai bun pentru a face asta era Cuibul-Mamă, cu vastele lui resurse analitice.

Când ajunsese însă la Cuibul-Mamă, îl găsise prins în război. În scurt timp, Clavain plecase să lupte împotriva demarhiştilor şi Felka constatase că interpretarea datelor culese de expediţie nu mai era considerată o sarcină prioritară.

Lent, atât de lent încât era abia perceptibil de la un an la altul, Clavain văzuse cum femeia se retrăgea în propria ei lume. Începuse să joace un rol tot mai puţin activ în funcţionarea Cuibului-Mamă, izolându-şi mintea de ceilalţi Agregaţi, cu excepţia unor rare ocazii. Lucrurile se înrăutăţiseră după întoarcerea Galianei, nici vie, nici moartă, ci într-o stare intermediară oribilă.

Jucăriile din lemn cu care se înconjura Felka erau simptome ale nevoii disperate de a-şi angaja mintea într-o problemă demnă de capacităţile ei cognitive. Însă cu toate că-i monopolizau interesul, erau sortite eşecului pe termen lung. Clavain văzuse asta întâmplându-se deja şi ştia că era mai presus de puterile lui să-i ofere ceea ce îi trebuia.

— Poate după terminarea războiului... rosti el jalnic. Dacă zborurile stelare redevin uzuale şi reîncepem explorările...

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi îndeplini.

Felka îşi luă propriul bulb cu ceai şi se propulsă în mijlocul camerei. Cu un aer absent, începu să sculpteze la una dintre compoziţiile sale, care părea un cub format din cuburi mai mici, cu interstiţii pătrate pe unele feţe. Băgă dalta într-un astfel de interstiţiu şi râcâi înainte şi înapoi

aproape fără să privească obiectul.

— Nu promit nimic, zise el. Spun doar că voi face tot ce pot.

— Este posibil ca Jonglerii să nu mă poată ajuta.

— N-o să ştim asta până nu încercăm, de acord?

— Bănuiesc că da.

— Aşa te vreau, zise Clavain.

Ceva zăngăni în interiorul obiectului la care lucra. Felka şuieră ca o pisică speriată şi azvârli de perete sculptura stricată, care se sparse într-o sută de piese cubice. Aproape fără ezitare, trase spre ea alt obiect şi începu să lucreze la acela.

— Iar dacă Jonglerii Minţii nu sunt de ajutor, îi putem încerca pe Linţolieri.

Clavain zâmbi.

— Haide să nu ne pripim. Dacă nu merge cu Jonglerii, ne putem gândi la alte posibilităţi. Dar vom trece puntea aceea când vom ajunge la ea. Mai întâi există micul amănunt al câştigării unui război.

— Ei spun că se va termina în curând.

— Aşa spun, da?

Unealta cu care lucra femeia lunecă şi-i juli o bucăţică de piele de pe un deget. Duse degetul la gură şi-l supse energic, aidoma cuiva care stoarce ultimele picături de suc dintr-o lămâie.

— Ce te face să crezi altceva?

Clavain simţi imboldul absurd de a vorbi mai încet, deşi practic nu avea nicio importanţă.

— Nu ştiu. Poate că nu-s decât un bătrân prost. Dar în fond, la ce sunt buni bătrânii proşti, dacă nu ca să-şi anunţe la răstimpuri îndoielile?

Felka surâse tolerant.

— Încetează să mai vorbeşti în parabole.

— Mă gândesc la Skade şi la Consiliul Închis. Se întâmplă ceva şi nu ştiu ce anume.

— Adică ce ar putea fi?

Clavain îşi alese cuvintele cu grijă. Oricâtă încredere ar fi avut în Felka, ştia că avea de a face cu un membru al

Consiliului Închis. Faptul că de o vreme ea nu mai participa la şedinţele sale şi că probabil era ţinută departe de cele mai recente secrete nu conta prea mult.

— Acum un secol, noi am încetat să mai construim nave. Nimeni nu mi-a spus motivul şi am înţeles repede că n-ar fi avut rost să întreb. Între timp am auzit zvonuri ocazionale despre activităţi misterioase: iniţiative secrete, programe secrete pentru achiziţii de tehnologii, experimente secrete. Şi apoi, în mod brusc, tocmai când demarhiştii erau pe punctul de a ceda şi a-şi recunoaşte înfrângerea, Consiliul Închis face cunoscut un design nou-nouţ de navă stelară. *Mătrăguna* nu-i altceva decât o armă, Felka, dar împotriva cui naiba vor ei s-o utilizeze, dacă nu împotriva demarhiştilor?

— „Ei”?

— Mă refer la noi.

Felka aprobă din cap.

— Te întrebi aşadar dacă nu cumva Consiliul Închis plănuieşte ceva în culise.

Clavain sorbi din ceai.

— Am tot dreptul să mă întreb, nu?

Ea tăcu mult timp şi tăcerea fu întreruptă doar de hârşâitul pilei pe lemn.

— Ţi-aş putea răspunde chiar acum la unele întrebări, zise Felka, şi o ştii prea bine. Ştii de asemenea că nu voi dezvălui niciodată ce am aflat în Consiliul Închis, la fel cum ai proceda şi tu dacă ai fi în locul meu.

Bărbatul strânse din umeri.

— Nu m-aş fi aşteptat la altceva.

— Dar chiar dacă aş fi vrut să-ţi spun, nu cred că eu ştiu totul. De acum nu mai ştiu. Există straturi ce acoperă alte straturi. N-am avut niciodată acces la secretele Sanctuarului Interior şi sunt ani buni de când nu mi s-a mai permis accesul la datele Consiliului Închis.

Felka îşi lovi uşor tâmpla cu pila.

— Unii membri ai Consiliului Închis ar dori chiar ca memoriile să-mi fie permanent curăţate, astfel încât să uit ce am aflat în anii cât am fost activă în Consiliu. Îi opreşte

doar anatomia stranie a creierului meu. Nu pot garanta că nu vor şterge alte memorii decât cele dorite.

— Asta-i partea plină a paharului.

Ea încuviinţă din cap.

— Există totuşi o soluţie. Ba chiar una destul de simplă, dacă te gândeşti mai bine.

— Şi anume?

— Tu te poţi alătura oricând Consiliului Închis.

Clavain oftă şi se strădui să găsească o obiecţie, ştiind că, chiar dacă ar fi găsit una, ar fi fost improbabil s-o satisfacă pe Felka.

— Aş mai bea nişte ceai, dacă se poate.

Skade mergea pe coridoarele curbilinii şi cenuşii din Cuibul-Mamă, cu creasta arzătoare de stacojiul concentrării intense şi al furiei. Se îndrepta către sala privaţiunii, unde aranjase să se întâlnească cu Remontoire şi un cvorum de membri corporali ai Consiliului Închis.

Mintea îi rula aproape de viteza maximă de procesare. Se gândea cum să abordeze întâlnirea care avea să fie cu certitudine delicată, poate cea mai importantă din campania de recrutare a lui Clavain de partea ei. Majoritatea membrilor Consiliului Închis erau ca plastilina între degetele ei, totuşi câţiva o îngrijorau, câţiva care aveau să necesite un volum de convingeri mai mare decât cel uzual.

Skade trecea de asemenea în revistă datele finale de la sistemele secrete din interiorul *Mătrăgunei,* care i se revărsau în creier prin intermediul compadului lipit acum de abdomenul ei ca o piesă de armură. Cifrele erau încurajatoare; cu excepţia păstrării secretului, nu exista nimic care să împiedice o testare extinsă a maşinilor. Îi dăduse deja vestea cea bună Maestrului Lucrărilor, pentru ca rafinamentele tehnice finale să poată fi înglobate în flota exodului.

Deşi alocase acestor probleme o parte însemnată din ea, Skade rederula şi procesa o înregistrare, o transmisie sosită recent din partea Convenţiei Ferrisville.

Nu era bine deloc.

Purtătorul de cuvânt al Convenţiei plutea în faţa lui Skade, cu spatele spre direcţia ei de mers, cu picioarele glisându-i ineficient deasupra pardoselii. Skade rederula transmisia la o viteză de zece ori mai mare decât cea normală, astfel încât bărbatul părea că gesticulează ca un maniac.

— Aceasta este o solicitare oficială către orice reprezentant al facţiunii Agregaţilor, spunea purtătorul de cuvânt. Convenţia Ferrisville ştie că o navă Agregată a fost implicată în interceptarea şi abordajul unei nave demarhiste în vecinătatea Volumului Contestat din jurul gigantei gazoase…

Skade trecu pe repede-înainte. Derulase deja mesajul de optsprezece ori, căutând nuanţe sau amăgiri. Ştia că urma o listă foarte plictisitoare de observaţii legale şi statuturi ale Convenţiei, pe care le verificase şi le găsise fără fisuri.

— …fără ca facţiunea Agregaţilor să o fi ştiut, Maruska Chung, care comanda nava demarhistă, contactase deja oficial ofiţeri ai Convenţiei Ferrisville pentru transferul unui prizonier în custodia noastră. Prizonierul respectiv era deţinut la bordul navei demarhiste după ce fusese arestat pe un asteroid militar aflat sub jurisdicţie demarhistă, în conformitate cu…

Alte prevederi legale. Din nou, repede-înainte.

— …prizonierul respectiv, hiperporcul cunoscut Convenţiei Ferrisville ca „Scorpio”, este deja căutat pentru următoarele delicte ce contravin statutului general de puteri de urgenţă numărul…

Skade lăsă mesajul să se mai deruleze o dată, dar nu detectă nimic care să nu fi fost deja clar. Birocratul Convenţiei părea prea obsedat de detaliile tratatelor şi ale subprevederilor pentru a fi în stare de minciuni reale. În mod aproape cert, spunea adevărul despre hiperporc.

Scorpio era un criminal cunoscut autorităţilor, un ucigaş violent, cu predilecţie spre omorârea oamenilor. Chung anunţase Convenţia că-l va preda în mâinile lor, probabil pe fascicul îngust, înainte ca *Mătrăguna* să fi fost

îndeajuns de aproape ca să-i intercepteze transmisia.

Iar Clavain – fie el din nou afurisit! – nu făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă, şi anume să-i fi nimicit pe demarhişti la prima ocazie pe care o avusese. Convenţia n-ar fi fost desigur încântată, însă ar fi fost o acţiune perfect îndrituită. El n-ar fi avut de unde să ştie de existenţa prizonierului de război şi nici nu era obligat să pună întrebări înainte de deschiderea focului. În loc să procedeze aşa, Clavain salvase hiperporcul.

— ...cerem înapoierea imediată a prizonierului, nevătămat şi necontaminat de sisteme Agregate de infiltrare neurală, în următoarele douăzeci şi şase de zile standard. Nerespectarea acestei cereri...

Purtătorul de cuvânt făcu o pauză şi-şi frecă mâinile cu anticipare încântată.

— Nerespectarea acestei cereri va fi în detrimentul relaţiilor dintre facţiunea Agregată şi Convenţie, aşa cum nu mai trebuie să subliniez.

Skade înţelegea perfect. Nu era vorba despre faptul că prizonierul ar fi avut vreo valoare tangibilă pentru Convenţie. Ca lovitură însă – ca trofeu –, valoarea lui era incalculabilă. Legea şi ordinea se aflau deja în stare de colaps extrem în spaţiul aerian al Convenţiei, iar hiperporcii erau în sine o grupare puternică şi nu întotdeauna supusă legilor. Skade mersese ea însăşi în Oraşul Abisului cu o misiune sub acoperire din partea Consiliului şi fusese cât pe aici să sfârşească moartă. În mod cert lucrurile nu se îmbunătăţiseră de atunci. Recapturarea şi executarea hiperporcului ar fi expediat un semnal clar altor infractori, mai ales facţiunilor hiperporcilor înclinate spre criminalitate. Dacă Skade ar fi fost în locul purtătorului de cuvânt, ar fi cerut probabil aceleaşi lucruri.

Asta nu diminua însă deloc problema hiperporcului. Aparent, Skade n-ar fi trebuit să dea curs solicitării, ştiind ceea ce ştia. În scurt timp, Convenţia n-avea să mai însemne nimic. Maestrul Lucrărilor o asigurase că flota exodului va fi pregătită în şaptezeci de zile şi ea nu avea

niciun motiv să se îndoiască de acurateţea estimării lui.

Şaptezeci de zile.

În optzeci sau nouăzeci, totul avea să fie gata. În maximum trei luni, nimic altceva n-ar fi contat. Asta era de fapt problema reală. Existenţa flotei şi *motivul* existenţei ei trebuiau să rămână secrete absolute. Trebuia lăsată impresia că Agregaţii insistau spre victoria militară la care se aşteptau toţi observatorii neutri. Orice altceva ar fi născut suspiciuni atât în interiorul, cât şi în exteriorul Cuibului-Mamă. Iar dacă demarhiştii descopereau adevărul, exista o posibilitate – foarte redusă, dar pe care n-o putea neglija – ca ei să se regrupeze, utilizând informaţia pentru a câştiga aliaţi anterior neutri. În prezent forţele lor erau secătuite, însă, dacă s-ar fi combinat cu Ultranauţii, ar fi putut reprezenta un obstacol real pentru obiectivul final al lui Skade.

Nu. Paravanul de fum al apropiatei victorii cerea un grad de supunere faţă de Convenţie. Skade trebuia să găsească o modalitate de a le preda hiperporcul, iar asta trebuia să se întâmple înainte de trezirea suspiciunilor.

Furia ei atinse un crescendo. Încremeni imaginea purtătorului de cuvânt în faţa ei. Corpul acestuia se înnegri, transformându-se într-o siluetă. Femeia trecu prin el, împrăştiindu-l ca pe un stol de corbi speriaţi.

CAPITOLUL 6

Avionul privat al Inchizitoarei ar fi putut străbate într-un timp extrem de scurt drumul până la Solnhofen, însă ea decise să parcurgă ultima etapă a călătoriei cu transportul de suprafaţă şi-i ceru avionului să o lase la aşezarea rezonabil de mare cea mai apropiată de destinaţie.

Locul se numea Audubon şi era o întindere de antrepozite, barăci şi domuri întreţesute cu şine s-lev, conducte de transport şi autostrăzi. Degetele delicat filigranate ale catargelor pentru andocarea dirijabilelor se ridicau spre cerul nordic de culoarea ardeziei. Însă azi nu era andocat niciun aerostat şi nici nu se vedeau semne că ar fi fost vreunul în trecutul recent.

Avionul o lăsase pe un petic de beton dintre două antrepozite. Betonul era măcinat şi adâncit în făgaşe. Femeia îl traversă în grabă, călcând cu cizmele peste smocurile ca nişte peri de iarbă tolerantă la Resurgam care străpunsese pe alocuri asfaltul. Privi atentă avionul care se întorcea la Cuvier, pregătindu-se să slujească alt oficial guvernamental până când Inchizitoarea avea să-i ceară s-o ducă înapoi acasă.

— Intri şi ieşi rapid, murmură ea în barbă.

Fusese zărită de muncitori care-şi văzură de treburile lor; la distanţa aceasta de Cuvier, activităţile Inchiziţiei nu făceau subiectul unor speculaţii intense. Majoritatea oamenilor avea să considere în mod corect că ea era din guvern, deşi purta haine banale, totuşi n-ar fi ghicit imediat că se afla pe urmele unui criminal de război. Ar fi putut la fel de bine să fie ofiţer de poliţie sau o inspectoare din unul dintre numeroasele braţe birocratice ale guvernului, venită pentru a verifica dacă exista vreo delapidare de fonduri. Dacă ar fi descins cu asistenţă înarmată – un servitor sau bodyguarzi –, sosirea ei ar fi stârnit cu siguranţă mai multe comentarii. Aşa însă majoritatea oamenilor se străduiră să n-o privească în ochi şi Inchizitoarea ajunse fără incidente la popas.

Purta haine închise la culoare, simple, şi o manta lungă, de genul celor folosite pe vremea când furtunile-răzuitoare erau mai frecvente, care avea sub bărbie un marsupiu pliabil pentru masca respiratorie. Mănuşile negre completau ţinuta, iar într-un rucsac mic avea câteva obiecte personale. Părul negru-strălucitor era tuns castron şi ocazional trebuia să şi-l îndepărteze din ochi. Camufla perfect un radiotransmiţător cu laringofon şi cască auriculară, pe care avea să-l utilizeze doar pentru apelarea avionului. Avea la ea un mic pistol-boser fabricat de Ultranauţi, asistat de o lentilă de contact pentru ţintit care-i acoperea un ochi. Arma exista însă numai pentru a o linişti. Nu se aştepta s-o folosească.

Popasul era o structură cu etaj care se ridica de o parte şi cealaltă a drumului principal spre Solnhofen. Transportoare mari de marfă, cu roţi uriaşe, vuiau în sus şi în jos pe şosea la intervale neregulate, cu containere nervurate înghesuite ca nişte fructe răscoapte sub spinările lor înalte. Şoferii stăteau în capsule presurizate, montate în partea frontală; capsulele se aflau pe braţe dublu articulate, astfel că puteau fi coborâte la nivelul solului sau ridicate, ca să se intre în ele prin una dintre porţile de acces de sus ale popasului. În mod uzual, trei-patru transportoare urmau în mod-robot un transportor cu echipaj. Nimeni nu avea încredere să lase maşinile să străbată drumul complet nesupravegheate.

În interiorul decolorat al popasului domnea o ambianţă permanent murdară care o determină pe Inchizitoare să-şi păstreze mănuşile în mâini. Se apropie de un grup de şoferi aşezaţi la o masă, care se plângeau de condiţiile de muncă. Masa era plină de snackuri şi cafele mai mult sau mai puţin consumate. Un ziar prost tipărit conţinea cea mai recentă viziune artistică despre teroristul Thorn, alături de o listă a crimelor lui împotriva statului. O pată de cafea rotundă înconjura ca un halou capul lui Thorn.

Inchizitoarea rămase în picioare lângă şoferi câteva minute, până când unul dintre ei catadicsi s-o privească şi să dea din cap.

— Mă numesc Vuilleumier, zise ea, şi vreau să ajung în Solnhofen.

— Vuilleumier? repetă un şofer. Ca acea…?

— Concluziile pe care le trageţi vă aparţin. Nu este un nume chiar *atât* de neobişnuit pe Resurgam.

Şoferul tuşi.

— Solnhofen, rosti el cu un aer întrebător de parcă ar fi fost un loc de care abia auzise.

— Da, Solnhofen. Este o aşezare mică lângă şosea. Mai exact, este prima pe care o vei întâlni dacă mergi în direcţia aceea ceva mai mult de cinci minute. Cine ştie, poate că ai şi trecut de câteva ori prin ea.

— Solnhofen este un pic cam pe lângă ruta mea, scumpete.

— Serios? Ciudat, fiindcă aveam impresia că ruta, aşa cum o numeşti, constă în principal dintr-o linie dreaptă care trece prin Solnhofen. Cam greu de imaginat cum ceva ar putea fi „pe lângă”, decât dacă nu cumva am abandonat ideea că ar fi în realitate pe şosea.

Scoase nişte bani şi se pregăti să-i pună pe masa acoperită cu resturi de mâncare, apoi se răzgândi. Flutură prin faţa şoferilor bancnotele noi-nouţe ţinute în mâna înmănuşată.

— Uite care-i târgul: jumătate din banii ăştia, oricărui şofer care-mi poate promite transportul până la Solnhofen, încă un sfert dacă plecăm în următoarele treizeci de minute şi restul dacă ajungem la Solnhofen înainte de răsăritul soarelui.

— Te-aş putea duce eu, rosti un şofer, dar este destul de greu în anotimpul ăsta. Cred că…

— Oferta nu se negociază.

Inchizitoarea decisese să nu încerce să le câştige simpatia. Ştiuse încă dinainte de a intra în popas că niciunul nu avea s-o placă. Puteau adulmeca guvernul de la un kilometru depărtare şi, lăsând deoparte stimulul financiar, niciunul n-ar fi dorit să împartă cabina cu ea până la Solnhofen. Sincer vorbind, nu-i putea învinovăţi. Oficialităţile guvernamentale de orice fel le dădeau fiori

persoanelor obişnuite.

Dacă n-ar fi fost Inchizitoare, ar fi fost îngrozită de persoana ei.

Banii făcură însă minuni şi peste douăzeci de minute stătea în cabina aflată la înălţime a unui cap-tractor de marfă, privind cum luminile din Audubon păleau în urmă, în amurg. Vehiculul transporta doar un container şi combinaţia dintre masa redusă şi efectul amortizant al roţilor mari cât o casă conferea mişcării un efect soporific. Cabina era bine încălzită şi silenţioasă, iar şoferul prefera să asculte muzică decât să poarte cu ea conversaţii lipsite de sens. În primele minute, Inchizitoarea îl privise cum şofează şi observase că vehiculul necesita doar ocazional intervenţii umane pentru a păstra firul şoselei. S-ar fi putut descurca în mod clar şi fără ele, dacă n-ar fi existat legile sindicatelor locale. Foarte rar alt camion sau şir de camioane fulgera pe lângă ei prin noapte; în cea mai mare parte, drumul părea o călătorie prin beznă nesfârşită şi nelocuită.

Inchizitoarea ţinea în poală ziarul cu articolul despre Thorn pe care îl citi de câteva ori; se simţea tot mai obosită şi ochii îi rătăceau peste aceleaşi paragrafe scrise în limbaj de lemn. Mişcarea lui Thorn era descrisă ca o bandă de terorişti violenţi, obsedaţi de răsturnarea guvernului, fără a avea alt motiv decât cufundarea coloniei în anarhie. Menţiona doar în treacăt că ţelul declarat al lui Thorn era să găsească o cale pentru evacuarea Resurgamului utilizând nava triumvirei. Însă Inchizitoarea citise destule dintre declaraţiile lui pentru a-i cunoaşte poziţia asupra subiectului. Încă din timpul lui Sylveste, guverne succesive minimalizaseră orice sugestii potrivit cărora colonia ar fi nesigură, susceptibilă să sufere acelaşi eveniment de extincţie care-i nimicise pe amarantini cu aproape un milion de ani în urmă. În timp, şi mai ales în anii sumbri şi disperaţi de după colapsul regimului Girardieau, ideea distrugerii coloniei într-un cataclism brusc fusese îndepărtată discret din dezbaterile publice. Până şi menţionarea amarantinilor, cu atât mai mult a

sorţii lor, era genul de lucru care-ţi atrăgea etichetarea de instigator. Şi totuşi, Thorn avea dreptate. Poate că ameninţarea nu era iminentă, dar în niciun caz nu dispăruse.

Într-adevăr, el atacase ţinte guvernamentale, dar atentatele avuseseră de obicei precizie chirurgicală şi fuseseră astfel plănuite încât să cauzeze cât mai puţine victime civile. Uneori urmărise să facă publicitate mişcării, dar în majoritatea cazurilor furase bunuri sau fonduri guvernamentale. Răsturnarea administraţiei era o parte necesară a planului lui Thorn, însă nu obiectivul primar.

Thorn credea că nava triumvirei continua să se afle în sistemul solar şi mai credea de asemenea că guvernul ştia unde se găseşte şi cum să ajungă la ea. Mişcarea lui susţinea că guvernul dispunea de două navete funcţionale, capabile să facă zboruri repetate între Resurgam şi *Nostalgia pentru Infinit.*

Ca atare, planul lui era destul de simplu. Mai întâi, să localizeze navetele; şi afirma că se apropiase considerabil de obiectivul acela. După aceea, să răstoarne guvernul sau cel puţin o parte suficient de mare din el ca să-i permită preluarea controlului navetelor. Apoi rămânea la latitudinea oamenilor să ajungă în punctul stabilit pentru exod, de unde navetele urmau să efectueze călătorii dus-întors între suprafaţa planetei şi orbită. Ultima parte ar fi implicat probabil răsturnarea completă a regimului existent, totuşi Thorn declarase în mod repetat că dorea să-şi atingă ţinta cu cât mai puţină vărsare de sânge.

Foarte puţin din dorinţa aceea răzbătea din articolul aprobat de guvern. Ţelul lui Thorn era răstălmăcit şi ideea unei ameninţări la adresa Resurgamului era făcută să pară uşor ridicolă. Thorn era zugrăvit ca un individ egoist şi cu tulburări mintale, iar numărul de pierderi din rândul civililor asociate cu activităţile sale era mult exagerat.

Inchizitoarea studie portretul. Nu-l întâlnise niciodată pe Thorn, deşi ştia foarte multe despre el. Reprezentarea aceea avea doar o asemănare foarte vagă cu realitatea, însă Ameninţările Interne o acceptaseră ca plauzibilă. Fapt

care pe ea o încânta.

— Nu mi-aş pierde timpul cu prostiile alea, rosti şoferul când bărbia Inchizitoarei tocmai coborâse în piept. Amărâtul e mort.

Ea clipi repede, trezindu-se.

— Poftim?

— Thorn.

Şoferul bătu cu un deget gros în ziarul pe care ea îl ţinea întins în poală.

— Ăla din poză.

Inchizitoarea se întrebă dacă şoferul tăcuse în mod deliberat cât timp fusese ea trează, dacă nu cumva acela era jocul lui cu pasagerii pentru a se amuza în timpul călătoriei.

— N-am ştiut că Thorn e mort, îi răspunse. Vreau să zic că n-am citit nimic în ziare şi nici n-am auzit la ştiri aşa ceva…

— Guvernul l-a împuşcat. El nu şi-a spus degeaba Thorn[1], înţelegi?

— Cum l-au putut împuşca, dacă nici măcar nu ştiau unde este?

— Ba ştiau, asta-i chestia. Atât doar că ei nu vor ca noi să ştim că el a murit.

— „Ei”?

— Guvernul, scumpete. Ţine pasul.

Inchizitoarea bănui că şoferul încerca să se joace cu ea. Poate ghicise că era din guvern, dar era posibil să fi ghicit de asemenea că ea nu avea timp să raporteze cazurile mărunte de gândire retrogradă.

— Dar dacă l-au omorât, de ce n-o anunţă? întrebă ea. Mii de oameni cred că Thorn îi va conduce pe Tărâmul Făgăduinţei.

— Aşa-i, dar singura chestie mai rea decât un martir este un martir mort. Ar apărea necazuri serioase dacă s-ar afla că el a fost într-adevăr omorât.

Inchizitoarea strânse din umeri şi împături ziarul.

— Să fiu sinceră, nu sunt deloc sigură că el a existat

[1] *Thorn* - ghimpe, în lb. engl. în orig. (n. tr.).

vreodată. Poate că guvernului i-a convenit să creeze un personaj fictiv aducător de speranţă, ca să poată reprima şi mai eficient populaţia. Doar nu crezi toate poveştile alea, nu?

— Că el ar fi găsit o cale să ne scoată de pe Resurgam? Nu, deşi bănuiesc că n-ar fi fost rău să fie adevărat. În primul rând, am fi scăpat de toţi plângăcioşii.

— Chiar aşa gândeşti? Că singurii care vor să plece de pe Resurgam sunt plângăcioşii?

— Îmi pare rău, scumpete. Îmi dau seama de care parte a gardului stai tu, dar unora dintre noi le place cu adevărat pe planeta asta. Fără supărare.

— Nu-i nicio supărare.

După aceea se lăsă pe spate în scaun şi-şi puse ziarul împăturit peste ochi, astfel încât slujea drept mască. Dacă şoferul nu înţelegea mesajul acela, atunci pentru el nu mai existau realmente speranţe.

Din fericire, mesajul fu înţeles.

După ce aţipi de data aceasta, căzu într-un somn adânc. Visă despre trecut şi amintirile reveniră ca nişte fulgere, descătuşate de glasul Operativului Patru. Asta nu însemna că ea fusese până atunci capabilă să nu se gândească deloc la Patru, ci că reuşise să evite să se gândească la Patru ca la o persoană. Era prea dureros. Amintirea lui Patru însemna să-şi amintească sosirea pe Resurgam, ceea ce ar fi însemnat să se gândească apoi la cealaltă viaţă a ei, cea care, prin comparaţie cu realitatea deprimantă a prezentului, aducea cu o ficţiune îndepărtată şi improbabilă.

Totuşi, vocea lui Patru fusese ca o uşă spre trecut. Existau lucruri ce nu puteau fi ignorate.

De ce naiba o apelase Patru acum?

Inchizitoarea se trezi când mişcarea vehiculului se schimbă. Şoferul intra cu spatele într-o staţie de descărcare.

— N-am ajuns încă?

— Suntem exact în Solnhofen. Nu-s tocmai lumini strălucitoare, nu-i o metropolă, dar aici ai vrut să vii.

Printr-o fantă dintre scândurile peretelui depozitului se vedea cerul de culoarea sângelui anemic. Erau zorii sau pe-aproape.

— Am cam întârziat un pic, comentă Inchizitoarea.

— Scumpete, am sosit în Solnhofen de un sfert de oră. Dormeai tun. N-am vrut să te trezesc.

— Bineînţeles.

Fără chef, îi întinse restul sumei convenite.

Remontoire privi cum ultimii membri ai Consiliului Închis îşi ocupară locurile din amfiteatrul sălii privaţiunii. Unii dintre cei foarte bătrâni puteau să ajungă şi singuri pe scaunele lor, însă majoritatea erau ajutaţi de servitori, exoschelete sau nori negri de drone cât degetul mare. Câţiva se apropiaseră aşa de mult de sfârşitul vieţii fizice, că abandonaseră aproape complet carnea. Veniseră sub formă de capete, conectaţi la proteze mobile similare unor păianjeni. Unul sau doi erau creieri masiv dilataţi, atât de plini de maşinării, încât nu mai puteau fi găzduiţi în cranii. Creierii se aflau în interiorul unor domuri transparente umplute cu fluid ce abunda în maşini pulsatorii de susţinere a vieţii. Aceştia erau Agregaţii extremi, iar în etapa aceasta majoritatea activităţii lor conştiente involuase în reţeaua distribuită a gândirii Agregate mai mari. Fiecare îşi păstra creierul ca o familie care nu vrea să demoleze o casă ce a început să se năruie, deşi abia dacă mai locuieşte în ea.

Remontoire percepu gândurile fiecărui nou-venit. În sala aceasta se aflau persoane despre care crezuse că muriseră de mult, indivizi care nu mai participaseră la niciuna dintre şedinţele Consiliului Închis la care fusese el.

Era vorba despre Clavain. El îi scosese pe toţi din refugiile lor.

Remontoire simţi prezenţa bruscă a lui Skade, când femeia intră în sala privaţiunii. Apăruse într-un balcon inelar aflat la jumătatea înălţimii încăperii sferice. Incinta era opacă la toate transmisiile neurale; cei aflaţi în interiorul ei puteau comunica liber, însă erau total izolaţi

de celelalte minţi din Cuibul-Mamă. Îi permitea Consiliului Închis să se reunească în şedinţe şi să comunice mai liber decât prin intermediul obişnuitelor canale neurale restrictive.

Remontoire modelă un gând şi-i atribui prioritate maximă, astfel că atrase atenţia tuturor, întrerupând imediat vacarmul general al bârfelor.

Clavain ştie de şedinţa aceasta?

Skade se întoarse şi i se adresă.

[De ce ar fi trebuit să ştie?]

Remontoire înălţă din umeri.

Am venit să discutăm despre el pe la spate?

Skade surâse dulce.

[Dacă Clavain ar fi consimţit să ni se alăture, n-ar mai fi fost nevoie să discutăm despre el pe la spate, nu? Problema este a lui, nu a mea.]

Remontoire se sculă în picioare, după ce toţi îl priviră sau îndreptară spre el vreun aparat senzorial.

Cine a spus că ar exista vreo problemă? Eu obiectez faţă de ordinea de zi ascunsă dinapoia acestei şedinţe.

[Ordine de zi ascunsă? Remontoire, noi vrem doar ce este cel mai bun pentru Clavain. Ca prieten al lui, aş fi crezut că ai înţeles asta.]

Remontoire privi în jur. N-o zări pe Felka, ceea ce nu-l surprindea deloc. Ea avea dreptul să participe, dar se îndoia că ar fi fost pe lista de invitaţi a lui Skade.

Da, sunt prietenul lui, recunosc asta. Mi-a salvat viaţa de destule ori, însă chiar şi dacă n-ar fi făcut-o… Clavain şi cu mine am trecut prin foarte multe împreună. Dacă asta înseamnă că n-am o privire obiectivă asupra problemei, atunci aşa să fie. Dar vreau să vă spun ceva.

Remontoire privi în jurul sălii şi încuviinţă din cap de câte ori făcu contact vizual sau senzorial.

V-o spun vouă, tuturor – sau acelora dintre voi cărora trebuie să li se reamintească –, indiferent de ce ar dori Skade să vă facă să credeţi. Clavain nu ne datorează absolut nimic. Fără el, niciunul dintre noi n-ar fi aici. El a fost la fel de important pentru noi ca Galiana şi nu spun

asta cu superficialitate. Am cunoscut-o pe ea înaintea oricui altcuiva aici de faţă.

Skade aprobă din cap.

[Remontoire are dreptate, bineînţeles, dar puteţi observa că el a folosit timpul trecut. Marile fapte ale lui Clavain aparţin trecutului, ba chiar trecutului îndepărtat. Nu contest că a continuat să ne slujească bine după revenirea din adâncul spaţiului, dar asta este valabil pentru toţi. Clavain n-a făcut nici mai mult şi nici mai puţin decât oricare Agregat senior. Dar nu ne aşteptăm la mai mult decât atât din partea lui?]

Mai mult decât ce?

[Decât dedicarea lui obosită faţă de simpla ostăşie, decât constanta lui asumare a riscurilor.]

Remontoire înţelese că, indiferent dacă-i plăcea sau nu, devenise avocatul lui Clavain. Simţi un uşor dispreţ faţă de ceilalţi membri ai Consiliului. Ştia că mulţi dintre ei îşi datorau viaţa lui Clavain şi că în alte circumstanţe ar fi recunoscut-o. Însă Skade îi intimidase.

Rămânea astfel pe umerii lui să-şi apere prietenul.

Cineva trebuie să patruleze la frontiere.

[Da, însă avem indivizi mai tineri, mai rapizi şi, haide să fim sinceri, mai dispensabili, care pot face exact asta. Noi avem nevoie de cunoştinţele lui Clavain aici, în Cuibul-Mamă, unde le putem exploata. Nu cred că el rămâne la periferie dintr-un simţ al datoriei faţă de Cuib. O face din pur egoism. Poate să joace rolul unuia dintre noi, unuia din tabăra învingătoare, fără să accepte însă implicaţiile complete a ceea ce înseamnă să fii Agregat. Aşa ceva sugerează mulţumire de sine, egoism – tot ceea ce este străin căii noastre. Începe chiar să sugereze lipsă de loialitate.

Lipsă de loialitate? Nimeni n-a demonstrat mai multă loialitate faţă de facţiunea Agregaţilor decât Neil Clavain. Poate că unii dintre voi ar trebui să mai recitiţi istoria.

Unul dintre capetele detaşate sui cu picioare de păianjen pe spătarul scaunului.

[Sunt de acord cu Remontoire. Clavain nu ne datorează

nimic. El şi-a demonstrat valoarea de o mie de ori. Dacă nu vrea să facă parte din Consiliu, este dreptul lui.]

De cealaltă parte a amfiteatrului un creier se aprinse, iar luminile îi pâlpâiră sincronizat cu patternurile vocii.

[Da, nimeni nu se îndoieşte de asta, dar în acelaşi timp Clavain are obligaţia morală de a ni se alătura. El nu poate continua să-şi irosească talentele în exteriorul Consiliului.]

Creierul făcu o pauză în timp ce pompe de fluid pulsară şi bolborosiră. Masa noduroasă de ţesut neural se dilată şi se contractă pentru câteva cicluri letargice, aidoma unui boţ oribil de aluat.

[Nu pot susţine retorica instigatoare a lui Skade, dar adevărul esenţial al spuselor ei nu poate fi evitat. Refuzul permanent al lui Clavain de a ni se alătura echivalează cu lipsa de loialitate.]

Termină, interveni Remontoire. *Dacă tu eşti un model demn de urmat, nu mă miră de ce Clavain ezită.*

[Insultă!] se bâlbâi creierul.

Totuşi, Remontoire detectă un val suprimat de amuzament faţă de înţepătura lui răutăcioasă. În mod evident, creierul dilatat nu era pe atât de universal respectat, pe cât îi plăcea să-şi închipuie. Simţind momentul favorabil, Remontoire se aplecă înainte, strângând puternic în mâini balustrada balconului.

Despre ce-i vorba, de fapt, Skade? De ce tocmai acum, după atâţia ani în care Consiliul Închis s-a descurcat fără Clavain?

[Ce vrei să spui prin „tocmai acum”?]

Vreau să întreb ce anume a precipitat mişcarea ta? Se întâmplă ceva, nu-i aşa?

Creasta lui Skade căpătă o nuanţă maronie. Maxilarele îi erau încleştate. Se retrase un pas şi-şi arcui spinarea aidoma unei mâţe încolţite.

Remontoire insistă.

Mai întâi, o renaştere a programului de construire a navelor stelare, la un secol după ce am încetat să le mai construim din motive atât de secrete, încât nici Consiliului Închis nu-i este îngăduit să le ştie. Apoi, un prototip ticsit

cu maşini ascunse, de origine şi cu funcţionare necunoscute, a căror natură nu poate fi din nou dezvăluită Consiliului Închis. În cele din urmă, o flotă de nave similare care este pregătită nu departe de locul acesta – dar, o dată în plus, asta-i tot ce avem dreptul să ştim. Evident, sunt sigur că Sanctuarul Interior ar putea avea ceva de spus în direcţia asta...

[Fii foarte atent la ce spui, Remontoire.]

De ce – există vreun pericol al speculaţiilor inofensive?

Alt Agregat, un bărbat cu o creastă oarecum asemănătoare cu a lui Skade, se ridică încet. Remontoire îl cunoştea bine şi era sigur că nu se număra printre membrii Sanctuarului Interior.

[Remontoire are dreptate. Ceva *se întâmplă* şi Clavain nu-i decât o parte din asta. Stoparea programului de construire a navelor, circumstanţele stranii din jurul revenirii Galianei, flota cea nouă, zvonurile neliniştitoare pe care le aud despre armele de clasă-iad – toate astea sunt legate între ele. Războiul actual nu-i decât o distragere, iar Sanctuarul Interior ştie asta. Poate că adevăratul tablou este pur şi simplu prea neliniştitor pentru ca noi, simpli membri ai Consiliului Închis, să-l putem pricepe. Iar în cazul acesta, la fel ca Remontoire, voi recurge la unele speculaţii şi voi vedea unde mă poartă ele.]

Bărbatul o privi intens pe Skade, după care continuă.

[Mai există un zvon, Skade, referitor la Exordium. Sunt sigur că nu mai trebuie să vă reamintesc că acesta a fost numele de cod pe care Galiana l-a dat seriei sale finale de experimente de pe Marte – cele despre care a jurat că nu le va mai repeta niciodată.]

Poate că Remontoire doar îşi imaginase, dar i se păruse că vede o schimbare vizibilă de culoare străbătând creasta lui Skade la simpla menţionare a cuvântului.

Ce este cu Exordium? întrebă el.

Bărbatul se răsuci spre Remontoire.

[Nu ştiu, dar pot să ghicesc. Galiana n-a vrut ca experimentele acelea să mai fie repetate vreodată;

rezultatele au fost utile, foarte utile, dar în acelaşi timp prea tulburătoare. Însă odată ce Galiana a plecat din Cuibul-Mamă în expediţia ei interstelară, ce a mai putut opri Sanctuarul Interior să ruleze din nou Exordiumul? Ea nu trebuia pur şi simplu să afle niciodată despre asta.]

Numele de cod însemna ceva pentru Remontoire; în mod clar, îl mai auzise. Însă dacă se referea la experimente întreprinse de Galiana pe Marte, atunci se petrecuseră cu peste patru sute de ani în trecut. Ar fi necesitat arheologie mnemonică delicată, care să sape prin straturile de memorii suprapuse, mai ales dacă subiectul în sine era învăluit în secret.

Părea mai simplu să întrebe.

Ce a fost Exordium?

— O să-ţi spun eu ce a fost, Remontoire.

Sunetul unui glas omenesc real răzbătu prin tăcerea din încăpere la fel de şocant ca un ţipăt.

Remontoire urmări sursa sunetului până o văzu pe vorbitoare, stând singură lângă una dintre intrări. Era Felka, care sosise probabil după începerea şedinţei.

Skade trânti un gând furios în capul lui.

[Cine-a invitat-o pe ea?]

— Eu am invitat-o, rosti încet Remontoire utilizând glasul în folosul Felkăi, pornind de la presupunerea că era improbabil ca tu s-o faci, iar pentru că problema ce urma să fie discutată se întâmpla să fie Clavain... părea acţiunea corectă.

— Aşa a fost, zise Felka.

Remontoire văzu ceva mişcându-se în mâna ei şi-şi dădu seama că adusese un şoarece în sala privaţiunii.

— Nu-i aşa, Skade? adăugă Felka.

Skade pufni.

[Nu este nevoie să vorbim cu glas tare. Durează prea mult. Ea ne poate auzi gândurile la fel de bine ca oricare dintre noi.]

— Însă *voi* poate că aţi înnebuni dacă mi-aţi auzi gândurile, rosti Felka şi Remontoire îşi zise că felul cum zâmbea era înfricoşător pentru că spusele îi erau probabil

adevărate. Aşa că, în loc să risc asta…

Coborî ochii spre şoarecele care-şi urmărea coada în jurul mâinii ei.

[Nu ai niciun drept să fii aici.]

— Ba da, Skade. Dacă n-aş fi fost recunoscută ca membră a Consiliului Închis, sala privaţiunii nu m-ar fi lăsat să intru. Iar dacă n-aş fi fost membră a Consiliului Închis, n-aş fi în poziţia de a vorbi despre Exordium, nu?

Bărbatul care menţionase primul numele de cod vorbi acum cu glas tare, ascuţit şi tremurător:

— Aşadar, bănuiala mea a fost corectă, da, Skade?

[Ignoraţi tot ce spune ea. Ea nu ştie nimic despre program.]

— Atunci pot spune ce vreau – nu-i aşa? – şi nimic din spusele mele nu va conta. Exordium a fost un experiment, Remontoire, tentativa de obţinere a unificării între conştiinţă şi superpoziţia cuantică. A avut loc pe Marte şi puteţi verifica asta voi înşivă. Însă Galiana a obţinut mai mult decât intenţionase şi de aceea a stopat experimentele, înspăimântată de ceea ce stârnise. Iar acela ar fi trebuit să fie şi sfârşitul.

Felka o privi direct pe Skade, batjocoritor.

— Dar n-a fost, nu-i aşa? Experimentele au reînceput acum un secol. Un mesaj Exordium a fost cel care ne-a determinat să stopăm construirea de nave.

— Un mesaj? repetă Remontoire, nedumerit.

— Un mesaj din viitor, spuse Felka de parcă asta trebuia să fi fost evident de la bun început.

— Nu vorbeşti serios.

— Vorbesc cât se poate de serios. Ar trebui să ştiu bine de altfel, fiindcă am participat la unul dintre experimente.

Gândurile lui Skade tăiară prin sală ca o coasă.

[Ne aflăm aici ca să discutăm despre Clavain, nu despre asta.]

Felka continuă să vorbească, perfect calmă. Remontoire se gândi că era singura dintre cei prezenţi, inclusiv el, căreia nu-i păsa de Skade. În mintea ei existaseră deja orori mai groaznice decât şi-ar fi putut imagina Skade.

— Însă nu putem discuta despre una, fără să discutăm şi despre cealaltă, Skade. Experimentele au continuat, aşa-i? Iar ele au legătură cu ceea ce se întâmplă acum. Sanctuarul Interior a aflat ceva şi ar prefera ca noi, ceilalţi, să nu ştim nimic despre asta.

Skade îşi încleştă din nou maxilarele.

Sanctuarul Interior a identificat apropierea unei crize.

— Ce fel de criză? întrebă Felka.

[O criză rea.]

Felka încuviinţă înţelept şi-şi îndepărtă din ochi o şuviţă de păr negru, lăţos.

— Şi care este rolul lui Clavain în ea?

Suferinţa lui Skade era aproape tangibilă. Gândurile îi soseau în pachete sacadate, ca şi cum ar fi aşteptat un vorbitor silenţios să-i ofere călăuzire înainte să le enunţe.

[Avem nevoie de Clavain să ne ajute. Criza poate fi… diminuată… cu ajutorul lui Clavain.]

— La ce fel de ajutor te gândeşti? insistă Felka.

O venă micuţă se zbătea pe tâmpla lui Skade. Valuri de culori ţipătoare se perindau în lungul crestei ei, ca patternurile de pe aripile unei libelule.

[Cu mult timp în urmă, noi am pierdut nişte obiecte preţioase. Acum ştim cu exactitate unde se află ele. Dorim ajutorul lui Clavain pentru a le recupera.]

— „Obiectele” acelea, rosti Felka, nu sunt, din întâmplare, arme?

Inchizitoarea îşi luă rămas-bun de la şoferul care o adusese la Solnhofen. Pe parcursul drumului, dormise buştean cinci-şase ore, oferindu-i camionagiului destule ocazii să-i răscolească prin lucruri ori s-o abandoneze în pustiu, însă totul era intact, inclusiv arma. Şoferul îi lăsase până şi ziarul cu articolul despre Thorn.

Solnhofen în sine era mizerabil şi sordid aşa cum bănuise. Trebui să meargă doar câteva minute prin el ca să găsească ceea ce trecea drept centrul aşezării: o piaţetă minusculă, înconjurată de două hosteluri cu aspect murdar, două clădiri administrative mohorâte şi o

împestriţătură de localuri în care puteai doar să bei. Dincolo de centru se ridicau atelierele înalte de reparaţii ce reprezentau motivul existenţei aşezării. Mult spre nord, vaste maşini de terraformare lucrau pentru a accelera conversia atmosferei Resurgamului într-o formă complet respirabilă pentru oameni. Rafinăriile atmosferice funcţionaseră perfect câteva decenii, însă acum erau vechi şi nefiabile. Menţinerea lor în funcţiune reprezenta o pierdere majoră pentru economia centralizată a planetei. Comunităţi ca Solnhofen duceau o existenţă precară asigurând întreţinere şi echipaje pentru echipamentele de terraformare, însă munca era dură şi neiertătoare; şi necesita – impunea – o anumită specie de muncitor.

Inchizitoarea îşi aminti asta când intră în bar. Se aşteptase să fie tăcut în momentul acesta al zilei, dar, când deschise uşa, parcă nimerise la o petrecere ce abia trecuse de apogeu. Răsuna muzică, se striga şi se râdea gălăgios şi sonor într-un fel care-i reamintea de dormitoarele din barăcile militare de pe Atuul lui Sky. Câţiva clienţi dormeau deja cu capetele pe mese şi cu braţele în jurul halbelor, aidoma unor elevi care-şi păzesc lucrările scrise. Aerul era ticsit de substanţe chimice care-i înţepau ochii. Strânse din dinţi înaintea vacarmului şi blestemă încetişor. Trebuia să se fi aşteptat ca Patru să aleagă aşa ceva. Îşi aminti prima lor întâlnire. Se petrecuse într-un bar dintr-un carusel de pe orbita lui Yellowstone, probabil bomba cea mai groaznică în care intrase ea vreodată. Patru avea multe talente, însă printre ele nu se număra alegerea unor locuri de întâlnire salubre.

Din fericire, nimeni nu-i observase intrarea. Trecu pe lângă câteva corpuri aflate în pragul comei, până ajunse la aşa-zisul bar: o gaură spartă într-un perete, mărginită de cărămizi cu muchii neregulate. O femeie posacă împingea băuturile ca pe nişte raţii de închisoare, înhăţând banii şi paharele golite cu o grabă aproape indecentă.

— O cafea, ceru Inchizitoarea.

— N-avem cafea.

— Atunci, echivalentul cel mai apropiat, în morţii mă-sii.

— N-ar trebui să vorbeşti aşa.

— O să vorbesc cum vreau, în morţii mă-sii. Mai ales până primesc o cafea. Se apleacă peste tejgheaua din plastic a ferestruicii. Îmi poţi face o cafea, da? Nu cred c-am cerut luna de pe cer, nu?

— Eşti de la guvern?

— Nu, sunt doar însetată. Şi un pic cam irascibilă. E dimineaţă – înţelegi? – şi nu-mi prea plac dimineţile.

O mână poposi pe umărul ei. Se răsuci fulgerător şi îşi îndreptă mâna instinctiv către patul pistolului-boser.

— Iar faci scandal, Ana? întrebă femeia din spatele ei.

Inchizitoarea clipi scurt. De când plecase din Cuvier, repetase de multe ori momentul acesta, totuşi continua să pară ireal şi melodramatic. După care triumvira Ilia Voliova încuviinţă din cap spre femeia dinapoia ferestruicii.

— E prietena mea. Vrea o cafea. Îţi sugerez să-i dai o cafea.

Femeia miji ochii, apoi mormăi ceva şi dispăru. Apăru peste câteva clipe cu o ceaşcă al cărei conţinut părea tocmai scurs din lagărul de osie principal al unei remorci de marfă.

— Ia-o, Ana, zise Voliova. Ceva mai bun n-o să găseşti pe aici.

Inchizitoarea luă cafeaua cu o mână care-i tremura uşor.

— N-ar trebui să-mi spui aşa, murmură ea.

Voliova o conduse spre o masă.

— Cum adică?

— Ana.

— Ăsta-i numele tău.

— Nu, nu mai este. Nu aici, nu acum.

Masa găsită de Voliova era înghesuită într-un colţ, pe jumătate ascunsă de câteva stive de lăzi de bere. Voliova îşi trecu braţul peste tăblia ei, măturând resturi pe podea. Apoi se aşeză, îşi rezemă ambele coate de masă şi încrucişă degetele sub bărbie.

— Nu cred că ar trebui să ne facem griji că te va recunoaşte cineva, rosti ea. Nimeni nu mi-a aruncat mai

mult de o privire, deşi, cu posibila excepţie a lui Thorn, sunt persoana cea mai căutată de pe planetă.

Inchizitoarea, care se numise cândva Ana Khouri, sorbi grijuliu din lichidul cu aspect de melasă care trecea drept cafea.

— Ai beneficiat de distrageri experte ale atenţiei, Ilia…

Se opri şi privi în jur, dându-şi seama în acelaşi timp cât de suspicioasă şi de teatrală arăta.

— Îţi pot spune Ilia?

— Eu aşa îmi spun. Poţi s-o laşi totuşi deoparte pe Voliova. N-are rost să ne forţăm norocul.

— Absolut deloc. Cred c-ar trebui să spun…

Privi din nou în jur; pur şi simplu nu se putea abţine să n-o facă.

— Mă bucur să te revăd, Ilia. Aş minţi dacă aş spune altceva.

— Şi eu ţi-am simţit lipsa. Interesant, când te gândeşti că am început relaţia asta gata-gata să ne ucidem reciproc. Sigur că da, de acum toate astea sunt de domeniul trecutului.

— Începusem să mă-ngrijorez. N-ai mai dat niciun semn de foarte mult timp…

— Aveam motive perfect întemeiate să fiu discretă, nu?

— Aşa cred.

Câteva minute niciuna dintre ele nu mai spuse nimic. Khouri, pentru că aşa îndrăznea să se gândească din nou la sine, se pomeni reamintindu-şi originea jocului îndrăzneţ pe care-l jucau. Îl concepuseră chiar ele, uluindu-se reciproc prin curaj şi ingeniozitate. Laolaltă formau o pereche într-adevăr plină de resurse. Însă descoperiseră că, pentru eficienţă maximă, fiecare trebuia să acţioneze pe cont propriu.

Khouri întrerupse tăcerea, nefiind în stare să mai aştepte.

— Ia zi, ce ai – veşti bune sau rele?

— Cunoscându-mi trecutul, tu ce crezi?

— Să încerc să ghicesc? Veşti rele. Ba chiar veşti foarte rele.

— Ai nimerit din prima.
— Inhibitorii, nu?
— Regret că sunt atât de previzibilă, dar asta este.
— Au sosit?
— Aşa cred.
Voliova coborâse mult glasul.
— Oricum, *ceva* se întâmplă. Am văzut cu ochii mei.
— Povesteşte-mi.
Voliova reuşi să-şi reducă şi mai mult intensitatea glasului. Khouri trebuia să facă eforturi ca să-l audă.
— Maşini, Ana, maşini uriaşe şi negre. Au intrat în sistemul solar. Nu le-am văzut realmente, dar ele sunt pur şi simplu… aici.
Khouri percepuse minţile acelor maşini pentru scurt timp şi simţise glacialitatea furioasă şi prădătoare a unor înregistrări străvechi. Erau ca minţile unor animale de haită, foarte bătrâne, răbdătoare şi atrase de beznă. Minţile lor erau labirinturi de instincte şi inteligenţă flămândă, complet neafectate de simpatie sau de emoţii. Urlau unele către celelalte peste stepele tăcute ale galaxiei, chemându-se când duhoarea sângeroasă a vieţii le tulbura din nou somnul hibernal.
— Dumnezeule!
— Nu putem spune că nu ne aşteptam la ele. Din clipa când Sylveste a început să se joace cu chestii pe care nu le înţelegea, a fost vorba doar de „când” şi „unde”.
Khouri îşi privi prietena şi se întrebă de ce temperatura din bar părea să fi coborât cu zece-cincisprezece grade. Temuta şi detestata triumviră părea micuţă şi soioasă, ca o boschetară. Părul, tuns periuţă şi grizonant, era o mirişte ţepoasă, deasupra chipului rotund cu ochi duri, care trăda o descendenţă mongolă îndepărtată. Nu arăta ca o vestitoare prea convingătoare a apocalipsei.
— Mi-e frică, Ilia.
— Cred că ai motive excelente să-ţi fie frică, dar încearcă să n-o exteriorizezi, da? Deocamdată nu vrem să-i speriem pe localnici.
— Ce putem face?

— Împotriva Inhibitorilor?

Voliova îşi privi paharul şi miji ochii, încruntându-se puţin, de parcă ar fi fost prima dată când se gândea serios la acest subiect.

— Nu ştiu. Amarantinii n-au avut prea mult succes în privinţa asta.

— Noi nu suntem păsări nezburătoare.

— Nu, noi suntem oameni – flagelul galaxiei… sau aşa ceva. Nu ştiu, Ana, realmente nu ştiu. Dacă n-am fi fost decât noi două şi dacă am fi putut convinge nava, pe Căpitan, să iasă din găoacea lui, am fi avut cel puţin opţiunea fugii. Ne-am fi putut gândi chiar la posibilitatea armelor, dacă asta ar fi fost de vreun ajutor.

Khouri se înfioră.

— Dar chiar dacă ar fi făcut-o şi chiar dacă noi am fi putut scăpa cu fuga, n-ar fi ajutat Resurgamul prea mult, aşa-i?

— Nu. Şi nu vorbesc în numele tău, dar conştiinţa mea nu-i tocmai imaculată.

— De cât timp dispunem?

— Asta-i partea ciudată. Inhibitorii ar fi putut distruge deja Resurgamul, dacă asta ar fi fost tot ce ar fi intenţionat – stă până şi la îndemâna tehnologiei noastre s-o facă, aşa că mă îndoiesc serios că ar fi avut mari dificultăţi.

— Atunci, poate că n-au venit totuşi să ne nimicească.

Voliova îşi dădu paharul peste cap.

— Sau poate că… doar poate că… tocmai de asta au venit.

În inima voitoare a maşinilor negre, procesoare neînzestrate cu raţiune determinară că o minte respicientă trebuia accelerată la conştiinţă.

Decizia nu fu luată cu uşurinţă; majoritatea epurărilor puteau fi executate fără a invoca tocmai spectrul fenomenului pentru a cărui suprimare fuseseră create maşinile. Însă sistemul acesta solar prezenta o problemă. Arhivele arătau că aici fusese executată o epurare anterioară, în urmă cu numai patru miimi şi jumătate de

Rotaţie Galactică. Rechemarea maşinilor arăta că erau necesare în mod clar măsuri suplimentare.

Sarcina respicientei era de a se ocupa de datele concrete ale acestei infestări specifice. Două epurări nu erau niciodată identice şi un fapt regretabil al vieţii era că modul cel mai bun de anihilare a inteligenţei îl constituia chiar o doză de inteligenţă. Însă după ce epurarea era încheiată, epidemia era urmărită până la sursă şi sporii îi erau neutralizaţi – ceea ce putea dura alte două miimi de Rotaţie Galactică, adică o jumătate de milion de ani –, nivelul respicientei avea să fie redus din nou şi conştiinţa ei de sine avea să fie împachetată până se dovedea iarăşi necesară.

Ceea ce putea să nu se mai întâmple niciodată.

Respicienta nu punea niciodată întrebări despre activitatea ei. Ea ştia doar că acţiona pentru binele final al vieţii înzestrate cu raţiune. Nu era deloc îngrijorată că această criză pentru a cărei evitare acţiona, criza care avea să devină un dezastru cosmic incontrolabil dacă vieţii inteligente i se permitea să se răspândească, se afla tocmai la treisprezece Rotaţii – trei miliarde de ani – în viitor.

Asta era lipsit de importanţă.

Timpul nu însemna absolut nimic pentru Inhibitori.

CAPITOLUL 7

[Skade? Mă tem că a avut loc alt accident.]

Ce fel de accident?

[O abatere de stare doi.]

Cât a durat?

[Doar câteva milisecunde. A fost totuşi îndeajuns.]

Ei doi – Skade şi tehnicianul senior al propulsiilor – erau ghemuiţi într-un spaţiu cu pereţi negri de lângă pupa *Mătrăgunei,* andocată în Cuibul-Mamă. Stăteau înghesuiţi acolo, cu spinările arcuite şi genunchii lipiţi de piept. Era neplăcut, dar, după primele vizite, Skade anulase senzaţia de confort al posturii, înlocuind-o cu un calm zen indiferent. Ea putea rezista zile întregi ghemuită în ascunzători inuman de mici... şi o făcuse. Dincolo de pereţi, izolate în numeroase deschideri strâmte, se aflau elementele complexe şi greu de înţeles ale maşinăriei. Controlul direct şi reglajul fin erau posibile doar aici, unde existau numai legături foarte rudimentare cu reţeaua de control normală a navei.

Corpul mai este aici?

[Da.]

Vreau să-l văd.

[N-a mai rămas prea mult de văzut.]

Totuşi bărbatul îşi deconectă compadul şi porni înainte, deplasându-se în lateral, ca un crab. Skade îl urmă. Trecură de la o ascunzătoare la alta, ocazional împingându-se cu greu prin constricţii cauzate de elemente protuberante ale maşinăriei. Ea era de jur împrejurul lor, exercitându-şi efectul subtil, dar incontestabil chiar asupra continuumului spaţio-temporal în care erau înglobaţi.

Nimeni, nici chiar Skade, nu-i înţelegea cu adevărat modul de funcţionare. Existau ipoteze, unele foarte docte şi plauzibile, dar în miezul tuturor se căsca un hău permanent de ignoranţă conceptuală. Mare parte din cunoştinţele lui Skade despre maşină constau doar din

cauze şi efecte documentate, cu o înţelegere redusă a mecanismelor fizice de la baza comportamentului ei. Ştia că, atunci când funcţiona, maşina tindea să se stabilească în câteva stări discrete, care erau, toate, asociate cu o schimbare măsurabilă a constantelor fizice locale… totuşi stările nu erau rigid izolate şi se ştiuse că dispozitivul oscila nebuneşte între ele. Apoi exista problema asociată a diverselor geometrii de câmp şi modul chinuitor de complex în care erau reintroduse în stabilitatea stării…

Stare doi, ai zis? În ce modul vă găseaţi înainte de accident?

[Stare unu, conform instrucţiunilor. Exploram unele dintre geometriile de câmp neliniare.]

Ce a fost acum? Infarct, ca data trecută?

[Nu, cel puţin nu cred că infarctul a fost cauza principală a morţii. Cum am spus, n-au rămas prea multe pentru a continua.]

Skade şi tehnicianul înaintară, strecurându-se printr-un cot strâmt dintre zone adiacente ale maşinii. Câmpul se afla în stare zero în momentul acesta, ceea ce însemna că nu existau efecte fiziologice măsurabile, însă Skade nu-şi putea alunga complet senzaţia de anormalitate, sentimentul sâcâitor că lumea fusese deviată infim de la normalitate. Era iluzoriu; ar fi avut nevoie de sonde cuantice de vid de înaltă sensibilitate pentru a detecta influenţa dispozitivului. Sentimentul continua totuşi să existe.

[Am ajuns.]

Skade privi în jur. Se aflau în unul dintre cele mai mari spaţii deschise din măruntaiele dispozitivului: o incintă cu pereţi negri dantelaţi, înaltă cât să poată sta în picioare. Numeroase mufe pentru inputuri de compad ciuruiau pereţii.

Aici s-a întâmplat?

[Da. Forfecarea de câmp are aici valoarea maximă.]

Nu văd niciun corp.

[Pentru că nu te uiţi de la o distanţă suficient de mică.]

Ea urmări privirea tehnicianului, care se concentra

asupra unei părţi din perete. Skade se apropie şi atinse peretele cu vârfurile degetelor înmănuşate. Ceea ce păruse a fi negru şi la fel de lucios ca restul incintei se dovedi stacojiu şi lipicios. Majoritatea peretelui dintr-o parte a camerei era acoperită cu cinci-şase milimetri de... ceva.

Spune-mi, te rog, că nu este ceea ce cred eu că este.

[Mă tem că este exact ceea ce crezi că este.]

Skade îşi trecu palma prin substanţa roşie. Chiar şi în imponderabilitate, avea destulă aderenţă ca să formeze o unică masă lipicioasă. La răstimpuri simţea câte ceva tare – un fragment de os sau de maşinărie –, totuşi nimic nu rămăsese mai mare decât o unghie.

Spune-mi ce s-a întâmplat.

[El se afla aproape de focarul câmpului. Abaterea la starea doi a fost doar tranzitorie, totuşi suficientă. Orice mişcare ar fi fost fatală, chiar şi un tremur involuntar. Poate că atunci când a lovit peretele era deja mort.]

Cât de repede s-a deplasat?

[De ordinul kilometrilor pe secundă, cel puţin.]

Bănuiesc că n-a mai apucat să simtă nicio durere. L-ai simţit izbindu-se?

[S-a simţit în toată nava. A fost ca detonarea unei bombe mici.]

Skade le porunci mănuşilor să se autocureţe. Reziduul curse înapoi pe perete. Se gândi la Clavain şi regretă că n-avea toleranţa lui la asemenea incidente. În decursul carierei sale de soldat, Clavain văzuse lucruri absolut oribile, îndeajuns pentru a-şi dezvolta armura mintală necesară ca să facă faţă. Cu una sau două excepţii, Skade îşi purtase toate bătăliile de la distanţă.

[Skade...?]

Probabil creasta îi reflectase tulburarea.

Nu te îngrijora în privinţa mea. Încearcă să afli ce s-a întâmplat şi asigură-te că nu se va repeta.

[Şi programul de testări?]

Programul continuă, bineînţeles. Acum fă curăţenie aici.

Felka pluti în altă cameră a tăcutului ei trunchi

rezidenţial. Dacă mai înainte unelte şi scule îi atârnaseră de centură, acum în jurul ei orbitau cuşti metalice micuţe, care se atingeau între ele, zăngănind când se mişca. În fiecare cuşcă se afla un grup de şoricei albi, care râcâiau şi adulmecau zăbrelele. Felka nu-i băgă în seamă; nu fuseseră închişi în cuşti de mult timp, erau bine hrăniţi şi în scurt timp aveau să se bucure de un fel de libertate.

Miji ochii în semiîntuneric. Unica sursă de lumină era un licăr slab dinspre încăperea vecină, de care o separa un pasaj îngust şi şerpuitor din lemn foarte lustruit, de culoarea zahărului caramelizat. Găsi lampa UV ataşată de un perete şi o aprinse.

O latură a încăperii – Felka nu se sinchisise niciodată să decidă care era „sus” şi care „jos” – era acoperită de sticlă groasă verzuie. Înapoia sticlei se găsea ceva care la primă vedere semăna cu un sistem de canalizare convolut din lemn, un palimpsest de conducte şi canale, garnituri, supape şi pompe. Diagonale şi curbe strânse din lemn treceau prin labirint, conectând regiuni diferite, dar funcţia lor era neclară. Conductele şi canalele aveau trei laturi din lemn, iar al patrulea perete era din sticlă, ca să se vadă ce curgea sau se deplasa prin ele.

Felka introdusese deja zece-doisprezece şoareci în sistem prin uşile unidirecţionale de lângă marginea sticlei. Rozătoarele porniseră rapid pe căi divergente la primele răspântii şi se găseau acum la metri depărtare, înaintând prin propriile lor regiuni din labirint. Imponderabilitatea nu le deranja, deoarece puteau obţine destulă tracţiune folosind lemnul pentru a se deplasa liber în orice direcţie. De fapt, şoarecii mai experimentaţi învăţaseră într-un final arta decelerării prin conducte, minimizând zona de frecare cu lemnul sau cu sticla. Nu deprindeau totuşi trucul dacă nu erau în labirint de câteva ore şi nu trecuseră prin câteva cicluri de recompense.

Femeia se întinse către una dintre cuştile ataşate de brâu şi-i deschise uşa astfel încât conţinutul – trei şoricei albi – se vărsă în labirint. Dispărură aproape imediat, fericiţi pentru moment că scăpaseră din închisoarea

metalică.

Felka aşteptă. Mai devreme sau mai târziu, unul dintre şoareci avea să ajungă la o trapă sau la o uşă batantă, conectată la un sistem delicat de pârghii din lemn acţionate de arcuri. Când şoarecele trecea prin uşa batantă, împingând-o, mişcarea cauza deplasarea pârghiilor. Aceasta era adesea transmisă prin tot labirintul, determinând deschiderea sau închiderea unui oblon la un metru-doi depărtare de punctul declanşator. Alt şoarece, care se deplasa printr-o zonă îndepărtată din labirint, putea descoperi că înaintarea îi era blocată pe neaşteptate, deşi anterior calea fusese liberă. Sau putea fi silit să ia o decizie, pe când anterior nu fusese necesar aşa ceva, iar anxietăţile posibilităţilor îi inceţoşau pentru moment minusculul creier de rozător. Era foarte probabil ca alegerile celui de-al doilea şoarece să activeze alt sistem declanşator, cauzând o reconfigurare îndepărtată a altei părţi a labirintului. Plutind în centru, Felka privea totul, urmărea cum lemnul trecea prin nesfârşite transformări, rulând un program orb ai cărui agenţi erau chiar şoarecii. Era îndeajuns de fascinant de urmărit, până la un punct.

Însă Felka se plictisea repede. Pentru ea, labirintul nu era decât începutul. Îl privea în semiîntuneric, doar cu lampa UV. Şoarecii aveau gene care produceau un set de proteine ce-i făceau să strălucească fluorescent sub lumina ultravioletă. Femeia îi putea vedea clar prin sticlă, pete mişcătoare, purpuriu-intens. Îi privea cu fascinaţie arzătoare, dar perceptibil tot mai redusă.

Labirintul era în totalitate invenţia ei. Ea personal îl proiectase şi-i construise mecanismele din lemn. Ba chiar îi modificase genetic pe şoareci pentru a-i face să strălucească în beznă, deşi aceea fusese partea uşoară prin comparaţie cu reglajele şi ajustările prin pilire necesare pentru ca trapele şi pârghiile să funcţioneze corespunzător. Pentru o vreme chiar considerase că rezultatul meritase toate eforturile.

Unul dintre puţinele lucruri care încă o mai puteau

interesa pe femeie era emergenţa. Pe Diadem, cea dintâi planetă pe care o vizitaseră după ce plecaseră de pe Marte, în chiar prima navă cu viteză aproape luminică, Clavain, Galiana şi cu ea studiaseră un organism cristalin vast care avea nevoie de ani pentru a exprima orice care să semene cu un singur „gând”. Mesagerii săi sinaptici erau viermi negri lipsiţi de minte, care se deplasau sfredelind printr-o reţea neurală mişcătoare de canale capilare ce brăzdau un gheţar străvechi.

Clavain şi Galiana o smulseseră de la studierea corespunzătoare a gheţarului Diadem şi ea nu-i iertase niciodată pentru asta. De atunci fusese atrasă de sisteme similare, orice în care complexitatea apărea în mod impredictibil din elemente simple. Asamblase nenumărate simulări în software, dar nu se convinsese niciodată că reuşea să captureze esenţa problemei. Când complexitatea apărea din sistemele ei – aşa cum se întâmpla frecvent –, Felka nu-şi putea alunga senzaţia că o încorporase chiar ea, fără intenţie, de la bun început. Şoarecii reprezentau o abordare diferită. Abandonase digitalul şi îmbrăţişase analogul.

Prima maşinărie pe care încercase s-o construiască funcţionase cu apă, inspirată de detaliile unui prototip pe care-l descoperise în arhiva cibernetică a Cuibului-Mamă. Cu secole în urmă, mult înainte de Transiluminare, cineva construise un computer analog care fusese conceput să simuleze fluxul banilor în cadrul unei economii. Maşinăria era alcătuită din retorte de sticlă, supape şi bascule delicat echilibrate. Fluide colorate reprezentau diverse presiuni ale pieţei şi parametri financiari: ratele dobânzilor, inflaţia, deficitele comerciale. Maşinăria susura şi gâlgâia, calculând ecuaţii integrale de dificultăţi feroce prin simpla putere a mecanicii fluidelor aplicate.

O fermecase. Reconstruise prototipul, adăugându-i câteva rafinamente personale inteligente. Însă, deşi maşinăria îi oferise un oarecare amuzament, ea văzuse doar rare sclipiri de comportament emergent. Maşinăria era prea nemilos deterministă ca să ofere surprize

autentice.

De aceea recursese la şoareci. Ei erau agenţi aleatorii, haos pe lăbuţe. Felka concepuse noua maşinărie pentru a-i exploata, utilizându-le goana impredictibilă pentru a o îmboldi de la o stare la alta. Sistemele complexe de pârghii şi comutatoare, trape şi răspântii asigurau mutaţia constantă a labirintului, trecerea prin spaţiul fazelor – acel spaţiu matematic de dimensiuni superioare care contorsiona mintea şi conţinea toate configuraţiile posibile pe care le putea avea labirintul. În spaţiul fazelor, existau atractori, aidoma planetelor şi stelelor care creau convexităţi în planul continuumului spaţio-temporal. Când labirintul se îndrepta spre un atractor, intra frecvent pe un fel de orbită, oscilând în jurul unei stări, până când un eveniment, fie o acumulare de instabilităţi, fie un impuls din exterior, îl expedia altundeva. De obicei, era suficientă introducerea unui şoarece nou în labirint.

Ocazional labirintul se îndrepta spre un atractor care făcea ca şoarecii să fie recompensaţi cu mai multă mâncare. Felka fusese curioasă dacă şoarecii – acţionând orbeşte, incapabili să coopereze în mod conştient – aveau totuşi să găsească un mod de ghidare a labirintului în vecinătatea unui astfel de atractor. Dacă s-ar fi întâmplat aşa, ar fi fost cu certitudine un semn de emergenţă.

Se întâmplase – o dată. Însă lotul acela de şoareci nu mai repetase reuşita. Felka introdusese mai mulţi şoareci în sistem, dar ei nu făcuseră decât să înfunde labirintul, blocându-l lângă alt atractor unde nu se întâmplase nimic foarte interesant.

Nu abandonase totuşi complet ideea. Existau subtilităţi ale labirintului pe care nu le înţelegea complet şi de aceea n-o plictiseau încă. Dar în străfundul minţii ei, teama exista deja. Femeia ştia, mai presus de orice îndoială, că labirintul n-o mai putea fascina mult timp.

Labirintul clicăia şi cloncănea ca o pendulă străveche care se arma pentru a anunţa ora exactă. Felka auzi bufnetele seci ale uşilor care se deschideau şi se închideau. Detaliile labirintului erau greu de distins

înapoia sticlei, dar fluxul şoarecilor îi trăda destul de bine geometria mişcătoare.

— Felka?

Un bărbat se strecură prin pasajul de legătură. Pluti în încăpere şi-şi opri deriva apăsând cu vârfurile degetelor pe lemnul lustruit. Felka îi putea distinge vag chipul. Ţeasta lui pleşuvă nu avea o formă tocmai regulată, iar în semiîntuneric părea încă şi mai stranie, aducând cu un ou cenuşiu alungit. Femeia o privi fix, ştiind că în mod normal ar fi trebuit s-o poată asocia întotdeauna cu Remontoire. Însă dacă în încăpere ar fi intrat şase-şapte bărbaţi de aceeaşi vârstă fiziologică, cu aceleaşi trăsături faciale copilăreşti sau neotenice, ea nu l-ar fi putut identifica pe Remontoire. Doar faptul că o vizitase recent o făcea acum să fie convinsă că era el.

— Salut, Remontoire!

— Nu poţi aprinde lumina, te rog? Sau să stăm de vorbă în altă cameră?

— Aici este foarte bine. Fac un experiment.

El privi peretele de sticlă.

— Lumina îl poate afecta?

— Nu, dar atunci nu voi mai zări şoarecii.

— Probabil că ai dreptate, rosti Remontoire gânditor. Am venit împreună cu Clavain. Va ajunge aici dintr-o clipă în alta.

— Aha.

Felka bâjbâi şi aprinse unul dintre felinare. Lumina turcoaz pâlpâi nesigur, apoi rămase constantă.

Felka studie expresia lui Remontoire, străduindu-se s-o descifreze. Deşi acum îi cunoştea identitatea, faţa lui nu devenise un model de claritate. Textura ei rămânea ceţoasă, plină de ambiguităţi mişcătoare. Până şi citirea expresiilor celor mai uzuale necesita un efort de voinţă intens, similar detectării constelaţiilor într-o aglomerare de stele palide. Desigur, bizara ei maşinărie neurală izbutea să sesizeze la răstimpuri patternuri pe care oamenii normali nu le observau deloc, dar, în majoritatea cazurilor, Felka nu se putea încrede niciodată în propria

judecată când era vorba despre chipuri.

Se gândea la asta privind faţa lui Remontoire şi hotărând, provizoriu, că părea îngrijorată.

— De ce n-a venit chiar acum?

— A vrut să ne lase timp să discutăm chestiuni din Consiliul Închis.

— Ştie ceva despre cele întâmplate azi în sala privaţiunii?

— Nu.

Felka pluti spre partea superioară a labirintului şi introduse alt şoarece, sperând să deblocheze un impas din cvadrantul din stânga jos.

— Aşa va fi în continuare până când el va accepta să se alăture Consiliului. Chiar şi atunci ar putea fi dezamăgit de ceea ce nu va ajunge să afle.

— Înţeleg de ce nu vrei ca el să ştie despre Exordium, zise Remontoire.

— Ce vrei să spui?

— Ai acţionat împotriva dorinţelor Galianei, nu? După cele descoperite pe Marte, ea a stopat Exordium, totuşi, când ai revenit din adâncul spaţiului – când ea se afla tot departe –, tu ai participat cu entuziasm.

— Văd că pe neaşteptate ai devenit expert în privinţa asta.

— Totul se găseşte în arhivele Cuibului-Mamă, dacă ştii unde să cauţi. Faptul că experimentele au avut loc nu-i cine ştie ce secret.

Remontoire tăcu şi urmări labirintul cu interes moderat.

— Desigur, ce s-a întâmplat de fapt în Exordium – motivul pentru care Galiana a stopat programul – este cu totul altceva. În arhive nu se menţionează niciun mesaj din viitor. Ce a fost atunci atât de neliniştitor în privinţa mesajelor respective, încât până şi existenţa lor a fost ascunsă?

— Eşti la fel de curios pe cât am fost eu.

— Bineînţeles. Totuşi, doar curiozitatea te-a îndemnat să te opui dorinţelor Galianei? Sau a mai fost ceva? Poate instinctul de rebeliune împotriva propriei mame?

Felka îşi stăpâni furia.

— Ea n-a fost mama mea. Am împărţit un material genetic – doar atât am avut în comun. Şi nu, n-a fost nici rebeliune. Căutam ceva care să-mi solicite mintea. Exordiumul ar fi trebuit să se refere la o nouă stare de conştiinţă.

— Deci n-ai ştiut nici despre mesaje?

— Auzisem zvonuri, dar n-am crezut în ele. Modul cel mai uşor de a afla părea să fie participarea, însă nu eu am repornit Exordiumul. Programul fusese deja înviat înainte de revenirea noastră. Skade dorea să particip… considera, cred, că unicitatea minţii mele putea fi valoroasă pentru program. Eu am jucat însă doar un rol mic în cadrul lui şi am plecat aproape imediat după ce-am început.

— De ce – fiindcă n-a funcţionat aşa cum te aşteptai?

— Nu. Ba chiar pot spune că a funcţionat foarte bine. A fost în acelaşi timp lucrul cel mai terifiant de care am avut parte în viaţa mea.

El îi surâse pentru o clipă, apoi zâmbetul i se şterse treptat.

— De ce?

— Remontoire, până atunci eu nu credeam în existenţa răului. Acum nu mai sunt la fel de sigură.

Tonul bărbatului lăsă impresia că n-o auzise bine.

— „Răul”?

— Da, rosti ea încet.

Acum, după ce fusese abordat subiectul, femeia se pomeni amintindu-şi mirosul şi textura incintei Exordium de parcă ar fi fost chiar ieri, deşi făcuse tot ce putuse ca să-şi îndepărteze gândurile de încăperea aceea albă şi sterilă, nedorind să accepte cele aflate în interiorul ei.

Experimentele reprezentaseră finalul logic al activităţii iniţiate de Galiana în chiar primele zile din laboratoarele marţiene. Ea pornise la drum cu ideea amplificării creierului uman, crezând că munca ei era doar pentru binele superior al omenirii. Ca model, utilizase dezvoltarea computerului digital, pornind de la pruncia sa simplă şi lentă. Primul ei pas fusese creşterea puterii de calcul şi a

vitezei minţii umane, tot aşa cum primii ingineri de computere înlocuiseră mecanismele de ceas cu comutatoare electromecanice, apoi comutatoarele electromecanice cu supape, supapele cu tranzistori, tranzistorii cu dispozitive semiconductoare microscopice, dispozitivele semiconductoare cu porţi procesoare de nivel cuantic, care funcţionau la limita neclară a Principiului incertitudinii lui Heisenberg. Ea invadase creierele subiecţilor, inclusiv propriul creier, cu maşinării minuscule ce stabiliseră legături între celulele cerebrale care le imitau perfect pe cele deja existente, dar care puteau transmite mult mai rapid semnalele nervoase. După ce inhibase cu medicamente, sau cu alte maşini, neurotransmiţătorii normali şi evenimentele normale declanşate de semnalele nervoase, Galiana se ocupase de procesarea neurală. Efectul subiectiv era conştiinţa normală, dar la o rată accelerată. Era ca şi cum creierul ar fi fost supraîncărcat, capabil să proceseze gânduri cu o viteză de zece-cincisprezece ori mai mare decât o minte neaugmentată. Apăruseră probleme, destule pentru a dovedi că o conştiinţă accelerată nu putea fi susţinută mai mult de câteva secunde, dar în majoritatea privinţelor, experimentele avuseseră succes. Cineva aflat în starea accelerată putea să privească un măr care cade de pe masă şi să compună un haiku comemorativ înainte ca mărul să atingă solul. Putea privi muşchii depresor şi levator flexionându-se şi răsucindu-se în aripa unui colibri ori se putea minuna la vederea patternului de impact ca o coroană cauzat de căderea unei picături pe suprafaţa laptelui dintr-un vas. De asemenea, nu mai este nevoie s-o spunem, individul respectiv era un soldat excelent.

Prin urmare, Galiana trecuse la etapa următoare. Primii informaticieni descoperiseră că anumite clase de probleme erau abordate cel mai bine de armate de computere cuplate în paralel, care partajau date între noduri. Galiana urmărise acest obiectiv cu subiecţii ei amplificaţi neural, stabilind coridoare de date între minţile lor. Ea le îngăduise să partajeze amintiri, experienţe, ba chiar şi

procesarea unor sarcini mintale, ca recunoaşterea de patternuri.

Experimentul o luase razna – sărind necontrolat de la o minte la alta, subminând maşinării neurale deja instalate – şi dusese la evenimentul cunoscut ca Transiluminare şi la primul război împotriva Agregaţilor. Coaliţia pentru Puritate Neurală îi nimicise pe aliaţii Galianei, silind-o să se refugieze în izolarea unui grup mic şi fortificat de laboratoare, pitit în interiorul Marelui Zid Marţian.

Acolo îl întâlnise ea pe Clavain în anul 2190, când bărbatul îi fusese prizonier. Acolo se născuse Felka, după alţi câţiva ani. Şi tot acolo Galiana trecuse la etapa a treia a experimentărilor ei. Continuând să urmeze modelul primilor ingineri de computere, dorise să exploreze ce se putea obţine de pe urma unei abordări cuantico-mecanice.

Informaticienii de la sfârşitul secolului XX şi începutul secolului XXI – din punctul de vedere al Galianei, abia ieşiţi din era mecanismelor de ceasornic – utilizaseră principii cuantice pentru a rezolva probleme altfel insolubile, de pildă găsirea factorilor primi ai numerelor foarte mari. Un computer convenţional, ba chiar o armată de computere convenţionale care ar fi partajat sarcina aceea, n-ar fi avut nicio şansă de a găsi factorii primi înainte de sfârşitul real al universului. Utilizând însă echipamentele cuvenite – un aranjament greoi de prisme, lentile, lasere şi procesoare optice pe un banc de laborator –, asta se putea face în câteva milisecunde.

Se purtaseră dezbateri aprige cu privire la ce se întâmpla de fapt, totuşi nimeni nu contestase *găsirea* factorilor primi. Explicaţia cea mai simplă – iar Galiana nu văzuse niciun motiv s-o conteste – fusese că computerele cuantice partajau sarcina între un număr infinit de copii al lor, care coexistau în universuri paralele. Conceptul era ameţitor, dar totodată unica explicaţie rezonabilă. De asemenea, nu era o explicaţie pur şi simplu născocită pentru a justifica un rezultat uimitor; ideea lumilor paralele fusese de mult timp cel puţin una dintre ipotezele conceptuale ale teoriei cuantice.

Galiana încercase să facă ceva similar cu minţile umane. Incinta Exordium era un dispozitiv pentru cuplarea unuia sau a mai multor creiere augmentate la un sistem cuantic coerent: o bară de rubidiu suspendată magnetic care era pompată continuu în cicluri de coerenţă şi colaps cuantic. În decursul fiecărui episod de coerenţă, bara se găsea într-o stare de superpoziţie cu un număr infinit de omoloage ale ei, iar în momentul acela se încerca o cuplare neurală. Actul în sine silea întotdeauna bara să colapseze la o stare macroscopică, dar colapsul nu era instantaneu. Exista un moment când o parte din coerenţa barei revenea în minţile conectate, aducându-le în superpoziţie slabă cu propriile lor omoloage din lumea paralelă.

În momentul acela Galiana spera că ar putea apărea o schimbare perceptibilă în starea de conştiinţă a participantului. Teoriile ei nu spuneau însă care putea fi schimbarea aceea.

În cele din urmă, fusese ceva la care nu se aşteptase deloc.

Galiana nu-i vorbise niciodată Felkăi despre impresiile ei detaliate, dar Felka aflase destule ca să ştie că propriile ei percepţii fuseseră în linii mari similare. Când începea experimentul, cu subiectul sau subiecţii întinşi pe paturi în incintă, cu capetele înghiţite în boturile albe, larg căscate, ale sondelor pentru interfaţare neurală de înaltă rezoluţie, exista un presentiment similar aurei ce avertiza apropierea unei crize epileptice.

Urma o senzaţie pe care Felka n-o putuse descrie niciodată în mod adecvat în exteriorul experimentului. Putea spune doar că gândurile îi deveneau brusc plurale, ca şi cum ar fi detectat înapoia fiecăruia ecoul coral slab al celorlalte care îl imitau aproape perfect. Nu simţea o infinitate de asemenea gânduri, totuşi percepea, vag, că ele se retrag în *ceva* şi în acelaşi timp diverg. Atunci era în contact cu omoloagele ei.

După care începea să se petreacă ceva mult mai straniu. Se adunau şi se solidificau senzaţii, aidoma fantomelor ce se formează după ore de privare senzorială. Ea

conştientiza ceva care i se întindea în faţă, într-o dimensiune pe care n-o putea vizualiza perfect, dar care transmitea o senzaţie extraordinară de distanţă şi îndepărtare.

Mintea ei prindea indiciile senzoriale vagi, peste care suprapunea un cadru de lucru familiar. Vedea atunci un coridor lung şi alb, care se întindea spre infinit, scăldat în lumină incoloră mohorâtă, şi ştia, fără să poată exprima cum de ştia, că era un coridor spre viitor. Pe coridor se înşiruiau uşi sau aperturi alburii şi fiecare dintre ele se deschidea într-o epocă viitoare îndepărtată. Galiana nu intenţionase niciodată să deschidă o uşă de pe coridorul acela, dar se părea că făcuse posibilă deschiderea lor.

Felka simţea că nu puteai străbate coridorul; puteai doar să stai în capătul lui şi să asculţi mesaje care soseau prin el.

Şi *într-adevăr* soseau mesaje.

Precum coridorul în sine, mesajele erau filtrate prin propriile ei percepţii. Era imposibil de spus din ce viitor îndepărtat sosiseră sau cum anume arăta viitorul care le expediase. Era oare măcar posibil ca un viitor anume să comunice cu trecutul fără să creeze paradoxuri? Încercând să răspundă la întrebare, Felka descoperise lucrările aproape uitate ale unui fizician pe nume Deutsch, care-şi publicase ideile cu două sute de ani înaintea experimentelor Galianei. Deutsch susţinea că timpul nu trebuie privit ca un râu ce curge, ci ca o serie de instantanee statice, stivuite laolaltă pentru a forma continuumuri spaţio-temporale în care curgerea sa e doar o iluzie subiectivă. Ipoteza lui Deutsch permitea în mod explicit călătoria în timp orientată spre trecut dublată de păstrarea liberului-arbitru şi totodată lipsită de paradoxuri. Impedimentul era că un „viitor” anume putea să comunice doar cu „trecutul” altui univers. Indiferent de unde ar fi provenit mesajele acestea, ele nu erau din viitorul Galianei. Puteau sosi dintr-un viitor foarte apropiat de acela, dar n-avea să fie niciodată unul la care ea să poată ajunge. Nu conta însă. Natura exactă a viitorului era

mai puţin importantă decât conţinutul mesajelor înseşi.

Felka nu aflase niciodată conţinutul precis al mesajelor primite de Galiana, dar îl putea ghici. Fuseseră probabil similare celor sosite în scurta perioadă de participare a Felkăi.

Erau instrucţiuni pentru construirea de lucruri; nu planuri detaliate, ci indicii sau semnalizatoare ce-i dirijau în direcţiile cuvenite. Sau erau ordine ori avertismente. Însă până ce transmisiile acelea îndepărtate ajunseseră la participanţii din experimentele Exordium, se reduseseră la ecouri pe jumătate auzite, deformate ca în „telefonul fără fir”, suprapuse şi străbătute de alte zeci de mesaje. Parcă între prezent şi viitor ar fi existat un singur canal de legătură, cu lăţime de bandă finită. Fiecare mesaj expediat diminua capacitatea potenţială pentru mesaje viitoare. Alarmant nu era însă conţinutul real al mesajelor, ci mai degrabă ceea ce Felka întrezărise înapoia lor.

Ea percepuse o minte.

— Noi am atins ceva, îi spuse acum lui Remontoire. Sau mai exact ceva ne-a atins pe *noi. A* sosit prin coridor şi ne-a atins minţile, venind în acelaşi timp cu instrucţiunile.

— Şi acela era „răul”?

— Nu mă pot gândi la altă descriere. Simpla întâlnire cu entitatea aceea, simpla partajare a gândurilor ei pentru o clipă i-a înnebunit sau i-a ucis pe cei mai mulţi dintre noi.

Felka se uită la reflexiile lor din peretele de sticlă.

— Eu însă am supravieţuit.

— Ai avut noroc.

— Nu, n-a fost vorba despre noroc. Sau nu pe de-a întregul. Atât doar că eu am recunoscut-o, aşa că şocul întâlnirii n-a fost absolut. Şi ea m-a recunoscut. S-a retras imediat ce mi-a atins mintea şi s-a concentrat asupra celorlalţi.

— Ce era? întrebă Remontoire. Dacă ai recunoscut-o…

— Mai bine n-aş fi recunoscut-o. A trebuit de atunci să trăiesc cu momentul acela de recunoaştere şi n-a fost uşor.

— Şi ce a fost? insistă el.

— Cred că a fost Galiana, zise Felka. Cred că era mintea

ei.

— Din viitor?

— Din *un* viitor. Nu din viitorul nostru sau cel puţin nu exact din al nostru.

Remontoire surâse şovăielnic.

— Galiana este moartă, amândoi ştim asta. Cum ar fi putut mintea ei să-ţi vorbească din viitor, chiar dacă era unul uşor diferit de al nostru? Nu poate să fi fost chiar *atât* de diferit.

— Nu ştiu. Mă-ntreb şi eu… Şi mă mai întreb cum a devenit ea aşa.

— De aceea ai plecat?

— Şi tu ai fi procedat la fel.

Felka se uită la şoarecele care cotise în altă direcţie decât sperase ea.

— Eşti furios pe mine, nu? Simţi că am trădat-o.

— Fără să aibă absolut nicio legătură cu ce mi-ai spus chiar acum, da. Bănuiesc că aşa cred.

Tonul bărbatului se îmblânzise.

— Nu te învinovăţesc, dar să ştii că a trebuit s-o fac, Remontoire. Nu regret deloc, deşi îmi doresc să nu fi aflat ce am aflat.

Remontoire întrebă în şoaptă:

— Şi Clavain… el ştie ceva din toate astea?

— Bineînţeles că nu. L-ar omorî.

Se auzi un ciocănit cu degetele în lemn. Clavain se împinse în interiorul încăperii, privi cu atenţie labirintul, apoi zise:

— Iar mă bârfeaţi pe la spate?

— De fapt, nu vorbeam deloc despre tine, replică Felka.

— Asta-i dezamăgitor.

— Ia nişte ceai. Ar trebui să mai fie băubil.

Clavain luă bulbul care-i fusese întins.

— Vreţi să-mi spuneţi ceva din ce s-a petrecut în şedinţa Consiliului Închis?

— Nu putem discuta nimic în detaliu, răspunse Remontoire. Tot ce pot spune este că există presiuni considerabile pentru ca tu să te alături Consiliului. Unele

dintre presiunile acelea vin din partea unor Agregaţi care apreciază că loialitatea ta faţă de Cuibul-Mamă va fi mereu pusă sub semnul întrebării până nu intri în societate.

— În cazul ăsta, sunt insolenţi.

Remontoire şi Felka schimbară priviri.

— Poate, zise Remontoire. Există însă unii – cred că i-ai putea numi aliaţi – care consideră că ţi-ai demonstrat din plin loialitatea de-a lungul anilor.

— Asta-i mai aproape de adevăr.

— Dar şi ei ar dori să te vadă în Consiliul Închis, interveni Felka. După cum privesc ei lucrurile, odată ce eşti în Consiliu, nu vei mai putea să te expui la tot felul de situaţii periculoase. Consideră intrarea ta în Consiliu drept o cale de a proteja un activ preţios.

Clavain îşi scărpină barba.

— Spuneţi aşadar că eu oricum nu pot învinge, aşa-i?

— Există o minoritate care ar fi destul de încântată să vadă că rămâi în exteriorul Consiliului închis, preciză Remontoire. Unii dintre aceia sunt aliaţii tăi cei mai loiali. Alţii însă cred că a-ţi îngădui să continui să te joci de-a soldatul este modul cel mai uşor de a fi omorât.

— Este plăcut să ştii că eşti apreciat. Şi voi doi ce credeţi?

Remontoire vorbi încet.

— Consiliul Închis are nevoie de tine, Clavain. Acum mai mult decât oricând.

Felka simţi că ceva nerostit se transmise între ei. Nu era comunicare neurală, ci ceva mult mai vechi, ceva care putea fi înţeles doar de prieteni care se cunoşteau şi aveau încredere unul în celălalt de foarte mult timp.

Clavain încuviinţă cu gravitate, apoi se uită la Felka.

— Cunoşti poziţia mea, rosti ea. Te ştiu pe tine şi pe Remontoire de când eram copilă, pe Marte. Tu ai fost mereu de partea mea, Clavain. Te-ai întors în cuibul Galianei şi m-ai salvat când ea a spus că nu existau speranţe. În toţi anii care au urmat, n-ai renunţat niciodată la mine. M-ai transformat în altceva decât am fost. M-ai transformat într-o persoană.

— Şi acum?

— Galiana nu-i aici, spuse ea. Asta înseamnă că alta dintre legăturile mele cu trecutul a dispărut. Nu cred că aş putea rezista să mai pierd încă una.

Într-un doc de reparaţii de pe obada Caruselului New Copenhagen, în banda exterioară de habitate a Centurii Ruginite care înconjura Yellowstone, Xavier Liu avea dificultăţi considerabile cu maimuţele. Administratorul atelierului, care nu era de fapt o maimuţă, ci un urangutan amplificat, retrăsese din atelier toate maimuţele-veveriţe ale lui Xavier. Nu era vina lui Xavier – relaţiile lui de muncă fuseseră întotdeauna bune –, însă urangutanul le ordonase lucrătorilor să lase uneltele în semn de solidaritate cu un grup de maimuţe colobus intrate în grevă de cealaltă parte a obezii. Din câte înţelesese Xavier, disputa avea legătură cu lemurienii care lucrau pentru salarii sub cele negociate de sindicat şi de aceea le furau munca primatelor superioare.

Era genul de eveniment ce putea fi vag interesant, ba chiar amuzant, dacă n-ar fi avut impact asupra activităţii sale recente. Dar, reflectă Xavier, era în mod inevitabil o caracteristică a situaţiei. Dacă nu-i plăcea să lucreze cu maimuţe sau cu primate, cu prosimieni ori chiar cu ocazionalele grupuri de leneşi-pigmei, atunci n-ar fi trebuit să-şi pornească afacerea în Caruselul New Copenhagen.

Banda exterioară de habitate era un tor cenuşiu care se rotea în interiorul Centurii Ruginite, alaiul dărăpănat de habitate şi rămăşiţe eviscerate de habitate care, în ciuda celor întâmplate, continuau să funcţioneze pe orbita lui Yellowstone. Habitatele avuseseră toate formele şi mărimile chiar înainte să fi suferit de pe urma vechimii, a sabotajelor şi a coliziunilor. Unele erau cilindri sau sfere enorme umplute cu aer, împodobite cu oglinzi şi parasolare aurii delicate. Altele fuseseră construite pe asteroizi mici sau fragmente de comete, pe care armate de Skyjacki le aduseseră pe orbita lui Yellowstone. Uneori habitatele pătrundeau adânc în fundaţiile acelea solide,

transformând miezurile de rocă într-un vălmăşag de pieţe năucitoare şi spaţii publice umplute cu aer. Altele erau construite majoritar pe suprafaţă, pentru uşurinţa accesului la spaţiul local. Comunităţile acestea acoperite de domuri şi cu gravitaţie redusă erau adunate laolaltă ca icrele de broască, fiind străbătute de nuanţele de verde şi albastru iridescent ale biomurilor miniaturale. În mod uzual, domurile prezentau dovezile unor lucrări de reparaţii pripite: cicatrice şi pânze de păianjen de epoxid etanşator de urgenţă sau spumă-diamant. Unele nu mai fuseseră reetanşate şi interiorul lor era negru şi fără viaţă, ca tăciunii unui foc.

Alte habitate se conformau unor designuri mai puţin pragmatice. Existau spirale şi structuri elicoidale nebuneşti, ce semănau cu obiecte suflate de sticlari sau cu cochilii de nautili. Existau concatenări enorme de sfere şi tuburi ce păreau molecule organice. Existau habitate care se remodelau continuu, mişcări simfonice lente de arhitectură pură. Unele se agăţaseră cu încăpăţânare de-a lungul secolelor de designuri demodate, împotrivindu-se inovaţiilor şi frivolităţilor. Altele se învăluiseră în ceţuri de materie pulverizată, ascunzându-şi formele reale.

Urmau apoi epavele abandonate. Unele fuseseră evacuate în decursul Epidemiei şi nu suferiseră ulterior catastrofe majore, totuşi majoritatea fuseseră lovite de fragmente de coliziune din alte habitate distruse şi arse. Câteva fuseseră sabordate, îmbucătăţite de încărcături nucleare, şi nu mai rămăsese mare lucru din ele. Unele fuseseră revendicate şi reechipate în anii de reconstrucţie. Câteva continuau să fie ocupate de intruşi agresivi, în ciuda eforturilor energice ale Convenţiei Ferrisville de a-i evacua.

Caruselul New Copenhagen traversase anii Epidemiei cu mai mult succes decât altele, totuşi nu scăpase complet neafectat. În prezent era un singur inel gros, lat de un kilometru, care se rotea lent. Văzut din depărtare, era o pâclă purulentă de structuri complexe, ca şi cum o bandă de platformă industrială fusese aplicată pe obada unei roţi.

Din apropiere, se contura într-o masă coraliferă de poduri rulante, macarale şi compartimente pentru andocare, turnuri de service şi compartimente încastrate pentru parcare, grile subţiratice care se exfoliau în vid, presărate cu milioanele de lumini pâlpâitoare ale aparatelor de sudură, ale sloganelor publicitare şi ale balizelor intermitente pentru asolizare. Navele care soseau şi plecau, chiar şi în timpul războiului, formau o ceaţă de mişcare insectiformă în jurul obezii. Managementul traficului în zona Copenhagen cauza o sumedenie de migrene.

Într-o vreme, caruselul se rotise de două ori mai rapid decât acum – suficient pentru a genera pe obadă o forţă gravitaţională de 1 *g.* Pe atunci navele andocau la butucul pentru de-rotire, care se afla în imponderabilitate. După aceea, la apogeul Epidemiei, când fostul Inel Sclipitor s-a depreciat în Centura Ruginită, un fragment rătăcitor din alt habitat distrusese întregul butuc central. Obada fusese lăsată să se rotească singură, fără spiţe.

Inevitabil, muriseră oameni, multe sute. Nave de urgenţă sosiseră în locul unde fusese butucul şi-i încărcaseră pe evacuaţi pentru a-i transporta în Oraşul Abisului. Precizia impactului păruse suspectă, dar examinările ulterioare arătaseră că fusese cauzat de un ghinion cu adevărat ieşit din comun.

Cu toate acestea, Copenhagen supravieţuise. Caruselul era vechi şi nu se bazase în mod special pe tehnologiile microscopice pe care Epidemia le subminase. Pentru milioanele sale de locuitori, viaţa continuase aproape ca înainte. Lipsită de locuri accesibile pentru andocarea navelor, evacuarea fusese extrem de dificilă. Până se sfârşiseră lunile cele mai teribile ale Epidemiei, Copenhagen devenise în mare parte nelocuit. Cetăţenii rămaşi păstraseră totuşi funcţionarea caruselului, pe când altele fuseseră abandonate în grija unor maşini cu probleme grave de funcţionare. Ei îl îndepărtaseră din calea altor coliziuni şi aplicaseră măsuri nemiloase de eradicare a focarelor de Epidemie în habitatele lor. Cu

excepţia ocazionalelor accidente – ca atunci când Lyle Merrick intrase cu un cargobot cu propulsie chimică în obadă, săpând craterul pe care turiştii morbizi continuau să-l viziteze salivând –, caruselul supravieţuise relativ intact catastrofelor majore.

În anii reconstruirii, caruselul încercase în repetate rânduri să strângă fondurile necesare refacerii butucului central, dar nu izbutise. Comercianţii şi proprietarii de nave se plângeau că pierdeau afaceri, fiindcă era greu să asolizeze pe obada mişcătoare. Însă cetăţenii refuzaseră să permită reducerea rotaţiei, deoarece se obişnuiseră cu gravitaţia aceea. Într-un final se ajunsese la un compromis care nu încântase niciuna din tabere. Viteza de rotaţie fusese redusă cu cincizeci la sută, ducând la înjumătăţirea gravitaţiei pe obadă. Andocarea navelor continua să fie dificilă, totuşi nu chiar atât de anevoioasă ca înainte. În plus, susţineau cetăţenii, navele care plecau căpătau un impuls gratuit din partea caruselului, fiind propulsate pe o tangentă, aşa că n-ar fi trebuit să se plângă. Piloţii nu fuseseră impresionaţi, ci atrăseseră atenţia că deja consumaseră combustibilul care le-ar fi asigurat impulsul respectiv chiar în decursul apropierii de carusel.

Totuşi, aranjamentul adusese beneficii interesante. În decursul anilor ocazional anarhici ce urmaseră, caruselul lor se dovedise imun la majoritatea tipurilor de piraterie. Intruşii plecaseră altundeva. Iar unii piloţi îşi andocau navele în mod deliberat pe obada lui Copenhagen, deoarece preferau să întreprindă reparaţiile în condiţii de gravitaţie, decât în obişnuitele docuri cu imponderabilitate pe care le ofereau celelalte habitate. Afacerile începuseră chiar să se înviorează înainte de izbucnirea războiului. Schele şi eşafodaje erau orientate spre interiorul inelului, sugerând spiţele ce aveau să sosească ulterior, urmate de un nou butuc.

Pe obadă existau mii de docuri de reparaţie şi întreţinere, cu o varietate de forme şi de mărimi, pentru a primi toate clasele majore de nave funcţionale în interiorul sistemului solar. Majoritatea erau adâncite în obadă şi

aveau partea inferioară deschisă către spaţiu. Navele trebuiau aduse în doc, ajutate în general de remorchere-robot, după care erau ancorate ferm cu cleme de calibru industrial. Orice nu era ancorat cădea înapoi în spaţiu, de obicei pentru totdeauna. Asta făcea ca munca la navele andocate să fie interesantă şi de asemenea să fie evitată de cei afectaţi de acrofobie, dar existau permanent candidaţi.

Nava pe care o repara Xavier Liu, singur acum deoarece maimuţele lui erau în grevă, nu era una la care să mai fi lucrat vreodată, deşi tipul de bază îi era familiar. Era un transportor mic, semiautomat, destinat deplasării între habitatele Centurii Ruginite. Carcasa era un cadru scheletic pe care puteau fi fixate containere, aidoma globurilor în bradul de Crăciun. Transportorul funcţionase între cilindrul Swift-Augustine şi un carusel controlat de Casa de Corecţie, o firmă tenebroasă specializată în inversarea discretă a procedurilor chirurgiei cosmetice.

La bordul transportorului existau pasageri, fiecare ocupând un singur container pentru depozitare, personalizat. Când detectase o defecţiune de natură tehnică în sistemul său de navigaţie, transportorul localizase cel mai apropiat carusel capabil să ofere reparaţii imediate şi lansase o ofertă de muncă. Firma lui Xavier câştigase licitaţia care urmase şi nava virase spre Copenhagen. Xavier se asigurase că existau remorchere-robot care s-o ghideze spre docul său, iar acum se căţăra în jurul cadrului ei, cu ajutorul peticelor adezive de pe tălpi şi palme care-l fixau de metalul rece. Unelte de complexitate variată îi atârnau de centura costumului spaţial, iar pe mâneca stângă avea fixat un compad relativ nou. Periodic, bărbatul extindea un cablu şi-l conecta la un port de date din şasiul transportorului, muşcându-şi limba când înţelegea semnificaţia numerelor.

Ştia că defecţiunea din sistemul de navigaţie, oricare ar fi fost ea, avea să fie relativ simplu de reparat. După ce descopereai defecţiunea, comandai de obicei o piesă înlocuitoare din depozite; în mod normal, o maimuţă i-ar fi adus-o în câteva minute. Acum necazul era că se căţărase

pe transportorul acesta de patruzeci şi cinci de minute şi tot nu depistase sursa erorii.

Iar asta constituia o problemă, deoarece termenii licitaţiei câştigătoare garantaseră că transportorul va părăsi docul în maximum şase ore. Xavier consumase deja aproape o oră, incluzând timpul necesar parcării navei. În mod firesc, cinci ore ar fi însemnat timp suficient, dar începea să aibă sentimentul neplăcut că o să fie unul dintre joburile la care sfârşea prin a plăti penalizări.

Xavier se căţără pe lângă un container pentru stocare.

— Dă-mi naibii un indiciu, afurisitule…

Subpersonalitatea transportorului îi răsună ascuţit în căşti.

— Mi-ai găsit defecţiunea? Sunt extrem de nerăbdătoare să-mi continui misiunea.

— Nu. Taci şi lasă-mă să mă gândesc.

— Repet, sunt extrem de nerăbdătoare…

— Taci dracului!

Lângă partea frontală a containerului exista o porţiune transparentă. Până acum Xavier evitase să acorde atenţie oricăruia dintre recipiente, dar de data aceasta văzu mai mult decât intenţionase. În interior era ceva care semăna cu un cal cu aripi, atât doar că un cal, fie el şi cu aripi, nu avea chip perfect de femeie. Bărbatul întoarse capul când ochii aceia îi priviră pe ai săi.

Îşi cuplă firul la alt port, sperând că de data asta va descoperi problema. Poate că de fapt nu exista nicio defecţiune în sistemul de navigaţie, ci doar în reţeaua de diagnosticare a erorilor… oare asta nu se mai întâmplase odată cu transportorul acela care venise cu o cursă de căţeluşi îngheţaţi de la Hotelul Amnezia? Privi afişajul temporal din colţul din dreapta jos al vizorului căştii. Mai rămăseseră cinci ore şi zece minute, incluzând timpul necesar rulării testelor de funcţionalitate şi readucerii transportorului în spaţiu. Nu arăta deloc bine.

— Mi-ai găsit defecţiunea? Sunt extrem de nerăbdătoare să-mi…

Măcar asta îl împiedica să se gândească la celălalt

subiect. Lucrând în contratimp, cu o problemă tehnică dificil de rezolvat, nu se mai gândea la Antoinette la fel de frecvent. Nu-i era mai uşor să se împace cu absenţa ei. Nu fusese de acord cu micul ei comision, dar ştiuse că ultimul lucru de care avea nevoie femeia era ca el să încerce s-o convingă să renunţe. Propriile ei îndoieli erau şi aşa suficient de mari.

Prin urmare, se străduise cât putuse. Făcuse schimb de servicii cu alt atelier de reparaţii care avea capacităţi neocupate şi care adusese *Pasărea* în docul său pentru service, al doilea ca mărime din tot Copenhagen. Antoinette păruse neliniştită, temându-se că, din cauza masei lui centripete de o sută de mii de tone, clamele de andocare nu vor putea ţine cargobotul. Nava nu se clintise însă şi maimuţele lui Xavier îi asiguraseră un service amănunţit.

Mai târziu, când treaba se terminase, Xavier şi Antoinette făcuseră dragoste pentru ultima dată înaintea plecării ei. Antoinette intrase în ecluză şi după câteva minute, aproape cu ochii în lacrimi, Xavier privise *Pasărea* plecând, îndepărtându-se până devenise imposibil de mică şi de fragilă.

La scurt timp după aceea, atelierul primise vizita unui proxy afurisit de iscoditor din Convenţia Ferrisville: o maşină cu muchii înspăimântător de ascuţite, care se târâse pe acolo câteva ore, aparent doar pentru a-l intimida pe Xavier, însă nu găsise nimic şi-şi pierduse interesul.

Altceva nu se mai întâmplase.

Antoinette îi spusese că va păstra tăcerea radio când se afla în zona de război şi iniţial bărbatul nu se mirase că nu primeşte nicio veste de la ea. Apoi reţelele de ştiri generale difuzaseră rapoarte despre activităţi militare în apropiere de Tangerine Dream, giganta gazoasă unde Antoinette intenţiona să-şi înmormânteze tatăl. Aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Antoinette îşi planificase călătoria pentru a coincide cu reducerea manevrelor militare în acea parte din sistem. Rapoartele nu

menţionaseră că vreo navă civilă a fost implicată în conflict, dar asta nu însemna nimic. Poate fusese prinsă în schimbul de focuri şi moartea ei nu era ştiută de nimeni, decât de Xavier. Sau poate ştiau că ea murise, însă nu doreau să anunţe că o navă civilă pătrunsese atât de mult într-un Volum Contestat.

Pe măsură ce zilele se preschimbaseră în săptămâni şi tot nu auzise nicio veste de la ea, se silise să accepte că Antoinette murise. Murise nobil, făcând ceva curajos, chiar dacă inutil, în toiul războiului. Nu se lăsase absorbită de o renunţare cinică. Xavier era mândru că o cunoscuse şi se frământa în tăcere că n-avea s-o mai revadă.

— Trebuie să întreb din nou. Mi-ai găsit defecţiunea…

Xavier tastă nişte comenzi pe mânecă, deconectându-şi comunicaţiile de la subpersonalitate. *Ia să clocotească niţel, afurisita,* gândi el.

Îşi privi ceasul. Mai avea patru ore şi cincizeci şi cinci de minute şi nu se apropiase deloc de identificarea problemei. Ba chiar una sau două piste de interogare ce păruseră destul de promiţătoare mai devreme se dovediseră a fi fundături clare.

— Să-mi bag picioarele în ea de porcărie…

Ceva îi pulsă verde pe mânecă şi Xavier privi mesajul printr-o pâclă de iritare şi uşoară panică. Ar fi fost cu adevărat o ironie a sorţii dacă atelierul ar fi dat faliment oricum, deşi el rămăsese…

Mâneca îl anunţa că primea un semnal urgent din exteriorul Caruselului New Copenhagen. Sosea chiar acum, direcţionat spre atelier prin intermediul reţelei generale de comunicaţii a caruselului. Mesajul era exclusiv audio şi nu exista opţiunea de răspuns în timp real, întrucât transmiţătorul se afla prea departe. Altfel spus era mult în afara Centurii Ruginite. Xavier ceru mânecii să-i direcţioneze mesajul spre cască şi rederulă până la începutul transmisiei.

— Xavier… sper că receptezi asta. Sper că atelierul mai funcţionează şi că în ultima vreme n-ai acceptat prea multe servicii. Pentru că va trebui să-ţi cer un serviciu al dracului

de mare.

— Antoinette, spuse el cu glas tare fără să vrea, rânjind ca un idiot.

— Nu trebuie să ştii decât ce-ţi voi spune eu în continuare. Restul le putem discuta ulterior, când ne vom întâlni. În clipa asta eu mă întorc, dar am delta-ve prea mare ca s-ajung la Centura Ruginită. Trebuie să aduci un remorcher de salvare la viteza mea şi s-o faci al naibii de repede. Ştiu că în docul Lazlo erau două Taurus IV. Unul dintre ele se poate ocupa fără probleme de *Pasărea-Furtunii.* Sunt sigură că ne-au rămas datori pentru chestia aia de anul trecut de la Dax-Autrichiem.

Îi dădu coordonate şi un vector şi-i spuse să fie atent la ielele în sectorul respectiv. Antoinette avea dreptate: se deplasa într-adevăr cu viteză foarte mare. Xavier se întrebă ce se întâmplase, dar bănuia că va afla cât de curând. Fereastra de timp era *de asemenea* redusă. Îi transmisese mesajul în ultima clipă, ceea ce-i lăsa la dispoziţie foarte puţin timp pentru a rezolva problema cu Taurus IV. Maximum o jumătate de zi, altfel remorcherul n-avea să poată ajunge la ea. Iar atunci problema ar fi fost de zece ori mai greu de rezolvat şi ar fi necesitat recurgerea la servicii ce depăşeau cu mult domeniul lui Xavier.

Se gândi că lui Antoinette îi plăcea să trăiască periculos.

Îşi îndreptă iar atenţia spre transportor. Nu se apropiase de rezolvarea problemei cu sistemul navigaţional, dar cumva nu-l mai obseda cu aceeaşi urgenţă extremă.

Xavier atinse din nou mâneca, reconectându-se cu subpersonalitatea, care îi bâzâi imediat în ureche. Parcă i-ar fi vorbit tot timpul, chiar şi când el nu asculta.

— ...încă? Insist hotărât să remediezi defecţiunea în intervalul de timp promis. Nerespectarea termenilor din licitaţia pentru reparaţie te va face pasibil de sancţiuni de maximum şaizeci de mii de unităţi Ferris sau de maximum o sută douăzeci de mii dacă nerespectarea...

Bărbatul deconectă din nou mâneca. Se lăsă o linişte binecuvântată.

Xavier coborî agil de pe şasiul transportorului. Ţopăi pe distanţa scurtă până la una dintre platformele de reparaţii ale docului, unde ateriză printre unelte şi colaci de cabluri. Îşi dezactivă priza din palmă şi se echilibră, apoi privi pentru ultima dată spre transportor, ca să se asigure că nu lăsase nicio sculă de valoare.

Deschise un panou din peretele mânjit cu ulei al compartimentului. În spatele lui se găseau elemente de comandă, butoane şi pârghii uriaşe murdare de grăsime. Unele controlau luminile şi alimentarea cu energie electrică, pe când altele se ocupau de presurizare şi temperatură. Le ignoră pe toate şi îşi opri palma deasupra unei manete foarte proeminente, colorate în stacojiu: comanda de dezactivare a clamelor de andocare.

Se întoarse din nou spre transportor. Ceea ce urma să facă era cu adevărat o prostie. Încă puţină muncă, probabil vreo oră, şi s-ar fi putut să aibă o şansă reală de a descoperi defecţiunea. După aceea transportorul putea să plece, n-ar fi existat penalizări şi s-ar fi oprit lunecarea în insolvenţă a atelierului de reparaţii, chiar dacă numai pentru două săptămâni.

Reversul îl reprezenta posibilitatea de a continua să lucreze încă cinci ore, fără să găsească problema. Atunci ar fi apărut penalizări, nu mai mult de o sută douăzeci de mii de Ferris, aşa cum îl informase grijuliu transportorul, ca şi când cunoaşterea limitei superioare ar fi diminuat în vreun fel usturimea, plus întârzierea cu cinci ore în organizarea salvării lui Antoinette.

De fapt, nu se putea pune problema alegerii.

Xavier trase în jos maneta stacojie. O simţi ocupându-şi noua poziţie cu un cloncănit mecanic de modă veche, foarte satisfăcător. Lumini portocalii de avertizare începură să pâlpâie imediat în tot compartimentul. O alarmă îi răsună în cască, anunţându-l să stea departe de orice elemente metalice aflate în mişcare.

Clemele se retraseră într-o rafală rapidă, ca releele telegrafice. O clipă transportorul rămase suspendat, apoi forţa centrifugă acţionă şi, cu ceva apropiat de măreţie,

vehiculul spaţial scheletic coborî din compartimentul de reparaţii, lin şi elegant ca un candelabru care se prăbuşea din înalt. Xavier nu putu să vadă nava care se micşora în depărtare – rotaţia caruselului o îndepărtă din raza lui vizuală. Ar fi putut aştepta până la următoarea trecere, însă avea treabă.

Ştia că transportorul nu păţise nimic. Odată ce se îndepărta de Copenhagen, avea să fie preluat fără doar şi poate de alt specialist în reparaţii. Probabil că în câteva ore avea să fie pe drumul de întoarcere spre Casa de Corecţie cu încărcătura sa de pasageri cu mutaţii demodate.

Bineînţeles că el avea să încaseze o mulţime de şuturi din mai multe direcţii: pasagerii înşişi, dacă aflau vreodată ce se întâmplase; Swift-Augustine, habitatul care-i trimisese; cartelul care deţinea transportorul; poate chiar şi Casa de Corecţie în sine, pentru că-i pusese în pericol clienţii.

N-aveau decât să se ducă dracului toţi. El primise veşti de la Antoinette şi asta era tot ce conta.

CAPITOLUL 8

Clavain privea stelele.

Se afla în exteriorul Cuibului-Mamă, singur, atârnând cu capul în jos sau cu capul în sus – nu putea decide cum anume – pe suprafaţa practic lipsită de gravitaţie a cometei sfredelite. În nicio direcţie nu se vedea vreun om; de fapt, nu exista nicio dovadă a altui tip de prezenţă umană. Un observator aflat în trecere care l-ar fi zărit pe Clavain ar fi presupus că fusese abandonat în mod nemilos pe suprafaţa cometei, fără navă, provizii sau adăpost. Nu exista absolut niciun fel de dovadă a mecanismului vast din centrul cometei.

Cometa se rotea lent, ridicând periodic nestemata palidă a lui Epsilon Eridani deasupra orizontului lui Clavain. Steaua era mai strălucitoare decât toate celelalte de pe cer, totuşi continua să aducă mai degrabă cu o stea decât cu un soare. Bărbatul simţea frigul imens al spaţiului cosmic pustiu dintre ei. Epsilon Eridani se afla la numai 100 UA depărtare – nici măcar cât un fir de păr prin comparaţie cu distanţele interstelare, totuşi îl treceau fiorii de câte ori se gândea la ea. Clavain nu pierduse niciodată amestecul de uimire şi teroare care punea stăpânire pe el când se confrunta cu distanţe spaţiale uriaşe.

Un licăr îi atrase privirea: un pâlpâit imposibil de slab, undeva în planul ecliptic, la un lat de palmă de Eridani. Apoi o scânteie bruscă, perfect distinctă, la limita detectabilităţii. Nu fusese o închipuire. Urmă alt flash, la mică distanţă de primele două. Clavain îi comandă vizorului căştii să filtreze lumina soarelui, pentru ca ochii să nu fie nevoiţi să suporte un spectru dinamic aşa de larg al luminozităţii. Vizorul se conformă şi acoperi steaua cu o mască neagră şi precisă.

El ştia la ce se uită. O bătălie spaţială ce se desfăşura la zeci de ore-lumină depărtare. Navele implicate erau probabil într-un volum de spaţiu cu diametrul de câteva minute-lumină şi trăgeau cu arme relativiste grele. Dacă ar

fi fost în Cuibul-Mamă, ar fi putut apela baza de date tactică generală şi ar fi găsit informaţii despre activele care patrulau în sectorul acela al sistemului solar. Însă ele nu i-ar fi spus nimic ce n-ar fi putut deduce şi singur.

Cele mai multe flash-uri erau nave care mureau. La răstimpuri, câte unul anunţa pulsaţia declanşatoare a unei arme electromagnetice demarhiste – ţevi acceleratoare liniare, greoaie, lungi de o mie de kilometri, care trebuiau energizate prin detonarea unei suite de bombe cu fuziune de cobalt. Explozia dezintegra arma electromagnetică în atomi, dar nu înainte de a fi accelerat până la şaptezeci la sută din viteza luminii un bulgăre de hidrogen metalic stabilizat, de mărimea unui tanc, care gonea imediat înaintea undei anihilatoare.

Agregaţii aveau arme cu eficienţă similară, dar care-şi obţineau pulsaţia energizantă din chiar continuumul spaţio-temporal. Cu ele se putea trage de mai multe ori şi puteau fi redirecţionate mai rapid. Când trăgeau, nu fulgerau luminos.

Clavain ştia că o analiză spectroscopică a luminii acelor flash-uri le-ar fi confirmat originea. N-ar fi fost totuşi surprins să afle că majoritatea erau cauzate de lovituri directe în crucişătoarele demarhiste.

Inamicii mureau acolo. Mureau instantaneu, în explozii atât de strălucitoare şi de rapide, încât nu puteau exista nici durere şi nici conştientizarea sosirii morţii. Totuşi o moarte fără durere reprezenta doar o consolare palidă. În escadrila aceea existau multe nave; supravieţuitorii ar fi asistat la distrugerea navelor compatrioţilor lor şi s-ar fi întrebat cine avea să urmeze. N-ar fi ştiut niciodată când un proiectil-pornea spre ei şi n-ar fi ştiut niciodată când sosea.

Din locul unde stătea Clavain, era ca şi cum ar fi privit artificii deasupra unui oraş îndepărtat. De la culorile de la Agincourt, până la flăcările Guernicăi, de la lumina strălucitoare şi pură din Nagasaki, aidoma tăişului purificator al unei săbii, la dârele de condens gravate pe cerul de deasupra Protuberanţei Tharsis şi până la

fulgerele îndepărtate al armelor relativiste grele împotriva unui peisaj stelar negru ca blana de samur în primii ani ai secolului XXVII, lui Clavain nu trebuia să i se amintească faptul că războiul era oribil, dar din depărtare putea de asemenea să aibă o teribilă frumuseţe pârjolitoare.

Bătălia coborî spre orizont. În scurt timp avea să dispară, lăsând un cer nepătat de afacerile oamenilor.

Clavain se gândi la cele aflate despre Consiliul Închis. Cu aprobarea tacită a lui Skade, cel puţin aşa bănuia el, Remontoire îi povestise câte ceva despre rolul pe care era de aşteptat să-l joace. Ei nu doreau ca el să facă parte din Consiliul Închis doar pentru a-l feri de primejdii, ci aveau nevoie să-i ajute într-o operaţiune delicată. Dincolo de sistemul Epsilon Eridani, urma să se desfăşoare o acţiune militară care avea drept scop recuperarea unor lucruri ce căzuseră în mâini greşite.

Remontoire nu vrusese să spună ce erau lucrurile acelea, ci doar că recuperarea lor – ceea ce sugera că la un moment dat fuseseră pierdute – va fi esenţială pentru securitatea viitoare a Cuibului-Mamă. Dacă dorea să afle mai multe, şi *trebuia* să afle mai multe pentru a fi util Cuibului-Mamă, Clavain trebuia să se alăture Consiliului Închis. Suna remarcabil de simplu. Acum, când se gândea la toate astea, singur pe suprafaţa cometei, trebuia să admită că probabil aşa şi era. Neliniştea lui se dovedea cu totul exagerată comparativ cu faptele.

Şi totuşi, nu se putea convinge să aibă încredere completă în Skade. Femeia ştia mai multe decât el, iar aşa avea să fie în continuare, chiar dacă el ar fi acceptat să se alăture Consiliului Închis. O să ajungă cu un nivel mai aproape de Sanctuarul Interior, totuşi nu în el… şi cine putea spune că nu existau şi alte niveluri suplimentare?

Bătălia răsări din nou, de data aceasta deasupra celuilalt orizont. Clavain o privi şi văzu că flash-urile apăreau mai rar. Luptele se apropiau de sfârşit. În mod cert demarhiştii suferiseră pierderile cele mai grele, ba chiar era posibil ca în tabăra lui să nu se fi consemnat nicio pierdere. Supravieţuitorii inamici aveau în curând să revină târâş-

grăpiş la bazele lor, străduindu-se cu disperare să evite orice alte înfruntări pe drum. În scurt timp, bătălia avea să figureze într-o transmisiune propagandistică, cu realitatea astfel deformată încât să stoarcă nişte picături minuscule de optimism din înfrângerea copleşitoare a demarhiştilor. El văzuse asta de o mie de ori; aveau să mai fie asemenea bătălii, totuşi nu multe. Inamicul era învins. Era învins de mulţi ani şi atunci de ce şi-ar mai fi făcut cineva griji pentru securitatea viitoare a Cuibului-Mamă?

Ştia prea bine că exista o singură cale de a afla.

Îngrijitorul îşi găsi nişa de pe obadă, revenind acasă cu precizia infailibilă a maşinilor. Clavain debarcă în gravitaţia standard şi pufăi în primele minute, până se adaptă la efortul necesar.

Parcurse un traseu întortocheat de coridoare şi rampe. Pe aici erau şi alţi Agregaţi, dar niciunul nu-i acordă vreo atenţie aparte. Când le simţea fluxul gândurilor şi cerceta impresiile pe care le aveau despre el, detecta doar respect discret şi admiraţie, dublate poate de o temperare minusculă de compătimire. Populaţia generală nu ştia nimic despre eforturile lui Skade de a-l aduce în Consiliul Închis.

Coridoarele deveniră mai întunecoase şi mai strâmte. Pereţii cenuşii spartani abundau acum în tubulaturi, panouri de vizitare şi, ocazional, grile de conducte prin care răbufnea aer cald. Maşinării îi pulsau sub tălpi şi înapoia pereţilor. Iluminatul era intermitent şi sărăcăcios. Clavain nu trecu niciodată prin vreo uşă interzisă, totuşi oricine ar fi fost nefamiliarizat cu partea aceasta din roată ar fi rămas cu impresia că se rătăcise într-o secţiune de întreţinere în care accesul general nu era tocmai încurajat. Câţiva ajungeau atât de departe, însă majoritatea s-ar fi întors şi ar fi căutat să revină în teritoriul mai primitor.

Clavain îşi continuă drumul. Ajunsese într-o parte a roţii care nu era consemnată pe nicio hartă şi în niciun plan de construcţie. Majoritatea cetăţenilor din Cuibul-Mamă nu ştiau nimic despre existenţa ei. Se apropie de un perete de

etanşare de culoarea bronzului coclit. Era nepăzit şi lipsit de însemne specifice. Pe el exista o roată groasă din metal cu trei spiţe. Clavain apucă două spiţe şi trase cu putere. O clipă nu se întâmplă nimic – nimeni nu mai trecuse pe aici de ceva vreme –, dar apoi începu să se învârtă încetişor. Bărbatul continuă să tragă de ea, până se roti cu uşurinţă. Uşa din peretele de etanşare ieşi aidoma unui dop, picurând condens şi lubrifiant. Pe măsură ce învârti roata, uşa-dop se roti în lateral, îngăduindu-i să intre. Aducea cu un piston uriaş, având circumferinţă lustruită până la nivelul unei sclipiri ermetice.

Dincolo de ea se afla un spaţiu încă şi mai întunecat. Clavain păşi peste buza de jumătate de metru a pragului din peretele de etanşare şi în acelaşi timp se aplecă pentru a nu se lovi cu capul de marginea de sus. Simţi metalul rece sub degete. Suflă peste ele, până le mai încălzi puţin.

După ce intră, învârti o a doua roată, ca să închidă uşa din spate, dar de data asta îşi trase mânecile peste degete, protejându-le de răceala metalului. Înaintă apoi câţiva paşi în semiîntuneric. Lumini verde-pal îi apărură sub tălpi, pierzându-se în beznă.

Incinta era imensă, scundă şi lungă ca o magazie. Curba obezii roţii era abia vizibilă, cu pereţii arcuindu-se în sus şi podeaua îndoindu-se odată cu ei. În depărtare se întindeau şiruri de sarcofage pentru refrisomn.

Clavain ştia cu exactitate câte erau: o sută şaptesprezece. O sută şaptesprezece oameni reveniseră din adâncul spaţiului la bordul navei Galianei, însă toţi fuseseră dincolo de orice speranţă rezonabilă de înviere. Mulţi suferiseră de pe urma unor violenţe extreme, aşa încât rămăşiţele putuseră fi separate doar prin profilare genetică. Indiferent însă de numărul redus al rămăşiţelor, fiecărei persoane identificate îi fusese alocat un sarcofag pentru refrisomn.

Clavain înaintă pe culoarele dintre şirurile de sarcofage şi podeaua din grilaj îi zăngăni sub tălpi. Sarcofagele zumzăiau încetişor. Toate continuau să fie operaţionale, dar asta numai pentru că se considera înţelept ca

rămăşiţele să fie menţinute criogenizate, nu pentru că ar fi existat speranţe realiste de înviere. Nu exista niciun semn de maşinării-lupi active care să fi fost înglobate în vreo rămăşiţă – cu o excepţie, desigur –, dar asta nu însemna că nu puteau să existe paraziţi microscopici ai lupilor, latenţi, aflaţi imediat sub pragul de detectare. Corpurile puteau fi incinerate, însă astfel ar fi dispărut posibilitatea de a mai afla vreodată ceva despre lupi. Cuibul-Mamă era prudent mai înainte de orice.

Clavain ajunse la sarcofagul de refrisomn al Galianei. Se afla puţin mai sus, pe un soclu înclinat, separat de celelalte. Complexităţile expuse ale maşinăriilor corodate sugerau sculpturi elaborate în piatră. Te ducea cu gândul la sicriul unei regine din basme, o suverană curajoasă şi mult-iubită care-şi apărase poporul până în ultima clipă şi care acum îşi dormea somnul de veci, înconjurată de cei mai credincioşi cavaleri, sfetnici şi doamne de onoare. Partea superioară a sarcofagului era transparentă, astfel că forma Galianei era vizibilă ca o siluetă cu mult înainte de a ajunge lângă sarcofagul propriu-zis. Părea să-şi fi acceptat senină soarta, cu braţele încrucişate pe piept, cu capul ridicat spre tavan, accentuându-i trăsăturile puternice şi nobile. Avea ochii închişi şi fruntea netedă. Părul lung, cu şuviţe sure, cobora în valuri negre de o parte şi de alta a feţei. Un miliard de particule de gheaţă îi scânteiau pe piele, licărind în pâlpâituri pastelate, albastru, roz şi verde-pal, după cum Clavain îşi schimba unghiul din care privea. Părea extrem de frumoasă şi delicată în moarte, ca şi cum ar fi fost sculptată în zahăr.

Bărbatul se simţi pe punctul de a izbucni în lacrimi.

Atinse capacul rece al sarcofagului şi-şi trecu degetele peste suprafaţa lui, lăsând patru urme slabe. Îşi imaginase de o mie de ori cuvintele pe care i le-ar fi spus dacă ar fi ieşit vreodată din strânsoarea Lupului. După episodul petrecut la scurt timp după întoarcerea ei, Galiana nu mai fusese dezgheţată niciodată, dar asta nu însemna că n-ar fi fost posibil să se încerce din nou, peste ani sau secole.

Clavain se întrebase în mod repetat ce ar fi spus dacă

Galiana s-ar fi ivit dinapoia măştii aceleia, fie şi numai pentru câteva clipe. Se întrebase dacă femeia şi-ar fi amintit de el şi de tot ce împărţiseră ei doi. Şi-ar fi amintit-o măcar pe Felka, care era atât de aproape de a fi propria ei fiică, încât diferenţele nici nu mai contau?

Nu avea rost să se mai gândească la toate astea. Ştia că nu va mai vorbi niciodată cu ea.

— Am decis, rosti bărbatul şi aburii răsuflării se conturară perfect vizibili în faţa sa. Nu sunt sigur dacă tu ai fi de acord, pentru că tu n-ai fi fost niciodată de acord cu existenţa a ceva precum Consiliul Închis. Ei spun că a fost inevitabil din cauza războiului, că necesitatea secretului operaţiunilor ne-a silit să ne compartimentăm gândirea, totuşi Consiliul exista, într-o formă embrionară, dinainte de începerea războiului. Noi aveam deja secrete, chiar unii faţă de alţii.

Degetele îi erau foarte reci.

— Fac asta deoarece cred că se va întâmpla ceva rău. Dacă-i vorba despre ceva ce trebuie oprit, mă voi strădui din răsputeri s-o fac. Dacă nu se va putea, atunci mă voi strădui din răsputeri să călăuzesc Cuibul-Mamă prin criza ce-l aşteaptă. Nu pot acţiona însă din exterior în niciunul dintre cazurile acestea. Galiana, nu m-am simţit niciodată atât de neliniştit de o victorie pe cât mă simt acum. Am senzaţia că şi tu ai fi simţit la fel. Tu ai privit mereu cu suspiciune orice părea prea simplu, orice părea un vicleşug. Ar trebui să ştiu bine asta. Cândva am fost păcălit de unul dintre vicleşugurile tale.

Se cutremură. Brusc i se păru că se făcuse foarte frig şi avu senzaţia neliniştitoare că era urmărit. De jur împrejur sarcofagele de refrisomn zumzăiau, iar indicatoarele lor de statut şi afişajele erau neschimbate.

Clavain ştiu deodată că nu dorea să mai petreacă mult timp în criptă.

— Galiana, rosti el prea grăbit ca să se simtă în largul său, trebuie s-o fac. Trebuie să accept solicitarea lui Skade, deşi nu ştiu dacă va fi bine sau rău. Sper doar că vei înţelege.

— Da, te-ar fi înţeles.

Bărbatul se răsuci imediat pe călcâie, dându-şi seama concomitent că ştia glasul acela şi n-avea de ce să se alarmeze.

— Felka!

Se simţi complet uşurat.

— Cum m-ai găsit?

— Am bănuit că eşti aici. Ştiam că întotdeauna vorbeşti cu Galiana la final.

Intrase neauzită în criptă. Clavain văzu acum că uşa din capăt era întredeschisă. Tremuratul avusese drept cauză schimbarea curenţilor de aer produsă de deschiderea ei.

— Nu ştiu de ce sunt aici, spuse el. Doar ştiu bine că ea este moartă.

— Ea este conştiinţa ta.

— De aceea am iubit-o.

— Toţi am iubit-o şi de aceea ea încă pare vie, încă pare că ne călăuzeşte.

Felka ajunsese lângă el.

— Nu-i nimic rău în faptul că vii aici. Nu este un motiv ca să te priveşti cu mai puţin respect sau chiar cu dispreţ.

— Cred că ştiu ce trebuie să fac.

Ea încuviinţă din cap, ca şi cum Clavain i-ar fi spus ora exactă.

— Haide să plecăm de aici. E prea frig pentru cei vii. Galiana nu se va supăra.

Clavain o urmă spre uşa de ieşire din criptă.

După ce ajunseră de partea cealaltă, bărbatul acţionă roata şi readuse uriaşa uşă-piston în lăcaşul, ca un dop în gâtul unei sticle, izolând amintiri şi spectre în locul căruia îi aparţineau.

Clavain fu introdus în sala privaţiunii. Când trecu pragul, simţi cum milionul de gânduri de fundal din Cuibul-Mamă îi dispare din minte ca un unic suspin muribund. Bănui că tranziţia ar fi fost traumatizantă pentru mulţi Agregaţi, însă chiar dacă el n-ar fi venit din locul unde se odihnea Galiana, unde se aplica acelaşi fel de excluziune,

tot nu i s-ar fi părut foarte discordant. Clavain petrecuse prea mult timp la periferia societăţii Agregate pentru a fi tulburat de absenţa altor gânduri din propria lui minte.

Bineînţeles, nu era complet singur. Percepu minţile celor din sală, deşi obişnuitele restricţii ale Consiliului Închis continuau să nu-i permită decât accesul superficial la gândurile lor. Incinta în sine nu avea nimic remarcabil: o sferă mare cu multe locuri dispuse în balcoane circulare, care ajungeau aproape până la zenitul ei. Podeaua era plată şi cenuşiu strălucitoare, cu un singur scaun auster în mijloc. Scaunul era solid şi se contopea cu podeaua fără niciun fel de linii de separare, ca şi cum ar fi crescut din ea.

[Clavain.]

Skade i se adresase. Stătea pe capătul unei proeminenţe care ieşea ca o limbă dintr-un perete al sălii.

Da?

[Aşază-te pe scaun.]

El traversă podeaua strălucitoare, cu tălpile ţăcănind pe materialul ei. Atmosfera i se părea judecătorească; la fel de bine se putea îndrepta spre un eşafod.

Se aşeză pe scaun, care era comod, aşa cum şi păruse. Încrucişă picioarele şi-şi scărpină barba.

Haide să terminăm odată, Skade.

[Toate la vremea lor, Clavain. Eşti de acord că, odată cu povara cunoaşterii, vine şi povara suplimentară a protejării ei? Că, după ce ai aflat secretele Consiliului Închis, nu le poţi periclita, riscând să cazi în mâinile inamicului? Că nu poate fi acceptată nici simpla comunicare a respectivelor secrete altor Agregaţi?]

Skade, ştiu perfect în ce mă bag.

[Vrem doar să ne asigurăm. Nu poţi să ne porţi ranchiună pentru asta.]

Remontoire se ridică de la locul său.

[Skade, el a spus că este pregătit să începem. Ajunge!]

Femeia îl privi pe Remontoire cu o absenţă a emoţiilor pe care Clavain o găsi mai teribilă decât simpla furie.

[Mulţumesc, Remontoire.]

Are dreptate. Sunt pregătit. Şi doritor.

Skade aprobă din cap.

[Atunci, pregăteşte-te. Minţii tale i se va permite acces la date anterior blocate.]

Clavain nu se putu abţine să nu strângă în mâini braţele scaunului, ştiind în acelaşi timp cât de ridicol era instinctul respectiv. Aşa simţise cu patru sute de ani în urmă, când Galiana îl prezentase Transiluminării. Fusese în cuibul ei de pe Marte şi ea îi infectase mintea cu nenumărate maşini după ce fusese rănit. Atunci îi oferise o întrezărire, nu mai mult, dar, în clipele dinaintea sosirii ei, Clavain se simţise ca şi cum ar fi stat în faţa zidului năvălitor al unui tsunami, numărând secundele până va fi complet învăluit. Aşa se simţea şi acum, deşi nu anticipa nicio schimbare reală a conştiinţei. Era destul să ştie că se găsea pe punctul de a primi acces la secrete atât de zguduitoare, încât meritau niveluri de ierarhie în interiorul unei minţi-stup altfel omnisciente.

Aşteptă… dar nu se întâmplă nimic.

[Gata.]

Îşi relaxă strânsoarea de pe braţele scaunului. *Mă simt exact la fel.*

[Nu eşti însă la fel.]

Clavain se uită în jur, privi pereţii cu benzi circulare ai sălii. Nimic nu se modificase; nimic nu se simţea diferit. Îşi examină memoria şi nici acolo nu părea să fie ceva care să nu fi existat cu un minut în urmă.

Nu…

[Înainte de a sosi aici, înainte de a lua această decizie, noi ţi-am îngăduit să ştii că motivul pentru care îţi solicitam asistenţa se referea la recuperarea unor proprietăţi pierdute. Aşa este, Clavain?]

N-aţi vrut să-mi spuneţi însă ce anume căutaţi şi n-o ştiu nici acum.

[Asta pentru că nu ţi-ai pus întrebarea corectă.]

Şi ce întrebare ar trebui să pun, Skade?

[Întreabă-te ce ştii despre armele din clasa-iad. Sunt sigură că vei găsi răspunsul foarte interesant.]

Nu ştiu nimic despre clasa-iad…

Dar nu sfârşi fraza, ci amuţi. Ştia cu exactitate ce erau armele din clasa-iad.

Acum, când informaţiile îi erau accesibile, Clavain îşi dădu seama că auzise zvonuri despre armele acelea în multe rânduri, în perioada petrecută printre Agregaţi. Inamicii lor cei mai aprigi relataseră istorii de avertizare despre arsenalul ascuns de arme totale al Agregaţilor, dispozitive apocaliptice atât de feroce în capacităţile lor distructive, încât nici măcar nu fuseseră testate şi cu certitudine nu fuseseră utilizate niciodată în lupte reale. Se presupunea că armele acelea erau foarte vechi, fiind fabricate în primele etape ale istoriei Agregaţilor. Zvonurile variau în privinţa detaliilor, dar toate conveneau într-o privinţă: fuseseră patruzeci de arme şi nu existau două la fel.

Clavain nu luase niciodată în serios zvonurile, presupunând că îşi aveau originea într-o propagandă de răspândire a fricii uitată acum şi iniţiată de una dintre unităţile de contrainformaţii ale Cuibului-Mamă. Părea de necrezut ca armele să fi fost reale vreodată. În tot timpul cât stătuse printre Agregaţi, el nu întâlnise niciun indiciu oficial despre existenţa lor. Galiana nu vorbise niciodată despre ele şi, dacă armele ar fi fost într-adevăr vechi – datând tocmai din epoca Marte –, era imposibil ca ea să nu fi ştiut de existenţa lor.

Însă armele *existaseră.*

Clavain îşi examină cu fascinaţie sumbră memoriile acestea noi-nouţe. Ştiuse dintotdeauna că în Cuibul-Mamă existau secrete, totuşi nu bănuise că ceva atât de monumental putea rămâne ascuns atâta vreme. Se simţea de parcă tocmai descoperise o încăpere vastă şi secretă într-o casă în care trăise aproape toată viaţa. Sentimentul de înstrăinare – şi de trădare – era acut.

Erau patruzeci de arme, exact aşa cum spuneau poveştile vechi. Fiecare era un prototip, care exploata un principiu al fizicii de vârf, unic prin subtilitate şi letal de inventiv. Iar Galiana ştiuse într-adevăr de existenţa lor. Ba

chiar le autorizase fabricarea, la apogeul persecuţiilor abătute asupra Agregaţilor. La momentul respectiv inamicii ei fuseseră superiori doar prin factorul numeric, nu prin cel tehnologic. Cu cele patruzeci de arme noi, ea ar fi putut răsturna complet raportul de forţe, totuşi în ceasul al unsprezecelea optase să n-o facă: mai bine să dispară complet, decât să-şi păteze mâinile cu un genocid.

Dar acela nu însemnase sfârşitul. Urmaseră gafe ale inamicului, întâmplări norocoase şi situaţii neprevăzute. Oamenii Galianei fuseseră împinşi spre marginea prăpastiei, însă nu fuseseră niciodată eliminaţi din istorie.

După aceea, află Clavain, armele fuseseră stocate în secret în interiorul unui asteroid blindat din alt sistem solar. Imagini neclare îi pâlpâiră prin minte: cripte baricadate, câini de pază cibernetici feroce, capcane periculoase şi curse ucigaşe. În mod clar Galiana se temuse de arme la fel de mult pe cât se temuse de inamicii ei şi cu toate că nu dorea să le dezafecteze, se străduise cât putuse să le scoată din funcţiunea imediată. Datele ce stătuseră la baza construirii lor fuseseră şterse, ceea ce păruse suficient pentru a împiedica orice alte tentative de duplicare. Dacă armele ar mai fi fost necesare vreodată – dacă ar fi apărut alt moment de persecuţii în masă –, ele continuau să existe şi puteau fi utilizate, totuşi distanţa – la ani de zbor depărtare – însemna încorporarea în aranjamentul respectiv a unei perioade generoase de calmare a impulsivităţii. Cele patruzeci de arme clasa-iad puteau fi folosite doar cu sânge-rece, şi aşa trebuia să se întâmple.

Totuşi, armele fuseseră furate. Hoţii pătrunseseră în asteroidul impenetrabil şi echipa de investigaţii a Agregaţilor nu mai găsise nicio urmă când ajunsese acolo. Cei care operaseră fuseseră destul de inteligenţi atât pentru a străpunge liniile defensive, cât şi pentru a nu trezi armele înseşi. În starea lor latentă, cele patruzeci de arme nu puteau fi urmărite, distruse de la distanţă sau controlate.

Clavain mai află că avuseseră loc multe tentative de

localizare a armelor furate, însă fără succes. În primul rând, existenţa arsenalului reprezentase un secret bine păzit, însă jaful rămăsese o taină şi mai mare, astfel că doar foarte puţini Agregaţi seniori ştiau ce se întâmplase. În decursul deceniilor, toţi stătuseră cu sufletul la gură: ajunse în mâini nepotrivite, armele puteau distruge corpuri cereşti ca pe nişte bibelouri din sticlă. Unica lor speranţă era ca hoţii să nu înţeleagă puterea reală a ceea ce furaseră.

Deceniile se transformaseră într-un secol, apoi în două secole. În spaţiul uman se petrecuseră o mulţime de dezastre şi de crize, însă nu apăruse niciodată vreun indiciu că armele s-ar fi trezit. Puţinii Agregaţi care cunoşteau adevărul începură să creadă că subiectul putea fi dat uitării în mod discret; poate că armele fuseseră abandonate în adâncurile spaţiului sau poate că fuseseră azvârlite în discul pârjolitor al unei stele.

Însă armele nu dispăruseră.

În mod complet neaşteptat, cu puţin înainte de revenirea lui Clavain din spaţiul interstelar, se detectaseră semnături de activare în vecinătatea lui Delta Pavonis, o stea din clasa soarelui terestru, aflată la ceva mai mult de cincisprezece ani-lumină de Cuibul-Mamă. Semnalele neutrino fuseseră slabe; era posibil ca pâlpâituri anterioare ale trezirii armelor să fi trecut complet neobservate. Însă semnalele recente erau lipsite de ambiguitate: mai multe arme se treziseră din latenţă.

Sistemul Delta Pavonis nu se găsea pe principalele rute comerciale. Avea o singură colonie, Resurgam, înfiinţată de o expediţie arheologică de pe Yellowstone, condusă de Dan Sylveste, fiul ciberneticianului Calvin Sylveste şi descendent al uneia dintre cele mai bogate familii din societatea demarhistă. Arheologii lui Sylveste examinaseră vestigiile unei rase cu caracteristici aviare care populase planeta cu un milion de ani în urmă. Treptat colonia retezase legăturile oficiale cu Yellowstone şi o succesiune de regimuri dusese la înlocuirea agendei ştiinţifice iniţiale cu o politică minată de conflicte de terraformare şi

colonizare pe scară întinsă. Avuseseră loc violenţe şi lovituri de stat, totuşi, era extrem de improbabil ca tocmai coloniştii să fie actualii deţinători ai armelor. Examinarea înregistrărilor traficului de plecări de pe Yellowstone dusese la găsirea unei luminăluci, *Nostalgia pentru Infinit,* care ajunsese în sistemul Resurgamului cam în acelaşi moment cu detectarea semnăturilor de activare a armelor. Informaţiile despre echipajul şi trecutul navei erau sărăcăcioase, totuşi, Clavain află din arhivele de imigrare ale Centurii Ruginite că o femeie pe nume Ilia Voliova căutase membri pentru echipaj chiar înainte de plecarea navei. Numele putea sau nu să fi fost autentic – în zilele acelea confuze post-Epidemie, navele reuşeau să scape netulburate cu orice identităţi li s-ar fi potrivit –, însă Voliova reapăruse. Deşi foarte puţine transmisiuni ajunseseră la Yellowstone, una dintre ele, fragmentată şi panicată, menţionase că nava Voliovei teroriza colonia pentru a-l preda pe fostul ei conducător. Dintr-un motiv necunoscut, echipajul ei de Ultranauţi îl dorise pe Dan Sylveste la bordul navei lor.

Asta nu însemna că Voliova deţinea în mod clar armele, totuşi Clavain era de acord cu părerea lui Skade că era suspecta cea mai probabilă. Avea o navă suficient de mare ca să încarce armele, utilizase violenţa împotriva coloniei şi ajunsese acolo în acelaşi timp cu activarea armelor. Era imposibil de ghicit ce dorea Voliova să facă cu armele, însă asocierea cu ele părea incontestabilă.

Ea era hoţul pe care-l căutaseră.

Creasta lui Skade pulsa cu unduiri de jad şi bronz. Memorii noi se depilară în mintea bărbatului: videoclipuri şi prim-planuri ale Voliovei. Clavain nu era tocmai sigur la ce să se aştepte, dar în niciun caz la femeia tunsă periuţă, cu chip rotund şi semănând cu un şoarece. Dacă i s-ar fi arătat un şir de suspecţi, Voliova ar fi fost printre ultimii la care s-ar fi gândit.

Skade zâmbi larg. Îi captase întreaga atenţie.

[Acum înţelegi de ce avem nevoie de ajutorul tău. Coordonatele şi starea celor treizeci şi nouă de arme

rămase...]

Treizeci şi nouă? Mi s-a părut că erau patruzeci.

[N-am menţionat că una dintre arme fusese deja distrusă?]

Cred că ai sărit peste partea aceea.

[De la distanţa asta nu putem fi siguri. Armele intră şi ies din hibernare ca nişte monştri agitaţi. În mod clar o armă n-a mai fost detectată după anul 2565, timpul Resurgam local, şi bănuim că a fost pierdută sau cel puţin distrusă. Iar şase dintre cele treizeci şi nouă rămase s-au desprins din grupul principal. Continuăm să receptăm de la ele semnale intermitente, dar sunt mult mai aproape de steaua neutronică de la marginea sistemului. Celelalte treizeci şi trei de arme sunt la mai puţin de o UA de Delta Pavonis, în punctul Lagrange din urmă al sistemului Resurgam-Delta Pavonis. Este foarte probabil să se afle în interiorul luminălucii triumvirei.]

Clavain ridică mâna.

Stai aşa. Voi aţi detectat unele dintre aceste semnale încă din anul 2565?

[Repet, potrivit timpului Resurgam local.]

În regulă, asta înseamnă că aţi detectat semnalele în jurul anului... 2580? Acum treizeci şi trei de ani, Skade? De ce dracu' n-aţi acţionat mai devreme?

[Nu uita că ne găsim în război. N-am fost nici pe departe într-o poziţie din care să pregătim o operaţiune de recuperare extinsă şi complexă din punct de vedere logistic.]

Mai precis, n-aţi fost până acum.

Skade încuviinţă foarte uşor din cap.

[Acum soarta războiului se întoarce în favoarea noastră şi ne putem permite în sfârşit să redirecţionăm unele resurse. Nu-ţi face iluzii, recuperarea armelor nu va fi simplă. Vom încerca să reintrăm în posesia unor lucruri ce au fost furate dintr-o fortăreaţă în care noi înşine am avea, chiar şi acum, greutăţi să intrăm. Voliova are propriile ei arme, cu totul altele decât cele furate. Iar dovada crimelor ei pe Resurgam sugerează că are curajul să le folosească.

Pe scurt însă, indiferent de costurile ca active şi ca timp, trebuie să recuperăm armele.]

Active? Te referi la vieţi?

[Clavain, tu n-ai clipit niciodată când a trebuit să accepţi costurile războiului şi de aceea vrem să coordonezi operaţiunea de recuperare. Dacă te îndoieşti că eşti potrivit, examinează memoriile astea.]

Nu-i acordă însă demnitatea unui avertisment. Hălci din trecutul lui îi izbiră conştientul, azvârlindu-l brusc în campanii şi acţiuni din trecut. Filme de război, se gândi Clavain, amintindu-şi vechile înregistrări bidimensionale, monocrome, pe care le vizionase în primele lui zile în Coaliţia pentru Puritate Neurală, cernându-le – de obicei, în zadar – în căutarea oricărui indiciu al unei lecţii pe care ar fi putut-o folosi împotriva inamicilor reali. Însă în filmele de război pe care i le trimitea acum Skade şi care-l loveau în rafale accelerate, *el* era eroul principal. Şi în mare parte erau corecte din punct de vedere istoric: o succesiune de acţiuni la care luase parte. O eliberare de ostatici în labirinturile lui Gilgamesh Isis, în decursul căreia Clavain îşi pierduse o mână în urma unei arsuri cu sulf, o rană a cărei vindecare durase aproape un an. Apoi acţiunea în care el şi o femeie Agregată furaseră creierul unui savant demarhist din mâinile unei facţiuni de Mixmasteri renegaţi de pe orbita Ochiului lui Marco. Partenera lui Clavain fusese modificată chirurgical pentru ca să poată adăposti creierul viu în uter, după o simplă operaţie de cezariană inversată făcută de Clavain. Lăsaseră corpul savantului în urmă, ca să fie descoperit de temnicerii lui. După aceea Agregaţii îi donaseră un corp nou, în care puseseră creierul traumatizat.

Văzu apoi acţiunea în care el recuperase o propulsie Agregată furată de la Skyjacki disidenţi, campaţi în unul dintre nodurile exterioare ale stupului agrar Balonul, apoi eliberarea unei întregi planete a Jonglerilor Minţii de profitorii Ultranauţi ce doreau să taxeze accesul la oceanul extraterestru care altera minţi. Mai erau multe altele. Clavain supravieţuia mereu şi triumfa aproape

întotdeauna. El ştia că existau alte universuri în care murise mult mai devreme; nu fusese mai puţin iscusit în istoriile acelea, atât doar că norocul i se derulase altfel. Nu putea să extrapoleze ceva din şirul acesta de succese şi să presupună că va învinge la următorul obstacol.

Deşi succesul nu era garantat, se vedea limpede că el avea şanse mai mari decât oricare altul din Consiliul Închis.

Surâse cu regret.

Separe că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu însumi.

[Ştiu că ne vei ajuta, altfel nu te-aş fi adus aici. Bineînţeles că am dreptate, nu-i aşa? Ne vei ajuta, da?]

Clavain privi în jurul sălii, la menajeria sinistră de seniori ca nişte fantome, bătrâni zbârciţi şi Agregaţi aflaţi aproape de sfârşitul vieţii, închişi obscen în sticle. Toţi îi aşteptau răspunsul cu sufletul la gură şi până şi creierele vizibile păreau că şovăie în pulsaţiile lor şuierătoare. Desigur, Skade avea dreptate. Nu exista nimeni în care Clavain să se fi încrezut pentru misiunea aceasta, în afara propriei persoane, chiar şi acum, în acest moment târziu atât al carierei, cât şi al vieţii sale. Ar fi fost necesare decenii, aproape douăzeci de ani doar pentru a ajunge la Resurgam şi alţi douăzeci de ani pentru a reveni cu trofeul. Totuşi, patruzeci de ani nu însemnau un timp chiar aşa de îndelungat comparativ cu patru-cinci secole. Iar în majoritatea timpului, el avea să fie oricum criogenizat.

Patruzeci de ani; poate cinci ani de pregătire a misiunii aici, apoi poate chiar un an pentru operaţiune în sine… cu totul, aproape o jumătate de secol. O privi pe Skade şi zări cum unduirile de pe creasta ei încetiniseră până aproape de oprire, în aşteptare. Ştia că Skade avea dificultăţi să-i citească mintea la nivelul cel mai adânc – tocmai opacitatea aceasta îl făcea fascinant şi deopotrivă iritant pentru femeie –, dar bănuia că-i putea citi acordul destul de bine.

O voi face, dar cu anumite condiţii.

[Condiţii?]

Eu îmi voi alege echipa. Şi eu voi decide cine mă însoţeşte. Dacă îi voi cere pe Felka şi pe Remontoire şi ei vor fi de acord să vină cu mine pe Resurgam, atunci le vei permite s-o facă.

Skade căzu pe gânduri, apoi încuviinţă din cap cu delicateţea precisă a unei păpuşi-umbră proiectate pe perete.

[Bineînţeles. Patruzeci de ani înseamnă o absenţă îndelungată. Asta va fi tot?]

Nu, bineînţeles că nu. Nu voi porni împotriva Voliovei până nu voi deţine din capul locului o superioritate tactică zdrobitoare. Aşa am acţionat eu întotdeauna: dominare pe tot spectrul. Asta înseamnă nu doar o singură navă, ci minimum două şi în mod ideal trei, iar eu voi lua chiar şi mai multe dacă poate Cuibul-Mamă să le construiască la timp. Nu-mi pasă nici de edict. Avem nevoie de luminăluci, bine înarmate, cu arsenalul cel mai bun pe care-l deţinem. Un prototip nu este suficient şi ţinând seama de timpul necesar pentru a construi orice în ziua de azi, ar fi bine să ne apucăm imediat de treabă. Nu poţi să pocneşti din degete spre un asteroid şi în patru zile să apară din el o navă stelară.

Skade îşi atinse buza inferioară cu un deget. Ochii ei se închiseră pentru ceva mai mult decât o simplă clipire şi Clavain avu senzaţia intensă că femeia purta un dialog animat cu altcineva. I se păru că-i vede pleoapele tremurând, ca un visător în ghearele febrei.

[Ai dreptate. Vom avea nevoie de nave; de nave noi, care să încorporeze rafinamentele *Mătrăgunei.* Dar nu trebuie să-ţi faci griji. Am început deja să le construim. Ba chiar au început să capete formă.]

Clavain miji ochii. *Nave noi? Unde?*

[Nu departe de locul acesta.]

El aprobă din cap.

Bine. Atunci nu ar strica dacă, m-aţi duce să le văd. Aş vrea să le examinez înainte de a fi prea târziu ca să mai schimbăm ceva.

[Clavain…]

Nici asta nu se negociază, Skade. Pentru a-mi putea îndeplini misiunea, trebuie să-mi văd instrumentele pe care le voi utiliza.

CAPITOLUL 9

Inchizitoarea îşi slăbi centurile scaunului şi trasă o fereastră în materialul opac al fuzelajului navetei triumvirei. Carcasa deschise prompt un dreptunghi transparent, oferindu-i prima vedere a Resurgamului din spaţiu după cincisprezece ani.

Multe se schimbaseră în durata aceea relativ scurtă de existenţă planetară. Norii care anterior fuseseră dâre insipide de umiditate la mare altitudine se umflau acum în mase cremoase, pe care arta oarbă a forţei Coriolis le şfichiuia în configuraţii spiralate. Lumina soarelui se reflecta spre ea din suprafeţele smălţuite ale lacurilor şi mărilor miniaturale. Întinderi verzi şi aurii precis conturate se succedau aidoma în grupuri geometrice peste planetă, însăilate laolaltă de canale de irigaţii albastru-argintiu, suficient de adânci pentru circulaţia barjelor. Autostrăzile şi s-levurile se vedeau ca nişte linii cenuşii fine. Oraşele şi aşezările erau pete de clădiri şi străzi ce se intersectau, abia vizibile chiar şi când Inchizitoarea ceru ferestrei să treacă pe modul amplificare. Lângă aşezările cele mai vechi, aşa cum era Cuvier, existau rămăşiţele vechilor domuri-habitat sau cercurile fundaţiilor lor. La răstimpuri se vedea mărgeaua strălucitoare şi aflată în mişcare a unui dirijabil pentru transport, deplasându-se sus, în stratosferă, sau punctuleţul mult mai mic al unui avion, trimis în misiune guvernamentală. Însă la scara aceasta, majoritatea activităţilor umane era invizibilă. Femeia ar fi putut la fel de bine să fi studiat caracteristicile suprafeţei mărite enorm a unui virus.

Inchizitoarea, care după ani de suprimare a acelei părţi din personalitatea ei, începea din nou să se gândească la sine ca fiind Ana Khouri, nu avea niciun fel de sentimente intense de ataşament faţă de Resurgam, chiar după anii pe care-i petrecuse incognito pe suprafaţă. Dar ceea ce văzu de pe orbită era revelator. Planeta depăşise de mult stadiul de colonie temporară pe care-l avusese când ea sosise în

sistem. Însemna căminul pentru mulţi oameni care nu cunoscuseră nimic altceva. În decursul investigaţiilor, ea întâlnise destui şi ştia că pe Resurgam continuau să trăiască oameni buni. Nu toţi puteau fi învinovăţiţi pentru guvernarea actuală sau pentru injustiţiile din trecut. Meritau cel puţin şansa de a trăi şi de a muri pe planeta căreia ajunseseră să-i spună „casă”. Iar prin moarte, Khouri se referea la decesele pricinuite de cauze naturale. Aceasta, din păcate, era partea ce nu mai putea fi garantată.

Naveta era micuţă şi rapidă. Triumvira Ilia Voliova moţăia pe celălalt scaun, cu cozorocul unei şepci gri şi banale tras peste ochi. Cu această navetă coborâse pe Resurgam înainte s-o contacteze pe Inchizitoare. Programul ei de avionică ştia cum să se strecoare printre baleierile radar ale guvernului, dar păruse întotdeauna prudent să reducă excursiile acestea la minimum. Dacă ele erau prinse, dacă exista măcar o suspiciune că un aparat de zbor intra şi ieşea în mod curent din atmosfera Resurgamului, atunci aveau să cadă capete la toate nivelurile de guvernare. Deşi Casa Inchiziţiei nu era direct implicată, poziţia lui Khouri ar fi devenit foarte nesigură. Trecutul personalului-cheie din guvern ar fi fost examinat în detalii profunde. În ciuda precauţiilor pe care Khouri şi le luase, era posibil ca originile să-i fie dezvăluite.

Ascensiunea secretă necesitase un profil de acceleraţie discret, dar, odată ce părăsiseră atmosfera şi ieşiseră din raza efectivă a baleierilor radar, motoarele navetei crescuseră la 3 g, apăsându-le pe femei în scaune. Khouri începu să simtă că picoteşte şi-şi dădu seama, exact înainte de a aluneca în somn, că naveta pulverizase în aer un narcotic parfumat. Dormi fără vise şi se trezi cu acelaşi sentiment moderat de aversiune.

Se aflau altundeva.

— Cât timp am mers? o întrebă ea pe Voliova, care fuma.

— Mai puţin de o zi. Sper că alibiul pe care ţi l-ai pregătit e bun, fiindcă vei avea nevoie clar de el când te întorci în Cuvier.

— Am anunţat că merg în sălbăticie ca să mă întâlnesc cu un agent sub acoperire. Nu te teme – am pregătit planul ăsta de mult timp. Am ştiut mereu că s-ar putea să lipsesc o vreme.

Khouri îşi desfăcu centurile scaunului – naveta nu mai accelera – şi încercă să se scarpine între omoplaţi, unde simţea o mâncărime.

— Există şansa vreunui duş când ajungem?

— Depinde. Tu unde crezi că mergem?

— Să zicem doar că am presentimentul oribil că am mai fost deja acolo.

Voliova îşi strivi ţigara şi ceru fuzelajului să devină transparent în zona botului. Se găseau în spaţiul interplanetar, încă în planul ecliptic, dar la destule minute-lumină de orice planetă, totuşi ceva le oculta câmpul stelar din faţă.

— Uite-o! Buna şi bătrâna *Nostalgie.* Încă foarte asemănătoare cu cea pe care ai părăsit-o.

— Mulţumesc. Ai şi alte sentimente încurajatoare, dacă tot ai început?

— Ultima dată când am fost aici, duşurile nu funcţionau.

— Ultima dată când ai fost aici?

Voliova făcu o pauză şi plescăi din limbă. Apoi zise:

— Prinde-ţi centura. Intrăm.

Se apropiară mult de masa neagră şi deformată a luminălucii şi Khouri îşi aminti prima ei imagine cu nava, când fusese păcălită să se îmbarce în sistemul Epsilon Eridani. Atunci păruse destul de normală, cam ceea ce ar fi fost de aşteptat din partea unei luminăluci comerciale mari şi moderat de veche. Existase o absenţă distinctivă a excrescenţelor şi a polipilor bizari, o lipsă evidentă a apendicelor ieşite în exterior aidoma unor pumnale sau a protuberanţelor ca nişte turele. Carcasa fusese mai mult sau mai puţin netedă – erodată şi corodată ici-colo, întreruptă în alte locuri de maşini, reţele de senzori şi compartimente pentru andocare –, totuşi nimic care să fi atras vreun comentariu sau o nelinişte aparte. Nu existaseră pogoane de textură ca pielea de şopârlă sau

întinderi ca funduri de lacuri secate de plachete îmbucate reciproc; niciun indiciu că imperative biologice îngropate erupseseră finalmente la suprafaţă într-o orgie de transformare biomecanică.

Acum însă nava nu mai arăta deloc a navă. Semăna mai degrabă, dacă Khouri ar fi trebuit s-o asocieze cu ceva, cu un palat din basme care o luase razna, un ansamblu cândva sclipitor de turnuri, donjoane şi turle ce fusese pervertit de magia cea mai oribilă. Forma esenţială a navei stelare continua să fie evidentă: se puteau distinge corpul principal şi cele două nacele ale motoarelor ieşite în exterior, fiecare dintre ele mai mare decât un hangar pentru dirijabile-cargobot, însă nucleul funcţional era aproape complet acoperit de straturile de creştere barocă ce afectaseră în ultima vreme nava. Aici acţionaseră diverse principii de organizare, astfel că excrescenţele, care fuseseră mediate de subsistemele de reparare şi de reproiectare ale navei, păreau realizate de o artă dementă, o extravaganţă bolnavă care copleşea şi revolta deopotrivă. Existau spirale precum patternurile de creştere din amoniţi. Existau volburi şi noduri ca o fibră lemnoasă vast amplificată. Existau traverse, filamente şi reţele ca nişte site, spini subţiri cât firul de păr şi fragili, ca şi mase şancroide şi pătrăţoase de cristale îmbinate. Existau locuri unde o structură majoră fusese repetată şi iar repetată într-o diminuare fractală, până când dispărea din limita pe care o putea distinge ochiul. Complexităţile târâtoare ale transformărilor operau la toate scările de mărime. Dacă te uitai prea mult timp, începeai să vezi chipuri sau părţi de chipuri, în juxtapoziţiile de blindaj deformat. Iar dacă mai continuai să te uiţi, începeai să-ţi vezi propria reflexie îngrozită. Însă sub toate astea, se gândi Khouri, continua să fie o navă.

— Ei bine, spuse ea, văd că nu s-a făcut mare rahat de când am plecat eu.

Voliova surâse de sub cozorocul şepcii.

— Mă simt încurajată. Parcă n-a vorbit Inchizitoarea, ci mai degrabă vechea Ana Khouri.

— Serios? Păcat că pentru întoarcerea mea a fost necesar un coşmar ca ăsta.

— Oh, dar asta nu-i nimic, chicoti Voliova. Aşteaptă să intrăm.

Ca să ajungă la compartimentul de andocare, naveta trebui să vireze printr-un interstiţiu ca o zbârcitură în formă de ochi din excrescenţele de pe carcasă. Interiorul compartimentului rămăsese totuşi mai mult sau mai puţin dreptunghiular, iar sistemele majore de service, care nu depinseseră niciodată mult de nanotehnologie, erau tot la locurile lor şi recognoscibile. Înăuntru se găseau diverse tipuri de aparate pentru deplasarea intrasistem, de la remorchere pentru vid cu prove boante, până la navete de mare capacitate.

Andocară. Partea aceasta a navei nu avea mişcare de rotaţie pentru crearea gravitaţiei, aşa că debarcară în imponderabilitate şi se deplasară trăgându-se cu braţele de balustradele şi mânerele speciale. Khouri era perfect de acord s-o lase pe Voliova să meargă prima. Ambele aveau lanterne şi măşti pentru oxigen de urgenţă, iar Khouri se simţi foarte ispitită s-o folosească imediat pe a ei. Aerul din navă era oribil de cald şi de umed şi avea un iz putred. Parcă ar fi respirat gazele stomacale ale altcuiva.

Khouri îşi acoperi gura cu mâneca, stăpânindu-şi reflexul de a vomita.

— Ilia...

— O să te obişnuieşti cu mirosul. Este inofensiv.

Voliova scoase ceva din buzunar.

— Vrei o ţigară?

— Mă ştii pe mine să fi spus vreodată „da” la porcăriile astea?

— Există un început pentru orice.

Khouri aşteptă ca Voliova să-i aprindă ţigara, apoi trase un fum de încercare. Era neplăcut, totuşi evident preferabil aerului nefiltrat din interiorul navei.

— Un obicei mizerabil, să fiu sinceră, zâmbi Voliova. Dar se spune că vremurile mizerabile cer obiceiuri mizerabile.

Ţi-e mai bine acum?

Khouri încuviinţă din cap, însă fără mare convingere.

Înaintară prin tunele ca nişte gâtlejuri, ale căror pereţi sclipeau cu secreţii umede sau configuraţii fascinant de regulate de cristale. Khouri se propulsă împingându-se în pereţi cu mâinile înmănuşate. La răstimpuri recunoştea câte un element vechi din navă – o conductă, un perete de etanşare sau o gură de vizitare –, dar acestea erau fie pe jumătate topite în masa care le înconjura, fie distorsionate în mod suprarealist. Suprafeţele dure deveniseră fractale, extinzând graniţe cenuşii înceţoşate în aerul rarefiat. Mâzga slinoasă şi lubrifianţii reflectau razele lanternelor în patternuri de difracţie respingătoare. Bule gelatinoase ca nişte amibe pluteau prin aer, urmărind curenţii din navă, deşi uneori păreau că înoată împotriva lor.

Trecură prin ecluze cu uşi zăngănitoare şi acţionate de roţi şi intrară în partea din navă care încă se rotea. Khouri fu recunoscătoare gravitaţiei, dar aceasta era însoţită de o neplăcere pe care nu o anticipase. Acum fluidele şi secreţiile puteau să curgă, astfel că picurau şi se prelingeau de pe pereţi în cataracte miniaturale, lăţindu-se pe podea înainte de a-şi găsi drumul spre aperturi de scurgere sau găuri banale. Unele secreţii formaseră stalactite şi stalagmite, colţi chihlimbarii şi verzi ca mucozităţile, care încercau să unească plafonul cu podeaua. Khouri se strădui din răsputeri să nu le atingă, dar nu era prea uşor. Observă însă că Voliova nu avea asemenea inhibiţii. În câteva minute, jacheta i se pătase şi i se îmbibase cu câteva varietăţi din scurgerile navei.

— Relaxează-te, rosti Voliova observându-i inconfortul. Este perfect sigur. Nimic de la bordul navei nu poate face rău niciuneia dintre noi. Tu… ăăă, ţi-ai scos implanturile de interfaţare cu turela, nu?

— Ar fi trebuit să ţii minte – ai făcut-o chiar tu.

— Am verificat doar, ca să fiu sigură.

— Ha! Ţie chiar îţi face plăcere chestia asta, aşa-i?

— Ana, am învăţat să mă bucur de plăceri acolo unde le pot găsi. Mai ales în momentele de criză existenţială

acută…

Ilia Voliova azvârli în beznă chiştocul strălucitor al unei ţigări şi aprinse alta.

Continuară drumul în tăcere şi ajunseră într-un final la unul dintre puţurile pentru ascensoare ce străbăteau nava pe lungime, precum cele dintr-un zgârie-nori. Deoarece nava nu se găsea în acceleraţie, ci doar se rotea, era mult mai uşor să te deplasezi în lungul axei ei laterale. Rămâneau totuşi de parcurs patru kilometri din vârf până la coadă, aşa că era logic să folosească puţurile de câte ori se putea. Spre surprinderea lui Khouri, îi aştepta o cabină de lift. O urmă pe Voliova înăuntru, cu nelinişte moderată, însă cabina arăta normal la interior şi acceleră destul de lin.

— Mai funcţionează ascensoarele? întrebă ea.

— Ele sunt un sistem-cheie de la bordul navei, răspunse Voliova. Nu uita că eu deţin instrumente pentru restricţionarea Epidemiei. Nu funcţionează perfect, totuşi pot măcar s-o deviez de la zonele care nu doresc să fie contaminate. Iar Căpitanul acceptă ocazional să fie de ajutor. Se pare că transformările nu sunt complet în afara controlului său.

Voliova ajunsese în sfârşit la subiectul Căpitanului. Până atunci Khouri se agăţase de speranţa că totul s-ar putea dovedi un vis urât pe care ea îl confundase cu realitatea. Acum însă revenise cu picioarele pe pământ. Căpitanul era viu.

— Şi care-i treaba cu propulsiile?

— Din câte îmi dau seama, motoarele continuă să fie intacte funcţional, însă numai Căpitanul le poate comanda.

— Ai vorbit cu el?

— Nu sunt sigură că aş folosi cuvântul „vorbit”. Ar fi posibil să zic că am comunicat… deşi ar fi cam exagerat.

Cabina coti, comutând între puţuri. Acestea erau în general transparente, însă liftul trecea în majoritatea timpului printre punţi ticsite sau prin zeci de metri de carcasă solidă. La răstimpuri, Khouri vedea prin fereastră incintele întunecate pe care le traversau, de obicei prea

mari ca să le poată distinge capătul opus în lumina slabă reflectată a cabinei. Cinci incinte erau cele mai vaste, putând adăposti cu uşurinţă catedrale în interior. Se gândi la cea pe care Voliova i-o arătase când o purtase în primul tur prin *Nostalgia,* care conţinea cele patruzeci de orori. Acum erau mai puţine, totuşi rămăseseră destule pentru a juca un rol important. Poate chiar şi împotriva unor inamici ca Inhibitorii. Cu condiţia, desigur, de a-l convinge pe Căpitan.

— Voi doi v-aţi rezolvat neînţelegerile? întrebă Khouri.

— Faptul că nu ne-a omorât când a avut ocazia răspunde mai mult sau mai puţin la întrebarea asta, cred eu.

— Şi nu te învinovăţeşte pentru ce i-ai făcut?

Pentru prima dată, Voliova arătă un semn de iritare.

— „Ce i-am făcut” eu? Ana, „ce i-am făcut” eu a fost un act de milostenie. Nu l-am pedepsit deloc. Doar am… anunţat situaţia şi apoi am administrat tratamentul.

— Care, potrivit unor definiţii, a fost mai rău decât boala.

Voliova ridică din umeri.

— Era pe punctul să moară. Eu i-am oferit o prelungire a vieţii.

Khouri icni când pe lângă ele fulgeră altă incintă, plină cu siluete metamorfice fuzionate.

— Dacă tu numeşti asta „viaţă”…

— Îţi dau un sfat.

Voliova se apropie de ea şi vorbi mai încet.

— Există şanse reale ca el să ne poată auzi conversaţia. Să nu uiţi asta, da? Aşa, fata mea.

Dacă altcineva i-ar fi vorbit în felul acesta, ar fi trebuit ca în nici două secunde să-şi oblojească cel puţin o dislocare interesantă a unui membru. Khouri însă învăţase de mult să fie îngăduitoare cu Voliova.

— Unde-i el? La acelaşi nivel ca înainte?

— Depinde ce înţelegi prin „el”. Bănuiesc că, da, ai putea spune că epicentrul lui se află tot acolo, dar în prezent este realmente greu de făcut o distincţie între el şi navă.

— Atunci este peste tot? În jurul nostru?
— Atotvăzător. Atotcunoscător.
— Ilia, nu-mi place chestia asta.
— Dacă te consolează, mă îndoiesc tare mult că lui i-ar plăcea.

După multe întârzieri, întoarceri şi ocoluri, cabina îi aduse într-un final pe puntea *Nostalgiei.* Spre uşurarea considerabilă a lui Khouri, o consultare cu Căpitanul nu părea iminentă.

În mare parte, puntea arăta aşa cum o ţinea minte. Era uzată şi părea avariată, însă majoritatea vandalizărilor fuseseră produse înainte de transformarea Căpitanului. De altfel, unele dintre ele îi aparţineau chiar lui Khouri. Vederea craterelor de impact făcute de salvele armelor ei îi trezi un sentiment îndepărtat şi răutăcios de mândrie. Îşi aminti lupta încordată pentru putere care avusese loc la bordul luminălucii când se aflaseră pe orbita stelei neutronice Hades, la marginea sistemului actual.

Uneori fusese pe muchie de cuţit, dar, pentru că supravieţuiseră, ea cutezase să creadă că obţinuseră o victorie importantă. Însă sosirea maşinilor Inhibitoare sugera altceva. Mai mult decât probabil, bătălia fusese deja pierdută înainte să se fi tras primele focuri. Cel puţin câştigaseră un pic de timp. Acum trebuiau să profite cumva de el.

Khouri se aşeză în unul dintre fotoliile orientate spre sfera de proiecţie a punţii. Fusese reparată după revoltă şi acum prezenta în timp real sistemul Resurgam. Pe lângă cele unsprezece planete majore, display-ul afişa sateliţii, asteroizii şi cometele mai mari – toate aveau importanţă potenţială. Poziţiile lor orbitale precise erau indicate alături de vectori ce arătau mişcarea, progradă sau retrogradă, a corpului respectiv. Conuri deschise la culoare ce radiau dinspre luminălucă prezentau dimensiunile acoperirii instantanee a senzorilor navei, corectate cu decalajul temporal cauzat de viteza luminii. Voliova trimisese drone pentru monitorizare şi pe alte

orbite, pentru a putea privi în pete oarbe şi a creşte valorile de bază ale interferometriei, totuşi le utiliza cu prudenţă.

— Eşti pregătită pentru o lecţie de istorie recentă? întrebă Voliova.

— Ştii bine că da. Sper doar ca excursia asta micuţă să merite efortul, pentru că eu tot va trebui să răspund la nişte întrebări delicate când voi reveni în Cuvier.

— S-ar putea ca ele să nu ţi se mai pară aşa teribil de presante după ce vei vedea ce am să-ţi arăt.

Voliova transfocă display-ul, lărgind unul dintre sateliţii naturali de pe orbita celei de-a doua gigante gazoase ca mărime din sistem.

— Aici şi-au stabilit Inhibitorii tabăra? întrebă Khouri.

— Aici şi pe alte două corpuri de dimensiuni similare. În esenţă, activităţile lor par să fie peste tot la fel.

Forme negre se materializară acum în jurul satelitului. Roiau şi se împrăştiau aidoma unor ciori agitate, iar numărul şi formele lor se aflau în flux constant. Într-o clipă coborâră toate pe suprafaţa satelitului, conectându-se în formaţiuni ce păreau deliberate. În mod evident, redarea era accelerată – poate că orele fuseseră comprimate la nivelul secundelor –, pentru că transformările se revărsară peste suprafaţa satelitului într-o inundaţie neagră, rapidă. Transfocările arătau că structurile aveau tendinţa să fie alcătuite din subelemente cubice de mărimi foarte variate. Lasere vaste pompau căldura în spaţiul cosmic după dezlănţuirea transformărilor. Maşini negre, groteşti, de mărimea unor munţi, acopereau peisajul, micşorând albedoul satelitului, până când numai infraroşiile puteau detecta patternuri importante.

— Ce fac? întrebă Khouri.

— La început nu mi-am putut da seama.

Trecuseră una sau două săptămâni înainte să devină clar ce se întâmpla. Pe ecuatorul satelitului erau presărate, la intervale egale, aperturi vulcanice, maşini pătrăţoase cu boturi căscate ce extindeau în spaţiu diametrul satelitului cu o sutime din propria sa valoare. Fără niciun

avertisment, ele începură să scuipe material stâncos în penaje balistice de praf. Materialul era fierbinte, dar nu încă topit. Descria arcuri peste satelit, intrând pe orbită. Altă maşină – Voliova n-o observase până atunci – descria aceeaşi orbită şi procesa praful, dirijând, răcind şi compactând penajul. Lăsa în urmă un sistem organizat de inele din materie procesată şi rafinată, gigatone dispuse în cercuri ordonate. Zeci de maşini mai mici le urmau ca nişte peştişori, absorbind materia prerafinată şi supunând-o altor purificări.

— Ce se întâmplă?

— Se pare că maşinile dezintegrează satelitul, răspunse Voliova.

— Asta am înţeles şi eu, totuşi mi se pare o procedură destul de greoaie. Noi avem focoase perforatoare de crustă care ar face acelaşi lucru într-o clipită…

— Dar, în decursul procesului, vaporizează şi dispersează jumătate din materialul satelitului.

Voliova încuviinţă cu înţelepciune.

— Cred că ei nu vor asta, ci intenţionează ca toată materia să fie procesată şi rafinată cât mai eficient posibil. De fapt chiar mai mult, deoarece dezintegrează trei sateliţi. Există multe materiale volatile pe care nu le vor putea procesa în solide, dacă nu vor recurge la nişte procese alchimice de calibru greu, însă bănuiala mea este că se vor alege până la urmă cu aproximativ o sută de miliarde de miliarde de tone de materii prime.

— Asta înseamnă foarte mult moloz.

— Exact. Şi atrage inevitabil întrebarea: pentru ce au nevoie de el?

— Bănuiesc că ai deja o teorie.

Ilia Voliova zâmbi.

— În etapa asta, nu poate fi mai mult decât o simplă presupunere. Dezintegrarea sateliţilor este încă în plină desfăşurare, totuşi cred că-i rezonabil de clar că vor să construiască ceva. Şi bănuiesc că rezultatul s-ar putea să nu fie nici pe departe în avantajul sau în favoarea noastră.

— Crezi că va fi o armă, nu?

— Evident devin previzibilă la vârsta mea înaintată. Însă aşa este, mă tem că-i vorba mai degrabă despre o armă. Nu pot însă începe nici măcar să ghicesc ce fel anume. În mod clar, ei ar fi putut distruge deja Resurgamul, dacă asta le-ar fi fost intenţia imediată – şi nici măcar n-ar fi trebuit să-l dezmembreze cu grijă.

— Atunci au altă intenţie.

— Aşa s-ar părea.

— Ilia, trebuie să facem ceva în privinţa asta. Mai avem încă armele-cache. Am putea juca un rol, chiar şi acum.

Voliova deconectă sfera display.

— În clipa de faţă, ei nu par să fie conştienţi de prezenţa noastră – se pare că am intrat sub pragul lor de detecţie, dacă nu suntem în vecinătatea lui Hades. Ai fi dispusă să renunţi la atuul ăsta, utilizând armele-cache?

— S-ar putea s-o fac, dacă aş considera că e ultima noastră speranţă. Ştiu că şi tu ai proceda la fel.

— Vreau doar să spun că după aceea nu mai există cale de întoarcere. Trebuie să înţelegem bine asta.

Voliova tăcu o clipă.

— Şi mai este ceva…

— Da?

Voliova coborî glasul.

— Nu putem controla cache-ul fără ajutorul lui. Va trebui să-l convingem pe Căpitan.

Bineînţeles că ei nu-şi spuneau Inhibitori. Nu găsiseră niciodată vreun motiv pentru a-şi spune în vreun fel. Ei existau pur şi simplu pentru a efectua o misiune de importanţă copleşitoare, o misiune esenţială pentru însăşi existenţa viitoare a vieţii înzestrate cu raţiune. Nu se aşteptau să fie înţeleşi ori priviţi cu simpatie, aşa că orice nume – sau orice urmă de justificare – ar fi fost superfluu. Conştientizau totuşi, în treacăt, că acesta era un nume care le fusese dat, care le fusese atribuit după extincţiile glorioase ce urmaseră Războiului Zorilor. Printr-un lanţ lung şi fragil de amintiri, numele trecuse de la o specie la alta, chiar pe când speciile respective fuseseră şterse de

pe faţa galaxiei. Inhibitorii: cei care Inhibă, cei care suprimă emergenţa inteligenţei.

Respicienta recunoştea, cu mâhnire, că numele era o descriere precisă a lucrării sale.

Era greu de precizat unde şi când începuse lucrarea. Războiul Zorilor fusese primul eveniment important din istoria galaxiei populate, ciocnirea unui milion de culturi nou apărute. Acelea fuseseră primele specii călătoare printre stele care se ridicaseră, jucătorii de la începutul jocului.

Războiul Zorilor se purtase, finalmente, pentru o singură şi preţioasă resursă.

Pentru metal.

Ea reveni pe Resurgam.

În Casa Inchiziţiei i se puseră întrebări. Le răspunse cu toată nonşalanţa pe care o putea mobiliza. Fusese în sălbăticie, le explicase, pentru a discuta despre un raport foarte delicat din partea unui agent de teren, care dăduse din întâmplare peste o pistă excepţională. După mulţi ani, le spuse ea celor care manifestau îndoieli, pista spre triumviră redevenise fierbinte. Pentru a o dovedi, redeschise dosare şi chemă suspecţi vechi la Casa Inchiziţiei pentru alte interogatorii. În sinea ei, îi era greaţă de ceea ce trebuia făcut pentru a menţine iluzia probităţii. Trebuia să reţină persoane inocente şi să le facă să simtă, de dragul realismului, că viaţa lor, sau cel puţin libertatea, se găsea în pericol extrem. O activitate detestabilă. Cândva ea o îndulcise, asigurându-se că-i teroriza numai pe acei indivizi despre care se ştia că scăpaseră de pedeapsa pentru alte delicte, dezvăluite prin cercetarea judicioasă a dosarelor departamentelor guvernamentale rivale. Funcţionase o vreme, dar până şi asta începuse să pară dubios din punct de vedere moral.

Acum însă lucrurile stăteau mult mai rău. În administraţie existau oameni care o priveau cu îndoială şi, pentru a le alunga bănuielile, trebuia să-şi facă investigaţiile mai eficiente şi mai nemiloase decât oricând.

Se impunea ca în Cuvier să circule zvonuri plauzibile despre cât de pregătită era Casa Inchiziţiei să acţioneze. Oameni trebuiau să sufere pentru a-i asigura Inchizitoarei acoperirea necesară.

Se linişti singură, spunându-şi că toate astea erau, finalmente, în interesul lor suprem, că acţiunile ei aveau drept scop binele superior al Resurgamului, că existenţa ici şi colo a câtorva suflete terorizate reprezenta un preţ mic pentru protejarea unei planete.

Stătea la fereastra biroului ei din Casa Inchiziţiei şi privea strada, unde alt „invitat" era înghesuit într-o maşină electrică boantă, cenuşie. Bărbatul se împleticise când gardienii îl aduseseră acolo. Avea capul şi mâinile legate la spate. Maşina o să gonească prin oraş până o să ajungă la o zonă rezidenţială – până atunci se va fi înserat deja –, iar bărbatul o să fie aruncat în rigolă, la câteva cvartale de locuinţa lui.

Legăturile de la mâini o să-i fie slăbite, însă probabil că el o să mai zacă la pământ câteva minute, gâfâind din greu, icnind şi înţelegând că fusese eliberat. Poate că nişte prieteni o să-l găsească când se duc la bar sau când se întorc de la atelierele de reparaţii. La început n-o să-l recunoască, pentru că bătăile încasate îi tumefiaseră chipul şi îi îngreunaseră cu siguranţă vorbirea. După aceea însă o să-l conducă la casa lui, privind speriaţi peste umăr, pentru eventualitatea în care agenţii guvernamentali care-l aruncaseră în stradă erau în preajmă.

Sau poate că bărbatul o să se scoale singur şi, privind cu greu prin fantele pleoapelor însângerate şi învineţite, o să izbutească să ajungă acasă. Soţia lui îl aştepta, poate mai speriată acum decât oricine din Cuvier. La vederea soţului, o să simtă cumva acelaşi amestec de uşurare şi teroare de care avusese el parte după ce-şi recăpătase cunoştinţa. Ei doi o să se îmbrăţişeze, în ciuda durerilor suferite de bărbat. Apoi ea o să-i cerceteze rănile şi o să cureţe ceea ce putea fi curăţat. Nu o să existe oase rupte, dar pentru siguranţă era necesară o examinare medicală corespunzătoare. Bărbatul o să presupună că fusese

norocos, că agenţii care-l bătuseră fuseseră obosiţi şi plictisiţi după o zi petrecută în celulele de interogare.

Mai târziu, poate, el o să şchiopăteze spre bar pentru a se întâlni cu prietenii. O să comande băutură şi o să le arate, într-un colţ mai discret, rănile cele mai urâte. Aşa o să se răspândească zvonul că le căpătase în Casa Inchiziţiei. Prietenii o să-l întrebe cum de putuse fi bănuit de complicitate cu triumvira, iar el o să râdă şi o să spună că nimic nu putea opri Casa Inchiziţiei; nu acum. Că oricine era măcar pe departe suspectat de obstrucţionarea anchetelor Casei trecea drept un posibil infractor; că urmărirea criminalei fusese sporită la o asemenea intensitate, încât orice delict comis împotriva oricărui braţ al guvernului putea fi considerat ca indicând susţinere tacită a triumvirei.

Khouri privi maşina care se desprinse de trotuar şi acceleră. Abia îşi mai amintea chipul bărbatului. După o vreme toţi arătau la fel, bărbaţi şi femei deopotrivă se înceţoşau şi se contopeau într-un întreg omogen şi înfricoşat. Mâine aveau să urmeze alţii.

Se uită apoi peste clădiri, spre cerul de culoarea vânătăilor. Îşi imagină procesele despre care ştia acum că se derulau dincolo de atmosfera Resurgamului. La cel mult una sau două ore-lumină depărtare, maşinării extraterestre vaste şi implacabile erau angajate în reducerea a trei planetoizi la nivelul unui praf metalic fin. Maşinile nu păreau să se grăbească, nu erau preocupate să lucreze la o scară temporală recognoscibil umană. Ele îşi vedeau de treburi cu calmul discret al unor ciocli.

Khouri îşi aminti ce aflase deja despre Inhibitori, informaţii ce-i fuseseră comunicate după ce se infiltrase în echipajul Voliovei. În zorii timpului existase un război care cuprinsese toată galaxia şi numeroase culturi. În pustiul rămas în urma sa, o specie – sau un grup de specii – decisese că viaţa înzestrată cu raţiune nu mai putea fi tolerată. De aceea creasE maşini a căror unică funcţie era să supravegheze şi să aştepte vigilente semnelele emergenţei unor culturi călătoare printre stele.

Presăraseră capcane prin spaţiul cosmic, bule sclipitoare concepute pentru a-i atrage pe cei lipsiţi de înţelepciune. Capcanele îi alertau pe Inhibitori asupra apariţiei unei noi inteligenţe şi slujeau în acelaşi timp ca mecanisme de testare psihologică, construind un profil al nou-apăruţilor ce aveau să fie în curând eradicaţi.

Capcanele evaluau capacitatea tehnologică a unei culturi emergente şi sugerau maniera în care ea ar fi putut încerca să contracareze ameninţarea Inhibitorilor. Dintr-un motiv pe care Khouri nu-l putea înţelege, şi care cu siguranţă nu-i fusese explicat, răspunsul faţă de emergenţa inteligenţei trebuia să fie proporţional; nu era suficient să distrugi toată viaţa din galaxie sau chiar dintr-un buzunar al galaxiei. Ea simţea că există un scop mai profund al epurărilor Inhibitorilor, pe care încă nu-l înţelegea şi poate că nici n-avea să-l înţeleagă vreodată.

Cu toate acestea, maşinile erau imperfecte şi începuseră să dea rateuri. Nimic însă care să poată fi detectat pe o scară temporală mai mică de câteva milioane de ani. Majoritatea speciilor nu dăinuiau atât, aşa încât ele vedeau doar o continuitate sumbră. Declinul putea fi observat doar pe termen mult mai lung, evidenţiat nu în arhivele culturilor individuale, ci în diferenţele subtile dintre ele. Cota nemiloasă a Inhibitorilor rămânea la fel de ridicată ca întotdeauna, dar metodele lor deveneau mai puţin eficiente, iar timpii de reacţie erau mai lenţi. O eroare profundă şi subtilă din designul maşinilor răzbătuse la suprafaţă. La răstimpuri, câte o cultură scăpa prin năvod, izbutind să se extindă prin spaţiul interstelar înainte ca Inhibitorii s-o poată restricţiona şi epura. După aceea epurarea devenea mai dificilă; nu mai semăna cu chirurgie, ci cu măcelărire.

Amarantinii, creaturile aviare care trăiseră pe Resurgam cu un milion de ani în urmă, fuseseră o asemenea specie. Efortul de a-i epura fusese lung şi îngăduise ca mulţi să se ascundă în diverse refugii secrete. Ultimul act al maşinilor nimicitoare fusese să anihileze biosfera Resurgamului prin

declanşarea unei flame stelare catastrofale. Delta Pavonis revenise la activitatea solară normală, însă Resurgamul începuse abia acum să susţină din nou forme de viaţă.

După ce terminaseră, Inhibitorii dispăruseră înapoi în gerul interstelar. Trecuseră nouă sute nouăzeci de mii de ani.

Apoi sosiseră oamenii, atraşi de enigma dispariţiei culturii amarantine. Conducătorul lor fusese Sylveste, descendentul ambiţios al unei familii bogate de pe Yellowstone. Până când Khouri, Voliova şi *Nostalgia* ajunseseră în sistem, Sylveste îşi pusese în aplicare planurile pentru explorarea stelei neutronice de la marginea sistemului, convins că Hades avea o legătură cu extincţia amarantinilor. El silise echipajul navei stelare să-l ajute, utilizându-şi armele-cache pentru a străpunge învelişurile de maşini defensive şi pătrunzând până la urmă în centrul unui artefact de dimensiunea unui satelit natural – ei îl botezaseră Cerber – de pe orbita stelei neutronice.

Sylveste avusese într-adevăr dreptate în privinţa amarantinilor, dar, verificându-şi teoria, declanşase de asemenea o capcană amorsată a Inhibitorilor. Murise într-o masivă explozie materie-antimaterie din miezul obiectului Cerber.

Şi în acelaşi timp nu murise. Khouri ştia asta, deoarece se întâlnise şi vorbise cu Sylveste după „moartea” sa. Din câte putuse înţelege, Sylveste şi soţia lui fuseseră stocaţi sub formă de simulări chiar în crusta stelei neutronice. Se dovedise că Hades era unul dintre refugiile utilizate de amarantini când fuseseră hăituiţi de Inhibitori. Era un element care făcea parte din ceva mult mai vechi decât amarantinii şi chiar decât Inhibitorii, un sistem transcendent de procesare şi stocare a informaţiilor, o arhivă vastă. Amarantinii găsiseră o cale prin care să intre în el, la fel ca, mult mai târziu, Sylveste. Asta era tot ce ştia Khouri… şi nu dorea să mai ştie nimic în plus.

Ea îl întâlnise o singură dată pe Sylveste în forma lui stocată. În cei peste şaizeci de ani scurşi de atunci – timp

pe care Voliova îl petrecuse înfiltrându-se cu grijă exact în societatea care se temea de ea şi care o ura –, Khouri îşi îngăduise să uite că Sylveste se mai afla acolo, că, dintr-un punct de vedere, continua să fie viu în matricea computaţională Hades. În rarele ocazii când îşi întorsese totuşi mintea spre el, femeia se pomenise întrebându-se dacă Sylveste se gândea oare vreodată la consecinţele acţiunilor lui; dacă amintirea Inhibitorilor îl clintea vreodată din visele găunoase ale propriei sclipiri. Se îndoia în privinţa asta, întrucât Sylveste nu i se păruse un individ prea frământat de rezultatele faptelor sale. Şi în tot cazul, potrivit calculelor lui accelerate, deoarece timpul trecea foarte rapid în matricea Hades, evenimentele acelea erau de acum la secole de timp subiectiv în trecutul lui, la fel de neimportante ca boacănele din copilărie. Foarte puţine îl puteau atinge acolo, aşa că ce rost ar fi avut să-şi facă griji?

Însă asta nu-i ajuta nici pe departe pe cei care continuau să trăiască în exteriorul matricei. Din aceşti peste şaizeci de ani scurşi, Khouri şi Voliova petrecuseră doar douăzeci în afara refrisomnului, pentru că planul de infiltrare fusese în mod necesar lent şi intermitent. Dar din aceşti douăzeci de ani, Khouri se îndoia că trecuse o singură zi în care să nu se gândească la Inhibitori şi să nu-şi facă griji în legătură cu ei.

Acum grija i se transformase în certitudine. Ei se aflau aici; începuse în sfârşit lucrul de care se temuse.

Şi totuşi, nu avea să fie o epurare rapidă şi brutală. Se construia ceva titanic, ceva care necesita materia primă a trei planetoizi. Deocamdată activităţile Inhibitorilor nu puteau fi detectate de pe Resurgam, nici chiar cu sistemele de urmărire instalate pentru observarea luminălucilor ce s-ar fi apropiat de planetă. Khouri se îndoia însă că situaţia va rămâne mult timp aşa. Mai devreme sau mai târziu, activităţile maşinilor extraterestre urmau să depăşească un prag specific şi cetăţenii aveau să înceapă să zărească apariţii stranii pe cer.

Foarte probabil, avea să se dezlănţuie iadul.

Însă până atunci s-ar fi putut să nici nu mai conteze.

CAPITOLUL 10

Xavier văzu o navă detaşându-se din fluxul strălucitor al altor nave de pe principalul coridor de apropiere de Caruselul New Copenhagen, îşi deplie binoclul căştii şi scană spaţiul până se fixă pe navă. Imaginea se lărgi şi se stabiliză, iar profilul cu ţepi ca un peşte-arici al *Păsării-Furtunii* se roti când nava viră lent. Remorcherul de salvare Taurus IV continua să fie lipit cu botul de carcasa ei, aidoma unui parazit care caută o ultimă ciuguleală.

Xavier clipi apăsat, cerând amplificarea transfocării. Imaginea se lărgi, pâlpâi, apoi se contură precis.

— Dumnezeule! murmură el. Ce dracu' ai făcut cu nava mea?

Ceva îngrozitor se întâmplase cu *Pasărea* lui iubită de când o văzuse ultima dată. Porţiuni întregi dispăruseră, rupte pur şi simplu. Nava părea că nu mai fusese în service din vremea *Belle Époque,* nu de acum două luni. Se întrebă unde o dusese Antoinette – poate drept în inima Linţoliului lui Lascaille? Fie asta, fie avusese parte de o ciocnire serioasă cu nişte iele bine înarmate.

— Nu-i nava ta, Xavier. Eu doar te plătesc să ai grijă de ea, la răstimpuri. Dacă vreau s-o transform într-o ladă de gunoi, atunci este exclusiv treaba mea.

— Rahat!

Uitase că rămăsese deschis canalul de comunicaţii costum-navă.

— N-am vrut să…

— Este mult mai rău decât arată, crede-mă.

Remorcherul de salvare se detaşă în ultima clipă, execută o piruetă inutil de complexă, apoi dispăru pe o traiectorie curbă spre casă, de cealaltă parte a Caruselului New Copenhagen. Xavier calculase deja cât va costa remorcherul de salvare. Nu conta cine achita până la urmă nota de plată. Avea să fie al naibii de usturătoare, indiferent dacă era el sau Antoinette, deoarece afacerile lor erau strâns întrepătrunse. Intraseră deja în sectorul

roşu la banca serviciilor şi avea să fie necesar vreun an de servicii retroactive până să se poată târî afară…

Totuşi, ar fi putut să fie mult mai rău. Cu trei zile în urmă, aproape că abandonase speranţa de a o mai revedea vreodată pe Antoinette. Era deprimant cât de repede fericirea regăsirii ei degenerase în obişnuitele lui griji sâcâitoare despre insolvenţă. Abandonarea acelui transportor nu fusese în mod clar inspirată…

Xavier rânji larg. Dar, ce dracu', meritase!

Când Antoinette îşi anunţă apropierea, bărbatul îmbrăcă costumul, ieşi pe învelişul caruselului şi închirie un cadru trijet. Goni pe cei cincisprezece kilometri până la *Pasăre,* apoi o ocoli, asigurându-se că avariile arătau la fel de rele din apropiere pe cât i se păruse iniţial. Niciuna dintre ele n-ar fi dus la scoaterea navei din funcţiune; totul era reparabil din punct de vedere tehnic… dar avea să coste serios.

Aduse după aceea trijetul înaintea provei navei. Pe carcasa neagră zări cele două fante paralele şi luminoase ale ferestrelor cabinei. Antoinette era o siluetă minusculă în cabina cea mai de sus, puntea micuţă pe care o utiliza doar în timpul procedurilor delicate de docare/andocare. Se ridica pentru a acţiona comenzi de deasupra capului; sub braţ avea un clipboard. Părea atât de firavă şi de vulnerabilă, încât toată furia îl părăsi într-o fracţiune de secundă. În loc să-şi facă griji despre avarii, ar fi trebuit să fie fericit că nava o ţinuse în viaţă în tot acest timp.

— Ai dreptate, sunt superficiale, zise el. O s-o reparăm destul de uşor. Ai destul control asupra jeturilor pentru o andocare directă?

— Ajunge să-mi arăţi docul.

Xavier încuviinţă din cap şi viră trijetul, îndepărtându-se pe o curbă de *Pasărea-Furtunii.*

— Vino după mine!

Caruselul New Copenhagen redeveni uriaş. Bărbatul conduse *Pasărea* în jurul obezii, acţionând scurt jeturile până egală viteza de rotaţie a caruselului, după care susţinu pseudoorbita printr-un uruit constant de energie

din pântecul trijetului. Trecură peste un complex de docuri mai mici, puţuri pentru reparaţii luminate de proiectoare aurii sau azurii şi de flash-urile periodice ale echipamentelor de sudură. Un tren-obadă şerpui dedesubt, depăşindu-i, după care Xavier văzu cum umbra *Păsării* o acoperă pe a sa. Privi în sus şi în spate. Cargobotul sosea lin şi fără ezitare, deşi părea uriaş ca un aisberg.

Umbra imensă lunecă şi dispăru, curgând peste scobitura emisferică din obadă cunoscută local drept Craterul lui Lyle, locul de impact în care cargobotul cu propulsie chimică clandestin se izbise de carusel pe când încerca să scape de autorităţi. Era unica avarie serioasă pe care caruselul o suferise în timpul războiului şi, cu toate că putea fi reparată destul de uşor, aducea acum mai mulţi bani ca atracţie turistică decât ar fi făcut-o după revenirea la utilizare normală. Turiştii soseau cu navetele din toată Centura Ruginită ca să se holbeze la locul incidentului şi să audă poveşti despre morţile şi faptele de eroism ce-i urmaseră. Chiar acum Xavier vedea un asemenea grup condus peste înveliş de un ghid; toţi membrii săi erau agăţaţi cu harnaşamentele de o reţea de legături ca o plasă de păianjen care se întindea pe partea de dedesubt a obezii. Întrucât îi cunoscuse pe unii dintre cei care muriseră în accident, el nu putea simţi decât dispreţ pentru turiştii morbizi.

Puţul lui pentru reparaţii se afla ceva mai departe pe obadă. Era al doilea ca mărime de pe carusel şi continua să pară imposibil de strâmt, chiar dacă ar fi ţinut seama de toate elementele *Păsării* pe care Antoinette avusese amabilitatea să le înlăture…

Nava de mărimea unui aisberg se opri în raport cu caruselul, apoi se răsturnă cu prova în jos spre obadă. Prin trâmbele de vapori ce ieşeau din răsuflătorile industriale ale caruselului şi din jeturile micro-*g* ale navei, Xavier văzu cum o plasă de lasere roşii îmbrăţişează *Pasărea,* reperându-i poziţia şi viteza cu precizie de angstromi. Continuând să aplice o acceleraţie de 0,5 *g* cu motoarele principale, *Pasărea* începu să se împingă în slotul alocat în

obadă. Bărbatul rămase locului, dorind să închidă ochii, fiindcă aceasta era partea de care se temea.

Nava înaintă cu o viteză de maximum patru-cinci centimetri pe secundă. Xavier aşteptă până când prova dispăru în carusel, lăsând trei sferturi din *Pasăre* în spaţiu, apoi îşi conduse trijetul în lungul ei. Opri pe o platformă, debarcă şi autoriză trijetul să revină în locul de unde îl închiriase. Privi cum cadrul scheletic se îndepărta spre spaţiul deschis.

Închise totuşi ochii acum, detestând procedura finală de andocare şi-i redeschise după ce simţise tunetele rapide ale clemelor de andocare, care se transmiteau prin docul de reparaţii până la tălpile lui. Sub *Pasăre,* uşi presurizate începură să se închidă. Dacă nava avea să rămână aici o vreme, şi aşa se părea că va fi, ei se puteau gândi chiar la posibilitatea umplerii incintei cu aer, pentru ca maimuţele lui Xavier să poată lucra fără costume. Însă asta era o problemă de care avea să se îngrijească mai târziu.

Xavier se asigură că pasajele conectoare presurizate erau aliniate şi fixate de ecluzele principale ale *Păsării,* ghidându-le manual. După aceea porni către o ecluză de ieşire din compartimentul pentru reparaţii. Se grăbea, aşa că nu se sinchisi să-şi scoată altceva decât mănuşile şi casca. Îşi simţea inima bubuind în piept ca o pompă de aer care avea nevoie de un rotor nou.

Străbătu tubul conector către ecluza cea mai apropiată de puntea de zbor. Lumini pulsau în capătul tubului, arătând că ecluza începuse deja ciclul.

Antoinette ieşea din navă.

Xavier se opri şi-şi aşeză casca şi mănuşile pe podea. Porni să fugă prin tub, la început mai încet, apoi tot mai repede. Uşa ecluzei se deschidea ca un iris cu o lentoare magnifică; vaporii de condens răbufneau dinăuntru în nori albi, groşi. Coridorul se dilată înaintea lui şi timpul se târî încetişor, aşa cum se întâmpla când doi îndrăgostiţi alergau unul spre celălalt într-o holo-idilă proastă.

Uşa se deschise. Antoinette stătea acolo, îmbrăcată în costum, cu excepţia căştii pe care o ţinea sub braţ. Părul

blond, retezat drept, era zbârlit şi lipit pe frunte în şuviţe asudate şi murdare, pielea îi era pământie şi avea cearcăne întunecate sub ochii obosiţi, ca nişte tăieturi însângerate. Chiar de la depărtare, bărbatul îi simţea mirosul de parcă n-ar fi făcut baie de o săptămână.

Lui Xavier nu-i păsa. Se gândea că ea continuă să arate grozav. O trase către el şi pieptarele costumelor lor zăngăniră. Cumva izbuti s-o sărute.

— Mă bucur că eşti acasă, zise el.

— Mă bucur să fiu acasă, replică Antoinette.

— Ai…?

— Da, încuviinţă ea, am reuşit.

Bărbatul nu spuse nimic câteva clipe, dorind cu disperare să nu banalizeze acţiunea ei, pe deplin conştient de importanţa pe care o avusese pentru ea şi de faptul că nimic nu trebuia să-i strice triumful acela. Antoinette trecuse deja prin destule suferinţe şi Xavier n-ar fi dorit în niciun caz să i le sporească.

— Sunt mândru de tine.

— Hei, dacă până şi *eu* sunt mândră de mine, tu cu atât mai mult ar trebui să fii.

— Aşa este. Înţeleg totuşi că au fost şi nişte dificultăţi?

— Să zicem doar că a trebuit să intru în atmosfera lui Tangerine ceva mai rapid decât plănuisem.

— Zombi?

— Zombi, *plus* păianjeni.

— Oho, doi la preţ de unu. Deşi bănuiesc că tu n-ai văzut chiar aşa lucrurile. Şi cum naiba te-ai mai întors dacă acolo erau păianjeni?

Antoinette suspină.

— Este o poveste lungă, Xave. Pe orbita gigantei gazoase s-au întâmplat nişte chestii ciudate şi încă tot nu ştiu ce să înţeleg din ele.

— Ia povesteşte-mi.

— O să-ţi povestesc, dar mai întâi să mâncăm.

— Să mâncăm?

— Da.

Ea zâmbi larg, dezvăluind dinţi murdari.

— Sunt flămândă, Xave. Şi însetată. Da’ însetată rău. Te-a băgat cineva vreodată sub masă la băutură?

Xavier Liu căzu pe gânduri.

— Nu, nu cred.

— Ei bine, acum e marea ta şansă.

Se dezbrăcară, făcură dragoste, rămaseră întinşi încă o oră, făcură duş, se îmbrăcară – Antoinette îşi puse jacheta cea mai bună, de culoarea prunei –, ieşiră, mâncară bine, apoi se îmbătară criţă. Antoinette se bucură de aproape toate momentele respective. Se bucură de fiecare clipă de sex; nu asta era problema. Era de asemenea bine să fie curată – cu adevărat curată, nu genul de curăţenie incompletă posibilă pe navă – şi era bine să fie iarăşi într-un mediu cu gravitaţie, chiar dacă numai 0,5 *g* şi chiar dacă de natură centrifugală. Nu, problema era că, oriunde ar fi privit, orice s-ar fi întâmplat în jurul ei, îi era imposibil să nu-şi spună că nimic din toate astea nu va mai dura mult timp.

Păianjenii o să câştige războiul. O să cucerească întregul sistem, inclusiv Centura Ruginită. Poate că n-o să-i transforme pe toţi în recruţi pentru mintea-stup – mai mult sau mai puţin, ei promiseseră că era ultimul lucru pe care l-ar fi intenţionat –, totuşi se putea garanta că situaţia va fi diferită. În timpul ultimei ocupaţii, scurte, a păianjenilor, Yellowstone nu fusese un loc tocmai vesel. Era greu de văzut unde s-ar fi putut potrivi fiica unui pilot spaţial, care deţinea o singură navă, avariată şi trosnind din toate încheieturile.

„Dar ce dracu’”, îşi spuse ea, convingându-se să adopte o stare de bonomie silită, „nimic din toate astea n-o să se întâmple în seara *asta,* nu?”

Călătoriră cu trenul-obadă. Antoinette voia să mănânce în barul de sub Craterul lui Lyle, unde berea era excelentă, dar Xavier replicase că era ticsit la ora aceea şi ar fi fost mai bine să meargă altundeva. Ea strânse din umeri, acceptându-i argumentul şi fu uşor surprinsă când ajunseră la localul ales de bărbat – un bar numit Robotnik,

aflat de cealaltă parte a obezii – şi îl găsiră aproape pustiu. Când îşi sincroniză ceasul cu Timpul Local Yellowstone, Antoinette înţelese motivul: trecuseră două ore peste ora treisprezece şi era mijlocul după-amiezii, schimbul de noapte în Caruselul New Copenhagen, unde majoritatea petrecerilor serioase aveau loc în timpul „nopţii" Oraşului Abisului.

— N-am fi avut nicio problemă să intrăm în Lyle, se strâmbă ea.

— Să fiu sincer, nu-mi place locul ăla.

— Ah.

— Sunt prea multe animale afurisite. Ştii, când lucrezi cu maimuţe toată ziua… sau *nu,* după cum e cazul… începe să pară o idee al dracului de bună să fii servit de maşini.

Antoinette încuviinţă din cap pe deasupra meniului.

— Mi se pare corect.

Şmecheria din Robotnik era că avea tot personalul format numai din servitori. Era unul dintre puţinele locuri din carusel, cu excepţia atelierelor de reparaţii de calibru industrial, unde vedeai maşini care efectuau munci manuale. Chiar dacă erau vechi şi uzate, genul de servitori ieftini şi robuşti ce fuseseră mereu imuni la Epidemie şi care puteau fi încă fabricaţi, în ciuda capacităţii industriale mult reduse a sistemului după Epidemie şi război. Antoinette bănuia că aveau un anumit farmec vetust, dar farmecul începu să se risipească după ce văzu cum o maşină şchioapă le scăpă berile de patru ori până le aduse de la bar la masă.

— De fapt, zise ea mai târziu, nu-ţi place locul ăsta, aşa-i? Atât doar că-ţi place încă şi mai puţin în Lyle.

— Dacă m-ai întreba, ţi-aş zice că locul ăla are ceva bolnav în el – vreau să zic că transformă o catastrofă civilă majoră într-o atracţie turistică majoră.

— Probabil că tata ţi-ar fi dat dreptate.

Xavier mormăi ceva ininteligibil.

— Povesteşte-mi mai bine ce-a fost cu păianjenii.

Antoinette începu să dezlipească eticheta de pe sticla de bere, aşa cum făcuse cu atâţia ani în urmă, când tatăl ei

menţionase prima dată modul lui preferat de înmormântare.

— Să fiu sinceră, nu ştiu.

Xavier îşi şterse spuma de pe buze.

— Fă şi tu o presupunere.

— Am dat de necaz. Totul mergea perfect – mă apropiam încet şi controlat de Tangerine Dream – când… *bam!*

Ridică un suport de bere şi îl lovi cu degetul în loc de explicaţie.

— Chiar în faţa mea a apărut o navă zombi, gata să intre ea însăşi în atmosferă. Am atins-o din greşeală cu radarul şi m-am ales cu o apostrofare din partea pilotului.

— Nu ţi-a expediat şi un proiectil drept mulţumire?

— Nu. Probabil că avea senzorii dezactivaţi sau poate că nu voia să înrăutăţească situaţia dezvăluindu-şi poziţia prin deschiderea focului. Chestia este că se aruncase în plonjonul ăla – la fel ca mine – fiindcă era *ea însăşi* urmărită de o navă păianjen.

— Asta nu era bine, comentă Xavier.

— Ba chiar deloc. De-aia a trebuit să intru aşa de rapid în atmosferă. La dracu’ cu măsurile de siguranţă, trebuia să ajung cât mai repede acolo! Bestia n-a comentat, dar în timpul coborârii m-am ales cu o mulţime de avarii.

— Dacă ai avut de ales între asta sau a fi capturată de păianjeni, aş zice că ai făcut ce trebuie. Înţeleg că ai aşteptat acolo până când păianjenii au trecut mai departe?

— Nu tocmai.

— Antoinette…

— Te rog să mă asculţi. După ce mi-am înmormântat tatăl, ăla era ultimul loc în care aş fi vrut să mai zăbovesc. Iar Bestiei nu-i plăcea absolut deloc. Dorea să plece la fel de mult ca mine. Problema era că ni se defectase tokamakul la ieşire.

— Eraţi ca şi morţi.

— Aşa ar fi trebuit, încuviinţă Antoinette. Mai ales că păianjenii se aflau tot în preajmă.

Bărbatul se lăsă pe spate în scaun şi dădu peste cap vreo doi centimetri de bere. Acum, când Antoinette era în

siguranţă, acum, când el ştia ce se petrecuse, îl încânta în mod evident să asculte povestea.

— Şi ce s-a întâmplat – ai reiniţializat tokamakul?

— Mai târziu, da, după ce am revenit în spaţiu. A rezistat suficient ca să mă aducă la Yellowstone, dar aveam nevoie de remorcher ca să mă încetinească.

— Ai reuşit aşadar să atingi viteza de evadare sau mai puteai încă să te inserezi pe orbită?

— Nici una, nici alta. Cădeam înapoi spre planetă, aşa că am făcut singurul lucru de care eram în stare şi anume am ţipat după ajutor.

Îşi termină berea şi privi reacţia lui Xavier.

— Ajutor?

— De la păianjeni.

— Vorbeşti serios? Ai avut tupeul – şi coaiele – să faci asta?

— Nu sunt sigură în privinţa coaielor, însă, da, cred că am avut tupeu.

Antoinette surâse larg.

— La dracu', ce altceva puteam face? Să stau acolo şi să mor? Din punctul meu de vedere, cu norii ăia care se apropiau, şi încă al naibii de rapid, întemniţarea într-o minte-stup n-a mai părut lucrul cel mai groaznic din lume.

— Tot nu pot să cred… chiar şi cu visul ăla pe care îl tot ai?

— Mi-am zis că trebuie să fie propagandă. Adevărul nu putea fi chiar *atât* de rău.

— Sau poate că aproape atât de rău.

— Xave, când eşti pe punctul de a muri, iei ce poţi.

Bărbatul arătă spre ea cu gâtul sticlei de bere.

— Dar…

Ea îi citi gândurile.

— Da, sunt tot aici. Mă bucur că ai observat.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei m-au salvat.

Repetă apoi, parcă ar fi vrut să se asigure că asta se întâmplase cu adevărat.

— Păianjenii m-au salvat. Mi-au trimis un fel de dronă-

proiectil sau remorcher, ori ce-o fi fost, care s-a prins de carcasa mea şi mi-a dat un brânci – unul zdravăn de tot –, încât am ieşit din puţul gravitaţional al lui Tangerine. Apoi imediat am început să cad lent spre Yellowstone. Trebuia să iniţializez tokamakul şi să mă redresez, dar măcar dispuneam de timp.

— Şi păianjenii… au plecat?

Antoinette încuviinţă viguros din cap.

— Şeful lor, un tip mai bătrân, mi-a vorbit chiar înainte de a-mi trimite drona. Recunosc că mi-a dat un avertisment serios. A spus că, dacă ne vom mai întâlni vreodată – atenţie, *vreodată* –, mă va omorî. Şi cred că vorbea foarte serios.

— În cazul ăsta, bănuiesc că trebuie să te consideri norocoasă. Vreau să spun că nu toţi scapă de păianjeni cu un simplu avertisment.

— Aşa zic şi eu.

— Bătrânul ăla – păianjenul – era vreunul de care noi să fi auzit până acum?

Ea clătină din cap.

— A zis că-l cheamă Clavain, doar atât. Mie nu mi-a spus nimic numele ăsta.

— Doar nu *acel* Clavain?

Antoinette încetă să se mai joace cu suportul pentru bere şi-l privi.

— Şi cine ar fi *acel* Clavain?

Bărbatul o examină de parcă ar fi fost uşor prostuţă sau cel puţin îngrijorător de uitucă.

— Îţi spune ceva cuvântul „istorie”? Chestia aia plictisitoare despre trecut. Înţelegi la ce mă refer – Epidemia Fuziunii şi tot restul.

— Xave, eu nu mă născusem pe atunci. Nu mă interesează nici măcar la nivel academic.

Îşi ridică sticla spre lumină.

— Mai vreau una. Care crezi că ar fi şansele s-o capăt în următoarea oră?

Xavier pocni din degete spre servitorul cel mai apropiat. Maşina se răsuci, încremeni, făcu un pas în direcţia lor şi

se prăbuşi.

După ce reveniră în locuinţa lor, Antoinette căzu pe gânduri. Seara, când efectele cele mai rele ale berii trecuseră, lăsându-i capul limpede, totuşi ţiuind uşor, ea se furişă în biroul lui Xavier, iniţializă consola care părea recuperată dintr-un muzeu şi începu să interogheze centrul de date al caruselului pentru informaţii despre Clavain. Trebuia să admită că i se trezise curiozitatea, dar, chiar dacă ar fi fost curioasă în timpul drumului spre casă, ar fi trebuit să aştepte până acum pentru a accesa arhivele la nivel de sistem. Ar fi fost prea riscant să expedieze o interogaţie din *Pasărea,* iar memoriile navei nu erau chiar cele mai cuprinzătoare.

Antoinette nu cunoscuse decât mediul post-Epidemie, aşa că nu se aştepta să găsească realmente informaţii utile, chiar dacă datele căutate ar fi putut exista cândva. Reţelele de date ale sistemului fuseseră reconstruite aproape de la zero în anii post-Epidemie, însă mare parte din cele arhivate anterior fuseseră denaturate sau şterse în timpul crizei.

Spre surprinderea ei, existau multe informaţii despre Clavain, sau cel puţin despre un *anume* Clavain. Faimosul Clavain, despre care avea cunoştinţă Xavier, se născuse pe Pământ cu mult timp în urmă, în secolul XXII, în una dintre ultimele veri perfecte înainte ca gheţarii să înainteze şi planeta să devină un bulgăre de zăpadă imaculată. Plecase pe Marte şi luptase împotriva Agregaţilor în prima lor întrupare. Antoinette reciti datele acelea şi se încruntă: *împotriva* Agregaţilor? Continuă însă lectura.

Clavain devenise faimos pe Marte. Fusese poreclit „Măcelarul din Tharsis”, omul care schimbase cursul Bătăliei Protuberanţei. El autorizase utilizarea armelor nucleare, cu mercur roşu şi cu fază-spumă împotriva păianjenilor, săpând pe faţa planetei cratere sticloase cu diametre de kilometri. În conformitate cu unele relatări, acţiunile lui îl desemnau fără ezitare drept criminal de război. Pe de altă parte, potrivit unor rapoarte mai puţin

partizane, faptele lui Clavain puteau fi interpretate ca salvatoare a milioane de vieţi, atât de păianjeni, cât şi de aliaţi, care ar fi fost altfel pierdute într-o prelungită campanie de teren. În mod egal, existau rapoarte despre eroismul lui, despre cum salvase vieţile unor soldaţi şi civili, despre cum suferise el însuşi multe răni, îşi revenise şi se întorsese pe linia frontului. Când păianjenii doborâseră turnul aerian de andocare de la Chryse, Clavain fusese imobilizat sub sfărâmături timp de optsprezece zile fără hrană sau apă, cu excepţia rezervelor din combinezon. Când îl scoseseră, îl găsiseră strângând la piept o pisică ce fusese de asemenea prinsă sub ruine, cu spinarea ruptă, totuşi încă în viaţă, pe care o alimentase din raţiile lui. Pisica murise după o săptămână. Clavain avusese nevoie de trei luni ca să-şi revină.

Însă cariera lui nu se sfârşise atunci. Fusese capturat de regina păianjenilor, femeia numită Galiana, creatoarea porcăriei cu păianjenii. Galiana îl ţinuse prizonier luni în şir şi-l eliberase după ce se negociase încetarea focului. Între cei doi foşti adversari existase mereu o legătură stranie. Când pacea instabilă începuse să se dezintegreze, Clavain încercase să meargă la regina păianjenilor pentru a îndrepta situaţia. Se presupune că el „dezertase” în misiunea respectivă, se alăturase Agregaţilor, le acceptase în creier maşinile remodelatoare şi devenise unul dintre păianjenii minţii-stup.

Şi tot atunci Clavain dispăruse, mai mult sau mai puţin, din istorie. Antoinette trecu repede peste restul înregistrărilor şi găsi numeroase rapoarte care pomeneau despre el, apărând ici şi colo, în următorii patru sute de ani. Era posibil, nu putea nega asta. Clavain nu mai era tânăr când dezertase, dar cu ajutorul criogeniei şi al dilatării temporale ce însoţeau în mod firesc orice călătorii stelare, era posibil ca el să fi trăit propriu-zis doar câteva decenii din acele patru secole. Iar asta fără să ţină măcar seama de genul de terapii de rejuvenare care existaseră înainte de Epidemie. Era *posibil* ca individul să fi fost Clavain, dar putea la fel de bine să fi fost altcineva cu

acelaşi nume. Care erau şansele ca viaţa lui Antoinette Bax să se intersecteze cu a unui personaj istoric major? Ea nu avusese niciodată parte de asemenea întâmplări.

Tresări. Dinapoia uşii biroului se auzeau gălăgie, zgomote de obiecte răsturnate şi bubuituri, apoi Xavier ridică glasul, protestând. Antoinette închise terminalul şi ieşi.

Ceea ce văzu o făcu să icnească. Xavier era lipit de un perete, cu tălpile la vreo trei centimetri deasupra podelei. Îl ţintuia acolo – dureros, fără doar şi poate – un manipulator al unui proxy poliţist, negru-lucios şi cu multe braţe. Maşina – Antoinette se gândi din nou la coliziunea de coşmar a mai multor perechi de foarfeci negre, uriaşe – năvălise în birou, răsturnând fişete şi ghivece cu plante.

Se uită la proxy. Deşi toţi păreau aproape identici, Antoinette ştia pur şi simplu că era acelaşi care o vizitase la bordul *Păsării,* condus de acelaşi pilot.

— Rahat! zise ea.

— Bună ziua, domnişoară Bax!

Maşina îl coborî, nu tocmai blând, pe Xavier pe podea. Bărbatul tuşi şi suflă greu, frecându-şi o zonă dureroasă de sub gât. Încercă să vorbească, dar nu izbuti decât să horcăie răguşit o serie de vocale.

— Domnul Liu, rosti proxy, m-a stânjenit în decursul investigaţiilor.

Xavier tuşi din nou.

— Eu… doar… nu m-am ferit destul de iute din drum.

— Ai păţit ceva? îl întrebă Antoinette.

— Sunt bine, răspunse el recâştigând o parte din culoarea pe care o pierduse cu o clipă în urmă.

Se întoarse către maşina care ocupa majoritatea biroului şi care acum întorcea pe toate părţile unele obiecte, iar pe altele le examina cu mulţimea sa de membre.

— Ce dracu’ vrei?

— Răspunsuri, domnule Liu. Răspunsuri la exact aceleaşi întrebări care m-au intrigat şi la vizita anterioară.

Antoinette se încruntă spre maşină.

— Rahatul ăsta te-a vizitat în absenţa mea?

Îi răspunse proxy:

— Exact, domnişoară Bax. Am simţit că era necesar din cauză că n-aţi cooperat.

Xavier o privi pe Antoinette.

— A fost la bordul *Păsării,* confirmă femeia.

— Şi?

Proxy răsturnă un fişet şi începu să scotocească cu aparentă plictiseală prin hârtiile revărsate dinăuntru.

— Domnişoara Bax mi-a arătat că transporta un pasager într-un sarcofag de refrisomn. Explicaţia ei, confirmată de Căminul Idlewild, a fost o încurcătură administrativă, urmată de readucerea corpului în Cămin.

Antoinette strânse din umeri, ştiind că trebuia să recurgă la un bluf pentru a scăpa.

— Şi?

— Corpul era deja mort, iar dumneata n-ai mai ajuns la Căminul Idlewild. La scurt timp după plecarea mea, te-ai îndreptat spre spaţiul interplanetar.

— De ce aş fi procedat aşa?

— Exact asta doresc să aflu, domnişoară Bax.

Proxy abandonă hârtiile şi împinse fişetul într-o parte, şfichiuind zumzăitor dintr-un membru cu muchii ascuţite, acţionat de un piston.

— L-am întrebat pe domnul Liu, dar el nu m-a ajutat deloc. Nu-i aşa, domnule Liu?

— Ţi-am spus ce ştiam.

— Poate că ar trebui să mă interesez mai îndeaproape şi de dumneata, domnule Liu, ce crezi? Judecând după arhivele poliţiei, ai un trecut foarte interesant. L-ai cunoscut bine pe James Bax, nu-i aşa?

Xavier strânse din umeri.

— Cine nu l-a cunoscut?

— Ai lucrat pentru el, ceea ce implică o cunoaştere nu doar superficială, n-ai zice?

— Noi am avut o înţelegere de afaceri. Eu îi reparam nava – repar o mulţime de nave. Asta nu înseamnă că am fost căsătoriţi.

— Dar ai ştiut neîndoios că James Bax era un personaj

care ne interesa pe noi, domnule Liu. Un individ pe care nu-l preocupau în mod excesiv noţiunile de bine şi rău. Un individ pe care nu-l tulburau detalii insignifiante ca legile.

— De unde era el să ştie? replică Xavier. Rahaţii ca voi fac legile din mers.

Proxy se mişcă cu viteză orbitoare, devenind o ceaţă neagră învolburată. Antoinette simţi doar curentul produs când trecu pe lângă ea, iar în clipa următoare Xavier era din nou ţintuit de perete, însă acum mai sus şi aparent cu o forţă mult mai mare. Horcăia strangulat şi trăgea cu mâinile de manipulatoarele maşinii într-un efort disperat de a se elibera.

— Domnule Liu, ştiai că dosarul Merrick n-a fost niciodată închis în mod satisfăcător?

Xavier nu putea răspunde.

— Dosarul Merrick? repetă Antoinette.

— Lyle Merrick, răspunse proxy. Îl cunoşti pe individ. Un comerciant, ca tatăl dumitale. Aflat de partea greşită a legii.

— Lyle Merrick a murit…

Xavier începuse să se învineţească la faţă.

— Însă dosarul lui n-a fost niciodată închis, domnişoară Bax. Au rămas multe întrebări nerezolvate. Ce ştii despre Decizia Mandelstam?

— Alta dintre noile voastre legi de rahat?

Maşina îl lăsă pe Xavier să cadă pe podea. Bărbatul îşi pierduse cunoştinţa. Antoinette speră că-şi pierduse doar cunoştinţa.

— Domnişoară Bax, tatăl dumitale l-a cunoscut pe Lyle Merrick. Xavier Liu l-a cunoscut pe tatăl dumitale. Alăturând acestor date înclinaţia dumitale de a transporta corpuri moarte în zona de război fără nicio explicaţie logică la care să mă pot gândi, nu-i de mirare că voi doi ne interesaţi în asemenea măsură, n-ai crede?

— Dacă-l mai atingi o dată pe Xavier…

— Ce vei face, domnişoară Bax?

— O să…

— Nu vei face nimic. Eşti lipsită de orice putere aici. În

incinta aceasta, nu există nici măcar videocamere sau microfoane de securitate. O ştiu pentru că am verificat.

— Labagiule!

Maşina se apropie de ea.

— Desigur, s-ar putea să transporţi asupra dumitale vreun dispozitiv camuflat.

Antoinette se lipi cu spatele de peretele biroului.

Proxy extinse un manipulator. Ea se retrase şi mai mult, sugându-şi abdomenul, dar în zadar. Proxy îşi coborî manipulatorul pe obrazul ei, destul de blând, însă Antoinette era oribil de conştientă de dezastrul pe care l-ar fi putut face maşina dacă ar fi dorit. După aceea manipulatorul îi mângâie gâtul şi continuă să coboare, zăbovindu-i deasupra sânilor.

— L… labagiule!

— Cred că este posibil să ai asupra ta o armă sau droguri.

Urmă o înceţoşare metalică şi acelaşi curent repulsiv de aer. Femeia tresări, dar totul durase doar o secundă. Proxy îi sfâşiase jacheta; jacheta ei favorită de culoarea prunei fusese făcută zdrenţe. Pe dedesubt purta o vestă fără mâneci, neagră, mulată pe corp, cu buzunare pentru scule. Antoinette se zbătu şi înjură, însă maşina continuă s-o ţină strâns. Desena forme pe vestă, trăgând-o şi îndepărtând-o de pielea ei.

— Trebuie să mă asigur, domnişoară Bax.

Ea se gândi la pilotul proxy, inserat chirurgical într-un recipient din oţel undeva în pântecul cuterului de poliţie care se afla probabil în apropiere, cu puţin mai mult decât un sistem nervos central şi câteva anexe banale.

— Eşti un rahat cu minţile prăjite.

— Sunt doar… *meticulos,* domnişoară Bax.

Înapoia maşinii se auzi o bubuitură şi un zăngănit. Proxy încremeni. Antoinette îşi ţinu răsuflarea, la fel de nedumerită. Se întrebă dacă pilotul anunţase mai mulţi proxy de distracţia care avea să urmeze.

Maşina se îndepărtă de femeie şi se întoarse foarte lent. În faţa ei se afla acum un zid maro-portocaliu şi negru,

şocant, care se unduia. Potrivit estimării lui Antoinette, erau cel puţin şase-şapte urangutani şi cam tot atâtea gorile cu spinări argintii amplificate. Toate fuseseră augmentate pentru poziţie bipedă completă şi toate purtau arme improvizate… în unele cazuri nu tocmai improvizate.

Gorila din faţă ţinea în mâini o cheie franceză comic de uriaşă. Când vorbi, glasul îi suna aproape complet în subsonice, ceva ce Antoinette mai degrabă simţea în stomac, decât auzea.

— Dă-i drumul, rosti gorila.

Proxy îşi cântări şansele. Probabil că le-ar fi învins pe toate hiperprimatele. Avea tasere, pistoale cu adezivi şi alte chestii afurisite. Ar fi ieşit însă o mizerie mare, ar fi trebuit date multe explicaţii şi nu exista nicio garanţie că proxy n-ar fi suferit destule stricăciuni înainte de a putea supune sau omorî toate primatele.

Nu merita să se obosească, mai ales când în spatele celor mai multe specii de hiperprimate existau sindicate şi lobby-uri politice foarte puternice. Convenţiei Ferrisville i-ar fi fost mult mai greu să explice moartea unei gorile sau a unui urangutan decât a unui om, mai cu seamă în Caruselul New Copenhagen.

Proxy se retrase şi-şi plie majoritatea membrelor. Pentru o clipă, zidul de hiperprimate refuză să-i permită să plece şi Antoinette se temu că va urma vărsare de sânge. Însă salvatorii ei nu doriseră decât să-şi demonstreze hotărârea.

Zidul se desfăcu în două şi proxy ieşi grăbit.

Antoinette suspină prelung. Ar fi dorit să le mulţumească hiperprimatelor, însă prima ei grijă, cea mai urgentă, era Xavier. Îngenunche lângă el şi-i atinse gâtul. Simţi pe ceafă o răsuflare animalică, fierbinte.

— El este bine?

Femeia privi chipul magnific al gorilei, care părea sculptat în cărbune.

— Cred că da. Cum aţi ştiut?

Glasul superb de bas hurui:

— Xavier apasă buton de panică. Noi venim.

— Mulţumesc.

Gorila se retrase puţin, dominând-o cu statura ei.

— Nouă ne place Xavier. Xavier ne tratează bine.

Ulterior Antoinette îşi examină resturile jachetei. I-o dăruise tata, când ea împlinise şaptesprezece ani. Îi fusese mereu cam micuţă – când o purta, aducea mai degrabă cu jacheta unui matador –, dar fusese mereu favorita ei şi simţise întotdeauna că o făcea să arate bine. Acum era distrusă într-un fel imposibil de reparat.

După ce primatele plecaseră şi Xavier se sculase în picioare, zguduit, dar în esenţă nevătămat, făcură ce putură pentru a aranja camera. Avură nevoie de câteva ore, din care cele mai multe petrecute cu reordonarea hârtiilor. Xavier fusese mereu meticulos cu păstrarea documentelor; chiar şi când firma se îndrepta spre faliment, el spunea că nu intenţionează să le dea ticăloşilor de creditori mai multe muniţii decât aveau deja.

Până la miezul nopţii, locul arăta din nou respectabil. Antoinette ştia însă că nu se terminase. Proxy o să revină, iar data următoare o să se asigure că nu vor exista niciun fel de primate salvatoare. Chiar dacă el n-avea să afle niciodată ce făcuse femeia în zona de război, existau o mie de feluri prin care autorităţile o puteau scoate din lumea afacerilor. Proxy putea să fi sechestrat deja *Pasărea.* El nu făcea nimic altceva – Antoinette trebuia să-şi reamintească întruna că îl pilota un om – decât să se joace cu ea, să-i transforme viaţa într-un şir mizerabil de griji, pentru a se amuza când nu şicana şi hărţuia pe altcineva.

Se gândi să-l întrebe pe Xavier de ce fusese atât de interesat de foştii asociaţi ai tatălui ei, mai ales de Lyle Merrick, apoi decise să dea totul uitării, cel puţin până dimineaţă.

Xavier ieşi şi mai cumpără două beri, pe care le băură în timp ce puneau la locurile lor ultimele mobile.

— Totul se va rezolva până la urmă, îi zise el.

— Eşti sigur?

— O meriţi, Antoinette. Tu eşti un om bun. N-ai vrut

nimic altceva decât să îndeplineşti dorinţa tatălui tău.

— Atunci, de ce mă simt ca o idioată?

— N-ar trebui, răspunse bărbatul şi o sărută.

Făcură dragoste din nou – părea că trecuseră câteva zile de când o făcuseră ultima dată –, după care Antoinette adormi şi se adânci prin straturi de anxietate tot mai vagă, până când conştiinţa încetă să mai funcţioneze. Visul propagandei demarhiste preluă atunci iniţiativa: cel în care ea se afla într-o navă de linie atacată de păianjeni, visul în care era dusă la baza lor din cometă şi pregătită pentru operaţia chirurgicală care s-o integreze în mintea-stup.

Însă acum exista o deosebire. Când Agregaţii veniră să-i deschidă craniul şi să-şi afunde maşinăriile în el, cel care se aplecă deasupra ei îşi înlătură masca chirurgicală pentru a dezveli chipul pe care ea îl recunoştea acum din textele de istorie, din cele mai recente consemnări. Era chipul unui patriarh bătrân, cu părul şi barba albe, cu faţa ridată şi expresivă, tristă şi veselă deopotrivă, o faţă care, în orice alte circumstanţe, ar fi părut a unui bunic înţelept şi bun.

Era faţa lui Nevil Clavain.

— Ţi-am zis să nu-mi mai ieşi niciodată în cale, spuse el.

Cuibul-Mamă se afla la un minut-lumină în spatele lui, când Clavain instrui corveta să se întoarcă şi să înceapă manevra de decelerate, urmând datele de navigaţie primite de la Skade. Peisajul stelar se rotea ca şi cum ar fi fost acţionat de un mecanism bine lubrifiat, iar umbre şi lumini alburii se scurgeau peste bărbat şi peste siluetele celor doi pasageri ai săi. Corveta era nava cea mai rapidă din flota intrasistem a Agregaţilor, totuşi înghesuirea a trei persoane în ea aducea cu un exerciţiu matematic de ambalare optimă. Clavain era fixat în centuri de siguranţă pe scaunul pilotului, cu comenzi tactile şi afişaje vizuale în imediata apropiere. Puteai pilota nava fără măcar să clipeşti, însă fusese de asemenea concepută să reziste atacurilor cibernetice care ar fi putut slăbi comenzile

neurale de rutină. Clavain o pilota oricum prin comenzi tactile, deşi abia dacă mişcase un deget în ultimele ore. Sinteze tactice îi aglomerau câmpul vizual, concurând pentru atenţia lui, dar pe o rază de şase ore-lumină nu existaseră indicii de activitate inamică.

Chiar în spatele său, ţinându-şi genunchii paralel cu umerii lui, se aflau Remontoire şi Skade. Fuseseră inseraţi în spaţii cu formă umană, între suprafeţele interioare ale compartimentelor pentru arme şi ale rezervoarelor pentru combustibil şi, precum Clavain, purtau costume spaţiale uşoare. Blindajele negre ale costumelor îi reduceau la nivelul unor extensii abstracte ale interiorului corvetei. Abia exista loc pentru costume, cât despre spaţiul necesar îmbrăcării lor, nici nu putea fi vorba.

Skade?

[Da, Clavain.]

Crezi că acum îmi poţi spune încotro mergem?

[Urmează pur şi simplu planul de zbor şi vom ajunge acolo la timp. Maestrul Lucrărilor ne aşteaptă.]

Maestrul Lucrărilor? Este cineva pe care-l cunosc?

Zări curba uşoară a zâmbetului lui Skade reflectată în geamul corvetei.

[Vei avea în curând plăcerea.]

Bărbatului nu trebuia să i se spună că locul spre care se îndreptau se afla în aceeaşi parte a haloului de comete ce conţinea Cuibul-Mamă. În spaţiul de aici nu exista nimic cu excepţia vidului şi a cometelor, ba chiar şi acestea din urmă erau puţine. Agregaţii le transformaseră pe unele în momeli pentru a-i ademeni pe inamici şi amplasaseră pe altele senzori, bombe şi sisteme de bruiaj, totuşi Clavain nu ştiuse că asemenea activităţi se desfăşurau aşa aproape de casă.

În timpul zborului, accesă fluxurile de ştiri la nivel de sistem. Doar agenţiile inamice cele mai partizane afirmau că demarhiştii ar mai fi avut acum şanse de victorie. Majoritatea vorbeau deschis despre înfrângere, deşi formulările erau întotdeauna în termeni ambigui: *încetarea ostilităţilor, concesii faţă de unele solicitări ale inamicului,*

redeschiderea negocierilor cu Agregaţii... litania continua, dar nu era greu să citeşti printre rânduri.

Atacurile împotriva activelor Agregaţilor se răriseră, iar rata succeselor se diminuase pe măsură. Inamicul se concentra acum spre protejarea propriilor baze şi a punctelor întărite, însă era depăşit chiar şi acolo. Majoritatea bazelor trebuiau realimentate cu provizii şi muniţii de la principalele centre de producţie, ceea ce însemna convoaie de nave-robot care se întindeau pe traiectorii lungi şi solitare prin sistem. Agregaţii le interceptau cu uşurinţă; nici măcar nu merita să le captureze încărcătura. Demarhiştii lansaseră programe de urgenţă pentru a-şi recăpăta o parte din competenţele în nanofabricaţie de care se bucuraseră înainte de Epidemia Fuziunii, dar zvonurile provenite din laboratoarele lor militare indicau eşecuri teribile, echipe întregi de cercetători transformate în mâzgă cenuşie de replicatori scăpaţi de sub control. Era ca o rederulare a secolului XXI.

Şi cu cât deveneau mai disperaţi, cu atât le erau mai groaznice eşecurile.

Forţele de ocupaţie Agregate capturaseră cu succes o serie de avanposturi şi instauraseră rapid regimuri-marionetă, îngăduind existenţei cotidiene să continue aproape la fel ca înainte. Deocamdată nu începuseră programe de conversie neurală în masă, dar criticii lor spuneau că era doar o chestiune de timp înainte ca populaţii întregi să fie subjugate cu implanturi Agregate şi înrobite în mintea-stup strivitor de uniformă. Grupări ale Rezistenţei izbutiseră câteva atacuri distrugătoare împotriva puterii Agregate din respectivele state-marionetă, încheind coaliţii vagi cu Skyjacki, hiperporci, iele şi alte fracţiuni similare din sistem, pe care le aliaseră împotriva noii autorităţi. Tot ce făceau, se gândi Clavain, era să accelereze probabilitatea implementării unei forme de recrutare neurală, fie numai şi pentru binele public.

Deocamdată însă Yellowstone şi spaţiul din imediata sa apropiere – Centura Ruginită, habitatele de pe orbite înalte, caruselele şi roiurile de nave stelare parcate – nu

fuseseră vizate. Deşi se confrunta cu propriile probleme, Convenţia Ferrisville continua să menţină un control de faţadă. De mult timp ambele tabere erau mulţumite să aibă o zonă neutră, unde spionii puteau schimba informaţii şi unde agenţii sub acoperire puteau să contacteze terţi şi să ademenească posibili colaboratori, simpatizanţi sau dezertori. Unii spuneau însă că şi aceasta nu era decât o situaţie temporară, că Agregaţii nu o să se mulţumească cu ocuparea majorităţii sistemului, că ei controlaseră Yellowstone doar pentru câteva decenii şi nu o să dea cu piciorul ocaziei de a o revendica definitiv. Ocupaţia lor anterioară fusese o intervenţie pragmatică la invitaţia demarhiştilor, dar a doua avea să fie o aplicare a controlului totalitarist într-un fel pe care istoria nu-l mai văzuse de secole.

Aşa afirmau teoriile curente, dar dacă până şi ele n-ar fi fost decât o prognoză disperat de optimistă?

Skade îi spusese că semnalele provenite de la armele pierdute fuseseră detectate cu peste treizeci de ani în urmă. Memoriile pe care le căpătase Clavain şi datele la care avea acum acces îi confirmau povestea, dar nu exista niciun fel de explicaţie a motivului pentru care recuperarea armelor devenise brusc o chestiune de urgenţă vitală pentru Cuibul-Mamă. Skade afirmase că până atunci războiul ar fi îngreunat orice tentativă, dar cu certitudine aceasta nu era decât o parte din adevăr. Trebuia să mai existe ceva: o criză sau ameninţarea unei crize, care făcuse ca recuperarea armelor să devină atât de importantă. Ceva speriase Sanctuarul Interior.

Clavain se întrebă dacă Skade – şi, implicit, Sanctuarul Interior – ştia despre lupi ceva ce nu-i spuseseră deocamdată. După întoarcerea Galianei, lupii fuseseră consideraţi o ameninţare neliniştitoare, totuşi îndepărtată, ceva care să stârnească îngrijorare doar când omenirea va pătrunde mai adânc în spaţiul interstelar. Dar dacă apăruseră noi informaţii? Dacă lupii se aflau mai aproape?

Bărbatul ar fi dorit să alunge ideea aceasta, însă constată că n-o putea face. Pentru restul călătoriei

gândurile lui descriseră cercuri ca vulturii pe cer, examinând ideea din toate unghiurile, disecând-o. Clavain se sili să-şi îngroape întrebările sub gânduri conştiente abia când Skade îşi împinse din nou gândurile în capul lui.

[Aproape am ajuns, Clavain. Ai înţeles că nimic din ce vei vedea în continuare nu poate fi împărtăşit cu restul Cuibului-Mamă, da?]

Bineînţeles. Sper că aţi fost discreţi în ceea ce faceţi aici. Dacă aţi atras atenţia inamicului, aţi putea compromite totul.

[Nu, nu i-am atras atenţia.]

Nu asta era ideea, ci faptul că n-ar fi trebuit să existe niciun fel de operaţiuni pe o rază de zece ore-lumină în jurul...

[Ascultă-mă, Clavain.]

Skade se aplecă înainte şi plasa harnaşamentului de siguranţă se contură, întinsă, pe curbele negre ale costumului ei spaţial.

[Trebuie să-nţelegi ceva: de acum războiul nu mai este grija noastră principală. Îl vom câştiga.]

Nu-i subestima pe demarhişti.

[Ah, nici vorbă! Dar trebuie să-i trecem în planul secund. Unicul subiect serios acum este recuperarea armelor din clasa-iad.]

Trebuie să fie neapărat recuperare? Sau te-ai mulţumi şi cu distrugerea lor?

Clavain îi privi cu atenţie reacţia. Mintea lui Skade era închisă pentru el chiar şi după ce fusese admis în Consiliu.

[Distrugere? În numele Pământului, de ce am vrea să le distrugem?]

Mi-ai spus că principalul vostru obiectiv este de a le opri să cadă în mâini greşite.

[Da, asta este esenţa.]

Aşadar, ai îngădui să fie distruse? Distrugerea ar avea acelaşi efect, nu? Şi bănuiesc că ar fi mult mai simplu din punct de vedere logistic.

[Finalul preferat de noi este recuperarea.]

Preferat?

[Foarte preferat.]

Motoarele corvetei accelerară brusc. O cochilie cometară întunecată deveni vizibilă în întuneric. Proiectoarele frontale ale navei îi baleiară suprafaţa, cercetând şi iscodind. Cometa se rotea lent, mai rapid decât Cuibul-Mamă, totuşi în limite rezonabile. Clavain estimă că bulgărele de zăpadă murdară avea diametrul de şapte-opt kilometri – cu un ordin de magnitudine mai mic decât căminul său. Putea fi ascuns cu uşurinţă în interiorul cav al Cuibului-Mamă.

Corveta se apropie de suprafaţa neagră cu aspect de spumă a cometei, îşi opri deriva prin jeturi sacadate de flăcări violete, apoi lansă gheare de ancorare. Acestea izbiră solul şi străpunseră ghemul aproape invizibil de epoxid, ţesut în jurul cometei pentru ranforsare structurală.

Aţi lucrat ceva, albinuţelor. Câţi oameni ai aici, Skade?

[Niciunul. Doar o mână dintre noi au fost vreodată aici şi nimeni nu locuieşte permanent. Toate activităţile au fost complet automate. Un agent operativ din Consiliul Închis vine periodic să verifice stadiul lucrărilor, dar în general servitorii au lucrat nesupravegheaţi.]

Servitorii nu sunt atât de inteligenţi.

[Ai noştri sunt.]

Clavain, Remontoire şi Skade îşi puseră căştile şi părăsiră corveta prin ecluza dinspre suprafaţă, sărind peste câţiva metri de vid până atinseră membrana de ranforsare. Aceasta îi prinse ca o bandă adezivă şi oscilă înainte şi înapoi, până le amortiză energia de impact. După ce membrana îşi încetă oscilaţiile, Clavain îşi desprinse cu blândeţe braţul de pe suprafaţa adezivă şi se ridică în capul oaselor. Adezivul era îndeajuns de sofisticat ca să cedeze la mişcări normale, dar rămânea lipicios în cazul unei acţiuni atât de energice încât să desprindă pe cineva de pe cometă la viteza de evadare. În mod similar, membrana era rigidă sub forţe normale, dar se deforma elastic la coliziunea cu un obiect care avea viteza mai mare

de câţiva metri pe secundă. Mersul era posibil, cu condiţia să fie rezonabil de lent, dar orice altceva mai impetuos ar fi dus la imobilizarea subiectului până când acesta se destindea.

Skade, uşor de recunoscut după casca ei cu creastă, porni înainte, urmând probabil un semnal de ghidare la care avea acces doar ea. După cinci minute, ajunseră la o depresiune mică în suprafaţa cometei. Clavain distinse o apertură neagră de intrare în punctul cel mai adânc al depresiunii, aproape invizibilă pe fundalul negrului de funingine al suprafeţei. Membrana prezenta un orificiu circular protejat de o flanşă inelară.

Skade îngenunche şi adezivul îi cuprinse genunchii prin intermediul curgerii capilare. Ea ciocăni de două ori în muchia flanşei, apoi aşteptă. După circa un minut, din beznă apăru un servitor, depliind o mulţime de picioare şi apendice articulate când ieşi din orificiul strâmt. Semăna cu un greier de fier războinic şi Clavain recunoscu modelul general de constructor – în Cuibul-Mamă existau mii de asemenea maşini –, totuşi în mişcările acesteia exista ceva neliniştitor de sigur, ba chiar trufaş.

[Clavain, Remontoire… vă fac cunoştinţă cu Maestrul Lucrărilor.]

Servitorul?

[Te asigur că Maestrul este mai mult decât un simplu servitor.]

Skade trecu pe limbaj verbal.

— Maestre… dorim să vizităm interiorul. Te rog, permite-ne accesul.

Glasul Maestrului zumzăi ca un roi de viespi.

— Nu cunosc aceste două persoane.

— Clavain şi Remontoire deţin amândoi autorizarea Consiliului Închis. Poţi să-mi citeşti mintea şi vei vedea că nu vorbesc sub ameninţarea lor.

Urmă o pauză, timp în care maşina se apropie de Skade, extrăgându-şi tot corpul din flanşă. Avea multe picioare şi braţe, unele terminate prin tălpi cu pensete, altele prin cleşti specializaţi, unelte sau senzori. De ambele părţi ale

capului de forma unei prisme triunghiulare, existau grupuri de senzori majori, strânşi laolaltă ca nişte ochi compuşi multifaţetaţi. Skade rămase nemişcată în timp ce servitorul avansă, apoi se opri lângă ea, dominând-o mult în înălţime. Maşina îşi coborî capul şi-l mişcă într-o parte şi în alta, apoi îl ridică.

— Vreau să citesc şi minţile lor.

— Te rog.

Servitorul se apropie de Remontoire, coborî capul şi-l baleie. Dură ceva mai mult decât cu Skade. Apoi, aparent satisfăcut, trecu la Clavain. Bărbatul îl simţi scotocindu-i prin minte, cercetând-o energic şi sistematic. În timp ce-l sonda, un torent de mirosuri, sunete şi imagini vizuale reamintite îi izbucni în conştiinţă, dispărând fulgerător pentru a fi înlocuite de altele. La răstimpuri, maşina se oprea, revenea şi apela o imagine anterioară, asupra căreia zăbovea suspicioasă. Pe altele le răsfoia cu dezinteres. Procesul fu milos de rapid, totuşi Clavain se simţi parcă răscolit pe dinăuntru.

Apoi scanarea încetă, torentul se opri şi mintea redeveni doar a lui.

— Acesta este conflictual, rosti servitorul. Pare să aibă îndoieli. Am dubii în privinţa lui. Nu pot accesa structuri neurale profunde. Poate că ar trebui să-l scanez la rezoluţie mai înaltă. O procedură chirurgicală minoră ar permite…

Skade îl întrerupse.

— Nu este necesar, Maestre. El are dreptul la îndoielile acelea. Vrei să ne laşi acum să trecem?

— Aşa ceva nu este în ordine. Este contrar regulilor. O intervenţie chirurgicală limitată…

Maşina continua să-l fixeze pe Clavain cu grupurile ei de senzori.

— Maestre, aceasta este o comandă directă. Lasă-ne să trecem.

Servitorul se trase într-o parte.

— Foarte bine. Mă supun sub ameninţare. Voi insista ca vizita să fie scurtă.

— Nu te vom reţine, zise Skade.

— Nu, nu o veţi face. Veţi lăsa de asemenea armele afară. Nu voi permite accesul dispozitivelor cu densitate energetică ridicată în interiorul cometei mele.

Clavain coborî ochii spre centura utilitară a propriului costum şi desprinse pistolul-boser cu rază mică de a cărui existenţă aproape că nu avusese habar. Se aplecă să aşeze pistolul pe gheaţă, dar în aceeaşi clipă Maestrul Lucrărilor se mişcă cu iuţeala unui şfichi de bici şi-i luă arma din mână. Clavain o văzu apoi rotindu-se în bezna de deasupra, azvârlită cu o viteză mai mare decât cea de evadare. Skade şi Remontoire procedară la fel, iar Maestrul le trată pistoalele cu acelaşi şfichi rapid. După care servitorul se întoarse, cu picioarele ca o ceaţă metalică dansantă, şi pătrunse înapoi prin gaură.

[Haideţi! Nu-i plac vizitatorii şi devine iritat dacă zăbovim prea mult.]

Remontoire le împinse un gând în minţi.

[Vrei să zici că *acum* nu este iritat?]

Ce dracu-i ăsta, Skade?

[Un servitor, bineînţeles, doar că este ceva mai inteligent decât majoritatea… asta te nelinişteşte?]

Clavain o urmă pe femeie prin flanşă, într-un tunel, mai mult plutind decât păşind, călăuzindu-se printre pereţii ca ai unui gâtlej din gheaţă compactată. Până la confiscarea pistolului, abia dacă fusese conştient de existenţa sa, dar acum se simţea parcă vulnerabil fără el. Îşi pipăi centura utilitară, însă nu conţinea nimic altceva care să-i poată sluji ca armă împotriva servitorului, dacă i-ar fi atacat. Avea câteva cleme şi gheare miniaturale, două balize semnalizatoare de mărimea unui degetar şi un spray de etanşare standard. Unicul obiect care se apropia cât de cât de o armă reală – spray-ul avea raza de acţiune de numai doi-trei centimetri, deşi semăna cu o armă – era un cuţit piezoelectric, care ar fi putut străpunge materialul unui costum spaţial, dar n-ar fi avut niciun efect împotriva unei maşini blindate sau chiar împotriva unui adversar bine antrenat.

Ştii foarte bine că da. Mintea nu mi-a fost niciodată invadată de o maşină... în niciun caz în felul în care tocmai a făcut-o asta.

[Ea trebuie să ştie că poate avea încredere în noi.]

În timp ce îl sondase, Clavain simţise gustul cu iz metalic al inteligenţei maşinii. *Cât de inteligentă este? De nivel Turing?*

[Mai sus. Cel puţin de nivel-alfa. Haide, nu-ţi mai etala aura asta de dezgust moralizator! Cândva ai acceptat maşini care erau aproape la fel de inteligente ca tine.]

Am avut timp să-mi revizuiesc opinia despre supravieţuire.

[Mă întreb dacă motivul este că te simţi ameninţat de ea.]

Să mă simt ameninţat de o maşină? Nu. Tot ce simt, Skade, este milă. Milă că ai lăsat maşina asta să devină inteligentă, dar în acelaşi timp ai silit-o să devină sclava ta. Nu mi-am închipuit că asta e credinţa noastră.

Simţi prezenţa tăcută a lui Remontoire.

[Sunt de acord cu Clavain. Până acum am reuşit să ne descurcăm fără maşini inteligente, Skade. Nu pentru că ne-am teme de ele, ci pentru că ştim că orice entitate inteligentă trebuie să-şi aleagă propriul destin. Totuşi, servitorul ăsta nu are liber-arbitru, nu-i aşa? Nu are decât inteligenţă. Una fără cealaltă este un simulacru. Noi am purtat războaie pentru chestiuni mult mai mărunte.]

Undeva înaintea lor se zărea o strălucire mov-pal, la lumina căreia se putea distinge configuraţia naturală a pereţilor tunelului. Clavain zări silueta subţiratică a servitorului, conturându-se neagră pe sursa de lumină. „Probabil că a ascultat conversaţia asta”, gândi el, „ne-a auzit dezbătând ce reprezintă el.”

[Regret că a trebuit s-o facem, dar n-am avut alternativă. Aveam nevoie de servitori inteligenţi.]

[Este sclavie insistă Remontoire.]

[Vremurile disperate cer măsuri disperate.]

Clavain miji ochii spre semiîntunericul purpuriu. *De ce atâta disperare? Credeam că nu facem altceva decât să*

recuperăm nişte bunuri pierdute.

Maestrul Lucrărilor îi duse în interiorul cometei, cerându-le să se oprească într-o bulă mică, lipsită de aer, aflată în peretele interior al corpului ceresc cav. Se poziţionară, fixându-şi membrele în chingi de reţinere ataşate de cadrul rigid din metal aliat al bulei. Aceasta era etanşată ermetic faţă de incinta principală a cometei. Vidul ce fusese obţinut în interior avea un grad atât de ridicat, încât până şi pierderea de vapori a costumului lui Clavain ar fi cauzat o degradare inacceptabilă.

Clavain se uită în incintă. Dincolo de sticlă se afla o cavernă de dimensiuni ameţitoare. Era scăldată în lumină albastră, fermecătoare, ticsită cu maşini vaste şi degaja o senzaţie aproape subliminală de activitate animată. Pentru o clipă, scena se dovedi prea complexă ca s-o înţeleagă. Avea impresia că privea în adâncurile perspectivei unei picturi medievale fabulos de detaliate, care vrăjea prin arcadele întrepătrunse şi turlele unei cetăţi celeste strălucitoare, întrezărind în arhitectură nenumăraţi îngeri din foiţă de argint, escadrile după escadrile, cât vedeai cu ochii, pierzându-se în infinitul de azur. Apoi înţelese scara interiorului şi-şi dădu seama cu un tresărit perceptibil că îngerii nu erau decât maşini îndepărtate: cârduri de servitori constructori care traversau vidul cu miile în timp ce-şi vedeau de sarcinile lor. Comunicau între ei prin lasere, iar împrăştierile şi reflexiile razelor generau strălucirea albastră tremurătoare din cavernă. Şi era într-adevăr rece, bărbatul o ştia. Pereţii incintei erau presăraţi de conurile negre şi acoperite de proeminenţe ce aparţineau motoarelor crio-aritmetice, care calculau non-stop pentru a absorbi căldura activităţii industriale intense, care altfel ar fi făcut cometa să fiarbă.

Atenţia lui Clavain se îndreptă către motivul activităţii. Nu se miră să vadă navele – nu se miră nici măcar să constate că erau nave stelare –, totuşi rămase uimit de stadiul construcţiei în care ajunseseră. Se aşteptase la carcase pe jumătate terminate şi acum nu-i venea să

creadă că în curând vor fi gata de zbor. Erau douăsprezece, una lângă alta în schele geodezice de susţinere. Aveau forme identice şi erau negre şi lucioase ca nişte torpile sau ca nişte balene eşuate pe plajă, ghimpate în preajma pupei de la traversele ieşite în afară şi nacelele propulsiilor Agregate. Deşi nu existau comparaţii vizuale evidente, avea convingerea că fiecare navă era lungă de minimum trei-patru kilometri, mult mai mare decât *Mătrăguna.*

Skade zâmbi, observându-i evident reacţia.

[Impresionat?]

Cine n-ar fi?

[Acum înţelegi de ce Maestrul era atât de îngrijorat de riscul descărcării accidentale a unor arme sau chiar de suprasarcina unui motopropulsor. Desigur, te întrebi de ce am reînceput să le construim.]

Este o întrebare corectă. Este posibil ca lupii să aibă vreo legătură cu asta?

[Poate că ar trebui să-mi spui de ce crezi că am încetat să le construim.]

Mă tem că nimeni n-a avut niciodată decenţa să mi-o spună.

[Eşti un tip inteligent şi trebuie să-ţi fi formulat unele teorii personale.]

O clipă Clavain se gândi să-i spună că de fapt chestiunea nu-l preocupase niciodată, că decizia de stopare a construirii navelor stelare fusese luată când el se afla în adâncul spaţiului, că devenise un fapt împlinit până se întorsese el şi că – ţinând seama de nevoia imediată de a-şi ajuta tabăra să câştige războiul – nu fusese oricum subiectul cel mai presant.

Însă aşa ceva ar fi fost o minciună. Stoparea construirii îl neliniştise întotdeauna.

În general, se presupune că am încetat să mai construim nave din motive economice egoiste sau pentru că ne îngrijora posibilitatea ca propulsiile să cadă în mâinile cui nu trebuia – Ultranauţi şi alte facţiuni indezirabile. Sau că am descoperit un defect fatal în designul lor, care duce la

explozia aleatorie a propulsiilor.

[Da, şi în prezent se vehiculează cel puţin alte şase-şapte teorii, de la cele mai vag plauzibile, până la cele ridicol de paranoice. Care ar fi fost în opinia ta motivaţia?]

Dintre clienţii noştri, am avut o relaţie stabilă doar cu demarhiştii. Ultranauţii şi-au cumpărat propulsiile la mâna a doua sau a treia ori le-au furat pur şi simplu. Însă odată ce relaţia noastră cu demarhiştii a început să se deterioreze, ceea ce s-a întâmplat după ce Epidemia Fuziunii le-a distrus economia, ne-am pierdut principalul client. Ei nu şi-au mai putut permite tehnologia noastră, iar noi nu am fost dispuşi s-o vindem unei facţiuni care dădea semne tot mai vădite de ostilitate.

[Un răspuns foarte pragmatic.]

N-am găsit niciodată vreun motiv pentru a căuta o explicaţie mai profundă.

[Există, desigur, un grăunte de adevăr în asta. Factorii economici şi politici au jucat într-adevăr un rol, dar a mai existat ceva. Nu poate să-ţi fi scăpat atenţiei că programul nostru intern de construire de nave fusese mult redus.]

Aveam de purtat un război şi dispuneam de suficiente nave pentru nevoile noastre.

[Este adevărat, dar nici navele acelea nu erau active. Traficul interstelar de rutină fusese masiv redus, iar călătoriile între aşezări Agregate din alte sisteme se reduseseră la minimum.]

O dată în plus, efectele războiului...

[Au avut un rol remarcabil de mic în această privinţă, cu excepţia asigurării unei acoperiri convenabile.]

Fără să vrea, Clavain aproape că izbucni în râs.

Acoperire?

[Dacă s-ar fi aflat motivul real, atunci panica s-ar fi răspândit în tot spaţiul populat de oameni. Tulburările socio-economice ar fi fost incomparabil mai mari decât orice efecte ale războiului actual.]

Şi bănuiesc că n-o să-mi spui motivul?

[Dintr-un punct de vedere, ai avut dreptate. Era legat de lupi, Clavain.]

Bărbatul clătină din cap.

Nu se poate.

[De ce nu?]

Pentru că noi am aflat de lupi abia după întoarcerea Galianei. Iar Galiana nu i-a întâlnit decât după ce noi ne-am despărţit.

Nu era nevoie să-i reamintească lui Skade că ambele evenimente se petrecuseră la mult timp după edictul de stopare a construirii navelor.

Casca lui Skade încuviinţă aproape imperceptibil.

[Este adevărat, dintr-un punct de vedere. Cu certitudine, Cuibul-Mamă a obţinut informaţii detaliate despre natura maşinilor abia după întoarcerea Galianei. Însă existenţa lupilor – faptul că ei se află în spaţiul cosmic – era cunoscută de mulţi ani.]

Nu se poate. Galiana a fost prima care i-a întâlnit.

[Nu. Ea a fost doar prima care s-a întors vie – sau cel puţin prima care s-a întors, sub o formă sau alta. Anterior existaseră doar raportări îndepărtate, cazuri misterioase ale unor nave ce dispăruseră, SOS-uri stranii. În decursul anilor, Consiliul Închis a colaţionat raportările acelea şi a ajuns la concluzia că lupii, sau ceva ca lupii, bântuiau prin spaţiul interstelar. Vestea era destul de rea în sine, însă concluzia a fost încă şi mai neliniştitoare – şi a dus la edict. Patternul pierderilor arăta că maşinile, indiferent ce ar fi fost ele, se ghidau după semnătura specifică pentru motoarele noastre. Am conchis că lupii erau atraşi spre noi de emisiile neutrino-tau care ne caracterizează propulsiile.]

Şi Galiana?

[Când s-a întors, am ştiut că avusesem dreptate. Iar ea a dat un nume inamicului nostru. Măcar asta i-o datorăm.]

Skade intră apoi în mintea lui şi plantă o imagine. Îi arătă o beznă nemiloasă, presărată cu o brumă de stele slabe, fără putere. Stelele nu făceau nimic pentru a alunga întunericul, ci slujeau doar pentru a-l face mai absolut şi mai rece. Aşa percepea Skade cosmosul acum – în esenţă, la fel de ostil vieţii ca şi o baie în acid. Dar între stele

exista şi altceva decât pustiu. Maşinile pândeau în spaţiile acelea, preferând bezna şi frigul. Skade îl făcu pe Clavain să simtă izul crud al inteligenţei lor. Comparativ, procesele gândirii Maestrului Lucrărilor păreau reconfortante şi prietenoase. În felul cum gândeau maşinile exista ceva bestial, o foame furioasă de înrobire care eclipsa toate celelalte consideraţii.

O sete de sânge sălbatică, feroce.

[Ei au fost dintotdeauna acolo, ascunzându-se în beznă, privind şi aşteptând. Vreme de patru secole, noi am fost extrem de norocoşi, deoarece am bâjbâit prin noapte, producând zgomote şi lumini, anunţându-ne prezenţa în galaxie. Cred că din unele puncte de vedere ei trebuie să fie orbi sau poate că există anumite tipuri de semnale pe care le selectează din percepţiile lor. De exemplu, nu s-au îndreptat niciodată spre sursa transmisiunilor noastre radio sau TV, fiindcă altfel ne-ar fi adulmecat *en masse* cu secole în urmă. Asta nu s-a întâmplat deocamdată. Poate că sunt concepuţi pentru a reacţiona numai la semnele indiscutabile ale unei culturi călătoare printre stele, nu la ale unor culturi doar tehnologice. Sunt simple speculaţii, desigur, dar ce altceva putem face decât să speculăm?]

Clavain se uită la cele douăsprezece nave stelare noi-nouţe.

Şi acum? De ce am reînceput construirea lor?

[Pentru că acum putem. *Mătrăguna* a fost un prototip pentru aceste douăsprezece nave mult mai mari. Ele au propulsii silenţioase. Graţie anumitor rafinamente introduse în topologia propulsiilor, am reuşit să reducem cu două ordine de magnitudine fluxul de neutrino-tau. Este departe de perfecţiune, dar ar trebui să ne permită să reluăm călătoriile interstelare fără teama imediată de a-i atrage pe lupi. Bineînţeles, tehnologia respectivă va trebui să rămână strict sub controlul Agregaţilor.]

Bineînţeles.

[Mă bucur că vedem lucrurile în acelaşi fel.]

Bărbatul privi din nou navele. Cele douăsprezece forme negre erau versiuni mai mari ale *Mătrăgunei,* cu carcasele

ajungând la un diametru maxim de circa două sute cincizeci de metri. Aveau pântecele la fel de rotofeie ca vechile luminăluci cu pasageri destinate colonizărilor, care fuseseră proiectate să transporte multe zeci de mii de adormiţi îngheţaţi.

Şi ce se va întâmpla cu restul omenirii? Ce se va întâmpla cu toate navele vechi care mai sunt încă utilizate?

[Noi am făcut tot ce putem. Agenţii Consiliului Închis au reuşit să recâştige controlul unor nave proscrise. Ele au fost evident distruse; noi nu le putem folosi, iar propulsiile existente nu pot fi convertite în mod sigur în designul de tip stealth.]

Nu pot?

Skade trimise în mintea lui Clavain imaginea unui planetoid mic, poate un satelit natural; într-o emisferă strălucea roşu-vişiniu scobitura din care fusese smulsă o bucată uriaşă.

[Nu.]

Nu cred că a existat vreun moment în care să vă gândiţi că ar putea fi util să împărtăşiţi informaţia asta, nu-i aşa?

În spatele vizorului căştii ei cu creastă, femeia zâmbi îngăduitor.

[Clavain… Clavain. Eşti mereu dispus să crezi în binele superior al omenirii. Atitudinea ta mi se pare încurajatoare, realmente. Totuşi, la ce ar fi putut sluji aceste destăinuiri? Informaţia respectivă este deja prea delicată pentru a fi partajată chiar şi cu majoritatea Agregaţilor. Nu îndrăznesc să-mi imaginez ce efect ar avea asupra restului omenirii.]

Bărbatul ar fi vrut s-o contrazică, dar ştia că avea dreptate. Trecuseră decenii de când o afirmaţie a Agregaţilor fusese luată în serios. Până şi despre un avertisment atât de urgent şi direct ca acesta s-ar fi presupus că avea intenţii duplicitare.

Şi dacă tabăra lui ar fi capitulat, predarea sa ar fi fost considerată un vicleşug.

Poate că ai dreptate. Poate. Eu însă tot nu înţeleg de ce aţi început brusc să construiţi din nou nave.

[Ca pură măsură de precauţie, dacă vom avea nevoie de ele.]

Clavain studie din nou navele. Chiar dacă fiecare dintre ele ar fi avut capacitatea de a transporta doar cincizeci-şaizeci de mii de adormiţi – şi păreau perfect capabile să transporte mult mai mult decât atât –, flota lui Skade ar fi reuşit să evacueze aproape jumătate din populaţia Cuibului-Mamă.

Ca pură măsură de precauţie – asta-i tot?

[Ei bine, mai există *într-adevăr* problema măruntă a armelor de clasă-iad. Două nave plus prototipul vor constitui forţa operativă pentru recuperare. Ele vor deţine armele cele mai avansate din arsenalul nostru şi vor conţine tehnologii recent dezvoltate de natură avantajoasă tactic.]

Presupun că la fel ca sistemele pe care le testaţi.

[Mai trebuie efectuate unele teste suplimentare, însă răspunsul este afirmativ…]

Skade se desprinse de chingă.

— Maestru al Lucrărilor, noi am terminat aici. Musafirii mei au văzut destul. Potrivit ultimei tale estimări, când vor fi navele apte pentru zbor?

Servitorul, care se pliase şi-şi încolăcise apendicele într-un ghem strâns, îşi roti capul şi i se adresă:

— Peste şaizeci şi una de zile, opt ore şi treisprezece minute.

— Mulţumesc. Fă tot posibilul să scurtezi termenul. Clavain nu mai vrea să zăbovească, nu-i aşa?

Clavain nu spuse nimic.

— Vă rog să mă urmaţi, spuse Maestrul Lucrărilor şfichiuind cu un membru spre ieşire.

Era nerăbdător să-i conducă înapoi la suprafaţă.

Clavain avu grijă să fie cel dintâi în urma sa.

Se strădui din răsputeri să-şi păstreze mintea cât mai goală şi mai calmă cu putinţă, concentrându-se exclusiv asupra aspectelor mecanice ale sarcinii curente. Întoarcerea la suprafaţa cometei păru să dureze mai mult decât coborârea. Maestrul Lucrărilor mergea înaintea lor,

acoperind întreaga secţiune a tunelului şi înaintând cu grijă meticuloasă. Dispoziţia îi era imposibil de descifrat, totuşi Clavain avea impresia că era foarte bucuros că scape de ei trei. Fusese programat să se ocupe de operaţiunile de aici cu zel protector şi bărbatul nu putea să nu admire modul morocănos în care îi primise. De-a lungul vieţii, avusese de-a face cu mulţi roboţi şi servitori programaţi cu multe personalităţi convingătoare în mod superficial, însă acesta era primul care păruse nemulţumit în mod real de compania oamenilor.

Pe la jumătatea drumului, Clavain se opri brusc.

Staţi puţin.

[Ce s-a întâmplat?]

Nu ştiu, costumul meu înregistrează o mică pierdere de presiune în mănuşă. Probabil că ceva din perete a rupt materialul.

[Imposibil. Peretele este gheaţă cometară uşor compactată. Ar fi ca şi cum te-ai tăia cu fum.]

Clavain aprobă din cap.

Atunci m-am tăiat cu fum. Sau poate că în perete era înglobat un ciob ascuţit.

Se întoarse şi ridică mâna, ca să fie văzută. Pe dosul mănuşii stângi pâlpâia trandafiriu un petic în formă de săgeată, care indica regiunea generală a unei lente pierderi de presiune.

[Are dreptate, Skade zise Remontoire.]

[Nu-i nimic grav. O poate repara după ce revenim în corvetă.]

Îmi simt mâinile reci. Mi-am mai pierdut mâna asta o dată. N-am de gând s-o pierd iarăşi.

O auzi pe femeie şuierând, un sunet nestăpânit de nerăbdare umană pură.

[Atunci repar-o.]

Clavain încuviinţă din cap şi bâjbâi cu spray-ul de la centura utilitară. Reglă duza la valoarea cea mai îngustă şi-i lipi vârful de mănuşă. Agentul de etanşare ieşi ca un vierme subţire şi cenuşiu, se solidifică instantaneu şi aderă la materialul costumului. Bărbatul mişcă duza sinuos, în

sus şi în jos şi de la stânga la dreapta, până ce viermele acoperi toată mănuşa.

Mâna îi era rece, dar în acelaşi timp îl durea, deoarece străpunsese mănuşa cu lama cuţitului piezoelectric. O făcuse fără să fi scos cuţitul de la centură, printr-un singur gest fluid, când mişcase o mână peste centură şi orientase cuţitul cu mâna cealaltă. Ţinând seama de dificultăţi, se descurcase bine, scăpând de o rană mai gravă.

Clavain puse spray-ul la loc, la centură. În cască îi răsuna un sunet regulat de avertisment, iar mănuşa continua să pulseze roz – îi putea vedea strălucirea colorată în jurul marginilor agentului de etanşare –, totuşi senzaţia de frig se diminua. Rămăsese o mică scurgere reziduală, însă nimic care să-i cauzeze dificultăţi.

[Ei bine?]

Cred că am rezolvat. După ce ajungem în corvetă, o să mă uit mai atent.

Spre uşurarea lui Clavain, incidentul păru închis. Servitorul îşi reluă drumul şi ei trei îl urmară. Într-un târziu, tunelul străpunse suprafaţa cometei. Clavain simţi momentul de vertij obişnuit şi aşteptat când stătu iarăşi pe suprafaţa exterioară, deoarece atracţia gravitaţională a cometei era atât de slabă, încât abia putea fi detectabilă şi era foarte uşor, printr-o simplă răsturnare a percepţiilor, să se imagineze lipit cu tălpile de un tavan negru ca tăciunele şi cu capul în jos deasupra neantului infinit. Apoi însă momentul acela trecu şi el redeveni sigur pe sine. Maestrul Lucrărilor se plie înapoi în flanşă, după care dispăru în tunel.

Ei trei înaintară iute spre corveta care-i aştepta, o prismă triunghiulară perfect neagră, pe fundalul peisajului stelar.

[Clavain…?]

Da, Skade.

[Te deranjează dacă te întreb ceva? Maestrul Lucrărilor a raportat că aveai îndoieli… a fost o observaţie corectă sau a fost derutat de vechimea extremă a memoriilor tale?]

Poţi răspunde tu însăţi la întrebarea asta.

[Acum eşti convins de necesitatea de a recupera armele? Mă refer la nivel visceral.]

Nimic nu mi-a fost vreodată mai clar. Înţeleg perfect că avem nevoie de armele acelea.

[Simt că eşti onest. Înţelegi, aşa este?]

Da, aşa cred. Ceea ce mi-ai arătat a făcut totul mult mai clar.

Se afla cu zece-doisprezece metri înaintea lui Skade şi a lui Remontoire şi se mişca pe cât de iute cuteza. Când ajunsese la cel mai apropiat cordon de amarare a corvetei se opri brusc şi se întoarse complet, ţinând cordonul cu o mână. Gestul fu suficient ca să-i determine pe Skade şi Remontoire să încremenească.

[Clavain…]

El smulse cuţitul piezoelectric de la centură şi-l înfipse în membrana din plastic care învelea cometa. Setase cuţitul la ascuţime maximă şi-l deplasă pe lungime, deschizând o spintecătură în membrană. Se deplasă apoi aidoma unui crab, tăind mai întâi pe o lungime de un metru, apoi de doi metri, iar cuţitul fluieră prin membrană fără să întâlnească aproape niciun fel de rezistenţă. Trebuia să se ţină zdravăn de cordon, aşa că nu izbuti să taie mai mult de patru metri.

Până nu spintecase membrana, nu putuse aprecia dacă va fi suficient de lungă, însă o senzaţie din măruntaie îl anunţă că era îndeajuns. Întregul petic de sub corvetă era tras acum de elasticitatea restului materialului. Spintecătura se lungea şi se lăţea fără niciun efort din partea lui: patru metri, apoi şase, apoi zece… se deschidea ca un fermoar în toate direcţiile. Prinşi înapoia ei, Skade şi Remontoire erau îndepărtaţi acum de aceeaşi forţă elastică.

Totul durase una sau două secunde. Era totuşi mai mult decât suficient pentru Skade.

Aproape imediat cum înfipse cuţitul, Clavain o simţi atacându-i mintea, înţelegând că el încerca să fugă. În clipa aceea, bărbatul percepu o putere neurală brutală, pe care n-o bănuise niciodată. Skade dezlănţuia împotriva lui

absolut tot ce avea, renunţând la precauţie şi secretomanie. Clavain simţea algoritmi de căutare şi distrugere care traversau vidul pe unde radio pentru a-i sfredeli craniul, îngropându-se prin straturile suprapuse ale minţii lui, căutând şi înhăţând rutinele fundamentale care i-ar fi permis să-l paralizeze ori să-l facă să-şi piardă cunoştinţa sau pur şi simplu să-l ucidă. Dacă el ar fi fost un Agregat simplu, femeia l-ar fi omorât în câteva microsecunde, instruindu-i implanturile neurale să se autodistrugă într-o orgie incendiară de căldură şi presiune, iar el ar fi fost pierdut. Aşa însă simţi doar o durere de parcă cineva i-ar fi bătut un piron de fier în ţeastă, cu cruzime, lovitură cu lovitură.

Totuşi, îşi pierdu cunoştinţa. Episodul nu durase mai mult de două-trei secunde, dar când îşi reveni, simţi o dislocare şi nu-şi putu reaminti unde se afla sau ce făcea. Nu rămăsese decât un imperativ chimic arzător, scris în adrenalina care continua să-i inunde sângele. Nu ştia exact ce anume o cauzase, dar senzaţia era implacabilă: o teamă străveche, de mamifer. Fugea de ceva şi viaţa îi era în pericol. Era suspendat cu o mână de un cordon metalic perfect întins. Privi în lungul cordonului – în sus – şi văzu o navă, o corvetă, plutind deasupra lui şi ştiu, sau speră, că acela era locul unde trebuia să ajungă.

Începu să se tragă cu braţele în lungul cordonului spre nava care aştepta, amintindu-şi pe jumătate ceva ce iniţiase el însuşi şi pe care trebuia să-l continue. Apoi durerea spori chiar mai mult şi îşi pierdu din nou cunoştinţa.

Clavain se trezi când se opri, lovindu-se de membrana din plastic. Simţi iarăşi un imbold intens şi se strădui să înţeleagă ceva din situaţia dificilă în care ştia, în mod vag, că se află. Deasupra lui era nava pe care şi-o reamintea de la trezirea anterioară. Suise centimetru cu centimetru pe cordon, încercând să ajungă la ea. Sau poate coborâse pe cordon, încercând să evadeze de la bordul ei?

Se uită în lateral peste suprafaţa necunoscută pe care stătea şi văzu două siluete care-i făceau semne cu braţele.

[Clavain…]

Vocea – prezenţa feminină din capul lui – era puternică, totuşi nu complet lipsită de compasiune. Se simţea o undă de regret, totuşi era genul de regret pe care o profesoară îl poate manifesta faţă de un elev promiţător care a dezamăgit-o. Oare vocea era dezamăgită pentru că el era pe cale să dea greş sau pentru că aproape reuşise?

Nu ştia. Simţea că, dacă ar fi putut analiza evenimentele cu atenţie, dacă ar fi fost lăsat liniştit măcar un minut, atunci ar fi putut pune toate piesele cap la cap. Existase ceva, nu? O sală uriaşă, plină cu forme întunecate, ameninţătoare.

Tot ce-i trebuia era linişte şi pace.

În acelaşi timp însă, în mintea lui zbârnâia ceva: o alarmă cauzată de pierdere de presiune. Îşi privi exteriorul costumului, căutând pulsaţia roz ce ar fi trebuit să indice rana. O zări: o pată trandafirie pe dosul palmei în care ţinea acum cuţitul. Puse cuţitul înapoi în locul gol de la centură şi se întinse instinctiv către spray-ul pentru etanşare. Atunci înţelese că folosise deja spray-ul şi că pata roz se scurgea pe lângă conturul unei coji cu formă complicată alcătuită din agent de etanşare întărit. Viermele cenuşiu solidificat părea să formeze o complexă inscripţie runică.

Se uită la mănuşă din alt unghi şi distinse un mesaj mâzgălit în urma întortocheată lăsată de vierme: *NAVA.*

Era scrisul lui.

Cele două siluete ajunseseră la capetele spintecăturii care se căsca precum o rană în gheaţă şi se îndreptau acum către el cât puteau de iute. Clavain estimă că aveau să ajungă la baza ghearei de andocare în mai puţin de un minut. El ar fi avut nevoie cam de tot atâta timp ca să se caţăre pe cordon. Se întrebă dacă ar fi trebuit să sară spre navă, sperând că va aprecia corect şi nu va pluti dincolo de corvetă, dar în adâncul minţii ştia că membrana adezivă nu-i va îngădui să se propulseze cu picioarele în ea. Trebuia să suie pe cordon trăgându-se cu braţele, în ciuda durerii din cap şi a sentimentului constant că era pe

punctul de a-şi pierde din nou cunoştinţa.

Leşină iarăşi, dar pentru mai puţin timp de data asta, iar când îşi văzu mănuşa şi siluetele apropiindu-se dedesubtul lui, bănui că avea dreptate să se îndrepte spre navă. Atinse ecluza exact când prima siluetă – care, văzu el, avea o creastă pe cască – ajunse la gheara de ancorare.

Percepţiile îi spuneau că suprafaţa cometei este un perete vertical negru, din care ieşeau pe orizontală cordoanele de ancorare. Cele două siluete erau muşte lipite pe peretele acela, ghemuite şi deformate, gata să traverseze acelaşi pod pe care el tocmai îl trecuse. Clavain căzu în ecluză şi apăsă cu palma pe comanda de urgenţă a represurizării. Uşa exterioară se închise silenţios şi aerul începu să se reverse înăuntru. Instantaneu simţi cum durerea din cap i se diminuează şi icni înaintea uşurării reale de moment.

Comanda prioritară permise uşii interioare să se deschidă aproape înainte ca uşa exterioară să se fi etanşat. Clavain se năpusti în interiorul corvetei, se împinse cu picioarele în peretele îndepărtat, se izbi cu capul de un perete despărţitor şi după aceea se lovi de partea frontală a deckului pentru zbor. Nu se sinchisi să se mai aşeze pe scaun ori să-şi încheie centurile de siguranţă. Activă pur şi simplu jeturile corvetei – le deschise la maximum într-o rafală de urgenţă – şi auzi o duzină de sirene care-i zbierară că aşa ceva nu era recomandabil.

Recomandăm oprirea imediată a motoarelor. Recomandăm oprirea imediată a motoarelor.

— Gura! răcni Clavain.

Pentru o secundă, corveta se îndepărtă de suprafaţa cometei. Parcurse poate doi metri şi jumătate, apoi cordoanele de ancorare se extinseră la tensiunea maximă şi rămaseră perfect întinse. Şocul îl expedie într-un perete şi simţi cum ceva se rupe ca o crenguţă uscată undeva între inima şi mijlocul lui. Cometa se mişcase de asemenea, dar numai imperceptibil; la fel de bine putea să fi fost ancorat de o stâncă imobilă aflată în centrul universului.

— Clavain.

Glasul se auzise prin radioul corvetei. Era un glas extraordinar de calm. Memoriile lui reîncepuseră să se asambleze în poziţiile corecte şi, cu o uşoară ezitare, se simţi în stare să-i dea un nume torţionarului său.

— Salut, Skade!

Durerea îl sfâşia în timp ce vorbea; în mod sigur îşi fracturase cel puţin o coastă şi probabil îşi învineţise încă vreo două.

— Clavain… spune-mi ce intenţionezi.

— Se pare că încerc să fur nava asta.

Bărbatul se aşeză în scaun, făcând o grimasă înaintea multiplelor focare de durere. Gemu când se aplecă şi reţeaua de chingi îi apăsă brusc şi puternic pieptul. Jeturile de propulsie ameninţau să intre în modul automat de închidere. Expedie comenzi disperate spre corvetă. Retragerea ghearelor de ancorare n-ar fi ajutat în cazul acesta: n-ar fi făcut decât să-i tragă spre navă pe Skade şi pe Remontoire – acum îşi amintea ambele nume –, după care cei doi aveau să fie pe exteriorul fuzelajului, unde trebuiau să rămână. Probabil că n-aveau să păţească nimic dacă îi abandona în spaţiu, să plutească, dar aceasta era o misiune a Consiliului Închis. Aproape nimeni nu ştia că ei se aflau aici.

— Putere maximă… rosti Clavain pentru sine.

Ştia că o rafală la putere maximă l-ar fi îndepărtat de cometă. Fie că ar fi retezat cordoanele de ancorare, fie că ar fi rupt şi purtat cu el bucăţi din suprafaţa cometei.

— Clavain, spuse un glas de bărbat, cred că trebuie să te gândeşti înainte să acţionezi.

Niciunul dintre ei nu putea să ajungă la el pe cale neurală. Corveta nu ar fi permis asemenea semnale prin carcasa ei.

— Mulţumesc, Rem… dar să ştii că m-am gândit destul de bine. Ea îşi doreşte prea mult armele acelea. Sunt lupii, nu-i aşa, Skade? Ai nevoie de armele acelea pentru când vor sosi lupii.

— Eu ţi-am spus absolut totul. Da, avem nevoie de arme

ca să ne apărăm împotriva lupilor. Este ceva atât de reprobabil? Este chiar atât de blamabilă asigurarea supravieţuirii noastre? Ce ai prefera – să capitulăm, să ne oferim lor cu braţele ridicate?

— De unde ştiţi că ei vin?

— Nu ştim. Considerăm doar că sosirea lor este probabilă, bazându-ne pe informaţiile pe care le deţinem…

— Nu-i numai atât.

Degetele lui lunecară peste comenzile jeturilor principale. În câteva secunde, trebuia să utilizeze puterea maximă a jetului, altfel avea să rămână pe loc.

— Noi ştim pur şi simplu, Clavain. Asta-i tot ce trebuie să cunoşti. Acum lasă-ne să suim la bord. Te asigur că vom da uitării totul.

— Mă tem că nu-i suficient.

Acţionă motorul principal şi dirijă celelalte jeturi reactive pentru a îndepărta arcul violet orbitor al flăcării propulsiei de suprafaţa cometei. Nu dorea să-l rănească pe niciunul dintre ei. Clavain n-o plăcea pe Skade, totuşi nu voia să-i facă rău. Remontoire era prietenul lui şi-l abandonase pe cometă doar pentru că nu vedea ce rost ar fi avut să-l implice în acţiunea sa.

Corveta se lupta împotriva foştilor ei ocupanţi. Clavain simţea vibraţiile motoarelor străbătând blindajul şi pătrunzându-i în oase. Indicatorii de suprasarcină pâlpâiau în roşu.

— Clavain, ascultă-mă, spuse Skade. Nu poţi să iei nava asta. Ce vei face cu ea – o să dezertezi la demarhişti?

— Poate fi o idee.

— Ar însemna sinucidere. Nu vei ajunge niciodată la Yellowstone. Dacă nu te vom ucide noi, o vor face demarhiştii.

Ceva pocni. Naveta ambardă, apoi se opri în cordoanele de ancorare rămase. Prin fereastra cockpitului, Clavain văzu cum cordonul retezat şfichiuieşte pe suprafaţa cometei şi spintecă învelişul asigurat de membrana stabilizatoare. Căscă în el o rană lată de un metru. Funingine neagră erupse precum cerneala de caracatiţă.

— Skade are dreptate. Nu vei reuşi, Clavain, nu ai unde să te duci. Te rog, ca prieten – te implor să nu faci asta.

— Nu înţelegi, Rem? Ea doreşte armele astea ca să le ia cu ea. Cele douăsprezece nave nu sunt deloc pentru forţa de intervenţie, ci fac parte din ceva mai mare. Este o flotă pentru evacuare.

Simţi zguduitura când se rupse alt cordon, care se afundă cu energie sălbatică în cometă.

— Şi ce dacă ar fi aşa? întrebă Skade.

— Ce se va întâmpla cu restul omenirii? Ce vor face amărâţii ăia când vor sosi lupii? Se vor descurca pe cont propriu?

— Este un univers darwinian.

— Răspuns greşit.

În clipa aceea se rupse ultimul cordon. Clavain acceleră şi se îndepărtă de cometă cu viteză maximă, strivit în scaun. Urlă de durerea cauzată de coastele rupte. Privi cum indicatorii se normalizară, cu acele tremurând înapoi în zonele verzi sau albe. Ţiuitul motorului se stinse în subsonice; oscilaţiile carcasei se diminuară. Cometa lui Skade deveni tot mai mică.

Doar cu ajutorul vederii, Clavain se orientă spre punctul strălucitor de lumină care era Epsilon Eridani.

CAPITOLUL 11

În adâncul *Nostalgiei pentru Infinit,* Ilia Voliova stătea în epicentrul entităţii care fusese cândva Căpitanul ei, entitatea care în altă viaţă îşi spusese John Armstrong Brannigan. Ilia nu tremura şi asta i se părea totuşi anormal. Vizitele la Căpitan fuseseră întotdeauna însoţite de disconfort fizic extrem, care le conferise aerul vag penitent al unui pelerinaj. În ocaziile când nu-l vizitau pe Căpitan pentru a-i măsura extinderea – care putea fi încetinită, dar nu stopată –, îi căutaseră în general înţelepciunea într-o privinţă sau alta. De aceea părea cât se poate de firesc ca o oarecare suferinţă să facă parte din târg, chiar dacă sfaturile Căpitanului nu se dovediseră întotdeauna absolut corecte şi nici măcar raţionale.

Îl ţinuseră în criogenie ca să oprească extinderea Epidemiei Fuziunii. O vreme sarcofagul refrisomn menţinuse frigul, însă creşterea permanentă a Căpitanului cuprinsese până la urmă sarcofagul însuşi, subminându-i şi încorporându-i sistemele în propriul său pattern care se dezvolta. Sarcofagul continuase să funcţioneze cumva, dar fuseseră nevoiţi să cufunde toată zona în frig criogenic. Excursiile la Căpitan necesitau multe straturi de îmbrăcăminte termică. Nu era uşor să respiri aerul rece care-i infesta tărâmul: fiecare inhalare ameninţa să spargă plămânii într-un milion de cioburi sticloase. Voliova fumase ţigară de la ţigară în cursul acelor vizite, deşi pentru ea erau mai simple decât pentru alţii. Ea nu avea implanturi, nimic ce Epidemia ar fi putut atinge şi corupe. Ceilalţi – morţi toţi acum – o consideraseră mofturoasă şi slabă pentru că nu le avea. Ea le citise însă invidia din ochi când trebuiseră să stea în vecinătatea Căpitanului. Apoi, chiar dacă numai pentru câteva minute, îşi doriseră să fie ca ea. Îşi doriseră cu disperare.

Sajaki, Hegazi, Sudjic… abia îşi mai amintea numele lor, fiindcă părea că trecuse foarte mult timp.

Acum locul nu era mai rece decât orice parte din navă,

ba chiar mult mai cald decât unele zone. Aerul era umed şi nemişcat. Pelicule strălucitoare texturau toate suprafeţele. Condensul se prelingea în pârâiaşe pe pereţi, şiroind în jurul concreşterilor noduroase. La răstimpuri, o masă de scurgeri urât mirositoare de la bordul navei răbufnea cu o eructaţie grosolană dintr-o cavitate şi supura pe podea. Procesele biochimice de reciclare din navă scăpaseră de mult de sub controlul oamenilor. În loc să se prăbuşească, ele evoluaseră nebuneşte, adăugând bucle de feedback şi înflorituri stranii. Era o bătălie constantă şi obositoare să împiedice nava să se înece în propriile ei emanaţii. Voliova instalase pompe de santină în o mie de locuri, redirecţionând şlamul înapoi în cuve de procesare majoră, unde putea fi descompus de agenţi chimici rudimentari. Zumzetul pompelor de santină asigura un fundal pentru toate gândurile, aidoma unei singure şi prelungite note de orgă. Sunetul era permanent acolo. Ea încetase pur şi simplu să-l mai remarce.

Dacă ştiai unde să te uiţi şi dacă deţineai abilitatea vizuală specifică pentru extragerea de patternuri din haos, aproape că ai fi putut spune unde fusese sarcofagul pentru refrisomn. Când ea îi îngăduise să se dezgheţe – trăsese cu o fleşetă în sistemul de comandă al sarcofagului –, Căpitanul începuse să consume nava înconjurătoare cu o viteză mult accelerată, desfăcând-o atom cu atom şi contopind-o cu el. Căldura fusese ca de furnal. Voliova nu aşteptase să vadă care vor fi efectele transformărilor, dar păruse destul de clar că ele vor continua până când Căpitanul avea să asimileze mult din navă. O posibilitate oribilă, dar era mai bine aşa decât să lase nava sub controlul *altui* monstru: Hoţul-Soarelui. Ea sperase că până la urmă Căpitanul va reuşi să înlăture controlul inteligenţei parazite care invadase *Nostalgia.*

În mod remarcabil, avusese dreptate. Căpitanul subsumase într-un final toată nava, contorsionând-o după propriile lui capricii bolnave. Voliova ştia că acest caz specific de infecţie epidemică prezenta un caracter unic. Exista o singură tulpină de Epidemia Fuziunii, iar

contaminarea care afectase nava era similară cu cea care cauzase atâtea distrugeri în sistemul Yellowstone şi în alte părţi. Femeia văzuse imagini ale Oraşului Abisului după Epidemie, arhitectura contorsionată şi grotescă pe care o dobândise oraşul, aidoma unui vis bolnav despre sine însuşi. Dar, deşi transformările acelea dovediseră uneori ceva ce părea să fi fost scop, sau chiar artă, nu se putea spune că îndărătul lor s-ar fi aflat o inteligenţă reală. Formele adoptate de clădiri erau dintr-un punct de vedere pre-comandate de principiile de biodesign de la baza lor. Însă ceea ce se întâmplase în *Nostalgie* era diferit. Epidemia existase în Căpitan mulţi ani înainte de a-l remodela. Era oare posibil să se fi atins un soi de simbioză şi, atunci când Epidemia scăpase finalmente de sub orice control, consumând şi alterând nava, transformările să fi fost, într-un anumit sens, expresii ale subconştientului Căpitanului?

Voliova bănuia asta şi totodată spera să nu fie aşa. Pentru că, indiferent cum ai fi privit lucrurile, nava devenise ceva monstruos. Când Khouri sosise de pe Resurgam, Voliova se străduise să arate blazare faţă de transformări, însă jucase rolul acela nu doar în folosul lui Khouri, ci şi al ei. Nava o descuraja pe multe niveluri. Cu puţin timp înainte de a-i permite Căpitanului să se dezgheţe, Voliova ajunsese la o înţelegere a crimelor lui, întrezărind trecător câte ceva în norul de vinovăţie şi ură care era mintea sa. Acum părea că mintea aceea se extinsese într-atât încât femeia putea să se plimbe prin ea. Căpitanul devenise nava. Nava îi moştenise crimele şi devenise un monument al propriei sale ticăloşii.

Ea studie contururile ce marcau locul unde se aflase sarcofagul. În ultimele etape ale bolii Căpitanului, unitatea de refrisomn, lipită de un perete, începuse să întindă franjuri argintii în toate direcţiile. Ele puteau fi urmărite înapoi, prin carcasa fisurată a sarcofagului, până la Căpitan, strâns fuzionate cu sistemul lui nervos central. Antenele acestea senzoriale cuprindeau acum toată nava, şerpuind, bifurcându-se şi reconectându-se ca nişte axoni

imenşi de calmar. Existau câteva zeci de locuri în care antenele argintii convergeau în ceea ce Voliova ajunsese să considere centre ganglionare majore de procesare, ghemuri fantastic de încâlcite. Acum nu exista nicio urmă fizică a vechiului corp al Căpitanului, însă inteligenţa lui, dilatată, confuză, spectrală, continua să populeze neîndoios nava. Voliova nu se decisese dacă ganglionii respectivi erau creiere distribuite sau pur şi simplu componente mici ale unui intelect mult mai mare, la nivel de navă. Nu putea fi sigură decât că John Brannigan continua să fie prezent.

Odată, când ea naufragiase pe orbita lui Hades şi presupusese că Ana Khouri murise, se aşteptase ca *Nostalgia* s-o execute. Nu se îndoia că aşa va fi. În momentul acela îl dezgheţase pe Căpitan şi îi povestise despre crimele pe care le descoperise, oferindu-i aşadar toate motivele s-o pedepsească.

El însă o cruţase, ba chiar o salvase. Îi îngăduise să revină la bordul navei, care continua să fie în procesul asimilării şi al transformării. Îi ignorase toate tentativele de comunicare, însă făcuse posibilă supravieţuirea ei. Existau „buzunare” unde transformările lui erau mai puţin severe şi Voliova constatase că putea trăi în ele. Mai descoperise că „buzunarele” se deplasau, dacă ea hotăra să locuiască în altă porţiune din navă, aşadar Branningan, sau ce anume conducea nava, ştia că ea se află la bord şi ştia ce îi trebuie ca să rămână în viaţă. Mai târziu, după ce o găsise pe Khouri, nava îi permisese şi ei să vină la bord.

Parcă ar fi locuit într-o casă bântuită, ocupată de un spirit singuratic, totuşi protector. Nava le asigura orice ar fi avut nevoie, între anumite limite rezonabile, însă nu ceda controlul absolut. Nu se deplasa, cu excepţia unor zboruri intrasistem scurte. Nu le permitea accesul la niciuna dintre armele ei, cu atât mai puţin la cache.

Voliova îşi continuase încercările de comunicare, dar niciuna nu dăduse rezultate. Când i se adresa navei, nu se întâmpla nimic. Când mâzgălea mesaje vizuale, nu căpăta niciun răspuns. Cu toate acestea, rămânea convinsă că

nava era atentă. Devenise catatonică, retrasă în propriul ei abis privat de remuşcări şi de autoincriminări.

Nava se dispreţuia pe sine.

Apoi însă Khouri plecase, revenind pe Resurgam pentru a se infiltra în Casa Inchiziţiei şi a conduce blestemata de planetă pe o pistă falsă, astfel ca ea şi Voliova să poată intra oriunde ar fi avut nevoie, fără să ridice întrebări.

Primele luni de solitudine se dovediseră dificile, chiar şi pentru Ilia Voliova, şi o aduseseră la concluzia că, la urma urmelor, îi plăcea destul de mult tovărăşia oamenilor. Faptul că nu avea absolut niciun companion, cu excepţia unei minţi posace, tăcute şi pline de ură, fusese cât pe aici s-o împingă peste margine.

După care nava, în felul ei discret, începuse să-i vorbească. La început aproape că nici nu-i observase eforturile. Existau o sută de lucruri ce trebuiau făcute zilnic şi n-avea timp să se oprească, să stea liniştită şi să aştepte ca nava să-şi înceapă bâjbâielile conciliatoare. Infestări cu şobolani… defecţiuni ale pompelor de santină… procesul permanent de redirecţionare a Epidemiei, de îndepărtare a ei de zonele critice, luptând cu nano-agenţi, foc, criogenizatori şi spray-uri chimice.

După care, într-o bună zi, servitorii începuseră să se comporte straniu. La fel ca şobolanii care se sălbăticiseră, ei făcuseră parte cândva din infrastructura de reparaţii şi reproiectare a navei. Cei mai inteligenţi dintre ei fuseseră devoraţi de Epidemie, dar maşinile cele mai vechi şi mai proaste supravieţuiseră. Continuaseră să trudească la sarcinile încredinţate, doar vag conştiente că nava se schimbase în jurul lor. În general, nici n-o ajutaseră, nici n-o stânjeniseră pe Voliova, aşa că ea le lăsase în pace. Ocazional erau utile, dar episoadele respective fuseseră atât de rare, încât femeia încetase de mult să se mai bizuie pe ele.

Apoi servitorii începuseră s-o ajute. Totul pornise de la defecţiunea banală a unei pompe de santină. Voliova îi detectase oprirea şi traversase nava pentru a cerceta problema. Când ajunsese acolo, descoperise spre

surprinderea ei că era aşteptată de un servitor, care avea mai mult sau mai puţin exact uneltele necesare pentru reparaţie.

Prioritatea o reprezentase repunerea pompei în funcţiune. După ce inundaţia locală începuse să se retragă, Voliova se aşezase şi examinase situaţia. Nava continua să fie ca atunci când se trezise. Coridoarele se întindeau aidoma unor trahee căptuşite cu mucozităţi. Substanţe respingătoare supurau şi se prelingeau din toate orificiile existente în pereţi. Aerul rămânea îmbâcsit şi îndărătul fiecărui gând se afla constanta incantaţie gregoriană a celorlalte pompe de santină.

Totuşi, ceva se schimbase în mod clar.

Ea pusese uneltele la loc, în rackul pe care-l purta servitorul. După ce terminase, maşina virase imediat pe şine şi se îndepărtase zumzăind, apoi dispăru după curba nervurată a coridorului.

— Cred că mă poţi auzi, rostise Voliova cu glas tare. Că mă poţi auzi şi mă poţi vedea. Ştii de asemenea că nu mă aflu aici pentru a-ţi face vreun rău. Tu m-ai fi putut ucide deja, John, mai ales dacă-i controlezi pe servitori... e adevărat, nu?

Nu fusese surprinsă când nu primise niciun răspuns. Totuşi insistase.

— Îţi aminteşti cu siguranţă cine sunt. Sunt cea care te-a dezgheţat. Cea care a ghicit ce făcuseşi. Poate ai crezut că te-am pedepsit pentru acţiunile tale, dar în cazul acesta te-ai înşelat. Nu-i stilul meu – sadismul mă plictiseşte. Dacă aş fi dorit să te pedepsesc, te-aş fi ucis şi aş fi putut proceda în o mie de feluri. Dar nu aveam asta în minte. Doream doar să ştii că opinia mea în această privinţă este că ai suferit destul. Ai suferit, nu-i aşa?

Se oprise şi ascultase tonul muzical al pompei, satisfăcută că nu se va defecta imediat, din nou.

— Ei bine, ai meritat-o, continuase ea. Ai meritat să-ţi petreci timpul în iad pentru ceea ce ai făcut. Poate că a fost iadul pentru tine. Numai tu vei şti vreodată cum este să trăieşti în condiţiile acelea, atâta timp. Numai tu vei şti

vreodată dacă starea în care te afli acum reprezintă vreun soi de îmbunătăţire.

În momentul acela percepuse prin podea o vibraţie îndepărtată. Se întrebase dacă era doar o operaţiune de pompare programată, care se declanşase undeva în navă, sau un comentariu al Căpitanului la remarca ei.

— Este mai bine acum, nu-i aşa? Trebuie să fie mai bine. Acum ai evadat şi ai devenit spiritul navei pe care ai comandat-o cândva. Ce şi-ar putea dori mai mult un Căpitan?

Nu primise niciun răspuns. Aşteptase câteva minute, sperând la alt vuiet seismic sau la un semn la fel de criptic. Nu primise nimic.

— În privinţa servitorului, rostise Voliova, îţi sunt recunoscătoare – mulţumesc. A fost de ajutor.

Nava nu comentase.

Dar Voliova constatase că, din clipa aceea, existau mereu servitori gata s-o ajute când puteau. Dacă intenţiile ei puteau fi ghicite, maşinile se grăbeau să aducă sculele sau echipamentele necesare. Dacă era o operaţiune de durată, un servitor îi aducea chiar hrană şi apă de la unul dintre dozatoarele funcţionale. Dacă Voliova i-ar fi cerut direct navei să-i aducă ceva, nu s-ar fi întâmplat nimic, dar dacă îşi anunţa nevoile cu glas tare, ca şi cum ar fi vorbit cu sine, atunci nava părea dispusă să se conformeze. N-o putea ajuta întotdeauna, totuşi femeia avea impresia clară că se străduia.

Se întrebase dacă nu cumva se înşela – poate că nu John Brannigan se găsea în spatele respectivelor acţiuni, ci o inteligenţă evident mai redusă. Poate că nava era dispusă s-o servească pentru că mintea sa nu depăşea complexitatea minţii unui servitor, infectată cu aceleaşi rutine obediente. Poate că, atunci când Voliova i se adresa direct lui Brannigan, vorbindu-i ca şi cum el ar fi ascultat, ea îşi imagina că ar fi existat o inteligenţă mai mare decât în realitate.

Apoi apăruseră ţigările.

Voliova nu le ceruse, ba nici măcar nu bănuise că la

bordul navei ar mai fi existat alte rezerve, după ce ea îşi epuizase provizia personală. Le examinase cu suspiciune şi curiozitate. Păreau fabricate de una dintre coloniile comerciale cu care nava avusese contact cu decenii în urmă. Nu păreau să fi fost produse chiar de navă, din materii prime locale. Miroseau prea bine pentru aşa ceva. Când aprinsese una şi o fumase până la chiştoc, avusese de asemenea gust bun. Mai fumase una, care avusese gustul la fel de plăcut.

— Unde le-ai găsit? întrebase ea. Unde naiba…

Inhalase din nou, umplându-şi plămânii pentru prima dată după săptămâni cu altceva decât aerul stătut dinăuntrul navei.

— Nu contează, urmase apoi, n-am nevoie să ştiu. Sunt recunoscătoare.

Din clipa aceea nu mai avusese nicio îndoială: Brannigan era cu ea. Doar un alt membru al echipajului ar fi putut şti despre ţigările ei. Nicio maşină nu s-ar fi gândit să-i aducă un asemenea dar, indiferent cât de profund i-ar fi fost întipărit instinctul pentru servitute. Prin urmare, nava dorea probabil să facă pace.

De atunci progresul fusese lent. La răstimpuri se întâmplase câte ceva care determinase nava să se retragă iar în carapacea ei, dezactivând servitorii şi refuzând s-o ajute pe Voliova zile în şir. Uneori asta se petrecuse după ce ea vorbise prea libertin cu Căpitanul, folosind psihologie de amator pentru a-l ademeni să iasă din tăcerea lui. Voliova reflectase cu tristeţe că nu se pricepea la psihologie. Toată porcăria asta oribilă începuse când experimentele ei cu tunarul-şef Nagorni îl împinseseră pe acesta spre nebunie. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, n-ar mai fi fost nevoie s-o recruteze pe Khouri şi poate că totul ar fi fost altfel…

Apoi, când viaţa revenea la un soi de normalitate la bordul navei, iar servitorii îi satisfăceau din nou nevoile, femeia era foarte atentă la ce spunea şi ce făcea. Treceau săptămâni fără ca Voliova să aibă o tentativă directă de comunicare. Până la urmă încerca din nou, determinând

acumulări treptate spre alt episod de catatonie. Insista totuşi, deoarece avea impresia că înregistra progrese mărunte, însă măsurabile, între recidive.

Ultima recidivă avusese loc la şase săptămâni după vizita lui Khouri. Catatonia persistase opt săptămâni, o durată fără precedent. De atunci mai trecuseră alte zece săptămâni şi abia acum era Voliova pregătită să rişte altă cădere.

— Căpitane… ascultă-mă, rosti ea. Am încercat de multe ori să te contactez şi cred că o dată sau de două ori am reuşit, iar tu ai înţeles pe deplin spusele mele. Dar n-ai fost pregătit să răspunzi. Te înţeleg, te înţeleg cu adevărat. Acum însă *trebuie* să-ţi explic ceva. Ceva legat de universul exterior, ceva legat de ceea ce se întâmplă altundeva în sistemul acesta solar.

Stătea în sfera mare a punţii şi vorbea apăsat, ridicând tonul ceva mai mult decât ar fi fost strict necesar pentru conversaţie. Foarte probabil, şi-ar fi putut ţine discursul oriunde în navă şi el ar fi auzit-o, dar aici, în fostul centru de comandă al navei, monologul părea mai puţin absurd. Acustica locului împrumuta glasului ei o rezonanţă pe care o găsea plăcută. De asemenea, gesticula teatral cu chiştocul unei ţigări.

— Poate că ştii deja despre asta, urmă Voliova. Ştiu că deţii căi sinaptice spre senzorii şi videocamerele de pe carcasă. Nu ştiu însă cât de bine poţi să interpretezi fluxurile de date. În fond, n-ai fost născut să faci asta. Trebuie să fie ciudat, chiar şi pentru tine, să vezi universul prin ochii şi urechile unei maşini lungi de patru kilometri, însă tu ai fost mereu un afurisit adaptabil. Bănuiala mea este că-ţi vei da seama până la urmă.

Căpitanul nu răspunse, dar nava nu plonjă imediat în catatonie. Potrivit brăţării de monitorizare de la încheietura femeii, activitatea servitorilor continua normal în toată nava.

— Voi presupune însă că nu ştii deocamdată despre maşini, cu excepţia celor auzite, poate, în timpul vizitei făcute de Khouri. Ce fel de maşini, te întrebi?

Extraterestre, acesta este răspunsul scurt. Nu ştim de unde au venit. Ştim doar că se află acum aici, în sistemul Delta Pavonis. Mai credem că Sylveste – ţi-l aminteşti? – trebuie să le fi chemat fără să vrea, când a intrat în artefactul Hades.

Bineînţeles că el şi-l reamintea pe Sylveste, dacă era capabil să-şi reamintească ceva, orice, din existenţa lui anterioară. Ei îl aduseseră la bordul navei pentru a-l vindeca pe Căpitan, însă Sylveste doar le exploatase dorinţele, fiindcă fusese interesat din capul locului de Hades.

— Desigur, urmă Voliova, nu sunt decât bănuieli, totuşi par să se potrivească faptelor. Khouri ştie multe despre maşinile astea, mai multe decât mine. Dar din cauza felului în care a aflat despre ele, nu poate să exprime cu uşurinţă tot ce *ştie.* Continuăm să fim în beznă în multe privinţe.

Îi povesti Căpitanului despre cele întâmplate până atunci, rederulând observaţii pe sfera de afişaj a punţii. Îi relată cum roiurile de maşini ale Inhibitorilor începuseră să dezmembreze trei planetoizi, evacuându-le interiorul şi procesând materialele eviscerate în centuri super-rafinate de materii orbitale.

— Este impresionant, spuse ea, dar nu-i chiar atât de departe de propriile noastre capacităţi ca să tremur de frică. Cel puţin nu deocamdată. Mă îngrijorează însă ce au de gând în continuare.

Operaţiunile de minerit se sfârşiseră brusc şi complet cu două săptămâni în urmă. Vulcanii artificiali răspândiţi pe ecuatorul celor trei planetoizi încetaseră să mai scuipe materie, lăsând un ultim arc scurt de materiale procesate să suie pe orbită.

Potrivit estimărilor Voliovei, minimum jumătate din masa fiecărui corp fusese stocată orbital. Dedesubt rămăseseră doar nişte cochilii goale. Era fascinant să le privească dispărând odată ce extracţia încetase, boţindu-se în gheme compacte, portocalii, de zgură radioactivă. Unele maşini se detaşaseră de suprafaţă, însă multe păreau să-şi fi îndeplinit scopul şi nu mai erau reciclate. Asemenea

irosire aparentă o înfiora pe Voliova. Îi sugera că maşinilor nu le păsa de efortul depus deja în ciclurile de replicare anterioare, că, din unele puncte de vedere, acesta nu conta defel prin comparaţie cu importanţa sarcinii care avea să urmeze.

Rămăseseră totuşi milioane de maşini mici. Inelele de sfărâmături aveau o gravitaţie proprie apreciabilă şi necesitau ghidare constantă. Diverse tipuri de procesoare înotau prin benzile de minereuri, ingerând şi excretând. Din vecinătatea activităţilor, Voliova detecta ocazional rafale de radiaţii exotice. Fuseseră descătuşate mecanisme alchimice uluitoare. Materiile prime ale planetoizilor erau aduse în forme noi, rare şi specializate, tipuri de materie care pur şi simplu nu existau în stare naturală.

Dar înainte ca vulcanii să fi încetat să mai scuipe materie, începuse deja un proces nou. Un jet de materie se desprinsese din jurul fiecărui planetoid, un filament de material procesat care se extindea într-o limbă ce ajungea la câteva secunde-lumină lungime. Maşinile de ghidare injectaseră în mod evident destulă energie în jeturi pentru a le scoate din puţurile gravitaţionale ale corpurilor originale. Limbile de materie se aflau acum pe o traiectorie interplanetară, urmând o parabolă lină, care îmbrăţişa ecliptica. Se dilatară până avură ore-lumină de la un capăt la celălalt. Voliova extrapolă parabolele – erau trei – şi observă că vor converge în acelaşi punct din spaţiu, în exact acelaşi moment.

În prezent, în locul acela nu se găsea nimic. Însă până ce ele aveau să ajungă acolo, urma să sosească ceva: cea mai mare gigantă gazoasă din sistem. Voliova considera că era absolut improbabil ca acea conjuncţie să fie o coincidenţă.

— Uite ce cred eu, îi zise ea Căpitanului. Ce am văzut până acum n-a fost decât strângerea materiilor prime. Acum ele sunt asamblate într-un loc unde va începe munca adevărată. Ei au planuri cu Roc. Nu ştiu ce anume, dar cu siguranţă totul face parte din planul lor general.

Datele pe care le deţinea despre giganta gazoasă apărură pe sfera de proiecţie. O reprezentare grafică o

arăta pe Roc secţionată pe verticală aidoma unui măr şi dezvăluind straturi adnotate: era un plonjon în adâncuri greu de înţeles de reacţii chimice stranii şi presiuni de coşmar. Gaze aflate la presiuni şi temperaturi mai mult sau mai puţin imaginabile erau adunate deasupra unui ocean de hidrogen lichid pur, care începea aproape imediat sub stratul aparent exterior al planetei. Simplul gând la ceea ce se putea afla mai jos îi cauza Voliovei migrene: un ocean de hidrogen în stare metalică. Femeii nu-i plăceau aproape deloc planetele, iar gigantele gazoase i se păreau un afront iraţional la adresa scării umane şi a fragilităţii sale. În privinţa aceasta, erau aproape la fel de neplăcute ca stelele.

Totuşi Roc nu avea nimic care s-o marcheze ca fiind ieşită din comun. Exista obişnuita familie de sateliţi naturali, majoritatea din gheaţă şi legaţi prin efectul de maree de corpurile mai mari. Ioni se ridicau fierbând de pe suprafeţele sateliţilor mai fierbinţi şi formau centuri toroidale uriaşe de plasmă care încercuiau giganta, ţinute locului de magnetosfera ei sălbatică. Nu existau sateliţi mari din roci şi probabil că acela era motivul pentru care operaţiunile iniţiale de dezintegrare se derulaseră altundeva. Exista un sistem de inele cu unele patternuri rezonante interesante – spiţe de bicicletă şi noduri mici şi stranii –, totuşi nimic ce Voliova să nu fi văzut deja.

Ce doreau Inhibitorii? Ce urmau să facă după ce jeturile lor de materie aveau să ajungă la Roc?

— Sunt sigură că-mi înţelegi frământările, Căpitane. Indiferent ce intenţionează maşinile astea, nu va fi bine pentru noi. Ele sunt motoare de extincţie. Se ocupă de nimicirea vieţii înzestrate cu raţiune, întrebarea este: Putem noi să facem ceva în privinţa asta?

Voliova tăcu şi evaluă situaţia. Deocamdată nu declanşase o retragere catatonică, ceea ce era un lucru bun. Căpitanul era dispus cel puţin s-o lase să discute despre evenimentele din exterior. Pe de altă parte, ea nu atinsese deocamdată niciunul dintre subiectele ce declanşau de obicei retragerea lui.

Ei bine, acum sau niciodată.

— Cred că putem să facem, Căpitane. Poate că nu vom opri maşinile pentru totdeauna, dar cel puţin le vom vârî un băţ destul de mare în roate.

Trase cu ochiul la brăţară şi văzu că prin navă nu se întâmplase nimic neobişnuit.

— Mă refer bineînţeles la o lovitură militară. Nu cred că argumentele raţionale vor avea succes împotriva unei forţe care îţi dezintegrează trei planete fără să zică măcar „vă rog”, mai întâi.

În clipa aceea i se păru că se petrece totuşi ceva. O vibraţie care ajungea până la ea din altă parte a navei. Se mai întâmplase şi înainte şi părea să aibă un înţeles, dar nu era pregătită să spună care anume. În mod cert reprezenta un gen de comunicare din partea inteligenţei necunoscute care conducea nava, totuşi nu neapărat de felul pe care să-l fi dorit ea. Era mai degrabă un semn de iritare, ca mârâitul surd al unui câine căruia nu-i plăcea să fie tulburat.

— Căpitane… înţeleg că-i dificil. Jur că-nţeleg. Dar trebuie să facem ceva, şi cât mai repede. Eu consider că unica noastră opţiune ar fi desfăşurarea armelor-cache. Ne-au mai rămas treizeci şi trei – treizeci şi nouă, dacă le putem recupera şi reîncărca pe cele pe care le-am utilizat împotriva lui Hades… însă cred că şi treizeci şi trei vor fi suficiente dacă le folosim bine şi curând.

Vibraţia se intensifică, apoi se diminuă. Voliova se gândi că atinsese realmente un punct sensibil. Totuşi, Căpitanul continua să asculte.

— Este posibil ca arma pe care am pierdut-o la periferia sistemului să nu fi fost cea mai puternică, urmă ea, însă cele şase pe care le-am abandonat au fost, cel puţin după estimarea mea, la extremitatea inferioară a scării distructive a celorlalte. Cred că putem reuşi, Căpitane. Vrei să-ţi spun planul meu? Propun să ţintim cei trei planetoizi de pe care sosesc jeturile de materie. Nouăzeci la sută din masa extrasă continuă să se afle pe orbită, în jurul corpurilor colapsate, deşi tot mai multă este pompată

spre Roc. Majoritatea maşinilor Inhibitorilor sunt tot pe orbitele sateliţilor acestora. Este posibil să nu reziste unui atac prin surprindere şi, chiar dacă ar rezista, noi putem dispersa şi contamina rezervoarele acelea de materie.

Începu să vorbească tot mai repede, îmbătată de felul cum planul i se desfăşura în minte.

— E posibil ca maşinile să se regrupeze, dar vor trebui să găsească planetoizi noi pe care să-i dezmembreze. Însă noi le putem învinge şi în privinţa asta. Putem utiliza celelalte arme-cache pentru a distruge cât de mulţi candidaţi găsim. Le putem otrăvi fântânile, le putem opri extracţiile. Asta le va îngreuna, poate chiar le va fi imposibil să termine ceea ce intenţionează cu giganta gazoasă. Avem o şansă, Căpitane, dar există un clenci. Trebuie să ne ajuţi.

Îşi privi din nou brăţara. Nici acum nu se întâmplase nimic şi Voliova îşi îngădui un suspin de uşurare în sinea ei. Nu o să mai insiste. Simpla prezentare a nevoii de cooperare din partea lui ajunsese mai departe decât crezuse că e posibil.

Şi atunci sosi: un muget îndepărtat şi crescând de aer furios. Îl auzi zbierând spre ea prin kilometri de coridoare.

— Căpitane…

Era însă prea târziu. Vijelia se năpusti în sfera de comandă, trântind-o pe Voliova cu ferocitate. Chiştocul îi zbură din mână şi dădu roată sălii de câteva ori, prins într-un vârtej de aer. Era precedat de şobolani şi fel de fel de gunoaie plutitoare prin navă.

Voliovei îi veni greu să vorbească.

— Căpitane… n-am vrut…

Apoi însă îi veni greu până şi să respire. Curentul o trimise derapând pe podea, fluturând disperată din braţe. Zgomotul era îngrozitor, ca o amplificare a tuturor anilor, a tuturor deceniilor de dureri pe care le cunoscuse John Brannigan.

După care furtuna muri şi sala încremeni iar. Fusese suficient ca el să deschidă o ecluză pneumatică de acces în una dintre sălile ce se aflau în mod obişnuit în condiţii de

vid. Foarte probabil, niciun pic de aer nu ajunsese în spaţiu în timpul acelei demonstraţii de forţă, însă efectul se dovedise la fel de tulburător ca o perforare a blindajului.

Ilia Voliova se sculă în picioare. Nu părea să-şi fi rupt nimic. Se scutură şi, cu mâini tremurătoare, îşi aprinse altă ţigară. Fumă cel puţin două minute, până când se potoli cât de cât.

Apoi vorbi din nou, calm şi încet, ca un părinte ce se adresează unui ţânc care tocmai a făcut o criză de isterie.

— Perfect, Căpitane. Ţi-ai exprimat foarte elocvent punctul de vedere. Nu vrei să vorbim despre armele-cache. Perfect. Este prerogativa ta şi nu pot spune că sunt teribil de surprinsă. Trebuie să înţelegi însă că noi nu discutăm aici doar despre o mică chestiune locală. Maşinile Inhibitorilor n-au ajuns pur şi simplu pe orbita lui Delta Pavonis. Ele au ajuns în *spaţiul uman.* Acesta este abia începutul. Ele nu se vor opri aici, nici chiar după ce vor nimici toată viaţa de pe Resurgam pentru a doua oară într-un milion de ani. Va fi doar exerciţiul de încălzire. După aceea se vor muta altundeva. Poate la Atuul lui Sky. Poate la Shiva-Parvati. Poate la Grand Teton, Stropi-de-Spumă, Zastruga… poate chiar la Yellowstone. Ba poate chiar în Primul Sistem. Probabil că nici nu contează, pentru că, odată ce piere unul, celelalte îi vor urma destul de repede. Va fi sfârşitul, Căpitane. Poate să dureze decenii sau poate să dureze secole. Nu contează. Tot va însemna sfârşitul a toate, negarea tuturor gesturilor omeneşti – a tuturor gândurilor omeneşti – din zorii timpului. Vom fi şterşi din existenţă. Îţi garantez ceva: va fi o înfruntare dată naibii, chiar dacă rezultatul nu-i neapărat incert. Dar ştii ceva? Noi nu vom mai fi ca să vedem măcar o secundă din el. Iar asta mă scoate din minţi mai mult decât ţi-ai putea imagina.

Trase iarăşi din ţigară. Şobolanii se refugiaseră înapoi în beznă şi slin, iar nava se comporta din nou aproape normal. Căpitanul părea să-i fi iertat Voliovei această unică indiscreţie.

Femeia continuă:

— Deocamdată maşinile nu ne-au prea băgat în seamă, dar bănuiala mea este că o vor face până la urmă. Şi vrei să-mi ştii teoria despre motivul pentru care n-am fost atacaţi până acum? Este posibil ca Inhibitorii să nu ne fi văzut, ca simţurile lor să fie adaptate la indicii de viaţă la o scară mult mai mare decât o singură navă. Este de asemenea posibil să nu-şi facă griji în legătură cu noi – ar fi o risipă de efort să se obosească să ne nimicească individual, când chestia la care lucrează acum o va face la fel de eficient. Eu aşa presupun că gândesc ei, Căpitane. La o scară mult mai mare şi mult mai lentă decât suntem noi obişnuiţi. De ce să te oboseşti să striveşti o singură musculiţă când eşti pe punctul să extermini întreaga specie? Şi dacă avem de gând să facem ceva în privinţa lor, va trebui să-ncepem să gândim ca ei. Avem nevoie de cache, Căpitane.

Încăperea se cutremură; display-ul şi luminile din jur se stinseră. Voliova îşi privi brăţara şi nu se miră să vadă că nava se găsea în procesul reintrării în catatonie. Servitorii se dezactivau la toate nivelurile, abandonând sarcinile ce le fuseseră alocate. Până şi o parte din pompele de santină mureau; femeia putea să audă schimbarea subtilă a notei de fundal, pe măsură ce unităţile părăseau corul general. Labirinturi de coridoare din navă o să se cufunde în beznă. Lifturile nu o să mai ofere garanţia sosirii la destinaţie. Viaţa urma să redevină dificilă şi pentru câteva zile – poate pentru câteva săptămâni – simpla supravieţuire avea să necesite majoritatea energiilor Voliovei.

— Căpitane… rosti ea încet îndoindu-se că acum o mai asculta cineva. Căpitane, trebuie să înţelegi: eu nu voi pleca. Şi nici ei nu vor pleca.

Singură, pe întuneric, fumă ce-i mai rămăsese din ţigară, apoi, când termină, scoase lanterna, o aprinse şi părăsi puntea.

Triumvira era ocupată. Avea multe de făcut.

Remontoire stătea pe învelişul adeziv al cometei lui

Skade şi flutura din braţ spre un vehicul spaţial care se apropia.

Venea ezitant, înaintând cu evidentă suspiciune spre suprafaţa neagră. Nu era o navă mare, doar cu puţin peste corveta care-i adusese aici. Turele globulare ieşeau ca nişte proeminenţe din fuzelaj, rotindu-se în toate părţile. Remontoire clipi înaintea strălucirii roşii a unui laser de ţintire, apoi raza trecu mai departe, mâzgălind patternuri pe sol, în căutare de capcane.

— Aţi spus că sunteţi doi, rosti comandantul navei şi glasul îi zumzăi în casca lui Remontoire. Eu văd doar unul.

— Skade a fost rănită. Se află în interiorul cometei şi este îngrijită de Maestrul Lucrărilor. De ce îmi vorbeşti vocal?

— Ai putea fi o cursă.

— Sunt Remontoire. Nu mă recunoşti?

— Aşteaptă. Întoarce-te puţin spre stânga, ca să-ţi pot vedea faţa prin vizor.

Mai trecu un moment, timp în care nava zăbovi, scrutându-l. După aceea se apropie şi îşi lansă propriile gheare, care se izbiră cu forţă de sol, unde continuau să fie ancorate cele trei cordoane retezate. Remontoire simţi fiecare impact prin membrană, iar epoxidul îşi întări strânsoarea pe tălpile lui.

Încercă să stabilească comunicare neurală cu pilotul.

Acum accepţi că sunt Remontoire?

Văzu cum o ecluză se deschise în partea din faţă a navei. Apăru un Agregat în costum de luptă complet blindat. Lunecă spre suprafaţa cometei şi asoliză cu tălpile înainte la numai doi metri de Remontoire. Avea o armă, pe care o aţinti spre pieptul lui. Şi alte arme din navă erau îndreptate asupra sa. Remontoire le putea simţi cum ţevile largi îl examinează minuţios şi avu senzaţia că ar fi deschis focul la cea mai mică mişcare greşită.

Agregatul se conectă neural cu Remontoire.

[Ce faceţi aici? Cine este Maestrul Lucrărilor?]

Mă tem că este vorba despre o afacere a Consiliului Închis. Tot ce-ţi pot spune este că eu şi Skade am venit aici

pentru o problemă de securitate a Agregaţilor. Cometa asta este una dintre ale noastre, aşa cum ai dedus probabil.

[Mesajul vostru de SOS spunea că aţi venit trei. Unde este nava care v-a adus?]

Aici se complică lucrurile.

Remontoire încercă să se împingă în mintea celuilalt – ar fi fost mult mai simplu dacă i-ar fi putut descărca pur şi simplu direct memoriile sale –, dar blocadele neurale îi erau ferme.

[Povesteşte.]

Am fost însoţiţi de Clavain. El a furat corveta.

[De ce ar fi făcut una ca asta?]

Îmi pare rău, dar nu-ţi pot răspunde la întrebare fără să dezvălui natura acestei comete.

[Dă-mi voie să ghicesc. Altă afacere a Consiliului Închis.]

Ştii cum sunt astea.

[Încotro a plecat cu corveta?]

Remontoire surâse; n-avea rost să se mai joace de-a pisica şi şoarecele.

Probabil spre sistemul interior. Unde altundeva? Nu se va întoarce la Cuibul-Mamă.

[Acum cât timp s-au petrecut toate astea?]

Mai bine de treizeci de ore.

[Va avea nevoie de maximum trei sute de ore ca să ajungă la Yellowstone. Nu v-aţi gândit să ne alertaţi mai devreme?]

Am făcut tot ce am putut. Ne-am confruntat cu un fel de criză medicală. De asemenea, am avut nevoie de mult timp pentru a-l convinge pe Maestrul Lucrărilor să-mi permită să trimit un semnal spre Cuibul-Mamă.

[Criză medicală?]

Remontoire arătă undeva în spatele său, peste suprafaţa ciuruită şi spintecată a cometei, către orificiul de intrare din care apăruse iniţial Maestrul Lucrărilor.

Cum am spus, Skade a fost rănită. Cred că ar trebui s-o ducem cât mai repede la Cuibul-Mamă.

Porni într-acolo, păşind cu grijă, cu paşi delicaţi.

Turelele cu arme ale navei continuară să-l urmărească, gata să-l transforme într-un crater miniatural la cel mai mic gest suspect.

[Este în viaţă?]

Remontoire clătină din cap.

Nu, în clipa de faţă nu este.

CAPITOLUL 12

Clavain se trezi dintr-o perioadă de somn forţat, ridicându-se prin vise cu clădiri care colapsau şi furtuni de nisip. Urmă un moment de readaptare confuză, în timp ce se sincroniză cu împrejurimile, iar memoriile evenimentelor recente îşi ocupară locul în mintea sa. Îşi aminti şedinţa cu Consiliul Închis şi călătoria spre cometa lui Skade. Îşi aminti întâlnirea cu Maestrul Lucrărilor şi informaţia despre flota ascunsă în cometă, formată din nave destinate evident evacuării. Îşi aminti cum furase corveta şi o îndreptase cu acceleraţie maximă spre sistemul solar interior.

Continua să fie în corvetă, continua să fie pe scaunul pilotului principal. Atinse cu degetele comenzile tactile, apelând ecranele de afişare. Acestea se grăbiră să se ivească în jurul lui, deschizându-se şi luminându-se ca floarea-soarelui. El nu se încredea prea bine în comunicarea neurală cu corveta, deoarece era posibil ca Skade să fi reuşit să implanteze o rutină de disfuncţie în plasa de control a navei. Aşa ceva i se părea improbabil – nava îl ascultase perfect până acum –, însă ar fi fost lipsit de sens să-şi asume riscuri inutile.

Ecranele aidoma unor flori se umplură cu date de statut, reprezentări grafice ale numeroaselor subsisteme ale corvetei care pulsau cu viteza rapidă a unui stroboscop. Clavain îşi amplifică rata de conştientizare până când cascada de imagini încetini la un nivel asimilabil. Existau unele probleme tehnice, raportări de avarii suferite de corvetă în decursul evadării, totuşi nimic care să fi ameninţat misiunea. Celelalte afişaje prezentau sinteze ale situaţiei tactice în volume tot mai mari de spaţiu cosmic, care se întindeau de la corvetă în puterile lui zece. Clavain studie pictogramele şi adnotările, observând proximitatea de nave, drone, mine-rătăcitoare şi vehicule mai mari ce aparţineau atât Agregaţilor, cât şi demarhiştilor. La o depărtare de trei ore-lumină se purta o bătălie majoră, dar

mai aproape nu exista nimic. De asemenea, niciun semn de răspuns din partea Cuibului-Mamă. Asta nu însemna însă că nu existase niciunul, întrucât Clavain se bizuia pe datele tactice pe care corveta le intercepta utilizând senzori pasivi şi prin conectarea la reţele de comunicaţii la nivel de sistem, neriscând să-şi folosească propriii senzori activi, care i-ar fi trădat poziţia pentru oricine ar fi privit în direcţia cuvenită. Dar cel puţin până acum nu existase niciun răspuns evident.

Bărbatul surâse şi strânse din umeri, un gest care-i aminti imediat de coasta pe care şi-o fracturase în cursul evadării. Durerea era mai surdă decât iniţial, deoarece îşi reamintise să îmbrace o vestă medicală înainte de a adormi. Vesta direcţionase câmpuri magnetice spre pieptul lui, convingând osul să înceapă să se sudeze. Disconfortul rămăsese totuşi, dovedind că nu fusese doar imaginaţia sa. Pe mână avea un plasture, acolo unde cuţitul piezoelectric tăiase până la os. Rana autocauzată fusese însă curată şi avea foarte puţine dureri din cauza ei.

Reuşise aşadar. În starea de reacomodare înceţoşată la realitate, existase un moment în care îndrăznise să-şi imagineze că amintirile evenimentelor recente rezultaseră doar dintr-o serie de vise neliniştitoare: genul de vise ce afecta orice soldat care avea măcar pe departe ceva de felul unei conştiinţe, pe oricine care trecuse prin destule războaie – destulă istorie – pentru a şti că ceea ce părea să fie cursul corect de acţiune la un moment dat se putea dovedi ulterior eroarea cea mai teribilă. El depăşise însă asta şi-şi trădase semenii. Şi *fusese* o trădare, indiferent de puritatea motivului. Ei avuseseră încredere să-i dezvăluie un secret zguduitor, iar el le violase încrederea.

Nu avusese timp să evalueze înţelepciunea dezertării decât în modul cel mai superficial. Din clipa în care văzuse flota de evacuare şi-i înţelesese scopul, bărbatul ştiuse că avea doar o singură oportunitate de a pleca, iar asta însemna să fure corveta acolo şi atunci. Dacă ar mai fi aşteptat – de pildă, până ar fi revenit în Cuibul-Mamă –, Skade i-ar fi descoperit cu certitudine intenţiile. Ea nutrise

deja suspiciuni, dar ar fi avut nevoie de timp să pătrundă prin arhitectura nefamiliară a minţii lui, prin implanturile vechi şi protocoalele de interfaţare neurală pe jumătate uitate. Clavain nu-şi putea îngădui să-i acorde timpul respectiv.

Aşa că acţionase, ştiind că n-o va mai vedea probabil niciodată pe Felka, deoarece nu se aştepta să rămână un om liber – sau măcar în viaţă – după ce intrase în următoarea şi cea mai dificilă etapă a dezertării sale. Ar fi fost mult mai bine dacă ar fi putut s-o vadă pentru ultima oară; desigur, n-ar fi existat speranţa s-o convingă să-l însoţească şi ar fi fost imposibil să-i fi aranjat evadarea, chiar dacă ea ar fi fost de acord, totuşi i-ar fi putut comunica intenţiile lui, încredinţat că ea n-avea să-i trădeze secretul. De asemenea, Clavain se gândea că Felka ar fi înţeles – nu ar fi fost neapărat de acord, totuşi n-ar fi încercat să-l convingă să se răzgândească. Şi se mai gândea că, dacă ar fi existat o despărţire finală, atunci ea ar fi putut răspunde la întrebarea pe care bărbatul nu avusese niciodată curajul să i-o pună; întrebarea care se întorcea în timp până la vremea cuibului Galianei şi a zilelor istovitoare de pe Marte când se cunoscuseră ei doi. Ar fi întrebat-o pe Felka dacă era fiica lui şi poate că ea i-ar fi răspuns.

Acum trebuia să-şi ducă viaţa fără a afla asta niciodată şi, cu toate că era posibil ca el să nu-şi fi adunat în veci curajul respectiv – în fond, în toţi anii de până atunci nu izbutise s-o facă –, permanenţa exilului său şi imposibilitatea de a şti vreodată adevărul păreau să-l apese cu greutatea şi răceala unui bolovan.

Clavain decise că ar fi fost bine să înveţe să trăiască cu realitatea aceasta.

Mai dezertase o dată, abandonând o viaţă, şi supravieţuise atât emoţional, cât şi fizic. Era mai bătrân acum, dar nu chiar atât de bătrân şi de obosit ca să n-o poată face din nou. Pentru moment, toată şmecheria era să se concentreze asupra lucrurilor imediate, primul dintre acestea fiind faptul că trăia şi că rănile suferite erau

minore. Considera că torpilele porniseră probabil după el, totuşi nu putuseră fi lansate decât la mult timp după ce luase corveta, pentru că altfel ar fi apărut deja pe senzorii pasivi. Cineva, foarte probabil Remontoire, izbutise să le întârzie lansarea suficient pentru a-i oferi acest avantaj. Nu era un avantaj foarte mare, totuşi era mult mai bine decât să fi fost deja mort şi purtat de propriul lui nor de sfărâmături ionizate aflat în expansiune. Asta cel puţin merita alt zâmbet trist. Ei l-ar fi putut omorî, însă n-ar fi făcut-o aproape de casă.

Îşi scărpină barba, iar muşchii i se încordară împotriva permanentei acţiuni a acceleraţiei. Motoarele corvetei continuau să funcţioneze la acceleraţia maxim sustenabilă, 3 *g,* care se simţea solidă şi nemişcată precum atracţia unei stele. În fiecare secundă nava anihila un grăunte de antimaterie de dimensiunea unei bacterii, însă miezurile de antimaterie şi masă de reacţie din hidrogen metalic abia dacă fuseseră atinse. Corveta l-ar fi dus oriunde ar fi dorit în sistem şi l-ar fi purtat acolo în numai câteva zeci de zile. Clavain ar fi putut accelera chiar mai tare, dacă ar fi dorit, deşi ar fi supus motoarele unui stres.

Al doilea lucru important era faptul că avea un plan.

Propulsiile cu antimaterie ale corvetei erau avansate – ba chiar într-o măsură mai mare decât ale oricărei nave din flota inamică –, totuşi nu utilizau aceeaşi tehnologie ca propulsia navelor stelare Agregate. N-ar fi putut apropia de viteza luminii o navă stelară de un milion de tone, totuşi aveau un avantaj tactic important: erau tăcute pe întregul spectru al emisiilor de neutrino. Deoarece dezactivase toţi transponderii uzuali, Clavain putea fi urmărit numai pe baza flamei de emisie: jetul de particule relativiste care ţâşnea prin aperturile de evacuare ale corvetei. Însă evacuarea corvetei era deja colimată precis ca o lamă de floretă. Abaterea de la axa de împingere era neglijabilă, aşa că, efectiv, nava putea fi văzută doar de cineva sau de ceva care se afla într-un con foarte îngust exact înapoia sa. Conul se lărgea pe măsură ce se îndepărta de corvetă, însă în acelaşi timp se atenua treptat, ca raza unei lanterne

care slăbeşte odată cu depărtarea. Doar un observator aflat lângă centrul său ar fi detectat un număr suficient de fotoni pentru a-i determina precis poziţia, iar dacă Clavain îngăduia ca unghiul conului să se încline cu doar cinci-şase grade, fasciculul ar fi devenit prea slab pentru a-l trăda.

Însă o modificare a vectorului fasciculului implica o modificare a cursului. Cuibul-Mamă nu s-ar fi aşteptat ca el să facă aşa ceva, ci doar să menţină o traiectorie de timp minim spre Epsilon Eridani şi apoi spre Yellowstone, care se rotea pe o orbită strânsă în jurul aceleiaşi stele. Clavain avea să ajungă acolo în douăsprezece zile. Unde altundeva s-ar fi putut duce? Corveta nu putea să ajungă în alt sistem solar – abia dacă ar fi reuşit să ajungă la haloul de comete – şi aproape toate planetele, cu excepţia lui Yellowstone, continuau să fie sub controlul oficial al demarhiştilor. Poate că nu era un control extrem de ferm, dar, în paranoia lor actuală, ei tot l-ar fi atacat pe Clavain, chiar dacă el ar fi afirmat că dezertase cu secrete tactice valoroase. Bărbatul ştia foarte bine toate astea. Dinainte să fi înfipt cuţitul piezoelectric în membrana din jurul cometei lui Skade, el îşi elaborase un plan – poate nu cel mai detaliat sau mai elegant din cariera sa şi nici pe departe având cele mai mari şanse de reuşită, dar dispusese de numai câteva minute pentru a-l concepe şi credea că nu se descurcase prea rău. Nici privind retrospectiv, nu considera că existase o soluţie mai bună.

Şi nu era nevoie decât de puţină încredere.

Vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu mine.

Se uitară la ea, apoi schimbară priviri între ei. Ea aproape că simţea zumzetul intens al gândurilor lor pârâind prin aer aidoma dezintegrărilor ionice care precedă o furtună cu tunete şi fulgere.

Primul dintre chirurgi proiectă calm şi încurajare.

[Skade…]

Am zis că vreau să ştiu ce s-a-ntâmplat cu mine.

[Eşti în viaţă. Ai fost rănită, dar ai supravieţuit. Mai trebuie să… Poleiala de calm a chirurgului cedă.]

Ce mai trebuie?

[Mai trebuie să treacă timp ca să te vindeci complet. Dar totul o să fie bine.]

Dintr-un motiv necunoscut, ea nu putea să vadă în minţile lor. Pentru majoritatea Agregaţilor, trezirea în condiţiile unei asemenea izolări ar fi fost o experienţă extrem de tulburătoare, însă Skade era echipată pentru aşa ceva. O îndură cu stoicism, reamintindu-şi că mai trecuse prin izolări aproape la fel de severe de când făcea parte din Consiliul Închis. Ele se terminaseră; avea să se termine şi aceasta. Era fie doar o chestiune de timp până ce…

Ce s-a-ntâmplat cu implanturile mele?

[Nu s-a întâmplat nimic.]

Ea ştia că chirurgul era un bărbat pe nume Delmar.

Atunci de ce sunt izolată?

Îşi dădu seama care va fi răspunsul aproape înainte să termine de pus întrebarea. Ei nu doreau ca Skade să se poată vedea prin ochii lor. Pentru că nu doreau ca ea să ştie imediat adevărul despre ceea ce i se întâmplase.

[Skade…]

Nu contează… am înţeles. De ce v-aţi obosit să mă mai treziţi atunci?

[Cineva vrea să te vadă.]

Femeia nu putea să-şi mişte capul, doar ochii. În vederea periferică înceţoşată îl zări pe Remontoire apropiindu-se de patul sau de masa pe care se afla ea când o treziseră. Purta o tunică medicală alb-electric pe fundalul alb al încăperii. Capul îi era o sferă ciudat deconectată, care se legăna spre ea. Servitori medicali cu gâturi de lebădă se traseră la o parte din calea lui. Chirurgul îşi încrucişă braţele la piept şi privi cu o expresie de aspră dezaprobare. Colegii lui ieşiseră discret, lăsându-i doar pe ei trei în cameră.

Skade privi în „jos”, spre piciorul patului, însă nu văzu decât o albeaţă defocalizată care putea să fi fost iluzorie. Exista un bâzâit mecanic discret, totuşi nimic la care să nu se fi aşteptat să existe într-o incintă medicală.

Remontoire îngenunche lângă ea.

[Cât de multe îţi aminteşti?]

Spune-mi ce s-a-ntâmplat şi eu o să-ţi spun ce-mi amintesc.

El întoarse capul spre chirurg. Îi îngădui lui Skade să audă gândul pe care-l împinse în mintea lui Delmar.

[Mă tem că va trebui să ne părăseşti. La fel şi maşinile tale, fiindcă sunt convins că au dispozitive de înregistrare.]

[Vă vom lăsa singuri exact cinci minute, Remontoire. E suficient?]

[N-am de ales, nu?]

Remontoire încuviinţă şi zâmbi când celălalt îşi scoase din cameră maşinile, care-şi plecară elegant gâturile de lebădă când trecură de uşă.

[Regret…]

[Cinci minute, Remontoire.]

Skade încercă iarăşi să-şi mişte capul, însă tot fără succes.

Apropie-te, Remontoire. Nu te pot vedea prea uşor. Ei n-au vrut să-mi arate ce s-a-ntâmplat.

[Mai ţii minte cometa? Clavain a fost cu noi. Tu i-ai arătat navele ascunse.]

Îmi amintesc.

[Clavain a furat corveta înainte ca eu sau tu să putem ajunge la bord. Era amarată de suprafaţa cometei.]

Ea îşi amintea că-l dusese pe Clavain la cometă, dar nu şi restul.

Şi el a scăpat?

[Da, însă vom reveni la asta. Problema este ce s-a petrecut în decursul evadării lui. Clavain a accelerat până când cordoanele au cedat din cauza tensiunii. Au şfichiuit înapoi spre cometă. Mă tem că unul dintre ele te-a lovit.]

Era dificil să răspundă, deşi ştiuse din clipa trezirii că i se întâmplase ceva rău.

M-a lovit?

[Ai fost rănită, Skade. Grav. Dacă n-ai fi fost Agregată, dacă n-ai fi avut maşinile din creier care să-ţi ajute corpul să facă faţă şocului, probabil că n-ai fi supravieţuit, în

ciuda asistenţei pe care ţi-a acordat-o costumul.]

Arată-mi, lua-te-ar dracu'!

[Ţi-aş arăta dacă în camera asta ar exista vreo oglindă. Dar nu există, iar eu nu pot ocoli blocajele neurale instalate de Delmar.]

Descrie atunci, descrie, Remontoire!

[Nu de aceea am venit aici… În scurt timp Delmar te va trece într-o comă recuperatorie, iar la următoarea trezire vei fi vindecată. Eu am venit să te întreb de Clavain.]

Pentru o clipă, ea îşi alungă propria curiozitate morbidă.

Să înţeleg că este mort?

[Nu, n-am izbutit să-l oprim deocamdată.]

Deşi era furioasă, şi în ciuda curiozităţii morbide, Skade trebuia să admită că soarta lui Clavain era cel puţin la fel de fascinantă ca şi propria ei neplăcere. Iar cele două erau conectate, nu? Nu înţelegea încă pe deplin ce i se întâmplase, însă era suficient să ştie că fusese acţiunea lui Clavain. Nu conta că era posibil să fi fost neintenţionat.

În trădare nu existau *accidente.*

Unde-i el?

[Asta-i partea interesantă. Nimeni nu pare să ştie. I-au determinat jetul de evacuare. Se îndrepta către Eridani – am presupus că fie spre Yellowstone, fie spre Centura Ruginită.]

Demarhiştii l-ar crucifica.

Remontoire încuviinţă.

[Mai cu seamă pe el. Acum se pare însă că n-ar merge într-acolo… cel puţin, nu direct. A renunţat la vectorul spre soare. Nu ştim în ce moment al drumului, fiindcă i-am pierdut flacăra propulsiei.]

Avem monitori optici în tot haloul. Este imposibil ca până acum să nu fi trecut prin raza vizuală a unuia.

[Problema este că el le cunoaşte poziţiile şi poate avea grijă ca fasciculul lui să nu baleieze peste ei. Skade, nu trebuie să uităm că el este unul dintre noi.]

Au fost lansate proiectile?

[Da, însă nu s-au apropiat niciodată destul pentru a-şi repera singure ţinta. N-au avut destul combustibil ca să

revină la Cuib, aşa că a trebuit să le detonăm.]

Ea simţi cum pe la colţul gurii i se scurse salivă pe bărbie.

Trebuie să-l oprim, Remontoire. Înţelege asta!

[Chiar dacă i-am regăsi semnalul, ar fi în afara razei proiectilelor. Şi nu există nicio navă care să ajungă din urmă o corvetă.]

Femeia se strădui să-şi stăpânească mânia.

Avem prototipul.

[Nici chiar *Mătrăguna* nu-i atât de rapidă – în niciun caz pe distanţe intrasistem.]

Skade tăcu câteva secunde, calculând cât de multe ar fi putut dezvălui în mod prudent. La urma urmelor, aceasta era o afacere a Sanctuarului Interior, îndeajuns de secretă chiar şi potrivit standardelor clandestine ale Consiliului Închis.

Ba este, Remontoire.

Uşa se deschise. Un servitor intră, plecându-se, urmat de Delmar. Remontoire se ridică şi întinse braţele, cu palmele orientate spre înainte.

[Mai avem nevoie doar de puţin timp…]

Delmar rămase lângă uşă, cu braţele încrucişate la piept.

[Mă tem că eu rămân aici.]

Skade şuieră spre Remontoire. El se apropie şi se apleca, astfel încât capetele lor se aflau la o distanţă de numai câţiva centimetri, permiţând contact de la minte la minte fără amplificare prin sistemele încăperii.

Se poate face. Plafonul de acceleraţie al prototipului este mai mare decât ai bănuit.

[Cât de mare?]

Mult mai mare. O să vezi. Tot ce trebuie să ştii este că prototipul se poate apropia destul de mult de poziţia aproximativă a lui Clavain pentru a-i regăsi urma, după care să intre în raza de acţiune a armelor. Bineînţeles, va trebui să faci parte din echipaj. Tu eşti soldat, Remontoire. Te pricepi mai bine decât mine la arme.

[N-ar trebui să ne gândim la modalităţi de a-l aduce

înapoi viu?]

Este cam târziu pentru asta, nu crezi?

Remontoire nu spuse nimic, dar Skade ştiu că pusese degetul pe rană. Şi în scurt timp bărbatul avea să-i dea dreptate. El era un Agregat adevărat şi de aceea avea să accepte orice curs de acţiune, indiferent cât de nemilos, care ar fi fost în beneficiul Cuibului-Mamă. Aceasta era deosebirea dintre el şi Clavain.

[Skade...]

Da, Remontoire.

[Dacă aş fi de acord cu propunerea ta...]

Ai avea tu însuţi o rugăminte?

[Nu o rugăminte, ci o cerere. Felka să fie cu noi.]

Skade miji ochii. Era pe punctul de a refuza, când înţelese că temerile ei de a proceda astfel – operaţiunea să rămână cu totul în competenţa Consiliului Închis – nu contau absolut deloc în privinţa Felkăi.

La ce ar putea ajuta prezenţa ei?

[Depinde. Dacă intenţionezi să faci din misiunea asta un pluton de execuţie, ea nu ne va fi de niciun folos. Dar, dacă ai intenţia să-l aduci pe Clavain înapoi viu – şi cred că asta trebuie să faci –, atunci utilitatea Felkăi nu poate fi subestimată.]

Ea ştia că Remontoire avea dreptate, deşi nu-i plăcea deloc s-o recunoască. Clavain ar fi fost un activ enorm de valoros pentru operaţia de recuperare a armelor de clasă-iad, iar pierderea lui sporea mult gradul de dificultate a misiunii. La un nivel, ea putea să vadă în ce consta avantajul readucerii lui în turmă, ca să poată fi crucificat, iar experienţa sa dobândită cu multă greutate să fie suptă ca măduva dintr-un os. Însă capturarea de viu ar fi fost mult mai grea decât uciderea de la distanţă, iar dacă ea n-ar fi reuşit, rămânea posibilitatea ca el să se alăture celeilalte tabere. Demarhiştii ar fi fost fascinaţi să afle despre noul program de construire a navelor stelare, despre zvonul privind planurile de evacuare şi noile arme distrugătoare.

Nu putea fi sigură, totuşi considera că veştile ar fi fost

suficiente pentru a revigora inamicul, câştigându-i aliaţi care până acum rămăseseră neutri. Dacă demarhiştii îşi uneau forţele şi reuşeau să lanseze un ultim atac disperat asupra Cuibului-Mamă, susţinuţi de Ultranauţi şi de orice alte facţiuni anterior neutre, totul putea fi pierdut.

Nu. Ea trebuia să-l omoare pe Clavain; era cât se poate de clar. În acelaşi timp însă, trebuia să lase impresia că era pregătită să acţioneze rezonabil, exact aşa cum ar fi procedat în orice altă stare de război. Ceea ce însemna că trebuia să accepte prezenţa Felkăi.

Ăsta-i şantaj, nu?

[Nu şantaj, doar negociere. Dacă cineva dintre noi îl poate convinge pe Clavain să renunţe la ceea ce are de gând, acela nu poate fi decât Felka.]

El n-o s-o asculte, chiar…

[Chiar dacă îşi închipuie că este fiica lui? Asta voiai să spui?]

Remontoire, el este bătrân. Un bătrân cu amăgiri. Ele nu sunt responsabilitatea mea.

Servitorii se traseră în lături pentru a-i îngădui lui Remontoire să plece. Skade privi cum ovoidul aparent autonom al feţei lui se legănă ca un balon la ieşirea din cameră. În conversaţia lor existaseră momente când ea aproape că simţise fisuri în blocada neurală, căi pe care Delmar – prin omisiuni ce puteau fi înţelese – nu le inhibase complet. Fisurile fuseseră ca fulgerări stroboscopice, deschizând scurte ferestre îngheţate în mintea lui Remontoire. Probabil că el nici măcar nu fusese conştient de intruziunile ei. Ba poate că Skade şi le imaginase.

Însă dacă şi le imaginase, atunci tot ea îşi imaginase şi oroarea care le însoţea. Iar oroarea aceea provenea din ceea ce vedea Remontoire.

Delmar… vreau realmente să ştiu faptele…

[Mai târziu, după ce te vei fi vindecat. Atunci le vei putea şti. Până atunci, aş prefera să-ţi reinduc coma.]

Arată-mi acum, ticălosule.

Bărbatul se apropie de ea. Primul dintre servitorii cu gât

de lebădă se ridica mult deasupra lui, iar segmentele cromate ale gâtului îi străluceau. Maşina îşi deplasă capul înainte şi înapoi, examinând ce se afla dedesubt.

[Bine. Dar să nu zici că nu te-am prevenit.]

Blocajele coborâră ca nişte obloane grele din metal: bang, bang, bang, prin craniul ei. O revărsare de date neurale năvăli înăuntru. Skade se văzu prin ochii lui Delmar. Creatura întinsă pe patul medical era ea, în mod recognoscibil – capul îi era în mod bizar neatins –, însă nu avea nici pe departe forma corectă. Simţi un spasm sfâşietor de repulsie, de parcă ar fi accesat o fotografie dintr-o arhivă preindustrială deprimantă de coşmaruri medicale. Ar fi dorit cu disperare să întoarcă pagina, să treacă la următoarea atrocitate jalnică.

Fusese secţionată în două.

Cordonul căzuse probabil peste ea dinspre umărul stâng spre şoldul drept într-o secţionare precis diagonală. Îi retezase picioarele şi braţul stâng. Maşini cu carapace îi îmbrăţişau rănile: cruste alb-strălucitor, zumzăitoare, de armuri medicale, aidoma unor blistere uriaşe umplute cu puroi. Tuburi cu fluid erupeau din maşini şi se îndreptau către module albe, paralelipipedice, de lângă pat. Skade arăta de parcă s-ar fi pregătit să răbufnească dintr-o crisalidă de oţel alb. Sau să fie consumată de ea, transformată în ceva straniu şi fantasmagoric.

Delmar…

[Îmi pare rău, dar te-am prevenit…]

Nu înţelegi. Această… stare nu mă tulbură defel. Noi suntem Agregaţi, da? Nu există nimic ce să nu putem repara, dacă dispunem de timp. Ştiu că mă poţi aranja, într-un final.

Îi simţi uşurarea.

[Într-un final, da…]

Dar pentru mine nu este îndeajuns într-un final. *Peste câteva zile, maximum trei, trebuie să fiu într-o navă.*

CAPITOLUL 13

Fură nevoiţi să-l târască pe Thorn cu forţa în biroul Inchizitoarei. Uşile mari scârţâiră, deschizându-se, şi bărbatul o văzu stând lângă fereastră, cu spatele la el. O cercetă printre pleoapele tumefiate, deoarece n-o mai văzuse niciodată până atunci. Părea mai micuţă şi mai tânără decât se aşteptase, aproape ca o fată în haine de adult. Avea cizme înalte şi lustruite şi pantaloni negri pe sub tunica din piele încheiată într-o parte, care era cam mare pentru ea, astfel că mâinile înmănuşate aproape că i se pierdeau în mâneci. Tivul tunicii îi ajungea la genunchi. Părul negru era pieptănat peste cap, în rânduri strânse şi lucitoare, care se curbau în jos în cârlionţi micuţi, ca semne de întrebare inversate deasupra cefei. O vedea din profil, pielea îi era cu o nuanţă mai închisă decât a bărbatului, nasul subţire i se arcuia deasupra gurii mici, cu buze drepte şi strânse.

Inchizitoarea se întoarse şi i se adresă gardianului care aştepta lângă uşă.

— Poţi să ne laşi acum.

— Doamnă…

— Am *spus* că poţi să ne laşi acum.

Gardianul ieşi. Thorn reuşi să stea singur în picioare, clătinându-se foarte uşor. Femeia apărea şi dispărea după cum reuşea să-şi focalizeze privirea. Pentru un timp lung, foarte lung, ea se mulţumi să se uite la el. Apoi vorbi, cu aceeaşi voce pe care el o auzise din grila difuzorului.

— O să poţi să nu-ţi pierzi cunoştinţa? Regret că te-au bătut.

— Eu regret încă şi mai mult.

— N-am dorit decât să vorbesc cu tine.

— În cazul ăsta, poate că ar trebui să fii atentă ce se-ntâmplă cu musafirii tăi.

Pe când vorbea, simţea în gură gust de sânge.

— Vrei să mă urmezi, te rog?

Inchizitoarea arătă spre capătul opus al încăperii, unde

exista probabil o cameră privată.

— Trebuie să discutăm ceva.

— Mulţumesc, dar mă simt foarte bine şi aici.

— N-a fost o invitaţie. Thorn, nu mă interesează câtuşi de puţin dacă te simţi bine sau nu.

El se întrebă dacă femeia îi citise reacţia – dilatarea infimă a pupilelor lui, care-i trădau vinovăţia. Sau poate că avea un laser orientat pe ceafa lui, care-i măsura salinitatea epidermei. Şi într-un caz, şi în celălalt, Inchizitoarea putea estima destul de exact ce gândea el despre cererea ei. Poate că avea chiar o sondă undeva prin clădire. Se zvonea că în Casa Inchiziţiei exista cel puţin o sondă, îngrijită cu dragoste încă din primele zile ale coloniei.

— Nu ştiu cine crezi că aş fi eu.

— Oh, ba ştii foarte bine. Aşa că de ce să mai jucăm jocurile astea? Vino!

Bărbatul o urmă în odaia mai mică. Era lipsită de ferestre. El privi în jur, căutând semnele unei curse sau orice indiciu că încăperea putea juca rolul unei camere pentru interogare, însă părea destul de inocentă. Pereţii erau plini de rafturi ticsite cu maldăre de hârţoage, cu excepţia unuia care era acoperit în mare parte de o hartă a Resurgamului presărată de piuneze indicatoare şi leduri luminoase. Inchizitoarea îi oferi un scaun de cealaltă parte a biroului larg, ce ocupa majoritatea spaţiului. O altă femeie era aşezată deja vizavi de el, cu coatele sprijinite pe marginea biroului, părând uşor plictisită. Era mai vârstnică decât Inchizitoarea, totuşi părea să aibă aceeaşi constituţie fizică viguroasă. Purta şapcă şi o manta grea, maro-gălbuie, cu gulerul şi manşetele îmblănite. Ambele femei aveau un aer vag aviar; erau subţirele, totuşi iuţi şi cu osatură puternică. Cea aşezată la birou fuma.

Thorn se aşeză în scaunul care-i fusese indicat.

— Cafea?

— Nu, mulţumesc.

Cealaltă femeie îi întinse pachetul ei de ţigări.

— O ţigară, atunci.

— O s-o refuz şi pe ea.

Ridică totuşi pachetul de pe masă şi-l întoarse, studiindu-i însemnele şi marcajele ciudate. Nu fusese fabricat în Cuvier. De fapt, nu părea să fi fost fabricat pe Resurgam. Îl împinse către femeia mai vârstnică.

— Pot pleca acum?

— Nu. Nici măcar n-am început.

Inchizitoarea se aşeză pe scaunul ei, lângă cealaltă femeie, şi-şi umplu o cană cu cafea.

— Mai întâi cred că ar fi necesare prezentările. Tu ştii cine eşti, şi noi ştim cine eşti, dar probabil că tu nu ştii multe despre noi. Ai o idee despre mine, bineînţeles… dar probabil că nu-i o idee foarte precisă. Mă numesc Vuilleumier. Ea este colega mea…

— Trina, spuse cealaltă femeie.

— Irina… da. Iar tu, desigur, eşti Thorn, bărbatul care a făcut aşa de multe necazuri în ultima vreme.

— Eu nu sunt Thorn. Guvernul n-are habar cine-i Thorn.

— De unde ştii asta?

— Citesc ziarele, ca toată lumea.

— Ai dreptate. Ameninţările Interne nu prea au idee cine-i Thorn. Însă asta numai pentru că eu m-am străduit din răsputeri să abat acest departament de la urma ta. Ai idee câte eforturi m-a costat asta? Câte angoase personale?

El strânse din umeri, încercând să nu pară nici interesat, nici surprins.

— Este problema ta, nu a mea.

— Nici pe departe recunoştinţa la care m-aş fi aşteptat. Voi ignora totuşi răspunsul ăsta. Nu cunoşti deocamdată tabloul general, aşa că-i de înţeles.

— Care „tablou general”?

— Vom ajunge acolo la momentul potrivit. Deocamdată, să vorbim despre tine.

Bătu cu palma într-un dosar guvernamental gros, aflat într-un colţ al mesei, apoi îl împinse spre el.

— Haide, deschide-l! aruncă un ochi înăuntru.

Thorn o privi pe Inchizitoare câteva secunde înainte de a

se mişca. Deschise dosarul la întâmplare, după care răsfoi înainte şi înapoi hârtiile dinăuntru. Parcă ar fi privit într-un cuib de şerpi. Întreaga lui viaţă se găsea acolo, adnotată şi cu referinţe încrucişate, în detalii înspăimântătoare. Numele lui adevărat – Renzo –, amănuntele personale. Fiecare mişcare publică pe care o făcuse în ultimii cinci ani. Fiecare acţiune antiguvernamentală importantă în care jucase vreun rol semnificativ – transcrieri de declaraţii verbale, fotografii, dovezi criminalistice, rapoarte prolixe.

— O lectură interesantă, nu-i aşa? întrebă cealaltă femeie.

Bărbatul frunzări restul dosarului simţindu-se îngrozit, cu o senzaţie de gol absolut în stomac. Datele dinăuntru erau suficiente pentru a-l executa de mai multe ori, după zece procese răsunătoare distincte.

— Nu înţeleg, rosti el încet.

Nu dorea să renunţe acum – nu după atâta vreme –, însă orice altceva părea brusc inutil.

— Ce nu înţelegi, Thorn? întrebă Vuilleumier.

— Departamentul acesta este… Ameninţări Externe, nu Ameninţări Interne. Tu eşti persoana însărcinată cu găsirea triumvirei. Eu nu sunt… Thorn nu-i persoana care să te intereseze pe tine.

— Acum este.

Inchizitoarea mai sorbi din cafea.

Cealaltă femeie îşi aprinse altă ţigară.

— Realitatea este că eu şi colega mea am fost angajate într-un efort susţinut de a sabota activităţile Ameninţărilor Interne. Am făcut tot ce am putut ca să ne asigurăm că ei nu te vor prinde. De aceea a trebuit să ştim despre tine cel puţin la fel de multe câte ştiu ei, dacă nu chiar mai multe.

Femeia avea un accent ciudat. El încercă să-l identifice, dar nu izbuti. Atât doar… oare îl mai auzise cândva, în tinereţe? Scotoci prin memorie, însă nu descoperi nimic.

— De ce aţi sabota Ameninţările Interne? întrebă el.

— Pentru că te vrem viu, nu mort.

Surâse, scurt şi iute ca o maimuţă.

— Asta măcar este liniştitor.

— În mod cert, zise Vuilleumier, doreşti să ştii de ce te vrem viu, aşa că-ţi voi spune. Iar de acum începem să pătrundem în zona „tabloului general”, dacă înţelegi ce vreau să zic, aşa că, *te rog,* fii foarte atent.

— Sunt numai urechi.

— Oficiul acesta, departamentul Ameninţări Externe din Casa Inchiziţiei, nu este deloc ce pare a fi. Întreaga operaţiune de urmărire a criminalei de război Voliova a fost dintotdeauna o faţadă pentru o operaţiune mult mai secretă. În realitate, Voliova a murit cu ani în urmă.

Bărbatul avu senzaţia că ea minţea, dar totodată îi spunea ceva care era mult mai aproape de adevăr decât auzise el până atunci.

— Atunci de ce vă mai prefaceţi că o căutaţi?

— Pentru că de fapt n-o dorim pe ea, ci nava ei sau un mijloc prin care să ajungem la nava ei. Însă prin concentrarea atenţiei asupra Voliovei, am izbutit să urmăm cam aceleaşi linii de cercetare fără a pomeni nimic despre navă.

Cealaltă femeie, cea care-şi spusese Irina, aprobă din cap.

— În esenţă, acest departament guvernamental este angajat în recuperarea navei ei *şi nimic altceva.* Tot restul nu-i decât un paravan pentru distragerea atenţiei. Unul enorm de complex şi care a implicat conflicte interne cu alte şase-şapte departamente, totuşi nimic altceva decât un paravan pentru distragerea atenţiei.

— Şi de ce trebuie să fie atât de secret?

Cele două femei schimbară o privire.

— O să-ţi răspund eu, zise Irina tocmai când cealaltă deschidea gura. Operaţiunea de găsire a navei a trebuit păstrată în secret absolut, pentru simplul motiv că, dacă s-ar fi aflat vreodată despre ea, ar fi urmat tulburări civile intense.

— Nu înţeleg.

— Este o chestiune de panică, spuse ea fluturând din ţigară pentru a-şi sublinia cuvintele. Politica oficială a

guvernului a fost dintotdeauna pentru terraformare, încă de pe vremea Inundaţioniştilor conduşi de Girardieau. Iar această politică n-a făcut decât să se accentueze după criza Sylveste. Acum ei îi sunt complet dedicaţi în termeni ideologici. Oricine ar critica programul se face vinovat de gândire incorectă. Dintre toţi oamenii, tocmai ţie n-ar mai trebui să-ţi explic toate astea.

— Şi unde apare rolul navei?

— Nava reprezintă o cale de fugă, de evadare de pe planetă. Un departament guvernamental a aflat o chestiune extrem de neliniştitoare.

Femeia trase din ţigară şi continuă.

— Colonia se confruntă cu o ameninţare din exterior, dar nu tocmai dintre cele pe care şi le imaginase iniţial. Studii ale ameninţării se derulează de ceva timp, iar concluzia este indubitabilă: Resurgamul trebuie evacuat, poate chiar într-un an sau doi. Cinci ani este termenul cel mai optimist… probabil *foarte* optimist.

Îl privi pe bărbat, aşteptând neîndoios să observe efectele cuvintelor ei. Poate bănuia că va trebui să le repete, că el nu era atât de isteţ ca să priceapă totul din prima.

Thorn clătină din cap.

— Scuze, dar va trebui să mă convingi cu ceva mai bun decât atât.

Irina, sau care i-o fi fost numele adevărat, păru îndurerată.

— Nu mă crezi?

— N-aş fi singurul care nu te-ar crede.

— Tu însă ai dorit dintotdeauna să părăseşti Resurgamul, interveni Inchizitoarea. Ai susţinut mereu că există un pericol pentru colonie.

— Da, am dorit să părăsesc planeta. Cine n-ar fi dorit?

— Ascultă-mă, zise Vuilleumier apăsat. Pentru mii de oameni, tu eşti un erou. Cei mai mulţi nu s-ar încrede în nicio acţiune a guvernului. Iar o fracţiune dintre ei cred de mult timp că tu cunoşti coordonatele a una sau două navete şi că intenţionezi un exod în spaţiul cosmic al

discipolilor tăi.

Thorn strânse din umeri.

— Şi?

— Desigur, nu este adevărat – navetele acelea n-au existat niciodată –, totuşi nu-i imposibil ca ele să fi *putut exista,* ţinând seama de toate câte s-au întâmplat. Acum…

Inchizitoarea se aplecă din nou înainte.

— Gândeşte-te la următoarea ipoteză. Un departament special şi secret al guvernului stabileşte ca existentă o ameninţare globală iminentă la adresa Resurgamului. După multe investigaţii, acelaşi departament calculează coordonatele navei Voliovei. Cercetarea navei arată că este avariată, totuşi aptă de zbor. Mai important încă, deţine capacitate de transport pentru pasageri. O capacitate *vastă* de transport de pasageri. Îndeajuns pentru a evacua toată planeta, dacă se fac unele sacrificii.

— Ca Arca lui Noe? zise el.

— Da, încuviinţă ea evident mulţumită de răspunsul lui. Exact ca o arcă.

Prietena lui Vuilleumier legănă ţigara elegant între două degete. Mâinile ei excepţional de subţiri îi aminteau lui Thorn de oasele răşchirate din aripa unei păsări.

— Totuşi existenţa unei nave pe care s-o putem folosi ca arcă este doar jumătate de soluţie, zise ea. Întrebarea este dacă nu cumva anunţul guvernului despre existenţa unei asemenea nave va fi privit cu scepticism. Bineînţeles că aşa va fi.

Împunse cu ţigara în direcţia lui.

— Aici intervine rolul tău. Oamenii vor avea încredere în tine, chiar dacă nu vor avea încredere în noi.

Thorn se lăsă pe spate în scaun până ce acesta se rezemă doar pe două picioare. Râse şi clătină din cap sub privirile impasibile ale celor două femei.

— De aceea m-au bătut la parter? Ca să mă înmoaie pentru a accepta o gogoaşă ca asta?

Prietena lui Vuilleumier ridică din nou pachetul de ţigări.

— Astea provin din nava ei.

— Chiar aşa? Interesant. Mi se păruse c-ai spus că nu aveaţi cum s-ajungeţi pe orbită.

— Nu aveam, dar acum avem. Am hackuit de pe sol sistemele navei şi am determinat-o să trimită aici o navetă.

Bărbatul făcu o grimasă, totuşi n-ar fi putut jura că aşa ceva era imposibil. Dificil, da – improbabil, sigur că da –, însă cu certitudine nu imposibil.

— Şi vreţi să evacuaţi toată planeta folosind o singură navetă?

— De fapt, sunt două navete.

Vuilleumier tuşi şi scoase alt dosar.

— Cel mai recent recensământ a estimat populaţia Resurgamului la puţin sub două sute de mii de oameni. Naveta cea mai mare poate transporta cinci sute de persoane pe orbită, unde se pot transfera într-un vehicul intrasistem cu o capacitate de patru ori mai mare. Asta înseamnă că va trebui să efectuăm patru sute de zboruri sol-orbită. Nava intrasistem va trebui să facă în jur de o sută de zboruri dus-întors până la nava Voliovei. Ăsta-i adevăratul loc îngust – fiecare dintre zborurile dus-întors va dura *minimum* treizeci de ore, iar asta socotind timpi aproape zero pentru încărcarea şi descărcarea la fiecare dintre capete. Mai corect ar fi să prevedem patruzeci de ore, ceea ce înseamnă că vor fi necesare aproape şase luni standard. Putem reduce puţin timpul respectiv, dacă mai introducem o navetă sol-orbită, dar ar fi ideal dacă am putea coborî sub cinci luni. Asta însă presupunând, bineînţeles, că putem avea la fiecare patruzeci de ore câte două mii de oameni pregătiţi să plece de pe Resurgam…

Vuilleumier zâmbi. Lui Thorn îi era imposibil să nu-i placă zâmbetul acela, în ciuda faptului că simţea că ar trebui să-l asocieze cu durere şi frică.

— Cred că-ncepi să înţelegi de ce avem nevoie de tine, încheie femeia.

— Presupunând însă că aş refuza să-mi ofer ajutorul… cum va proceda atunci guvernul?

— Coerciţia în masă pare atunci unica opţiune de care vom dispune, zise Irina ca şi cum ar fi fost o afirmaţie

perfect rezonabilă. Legea marţială... lagăre de internare... înţelegi ideea? N-ar fi deloc frumos. Vor exista nesupuneri civile, tulburări. Există o şansă importantă ca mulţi oameni să moară.

— Mulţi oameni vor muri oricum, adăugă Vuilleumier. Este imposibil de organizat evacuarea în masă a unei planete fără pierderi de vieţi omeneşti. Am dori totuşi să le ţinem sub control.

— Cu ajutorul meu? întrebă Thorn.

— Dă-mi voie să schiţez planul.

Între fraze, femeia lovea cu vârful degetului în masă.

— Noi te vom elibera de aici. Vei fi liber să mergi oriunde doreşti şi ai garanţia mea că vom continua să facem tot ce putem ca să ţinem Ameninţările Interne departe de tine. Mă voi ocupa de asemenea ca nemernicii care te-au bătut să fie pedepsiţi... ai cuvântul meu în privinţa asta. În schimb, tu vei răspândi informaţia că ai localizat într-adevăr navetele. Mai mult încă, ai descoperit o ameninţare la adresa Resurgamului, dar şi mijloacele de a-i îndepărta pe toţi din calea ameninţării. Organizaţia ta va răspândi ideea că evacuarea va începe în curând, cu indicii despre locurile unde ar trebui să se adune cei interesaţi. Între timp, guvernul va difuza contradeclaraţii prin care să discrediteze poziţia mişcării tale, dar acestea nu vor fi complet convingătoare. Oamenii vor începe să creadă că ai descoperit într-adevăr ceva... despre care guvernul ar prefera să păstreze tăcerea. M-ai urmărit până aici?

El îi întoarse zâmbetul.

— Până aici.

— De acum lucrurile devin realmente interesante. După ce ideea a pătruns în conştiinţa oamenilor şi după ce unii te vor privi cu seriozitate, vei fi arestat. Sau cel puţin se va vedea că eşti arestat. După unele tărăgănări, guvernul va recunoaşte că există o ameninţare autentică şi că mişcarea ta a obţinut într-adevăr acces la nava Voliovei. Din clipa aceea, operaţiunea de evacuare intră sub controlul guvernamental – dar tu vei fi văzut acordându-ţi fără chef

binecuvântarea, după care vei rămâne la conducere de faţadă, în urma solicitării publicului. Guvernul se va acoperi de ruşine, însă oamenii vor fi siguri că nu păşesc într-o capcană. Vei fi un erou.

Se uită fix în ochii lui, o clipă mai mult decât făcuse până atunci, apoi îşi feri privirea.

— Toţi vor avea de câştigat. Planeta va fi evacuată fără prea multă panică. Ulterior vei fi eliberat şi onorat – toate acuzaţiile vor fi anulate. Pare ispititor, nu-i aşa?

— Aşa ar părea, recunoscu el, totuşi în argumentaţia ta există două mici puncte slabe.

— Care anume?

— Ameninţarea şi nava. Nu mi-ai spus de ce trebuie să evacuăm Resurgamul. Ar trebui să ştiu asta, nu? Ar trebui de asemenea să cred în necesitatea evacuării. Nu voi putea convinge pe nimeni dacă eu însumi n-o cred, de acord?

— Mi se pare corect. Care ar fi problema cu nava?

— Mi-ai spus că deţineţi mijloacele pentru a o vizita. Perfect.

Se uită pe rând la cele două femei, cea tânără şi cea mai vârstnică, simţind fără s-o fi ştiut cu adevărat că ele două puteau fi foarte periculoase individual şi de-a dreptul letale când acţionau ca echipă.

— Perfect… ce? zise Vuilleumier.

— Duceţi-mă s-o văd.

Se aflau la numai o secundă-lumină de Cuibul-Mamă când se întâmplă.

Felka privise cum cometa rămânea în urma *Mătrăgunei.* La început se micşorase atât de lent, încât plecarea avusese ciudata însuşire a unui vis, precum plecarea de pe o insulă izolată şi luminată de razele lunii. Se gândise la atelierul ei aflat în inima verde a cometei, la puzzle-urile filigranate din lemn, toate la fel de complexe şi delicate ca nişte sculpturi în fildeş. După aceea se gândi la peretele de feţe şi la şoarecii strălucitori din labirint şi nu se putu convinge pe deplin că le va mai revedea vreodată. Chiar dacă s-ar mai întoarce, ar face-o în nişte circumstanţe

profund schimbate, cu Clavain fie mort, fie prizonier. Ştia că, dacă lui i se va refuza ajutorul, ea avea să se întoarcă spre interior, să revină în uterul liniştitor al trecutului, unde singurul lucru care contase fusese iubitul ei Zid. Iar cel mai oribil era că ideea n-o revolta câtuşi de puţin, ci mai degrabă îi lăsa o speranţă sâcâitoare. Ar fi fost cu totul altceva dacă Galiana ar mai fi trăit; fusese altceva chiar şi când ea era plecată, dar Felka încă avea tovărăşia lui Clavain care s-o ancoreze în lumea reală, cu toate simplităţile ei zdrobitoare.

Ultimul lucru pe care-l făcuse Felka, după ce-şi sigilase atelierul şi alocase un servitor care să aibă grijă de şoareci, fusese să coboare la criptă ca s-o viziteze pe Galiana, să-şi ia rămas-bun pentru ultima oară de la corpul îngheţat. Însă uşa criptei refuzase să se deschidă. Nu avusese timp să facă investigaţii; dacă nu pornea imediat, ar fi ratat plecarea *Mătrăgunei.* Aşa că nu-şi mai luase rămas-bun şi se întrebă acum de ce asta o făcea să se simtă atât de vinovată.

La urma urmelor, ele două nu împărtăşeau decât nişte material genetic.

Felka se retrăsese în încăperile ei după ce Cuibul-Mamă devenise prea mic şi prea îndepărtat ca să mai poată fi văzut cu ochiul liber. La o oră de la plecare, nava crescuse acceleraţia la 1 *g,* definind instantaneu „sus” ca fiind spre prova ascuţită a fuzelajului lung şi conic. După alte două ore, timp în care Cuibul-Mamă rămase la o secundă-lumină în spatele *Mătrăgunei,* prin intercomul navei sosise un mesaj. Era îndreptat politicos spre Felka; ea era singura Augmentată de la bord neacordată în mod uzual la grila generală de comunicaţii neurale.

Mesajul o instruia să meargă prin navă, suind în direcţia de zbor spre provă, care acum se găsea deasupra capului ei. Când zăbovise, unul dintre tehnicienii lui Skade o condusese politicos prin coridoare şi puţuri, până ajunsese la multe niveluri deasupra punctului din care plecase. Refuzase să îngăduie ca o hartă a navei să-i fie imprimată în memoria pe termen scurt. O asemenea cunoaştere

instantanee ar fi lipsit-o de plăcerea – care-i mai diminua plictiseala – de a deduce singură interiorul *Mătrăgunei.* Totuşi, era destul de simplu de spus că se apropiase de provă. Curbura pereţilor exteriori era mai accentuată şi cabinele individuale erau mai mici. Nu-i trebui mult să ajungă la concluzia că în *Mătrăgună* nu puteau fi mai mult de zece-doisprezece oameni, inclusiv Remontoire şi ea însăşi. Toţi ceilalţi făceau parte din Consiliul Închis, deşi Felka nici măcar nu încercă să le examineze minţile.

Cabinele erau spartane, de obicei incinte fără ferestre pe care nava le crease în funcţie de nevoile curente ale echipajului. Cea în care îl găsi pe Remontoire se afla pe învelişul exterior al carcasei, cu o cupolă de observare de forma unui blister încastrată într-un perete. Remontoire stătea pe o cornişă extrudată, cu o expresie calmă şi degetele mâinilor unite la vârfuri deasupra unui genunchi. Era adâncit în conversaţie cu un crab mecanic, cocoţat imediat sub marginea cupolei.

— Ce se întâmplă? întrebă Felka. De ce a trebuit să-mi părăsesc cabina?

— Nu sunt tocmai sigur, răspunse Remontoire.

Apoi femeia auzi o rafală de bufnituri înăbuşite, când zeci de irisuri blindate din pereţii despărţitori se închiseră etanş prin navă.

— În scurt timp te vei putea întoarce în cabina ta, spuse crabul. Aceasta este doar o măsură de precauţie.

Ea recunoscu glasul, deşi timbrul nu era pe de-a întregul aşa cum şi-l amintea.

— Skade? Am crezut că eşti…

— Mi-au permis să pilotez proxy ăsta, spuse crabul fluturând micuţele manipulatoare articulate dintre cleştii săi anteriori.

Se ţinea de perete prin ventuze circulare aflate la extremităţile picioarelor. De sub carapacea albă şi lucioasă ieşeau cârlige, duze şi dispozitive pentru împuns şi sfâşiat. În mod foarte clar, era un vechi dispozitiv de ucis.

— Frumos din partea ta să ne conduci, comentă Felka uşurată că Skade nu avea să-i însoţească.

— Să vă conduc?

— Când decalajul temporal cauzat de viteza luminii va depăşi câteva secunde, nu va fi imposibil să pilotezi un proxy?

— Ce decalaj? Eu sunt în navă, Felka. Cabina mea se află la numai o punte sau două sub cabina ta.

Felka îşi aminti că i se spusese că rănile suferite de Skade fuseseră atât de grave, încât simpla ei menţinere în viaţă necesita o incintă ticsită cu echipamentele doctorului Delmar.

— N-am crezut...

Crabul flutură dintr-un manipulator, respingându-i protestele.

— Nu contează. Coboară mai târziu, să mai stăm de vorbă.

— Mi-ar face plăcere, spuse Felka. Sunt foarte multe lucruri despre care vreau să stăm de vorbă.

— Evident. Ei bine, acum eu trebuie să plec – am de rezolvat nişte chestii urgente.

Un orificiu se căscă într-un perete şi crabul trecu prin el, dispărând în măruntaiele ascunse ale navei.

Felka îl privi pe Remontoire.

— Întrucât văd că toţi suntem din Consiliul Închis, bănuiesc că pot vorbi liber. Când aţi fost cu Clavain, Skade a mai pomenit ceva despre experimentele Exordium?

Remontoire vorbi pe ton foarte scăzut. Era doar o reacţie instinctivă, deoarece Skade putea să audă probabil tot ce se întâmpla în navă şi putea de asemenea să le citească minţile, la sursă. Totuşi Felka înţelese motivul precis pentru care bărbatul simţea nevoia să şoptească.

— Nimic. Ba chiar a minţit despre sursa edictului de stopare a construirii navelor.

Felka se uită spre perete, silindu-l să-i asigure ceva pe care să se poată aşeza. O consolă apăru din peretele opus lui Remontoire şi ea se instală acolo. Era grozav să nu mai fie nevoită să stea în picioare; în ultima vreme petrecuse prea mult în imponderabilitatea atelierului, iar gravitaţia cauzată de acceleraţia navei o extenua.

Privi afară prin cupolă şi văzu umbra lobată a uneia dintre propulsiile *Mătrăgunei,* conturată pe o aură de flamă rece.

— Ce i-a spus Skade lui Clavain? întrebă ea.

— O poveste potrivit căreia Consiliul Închis ar fi dedus existenţa atacurilor lupilor pe baza mai multor pierderi de nave.

— Neverosimil.

— Bănuiesc că el n-a crezut-o, totuşi ea n-a putut aminti de Exordium. În mod clar dorea ca el să ştie minimumul necesar, totuşi n-avea cum să evite să vorbească destul de mult despre edict.

— Exordium este în centrul întregii poveşti, zise Felka. Skade trebuie să fi ştiut că, dacă-i oferea lui Clavain un fir de care să apuce, el ar fi tras până ar fi deşirat totul, ajungând la Sanctuarul Interior.

— Acela ar fi fost punctul maxim în care ar fi reuşit să ajungă.

— După cum îl cunosc eu pe Clavain, n-aş fi la fel de sigură. Skade îl dorea ca aliat, fiindcă nu este genul de om care să se oprească înaintea unei dificultăţi minore.

— Totuşi, de ce nu i-a spus pur şi simplu adevărul? Ideea că Consiliul Închis a recepţionat mesaje din viitor nu-i chiar atât de şocantă, dacă te gândeşti mai bine. Şi, din câte am înţeles, conţinutul mesajelor era neclar în cazul cel mai fericit, doar vagi sugestii premonitorii.

— Este greu de descris ce s-a întâmplat, dacă n-ai fost acolo. Eu însă am participat doar o dată. Nu ştiu ce s-a întâmplat în celelalte experimente.

— Când ai participat tu, Skade a fost implicată în program?

— Da, zise Felka. Însă asta s-a petrecut după revenirea noastră din adâncul spaţiului. Edictul a fost emis mult mai devreme, cu mult înainte ca ea să fi fost recrutată de Agregaţi. Probabil Consiliul Închis derulase experimente Exordium dinainte ca Skade să se fi alăturat nouă.

Privi din nou peretele. Era perfect rezonabil să se dedea speculaţiilor despre ceva ca Exordium – Skade ar fi putut

cu greu obiecta faţă de asta, ţinând seama că era atât de important pentru ceea ce se desfăşura în prezent –, totuşi se simţea ca şi cum ei s-ar fi aflat pe cale să comită un act incredibil de trădare.

Remontoire continuă să vorbească însă cu glas scăzut, dar sigur pe sine.

— Prin urmare, Skade ni s-a alăturat… şi în scurt timp a ajuns în Consiliul Închis şi s-a implicat activ în experimentele Exordium. Cel puţin unul dintre experimente a coincis cu edictul, aşa că putem presupune că a existat un avertisment direct despre efectul neutrino-tau. Dar ce a fost cu celelalte experimente? Ce avertismente au sosit prin ele?

O fixă cu privirea pe femeie.

Felka era pe punctul de a-i răspunde, de a-i spune ceva, când scaunul de sub ea se împinse în sus atât de brusc, încât îi tăie răsuflarea. Se aşteptă ca apăsarea să se diminueze, însă nu se întâmplă aşa. Estimă că greutatea ei, care fusese deja destul de inconfortabilă, tocmai se dublase.

Remontoire privi afară, apoi în jos, exact aşa cum făcuse Felka cu câteva minute mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? zise ea. Se pare că ne-am crescut acceleraţia.

— Aşa este, încuviinţă bărbatul. Clar!

Felka îi urmă privirea, sperând să vadă ceva diferit afară. Dar, pe cât putea să estimeze, nu se schimbase nimic. Nici chiar strălucirea albastră dinapoia motoarelor nu părea mai intensă.

Treptat, acceleraţia deveni tolerabilă, deşi n-ar fi putut spune că era plăcută. Cu gândire prealabilă şi economie de efort, ea putea reuşi majoritatea mişcărilor pe care le făcuse anterior. Servitorii navei ajutau cum puteau mai bine, sprijinindu-i pe oameni pentru a se aşeza sau a se ridica de pe scaune, gata permanent să intre în acţiune. Ceilalţi Agregaţi, toţi mai subţiri şi cu masa mai mică decât a Felkăi, se adaptară cu o uşurinţă insultătoare.

Suprafeţele interioare ale navei se întăreau şi se înmuiau singure exact când era necesar, ajutând mişcările şi limitând accidentele.

Însă după o oră gravitaţia crescu din nou. 2,5 *g.* Felka nu mai putea rezista. Solicită să revină în cabină, însă află că tot nu era posibil să intre în partea aceea a navei. Nava îi partiţionă însă o cabină nouă şi extrudă un pat pe care să se întindă. Remontoire o ajută, arătând perfect clar că nici el nu ştia mai bine ce se petrece.

— Nu-nţeleg, spuse Felka şuierând între cuvinte. Accelerăm întruna. Ştiam din capul locului că va trebui să procedăm aşa pentru a avea o şansă să-l ajungem din urmă pe Clavain.

Remontoire aprobă din cap.

— Însă nu-i doar atât. Când am accelerat la 1 *g,* propulsiile operau deja aproape de eficienţa de vârf. Poate că *Mătrăguna* este mai mică şi mai uşoară decât majoritatea luminălucilor, dar şi motoarele ei sunt mai mici. Au fost concepute pentru a susţine o acceleraţie constantă de 1 g până la viteza luminii, nu mai mult. Pe distanţe scurte, da, este posibilă o viteză mai mare, dar aici nu se întâmplă aşa ceva.

— Şi ce înseamnă asta?

— Înseamnă că n-ar fi trebuit să putem accelera atât de tare. Şi în niciun caz de trei ori mai tare. De altfel, n-am văzut niciun booster auxiliar ataşat de fuzelajul nostru. Unica metodă prin care Skade ar fi putut s-o facă ar fi fost prin ejectarea a două treimi din masa pe care am avut-o când am plecat din Cuibul-Mamă.

Felka ridică din umeri cu un efort considerabil. Avea o profundă lipsă de interes faţă de mecanica zborului spaţial – din punctul ei de vedere, navele erau un mijloc pentru atingerea unui scop –, totuşi putea susţine cu destulă uşurinţă o argumentaţie.

— Prin urmare, motoarele sunt capabile să accelereze mai puternic decât presupuneai tu.

— Da, aşa am crezut.

— Şi?

— Nu este posibil. Amândoi ne-am uitat afară. Ai văzut strălucirea aceea albastră? Lumină dispersată de la fasciculul de evacuare. Ar fi trebuit să fi fost mult mai strălucitoare, în asemenea măsură încât să ne atragă atenţia. Dar nu s-a întâmplat aşa.

Remontoire făcu o pauză.

— Dimpotrivă, a pălit puţin, ca şi cum motoarele ar fi fost reduse. Ca şi cum n-ar mai fi silite să lucreze la fel de intens ca până acum.

— Dar asta ar fi ilogic, nu?

— Aşa este, ar fi absolut ilogic, aprobă Remontoire. Doar dacă nu cumva are vreo legătură cu maşinile secrete ale lui Skade.

CAPITOLUL 14

Triumvira Ilia Voliova privi în abisul incintei cache, întrebându-se dacă era pe punctul de a face genul de eroare oribilă de care se temuse mereu că-i va pune capăt zilelor.

Vocea lui Khouri îi bâzâi în cască.

— Ilia, cred în mod serios că ar trebui să-i mai acordăm puţin timp de gândire.

— Mulţumesc.

Voliova îşi verifică din nou etanşările costumului spaţial, după care examină indicatorii de statut ai armei.

— Vorbesc serios.

— Ştiu că vorbeşti serios. Din păcate, eu una i-am acordat mai mult decât suficient timp de gândire. Dacă aş mai continua să mă gândesc, aş putea decide să n-o fac. Ceea ce, ţinând seama de circumstanţele mai ample, ar fi chiar mai periculos şi mai stupid decât dacă aş face-o.

— Nu-ţi pot contrazice logica, dar am senzaţia că navei… vreau să spun Căpitanului… nu-i va place deloc chestia asta.

— Nu?

Voliova considerase ea însăşi că aceea era o posibilitate deloc îndepărtată.

— Atunci poate că va decide să coopereze cu noi.

— Sau să ne omoare. La asta te-ai gândit?

— Khouri?

— Da?

— Te rog să-ţi ţii gura.

Pluteau în interiorul unei ecluze prin care se intra în incintă. Ecluza era mare, însă spaţiul abia le ajungea. Costumele fuseseră mărite cu cadrele voluminoase ale sistemelor de propulsie individuale, însă nu doar acesta era motivul. Femeile purtau şi echipamente, blindaje suplimentare şi mai multe arme semiautonome, fixate de cadre în puncte strategice.

— Bine, zise Khouri, haide atunci să terminăm treaba.

Mie nu mi-a plăcut niciodată locul ăsta – de când mi l-ai arătat prima dată. Nimic din ce s-a petrecut de atunci nu m-a determinat să-mi placă mai mult.

Pătrunseră în incintă, propulsându-se prin rafale sacadate de micro-*g*.

Era unul dintre cele cinci spaţii de mărime similară din *Nostalgia:* incluziuni gigantice pentru a stoca o flotă de navete pentru pasageri sau câteva megatone de încărcătură, pregătite să fie trimise spre o colonie planetară aflată în nevoie. Trecuse atât de mult timp de când nava transportase colonişti, încât mai rămăseseră doar urme vagi ale fostei ei funcţii, acoperită de secole de adaptări şi de alterări. Ani în şir nava avusese rareori mai mult de zece-doisprezece pasageri, liberi să rătăcească prin interiorul ei generator de reverberaţii, aidoma unor jefuitori într-un oraş evacuat. Însă dedesubtul concreşterilor temporale, destule rămăseseră mai mult sau mai puţin intacte, ba chiar permiseseră schimbările ce apăruseră după transformările Căpitanului.

Pereţii perfect netezi ai incintei se întindeau în toate direcţiile, dispărând în beznă, şi unicele lumini erau spoturile proiectoarelor de la costumele lor. Voliova nu izbutise să repună în funcţiune sistemul principal de iluminare al incintei; acela era unul dintre circuitele pe care acum le controla Căpitanul, căruia nu-i plăcea în mod clar că ele pătrundeau în teritoriul său.

Treptat peretele se îndepărtă. Erau cufundate în întuneric şi doar display-ul de pe vizorul căştii îi oferea Voliovei indicaţii despre direcţie sau viteză.

— Am senzaţia că mă aflu în spaţiul cosmic, zise Khouri. E greu de crezut că suntem tot în navă. Vreun semn al armelor?

— În cincisprezece secunde, ar trebui să ajungem la arma şaptesprezece.

Ca la un semnal, arma-cache se ivi din beznă. Nu plutea liber în incintă, ci era prinsă într-o dispunere complexă de cleme şi schele, conectate la rândul lor la un sistem monorai tridimensional complicat, care dispărea în umbre,

ancorat de pereţii incintei prin uriaşi piloni ramificaţi.

Aceasta era una dintre cele treizeci şi trei de arme rămase din cele patruzeci originale. Voliova şi Khouri distruseseră una la periferia sistemului, după ce o luase razna, stăpânită de o fărâmă din acelaşi software parazit pe care Khouri însăşi îl adusese la bordul navei. Alte şase arme fuseseră abandonate în spaţiu după episodul Hades. Erau probabil recuperabile, însă nu exista nicio garanţie că vor mai funcţiona vreodată şi, potrivit estimării făcute de Voliova, erau considerabil mai puţin puternice decât cele rămase.

Acţionară jeturile costumelor şi se opriră lângă prima armă.

— Arma şaptesprezece, anunţă Voliova. Urâtă *svinoi,* este? Cu ea însă am avut unele succese – am ajuns până la stratul sintactic al limbajului maşinii.

— Asta înseamnă că poţi vorbi cu ea?

— Da. Exact asta am spus.

Nu existau două arme-cache care să semene exact între ele, deşi toate erau în mod clar produsele aceleiaşi gândiri. Aceasta părea o încrucişare între un motor de avion cu reacţie şi o maşină de săpat tuneluri din epoca victoriană: un cilindru lung de şaizeci de metri, simetric axial, care avea pe suprafaţa frontală dispozitive ce puteau fi dinţi tăietori sau pale de turbină, dar care nu erau probabil nici unele, nici altele. Totul era acoperit de un aliaj mat, cu aspect ponosit, care părea fie verde, fie arămiu, în funcţie de unghiul sub care îl luminau proiectoarele femeilor. Aripioarele şi flanşele pentru răcire îi confereau un aspect art deco stilat.

— Dacă-i poţi vorbi, zise Khouri, nu-i putem spune pur şi simplu să iasă din navă pentru ca după aceea s-o folosim împotriva Inhibitorilor?

— Ar fi frumos, nu?

Sarcasmul Voliovei ar fi putut coroda metalul.

— Problema este că şi Căpitanul poate controla armele, iar în clipa asta comenzile lui sunt prioritare faţă de orice aş trimite eu, deoarece ale lui sosesc la nivelul rădăcină.

— Aha. Şi a cui a fost ideea asta minunată?

— A mea, dacă tot veni vorba. Pe timpuri, când doream ca toate armele să fie controlate din turelă, mi s-a părut o idee destul de bună.

— Asta-i problema cu ideile bune. Se pot dovedi în cele din urmă nişte necazuri al dracului de păcătoase.

— Aşa am învăţat şi eu. Să lăsăm însă asta acum.

Voliova continuă cu glas mai încet, pe ton pragmatic.

— Vreau să mă urmezi şi să ţii ochii larg deschişi. O să-mi verific harnaşamentul de comandă.

— Sunt chiar în spatele tău.

Descriseră o orbită în jurul armei, ghidându-şi costumele prin interstiţiul sistemului monorai.

Harnaşamentul era un cadru pe care Voliova îl sudase de armă, echipat cu jeturi şi interfeţe de comandă. Ea avusese un succes doar limitat în comunicarea cu armele şi cele pe care le controlase mai bine se număraseră printre cele pierdute. Odată încercase să interfaţeze toate armele prin intermediul unui singur nod de comandă: un om augmentat prin implanturi şi conectat în scaunul turelei. Deşi conceptul fusese corect, turela îi cauzase numai necazuri. Indirect, rahatul în care se aflau acum putea fi urmărit înapoi în timp până la experimentele acelea.

— Harnaşamentul pare solid, comentă ea. Cred că voi încerca să rulez o verificare de nivel redus a sistemelor.

— Adică să trezeşti arma?

— Nu, nu… doar să-i şoptesc câteva dulcegării, nimic mai mult.

Tastă comenzi în brăţara groasă care-i încercuia antebraţul costumului spaţial şi privi afişajele diagnozelor ce i se derulau pe vizor.

— Voi fi ocupată cât fac asta, aşa că rămâne în seama ta să fii cu ochii în patru după orice posibile necazuri. Ai înţeles?

— Da. Ăăă… Ilia…

— Ce-i?

— Trebuie să luăm o decizie în privinţa lui Thorn.

Voliovei nu-i plăcea să fie distrasă, mai ales în timpul unei operaţiuni aşa de periculoasă.

— Thorn?

— Ai auzit ce a zis. Vrea să vină la bord.

— Iar eu am spus că nu poate. Este în afară de orice discuţie.

— Atunci nu cred că ne vom putea baza pe ajutorul lui.

— O să ne ajute. O să-l *facem* noi pe ticălos să ne ajute.

O auzi pe Khouri oftând.

— Ilia, el nu-i o maşină pe care s-o putem zgândări sau înghionti până căpătăm un răspuns specific. El nu are un *nivel rădăcină.* El este o fiinţă omenească gânditoare, perfect capabilă de îndoieli şi de temeri. Îi pasă cu disperare de cauza lui şi nu va risca s-o pericliteze dacă are impresia că-i ascundem ceva. Dacă i-am fi spus adevărul, n-am fi avut niciun motiv să-i refuzăm vizita solicitată. El ştie că la urma urmelor noi dispunem de un mijloc de a ajunge la navă. Este perfect rezonabil să vrea să vadă Tărâmul Făgăduinţei în care îşi va conduce oamenii şi motivul pentru care trebuie evacuat Resurgamul.

Voliova termina primul strat de protocoale al armei, trecând prin propriul ei înveliş de software în sistemul de operare nativ al maşinii. Deocamdată nimic din ce făcuse nu trezise vreun răspuns ostil, nici din partea armei, nici din partea navei. Îşi muşcă limba. Mai departe totul avea să fie mult mai greu.

— Nu cred că-i deloc rezonabil, replică ea.

— Atunci nu înţelegi natura umană. Ai încredere în mine în privinţa asta. El trebuie să vadă nava, fiindcă altfel nu va colabora cu noi.

— Dacă el ar vedea nava, ar face exact ce ar face orice persoană sănătoasă la minte în aceleaşi circumstanţe: ar da bir cu fugiţii.

— Eu cred totuşi că s-ar putea să ne ajute, dacă l-am ţine departe de zonele cele mai rele, cele care au suferit transformările cele mai severe.

Voliova suspină, rămânând atentă la activitatea ei.

Încerca sentimentul oribil, extrem de familiar, că deja Khouri se gândise pe îndelete la acest subiect – îndeajuns pentru a-i combate obiecţiile evidente.

— Tot ar bănui ceva, ripostă ea.

— Nu, dacă ne vom juca bine cărţile. Am putea să deghizăm transformările dintr-o zonă mică a navei şi după aceea să-l ţinem acolo. Doar atât cât să pară că-i oferim un tur cu ghid al navei, fără să creadă că i-am ascunde ceva.

— Şi Inhibitorii?

— În final va trebui să afle despre ei – toţi vor trebui să afle despre ei. Ca atare, care-i problema dacă Thorn va afla acum şi nu mai târziu?

— Va avea prea multe întrebări. Nu va trece mult şi va pune lucrurile cap la cap, astfel că va înţelege pentru cine lucrează.

— Ilia, ştii că trebuie să fim mai deschise cu el…

— Trebuie oare?

Era furioasă acum şi nu doar pentru că arma refuzase să-i asculte comanda cea mai recentă.

— Sau dorim numai să-l avem în preajmă fiindcă ne place? Gândeşte-te bine înainte să răspunzi, Khouri. S-ar putea ca prietenia noastră să depindă de asta.

— Thorn nu înseamnă nimic pentru mine. Este doar convenabil.

Voliova încercă o nouă combinaţie sintactică, ţinându-şi răsuflarea până când arma răspunse. Experienţele anterioare o învăţaseră că putea să facă doar un număr limitat de greşeli, când vorbea cu o armă. Dacă greşea de prea multe ori, arma fie se închidea în sine, fie începea să acţioneze defensiv. Însă acum reuşise. Aliajul aparent fără îmbinări de pe un flanc al armei glisă şi dădu la iveală un puţ de vizitare adânc, plin de maşinării pe toţi pereţii, care sclipea cu o lumină verde insipidă.

— Intru. Asigură-mi spatele.

Voliova îşi dirijă costumul în lungul armei, până ajunse la trapă, deceleră şi intră în puţ printr-un singur impuls de jet. Frână apoi cu tălpile, oprindu-se în interior. Puţul era suficient de larg pentru ca ea să se poată roti fără să

atingă maşinăriile cu nicio parte a costumului.

Nu pentru prima dată, se pomeni gândindu-se la descendenţa întunecată a celor treizeci şi trei de orori. Armele fuseseră fabricate de oameni, nu încăpea îndoială, însă erau mult mai avansate ca potenţial distructiv decât orice fusese inventat vreodată. Cu secole în urmă, mult înainte ca ea să se fi alăturat echipajului navei, *Nostalgia* găsise cache-ul ascuns într-un asteroid fortificat, un bolovan de rocă fără nume de pe orbita unei stele tot fără nume. Poate că o examinare amănunţită a asteroidului ar fi putut dezvălui vreun indiciu în privinţa celui care fabricase armele sau care le deţinuse până atunci, însă echipajul nu avusese timp de investigaţii. Doar adusese armele la bordul navei, care părăsise după aceea locul faptei cu toată viteza, înainte ca defensivele paralizate ale asteroidului să se retrezească.

Bineînţeles, Voliova avea diverse teorii. Cea mai probabilă era că armele fuseseră fabricate de Agregaţi. Păianjenii existau de destul timp, însă dacă armele acestea le aparţineau, de ce îngăduiseră să le scape din mâini? Şi de ce nu făcuseră niciodată vreun efort de a recupera ceea ce era în mod legitim al lor?

Nu conta. Cache-ul era de secole la bordul navei. Nimeni nu avea să-l ceară înapoi *acum.*

Privi în jur, inspectând puţul. Era înconjurată de console de comandă, afişaje, circuite, relee şi dispozitive cu funcţii mai puţin evidente. În adâncul minţii îi apăruse deja un sentiment de nelinişte. Arma focaliza un câmp magnetic asupra unei părţi din creierul ei, insuflându-i o senzaţie de spaimă similară unei fobii.

Ea mai fusese aici înainte. Era obişnuită cu asta.

Desprinse diverse module aflate pe cadrul propulsor al costumului ei şi le ataşă de interiorul puţului prin intermediul unor plăcuţe acoperite cu epoxid. Din modulele acelea, concepute chiar de ea, extinse câteva zeci de cabluri colorat codate, pe care le *conecta* sau matisă la maşinăriile expuse.

— Cum merge? întrebă Khouri.

— E bine. Nu-i prea place că eu sunt aici, dar nu mă poate da afară – am avut toate codurile de autorizare corecte.

— A început să facă chestia aia care induce frică?

— Da, a început.

Voliova simţise un moment de teroare absolută, când îi venise să ţipe, de parcă cineva i-ar fi împuns creierul cu un electrod, aducându-i la lumină temerile şi anxietăţile primare.

— Khouri, te superi dacă pălăvrăgim mai târziu? Aş dori să… termin asta… cât mai repede.

— Tot va trebui să decidem în privinţa lui Thorn.

— Bine. Mai târziu, da?

— Trebuie să vină aici.

— Khouri, fă-mi o favoare – termină cu Thorn deocamdată şi fii atentă la treaba ta, ai înţeles?

Voliova se opri şi se sili să se concentreze. Deocamdată, în ciuda fricii, mersese pe cât de bine sperase. Doar o singură dată mai intrase atât de adânc în arhitectura de control a armei, atunci când atribuise priorităţi comenzilor sosite de la navă. Întrucât acum se afla la acelaşi nivel, ar fi putut, teoretic, ca prin formularea corectă a sintaxei de comenzi să-l izoleze definitiv pe Căpitan. Asta era doar o singură armă; mai existau alte treizeci şi două, dintre care unele îi erau complet necunoscute. Dar cu siguranţă n-ar fi avut nevoie de tot cache-ul pentru a acţiona decisiv. Dacă ar fi putut obţine controlul a zece-douăsprezece arme, ar fi fost poate suficient pentru a le pune beţe în roate Inhibitorilor…

Şi nu avea să reuşească dacă tărăgăna.

— Ascultă-mă, Khouri. Schimbare minoră de plan.

— Ah.

— O să continui, ca să văd dacă pot determina arma să se supună complet controlului meu.

— Şi numeşti asta o schimbare *minoră* de plan?

— Nu trebuie să-ţi faci absolut nicio grijă.

Înainte de a se putea opri, înainte ca teama să devină copleşitoare, Voliova conectă firele rămase. Leduri de

statut clipiră şi pulsară; pe display-uri curseră ploi de alfanumerice. Teama se ascuţi. Arma nu dorea *realmente* ca femeia să o manipuleze la nivelul acela.

— Ghinionul tău, murmură ea. Ia să vedem acum…

Din câteva apăsări discrete pe brăţară, eliberă plase de sintaxe de comandă paralizant de complicate. Logica ternară pe baza căreia funcţiona sistemul de operare al armei era caracteristică programării Agregaţilor, însă în acelaşi timp diabolic de greu de depanat.

Ea rămase nemişcată şi aşteptă.

În interiorul armei, legalitatea comenzii ei urma să fie întoarsă pe toate părţile şi examinată de zeci de module analizoare. Avea să fie executată doar după ce satisfăcea toate criteriile. Dacă se întâmpla aşa şi comanda făcea ceea ce credea Voliova, arma avea să-l şteargă pe Căpitan de pe lista utilizatorilor autentificaţi. După care va exista o singură cale validă de acţionare a ei – prin intermediul harnaşamentului de comandă, un hardware deconectat de la infrastructura controlată de Căpitan a navei.

Era o teorie foarte logică.

Voliova căpătă prima indicaţie asupra incorectitudinii comenzii cu o clipă înainte ca trapa să se închidă în spatele ei. Brăţara îi pâlpâi roşu; femeia începu să asambleze o succesiune extrem de poetică de înjurături ruseşti, apoi arma o încuie în interior. După care luminile se stinseră, dar teama rămase. Ba chiar crescu foarte puternică – dar poate că era, parţial, chiar răspunsul ei la întreaga situaţie.

— La dracu’! zise Voliova. Khouri… mă auzi?

Nu primi niciun răspuns.

Fără avertisment, maşinăriile se mişcară în jurul ei. Puţul se lărgise, dezvăluind pasaje vag strălucitoare ce se afundau în armă. Mecanisme enorme cu forme fluide pluteau în lumina roşie ca sângele. Leduri albastru-îngheţat licăreau pe formele lor sau urmăreau curgerile prin linii energetice încolăcite ca nişte intestine ce se zvârcoleau. Întregul interior al armei părea că se reorganizează.

Apoi Voliova simţi că moare de frică. Percepu altceva în interiorul armei, o prezenţă care se apropia, târându-se cu încetineală spectrală prin componentele aflate în mutaţie.

Bătu cu pumnul în trapa de deasupra.

— Khouri…!

Însă prezenţa ajunsese la ea. Femeia n-o văzuse sosind, dar o simţi brusc în preajmă. Era amorfă, ghemuită îndărătul ei. I se păru că aproape o zărise cu vederea periferică, însă chiar când întoarse capul, prezenţa alunecă în unghiul ei mort.

O durere îi explodă pe neaşteptate în cap, orbitor, făcând-o să ţipe.

Remontoire îşi strecură corpul subţire în unul dintre blisterele de observare ale *Mătrăgunei,* stabilind prin mijloace vizuale că motoarele se opriseră efectiv. Emisese secvenţa corectă de comenzi neurale şi simţise instantaneu schimbarea spre imponderabilitate când nava încetase să mai accelereze, totuşi simţea nevoia de confirmare suplimentară a executării ordinului. Ţinând seama de cele întâmplate deja, n-ar fi fost complet surprins să vadă că strălucirea albastră a luminii dispersate continua să fie prezentă.

Văzu însă doar întuneric. Motoarele se opriseră cu adevărat; nava înainta cu viteză constantă spre Epsilon Eridani, dar mult prea lent ca să-l mai prindă vreodată pe Clavain.

— Şi ce facem acum? întrebă încetişor Felka.

Pluti până lângă el, cu o mână strecurată într-un inel moale de susţinere şi ancorare pe care nava îl generase prompt.

— Aşteptăm, răspunse bărbatul. Dacă am dreptate, Skade nu va întârzia să apară.

— Nu va fi încântată.

El aprobă din cap.

— Şi eu voi reporni acceleraţia imediat ce ea îmi va spune ce se întâmplă. Dar mai înainte doresc nişte răspunsuri.

Crabul sosi peste câteva clipe, strecurându-se printr-o gaură de mărimea pumnului din perete.

— Aşa ceva este inacceptabil. De ce ai…

— Motoarele sunt responsabilitatea mea, rosti Remontoire amabil, deoarece repetase cu grijă ce va spune. Ele sunt o tehnologie delicată şi periculoasă, ţinând seama mai ales de natura experimentală a noului design. Orice abatere de la performanţele aşteptate ar putea indica o problemă serioasă, posibil catastrofică.

Crabul îşi flutură manipulatoarele.

— Ştii foarte bine că nu-i absolut nimic în neregulă cu motoarele. Îţi cer să le reporneşti imediat. Fiecare secundă pe care o pierdem aşa este în avantajul lui Clavain.

— Serios? întrebă Felka.

— Doar într-un sens foarte aproximativ. Dacă vom mai întârzia, unica noastră opţiune realistă va fi uciderea de la distanţă, nu capturarea.

— Oricum opţiunea respectivă n-a fost privită niciodată cu seriozitate, nu? întrebă Felka.

— N-o să ştii niciodată, dacă Remontoire insistă cu această… insubordonare.

— Insubordonare? chicoti Felka. Acum chiar că ai vorbit aproape ca o demarhistă.

— Să nu vă jucaţi cu mine – niciunul dintre voi!

Crabul se răsuci pe picioarele lui cu ventuze.

— Remontoire, reporneşte motoarele sau voi găsi o cale s-o fac şi fără tine.

Părea un bluf, totuşi Remontoire era pregătit să creadă că anularea comenzilor lui era la îndemâna unui membru al Sanctuarului Interior. Putea să nu fie uşor, în tot cazul mai puţin uşor decât să-l silească să procedeze cum voia ea, dar nu se îndoia că Skade ar fi fost capabilă de asta.

— O voi face… după ce-mi arăţi ce fac maşinile tale.

— Maşinile mele?

Remontoire întinse mâna şi desprinse crabul de pe perete; fiecare picioruş cu ventuză se detaşă cu un leorpăit slab, aproape comic. Îl ridică la nivelul ochilor săi, privind ansamblul lui compact de senzori şi arme, provocând-o pe

Skade să-i facă vreun rău. Picioruşele se zbăteau jalnic.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun, zise el. Vreau să ştiu despre ce-i vorba, Skade. Vreau să ştiu ce ai învăţat să faci.

Îl urmară pe proxy prin *Mătrăguna,* parcurgând coridoare cenuşii încâlcite şi puţuri verticale între punţi, îndepărtându-se constant de prova navei – în „jos”, după cum aprecia urechea internă a lui Remontoire. Acceleraţia ajunsese acum la 1,75 *g,* întrucât bărbatul acceptase să repornească motoarele la un nivel redus de propulsie. Harta lui mintală arăta că ceilalţi ocupanţi continuau să fie îngrămădiţi în volumul din navă aflat imediat înapoia provei şi că el şi Felka erau singurii aflaţi deocamdată în altă zonă din *Mătrăguna.* Nu descoperise până acum unde se afla corpul real al lui Skade; ea tot nu-i vorbise altfel decât prin intermediul sintetizatorului vocal al crabului şi obişnuita lui omniscienţă a interiorului navei fusese înlocuită de o hartă mintală presărată de goluri precis editate, precum textul cenzurat dintr-un document secret.

— Maşina aceasta… indiferent ce ar fi ea…

Skade îl întrerupse.

— Ai fi aflat de ea, mai devreme sau mai târziu. Aşa cum va afla tot Cuibul-Mamă.

— A fost ceva ce ai învăţat de la Exordium?

— Exordium ne-a arătat direcţia pe care s-o urmăm, atât şi nimic mai mult. Nimic nu ne-a fost oferit pe tavă.

Crabul porni înaintea lor şi ajunse la un perete despărţitor etanşat, una dintre uşile mecanice care se închiseseră înainte de creşterea acceleraţiei.

— Trebuie să trecem pe aici, în partea din navă pe care am izolat-o. Ar trebui să vă avertizez că lucrurile se vor simţi puţin altfel de partea cealaltă. Nu imediat, însă bariera asta marchează oarecum punctul în care efectele maşinii depăşesc pragul sensibilităţii umane. Este posibil să le găsiţi tulburătoare. Sunteţi siguri că doriţi să continuaţi?

Remontoire se uită la Felka; ea îi întoarse privirea, apoi

încuviinţă din cap.

— Condu-ne, i se adresă bărbatul lui Skade.

— Perfect.

Bariera şuieră şi se deschise, dezvăluind un spaţiu încă mai întunecos şi letal. Păşiră prin el, apoi coborâră alte câteva niveluri, utilizând puţuri verticale în care se ridicau discuri aidoma unor pistoane.

Remontoire îşi examină sentimentele, dar nimic nu era anormal. Înălţă o sprânceană întrebătoare în direcţia Felkăi, la care ea îi răspunse printr-o clătinare scurtă din cap. Nici femeia nu simţea ceva neobişnuit şi era mult mai adaptată decât el la asemenea chestiuni.

Continuară prin coridoare normale, oprindu-se la răstimpuri până îşi recăpătau energia de a înainta/ merge mai departe. Într-un final ajunseră la o întindere simplă de pereţi lipsită de orice indicatoare – reale, holografice sau entoptice – care s-o marcheze ca fiind deosebită. Crabul se opri într-un punct anume şi după o clipă în perete se deschise o gaură la nivelul pieptului, care se lărgi şi formă o apertură ca pupila unei pisici. O lumină roşie se revărsa pe acolo.

— Aici locuiesc eu, spuse crabul. Intraţi, vă rog.

Îl urmară într-un spaţiu larg şi cald. Remontoire privi în jur şi-şi dădu seama că nimic din ceea ce vedea nu era pe măsura aşteptărilor sale. Se găsea pur şi simplu într-o incintă aproape goală. În ea existau câteva maşini, dar numai pe una singură, care semăna cu o sculptură mică şi uşor macabră, n-o recunoscu imediat. Încăperea răsuna de zumzet slab de echipamente, dar, o dată în plus, sunetele nu erau nefamiliare.

Maşina cea mai mare era chiar prima pe care o observase: un modul ovoidal negru, pe un piedestal roşu-ruginiu, în care erau inserate cadrane analoge cu ace tremurătoare. Modulul avea aspectul antic al unei tehnologii spaţiale ceva mai moderne, ca o relicvă din primele zile ale explorării vecinătăţii Pământului. Îi recunoscu designul demarhist, simplu şi robust. În navele Agregate nu existau module de salvare.

Acesta era însemnat cu instrucţiuni de avertizare în toate limbile uzuale – norte, rusiş, canasiană – alături de pictograme şi diagrame în culori primare vii. Existau benzi galben-negre de avertisment şi propulsii cruciforme, ghemuri cenuşii de senzori şi sisteme de comunicare, aripi solare pliate şi paraşute. În jurul unei uşi existau bolţuri explozive, iar în uşă era o ferestruică triunghiulară.

În modul exista ceva. Remontoire văzu prin ferestruică o curbă de piele albicioasă, neclară fiindcă era înglobată într-o matrice de gel amortizor chihlimbariu sau vreo substanţă nutritivă medicală. Carnea se mişca, respirând lent.

— Skade…? zise el, gândindu-se la rănile pe care le văzuse când o vizitase înainte de plecare.

— Dă-i drumul, zise crabul. Uită-te. Sunt sigur că vei fi surprins.

Remontoire şi Felka se apropiară de modul. Înăuntru se afla o formă trandafirie, în poziţia fătului. Bărbatul zări tuburi şi catetere şi privi silueta care se mişca imperceptibil, nu mai mult de o dată pe minut. Respira.

Nu era Skade şi nici măcar ceea ce rămăsese din Skade. În tot cazul, nu era umană.

— Ce este? întrebă Felka mai mult în şoaptă.

— Scorpio, zise Remontoire. Hiperporcul pe care l-am găsit în nava demarhistă.

Felka atinse peretele din metal al modulului. Remontoire procedă la fel şi simţi clocotul ritmic al sistemelor de susţinere biotică.

— De ce se află aici? întrebă Felka.

— Este în drum spre judecată, răspunse Skade. După ce ne vom apropia de sistemul interior, vom ejecta modulul şi vom lăsa Convenţia Ferrisville să-l recupereze.

— Iar după aceea?

— Ei îl vor judeca şi îl vor găsi vinovat de multe crime pe care se presupune că le-ar fi comis, zise Skade. Apoi, în conformitate cu legislaţia prezentă, îl vor ucide. Moarte neurală ireversibilă.

— După cum vorbeşti, pari să aprobi asta.

— Trebuie să cooperăm cu Convenţia, replică Skade. Ei ne pot face viaţa grea în jurul lui Yellowstone. Hiperporcul trebuie să le fie restituit într-un fel sau altul. Crede-mă, ar fi fost foarte convenabil pentru noi dacă ar fi murit aflându-se în custodia noastră. Din păcate, în felul acesta are şanse mici de supravieţuire.

— Despre ce fel de crime vorbim? întrebă Felka.

— Crime de război, zise Skade prompt.

— Asta nu-mi spune nimic. Cum poate să fie criminal de război, dacă nu este afiliat unei facţiuni recunoscute?

— Foarte simplu, replică Skade. Potrivit termenilor Convenţiei, practic orice act extralegal comis în zona de război devine o crimă de război, prin definiţie. Iar în cazul lui Scorpio, acestea sunt destule. Crime. Asasinate. Terorism. Şantaj. Hoţie. Extorcare. Ecosabotaje. Trafic de inteligenţe de nivel-alfa lipsite de licenţă. De fapt, a fost implicat în toate activităţile criminale la care te-ai putea gândi, din Oraşul Abisului, până în Centura Ruginită. Ele ar fi destul de serioase şi în timp de pace, dar în vreme de război majoritatea acestor crime sunt pedepsite obligatoriu cu moartea ireversibilă. Ar fi meritat-o de câteva ori, chiar dacă nu s-ar fi ţinut seama de natura crimelor în sine.

Hiperporcul respira. Remontoire privi tremurul gelului protector în timp ce se mişca şi se întrebă dacă visa, iar dacă da, ce forme aveau visele acelea? Oare hiperporcii visau? Nu era sigur. Nu-şi reamintea dacă Lotul Şapte avusese ceva de spus în privinţa asta. Dar, în definitiv, mintea Lotului Şapte nu fusese concepută chiar exact ca a celorlalţi hiperporci. El fusese un specimen foarte timpuriu şi imperfect format, iar starea lui mintală fusese extrem de îndepărtată de orice ar fi putut defini Remontoire drept „sănătos”. Ceea ce nu însemna totuşi că ar fi fost stupid sau că i-ar fi lipsit ingeniozitatea. Torturile şi metodele de coerciţie pe care piratul i le aplicase lui Remontoire reprezentaseră o dovadă suficientă a inteligenţei şi a originalităţii sale. Chiar şi acum, undeva în străfundul minţii lui (avea şi zile în care nu-l observa), exista un

răcnet care nu se sfârşea niciodată; un fir de agonie care-l conecta cu trecutul.

— Care au fost crimele acelea mai exact? repetă Felka.

— Îi place să ucidă oameni şi ridică asta la nivel de artă. Nu pretind că nu există şi alţii ca el, o pleavă de ticăloşi care profită la maximum de situaţia prezentă.

Crabul lui Skade ţopăi în aer şi ateriză iscusit pe latura modulului.

— Însă el este diferit, el se desfată cu aşa ceva.

Remontoire interveni cu glas scăzut:

— Clavain şi cu mine l-am sondat. Memoriile pe care i le-am extras din creier ar fi fost suficiente pentru a-l executa pe loc.

— Şi de ce n-ai făcut-o atunci? întrebă Felka.

— În circumstanţe mai favorabile, cred că aş fi putut-o face.

— Hiperporcul nu trebuie să ne întârzie, spuse Skade. Norocul lui este că a dezertat Clavain, silindu-ne să întreprindem călătoria aceasta spre sistemul interior, pentru că altfel am fi fost nevoiţi să returnăm un cadavru, înghesuit într-un focos de rachetă cu acceleraţie mare. Opţiunea a fost examinată cu toată seriozitatea. Am fi avut tot dreptul s-o facem.

Remontoire se îndepărtă de modul.

— M-am gândit că e posibil ca înăuntru să fi fost chiar tu.

— Şi ai fost uşurat să afli că nu e aşa?

Vocea îl surprinse, deoarece nu venise de la crab. Privi în jur şi, pentru prima dată, chiar se uită atent la obiectul nefamiliar pe care anterior îl privise în treacăt. Îi amintise de o sculptură: un piedestal cilindric argintiu în mijlocul încăperii, pe care se afla un cap omenesc.

Capul dispărea în piedestal undeva în apropiere de mijlocul gâtului, de care-l unea un manşon de etanşare negru. Piedestalul era doar cu puţin mai mare, evazându-se către o bază groasă, în care erau înglobate mufe şi cadrane. La răstimpuri, gâlgâia şi clicăia cu procese medicale impenetrabile.

Capul se roti puţin pentru a-i saluta, apoi vorbi, împingându-i gânduri în minte.

[Da, eu sunt. Mă bucur că mi-ai putut urma proxy-ul. Acum ne aflăm în raza de acţiune a dispozitivului. Simţi vreun efect neplăcut?]

Doar o uşoară greaţă, răspunse Remontoire.

Felka se apropie de piedestal.

— Te deranjează dacă te ating?

[Eşti invitata mea.]

Remontoire o privi apăsându-şi degetele uşor pe chipul lui Skade, urmărindu-i contururile cu grijă şi şocată.

Tu eşti, nu-i aşa? întrebă el.

[Pari uşor surprins. De ce? Starea mea te nelinişteşte? Te asigur că am trecut prin circumstanţe mult mai tulburătoare. Asta nu-i decât ceva temporar.]

Însă bărbatul simţi înapoia gândurilor ei hăuri de oroare, dezgust de sine atât de extrem, încât se apropia de veneraţie. Se întrebă dacă Skade îl lăsa în mod deliberat să-i perceapă sentimentele sau dacă controlul ei nu era pur şi simplu suficient de bun pentru a camufla ce simţea în realitate.

De ce l-ai lăsat pe Delmar să-ţi facă asta?

[N-a fost ideea lui. Vindecarea întregului meu corp ar fi durat prea mult şi echipamentele lui Delmar erau prea voluminoase ca să le încarc la bord. I-am sugerat să-mi separe capul, care era perfect intact.]

Coborî ochii, deşi nu putea să încline capul.

[Aparatele astea de susţinere biotică sunt simple, fiabile şi suficient de compacte pentru necesităţile mele. Există unele probleme cu menţinerea exactă a chimiei sângelui pe care capul meu ar avea-o dacă ar fi conectat la un corp complet funcţional – hormoni, chestii de felul ăsta –, dar, cu excepţia unei uşoare labilităţi emoţionale, efectele sunt minore.]

Felka se retrase un pas.

— Şi corpul tău?

[Până la revenirea în Cuibul-Mamă, Delmar va avea gata un înlocuitor complet dezvoltat, obţinut din cultura unei

clone. Procedura de reataşare nu-i va cauza niciun fel de dificultăţi, mai ales fiindcă decorticarea s-a petrecut în condiţii controlate.]

— Perfect, atunci. Însă, dacă nu cumva n-am înţeles eu bine lucrurile, continui să fii prizonieră.

[Nu. Chiar şi acum dispun de un nivel de mobilitate.]

Capul se roti deconcertant pe 270 de grade. Din umbrele încăperii ieşi ceea ce Remontoire crezuse până atunci că era un servitor de utilitate generală, dintre cei pe care-i puteai găsi în toate locuinţele bine dotate. Maşina androformă bipedă avea aspect deprimat, gârbovit. Era lipsită de cap, cu o apertură circulară între umeri.

[Ajută-mă să ajung în ea, te rog. Servitorul o poate face, dar până reuşeşte, ai impresia că trece o eternitate.]

Să te ajut să ajungi în ea? întrebă Remontoire.

[Apucă pilonul de susţinere aflat chiar sub gâtul meu.]

Bărbatul puse ambele mâini în jurul piedestalului argintiu şi trase. Se auzi un clic slab şi partea superioară, împreună cu capul, îi rămase în mâini. O ţinu cu putere, constatând că era mult mai grea decât îşi imaginase. Dedesubtul ei, acolo unde fusese piedestalul, atârna un mănunchi de cabluri slinoase, care se zvârcoleau şi unduiau ca nişte ţipari.

[Acum du-mă – cu grijă – la servitor.]

Remontoire se supuse. Posibilitatea să scape capul îi fulgeră prin minte o dată sau de două ori, deşi se îndoia din punct de vedere raţional că o cădere ar fi vătămat-o rău pe Skade: mai mult ca sigur, podeaua s-ar fi înmuiat pentru a absorbi impactul. Se strădui totuşi să-şi cenzureze asemenea gânduri.

[Acum pune-mă în corpul servitorului. Conexiunile se vor stabili singure. Uşurel… fă-o uşurel.]

Coborî miezul argintiu în maşină, până întâlni rezistenţă.

E bine?

[Da.]

Ochii lui Skade se dilatară perceptibil şi pielea îi căpătă o îmbujorate care nu existase anterior.

[Da, conexiunea a fost stabilită. Acum, ia să vedem…

controlul motric…]

Antebraţul servitorului zvâcni violent în sus, cu pumnul încleştându-se şi descleştându-se spasmodic. Skade îl trase înapoi şi ţinu braţul cu degetele răşchirate în faţa ochilor, studiind fascinată anatomia mecanică de negru lucios şi crom. Designul servitorului era bizar, aducând cu o armură medievală; frumos şi în acelaşi timp brutal.

Se pare că te descurci.

Servitorul făcu un pas târşâit înainte, cu ambele braţe puţin ridicate în faţă.

[Da… Aceasta este cea mai rapidă acomodare a mea de până acum. Aproape că mă determină să-i spun lui Delmar să nu se mai obosească.]

— Să nu se mai obosească… cu ce? întrebă Felka.

[Să-mi vindece vechiul corp. Cred că-l prefer pe ăsta. A fost o glumă, să ştii.]

— Bineînţeles, încuviinţă Felka uşor stingheră.

[Ar trebui să fiţi recunoscători că asta mi s-a întâmplat mie. În felul ăsta, este mult mai probabil că voi încerca să-l aduc viu pe Clavain la noi.]

— De ce?

— Pentru că aş dori foarte mult să vadă ce mi-a făcut.

Skade se răsuci cu un scârţâit metalic.

— Bun – cred însă că voi doreaţi să vedeţi altceva. Să continuăm?

Armura îi conduse afară din cameră.

CAPITOLUL 15

Un cuvânt apăsa insistent pe mintea Voliovei, puternic şi arzător ca un fier roşu.

[Ilia.]

Nu putea să vorbească, ci doar să-şi modeleze gândurile ca răspuns.

Da. De unde îmi ştii numele?

[Am ajuns să te cunosc. Ai dovedit atâta interes faţă de mine – faţă de noi –, încât a fost greu să nu te cunosc la rândul meu.]

Femeia vru să lovească din nou cu pumnii în trapa care o sigilase în arma-cache, dar, când încercă să ridice braţul, nu se întâmplă nimic. Era paralizată, totuşi capabilă să respire. Continua să simtă prezenţa aceea, indiferent ce ar fi fost ea, ca şi cum s-ar fi aflat chiar în spate, privindu-i peste umăr.

Cine…

Percepu o încântare teribil de batjocoritoare faţă de ignoranţa ei.

[Subpersonalitatea care controlează arma aceasta, bineînţeles, îmi poţi spune Şaptesprezece. Cine ai crezut că aş fi?]

Vorbeşti rusiş.

[Îţi cunosc filtrele preferate pentru limbi native. Rusiş este destul de simplă. O limbă veche. Nu s-a schimbat mult de când am fost noi create.]

De ce… tocmai acum?

[Până acum n-ai ajuns niciodată atât de adânc în vreuna dintre noi.]

Ba da… aproape.

[Poate, însă niciodată exact în circumstanţele acestea. Niciodată cu atâta teamă chiar înainte să fi început măcar. Eşti disperată să ne utilizezi, nu? Mai mult decât ai fost vreodată.]

Deşi continua să fie ca paralizată, Voliova simţi cum teroarea mai slăbeşte puţin. Aşadar, prezenţa era un

program de computer, nimic mai mult. Ea declanşase pur şi simplu un strat din mecanismul de control al armei pe care până atunci nu-l apelase niciodată în mod conştient. Prezenţa se simţea aproape supranatural de rea, însă asta şi paralizia erau în mod evident un simplu rafinament al mecanismului obişnuit de generare a fricii.

Se întrebă cum vorbea arma cu ea. Nu avea implanturi, totuşi vocea îi răsuna limpede drept în minte. Unica posibilitate era ca incinta în care se afla să funcţioneze ca un soi de sondă inversată de mare putere, care stimula funcţionarea creierului prin aplicarea de câmpuri magnetice intense. Voliova bănuia că, dacă o putea face să simtă spaimă şi dacă deţinea în acelaşi timp atâta fineţe, nu i-ar fi fost mult mai greu să genereze semnale-fantomă în lungul nervului ei auditiv sau, mai probabil, chiar în centrul auzului, şi să recepteze patternurile anticipative de declanşare neurală ce acompaniau intenţia de vorbire.

Acestea sunt nişte momente disperate.

[Aşa se pare.]

Cine v-a construit?

Şaptesprezece nu-i răspunse imediat. Pentru o clipă teama dispăru şi supunerea neurală fu întreruptă de o clipă perfect goală de calm, aidoma unei inspiraţii adânci între ţipete de agonie.

[Nu ştim.]

Nu?

[Constructorii n-au vrut să ştim.]

Voliova îşi aranjă gândurile cu grija cuiva care aşază ornamente grele pe un raft şubred.

Eu cred că v-au construit Agregaţii. Asta-i ipoteza mea de lucru şi nimic din ce mi-ai spus nu m-a determinat să cred că ar putea fi nevoie s-o reconsider.

[Totuşi, nu contează cine ne-a făcut, nu? Nu contează în clipa asta.]

Probabil că nu. Aş fi fost pur şi simplu curioasă să aflu, dar lucrul cel mai important este că încă puteţi să mă slujiţi.

Arma gâdilă acea parte din mintea femeii care înregistra

amuzamentul.

[Să te slujim pe tine, Ilia? Ce anume ţi-a lăsat impresia asta?]

În trecut aţi făcut ce v-am cerut. Nu mă refer la tine în mod particular, Şaptesprezece – ţie nu ţi-am cerut nimic, niciodată –, dar de câte ori le-am cerut ceva celorlalte arme, ele mi-au dat mereu ascultare.

[Noi nu ţi-am *dat ascultare,* Ilia.]

Nu?

[Nu. Ţi-am satisfăcut capriciile. Ne-am amuzat să facem ce ne cereai. Adesea era acelaşi lucru cu ascultarea comenzilor tale, dar numai din punctul tău de vedere.]

Astea sunt simple cuvinte.

[Nu. Uite cum stau lucrurile, cei care ne-au construit ne-au înzestrat cu liber-arbitru într-un anumit grad. Trebuie să fi existat un motiv pentru asta. Poate că era de aşteptat din partea noastră să acţionăm autonom ori să stabilim un curs de acţiune din ordine incomplete sau denaturate. Noi am fost create să fim arme ale apocalipsei, la care să se recurgă ca ultimă măsură. Instrumente ale Sfârşitului Lumii.]

Asta şi continuaţi să fiţi.

[Atunci te întreb, Ilia, acesta este Sfârşitul Lumii?]

Nu ştiu. Cred că s-ar putea să fie.

[Ai fost speriată înainte să vii aici, asta o pot spune. Noi toate o putem spune. Ilia, ce anume doreşti tu, exact, de la noi?]

Există o problemă de care poate fi nevoie să vă ocupaţi.

[O problemă locală?]

Da, o problemă din sistemul acesta. Vreau să vă desfăşuraţi în afara navei... în afara acestei incinte... şi să mă ajutaţi.

[Şi dacă vom decide să nu te ajutăm?]

Nu va fi aşa. Eu am avut grijă de voi mult timp şi v-am ferit de rele. Ştiu că mă veţi ajuta.

Arma o ţinea parcă suspendată, mângâindu-i mintea în joacă. Acum femeia ştia ce simte un şoricel după ce e prins de pisică. Simte că se află doar la o clipă depărtare de

frângerea şirei spinării.

Însă paralizia dispăru la fel de brusc cum apăruse. Arma continua s-o ţină prizonieră în interiorul ei, dar Voliova îşi recăpătase parţial controlul voluntar al muşchilor.

[Poate că da. Să nu pretindem totuşi că nu există factori care complică situaţia.]

Nimic ce n-am putea depăşi.

[Va fi foarte greu pentru noi să facem absolut orice fără cooperarea celeilalte. Chiar dacă am dori.]

Celeilalte?

[Cealaltă… entitate… care continuă să exercite un grad de control asupra noastră.]

Mintea femeii începu să analizeze posibilităţi chiar înainte să-şi fi dat seama despre ce vorbea arma.

Te referi la Căpitan?

[Autonomia noastră nu este atât de mare, încât să putem acţiona fără permisiunea celeilalte entităţi. Oricât de inteligent ai încerca să ne convingi.]

Căpitanul trebuie doar convins, atâta tot. Sunt sigură că până la urmă va fi de acord.

[Ai fost mereu optimistă, nu-i aşa?]

Nu… câtuşi de puţin. Dar am încredere în Căpitan.

[Atunci noi sperăm că puterile tale de convingere sunt pe măsura sarcinii.]

Şi eu sper la fel.

Voliova icni pe neaşteptate, ca şi cum primise un pumn în stomac. Îşi simţea din nou mintea liberă, iar sentimentul oribil că cineva se află chiar în spatele ei dispăruse, la fel de brusc ca o uşă trântită. În vederea ei periferică nu exista nici măcar un indiciu al vreunei prezenţe. Plutea singură şi, cu toate că era tot întemniţată în armă, pierise sentimentul că e bântuită.

Trase aer în piept şi se strădui să-şi recapete sângele-rece, minunându-se de cele întâmplate. În toţi anii de când lucra cu armele, nu bănuise nici măcar o singură dată că vreuna dintre ele ar fi găzduit o subpersonalitate şi cu atât mai puţin o inteligenţă de maşină de minimum nivel-gama… ba poate chiar de nivel-beta de grad scăzut spre

mediu.

Arma o speriase cu adevărat teribil. Ceea ce, bănuia femeia, fusese de altfel şi intenţia.

În jurul ei se simţeau mişcări. Panoul de acces – aflat într-o cu totul altă parte a peretelui decât cea pe care şi-o amintea – se întredeschise doi-trei centimetri. Mijind ochii, Voliova văzu prin interstiţiu o siluetă în costum spaţial.

— Khouri?

— Slavă cerului! Eşti încă vie. Ce s-a întâmplat?

— Haide să zicem că eforturile mele de reprogramare a armei n-au fost chiar un succes perfect… şi să nu mai insistăm în privinţa asta, de acord?

Detesta să vorbească despre eşecuri aproape la fel de mult pe cât detesta eşecurile în sine.

— Ce s-a întâmplat – ai dat o comandă greşită sau altceva?

— Nu, i-am dat comanda corectă, dar pentru alt înveliş interpretor decât cel pe care-l accesam.

— Dar asta înseamnă o comandă greşită, nu?

Voliova se răsuci până când casca i se alinie cu fanta de lumină.

— Este o chestie mai tehnică. Cum ai deschis panoul ăla?

— Buna şi bătrâna forţă brută. Sau nu ţi se pare destul de tehnic?

Khouri introdusese un levier din trusa utilitară a costumului ei într-o îmbinare, probabil subţire cât un fir de păr, din învelişul armei, după care forţase până deschisese panoul.

— Şi cât timp ţi-a luat să faci chestia asta?

— Am încercat s-o deschid din clipa în care ai intrat, dar a cedat abia acum.

Voliova încuviinţă, destul de sigură că nu s-a întâmplat absolut nimic până când arma nu decisese că era timpul s-o lase să plece.

— Ai procedat foarte bine. Şi cât crezi că va dura până o deschizi complet?

Khouri îşi schimbă poziţia, reataşându-se de armă,

pentru ca să poată aplica mai multă presiune pe levier.

— Te scot într-o clipă. Dar, dacă tot te-am prins aici, ca să spun aşa, putem ajunge la o înţelegere cu privire la Thorn?

— Ascultă-mă, Khouri. El abia dacă are încredere în noi acum. Arată-i nava asta, dă-i un indiciu cât de mărunt pentru a începe să ghicească cine sunt şi n-o să-l mai vezi niciodată. L-am pierde şi, odată cu el, am pierde unica modalitate posibilă de a evacua planeta într-o manieră cât de cât omenească.

— Este încă şi mai puţin probabil să aibă încredere în noi dacă vom continua să găsim pretexte pentru a-i interzice accesul la bord…

— Va trebui să le accepte – şi gata.

Voliova aşteptă un răspuns şi iar aşteptă, apoi observă că de cealaltă parte a interstiţiului nu părea să mai fie nimeni. Lumina albastră şi dură ce sosise dinspre costumul lui Khouri dispăruse, iar pe levier nu se mai vedea nicio mână.

— Khouri…? rosti ea, începând să-şi piardă din nou calmul.

— Ilia…

Glasul celeilalte se auzi slab, ca şi cum s-ar fi străduit să respire.

— Cred că am o mică problemă.

— Rahat!

Voliova se întinse către levier şi-l trase spre partea ei din trapă. Se încordă şi măriinterstiţiul, până ajunse suficient de larg ca să-şi strecoare casca afară. În flash-uri intermitente, o văzu pe Khouri căzând prin întuneric, cu harnaşamentul costumului îndepărtându-se de ea. Ghemuit pe latura maşinii, văzu de asemenea liniile agresive ale unui servitor de calibru industrial. Probabil că maşina asemănătoare unei insecte-călugăriţe se afla sub controlul direct al Căpitanului.

— Ticălos afurisit! Eu am intrat în armă, nu ea…

Khouri era foarte departe acum, poate la jumătatea distanţei până la peretele opus. Cât de rapid se mişca?

Poate cu trei-patru metri pe secundă. Nu era foarte mult, totuşi blindajul costumului nu era conceput s-o protejeze împotriva impacturilor. Dacă se izbea rău…

Voliova se căzni şi mai tare, forţând trapa să se deschidă centimetru cu centimetru. În străfundul minţii îşi dădu seama că nu va reuşi la timp. Dura prea mult. Khouri avea să ajungă la perete înainte ca Voliova să se fi eliberat.

— Căpitane… acum chiar c-ai făcut-o.

Apăsă şi mai puternic. Levierul îi alunecă dintre degete, îi izbi tâmpla căştii şi dispăru, rotindu-se, în adâncurile întunecate ale armei. Voliova şuieră furioasă, ştiind că nu avea timp să plece în căutarea uneltei pierdute. Trapa se deschisese îndeajuns ca să se poată strecura prin ea, dar pentru a izbuti trebuia să abandoneze harnaşamentul şi unitatea de susţinere biotică. Ea putea supravieţui suficient ca să aibă grijă de sine, însă ar fi fost imposibil s-o poată salva pe Khouri.

— Rahat! izbucni femeia. Rahat… rahat… rahat…

Trapa glisă şi se deschise.

Voliova ieşi, apoi se propulsă cu picioarele din latura armei, lăsându-l pe servitor în urmă. Nu avea timp să reflecteze la ceea ce tocmai se întâmplase, trebuia doar să admită că Şaptesprezece sau Căpitanul deschisese trapa.

Ceru căştii o suprapunere radar peste vizor. Apoi se roti şi receptă un ecou de la Khouri. Căderea femeii o purta prin axa lungă a sălii, printr-o galerie de arme ameninţătoare, stivuite. Judecând după traiectorie, probabil că atinsese deja una dintre şinele monorai ce înţesau incinta.

— Khouri… trăieşti?

— Sunt încă vie, Ilia…

Suna totuşi de parcă fusese rănită.

— Nu mă pot opri.

— Nici nu-i nevoie. Am pornit.

Voliova acţionă jeturile şi porni după ea, fulgerând printre arme care îi erau familiare şi în acelaşi timp tăcute şi misterioase. Ecoul radar căpătă precizie şi formă, devenind o siluetă umană care se rostogolea fără control.

Înapoia ei creştea, apropiindu-se întruna, peretele îndepărtat. Voliova îşi privi propria viteză raportat la perete: şase metri pe secundă. Khouri nu putea zbura cu o viteză mult mai mică.

Deschise la maximum jeturile. Zece… douăzeci de metri pe secundă. O văzu pe Khouri acum, cenuşie, inertă ca o păpuşă, cu un braţ atârnând nefiresc. Silueta crescu. Voliova aplică acceleraţie inversă în rafale incrementale şi simţi cadrul trosnind sub sarcina neobişnuită pe care trebuia s-o distribuie. Cincizeci de metri până la Khouri… patruzeci. Nu arăta deloc bine: în mod clar, articulaţia unui braţ uman nu permitea asemenea mişcări.

— Ilia… peretele ăla se-apropie al naibii de repede.

— Ca şi mine. Ţine-te bine. S-ar putea să urmeze un mic…

Cele două femei se izbiră una de alta.

— …impact.

Din fericire, coliziunea nu o trimisese pe Khouri pe altă traiectorie, Voliova o ţinu de braţul teafăr, doar atât cât să deruleze un cordon şi să-l prindă de centura lui Khouri, după care îi dădu drumul. Peretele era perfect vizibil acum, la mai puţin de cincizeci de metri depărtare.

Frână, apăsând tare şi insistent cu degetul mare pe comutatorul jeturilor, ignorând protestele subpersonalităţii costumului. Cordonul de care era prinsă Khouri se extinse la maximum. Femeia atârna între ea şi perete. Însă încetineau. Peretele nu mai gonea spre ele chiar cu aceeaşi senzaţie de inevitabil.

— Eşti bine? întrebă Voliova.

— Cred că s-ar putea să-mi fi rupt ceva. Cum ai ieşit din armă? Când mi-a făcut vânt maşina, trapa era aproape închisă.

— Am izbutit s-o mai deschid puţin. Cred că am beneficiat şi de ajutorul cuiva.

— Al Căpitanului?

— Posibil. Însă tot nu ştiu dacă asta înseamnă că el este cu totul de partea noastră.

Se concentră asupra zborului, ţinând cordonul întins, în

vreme ce ea descria un arc de cerc. Spectrele verde-pal ale celor treizeci şi trei de arme-cache i se conturau acum clar pe radar şi stabili un curs printre ele, înapoi spre ecluză.

— Tot nu ştiu de ce a trimis servitorul împotriva ta, rosti Voliova. Poate că dorea să ne avertizeze, nu să ne omoare. Aşa cum zici, ne-ar fi putut omorî deja, ba chiar de multe ori. Poate că preferă pur şi simplu să ne aibă în navă.

— Deduci multe dintr-o simplă trapă.

— De aceea nici nu cred că ar trebui să ne bazăm pe ajutorul Căpitanului.

— Nu?

— Există altcineva căruia am putea să-i cerem ajutorul, spuse Voliova. Sylveste.

— Ah, nu!

— Tu l-ai întâlnit o singură dată, în Hades.

— Ilia, eu a trebuit să mor ca să intru în rahatul ăla. Nu-i ceva ce să fac de două ori.

— Sylveste are acces la cunoştinţele stocate ale amarantinilor. El poate să ştie ceva despre un răspuns corespunzător faţă de ameninţarea Inhibitorilor sau cel puţin să ştie de cât timp am mai dispune pentru a gândi noi însene un astfel de răspuns. Informaţiile lui pot fi vitale, Ana, chiar dacă el nu ne va ajuta în sens material.

— Nici vorbă!

— Şi de fapt tu nu-ţi aminteşti că ai fi murit, este? Iar acum eşti perfectă. N-au existat postefecte adverse.

Vocea lui Khouri era foarte slabă, precum a cuiva ce alunecă în somn.

— N-ai decât s-o faci tu, dacă-i aşa de simplu.

Brusc Voliova zări dreptunghiul albicios care marca ecluza. Se apropie lent, trăgând-o pe Khouri aproape şi ducând-o pe ea prima în ecluză. Rănita îşi pierduse cunoştinţa.

Voliova o urmă, închise uşa şi aşteptă presurizarea ecluzei. Când presiunea ajunse la 0,9 bari, îşi smulse casca, simţind cum îi pocnesc urechile şi-şi îndepărtă din ochi şuviţele umede de transpiraţie. Toate afişajele biomedicale ale costumului lui Khouri sclipeau verde: nu

avea de ce să-şi facă griji. Nu trebuia decât s-o transporte undeva unde putea primi îngrijire medicală.

Uşa spre navă se deschise ca un iris şi Voliova se împinse într-acolo, sperând că mai avea putere să târască după ea masa inertă a lui Khouri.

— Aşteaptă.

Vocea era calmă şi familiară, totuşi n-o mai auzise de foarte multă vreme. Îi amintea de un frig indescriptibil, de un loc unde ceilalţi membri ai echipajului se temuseră să calce. Venea cu o rezonanţă seacă dinspre peretele incintei.

— Căpitane? zise ea.

— Da, Ilia, eu sunt. Acum sunt gata să discutăm.

Skade îi conduse pe Felka şi pe Remontoire în măruntaiele *Mătrăgunei,* adânc în zona influenţată de maşina ei. Remontoire se simţi pe rând ameţit şi febril. La început crezu că nu era decât imaginaţia, apoi pulsul începu să i se accelereze şi inima îi bubui în piept. Senzaţiile se înrăutăţeau cu fiecare nivel pe care-l coborau, de parcă s-ar fi afundat într-o ceaţă invizibilă de gaze psihotrope.

Se întâmplă ceva.

Capul se întoarse să-l privească, în timp ce servitorul de abanos îşi continua mersul înainte.

[Da. De acum am avansat serios în câmp. N-ar fi recomandabil să mai coborâm, în tot cazul nu fără asistenţă medicală. Efectele fiziologice devin destul de tulburătoare. Mai coborâm zece metri verticali, după care ne oprim.]

Ce se întâmplă?

[Este cam dificil de explicat. Acum ne aflăm în interiorul sferei de influenţă a maşinii, iar proprietăţile materiei de aici – ale întregii materii, chiar şi a celei din corpurile voastre – s-au schimbat. Câmpul generat de maşină suprimă inerţia. Remontoire, ce crezi tu că ştii despre inerţie?]

Bărbatul răspunse judicios.

Bănuiesc că la fel de mult ca oricine. Nu este ceva la care să fiu nevoit să mă gândesc vreodată. Este pur şi simplu ceva cu care trăim.

[Nu trebuie să fie aşa. Nu acum.]

Ce ai făcut? Ai învăţat cum s-o deconectezi?

[Nu tocmai, dar cu siguranţă am învăţat să-i eliminăm partea neplăcută.]

Capul lui Skade se răsuci din nou către înainte. Femeia surâse indulgent; valuri opal şi cireşiu licăriră în lungul crestei ei, simbolizând, aşa îşi imagina Remontoire, efortul necesar pentru a traduce conceptele pe care le considera de la sine înţelese în termeni pe care-i putea înţelege un geniu banal.

[Inerţia este mai misterioasă decât ai putea crede, Remontoire.]

Nu mă îndoiesc.

[Este amăgitor de uşor s-o defineşti. Noi o simţim în fiecare clipă a vieţilor noastre, din momentul când ne naştem. Dacă împingi o pietricică, pietricica se mişcă. Dacă împingi un bolovan, bolovanul nu se mişcă sau se mişcă foarte puţin. Potrivit aceluiaşi concept, dacă un bolovan se rostogoleşte spre tine, nu-l vei putea opri foarte uşor. Materia este leneşă. Ea se împotriveşte schimbării. Ea vrea să continue să facă ceea ce făcea, indiferent dacă stătea locului sau se mişca. Noi numim asta inerţia lenei, dar nu înseamnă că o înţelegem. Vreme de o mie de ani, am etichetat-o, am cuantificat-o, am întemniţat-o în ecuaţii, dar abia dacă am zgâriat suprafaţa a ceea ce este ea cu adevărat.]

Şi acum?

[Avem o deschidere. Mai mult decât o simplă întrezărire. Recent Cuibul-Mamă a obţinut un control fiabil al inerţiei la scară microscopică.]

— Exordium v-a dat toate astea? întrebă Felka cu glas tare.

Skade răspunse fără să vorbească, refuzând să comunice în modul preferat de Felka.

[V-am spus că experimentul ne-a oferit un indiciu. A fost

aproape suficient pentru a şti că tehnica era posibilă, că o asemenea maşină ar putea exista. Chiar şi aşa, am avut nevoie de mulţi ani pentru a construi prototipul.]

Remontoire aprobă din cap; nu avea niciun motiv să creadă că-i minţea.

Pornind de la zero?

[Nu, nu tocmai. Am beneficiat de un avans.]

Ce fel de avans?

Remontoire văzu cum striaţii mov şi turcoaz pulsară în lungul crestei lui Skade.

[O altă facţiune cercetase ceva similar. Cuibul-Mamă a recuperat tehnologii-cheie asociate acelor activităţi. Pornind de la ele – şi cu indiciile teoretice oferite de mesajele Exordium –, am putut progresa spre un prototip funcţional.]

Remontoire îşi aminti că Skade fusese cândva implicată într-o misiune strict secretă în Oraşul Abisului, o operaţiune care dusese la moartea multor agenţi. În mod clar operaţiunea fusese aprobată la nivelul Sanctuarului Interior; deşi făcea parte din Consiliul Închis, el însuşi nu ştia decât că avusese loc.

Tu ai ajutat la recuperarea tehnologiilor respective, Skade? Înţeleg că ai avut noroc să scapi cu viaţă.

[Pierderile au fost extreme. Din fericire, misiunea nu s-a încheiat cu un eşec complet.]

Şi prototipul?

[Am lucrat ani buni pentru a-l transforma în ceva util. Controlul microscopic al inerţiei – oricât de profund din punct de vedere conceptual – n-a avut niciodată o valoare reală. Totuşi, în ultima vreme am înregistrat succese în serie. Acum putem suprima inerţia pe scale clasice, suficient ca să conteze pentru performanţele unei nave.]

Bărbatul se uită la Felka, apoi din nou la Skade.

Eşti ambiţioasă, asta recunosc.

[Lipsa de ambiţie este pentru oamenii standard.]

Facţiunea aceea – de la care aţi recuperat tehnologiile – de ce n-a izbutit acelaşi progres?

Avea impresia că Skade îşi formulează răspunsul cu

foarte multă grijă.

[Toate încercările anterioare de a înţelege inerţia au fost sortite de la bun început eşecului, deoarece abordau problema dintr-un unghi greşit. Inerţia nu este o proprietate a materiei în sine, ci o proprietate a vidului cuantic în care este înglobată materia. Materia în sine nu are inerţie intrinsecă.]

Vidul impune inerţia?

[Nu este de fapt un vid, nu la nivel cuantic. Este o spumă fierbând de interacţiuni bogate: un ocean clocotitor de fluctuaţii, cu particule şi particule-mesager în flux existenţial constant, ca scânteierile razelor de soare pe valurile oceanului. Caracterul neregulat al acelui ocean creează masa inerţială, nu materia în sine. Dificultatea este să găseşti o cale prin care să modifici vidul cuantic – să reduci sau să creşti densitatea energetică a fluxului electromagnetic de punct zero. Să calmezi oceanul, chiar dacă numai într-un volum definit local.]

Remontoire se aşeză.

Eu mă voi opri aici, dacă nu te superi.

— Nici eu nu mă simt bine, spuse Felka, ghemuindu-se lângă el. Mi-e greaţă şi sunt ameţită.

Servitorul se întoarse rigid, viu ca o armură bântuită.

[Simţiţi efectele fiziologice ale câmpului. Masa noastră inerţială s-a redus la jumătate din valoarea ei normală. Urechea internă vă este derutată de reducerea inerţiei fluidului din canalul semicircular. Inima vă va bate mai repede: ea a evoluat pentru a pompa un volum de sânge cu o masă inerţială de cinci la sută din corp, pe când acum are de învins numai jumătate din valoarea aceasta, iar muşchiul cardiac reacţionează mai rapid la impulsurile electrice ale nervilor. Dacă am continua să înaintăm, inima ar intra în fibrilaţii. Fără intervenţii de natură mecanică, aţi muri.]

Remontoire făcu o grimasă spre servitorul în armură.

Atunci, pentru tine este perfect.

[Te asigur că n-ar fi confortabil nici pentru mine.]

Aşadar, ce face maşina? Toată materia din interiorul

bulei are inerţie zero?

[Nu în prezentul mod de operare. Eficienţa radială a amortizării depinde de modul cum rulăm dispozitivul. În clipa asta, ne aflăm într-un câmp în care se aplică legea pătratelor inverse, ceea ce înseamnă că amortizarea inerţiei devine de patru ori mai eficientă de fiecare dată când înjumătăţim distanţa dintre noi şi maşină; ea devine aproape infinită în imediata proximitate a maşinii, dar masa inerţială nu coboară niciodată la zero absolut. Nu în modul acesta.]

Există şi alte moduri?

[Da, noi le spunem alte stări, dar toate sunt mult mai puţin stabile decât cea prezentă.]

Se opri şi-l privi pe Remontoire.

[Pari bolnav. Să ne întoarcem sus?]

Voi fi bine deocamdată. Zi-mi mai multe despre cutia ta fermecată.

Skade surâse, la fel de rigid ca de obicei, dar acum şi cu mândrie, i se păru lui Remontoire.

[Primul progres pe care l-am înregistrat a fost în direcţia opusă – crearea unei regiuni de fluctuaţie amplificată a vidului cuantic, crescând aşadar fluxul de energie al momentului de inerţie. Pe aceasta o numim starea unu. Efectul a fost o zonă de hiperinerţie: o bulă în care a încetat orice fel de mişcare. Era instabilă şi n-am izbutit niciodată să mărim câmpul la scări macroscopice, dar existau căi promiţătoare pentru cercetări viitoare. Dacă am putea îngheţa mişcarea prin creşterea inerţiei cu multe ordine de magnitudine, am avea un câmp de stază sau poate o barieră defensivă impenetrabilă. Însă răcirea – starea doi – s-a dovedit mai simplă din punct de vedere tehnic. Piesele aproape că şi-au ocupat locurile în puzzle.]

Pun prinsoare că aşa a fost.

— Există şi o stare trei? întrebă Felka.

[Starea trei este o singularitate în calculele noastre despre care nu ne aşteptăm să fie realizabilă fizic. Toată masa inerţială dispare. Într-o bulă cu starea trei, toată materia devine fotonică: lumină pură. Nu ne aşteptăm să

se întâmple aşa ceva; ar implica cel puţin o masivă violare locală a legii conservării momentului de spin.]

— Şi dincolo de asta – de cealaltă parte a singularităţii? Există o stare patru?

[Cred că am luat-o cam repede. Noi am explorat proprietăţile dispozitivului într-un spaţiu cu parametri bine cunoscuţi şi n-are rost să ne lansăm în speculaţii nebuneşti.]

Câte testări au fost efectuate?

[Mătrăguna a fost aleasă să fie prototipul: prima navă echipată cu maşini pentru suprimarea inerţiei. Eu am rulat unele teste în timpul zborului anterior, reducând inerţia cu o cantitate măsurabilă – îndeajuns pentru modificarea consumului de combustibil şi verificarea eficienţei câmpului, dar nu suficient pentru a atrage atenţia.]

Şi acum?

[Câmpul este mult mai puternic. Masa efectivă a navei este doar douăzeci la sută din valoarea avută la plecarea din Cuibul-Mamă – o parte relativ mică din navă se proiectează înaintea câmpului, dar putem obţine rezultate mai bune prin simpla creştere a intensităţii câmpului.]

Skade îşi uni palmele cu un scârţâit al armurii.

[Gândeşte-te, Remontoire, ne-am putea reduce masa la unu la sută sau mai puţin –, am putea accelera la 100 *g.* De asemenea, dacă trupurile noastre ar fi în interiorul bulei de inerţie suprimată, am fi capabili să-i rezistăm. În două zile am ajunge la o viteză de croazieră apropiată de a luminii. Călătoria subiectivă între stelele cele mai apropiate ar dura mai puţin de o săptămână la bordul navei. N-ar fi nevoie să fim criogenizaţi. Îţi poţi imagina posibilităţile? Galaxia ar deveni brusc un loc mult mai mic.]

Totuşi nu de asta aţi dezvoltat tehnologia.

Remontoire se ridică în picioare. Continua să fie ameţit şi fu nevoit să se sprijine de perete. Era senzaţia cea mai apropiată de beţie pe care o avea după foarte mult timp. Excursia aceasta fusese destul de interesantă, însă acum dorea să revină în partea de „sus” a navei, acolo unde

sângele din tot corpul lui avea să se comporte aşa cum intenţionase natura.

[Nu sunt sigură că am înţeles ce vrei să spui.]

Aţi dezvoltat-o pentru sosirea lupilor – din acelaşi motiv pentru care aţi construit flota de evacuare.

[Poftim?]

Chiar dacă nu putem lupta împotriva lor, ne-aţi asigurat cel puţin un mod de a fugi foarte, foarte repede.

Clavain deschise ochii după altă etapă de somn forţat. Vise răcoroase despre o plimbare prin păduri scoţiene, pe ploaie, îl seduseră pentru câteva clipe periculoase. Era ispititor să revină în braţele lipsei de cunoştinţă, dar vechi instincte soldăţeşti îl siliră la o atenţie fără chef. Trebuia să fie o problemă. Instruise corveta să nu-l trezească decât dacă avea ceva util sau ameninţător de raportat, iar o examinare rapidă a situaţiei dezvălui că nu era vorba despre utilitate.

Ceva îl urmărea. Detaliile erau disponibile la cerere.

Clavain căscă şi-şi scărpină barba care-i crescuse mult. Îşi zări imaginea în fereastra cabinei şi simţi o uşoară alarmă. Părea să aibă ochi sălbatici şi aspect de nebun, ca şi cum ar fi ieşit din adâncurile unei grote. Îi ordonă corvetei să oprească acceleraţia pentru câteva minute, apoi deschise robinetul, prinse între palme picăturile aidoma unor amibe şi izbuti să le spargă peste obraji şi cap, netezindu-şi şi aranjându-şi părul şi barba. Se uită din nou la reflexia sa. Nu obţinuse cine ştie ce îmbunătăţire, dar cel puţin nu mai arăta ca un sălbatic.

Se desprinse din curelele de protecţie şi începu să-şi prepare cafeaua şi ceva de mâncat. Potrivit experienţei lui, crizele din spaţiul cosmic se clasificau în două categorii: cele care te omorau imediat, de obicei fără avertisment, şi cele care-ţi ofereau suficient timp pentru a medita asupra problemei, chiar dacă nu se întrezărea nicio soluţie foarte probabilă. Pe baza dovezilor, criza de faţă părea din genul care putea fi examinat şi după ce-şi potolea mai întâi foamea.

Umplu cabina cu muzică: una dintre simfoniile neterminate ale lui Quirrenbach. Sorbi din cafea şi răsfoi intrările din jurnalul de statut al corvetei. Fu încântat, dar nu surprins, să vadă că nava funcţionase impecabil încă de la plecarea de la cometa lui Skade. Avea încă destul combustibil pentru a-l transporta în spaţiul circum-Yellowstone, inclusiv pentru procedurile cuvenite de inserţie pe orbită după ce ajungea acolo. Nu corveta era problema.

Fuseseră receptate transmisiuni de la Cuibul-Mamă imediat ce plecarea lui devenise evidentă. Îi transmiseseră pe fascicul îngust, cu încriptare maximă. Corveta dezarhivase mesajele şi le stocase cronologic.

Clavain muşcă dintr-o felie de pâine prăjită.

— Redă-le, începând cu cele mai vechi, apoi şterge-le imediat.

Putea ghici primele mesaje: solicitări frenetice din partea Cuibului-Mamă de a întoarce nava şi a reveni acasă. Primele îi acordaseră circumstanţe atenuante, presupunând – sau simulând presupunerea – că avea justificări excelente pentru aparenta tentativă de dezertare. Fuseseră însă lipsite de entuziasm. Apoi mesajele renunţaseră la direcţia aceea şi începuseră pur şi simplu să-l ameninţe.

Torpilele fuseseră lansate din Cuibul-Mamă. Clavain se abătuse însă de la curs şi scăpase de ele. Presupusese că asta va fi totul. O corvetă era rapidă. Nimic altceva nu l-ar fi putut prinde, dacă nu ieşea în spaţiul interstelar.

Dar următoarele mesaje nu mai proveneau de la Cuibul-Mamă. Sosiseră sub un unghi mic, dar măsurabil, de la poziţia sa, câteva secunde de arc, şi erau deplasate constant spre albastru, ca şi cum originea lor ar fi fost o sursă mişcătoare.

Calculă rata acceleraţiei: 1,5 *g*. Rulă apoi valorile prin simulatorul tactic. Era aşa cum se aşteptase: nicio navă cu o asemenea rată a acceleraţiei nu-l putea ajunge în spaţiul local. Pentru câteva minute îşi îngădui să simtă uşurare, totuşi continuă să se gândească la scopul urmăritorului.

Era oare un simplu gest psihologic? Părea improbabil. Agregaţii nu se dădeau în vânt după gesturi.

— Deschide mesajele, ceru el.

Formatul era audio-vizual. Capul lui Skade apăru în cabină, înconjurat de un oval de fundal înceţoşat. Comunicarea era verbală; femeia ştia că el nu i-ar fi îngăduit niciodată să-i mai infiltreze ceva în minte.

— Salut, Clavain! rosti ea. Te rog să mă asculţi şi să fii atent. Aşa cum poate ţi-ai dat seama, te urmărim cu *Mătrăguna.* Presupui probabil că nu te putem prinde şi nici nu putem ajunge în raza de bătaie a torpilelor sau a armelor noastre cu fascicul. Presupunerile respective sunt incorecte. Noi accelerăm şi vom continua să ne mărim acceleraţia la intervale regulate. Dacă te îndoieşti de spusele mele, poţi să studiezi cu atenţie deplasarea Doppler a acestor transmisii.

Capul fără corp încremeni, apoi dispăru.

Clavain scană următorul mesaj care provenea de la aceeaşi sursă. Antetul lui arăta că fusese expediat la nouăzeci de minute după primul. Acceleraţia implicată acum era 2,5 *g.*

— Clavain. Predă-te imediat şi-ţi garantez o audiere obiectivă. Nu poţi câştiga.

Calitatea transmisiei era slabă: acustica vocii femeii era ciudată şi mecanică, iar algoritmul necunoscut de compresie pe care-l utilizase făcea ca numai gura şi ochii să i se mişte, în timp ce capul părea fix, imobil.

Următorul mesaj: 3 *g.*

— Clavain, ţi-am redetectat semnătura propulsiei. Temperatura şi deplasarea spre albastru a flăcării arată că accelerezi la limitele tale operaţionale. Vreau să ştii că acelaşi lucru nu este valabil pentru noi. Aceasta nu este nava pe care o ştii, ci una mult mai rapidă şi mai letală. Este perfect capabilă să te intercepteze.

Faţa ca o mască se contorsiona într-un zâmbet spectral rigid.

— Dar mai este încă timp pentru negocieri. Te voi lăsa să alegi un loc pentru rendez-vous. Ajunge să rosteşti un

cuvânt şi ne vom întâlni în condiţiile fixate de tine. O planetă minoră, o cometă, în spaţiu – nu mă deranjează câtuşi de puţin.

El şterse mesajul. Era sigur că Skade minţise când spusese că-i detectase flama. Ultima parte a mesajului, invitaţia de a răspunde era pur şi simplu încercarea ei de a-l determina să-şi trădeze poziţia prin transmisiune.

— Eşti şmecheră, Skade, comentă bărbatul, dar, din păcate pentru tine, eu sunt mult mai şmecher.

Continua totuşi să fie îngrijorat. *Mătrăguna* accelera prea intens şi cu toate că deplasarea spre albastru putea fi falsă, fiind aplicată mesajului înainte să fi fost transmis, el simţea că în privinţa aceasta nu fusese totuşi niciun bluf.

Skade venea după el cu o navă mult mai rapidă decât bănuise el că ar fi existat şi se apropia de la o secundă la alta.

Muşcă din felia de pâine prăjită şi-l mai ascultă puţin pe Quirrenbach.

— Rulează-le şi pe celelalte, zise el.

— Nu mai ai alte mesaje, îl anunţă corveta.

Clavain studia fluxuri de ştiri când corveta anunţă recepţia unui lot nou de mesaje. Le examină informaţiile însoţitoare şi observă că niciunul nu provenea de la Skade.

— Rulează-le, rosti precaut.

Primul mesaj era de la Remontoire. Apăru capul său chel şi heruvimic. Era mai însufleţit decât Skade şi în voce i se simţea mai multă emoţie. Se aplecă spre obiectiv, cu ochi rugători.

— Clavain, sper că o să asculţi asta şi că te vei gândi bine. Dacă ai auzit-o pe Skade, atunci ştii că te putem ajunge din urmă. Nu este un truc. Ea m-ar omorî pentru ce voi spune în continuare, dar, din câte te cunosc, vei şterge mesajele imediat ce le-ai ascultat, aşa că nu există un pericol real ca informaţia să ajungă în mâini inamice. Uite despre ce este vorba. La bordul *Mătrăgunei* există o maşină experimentală. Tu ştiai că Skade testa ceva, dar nu şi ce anume. Ei bine, îţi voi spune eu. Este o maşină pentru

suprimarea masei inerţiale. Nu pretind că înţeleg cum funcţionează, dar am văzut cu ochii mei dovezi că o face. Ba chiar le-am simţit. Acum am accelerat la 4 *g,* deşi poţi să verifici asta şi independent. În scurt timp vei avea certificarea paralactică de la originea acestor semnale, dacă n-ai fost deja convins. Tot ce spun este că-i real şi, potrivit lui Skade, poate să continue să suprime tot mai mult din masa noastră.

Privi fix în obiectiv, făcu o pauză, apoi urmă:

— Îţi putem detecta flama propulsiei. O urmărim. Nu poţi să scapi, Clavain, aşa că nu mai fugi. Ca prieten, te rog să nu mai fugi. Vreau să te văd din nou, să vorbesc şi să râd cu tine.

— Treci la următorul mesaj, rosti Clavain întrerupându-l.

Corveta se supuse; imaginea Felkăi o înlocui pe a lui Remontoire. Clavain simţi un fior de surprindere. Nu se gândise până acum cine ar fi fost urmăritorii săi, dar ar fi putut miza pe Skade; ea ar fi avut grijă să fie prezentă când torpila ucigaşă avea să fie lansată şi ar fi făcut tot ce-i stătea în putere ca să dea ea personal ordinul respectiv. Remontoire ar fi venit dintr-un sentiment de datorie faţă de Cuibul-Mamă, îmboldit de convingerea că execută o sarcină solemnă şi că doar el era cu adevărat calificat să-l vâneze pe Clavain.

Dar Felka? Nu se aşteptase deloc s-o vadă pe Felka.

— Clavain, spuse ea şi glasul îi trădă efortul de a vorbi în condiţii de 4 *g.* Clavain… *te rog.* Te vor ucide. Skade nu se va obosi să aranjeze să te captureze viu, indiferent ce ar spune. Vrea doar să te înfrunte, să te bage cu nasul în ceea ce ai făcut, ca pe un căţeluş murdar…

— Ce am făcut? se adresă bărbatul către înregistrarea ei.

— …şi chiar dacă te va captura, dacă va putea s-o facă, nu cred că te va ţine mult timp în viaţă. Dar, dacă te întorci şi te predai şi anunţi Cuibul-Mamă care îţi este intenţia, cred că s-ar putea să existe o speranţă. Mă asculţi, Clavain?

Ea se întinse şi urmări forme pe obiectivul dintre ei, de

parcă ar fi desenat faţa lui, reînvăţându-i contururile pentru a mia oară.

— Vreau să vii acasă întreg şi sănătos, atâta tot. Nici măcar nu te cert pentru ce ai făcut. Am propriile mele îndoieli despre multe şi nu pot spune că eu n-aş fi…

Pierdu firul pe care-l urmărea şi privi în gol, apoi se concentra iar.

— Clavain… trebuie să-ţi spun ceva, ceva care ar putea juca un rol important, cred eu. Până acum nu ţi-am vorbit niciodată despre asta, dar consider că a sosit momentul. Sunt cinică? Da, recunosc. Fac asta deoarece cred că te-ar putea convinge să te întorci; nu am alt motiv. Sper că mă poţi ierta.

Clavain pocni din degete spre peretele corvetei, reducând volumul muzicii. Pentru un moment sfâşietor, liniştea fu aproape totală, cu chipul Felkăi plutind în faţa lui. Apoi ea începu să vorbească.

— Este vorba despre Marte, când ai fost pentru prima dată prizonierul Galianei. Ea te-a ţinut acolo luni în şir, după care te-a eliberat. Cred că-ţi aminteşti cum a fost.

El încuviinţă din cap. Bineînţeles că-şi amintea. Ce mai contau patru sute de ani?

— Cuibul Galianei era asediat din toate părţile, dar ea n-a vrut să cedeze. Avea planuri pentru viitor, planuri măreţe, din genul celor care implicau extinderea numărului discipolilor. Însă cuibului îi lipsea diversitatea genetică. Ea înhăţa orice ADN nou pe care putea pune mâna. Tu şi Galiana n-aţi făcut niciodată dragoste pe Marte, dar pentru ea a fost destul de uşor să obţină o mostră celulară fără ştiinţa ta.

— Şi? şopti Clavain.

Mesajul Felkăi urmă neîntrerupt:

— După ce ai revenit în tabăra ta, ea ţi-a combinat ADN-ul cu al ei, îmbinând cele două mostre, apoi m-a creat pe mine, din aceeaşi informaţie genetică. Am fost născută într-un uter artificial, însă continui să fiu fiica Galianei. Şi în acelaşi timp, fiica ta.

— Treci la următorul mesaj, rosti el înainte ca Felka să

poată spune alt cuvânt.

Era prea mult, prea intens. Nu putea procesa informaţiile dintr-o singură audiţie, deşi ea nu-i spusese decât ceea ce bănuise mereu – ba chiar se rugase să fie aşa.

Nu mai existau însă alte mesaje.

Temător, îi ceru corvetei să deruleze înapoi şi să redea transmisia Felkăi. Fusese însă prea grijuliu: nava ştersese conştiincioasă mesajul şi acum nu mai rămăsese decât ce purta el în memorie.

Clavain rămase tăcut. Se afla departe de casă, departe de prietenii lui, pornit să facă ceva în care nu ştia dacă într-adevăr credea. Era foarte probabil să moară în curând, amintit doar ca trădător. Nici chiar inamicul nu i-ar fi oferit demnitatea de a-l pomeni cu mai multă afecţiune. Iar acum asta: un mesaj care străbătuse spaţiul pentru a-i sfâşia sentimentele. Când îşi luase rămas-bun de la Felka, ajunsese la o autoamăgire cu totul singulară, convingându-se că nu se mai gândea la ea ca la fiica lui. De asemenea, crezuse asta tot timpul necesar ca să părăsească Cuibul.

Acum însă Felka îi spunea că el avusese dreptate de la bun început. Şi că, dacă nu se întorcea, n-avea s-o mai revadă niciodată.

Totuşi el nu se putea întoarce.

Clavain plânse. Nu putea face nimic altceva.

CAPITOLUL 16

Thorn făcu primii paşi prudenţi în *Nostalgia pentru Infinit.* Privi în jur cu ochi mari, frenetic, disperat să nu scape niciun detaliu sau nuanţa unui detaliu care ar fi putut trăda minciună sau cel mai mărunt indiciu că lucrurile nu erau exact aşa cum se afirmase. Se temea să clipească. Poate că exact în fracţiunea de secundă cât ochii îi erau închişi, se petrecea o eroare vitală, care ar fi demascat toată înşelătoria! Poate că femeile *îl aşteptau* să clipească, ca nişte scamatori care exploatează neatenţia spectatorilor.

Şi totuşi, nu părea să fie vorba de nicio minciună. Chiar dacă zborul în navetă nu l-ar fi convins în această privinţă – şi era greu de imaginat că aşa ceva putea fi simulat –, dovada supremă era aici.

El călătorise prin spaţiul cosmic. Nu se mai afla pe Resurgam, ci în interiorul unei nave spaţiale colosale: luminăluca de mult pierdută a triumvirei. Până şi gravitaţia se simţea altfel.

— Voi n-aţi fi putut construi asta... zise el mergând alături de cele două femei. Nici într-o sută de ani. Decât dacă aţi fi Ultranaute. Şi atunci de ce ar mai fi fost nevoie de toată simularea asta?

— Aşadar, eşti pregătit să ne crezi? îl întrebă Inchizitoarea.

— Aţi pus mâna pe o navă stelară. Asta îmi este imposibil să neg. Dar nici chiar o navă de mărimea asta, şi din câte pot vedea este cel puţin la fel de mare pe cât a fost *Lorean,* nici chiar într-o navă de mărimea asta nu pot încăpea două sute de mii de adormiţi. Sau mă înşel?

— Nici nu va fi nevoie de aşa ceva, răspunse cealaltă femeie. Nu uita că asta-i o operaţiune de evacuare, nu o croazieră de plăcere. Obiectivul nostru este doar să-i luăm pe oameni de pe Resurgam. Pe cei mai vulnerabili îi vom pune în refrisomn, însă majoritatea vor trebui să rămână treji şi să îndure condiţii nu tocmai comode. Nu va fi o

bucurie, dar este incomparabil mai bine decât să fii mort.

Nu o putea contrazice în privinţa asta. Niciunul dintre propriile lui planuri nu garantase o plecare confortabilă, de lux, de pe planetă.

— Cât timp credeţi că vor trebui oamenii să stea aici înainte de a putea reveni pe Resurgam? întrebă el.

Femeile schimbară priviri între ele.

— Este posibil ca revenirea pe Resurgam să nu mai fie niciodată o opţiune, spuse cea vârstnică.

Thorn ridică din umeri.

— Când am sosit noi, era doar rocă sterilă. Dacă va fi nevoie, putem reîncepe de la zero.

— N-o veţi putea face dacă planeta nu va mai exista. Poate *într-adevăr* să fie atât de rău, Thorn.

Femeia ciocăni cu încheieturile degetelor în peretele navei în timp ce mergeau.

— Îi putem totuşi ţine pe oameni aici cât timp va fi necesar – ani, poate chiar decenii.

— În cazul ăsta, replică el, am putea ajunge în alt sistem solar. În fond, asta-i o navă stelară.

Niciuna dintre ele nu comentă.

— Vreau totuşi să văd ce anume vă sperie atât de rău, continuă bărbatul. Ce anume reprezintă o asemenea ameninţare.

Femeia mai vârstnică, Irina, întrebă:

— Dormi bine noaptea, Thorn?

— La fel de bine ca oricine.

— Mă tem că asta s-ar putea sfârşi acum. Urmează-ne.

Când sosi mesajul, Antoinette se afla la bordul *Păsării-Furtunii* şi rula verificări de sisteme. Cargobotul continua să fie andocat în incinta de reparaţii de pe obada Caruselului New Copenhagen, dar majoritatea avariilor serioase fuseseră reparate sau peticite. Maimuţele lui Xavier lucraseră non-stop, deoarece nici el, nici Antoinette nu-şi puteau permite să ocupe compartimentul acesta nici măcar o oră mai mult decât era necesar. Maimuţele acceptaseră să muncească, deşi majoritatea celorlalţi

lucrători hiperprimate din carusel erau în grevă sau bolnavi din cauza unui virus prosimian extrem de rar care străbătuse în mod misterios peste noapte zece-douăsprezece bariere de specii. Xavier detectase, cel puţin aşa susţinea el, un grad de simpatie din partea lucrătorilor. Niciunul dintre ei nu privea cu mare entuziasm Convenţia Ferrisville, iar faptul că Antoinette şi Xavier erau persecutaţi de poliţie le făcuse pe primate chiar şi mai doritoare să încalce obişnuitele reguli sindicale. Bineînţeles, nimic nu era însă gratuit şi Xavier avea să sfârşească prin a le datora mai mult decât dorise, totuşi existau anumite compromisuri care trebuiau acceptate pur şi simplu. Aceasta era o regulă pe care tatăl lui Antoinette o citase destul de frecvent şi femeia crescuse cu aceeaşi abordare decis pragmatică.

Antoinette tasta prin setările de configurare ale câmpului tokamak, cu un compad sub braţ şi un stilus între dinţi, când consola piui. Primul gând fu că vreuna dintre acţiunile ei declanşase o eroare altundeva în reţeaua de control a navei.

Vorbi fără să ia stilusul din gură, ştiind că Bestia îi va înţelege mormăielile.

— Bestie… vrei să repari tu asta?

— Micuţă Domnişoară, semnalul respectiv este notificarea sosirii unui mesaj.

— De la Xavier?

— Nu este de la domnul Liu, Micuţă Domnişoară. Din câte a putut deduce cineva din informaţiile conţinute în antet, mesajul provine din afara caruselului.

— Atunci sunt poliţaii. Ciudat… De obicei, ei nu anunţă, ci apar direct ca un rahat în pragul uşii.

— Nu pare să fie nici din partea autorităţilor, Micuţă Domnişoară. Cineva ar putea sugera că cel mai prudent curs de acţiune este să vezi mesajul respectiv.

— Isteţe rotiţe ai tu în minte!

Scoase stilusul din gură şi-l puse după ureche.

— Trimite-mi-l pe compad.

— Perfect, Micuţă Domnişoară.

Ecranul cu date tokamak dispăru şi în locul lui se defini o faţă, împestriţată de pixeli de rezoluţie grosolană. Expeditorul încerca să ocupe cât mai puţină lăţime de bandă. Femeia recunoscu însă chipul imediat.

— Antoinette… sunt iarăşi eu. Sper că te-ai întors teafără.

Neil Clavain se opri şi se scărpină în barbă.

— Am expediat transmisia asta prin vreo cincisprezece relee. Unele dintre ele sunt pre-Epidemie, iar altele pot data chiar din era amerikano, aşa că probabil calitatea lasă de dorit. Mă tem că nu există posibilitatea să-mi răspunzi şi nici eu nu am posibilitatea să-ţi trimit alt mesaj – asta este în mod foarte clar unica mea şansă. Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie foarte tare de ajutorul tău.

Zâmbi stânjenit.

— Ştiu la ce te gândeşti: că am spus că o să te omor dacă ne mai întâlnim vreodată. Să ştii că atunci am vorbit cu toată seriozitatea, pentru că am sperat că o să mă iei în serios şi o să te ţii departe de necazuri. Sper din toată inima că m-ai crezut, Antoinette, fiindcă altfel nu există prea mari şanse să accepţi următoarea mea rugăminte.

— Următoarea ta rugăminte? murmură ea, holbându-se neîncrezătoare la compad.

— Antoinette, am nevoie să vii şi să mă salvezi, Ţin să-ţi mărturisesc că eu sunt cel care a dat de necaz.

Femeia îl ascultă, dar mesajul nu conţinea foarte multe informaţii. Cererea lui Clavain era destul de simplă şi ea putea, recunoştea asta, să i-o satisfacă. Până şi coordonatele pe care i le dăduse erau îndeajuns de precise ca să nu fie nevoită să întreprindă cercetări. Fereastra de timp era strânsă, mai exact *foarte* strânsă, şi exista un grad de risc fizic nu tocmai neglijabil, pe lângă cel asociat oricum cu Clavain însuşi. Totuşi, era perfect fezabil. Antoinette putea spune că bărbatul definise cu multă grijă detaliile înainte să apeleze la ea, anticipând aproape toate problemele şi obiecţiile posibile pe care le-ar fi putut avea. În privinţa asta nu putea decât să-i admire profesionismul.

Şi totuşi, toate astea nu contau absolut deloc. Mesajul

provenea de la Clavain, Măcelarul din Tharsis; acelaşi Clavain care în ultima vreme începuse să-i populeze visele, personificând ceea ce anterior fusese doar teroarea fără chip din saloanele de inducţie ale păianjenilor. Clavain era cel care prezida deasupra maşinilor strălucitoare, pe când coborau încet spre craniul ei.

Nu conta absolut deloc că el îi salvase o dată viaţa.

— Cred că faci mişto de mine, zise Antoinette.

Clavain plutea singur în spaţiu. Prin vizorul căştii costumului spaţial, vedea corveta îndepărtându-se pe pilot automat, micşorându-se lent, dar sigur, până când forma ei lucioasă de aşchie de cremene deveni greu de deosebit de o stea palidă. Apoi propulsia principală a corvetei licări, un jet violet-albastru strălucitor şi perfect conturat, îndreptat cu grijă în sens contrar aproximării lui celei mai bune a poziţiei *Mătrăgunei.* Acceleraţia l-ar fi strivit cu certitudine, dacă ar fi rămas la bord. Privi până când şi jetul acela de lumină deveni o urmă vagă şi decolorată pe fundalul stelelor, până când clipi o dată şi nu-l mai regăsi.

Era singur, realmente atât de singur pe cât era posibil.

Oricât de mare ar fi fost acum acceleraţia corvetei, nava o putea menţine. În câteva ore ar fi ajuns într-un punct din spaţiu şi la o viteză concordantă cu ultima poziţie înregistrată a corvetei, care fusese determinată de *Mătrăguna.* Propulsia o să se reducă atunci, revenind la nivelul adecvat transportării unui pasager uman. Skade o să-i redetecteze flama, dar o să vadă de asemenea că aceasta pâlpâia neregulat, ceea ce indica instabilitatea arderii de fuziune. Cel puţin aşa spera Clavain că va gândi ea.

În ultimele cincisprezece ore ale zborului său, el forţase motoarele corvetei cât de tare îndrăznise, şuntând în mod deliberat protecţiile automate. Ţinând seama de excesul de masă de la bordul navei – armament, combustibil, mecanisme de susţinere biotică –, plafonul efectiv al acceleraţiei corvetei nu trecuse cu mult peste limita lui de toleranţă fiziologică. Desigur, fusese prudent să accelereze

la limita rezistenţei sale, dar dorise totodată ca Skade să creadă că el împinsese lucrurile un pic prea departe.

Ştia că ea îi examina flama, căutând orice indiciu al unei erori din partea lui. De aceea, intervenind în sistemul de management al motoarelor, introdusese dovada unui iminent mod de avarie. Silise motorul să funcţioneze neregulat, oscilându-i ciclic temperatura, îngăduind impurităţilor netopite să astupe duzele de evacuare, dovedind toate semnele unei explozii apropiate.

După cincisprezece ore, Clavain simulase o avarie bruscă a propulsiei. Skade o s-o recunoască, pentru că era aproape desprinsă din manuale. Fără doar şi poate o să creadă că el avusese ghinionul să nu moară într-o detonaţie instantanee şi nedureroasă; acum îl putea ajunge din urmă şi moartea lui avea să fie mult mai chinuitoare. Dacă recunoştea tipul de avarie pe care bărbatul spera că-l simulase, Skade o să conchidă că mecanismele de autoreparare ale corvetei necesitau aproximativ zece ore să rezolve problema. Chiar şi atunci, pentru modul acela particular de avarie, ar fi fost posibilă doar o reparaţie parţială. Clavain putea reaprinde jetul de fuziune catalizat de antimaterie, însă propulsia n-ar mai funcţiona niciodată la capacitate integrală. În cazul cel mai bun, ar fi putut stoarce 6 *g,* dar n-ar fi putut-o menţine mult timp.

Imediat ce o să vadă flama corvetei, imediat ce o să recunoască pâlpâitul trădător, Skade o să creadă că succesul e de partea ei. N-o să ştie niciodată că el folosise cele zece ore de graţie nu pentru a repara un motor defect, ci pentru a ajunge în cu totul alt loc. Cel puţin Clavain spera că ea nu va ghici asta niciodată.

Ultima lui acţiune fusese să expedieze un mesaj către Antoinette Bax, asigurându-se că mesajul nu putea fi interceptat de Skade sau de orice alte forţe ostile. Îi spusese lui Antoinette unde avea să plutească şi-i spusese exact cât putea supravieţui în mod rezonabil într-un costum spaţial de rezistenţă scăzută, lipsit de sisteme sofisticate de reciclare. Potrivit estimărilor sale, femeia ar fi putut să ajungă la el în timp util şi să-l scoată din zona

de război înainte ca Skade să aibă ocazia de a înţelege ce se întâmplă. Antoinette nu trebuia decât să se apropie de volumul spaţial aproximativ pe care-l definise Clavain, după care să-l baleieze cu radarul; mai devreme sau mai târziu avea să-i detecteze forma.

Ea dispunea însă de o unică fereastră de oportunitate. Clavain avea o singură şansă de a o convinge şi ea trebuia să acţioneze imediat. Dacă Antoinette decidea că fusese o cacealma sau că ar fi fost bine să se mai gândească vreo două zile, el avea să moară.

Era în mâinile ei. Complet.

Clavain făcu tot ce putu pentru a spori rezistenţa costumului. Activă rutine neurale rar utilizate, care-i permiteau să-şi încetinească metabolismul, pentru a consuma cât mai puţin aer şi energie. Era inutil să rămână conştient; nu câştiga nimic, decât ocazia de a reflecta la nesfârşit dacă va trăi sau va muri.

Plutind singur în beznă, Clavain se pregăti să se afunde în inconştienţă. Se gândi la Felka, pe care nu credea că o va mai vedea vreodată, şi îşi puse întrebări legate de mesajul ei. Nu ştia dacă dorea ca acesta să fie sau nu adevărat. Spera de asemenea ca ea să găsească o cale prin care să accepte dezertarea lui, să nu-l urască pentru asta şi să nu-i poarte pică fiindcă nu renunţase în ciuda rugăminţii ei.

Când dezertase prima dată şi trecuse de partea Agregaţilor, crezuse că aşa era corect să procedeze în condiţiile date. Aproape că nu avusese timp să-şi plănuiască dezertarea ori să-i evalueze corectitudinea. Apăruse un moment când trebuise să aleagă, acolo şi atunci. Ştiuse că nu mai exista cale de întoarcere.

La fel se petreceau lucrurile şi acum. Momentul apăruse, iar el îl înhăţase fără să reflecteze la consecinţe, ştiind că s-ar fi putut dovedi că greşise, că temerile lui se puteau dovedi nefondate sau amăgirile paranoice ale unui om foarte, foarte bătrân, dar ştiind deopotrivă că trebuia s-o facă.

Bănuia că aşa avea să procedeze el întotdeauna.

Îşi aminti un episod când zăcuse sub dărâmături, într-un buzunar de aer sub o structură prăbuşită de pe Marte. Se întâmplase la patru luni standard după campania Protuberanţei Tharsis. Îşi amintea cum ţinuse în viaţă o pisică cu şira spinării ruptă, cum îşi împărţise raţiile cu animalul rănit, chiar şi când setea păruse acid ce-i coroda gura şi gâtlejul, chiar şi când foamea fusese mult, mult mai rea decât durerea rănilor. Îşi amintea că pisica murise la scurt timp după ce amândoi fuseseră scoşi de sub dărâmături şi se întrebă dacă nu ar fi fost de preferat pentru ea să fi murit mai devreme, în loc să-i fie prelungită existenţa dureroasă cu câteva zile. În acelaşi timp însă ştia că, dacă episodul s-ar fi repetat, ar fi ţinut pisica în viaţă, oricât de inutil ar fi fost gestul. Ţinerea ei în viaţă îi oferise ceva asupra căruia să se concentreze, în locul propriului inconfort şi al propriei frici, dar mai existase un lucru pe care nu-l putea preciza cu uşurinţă. Avea însă impresia că era acelaşi impuls care-l împinsese către Yellowstone, acelaşi impuls care-l determinase să caute ajutorul lui Antoinette Bax.

Singur şi temător, departe de orice lume, Neil Clavain căzu în inconştienţă.

CAPITOLUL 17

Femeile îl duseră pe Thorn într-o încăpere din *Nostalgia* a cărei piesă centrală era un enorm dispozitiv sferic pentru afişare, care semăna cu un unic şi grotesc glob ocular. Thorn avea sentimentul de nezdruncinat că e ţinta unei priviri pătrunzătoare, ca şi cum nu doar ochiul, ci întreaga structură a navei îl studia cu interesul concentrat al unei bufniţe, ba chiar cu maliţiozitate. După aceea începu să privească detaliile din jur. Dovezi de avarii se vedeau peste tot. Până şi dispozitivul de afişare părea să fi fost supus unor reparaţii recente şi grosolane.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Thorn. Pare să fi fost un schimb de focuri de armă sau aşa ceva.

— Nu vom şti niciodată cu certitudine, răspunse Inchizitoarea Vuilleumier. În mod clar, echipajul n-a fost atât de unit pe cât am crezut noi în timpul crizei Sylveste. După dovezile de la interior, se pare că la bordul navei ar fi existat un fel de dispută între facţiuni.

— Noi am bănuit mereu că aşa a fost, adăugă femeia cealaltă, Irina. Este evident că au existat probleme. Se pare că cele petrecute la Cerber/Hades au fost suficiente pentru a declanşa o răzmeriţă. Probabil că membrii echipajului s-au omorât între ei, lăsând nava să se descurce pe cont propriu.

— Convenabil pentru noi, comentă Thorn.

Femeile schimbară din nou priviri între ele.

— Poate că ar trebui să trecem la obiectul interesului nostru, zise Vuilleumier.

Îi proiectară un film. Era holografic şi rula în globul ocular uriaş. Thorn bănui că era o sinteză realizată de computer din datele culese de navă de la o mulţime de benzi senzoriale şi puncte de observaţie. Prezenta o imagine atotcuprinzătoare, accesibilă unei fiinţe capabile să observe planete întregi şi orbitele lor.

— Trebuie să-ţi cer să accepţi ceva, zise Irina. Este greu de acceptat, dar trebuie făcut.

— Spune-mi, replică Thorn.

— Întreaga specie umană se află în pragul unei extincţii bruşte şi catastrofale.

— Mi se pare o afirmaţie foarte serioasă şi sper că ai cu ce s-o justifici.

— Am şi-o voi face. Important însă este să înţelegi că, dacă va avea loc, extincţia va începe aici, acum, pe orbita lui Delta Pavonis. Însă nu-i decât începutul a ceva mult mai mare şi mai sângeros.

Thorn nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

— Atunci, Sylveste a avut dreptate, nu-i aşa?

— Sylveste n-a ştiut detaliile ori riscurile pe care şi le asuma. El a avut însă dreptate dintr-un punct de vedere: considera că amarantinii fuseseră nimiciţi de o intervenţie din exterior şi că totul avusese legătură cu afirmarea lor drept cultură călătoare printre stele.

— Şi acelaşi lucru se va întâmpla şi cu noi?

Irina aprobă din cap.

— Se pare că mecanismul va fi diferit de data asta, însă agenţii sunt aceiaşi.

— Şi anume?

— Maşini, răspunse ea. Maşini extraordinar de bătrâne, călătoare prin spaţiu. Milioane de ani au stat ascunse printre stele, aşteptând altă cultură care să tulbure liniştea galactică. Ele există numai pentru a detecta apariţia inteligenţei şi a o suprima. Noi le numim Inhibitori.

— Şi acum ele sunt aici?

— Aşa sugerează dovezile.

Îi arătară ce se întâmplase până atunci, cum o escadrilă de maşini Inhibitoare sosise în sistem şi începuse să dezmembreze trei planetoizi. Irina îi împărtăşi lui Thorn părerea ei că probabil activităţile lui Sylveste le atrăseseră atenţia şi că era posibil să existe şi alte valuri care să conveargă din depărtare spre sistemul Resurgam, alertate de frontul în extindere al semnalului necunoscut care activase primele maşini.

Bărbatul privi moartea celor trei corpuri cosmice. Unul era o planetă metalică; celelalte două, sateliţi din roci.

Maşinile roiau şi se multiplicau pe suprafeţele sateliţilor, acoperindu-le cu o placă de forme industriale specializate. De pe ecuator se ridicau în spaţiu fuioare de materie extrasă. Sateliţii erau scobiţi ca nişte mere. Fuioarele de materie erau direcţionate spre boturile a trei colosale unităţi de procesare, aflate pe orbitele corpurilor muribunde. Jeturi de materie rafinată, separată în minereuri distincte, izotopi şi granularităţi, erau trimise apoi în spaţiul interplanetar, arcuindu-se după parabole leneşe.

— Acesta a fost doar începutul, preciză Vuilleumier.

Îi arătară apoi cum jeturile de masă din cele trei corpuri dezintegrate convergeau spre un punct anume din spaţiu. Un punct de pe orbita celei mai mari gigante gazoase a sistemului, care avea să ajungă în locul respectiv concomitent cu cele trei jeturi de masă.

— Aşa ne-am îndreptat atenţia spre gigantă, zise Irina.

Maşinile Inhibitorilor erau foarte greu de detectat. În urma unor eforturi uriaşe, femeia izbutise să discearnă prezenţa altui roi mai mic de maşini în jurul gigantei. Mult timp, ele nu făcuseră nimic, ci doar aşteptaseră, pregătite pentru sosirea fluxurilor de materie, o sută de miliarde de miliarde de tone de materii prime.

— Nu înţeleg, zise Thorn. Există destui sateliţi chiar în jurul gigantei gazoase. De ce s-au chinuit să dezintegreze sateliţi în altă parte, dacă aveau nevoie de materiile lor aici?

— Nu erau ceea ce le trebuia, explică Irina. Majoritatea sateliţilor gigantei gazoase nu sunt decât sfere din gheaţă, mici nuclee de roci înconjurate de straturi volatile îngheţate sau în stare lichidă. Lor le trebuiau planetoizi metalici şi pentru asta au fost nevoiţi să caute mai departe.

— Şi acum ce vor face?

— Se pare că vor construi ceva, răspunse Irina. Ceva încă şi mai mare. Ceva care necesită o sută de miliarde de miliarde de tone de materii prime.

Thorn îşi îndreptă iar atenţia spre globul ocular.

— Când a început asta? Când au ajuns jeturile de

materie la Roc?

— Cu trei săptămâni în urmă. Obiectul – sau ceea ce este – începe să capete formă.

Irina îşi atinse brăţara şi globul ocular transfocă în vecinătatea imediată a gigantei gazoase.

Mare parte din planetă rămânea în umbră. Deasupra singurei părţi luminate – o semilună alb-murdar, brăzdată de dungi palide ocru şi maro-roşiatic – era suspendat *ceva:* un arc din filamente, lung probabil de multe mii de kilometri. Irina continuă să transfocheze spre mijlocul arcului.

— Din câte putem spune deocamdată, zise Vuilleumier, este un obiect solid. Un arc de cerc cu raza de o sută de mii de kilometri. Se află pe o orbită ecuatorială în jurul planetei şi capetele lui cresc.

Irina transfocă din nou, focalizând asupra punctului din mijlocul arcului care creştea. La rezoluţia curentă, era doar o proeminenţă, doar o pată aproximativ dreptunghiulară. Irina tastă mai multe comenzi pe brăţară şi pata deveni mai clară, extinzându-se până umplu întregul volum de afişaj.

— A fost un satelit în sine, zise ea, o sferă de gheaţă cu diametrul de câteva sute de kilometri. Maşinile i-au adus orbita deasupra ecuatorului în câteva zile, fără ca satelitul să se dezintegreze din cauza stresurilor dinamice. Au construit structuri în interiorul lui, despre care bănuim că ar fi echipamente de procesare suplimentare. Unul dintre jeturile de materie cade pe satelit *aici,* prin intermediul acestei structuri în formă de pâlnie. Mă tem că nu putem specula despre ce se întâmplă înăuntru. Tot ce ştim este că două structuri tubulare ies prin capetele satelitului, în partea din faţă, respectiv din spate a mişcării lui orbitale. La scara asta par a fi nişte antene, dar de fapt sunt groase de cincisprezece kilometri. În prezent se întind cu câte şaptezeci de mii de kilometri de fiecare parte a satelitului şi îşi măresc lungimea cu o viteză aproximativă de două sute optzeci de kilometri pe oră.

Observând scepticismul evident al bărbatului, Irina

aprobă din cap.

— Da, aşa este. Ceea ce vezi aici s-a realizat în ultimele zece zile standard. Avem de-a face cu o capacitate industrială mai presus de orice am cunoscut de-a lungul experienţei noastre. Maşinile noastre pot transforma un asteroid mic, bogat în metale, într-o navă stelară în câteva zile, dar şi asta ar părea uluitor de lent prin comparaţie cu procesele Inhibitorilor.

— Zece zile ca să formeze arcul acela.

Spre stânjeneala sa, Thorn simţi că firişoarele de păr de pe ceafă i se zbârliseră.

— Crezi că vor continua să crească până când capetele se vor uni?

— Pare probabil. Dacă scopul e formarea unui inel prin unirea capetelor, atunci procesul se va termina în mai puţin de nouăzeci de zile.

— Trei luni! Ai dreptate. Noi n-am putea face asta. N-am fi putut s-o facem niciodată, nici chiar în vremea *Belle Époque.* Şi totuşi, de ce? De ce să creezi un inel în jurul gigantei gazoase?

— Nu ştim. Încă. Dar asta nu-i tot.

Irina făcu semn din cap spre globul ocular.

— Să continuăm?

— Arătaţi-mi, zise Thorn. Vreau să văd totul.

— N-o să-ţi placă.

Femeia îi arătă şi restul, explicând că cele trei jeturi individuale de materie urmaseră traiectorii aproape balistice din punctele lor de origine, aidoma unor şiraguri de pietricele azvârlite în formaţiuni precise. Dar în apropierea gigantei gazoase, erau precis direcţionate, ghidate şi frânate de maşini prea mici pentru a fi văzute. Erau silite să vireze strâns, îndreptate spre punctul central al construcţiei ce reprezenta destinaţia lor. Un jet cobora în pâlnia satelitului care extruda „antenele”. Celelalte două coborau în structuri similare de pe ceilalţi doi sateliţi, ambii coborâţi pe orbite imediat deasupra stratului de nori, mult sub raza la care ar fi trebuit ca forţele mareice să-i dezintegreze.

— Ce fac ceilalţi doi sateliţi? întrebă Thorn.

— Se pare că altceva, răspunse Irina. Priveşte – vezi dacă poţi să înţelegi mai mult decât am reuşit noi.

Era dificil de speculat ce anume se petrecea. Din cei doi sateliţi mai joşi ieşea câte o „antenă” de material, ejectat prin partea dinapoi, în sens opus direcţiei de mişcare orbitală. Antenele păreau să fie de aproximativ aceeaşi mărime cu arcul construit de satelitul superior, totuşi ambele urmau o curbă sinuoasă, ca un şarpe, care le purta de pe o tangentă la mişcarea orbitală în atmosfera însăşi, ca nişte cabluri telegrafice uriaşe, mulinate în ocean de o navă. Imediat în spatele punctului de impact al fiecărui tub, urma un siaj ca un ochi, de atmosferă turbulentă şi agitată, lung de multe mii de kilometri.

— Din câte putem vedea, zise Vuilleumier, ele nu mai ies.

— Cât de rapid sunt întinse?

— Nu putem spune. Nu există niciun fel de puncte de referinţă pe tuburi, aşa că nu putem calcula cât de rapid ies din sateliţi. Este imposibil să obţinem determinări Doppler, în niciun caz fără să ne trădăm interesul. Ştim totuşi că fluxurile de materie care cad în cei trei sateliţi sunt cam la fel de mari şi că tuburile au aproximativ acelaşi diametru.

— În cazul ăsta, sunt probabil mulinate în atmosferă cu aceeaşi viteză cu care este format arcul, nu? Două sute optzeci de kilometri pe oră sau cam aşa ceva.

Thorn privi chipurile celor două femei, în căutare de indicii.

— Ceva idei, aşadar?

— Nu ne încumetăm nici măcar să ghicim, zise Irina.

— Însă nu credeţi că sunt veşti bune, aşa-i?

— Nu, Thorn, nu cred. Să fiu sinceră, cred că ceea ce se petrece acolo face parte din ceva încă şi mai mare.

— Şi acel ceva înseamnă că trebuie să evacuăm Resurgamul?

Ea încuviinţă din cap.

— Mai avem încă timp. Arcul exterior nu va fi gata decât

peste minimum optzeci de zile, dar pare foarte improbabil ca imediat să se întâmple ceva catastrofic. Mai degrabă o să înceapă alt proces, care ar putea dura la fel de mult ca şi construirea arcurilor. Este posibil aşadar să mai beneficiem de multe luni după aceea.

— Totuşi, doar luni, nu ani.

— Ne trebuie numai şase luni ca să evacuăm Resurgamul.

Thorn îşi aminti calculele pe care i le explicaseră femeile, aritmetica seacă a zborurilor navetelor şi a capacităţilor pentru pasageri. Se putea face în şase luni, da, însă numai dacă nu se ţinea seama de comportamentul uman. Oamenii nu se comportau ca nişte mărfuri din cală. Mai ales oamenii care fuseseră intimidaţi de un regim opresiv în ultimele cinci decenii.

— Mi-aţi spus înainte că am avea la dispoziţie câţiva ani ca să facem chestia asta…

Vuilleumier zâmbi.

— Am spus câteva minciuni nevinovate, atâta tot.

Ulterior, după ce parcurseseră prin navă o rută care i se păru bărbatului inutil de chinuitoare, ele îl duseră să vadă un hangar ca o cavernă, în care aşteptau multe vehicule spaţiale mai mici. Atârnau în rackurile lor, navete trans-atmosferice şi inter-nave, aidoma unor rechini cu piei lucioase sau a unor peşti-înger, umflaţi şi vertebraţi. Majoritatea erau prea mici pentru a putea fi utilizate în planul de evacuare propus, totuşi Thorn nu putea nega că aspectul general era impresionant.

Îl ajutară până şi să îmbrace un costum spaţial cu sistem de propulsie individual, pentru a-l duce printr-un tur al incintei în sine, inspectând navele care urmau să-i ia pe oameni de pe suprafaţa Resurgamului şi să-i transporte prin spaţiu până la *Nostalgia.* Dacă Thorn avusese bănuieli că ceva din toate astea era un fals, acum le abandonă fără ezitare. Însăşi vastitatea sălii şi existenţa copleşitoare a navelor alungau prompt orice îndoieli ce ar mai fi dăinuit, cel puţin în privinţa realităţii *Nostalgiei.*

Şi totuşi... şi totuşi... El văzuse nava cu propriii lui ochi, mersese prin ea şi simţise diferenţa subtilă dintre gravitaţia ei artificială generată de mişcarea de rotaţie, comparativ cu atracţia Resurgamului pe care o cunoscuse toată viaţa lui. Nava nu putea fi o păcăleală şi ar fi necesitat măsuri extreme să falsifice vehiculele mici care ticseau compartimentul de andocare. Dar ameninţarea în sine? Aici lucrurile nu mai erau la fel de clare. Femeile îi arătaseră multe, însă nu tocmai destul. Tot ceea ce privea ameninţarea la adresa Resurgamului îi fusese arătat la mâna a doua. El nu văzuse nimic din toate acelea cu propriii săi ochi.

Thorn era un ins care trebuia să vadă el însuşi lucrurile. Le-ar fi putut cere femeilor să-i arate mai multe dovezi, dar asta n-ar fi rezolvat nimic. Chiar dacă l-ar fi dus în exteriorul navei şi l-ar fi lăsat să privească printr-un telescop îndreptat spre giganta gazoasă, el n-ar fi putut să fie sigur că imaginea nu fusese aranjată în vreun fel. Chiar dacă l-ar fi lăsat să privească cu propriii lui ochi spre gigantă şi i-ar fi spus că punctul de lumină pe care-l vedea era cumva diferit din cauza activităţilor maşinilor, el tot ar fi trebuit să le ia afirmaţiile drept bune.

Nu era însă un ins care să ia afirmaţiile drept bune.

— Ei bine? zise Vuilleumier, ajutându-l să iasă din costum. Bănuiesc că acum ai văzut destule ca să ştii că nu minţim. Cu cât te aducem mai repede înapoi pe Resurgam, cu atât putem începe mai repede organizarea exodului. Timpul este preţios, aşa cum am spus.

El încuviinţă din cap spre femeia micuţă, cu aspect periculos şi cu ochii fumurii.

— Ai dreptate. Recunosc, mi-aţi arătat multe. Suficient ca să fiu sigur că nu minţiţi despre nimic.

— Şi atunci?

— Nu este însă suficient.

— Nu?

— Inchizitoare, îmi ceri să risc prea mult ca să-ţi iau afirmaţiile drept bune.

În glasul ei se simţi ascuţişul oţelului când îi răspunse.

— Ţi-ai văzut dosarul, Thorn. Ce-i acolo este suficient ca să te trimită la amarantini.

— Nu mă-ndoiesc. Dacă vreţi, vă dau şi mai multe. Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Eu nu-i voi conduce pe oameni în nimic care să semene cu o cursă guvernamentală.

— Continui să crezi că-i o conspiraţie? întrebă Irina, sfârşindu-şi fraza cu un chicotit ciudat.

— Nu pot să ignor asta, iar altceva nu contează.

— Ţi-am arătat totuşi ce fac Inhibitorii.

— Nu, zise el. Mi-aţi arătat nişte date într-un dispozitiv de proiecţie. Continui să n-am nicio dovadă obiectivă a realităţii maşinilor acelora.

Vuilleumier îl privi implorator.

— Doamne Dumnezeule, Thorn! Cât ar trebui să-ţi mai arătăm?

— Destul, spuse el. Destul ca să pot crede complet. Cum faceţi asta este exclusiv problema voastră.

— N-avem timp pentru aşa ceva.

Bărbatul căzu pe gânduri. Ea vorbise cu atâta intensitate, încât aproape că-i alungă îndoielile. Îi simţise teama din glas.

Indiferent ce altceva mai exista, Vuilleumier era cu adevărat îngrozită de ceva…

Thorn privi către compartimentul hangarului.

— Vreuna dintre navele acelea ne poate duce mai aproape de giganta gazoasă?

Războiul Zorilor se purtase pentru metal.

Aproape toate elementele grele din universul observabil au fost făurite în miezurile stelelor. Big Bangul însuşi crease puţine cu excepţia hidrogenului, a heliului şi a litiului, dar fiecare generaţie succesivă de stele a îmbogăţit paleta de elemente disponibile pentru cosmos. Sori masivi au asamblat elementele mai uşoare decât fierul în reacţii de fuziune delicat balansate, cărămidă cu cărămidă, revărsându-se prin reacţii tot mai

disperate, pe măsură ce erau sărăcite elementele uşoare. Însă odată ce stelele au început să ardă siliciu, sfârşitul a fost previzibil. Etapa finală a fuziunii siliciului era o carapace de fier care întemniţa nucleul stelei, totuşi fierul în sine nu putea fi fuzionat. La cel mult o zi după declanşarea fuziunii de siliciu, steaua devenea catastrofic şi brusc instabilă şi colapsa sub propria ei gravitaţie. Undele de şoc declanşate în urma colapsului se revărsau, iar cadavrul stelei era mai strălucitor decât toate celelalte stele din galaxie. Supernova însăşi crea elemente noi, pompând cobalt, nichel, fier şi un amestec de produse de dezintegrare radioactivă în norii rarefiaţi de gaze ce se întind între stele. Mediul acela interstelar producea materiile prime pentru următoarea generaţie de stele şi planete. În apropiere, un bulgăre de gaze anterior stabil faţă de colaps fremăta sub undele de şoc ale supernovei, formând noduri şi vârtejuri de densitate sporită. Bulgărele, deja îmbogăţit cu metale de la supernove anterioare, colapsa sub propria lui gravitaţie spectrală şi forma pepiniere stelare dense şi fierbinţi, locuri de naştere ale unor stele tinere şi nerăbdătoare. Unele erau pitice reci care îşi consumau atât de lent combustibilul stelar, încât dăinuiau mai mult decât galaxia însăşi. Dar altele ardeau mai repede, sori supermasivi care trăiau şi mureau într-o clipită galactică. În spasmele morţii, ele scuipau şi multe metale în vid şi declanşau încă şi mai multe cicluri de naşteri stelare.

Procesul a continuat, până la zorii vieţii înseşi. Rafale fierbinţi de stele muribunde se răspândeau în galaxie şi, cu fiecare rafală, materiile prime pentru construirea lumilor – şi a vieţii – deveneau mai abundente. Însă îmbogăţirea continuă cu metale nu a fost uniformă peste discul galaxiei. În regiunile de la periferia galaxiei, ciclurile de morţi de stele şi de

naşteri de stele s-au petrecut la o scară temporală mult mai lentă decât în freneticele zone centrale.

De aceea primele stele care găzduiau lumi din roci s-au format mai aproape de nucleu, unde metalele atingeau mai repede nivelul critic. Primele culturi călătoare între stele au apărut în zonele centrale, aflate la mai puţin de o mie de kiloparseci de centrul galactic. Ele au privit spre exterior, în sălbăticia galactică, au trimis mesageri la mii de ani-lumină depărtare şi s-au crezut singure şi unice şi, cumva, privilegiate. A fost o epocă de tristeţe şi în acelaşi timp de potenţial cosmic înfricoşător. Ele s-au imaginat ca fiind lorzii creaţiei.

Însă nimic din galaxie nu era atât de direct. Nu numai că alte culturi au apărut mai mult sau mai puţin în aceeaşi epocă galactică, în aceeaşi bandă de stele locuibile, dar în zona îngheţată din exterior au existat de asemenea buzunare cu metalicitate mai mare: fluctuaţii statistice care îngăduiau vieţii constructoare de maşini să apară acolo unde n-ar fi trebuit să fie posibil. Nu au putut exista dominioane galactice atotcuprinzătoare, pentru că niciuna dintre culturile acelea în formare n-a izbutit să se întindă în toată galaxia înainte de a întâlni valul de expansiune al altei rivale. Odată ce condiţiile iniţiale erau corecte, totul se petrecea cu viteză orbitoare.

Şi totuşi condiţiile iniţiale se modificau ele înseşi. Uriaşele furnale stelare nu amuţiseră. De câteva ori într-un secol, stele grele mureau ca supernove, acoperindu-le cu strălucirea lor pe toate celelalte. De obicei, făceau asta îndărătul unor văluri întunecate de praf şi morţile lor rămâneau neconsemnate, cu excepţia unui tremolo de neutrino sau a unei vibraţii seismice de unde gravitaţionale. Însă metalele pe care le produceau continuau să-şi croiască drum în mediul interstelar. Sori şi planete noi continuau să se coaguleze din nori ce fuseseră îmbogăţiţi de fiecare ciclu stelar anterior. Această

industrie cosmică neîncetată mugea întruna, indiferentă la inteligenţa căreia îi îngăduise să înflorească.

Însă metalicitatea depăşea optimul în apropierea nucleului. Noile planete care se formau în jurul sorilor noi erau foarte grele într-adevăr, cu miezurile încărcate de elemente grele. Câmpurile lor gravitaţionale erau mai puternice, iar reacţiile lor chimice erau mai volatile decât ale lumilor existente. Tectonica plăcilor nu mai funcţiona, deoarece mantaua lor nu mai putea susţine povara crustelor rigide plutitoare. Fără tectonică, topografia – şi aşadar schimbările în elevaţie – devenea mai puţin pronunţată. Comete erau trase în coliziuni cu planetele acestea, inundându-le cu apă. Oceane vaste, ce cuprindeau planete întregi, hibernau sub ceruri oprimante. Pe planetele acelea, viaţa complexă evolua rareori, deoarece existau puţine nişe adecvate şi puţine variaţii climaterice. Iar culturile care deţineau deja capacitatea de zbor interstelar au descoperit că planetele noi din preajma nucleului nu aveau nici utilitate, nici varietate. Când un buzunar cu metalicitatea corespunzătoare ameninţa să se condenseze într-un sistem solar ce avea posibilitatea de a fi atractiv, culturile mai bătrâne se certau frecvent în privinţa drepturilor de proprietate. Conflictele ce au urmat au fost cele mai măreţe etalări de energie pe care le văzuse galaxia dincolo de propriile ei procese orbeşti de evoluţie stelară. Însă nu se comparau nici pe departe cu ce avea să urmeze.

De aceea, evitând conflictele atunci când puteau, culturile mai bătrâne s-au întors spre exterior. Dar chiar şi atunci au fost împiedicate. În jumătate de miliard de ani, zona locuibilă se depărtase doar foarte puţin de nucleul galactic. Valul de viaţă era o singură undă, care se răspândise din centru spre marginea galaxiei. Locurile de formare a stelelor,

anterior prea sărace în metale pentru a crea sisteme solare viabile, erau acum suficient de îmbogăţite. Au izbucnit iarăşi conflicte. Unele dintre ele au durat zece milioane de ani, lăsând pe galaxie cicatrici a căror vindecare a durat alte cincizeci de milioane de ani.

Şi totuşi acestea nu reprezentau nimic prin comparaţie cu Războiul Zorilor care se apropia.

Pentru că galaxia, în aceeaşi măsură în care era o maşină pentru crearea de metale, aşadar de reacţii chimice complexe şi deci de viaţă, putea fi văzută şi ca o maşină pentru crearea de războaie. În discul galactic nu existau nişe stabile. La genul de scară temporală care conta pentru superculturile galactice, mediul se schimba constant. Roata istoriei galactice le silea la un conflict etern cu alte culturi, noi şi vechi.

Aşa a sosit războiul care avea să pună capăt tuturor războaielor, războiul care a încheiat prima fază de istorie galactică şi care avea să fie cunoscut mult mai târziu ca Războiul Zorilor, deoarece avusese loc într-un trecut atât de îndepărtat.

Inhibitorii îşi aminteau puţine din războiul în sine. Propria lor istorie fusese haotică, obscură şi, în mod aproape cert, supusă unor intervenţii retroactive grosolane. Ei nu puteau fi siguri care erau faptele înregistrate şi care erau ficţiunile pe care o încarnare anterioară a lor le fabricase în scopuri de propagandă inter-specii. Probabil că ei fuseseră cândva creaturi terestre, organice, vertebrate, cu sânge cald şi minţi bicamerale. Urma slabă a acelui trecut posibil putea fi discernută în arhitecturile lor cibernetice.

Ei s-au agăţat mult timp de forma organică, dar la un moment dat personalităţile maşini au devenit dominante şi au lepădat formele vechi. Au străbătut galaxia sub formă de maşini inteligente. Amintirea traiului pe suprafaţa planetelor a devenit

îndepărtată, apoi a fost complet ştearsă, la fel de puţin relevantă ca şi amintirea traiului în copaci.

Tot ce conta era măreaţa lucrare.

În cabina ei, după ce se asigurase că Remontoire şi Felka erau conştienţi că obiectivul misiunii fusese atins, Skade ceru armurii să-i pună capul la loc pe piedestal. Constatase că gândurile ei căpătau altă textură când era imobilă. Era ceva legat de micile deosebiri dintre sistemele de recirculare a sângelui, dintre aromele subtile ale substanţelor neurochimice. Pe piedestal se simţea calmă şi concentrată spre interior, deschisă către prezenţa pe care o purta mereu cu ea.

[Skade?]

Glasul Consiliului Nopţii era subţirel şi slab, aproape ca al unui copil, dar nu putea fi deloc ignorat. Ea ajunsese să-l cunoască foarte bine.

Da.

[Consideri că ai avut succes?]

Da.

[Povesteşte-ne.]

Clavain este mort. Torpilele noastre au ajuns la el. Uciderea n-a fost deocamdată confirmată, dar sunt sigură în privinţa ei.

[A murit bine, în sensul roman al expresiei?]

Nu s-a predat. A continuat să fugă tot timpul, deşi trebuie să fi ştiut că n-avea să ajungă niciodată suficient de departe cu motoarele avariate.

[Noi nu credem că s-ar fi predat vreodată. Cu toate acestea, a fost un sfârşit rapid. Te-ai descurcat bine, Skade. Suntem satisfăcuţi. Mai mult decât satisfăcuţi.]

Skade dori să încuviinţeze, dar piedestalul nu-i îngăduia.

Mulţumesc.

Consiliul Nopţii îi lăsă timp să-şi adune gândurile. Manifesta întotdeauna grijă faţă de ea, era mereu răbdător. Nu doar o dată, glasul îi spusese că o preţuia pe cât de mult îi preţuia pe cei puţini din elită, ba poate chiar mai mult. Relaţia, în măsura în care o simţea Skade, era

precum cea dintre un profesor şi un elev înzestrat şi foarte curios.

Femeia nu se întreba frecvent de unde sosea glasul sau ce anume, precis, reprezenta el. Consiliul Nopţii o avertizase să nu reflecteze la asemenea chestiuni, temându-se ca gândurile să nu-i fie interceptate de alţii.

Skade se pomeni reamintindu-şi momentul în care Consiliul Nopţii i se relevase prima dată şi-şi dezvăluise o parte din propria natură.

[Suntem un nucleu select de Agregaţi], îi spusese, [un Consiliu închis atât de secret, atât de hiper-sigur, încât existenţa noastră nu este cunoscută, sau măcar bănuită, de membrii seniori mai convenţionali ai Consiliului. Noi suntem mai ascunşi decât Sanctuarul Interior, deşi Sanctuarul este uneori clientul nostru neştiutor, marioneta noastră în afaceri Agregate mai largi. Însă noi nu ne aflăm în el. Relaţia noastră cu celelalte corpuri poate fi exprimată doar prin limbajul matematic al seturilor intersectate. Detaliile nu te privesc pe tine, Skade.]

Glasul continuase, spunându-i că fusese aleasă. Se descurcase excelent în cea mai periculoasă dintre recentele operaţiuni Agregate într-o misiune sub acoperire în Oraşul Abisului, pentru a recupera elemente-cheie, vitale programului de tehnologie pentru suprimarea inerţiei. Cu excepţia lui Skade, nimeni nu mai supravieţuise din misiunea aceea.

[Te-ai descurcat bine. Ochiul nostru colectiv este îndreptat de ceva timp asupra ta, însă aceasta a fost şansa ta de a străluci. Nu a scăpat atenţiei noastre. De aceea ne-am arătat acum: fiindcă eşti genul de Agregat capabil de munca grea care ne aşteaptă. Toate acestea nu sunt cuvinte de măgulire, ci o declaraţie obiectivă a faptelor.]

Era adevărat că ea fusese singura supravieţuitoare a operaţiunii din Oraşul Abisului. Detaliile precise ale misiunii aceleia îi fuseseră în mod necesar şterse din memorie, dar femeia ştia că fusese o acţiune cu un potenţial de risc periculos de mare, care nu se desfăşurase în conformitate cu planurile Consiliului Închis.

În operaţiunile Agregaţilor exista un paradox. Trupelor ce puteau fi desfăşurate în lungul liniilor frontului, în interiorul Volumelor Contestate, nu li se putea îngădui să aibă în minte informaţii secrete. Pe de altă parte, raidurile sub acoperire efectuate în spaţiul inamic erau cu totul altceva. Ele erau operaţiuni foarte delicate, care apelau la Agregaţi experţi. Mai mult decât atât, necesitau utilizarea de agenţi care fuseseră pregătiţi psihologic să tolereze izolarea de camarazii lor. Indivizii care puteau opera singuri, mult înapoia liniilor inamice, erau într-adevăr rari şi priviţi cu ambivalenţă de ceilalţi. Clavain era unul dintre ei.

Skade era altul.

Când revenise la Cuibul-Mamă, glasul îi pătrunsese pentru întâia oară în minte. Îi spusese că nu trebuia să sufle nicio vorbă nimănui despre asta.

[Noi ne preţuim foarte mult confidenţialitatea, Skade. O vom proteja cu orice preţ. Slujeşte-ne pe noi şi vei sluji binele mai mare al Cuibului-Mamă. Dar dacă ne vei trăda, fie şi involuntar, vom fi siliţi să te reducem la tăcere. Nu ne va amuza defel, dar o vom face.]

Eu sunt prima?

[Nu, mai există şi alţii ca tine, dar nu vei şti niciodată cine sunt ei. Aceasta este voinţa noastră.]

Ce vreţi de la mine?

[Nimic, Skade. Deocamdată. Dar ne vei auzi când vom avea nevoie de tine.]

Aşa şi fusese. De-a lungul lunilor, apoi al anilor care urmaseră, femeia a ajuns să presupună că glasul fusese o iluzie, oricât de real păruse la momentul acela. Însă Consiliul Nopţii revenise, într-un răstimp de acalmie, şi începuse călăuzirea. La început nu-i ceruse multe: în principal, acţiune prin omisiune. Promovarea lui Skade în Consiliul Închis părea să fi fost câştigată prin propriile ei eforturi, nu prin intervenţia glasului. Ulterior, acelaşi lucru a putut fi spus despre admiterea ei în Sanctuarul Interior.

Femeia se întrebase adesea cine făcea parte cu exactitate din Consiliul Nopţii. Era sigură că unele dintre

feţele pe care le vedea în şedinţele Consiliului Închis şi în mai largul Cuib-Mamă aparţineau Consiliului oficial inexistent pe care-l reprezenta glasul. Dar nu existase niciodată vreun indiciu, nici măcar o privire care să pară nelalocul ei. În torentul gândurilor lor nu existase niciodată vreo notă suspectă, niciodată impresia că glasul i-ar fi vorbit prin alte canale. Iar Skade se străduise să nu se gândească deloc la glas când nu era în prezenţa lui. Alteori se mulţumise să execute ceea ce-i cerea, refuzând să examineze sursa constrângerilor respective. Se simţea bine să servească ceva mai măreţ decât ea însăşi.

În acelaşi timp, influenţa ei a început să se extindă. Programul Exordium fusese deja redeschis când Skade a devenit Agregată, dar a primit instrucţiunea să ajungă într-o poziţie din care să poată domina programul, din care să-i poată utiliza la maximum descoperirile şi să-i poată determina direcţia viitoare. Avansând prin straturi de secretomanie, a înţeles cât de esenţiale fuseseră articolele pe care le adusese ea însăşi din Oraşul Abisului. Sanctuarul Interior întreprinsese deja tentative ezitante de construire a maşinii de suprimare a inerţiei, însă cu obiectele din Oraşul Abisului – şi Skade continua să nu-şi poată aminti exact ce se întâmplase în timpul misiunii aceleia – piesele îşi ocupară locurile cuvenite cu o uşurinţă ispititoare. Poate că existau şi alţii care slujeau glasul, aşa cum glasul însuşi sugerase, sau poate că pur şi simplu Skade era o organizatoare iscusită şi nemiloasă. Consiliul Închis era teatrul ei cu umbre. Actorii lui se mişcau potrivit voinţei ei cu un entuziasm demn de tot dispreţul.

Glasul o îndemnase să continue. Îi atrăsese atenţia asupra semnalului din sistemul Resurgam, asupra pulsaţiei de diagnoză care indica rearmarea armelor din clasa-iad care mai rămăseseră.

[Cuibul-Mamă are nevoie de armele acelea, Skade. Trebuie să urgentezi recuperarea lor.]

De ce?

Glasul îi construise imagini în minte: un roi de maşini negre, implacabile, întunecate, grele şi active ca fâlfâirile

aripilor de corbi.

[Între stele există inamici, inamici mai răi decât orice ne-am imaginat. Ei se apropie. Trebuie să ne protejăm.]

De unde ştiţi?

[Noi ştim, Skade. Ai încredere în noi.]

În glasul acela ca de copil, ea simţise ceva ce nu percepuse până atunci. Durere sau chin ori ambele.

[Ai încredere în noi. Ştim ce pot face ele. Ştim cum este să fii vânat de ele.]

Apoi glasul amuţise din nou, de parcă spusese prea multe.

Acum glasul îi împinse în minte un gând nou şi sâcâitor, smulgând-o din reverie.

[Când putem fi *siguri* în privinţa morţii lui?]

În zece-unsprezece ore. Vom baleia zona distrugerii şi vom cerne mediul interplanetar ca să căutăm creşterea oligoelementelor, ceva de aşteptat după situaţia aceasta. Şi chiar dacă dovezile n-ar fi concludente, putem avea încredere...

Brusc, glasul deveni iritat.

[Nu, Skade. Lui Clavain nu i se poate permite să ajungă la Oraşul Abisului.]

L-am omorât, o jur.

[Skade, tu eşti inteligentă şi hotărâtă, dar şi Clavain este la fel. El te-a păcălit o dată. Te poate oricând păcăli din nou.]

Nu contează.

[Nu?]

Chiar şi în cazul în care Clavain ajunge la Yellowstone, informaţia pe care o deţine tot nu va fi de niciun beneficiu esenţial pentru inamic sau pentru Convenţie. Dacă doresc, ei pot încerca să recupereze singuri armele de clasa-iad, dar noi avem Exordiumul şi maşina pentru suprimarea inerţiei. Ele ne conferă un atu. Clavain şi potenţialii aliaţi cu care ar reuşi să se înconjoare nu vor reuşi.

Glasul rămase tăcut în mintea ei. Pentru o clipă, femeia se întrebă dacă nu cumva plecase, lăsând-o singură.

Se înşelase.

[Deci tu crezi că s-ar putea ca el să trăiască?]

Skade bâjbâi după un răspuns.

Eu am…

[Ar fi bine să nu se fi întâmplat aşa, Skade. Altfel am fi teribil de dezamăgiţi de tine.]

Ţinea în braţe o pisică rănită, cu şira spinării retezată undeva în preajma vertebrelor inferioare, astfel că picioarele din spate îi atârnau inerte. Încerca s-o convingă să sugă apă din tetina de plastic a pachetului cu raţii înglobat în combinezon. Propriile lui picioare erau prinse sub tone de zidărie care se prăbuşise. Pisica era oarbă, arsă, incontinentă şi suferea evident de dureri. El nu avea să-i permită însă calea simplă de scăpare.

Bolborosi o frază, mai mult pentru sine decât pentru pisică.

— O să trăieşti, prietena mea. Indiferent dacă vrei asta sau nu.

Cuvintele se auziră ca frecarea dintre două foi de şmirghel. Avea nevoie neapărat de apă, dar în pachetul cu raţii mai rămăsese doar foarte puţină şi acum era rândul pisicii.

— Bea, fir-ai a naibii. Dacă ai rezistat până aici…

— Lasă-mă… să mor, îi spuse pisica.

— Îmi pare rău, pisi. Nu se va-ntâmpla aşa.

Simţi o adiere. Era prima dată că simţise cel mai mic curent în bula de aer în care zăcea prins împreună cu pisica. De undeva din depărtare auzi uruitul bubuitor de metal şi beton care se prăbuşeau. Speră cu disperare ca adierea aceea bruscă să fi fost cauzată de o deplasare a bulei de aer; poate se prăbuşise un element de obstrucţionare care legase două bule între ele. Spera să nu fi cedat o parte din zidul exterior, pentru că, în cazul acela, pisica şi-ar fi căpătat destul de repede ceea ce dorea. Bula de aer s-ar fi depresurizat şi ei ar fi rămas încercând să respire atmosferă marţiană. Auzise că genul acela de moarte nu era deloc plăcut, în ciuda celor ce încercau să te facă să crezi holodramele de susţinere a moralului

realizate de Coaliţie.

— Clavain… salvează-te pe tine.

— De ce, pisi?

— Eu mor oricum.

Când pisica îi vorbise pentru prima dată, el bănuise că începuse să aibă halucinaţii, imaginându-şi un tovarăş vorbitor, deşi aşa ceva nu exista în realitate. După care, uluit, îşi dăduse seama că pisica vorbea într-adevăr, că animalul era exhibiţia modificată genetic a vreunui turist bogat. Un dirijabil civil fusese parcat deasupra turnului aerian de andocare, când păianjenii îl loviseră cu obuzele lor de artilerie în fază-spumă. Probabil că pisica scăpase din gondola dirijabilului cu mult înainte de atacul propriu-zis şi coborâse în nivelurile de la baza turnului. Clavain considera că animalele vorbitoare modificate genetic reprezentau un afront adus lui Dumnezeu şi era destul de sigur că pisica nu era o entitate înzestrată cu raţiune recunoscută legal. Coaliţia pentru Puritate Neurală ar fi suferit o criză de nervi dacă ar fi ştiut că el îndrăznise să-şi împartă raţia de apă cu creatura interzisă. Coaliţia detesta augmentarea genetică în aceeaşi măsură în care detesta intervenţiile neurale ale Galianei.

Clavain împinse cu forţa tetina în botul pisicii. Un reflex făcu animalul să înghită ultimele picături de apă.

— Într-o bună zi o să murim toţi, pisi.

— Nu aşa… curând.

— Bea şi nu te mai plânge.

Pisica lipăi ultimele câteva picături.

— Mulţumesc.

În clipa aceea el simţi din nou curentul de aer. Era mai intens acum şi însoţit de un uruit mai insistent de mişcări ale zidăriei. În lumina slabă emisă de bagheta termoluminescentă pe care o desigilase cu o oră în urmă, zări praf şi sfărâmături tresărind pe sol. Blana aurie a pisicii undui ca un lan de orz. Animalul rănit încercă să-şi ridice capul în direcţia vântului. Clavain i-l atinse cu palma, străduindu-se s-o aline. Ochii pisicii erau găvane însângerate.

Sosea sfârşitul. El o ştia. Aceasta nu era o relocare a aerului în interiorul ruinei, ci un colaps major pe perimetrul structurii prăbuşite. Celula de aer se scurgea în exterior, în gerul marţian.

Când râse, i se păru că-şi zgârie propriul gâtlej cu sârmă ghimpată.

— Ceva… amuzant?

— Nu, răspunse el. Nu. Absolut deloc.

Lumina străpunse bezna. Un val de aer pur şi rece îl izbi în faţă şi-i pătrunse în plămâni.

Mângâie din nou capul pisicii. Dacă asta însemna moartea, atunci nu era nici pe departe atât de rău pe cât se temuse.

— Clavain.

Numele lui era rostit calm şi insistent.

— Clavain. Trezeşte-te.

Deschise ochii şi efortul acela îl secătui imediat de jumătate din puterile care simţea că-i mai rămăseseră. Se găsea într-un loc atât de strălucitor, încât ar fi vrut să mijească ochii, să-şi resigileze pleoapele care aproape că i se lipiseră. Dorea să se retragă în propriul lui trecut, indiferent cât de dureros şi de claustrofobic ar fi putut să fie visul.

— Clavain, te previn… dacă nu te trezeşti, o să…

Îşi sili ochii să se deschidă cât putu de mult, dându-şi seama că în faţa lui se afla o formă asupra căreia nu reuşea încă să se concentreze. Se apleca peste el. Forma era cea care-i vorbea.

— Rahat… auzi glasul femeii. Cred că şi-a pierdut minţile sau aşa ceva.

Alt glas, sonor, respectuos, totuşi sigur pe sine, replică:

— Cineva îşi cere scuze, Micuţă Domnişoară, totuşi n-ar fi înţelept să presupunem nimic. Mai ales dacă domnul în cauză este un Agregat.

— Crezi că mai trebuie să-mi reaminteşti?

— Cineva dorea numai să atragă atenţia că starea lui medicală poate fi atât complexă, cât şi indusă în mod

deliberat.

— Eu zic să-l purjăm în spaţiu, se auzi al treilea glas, de bărbat.

— Gura, Xave!

Vederea lui Clavain se focusă. Era îndoit de mijloc, într-o cămăruţă cu pereţi albi. În pereţi erau înglobate pompe şi cadrane, alături de abţibilduri şi avertismente aproape şterse de timp. Era o ecluză pneumatică. Continua să poarte costumul, cel pe care-l avusese – îşi reamintea acum – când expediase corveta, iar silueta care se apleca deasupra lui purta de asemenea costum. Ea – fiindcă era femeia care vorbise – îi deschisese vizorul, lăsând lumina şi aerul să ajungă la el.

Clavain bâjbâi după un nume prin ruinele memoriei.

— Antoinette?

— Te-am recuperat întreg.

Antoinette îşi ridicase de asemenea vizorul căştii. Tot ce putea vedea din faţa ei era un breton drept şi blond, ochi mari şi nas pistruiat. Era prinsă de peretele ecluzei printr-un cordon metalic şi ţinea o mână pe o manetă masivă, roşie.

— Eşti mai tânără decât credeam, rosti Clavain.

— Eşti în regulă?

— M-am simţit şi mai bine, dar imediat o să-mi revin. Mi-am indus o stare de hibernare profundă, aproape de comă, ca să conserv resursele limitate ale costumului. Pentru eventualitatea în care ai fi întârziat un pic.

— Şi dacă nu veneam deloc?

— Am presupus că vei veni.

— Atunci te-ai înşelat. A fost cât pe-aici să nu vin. Nu-i aşa, Xave?

Răspunse una dintre celelalte voci – a treia – pe care le auzise mai devreme.

— Omule, n-ai habar cât de norocos eşti.

— Nu, încuviinţă Clavain, probabil că n-am habar.

— Eu tot cred c-ar trebui să-l purjăm în spaţiu, repetă a treia voce.

Antoinette privi peste umăr, prin hubloul uşii spre

interior a ecluzei.

— După ce am bătut atâta cale?

— Nu-i prea târziu. I-am da o lecţie despre ce înseamnă să crezi că lucrurile sunt de la sine înţelese.

Clavain dădu să se mişte.

— Eu n-am…

— Hei!

Antoinette întinse iute un braţ, indicând clar că ar fi fost foarte neinspirat din partea lui să mai clintească vreun muşchi.

— Fii atent la ce-ţi spun, Clavain. Dacă faci un singur lucru care nu-mi place – de pildă, să clipeşti –, am apăsat pe maneta asta. Şi-atunci te-ntorci în spaţiu, aşa cum a spus Xave.

El reflectă câteva secunde asupra acestei sorţi.

— Dacă n-ai fi fost pregătită să ai încredere în mine, măcar puţin, n-ai fi venit până aici ca să mă salvezi.

— Poate că am fost curioasă.

— Poate că da. Dar la fel de bine poate că ai simţit că eu am fost sincer. Ţi-am salvat viaţa, nu?

Cu mâna liberă, femeia acţionă celelalte comenzi ale ecluzei. Uşa interioară glisă, deschizându-se, şi-i oferi lui Clavain o imagine scurtă în restul navei lui Antoinette. Înăuntru aştepta altă siluetă în costum spaţial, dar în rest nu mai părea să fie altcineva.

— Eu ies acum, spuse Antoinette.

Dintr-o singură mişcare expertă, îşi decuplă cordonul de fixare, lunecă prin uşa deschisă, apoi o închise în urma ei. Clavain rămase nemişcat, aşteptând ca faţa ei să apară în hublou. Ea îşi scosese casca şi acum îşi trecea degetele prin părul ciufulit.

— O să mă laşi aici? întrebă Clavain.

— Da. Deocamdată. Este logic, nu crezi? Încă te pot arunca în spaţiu, dacă faci ceva ce nu-mi place.

Clavain ridică braţele şi-şi scoase casca, răsucind-o pentru a o elibera. O lăsă să plutească, rostogolindu-se prin ecluză ca un mic satelit metalic.

— Nu intenţionez să fac nimic ce ar putea irita pe

vreunul dintre voi.

— Asta-i bine.

— Dar ascultă-mă cu atenţie. Eşti în pericol prin simplul fapt că te afli aici. Trebuie să ieşim cât mai repede din zona de război.

— Uşurel, interveni bărbatul. Avem timp să ne ocupăm de câteva sisteme. Pe o rază de câteva minute-lumină, nu-i niciun zombie.

— Nu în legătură cu demarhiştii trebuie să vă faceţi voi griji. Eu fugeam de ai mei, de Agregaţi. Au pornit cu o navă stealth după mine. Nu este aproape, recunosc, dar se poate deplasa rapid, are torpile cu bătaie lungă şi garantez că mă caută.

— Credeam că ţi-ai înscenat moartea, comentă Antoinette.

Clavain aprobă din cap.

— Bănuiesc că Skade mi-a distrus corveta cu aceleaşi torpile cu bătaie lungă. Ea va presupune că eram la bord, dar nu se va opri aici. Dacă este atât de meticuloasă pe cât bănuiesc, va baleia zona pentru orice eventualitate, căutând atomi de oligoelemente.

— Glumeşti? Până va ajunge la locul detonării…

Antoinette clătină din cap.

Clavain îi imită gestul.

— Va exista totuşi o densitate ceva mai mare – unu-doi atomi pe metru cub – a genului de elemente pe care nu le găseşti în mod normal în spaţiul interplanetar. Izotopi ai aliajelor carcasei… chestii de felul ăsta. Fuzelajul *Mătrăgunei* va lua eşantioane din mediu şi le va analiza; este acoperit cu petice căptuşite cu epoxid, care vor captura orice depăşeşte dimensiunile unei molecule, iar spectrometrele de masă vor examina compoziţia atomică a vidului însuşi. Algoritmi vor procesa datele culese, comparând curbele şi histogramele de abundenţă şi rapoartele de izotopi cu scenarii plauzibile pentru distrugerea unei nave care a avut compoziţia corvetei. Rezultatele vor fi lipsite de ambiguitate, fiindcă erorile statistice vor fi aproape la fel de mari ca efectele tentativei

de măsurare a lui Skade. Dar am mai văzut făcându-se asta. Concluzia determinărilor va fi că la bordul corvetei a existat foarte puţină materie organică.

Ridică mâna şi-şi atinse tâmpla, suficient de încet pentru ca gestul să nu fie considerat ameninţător, apoi continuă:

— La care se adaugă izotopii din implanturile mele. Ei vor fi mai greu de detectat, mult mai greu, însă Skade se va aştepta să-i găsească, dacă va căuta cu destulă atenţie. Iar când nu-i va găsi…

— Va deduce ce ai făcut, încheie Antoinette.

El aprobă iarăşi din cap.

— Am luat însă totul în consideraţie. Va dura destul până ce Skade va termina căutarea amănunţită. Ai timp să revii în teritoriu neutru, însă numai dacă vei porni imediat.

— Ţii chiar atât de mult să ajungi în Centura Ruginită? întrebă femeia. Te vor mânca de viu, indiferent că-i vorba despre Convenţie sau despre zombi.

— Nimeni n-a spus că dezertarea este o activitate lipsită de riscuri.

— Ai dezertat deja o dată, nu?

Clavain îşi prinse casca plutitoare şi o fixă de centură prin intermediul cureluşei pentru bărbie.

— O dată. A fost cu mult timp în urmă. Probabil chiar înainte ca să te fi născut tu.

— Cu vreo patru sute de ani înainte să mă fi născut eu?

El se scărpină în cap.

— Pe-aproape.

— Atunci *tu* eşti. Tu eşti el.

— „El”?

— *Acel* Clavain. Cel din istorie. Cel despre care toţi spun că ar trebui să fie mort de acum. Măcelarul din Tharsis.

Clavain rânji.

— Pentru păcatele mele.

CAPITOLUL 18

Thorn plutea deasupra unei planete care era pregătită pentru moarte. Plecaseră din *Nostalgia pentru Infinit* la bordul uneia dintre navele mai mici şi mai uşor de pilotat pe care femeile i le arătaseră în compartimentul de andocare. Mai exact era o navetă sol-orbită cu două locuri, care avea forma capului unei cobre: o aripă ca o glugă se curba lin în fuzelaj, cu ferestrele cabinei poziţionate de o parte şi de alta a carcasei precum ochii unui şarpe. Curba ventrală era presărată cu senzori, unităţi de fixare şi, probabil, diverse tipuri de arme. Două ţevi cu fascicul de particule se extindeau din bot ca nişte colţi veninoşi articulaţi şi întregul înveliş al navetei era un mozaic de solzi neregulaţi din blindaj ceramic, care sclipea tremurător verde şi negru.

— Asta ne va duce până acolo şi înapoi? întrebase Thorn.

— Da, îl asigurase Vuilleumier. Este nava cea mai rapidă de aici şi probabil că are cea mai mică amprentă senzorială. Blindajul este însă uşor şi armele sunt mai mult pentru paradă. Dacă vrei ceva mai blindat, vom lua altă navă, dar să nu te plângi dacă-i lentă şi uşor de urmărit.

— Te las pe tine să iei decizia asta.

— Oricum, să ştii că-i o acţiune teribil de prostească. Încă avem timp să ne retragem.

— Inchizitoare, nu-i vorba despre prostie sau altceva.

Thorn nu-şi putea abandona obiceiul de a i se adresa cu respectivul titlu.

— Pur şi simplu, eu nu voi coopera până nu ştiu că ameninţarea asta este reală. Până n-o voi verifica eu însumi – cu propriii ochi, nu prin intermediul unui ecran –, nu voi putea avea încredere în voi.

— În ce scop te-am minţi?

— Nu ştiu, dar cred c-o faceţi.

O studiase cu atenţie, ochii li se întâlniseră şi el îi întorsese privirea pentru o secundă mai mult decât ar fi fost confortabil.

— Mă minţiţi într-o privinţă. Nu sunt sigur care-i aceea, dar niciuna dintre voi nu-i complet cinstită cu mine. În acelaşi timp însă, uneori sunteţi total deschise şi asta-i partea pe care n-o înţeleg pe deplin.

— Noi nu vrem decât să salvăm oamenii de pe Resurgam.

— Ştiu. Cred partea asta, cu adevărat o cred.

Luaseră naveta cu formă de cap de şarpe, lăsând-o pe Irina la bordul navei mai mari. Plecarea fusese rapidă şi, cu toate că se străduise, Thorn nu reuşise să arunce o privire în urmă. Încă nu văzuse *Nostalgia* din exterior, nici chiar în timpul sosirii de pe Resurgam. De ce se străduiau în asemenea măsură să ascundă exteriorul navei? Poate că era doar închipuirea lui şi poate că avea să vadă nava la întoarcere.

— Poţi să mergi şi singur cu naveta, îi spusese Irina. N-are nevoie de pilot. Îi putem programa o traiectorie şi lăsăm autonomele să se ocupe de orice situaţii de urgenţă. Ne spui doar cât de mult vrei să te apropii de Inhibitori.

— Nu trebuie să mă apropii. Câteva zeci de mii de kilometri ar trebui să fie îndeajuns. Ar trebui să pot vedea arcul acela, dacă-i îndeajuns de strălucitor, şi probabil şi tuburile cufundate în atmosferă. Nu vreau totuşi să mă duc singur. Dacă doriţi cu adevărat cooperarea mea, mă poate însoţi una dintre voi. În felul acela voi şti cu adevărat că nu-i o cursă, de acord?

— Mă duc eu, se oferise Vuilleumier.

Irina ridicase din umeri.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Călătoria fusese lipsită de evenimente. Ca şi în timpul drumului de la Resurgam, petrecuseră adormiţi partea plictisitoare – nu în refrisomn, ci într-o comă fără vise, indusă de medicamente.

Vuilleumier programase trezirea când ajunseseră la o jumătate de secundă-lumină de gigantă. Thorn se sculă cu o senzaţie vagă de iritare, un gust neplăcut în gură şi dureri şi junghiuri pe care nu le mai simţise niciodată până atunci.

— Ei bine, rosti femeia, vestea bună este că suntem încă în viaţă. Inhibitorii fie nu ştiu că suntem aici, fie pur şi simplu nu le pasă.

— Şi de ce nu le-ar păsa?

— Din propria lor experienţă, ştiu probabil că nu le putem crea probleme reale. În scurt timp vom muri toţi, aşa că de ce să-şi mai facă griji despre unul sau doi dintre noi acum?

Bărbatul se încruntă.

— Ai zis „experienţă”?

— Este în memoria lor colectivă. Nu suntem prima specie căreia i-au făcut chestia asta. Rata succesului trebuie să fie destul de mare, altfel ar revizui strategia.

Erau în imponderabilitate. Thorn îşi desfăcu plasa de acceleraţie a scaunului, o împinse într-o parte şi se propulsă către una dintre ferestrele ca nişte fante. Acum se simţea ceva mai bine. Putea să vadă foarte clar giganta gazoasă şi nu arăta deloc ca o planetă sănătoasă.

Primul lucru pe care-l observă fu cele trei jeturi uriaşe de materie care soseau curbilinii din altă parte a sistemului solar. Sclipeau stins în lumina lui Delta Pavonis, panglici înguste de cenuşiu translucid aidoma unor uriaşe tuşe spectrale de pensulă trase peste cer, plate în planul ecliptic şi apoi arcuindu-se pentru a dispărea în infinit. Curgerea de materie prin ele era abia tangibilă, când vreun bolovan reflecta pentru o clipă o rază de soare; era un flux de granulaţie fină care-i reamintea lui Thorn de curenţii leneşi dintr-un râu aflat aproape de punctul de îngheţ. Materia călătorea cu sute de kilometri pe secundă, însă pura imensitate a scenei făcea ca până şi viteza aceea să pară glacială. Jeturile în sine erau largi de mulţi kilometri. Thorn bănuia că erau aidoma unor inele planetare ce fuseseră descolăcite.

Ochii lui urmăriră jeturile până la destinaţie. În apropierea gigantei gazoase, curbele matematice line – arcuri ce descriau traiectorii orbitale – erau retezate în ace de păr abrupte, iar jeturile erau direcţionare spre sateliţi naturali specifici. Era ca şi cum pictorul tuşelor elegante

primise un şoc electric în ultima clipă. Orientarea sateliţilor faţă de jeturile ce soseau se schimba de la o oră la alta, bineînţeles, astfel că geometriile jeturilor erau supuse ele înseIe unor corecţii permanente. La răstimpuri câte un jet trebuia zăgăzuit şi fluxul stopat, cât timp se intersecta cu altul. Sau poate că totul se realiza cu o sincronizare incredibil de precisă, astfel că jeturile treceau unul prin altul fără ca masele ce le alcătuiau să intre vreodată în coliziune.

— Nu ştim cum le ghidează aşa, spuse Vuilleumier cu glas scăzut şi confidenţial. Jeturile astea au un moment de inerţie uriaş, sunt fluxuri masice de miliarde de tone pe secundă, totuşi îşi schimbă direcţia cu mare uşurinţă. Poate că au poziţionat acolo găuri negre miniaturale, astfel că le pot dirija în efect de praştie în jurul lor. Oricum asta-i ipoteza Irinei. Mărturisesc că pe mine mă sperie îngrozitor. Deşi ea mai crede că maşinile ar putea fi în stare să anuleze inerţia când este necesar şi de aceea pot să jongleze aşa cu jeturile.

— Nu sună cu mult mai încurajator.

— Nu, ai dreptate. Dar chiar dacă ei *pot* proceda aşa cu inerţia sau dacă pot produce găuri negre la comandă, este clar că n-o pot face la o scară uriaşă, altfel am fi deja morţi. Au limitele lor. *Trebuie* să credem asta.

Sateliţii cu diametre de câteva zeci de kilometri se vedeau ca noduri strânse de lumină, simpli ghimpi la capetele jeturilor ce soseau din depărtare. Materia pătrundea în ei prin aperturi de forma unor guri, perpendicular pe planul de mişcare orbitală. Potrivit legilor fizicii, fluxul de materie neechilibrat ar fi trebuit să fi împins sateliţii pe alte orbite, dar nu se întâmpla asta, ceea ce sugera că, din nou, legile normale ale conservării momentului de inerţie erau suprimate sau ignorate ori trecute în standby până când aveau să fie folosite ulterior.

Satelitul aflat cel mai departe de planetă construia arcul ce avea să înconjoare finalmente giganta gazoasă. Când Thorn îl văzuse din *Nostalgia,* i se păruse posibil să creadă că nu fusese niciodată destinat închiderii. Acum nu mai

erau posibile asemenea ipoteze. Extremităţile continuaseră să se îndepărteze de satelit, tubul fiind extrudat cu câte o mie de kilometri la fiecare patru ore. Apărea la fel de iute ca un tren expres, o avalanşă de materie superorganizată.

Nu era însă magie, ci pur şi simplu industrie. Thorn îşi reaminti asta, deşi era greu de crezut. În interiorul satelitului, mecanisme ascunse sub crusta sa îngheţată procesau fluxul de materie ce sosea cu o viteză diabolică, forjând componentele greu de ghicit ce formau tubul cu diametrul de treisprezece kilometri. Cele două femei nu făcuseră supoziţii în prezenţa lui dacă tubul era solid, cav sau ticsit cu maşinării extraterestre.

Nu era însă magie. Poate că legile fizicii aşa cum le înţelegea Thorn se topeau precum crema de ciocolată în vecinătatea motoarelor Inhibitorilor, însă asta se datora numai faptului că ele nu erau legile supreme care păreau a fi, ci mai degrabă simple statuturi sau reglementări la care se adera în majoritatea timpului, dar care erau încălcate la nevoie. Totuşi, până şi Inhibitorii aveau un grad de restricţionare. Ei puteau face minuni, dar nu şi imposibilul. În primul rând, aveau nevoie de materie. Puteau s-o proceseze cu viteză uimitoare, însă nu puteau, din dovezile întrezărite deocamdată, s-o producă din nimic. Pentru alimentarea acestui infern de creativitate fusese necesară distrugerea a trei planetoizi.

Şi indiferent ce ar fi făcut ei, oricât de vast, lentoarea era necesară. Arcul trebuia să fie crescut în jurul planetei la *doar* două sute optzeci de metri pe secundă; nu putea fi creat instantaneu. Maşinile erau puternice, dar nu atotputernice.

Asta constituia, decise Thorn, singura consolare cu care aveau să se aleagă.

Îşi întoarse atenţia asupra celor doi sateliţi aflaţi mai jos. Inhibitorii îi deplasaseră pe orbite perfect circulare imediat deasupra stratului de nori. Orbitele lor se intersectau periodic, însă lenta şi sârguincioasa instalare a cablurilor continua neabătută.

Partea aceasta a procesului era acum mult mai clară.

Thorn putea să vadă curbele elegante ale tuburilor extrudate ce ieşeau perfect drepte din partea posterioară a fiecărui satelit, după care se curbau în jos, către plafonul norilor. La câteva mii de kilometri în urma sateliţilor, tuburile plonjau în atmosferă ca nişte seringi. Tuburile se deplasau cu viteză orbitală când atingeau aerul – cu mulţi kilometri pe secundă – şi brăzdau atmosfera cu urme alburii, parcă lăsate de gheare. Imediat sub traiectoria fiecărui satelit, se vedea o bandă îngustă de roşu-ruginiu agitat, care înconjura de două-trei ori planeta, fiecare trecere fiind decalată faţă de cea anterioară din cauza rotaţiei gigantei gazoase. Cei doi sateliţi gravau un pattern geometric complex în norii mişcători, un pattern care aducea cu nişte înflorituri caligrafice extravagante. Pe undeva, bărbatul considera că era frumos, dar în acelaşi timp şi cumva greţos. Cu certitudine, planetei urma să i se întâmple ceva atroce şi definitiv. Semnele caligrafice erau rituri funerare elaborate pentru o lume muribundă.

— Înţeleg că acum ne crezi, rosti Voliova.

— Sunt înclinat s-o fac, zise Thorn, apoi ciocăni cu încheieturile degetelor în fereastră. Bănuiesc că asta s-ar putea să nu fie sticlă, aşa cum pare, ci un soi de ecran tridimensional… Totuşi, nu cred că v-aş bănui de atâta ingeniozitate. Chiar dacă aş ieşi în exterior într-un costum, ca să văd cu ochii mei, tot n-aş fi sigur că vizorul este din sticlă.

— Eşti un individ suspicios.

— Am învăţat că asta te ajută să supravieţuieşti, zise Thorn şi reveni în scaunul lui, deoarece văzuse suficient deocamdată. În regulă. Următoarea mea întrebare este: ce se întâmplă acolo jos? Ce vor ei să facă?

— Nu-i necesar să ştii. Faptul că se va întâmpla ceva rău este o informaţie suficientă.

— Nu şi pentru mine.

— Maşinile acelea… arătă Vuilleumier spre fereastră. Noi ştim ce fac ele, dar nu şi *cum* o fac. Ele distrug culturi, lent şi dureros. Sylveste le-a adus aici – poate fără să vrea, deşi n-aş considera nimic ca fiind sigur de la sine în

privinţa ticălosului ăluia – şi acum au venit să-şi facă treaba. Asta-i tot ce trebuie să ştii tu sau oricare dintre noi. Noi trebuie doar să-i evacuăm pe toţi cât mai repede de aici.

— Dacă maşinile sunt atât de eficiente pe cât spui, asta nu ne va ajuta prea mult, nu?

— Vom câştiga timp, replică femeia. Şi mai este ceva. Maşinile sunt eficiente, dar nu *la fel* de eficiente ca în trecut.

— Mi-ai spus că se automultiplică. De ce ar deveni mai puţin eficiente? Dimpotrivă, ar trebui să devină mai inteligente şi mai rapide pe măsură ce învaţă tot mai multe.

— Cei care le-au creat n-au dorit ca ele să devină prea inteligente. Inhibitorii au creat maşinile pentru a nimici inteligenţa emergentă. Ar fi fost iraţional ca maşinile să umple nişa pe care trebuie s-o păstreze goală.

— Bănuiesc că aşa-i…

Thorn nu intenţiona totuşi să accepte lucrurile atât de uşor.

— Cred însă că mai ai multe să-mi spui, dar până atunci aş vrea să mă mai apropii.

— Cât de mult? întrebă ea precaut.

— Nava este aerodinamică, aşa că bănuiesc că poate să intre în atmosferă.

— Asta nu făcea parte din înţelegerea noastră.

— Atunci dă-mă-n judecată, rânji bărbatul. Am o fire iscoditoare, la fel ca tine.

Scorpio îşi recăpătă cunoştinţa şi se simţi înfrigurat, umed şi lipicios. Tremura incontrolabil. Se pipăi şi îndepărtă un strat strălucitor de gel unsuros de pe pielea lui spână. Gelul se cojea în bucăţi semitranslucide dezgustătoare, care plescăiau când se desprindeau de epiderma de dedesubt. Fu atent cu zona din jurul cicatricei de arsură de pe umărul drept, pipăindu-i conturul cu o fascinaţie precaută. Nu exista niciun centimetru al arsurii pe care să nu-l cunoască intim, dar prin atingerea ei, prin

urmărirea topologiei ridate a liniei ţărmurilor ei, acolo unde pielea netedă de hiperporc se schimba în ceva cu textura pieloasă a cărnii uscate la vânt, îşi amintea de misiunea care era numai a lui, sarcina pe care şi-o impusese după ce scăpase de Quail. El nu trebuia să-l uite niciodată pe Quail şi nici nu trebuia să uite că – aşa modificat cum fusese acesta – Quail fusese complet uman din punct de vedere genetic, iar răzbunarea lui Scorpio trebuia să se abată asupra oamenilor.

Acum nu mai exista nicio durere, nici chiar de la arsură, totuşi simţea în mod *real* inconfort şi dezorientare. Urechile îi vuiau întruna, de parcă ar fi avut capul vârât într-o conductă de ventilaţie. Vederea îi era înceţoşată, dezvăluind doar forme vag amorfe. Ridică mâna şi-şi mai dezlipi gel transparent de pe faţă. Clipi. Contururile erau mai clare acum, însă vuietul rămăsese. Privi în jur, tot tremurând şi înfrigurat, dar în acelaşi timp destul de atent ca să observe unde era şi ce i se întâmpla.

Se trezise în emisfera unui ou metalic spart, ghemuit într-o poziţie fetală nefirească, cu jumătatea inferioară încă imersată în gelul vâscos revoltător. În jurul lui se aflau tuburi din plastic şi conectori. Traiectul nazal şi cel traheal îi erau dureros de sensibile, ca şi cum pe acolo trecuseră recent tuburi, care nu păreau să fi fost scoase cu cea mai mare grijă. Emisfera superioară a oului metalic stătea într-o parte, părând că jumătăţile fuseseră desfăcute recent. Dincolo de ea şi de jur împrejur, era interiorul imediat identificabil al unui vehicul spaţial: metal albastru lustruit şi nervuri curbe, perforate, ce-i aminteau de nişte coaste. Vuietul din urechile lui era sunetul motoarelor care accelerau. Nava călătorea undeva şi faptul că el putea auzi motoarele îi spuse că era probabil o navă mică, nu îndeajuns de mare pentru propulsii cu câmpuri protectoare. O navetă, aşadar, sau ceva similar. În mod clar, o navă destinată deplasărilor intrasistem.

Scorpio tresări. O uşă se deschisese în capătul îndepărtat al cabinei nervurate, dezvăluind o incintă mică, cu o scară. Un bărbat cobora de pe ultima treaptă a scării.

Se aplecă pentru a trece de uşă, apoi veni calm spre Scorpio, evident deloc surprins că acesta era treaz.

— Cum te simţi? întrebă bărbatul.

Hiperporcul îşi sili ochii nedoritori să se focalizeze. Bărbatul îi era cunoscut, deşi se schimbase de la ultima lor întâlnire. Hainele îi erau la fel de neutre şi închise la culoare ca înainte, dar acum nu mai erau de origine Agregată recognoscibilă.

Ţeasta îi era acoperită cu un strat foarte fin de păr negru, acolo unde fusese ras anterior. Părea mai puţin cadaveric.

— Remontoire, rosti Scorpio scuipând din gură globule scârboase de gel.

— Da, eu sunt. Cum te simţi? Monitorul m-a anunţat că n-ai suferit efecte negative.

— Unde suntem?

— Într-o navă, aproape de Centura Ruginită.

— Ai venit să mă torturezi din nou?

Remontoire evită să-l privească în ochi.

— N-a fost tortură, ci doar… reeducare.

— Când mă predaţi Convenţiei?

— Asta nu mai figurează pe agendă. Cel puţin, nu mai este obligatoriu să figureze.

Scorpio estimă că nava era mică, probabil o navetă. Era perfect posibil ca el şi Remontoire să fi fost singurii ei ocupanţi. Ba era chiar plauzibil. Se întrebă cum s-ar fi descurcat încercând să piloteze o navă proiectată de Agregaţi. Nu prea bine, poate, însă era dispus să încerce. Chiar dacă s-ar fi zdrobit şi ar fi ars, tot ar fi fost mai bine decât o condamnare la moarte.

Se repezi spre Remontoire, ţâşnind din emisfera oului într-o explozie de gel. Tuburi şi conducte zburară în toate părţile. Într-o clipită, mâinile lui prost croite căutau punctele de presiune care ar fi aruncat pe oricine, chiar şi pe un Agregat, în leşin şi apoi în moarte.

Scorpio se trezi. Se afla în altă parte a navei, legat într-un scaun. Remontoire stătea în faţa lui, cu mâinile în

poală. În spatele său se vedea curba impresionantă a unei console de comandă, a cărei suprafaţă era acoperită de o sumedenie de afişaje, sisteme de comandă şi display-uri navigaţionale emisferice. Sclipea ca luminile unui cazinou. Scorpio ştia câteva lucruri despre proiectarea navelor. O interfaţă de comandă Agregat ar fi fost minimalistă până aproape de invizibilitate, precum ceva conceput de Noii Quakeri.

— În locul tău, rosti Remontoire, n-aş mai încerca asta.

Scorpio îl fulgeră cu privirea.

— Ce să-ncerc?

— Ai vrut să mă strangulezi. N-ai reuşit şi mă tem că nu vei reuşi niciodată. Ţi-am pus un implant în craniu – unul foarte mic, în jurul arterei carotide. Unica lui funcţie este de a gâtui artera în urma unui semnal primit de la alt implant din capul meu. Eu pot expedia semnalul acela în mod voluntar, dacă mă ameninţi, dar nu trebuie s-o fac. Implantul va emite un cod de urgenţă dacă îmi pierd brusc cunoştinţa sau dacă mor. La scurt timp după aceea, vei muri şi tu.

— Acum nu sunt mort.

— Asta pentru că am fost destul de amabil ca să te las să scapi doar cu un avertisment.

Scorpio era îmbrăcat şi uscat. Se simţea mai bine decât atunci când se deşteptase în ou.

— Şi de ce crezi că ar trebui să-mi pese? întrebă el. Nu crezi că tocmai mi-ai oferit mijlocul perfect pentru a mă ucide singur, în loc să las Convenţia s-o facă?

— Eu nu te duc la Convenţie.

— Atunci ce-i asta – o justiţie privată?

— Nu, nici asta.

Remontoire îşi roti scaunul până ajunse cu faţa spre consola de comandă elaborată. Acţionă ca un pianist, cu braţele întinse şi fără să fie nevoit să privească ce făceau degetele. Deasupra consolei şi de o parte şi de alta a cabinei, se deschiseră ferestre ca nişte irisuri în oţelul albastru. Iluminarea interioară se reduse. Scorpio auzi cum vuietul motoarelor îşi schimbă tonalitatea şi-şi simţi

stomacul înregistrând modificarea axei de gravitaţie. Pe fereastra dinaintea lui apăru o semilună uriaşă de culoare ocru. Era Yellowstone; majoritatea planetei era învăluită de noapte. Nava lui Remontoire se găsea aproape în acelaşi plan cu Centura Ruginită. Şiragul de habitate abia era vizibil pe fundalul părţii luminate a planetei – doar un firicel închis la culoare, ca o linie fină de scorţişoară –, însă, dincolo de terminatorul planetar, se transforma într-o salbă de nestemate, care scânteiau după cum habitatele efectuau precesiuni sau îşi reorientau oglinzile şi reflectoarele imense. Arăta impresionant, dar Scorpio ştia că nu era decât o umbră a ceea ce fusese cândva. Înainte de Epidemie, existaseră zece mii de habitate; acum doar câteva sute mai erau complet utilizate. Pe fundalul nopţii însă, cele abandonate dispăreau, lăsând numai dâra de praf de stele a oraşelor iluminate şi era aproape ca şi cum roata istoriei nu se întorsese niciodată.

Dincolo de Centură, Yellowstone părea primejdios de aproape. Hiperporcul aproape că putea auzi zumzetul urban al Oraşului Abisului ridicându-se prin nori, aidoma unui seducător cântec de sirene. Se gândi la labirinturile şi la fortăreţele pe care hiperporcii şi aliaţii lor le aveau în părţile cele mai adânci din Mulciul oraşului, un imperiu proscris şi purulent, format din multe fiefuri criminale interconectate. După ce scăpase de Quail, Scorpio intrase în imperiul acela la nivelul lui cel mai de jos, un imigrant acoperit de cicatrici, care abia dacă mai avea o singură amintire intactă, ştiind doar cum să supravieţuiască de la o oră la alta într-un mediu străin şi periculos şi – la fel de important – cum să transforme în avantajul său conţinutul acelui mediu. Cel puţin asta i-o datora lui Quail, dacă altceva nu. Ceea ce nu însemna că i-ar fi fost recunoscător.

Scorpio îşi amintea foarte puţin din viaţa lui dinainte de întâlnirea cu Quail. Era conştient că mare parte din amintirile sale erau memorii la mâna a doua, pentru că, deşi pusese laolaltă numai detaliile majore ale fostei lui existenţe – viaţa la bordul iahtului –, subconştientul său nu irosise timp, ci completase lacunele dureroase ce

rămăseseră cu entuziasmul gazului care năvăleşte în vid. Şi, pe măsură ce se gândea la memoriile acelea, ele însele nu tocmai reale, îi era imposibil să nu le imprime şi mai multe detalii senzoriale. Poate că memoriile se acordau precis cu cele întâmplate într-adevăr, însă Scorpio nu avea cum să ştie asta în mod sigur. Şi, de fapt, nu conta deloc pentru el. Nimeni nu avea să-l mai contrazică acum. Cei care ar fi putut s-o facă erau morţi, măcelăriţi de Quail şi de prietenii lui.

Prima amintire a lui Scorpio despre Quail se număra printre cele mai înspăimântătoare. Cunoştinţa îi revenise după o perioadă lungă de somn, sau ceva mai profund decât somnul, stând într-o cameră blindată rece, cu alţi unsprezece hiperporci, dezorientat şi tremurând, cam aşa cum se trezise la bordul navei lui Remontoire. Purtau haine croite grosolan, cusute din petice rigide de ţesătură întunecată, pătată. Quail era cu ei: un om augmentat, înalt şi asimetric, pe care Scorpio îl identificase ca fiind ori Ultranaut, ori membru al altor facţiuni ocazional himerice, ca Skyjackii sau Dragorii Atmosferici. În spatele lui se înghesuiau alţi şase-şapte oameni augmentaţi. Toţi purtau arme, de la cuţite, la pistoale cu ţevi evazate şi gloanţe de viteză mică, şi toţi îi priveau pe hiperporci cu o nerăbdare făţişă. Quail, a cărui limbă Scorpio o înţelesese fără efort, explicase că la bordul navei lui fuseseră aduşi doisprezece hiperporci – fiindcă încăperea aceea se afla în interiorul unei nave mult mai mari –, pentru a oferi divertisment echipajului său după o succesiune de afaceri neprofitabile.

Şi dintr-un punct de vedere, deşi poate nu tocmai cel intenţionat de Quail, exact asta făcuseră. Echipajul anticipase o vânătoare şi pentru puţin timp chiar asta căpătase. Regulile erau destul de simple: hiperporcii se puteau deplasa nestingheriţi prin nava lui Quail, se puteau ascunde oriunde ar fi dorit şi puteau improviza unelte şi arme din orice ar fi avut la îndemână. După cinci zile, avea să fie declarată amnistia pentru toţi hiperporcii supravieţuitori, sau cel puţin aşa promisese Quail. Rămânea la latitudinea lor să aleagă dacă să se ascundă în

masă ori să se separe în echipe mai mici. Li se acorda un avans de şase ore faţă de oameni.

Avansul acela se dovedi prea puţin important. Jumătate din hiperporci erau morţi la sfârşitul primei zile de vânătoare. Ei acceptaseră termenii fără discuţii; până şi Scorpio simţise o obligaţie straniu de zeloasă de a face ceea ce i se cerea, senzaţia că era de datoria lui să execute orice i-ar fi cerut Quail sau oricare alt om. Deşi îi era frică şi avea dorinţa imediată de a-şi asigura propria supravieţuire, aveau să treacă aproape trei zile înainte de a se gândi să contraatace şi chiar şi atunci ideea îi pătrunsese în minte după multe împotriviri, ca şi cum ar fi violat un tipar personal sacrosanct.

La început Scorpio căutase adăpost alături de alţi doi hiperporci; unul dintre ei era mut, iar celălalt era capabil doar de propoziţii incomplete, însă ei funcţionaseră destul de bine ca echipă, anticipându-şi acţiunile reciproce cu o uşurinţă incredibilă. Scorpio ştiuse, chiar de atunci, că cei doisprezece hiperporci mai lucraseră împreună şi înainte, deşi deocamdată el nu putea să asambleze o singură amintire clară a vieţii sale anterioare trezirii în nava lui Quail. Dar cu toate că echipa funcţionase bine, el optase să plece pe cont propriu după primele optsprezece ore. Ceilalţi doi plănuiseră să rămână ascunşi în cămăruţa pe care o găsiseră, însă Scorpio era sigur că unica şansă de supravieţuire o reprezenta urcarea continuă, suişul permanent în lungul axei de accelerare a navei.

Atunci făcuse prima dintre cele trei descoperiri ale sale. Târându-se printr-o conductă, îşi rupsese o parte din haine, descoperind muchia unei forme verzi, strălucitoare, care-i acoperea mare parte din umărul stâng. Îşi mai rupsese după aceea din haine, însă abia după ce găsise un panou reflectorizant fusese în stare să examineze bine întreaga formă şi văzuse că era un scorpion verde foarte stilizat. Când atinsese tatuajul de smarald, urmărindu-i cu degetul linia curbă a cozii, aproape simţindu-i înţepătura acului, se simţise ca şi cum s-ar fi umplut de putere, o forţă personală pe care el singur era în stare s-o canalizeze şi s-

o direcţioneze. Simţise că identitatea lui era legată de a scorpionului, că tot ce conta în privinţa lui era încuiat în tatuajul acela. Momentul fusese o clipă surprinzătoare de revelaţie de sine, pentru că înţelesese în cele din urmă că avea un nume sau că putea cel puţin să-şi *dea* un nume care avea o conexiune importantă cu trecutul lui.

După o jumătate de zi, făcuse a doua descoperire: printr-o fereastră zărise altă navă, mult mai mică. Privind cu atenţie, Scorpio recunoscuse liniile zvelte şi eficiente ale unui iaht intrasistem. Fuzelajul strălucea cu verdele-pal al aliajului, iar forma era aerodinamică, de diavol-de-mare, cu măştile fantelor prizelor de aer semănând cu boturile unor rechini. Privind iahtul, Scorpio aproape că-i putuse vedea planurile interioare strălucind sub carcasă. Ştiuse că, dacă ar fi ajuns la bordul lui, l-ar fi putut pilota aproape fără să gândească şi că i-ar fi putut remedia sau repara orice defecţiune tehnică sau imperfecţiune; îl încercase un imbold aproape copleşitor de a face exact asta, simţind poate că doar în pântecul iahtului, înconjurat de maşini şi de scule, ar fi fost cu adevărat fericit.

Treptat formulase o ipoteză: cei doisprezece hiperporci alcătuiau echipajul iahtului respectiv când Quail le capturase nava. Iahtul fusese luat ca trofeu, iar membrii echipajului fuseseră puşi în refrisomn până când fuseseră necesari să condimenteze existenţa plictisitoare de la bordul navei lui Quail. Cel puţin asta ar fi justificat amnezia. Scorpio fusese încântat să descopere o legătură cu propriul lui trecut. După aceea urmase a treia descoperire.

Îi găsise pe cei doi hiperporci pe care-i lăsase în cămăruţă. Fuseseră prinşi şi omorâţi, aşa cum se temuse. Vânătorii lui Quail îi atârnaseră cu lanţuri de barele perforate ce traversau ca o punte un coridor. Îi eviscerasera şi îi jupuiseră, iar Scorpio nu se îndoise că ei rămăseseră în viaţă până la un punct din proces. Nu se îndoise de asemenea că hainele pe care le purtaseră – cele pe care el continua să le poarte – fuseseră croite din pieile altor hiperporci. Cei doisprezece nu reprezentaseră

primele victime, ci doar cele mai recente într-un joc care se desfăşura de mai mult timp decât bănuise iniţial, şi începuse să simtă o furie mai presus de orice cunoscuse până atunci. Ceva se rupsese în el; brusc devenise capabil să ia în consideraţie, cel puţin ca posibilitate teoretică, ceva ce până atunci fusese inimaginabil: îşi putuse închipui ce ar fi simţit dacă ar fi rănit un om, dacă l-ar fi rănit realmente foarte rău. Ba chiar mai mult decât atât, se putuse gândi la diverse feluri în care ar fi putut proceda.

Scorpio, care se dovedise atât plin de resurse, cât şi orientat spre gândire tehnică, începuse să se infiltreze în maşinăriile din nava lui Quail. Transformase uşile dintre compartimentele interioare în ghilotine ce forfecau ucigaş. Transformase lifturile şi modulele pentru tranzit în curse letale sau pistoane strivitoare. Extrăsese aerul din unele părţi ale navei şi-l înlocuise cu gaze toxice sau vid, apoi păcălise senzorii care i-ar fi alertat pe Quail şi pe tovarăşii săi asupra înşelătoriei. Îi executase unul câte unul pe vânătorii de hiperporci, adesea cu măiestrie considerabilă, până când doar Quail rămăsese în viaţă, singur şi temător, pricepând finalmente teribila eroare de judecată pe care o făcuse. Însă până atunci ceilalţi unsprezece hiperporci muriseră şi ei, aşa că victoria lui Scorpio fusese amestecată cu un gust amar de eşec personal abject. Simţise obligaţia de a-i proteja pe ceilalţi hiperporci, care în majoritate nu deţineau nici măcar abilităţile de vorbire pe care el le considerase de la sine înţelese. Nu doar că unii dintre ei erau incapabili să vorbească, neavând mecanismele vocale necesare pentru producerea sunetelor vorbirii, dar nici măcar nu înţelegeau limbajul vorbit cu aceeaşi fluenţă ca el. Câteva cuvinte şi propoziţii, poate, însă nimic mai mult. Minţile le erau cablate diferit de mintea lui, lipsindu-le funcţiile cerebrale ce codificau şi decodificau limbajul. Pentru Scorpio era o a doua natură; era mult mai aproape de oameni decât fuseseră ei. Iar el le înşelase aşteptările, cu toate că niciunul nu-l alesese ca protector al lor.

Scorpio îl ţinuse pe Quail în viaţă până se apropiaseră

de spaţiul Yellowstone, moment în care îşi aranjase propria coborâre în Oraşul Abisului. Luase iahtul. Până când ajunsese în Mulci, Quail era mort sau cel puţin simţea agonia morţii din partea dispozitivului de execuţie pe care Scorpio îl construise pentru el, meşterit cu grijă iubitoare din sistemele chirurgicale robotice pe care le demontase din infirmeria iahtului.

Aproape că ajunsese, când făcuse şi ultima descoperire: iahtul nu-i aparţinuse niciodată lui sau vreunui alt hiperporc. Nava – *Lumina Zodiacală* – fusese condusă de oameni, iar cei doisprezece hiperporci serviseră ca sclavi cu contract, înghesuiţi sub punţi, fiecare cu propriul lui domeniu de specializare. Derulând jurnalul video al iahtului, Scorpio văzuse că echipajul uman fusese ucis de piraţii lui Quail, care suiseră la bord. Fusese o succesiune de omoruri rapide şi curate, aproape omeneşti prin comparaţie cu vânarea lentă a hiperporcilor. Şi prin intermediul aceloraşi jurnale, Scorpio văzuse că toţi cei doisprezece hiperporci fuseseră tatuaţi cu diverse semne zodiacale. Simbolul de pe umărul lui era un semn de identificare, aşa cum bănuise, dar şi un semn de proprietate şi de obedienţă.

Scorpio găsise un laser pentru sudură, îi reglase puterea la minimum şi intrase adânc în ţesut, privind cu fascinaţie oripilată cum ardea pielea, nimicind scorpionul verde în rafale pârâitoare de pulsaţii luminoase. Durerea fusese indescriptibilă, totuşi optase să n-o calmeze cu anestezice din trusa medicală. De asemenea, nu făcuse absolut nimic pentru a ajuta vindecarea pielii vătămate. Aşa cum avusese nevoie de durere ca punte simbolică pe care s-o traverseze, avea nevoie de semnul acela ca să-i arate ce făcuse. Prin intermediul durerii, îşi recăpătase identitatea. Poate că nici nu avusese aşa ceva anterior, dar în agonia suferinţei îşi făurise una. Cicatricea avea să slujească pentru a-i reaminti ce făcuse şi, chiar dacă ura lui faţă de oameni avea să se diminueze – dacă avea să fie ispitit vreodată *să uite* –, ea avea să fie acolo pentru a-l călăuzi. În acelaşi timp însă, iar acesta era lucrul pe care nu-l

putuse niciodată înţelege cu adevărat, alese să păstreze numele. Numindu-se pe sine Scorpio, avea să devină o maşină a urii direcţionată spre omenire. Numele avea să devină un sinonim al fricii, ceva ce părinţii oameni să le povestească copiilor lor serile, pentru a-i determina să fie ascultători.

Scorpio îşi începuse activitatea în Oraşul Abisului şi tot acolo avea s-o continue, dacă ar fi putut evada din mâinile lui Remontoire. Chiar şi atunci ştia că ar fi fost dificil să se deplaseze liber, însă, după ce ar fi luat legătura cu Lasher, greutăţile i s-ar fi redus considerabil. Lasher fusese unul dintre primii lui aliaţi adevăraţi: un hiperporc cu contacte relativ bune, a cărui influenţă ajungea până în Loreanville şi în Centura Ruginită. El îi rămăsese loial lui Scorpio. Şi chiar dacă ar fi sfârşit prin a fi ţinut prizonier de cineva, ceea ce părea probabil având în vedere circumstanţele, temnicerii lui ar fi trebuit să fie permanent cu ochii în patru. Armata hiperporcilor, alianţa aproximativă de bande şi facţiuni pe care Scorpio şi Lasher o închegaseră într-o forţă ce părea coerentă, mai atacase de câteva ori până atunci autorităţile şi, cu toate că suferise pierderi teribile, nu fusese niciodată complet înfrântă. Era adevărat, conflictele nu-i costaseră cine ştie ce pe cei aflaţi la putere – în majoritatea cazurilor fusese vorba despre recâştigarea unor vile ocupate de hiperporci în Mulci –, totuşi Lasher şi asociaţii lui nu se temuseră să lărgească termenii de referinţă. Hiperporcii aveau aliaţi în iele, ceea ce însemna că deţineau mijloacele prin care să-şi extindă activităţile criminale mult dincolo de Mulci. Întrucât lipsise atâta vreme, Scorpio era curios să afle cum se descurcase alianţa.

Arătă din cap spre şirul de habitate.

— Pare totuşi că ne-am îndrepta către Centură.

— Aşa este, zise Remontoire, dar nu ne îndreptăm către Convenţie. A fost o mică schimbare de plan şi de aceea ţi-am şi introdus implantul în cap.

— Ai avut dreptate s-o faci.

— Pentru că altfel m-ai fi omorât? Poate că da. Dar n-ai fi

ajuns foarte departe.

Remontoire mângâie consola de comandă şi-i oferi un surâs de scuze.

— Mă tem că tu nu poţi pilota nava asta. Dedesubt sistemele sunt complet Agregate, dar noi va trebui să facem faţă inspecţiei ca navă civilă.

— Spune-mi ce se întâmplă.

Remontoire îşi roti din nou scaunul. Îşi adună mâinile în poală şi se aplecă spre Scorpio; periculos de aproape, dacă n-ar fi existat implantul. Scorpio era pregătit să creadă că ar fi murit dacă ar fi încercat ceva din nou, aşa că-l lăsă pe bărbat să vorbească, dar în acelaşi timp îşi imagină cât de bine s-ar fi simţit dacă l-ar fi ucis.

— Cred că l-ai cunoscut pe Clavain.

Scorpio pufni sonor.

— El a fost unul dintre noi, urmă Remontoire. Mai exact, mi-a fost prieten bun. Mai mult chiar, a fost un Agregat bun. A fost unul dintre noi timp de patru sute de ani şi nu ne-am găsi acum aici dacă n-ar fi existat acţiunile lui. Poate ştii că a fost cândva Măcelarul din Tharsis. Dar asta-i de acum o poveste tare veche, bănuiesc că nici n-ai auzit vreodată de Tharsis. Tot ce contează este că el a dezertat şi că trebuie oprit. Pentru că mi-a fost – pentru că îmi este – prieten, aş prefera să-l oprim menţinându-l în viaţă, nu omorându-l, dar accept că asta s-ar putea să nu fie posibil. Am mai încercat o dată să-l omorâm, când era unica opţiune de care dispuneam. Sunt aproape bucuros că am dat greş. Clavain ne-a păcălit: şi-a folosit corveta pentru a-l lăsa, singur, în altă regiune din spaţiu. Când am distrus coverta, el nu mai era la bord.

— Un individ isteţ. Deja îmi place mai mult.

— Mă bucur să aud asta, pentru că mă vei ajuta să-l găsesc.

Remontoire era priceput, gândi Scorpio. După cum o spusese, aproape că ar fi crezut că s-ar putea întâmpla.

— Să te ajut?

— Credem că a fost recuperat de un cargobot. Nu putem fi siguri, dar se pare că a fost acelaşi cu care ne-am întâlnit

mai devreme, în Volumul Contestat – ca fapt divers, cu puţin înainte de a te captura pe *tine.* Cu ocazia aceea, Clavain a ajutat-o pe femeia care pilota cargobotul şi trebuie să fi sperat că ea îi va întoarce favoarea. Nava respectivă tocmai făcuse un ocol neprogramat, ilegal în zona de război. Există posibilitatea să fi făcut joncţiunea cu Clavain, să-l fi recuperat din spaţiu.

— Atunci trageţi în cargobot şi nimiciţi-l. Nu-nţeleg care-i problema.

— Mă tem că este prea târziu. Până am pus toate astea cap la cap, cargobotul a revenit deja în spaţiul aerian al Convenţiei Ferrisville.

Remontoire arătă peste umăr, spre linia de habitate care brăzda faţa întunecată a lui Yellowstone.

— Acum Clavain s-a ascuns undeva prin Centura Ruginită, care este mai degrabă teritoriul tău decât al meu. Judecând după trecutul tău, o cunoşti la fel de intim pe cât cunoşti Oraşul Abisului. Şi sunt sigur că te vei arăta foarte doritor să-mi fii ghid.

Remontoire surâse şi se ciocăni uşor cu un deget în tâmplă.

— Nu-i aşa?

— Încă te-aş putea omorî. Există căi.

— Ai muri şi tu însă şi ce câştig ar fi? Chestia este că acum putem negocia. Ajută-ne – ajută-i pe Agregaţi – şi vom avea grijă să nu fii niciodată arestat de Convenţie. Îi vom furniza Convenţiei un corp, o replică identică donată din al tău, şi vom spune că ai murit pe când erai în custodia noastră. În felul acesta nu numai că-ţi vei obţine libertatea, dar nici nu vei mai fi urmărit de o armată de investigatori ai Convenţiei. Îţi putem asigura finanţe şi documente false credibile. Scorpio va fi mort, însă nu există niciun motiv pentru care tu să nu continui.

— Şi de ce n-aţi făcut-o deja? Dacă puteţi face copia corpului meu, le-aţi fi putut oferi deja un cadavru.

— Vor urma repercusiuni, Scorpio, ba chiar grave. Nu este o cale pe care noi am alege-o în mod uzual, dar în momentul acesta avem nevoie să-l recuperăm pe Clavain

într-o măsură mai mare decât avem nevoie de bunăvoinţa Convenţiei.

— Clavain trebuie să însemne foarte mult pentru voi.

Remontoire se întoarse la consola de comandă şi degetele lui dansară din nou ca ale unui maestru pianist.

— Da, el înseamnă foarte mult pentru noi, dar încă şi mai important este ceea ce are în cap.

Scorpio reflectă asupra poziţiei în care se afla şi instinctele de supravieţuire îi intrară în acţiune cu obişnuita lor eficienţă nemiloasă, aşa cum se întâmpla mereu în momentele de criză personală. Cândva fusese Quail, acum era un Agregat cu aspect fragil, dar care deţinea puterea să-l ucidă doar cu gândul. Avea toate motivele să creadă că ameninţarea lui Remontoire fusese sinceră şi că l-ar fi predat Convenţiei dacă nu coopera. Întrucât nu dispunea de nicio oportunitate de a-l alerta pe Lasher despre revenirea sa, ar fi fost ca şi mort dacă s-ar fi întâmplat aşa. Dar, dacă-l ajuta pe Remontoire, şi-ar fi putut măcar prelungi arestul. Poate că Remontoire spusese adevărul când zisese că va fi eliberat. Însă chiar dacă Agregatul minţise – deşi Scorpio nu credea asta –, tot ar fi existat destule oportunităţi ca să-l contacteze pe Lasher şi să evadeze într-un final. Părea genul de ofertă pe care ar fi trebuit să fii nebun s-o refuzi. Chiar dacă însemna, cel puţin deocamdată, să lucreze cu cineva pe care el îl considera încă om.

— Trebuie să fii disperat, rosti hiperporcul.

— Poate că sunt, spuse Remontoire. În acelaşi timp, nu cred realmente că asta-i treaba ta. Aşadar – o să faci ce ţi-am cerut?

— Dacă refuz…

Remontoire surâse.

— Atunci nu va mai fi nevoie să donez un cadavru.

Cam o dată la opt ore, Antoinette deschidea uşa ecluzei atât cât să-i dea apă şi mâncare. Clavain lua recunoscător ce-i aducea femeia, amintindu-şi să-i mulţumească şi să nu trădeze nici cel mai mic resentiment pentru că-l ţinea încă

prizonier. Era suficient că-l salvase şi că-l ducea la autorităţi. Bănuia că, în locul ei, el ar fi fost încă şi mai puţin încrezător, mai ales fiindcă ştia de ce era capabil un Agregat. Era mult mai puţin prizonierul femeii decât credea ea.

Întemniţarea lui continuă o zi. Clavain simţi podeaua vibrând şi înclinându-se sub tălpile lui, la modificările patternului de acceleraţie al navei, iar când Antoinette apăru în uşă, îi confirmă, înainte să-i dea alt bulb cu apă şi un baton nutritiv, că se aflau în drum spre Centura Ruginită.

— Pentru ce au fost schimbările de acceleraţie? întrebă el, îndepărtând ambalajul batonului. Am fost în pericol de intersectare cu activităţi militare?

— Nu tocmai.

— Atunci?

— Din cauza ielelor.

Femeia îi zărise probabil nedumerirea de pe chip, deoarece urmă:

— Piraţi, bandiţi, briganzi, tâlhari – oricum vrei să le spui. Nişte scursuri nenorocite date dracului.

— N-am auzit niciodată de ei.

— Nici n-ai fi avut cum să auzi de ei, decât dacă ai fi fost un trader care încearcă să-şi câştige cinstit existenţa.

Bărbatul mestecă din baton.

— Ai zis asta aproape serioasă.

— Fii atent aici – şi eu mai ocolesc legile când şi când, dar nu mai mult. Însă căcănarii ăştia… pe lângă ceea ce fac ei, acţiunea cea mai ilegală pe care am comis-o eu vreodată seamănă cu… nu ştiu, cu o violare minoră de andocare.

— Şi aceste… iele au fost tot traderi, bănuiesc, aşa-i?

Antoinette aprobă din cap.

— Până când şi-au dat seama că-i mai uşor să fure mărfurile de la unii ca mine, decât să le transporte ei înşişi.

— Şi până acum n-ai mai avut niciodată treabă direct cu ei?

— Ba da, în câteva ocazii. Toţi cei care transportă ceva în Centura Ruginită sau în vecinătatea ei au fost urmăriţi de iele cel puţin o dată. În mod normal, ne lasă în pace. *Pasărea* este destul de rapidă, aşa că nu-i o ţintă uşoară pentru o andocare forţată. Şi mai avem şi alte mijloace de intimidare.

Clavain încuviinţă cu înţelepciune, gândindu-se că ştia exact la ce se referea femeia.

— Iar acum?

— Am fost urmăriţi. Două iele s-au ţinut o oră după noi, la o zecime de secundă-lumină. Treizeci de mii de kilometri. Aici asta-nseamnă o aruncătură de băţ. Dar am scăpat de ele.

Clavain sorbi din bulbul pentru băut.

— Vor reveni?

— Nu ştiu. Nu-i normal să le întâlnim aşa departe de Centura Ruginită. Aproape c-aş zice…

Bărbatul arcui o sprânceană.

— Ce? Că aş avea eu vreo legătură cu asta?

— A fost doar o idee.

— Uite atunci altă idee. Tu ai făcut ceva neobişnuit şi periculos: ai traversat un spaţiu ostil. Din punctul de vedere al ielelor, asta poate însemna că ai o încărcătură valoroasă, ceva care să merite interesul lor.

— Poate să fie asta, da.

— Jur că eu n-am nicio legătură.

— Nici nu m-am gândit că ai avea – mai exact nimic intenţionat. Dar în zilele astea se-ntâmplă o mulţime de chestii ciudate.

El sorbi iarăşi din bulb.

— Ia povesteşte-mi.

Îl lăsară să iasă din ecluză după alte opt ore. Atunci Clavain îl putu vedea pentru prima dată ca lumea pe bărbatul căruia Antoinette îi spunea Xavier. Era un individ deşirat, cu faţă plăcută, voioasă, şi cu păr negru strălucitor, tuns castron, care strălucea albăstrui sub lămpile din *Pasărea-Furtunii.* Clavain estimă că era cu

zece-cincisprezece ani mai vârstnic decât femeia, totuşi era pregătit să creadă că estimarea lui putea fi extrem de greşită şi că Antoinette era mai mare. În rest însă, era sigur că niciunul dintre ei nu se născuse cu mai mult de câteva decenii în urmă.

Când ecluza se deschise, Clavain văzu că ambii purtau costume spaţiale, cu căştile prinse la centuri. Xavier se opri în pragul uşii şi ridică mâna spre el.

— Scoate-ţi costumul. După aceea poţi să intri în navă.

Clavain încuviinţă din cap şi se supuse. Dezbrăcarea costumului era stângace în spaţiul limitat al ecluzei – ar fi fost stângace oriunde –, dar izbuti să termine în cinci minute şi rămase în combinezonul termic mulat pe corp.

— Să înţeleg că acum mă pot opri?

— Da.

Xavier se dădu în lături şi-l lăsă să intre în nava propriu-zisă. Se găseau în acceleraţie, aşa că putea să umble. Tălpile combinezonului păşiră pe podeaua metalică antiderapantă.

— Mulţumesc, rosti Clavain.

— Nu-mi mulţumi mie, ci ei.

— Xavier crede, spuse Antoinette, că ar fi trebuit să rămâi în ecluză până ajungem la Centura Ruginită.

— Nu-l învinuiesc pentru asta.

— Dar dacă-ncerci ceva… zise Xavier.

— Am înţeles. Veţi depresuriza toată nava, iar eu voi muri fiindcă n-am costum. Este foarte bine gândit, Xavier. Este exact ce aş fi făcut eu în situaţia ta. Dar pot să vă arăt ceva?

Cei doi schimbară priviri.

— Ce să ne arăţi? întrebă Antoinette.

— Duceţi-mă înapoi în ecluză, apoi închideţi uşa.

Făcură aşa cum le ceruse. Clavain aşteptă ca feţele să le apară în dreptul hubloului, după care se apropie mult de uşă, până când capul îi ajunse la numai câţiva centimetri de mecanismul de încuiere şi de panoul lui de comandă. Miji ochii şi se concentra, apelând rutine neurale pe care nu le mai utilizase de mulţi ani. Implanturile îi detectară

câmpul electric generat de circuitele încuietorii, suprapunând un labirint de neon de căi curgătoare peste imaginea vizuală a panoului. Înţelese logica încuietorii şi văzu ce trebuia făcut. Implanturile începură să genereze propriul lor câmp, mai puternic, suprimând unele fluxuri de curent şi amplificându-le pe altele. El vorbea cu încuietoarea, interfaţând cu sistemul ei de comandă.

Îşi pierduse dexteritatea practică, dar şi aşa fu aproape copilăros de simplu să obţină ce dorea. Încuietoarea clicăi. Uşa glisă şi se deschise, dezvăluindu-i pe Antoinette şi Xavier care-l priveau cu feţe îngrozite.

— Purjează-l în spaţiu, rosti Xavier. Imediat!

— Stai aşa, rosti Clavain şi ridică braţele. Demonstraţia asta a avut un singur motiv: să vă arăt cât de uşor mi-ar fi fost s-o fac şi mai devreme. Aş fi putut evada oricând aş fi vrut. Dar n-am făcut-o. Asta înseamnă că puteţi avea încredere în mine.

— Înseamnă că ar trebui să te omorâm acum, replică Xavier, înainte să încerci altceva şi mai rău.

— Te asigur că, dacă mă omorâţi, veţi comite o greşeală teribilă. Aici nu este vorba doar despre mine.

— Asta-i cea mai bună apărare pe care ne-o poţi oferi? pufni Xavier.

— Dacă realmente consideraţi că nu puteţi avea încredere în mine, sudaţi-mă într-o cutie, zise Clavain. Lăsaţi-mi posibilitatea de a respira şi puţină apă şi voi supravieţui până la Centura Ruginită. Dar, vă rog, nu mă omorâţi.

— Mie mi se pare că vorbeşte serios, Xave, spuse Antoinette.

Xavier răsufla apăsat şi Clavain îşi dădu seama că bărbatului continua să-i fie teribil de frică de ce ar fi putut el face.

— Să ştii că nu poţi să ne meştereşti prin creiere, rosti Xavier, fiindcă niciunul n-avem implanturi.

— Nici nu mă gândisem la aşa ceva.

— Şi nici prin navă nu-ţi poţi face de cap, adăugă femeia. Ai avut noroc cu ecluza asta, dar multe dintre sistemele

esenţiale de zbor sunt optoelectronice.

— Ai dreptate, încuviinţă Clavain şi deschise palmele. Pe acelea nu le pot atinge.

— Cred că va trebui să ne-ncredem în el, zise Antoinette.

— Bine, dar dacă încearcă măcar...

Xavier se opri şi se uită spre Antoinette. Auzise ceva.

Clavain auzise şi el – de undeva din navă răsuna un piuit aspru şi repetat.

— Alertă de proximitate, şuieră femeia.

— Iele, spuse Xavier.

Clavain îi urmă prin măruntaiele metalice zdrăngănitoare ale navei, până ajunseră la o punte de zbor. Cele două siluete în costume spaţiale i-o luară înainte, legându-şi centurile de siguranţă în cuşete de acceleraţie masive, cu aspect foarte vechi. În timp ce căuta un loc de care să se fixeze, Clavain examină interiorul punţii. Deşi, din punctul de vedere al capacităţilor, al funcţionalităţii şi al eleganţei tehnologice, nava era complet diferită de o corvetă sau de *Mătrăguna,* nu avea dificultăţi în orientare. Era uşor după ce ai trecut prin atâtea secole de designuri de nave şi ai văzut atâtea cicluri de creştere şi decădere tehnologică. Era pur şi simplu o chestiune de ştergere de praf a memoriilor corespunzătoare.

— Uite-i! zise Antoinette împungând cu un deget spre sfera radar. Doi nemernici, la fel ca înainte.

Vorbea încet, intenţionând în mod evident să fie auzită doar de Xavier.

— Douăzeci şi opt de mii de kilometri, răspunse bărbatul cu acelaşi glas murmurat, privind peste umărul ei la cifrele indicatorului de distanţă care se rostogoleau rapid. Se apropie cu... cincisprezece kilometri pe secundă, pe o traiectorie de intercepţie aproape perfectă. În curând vor începe să încetinească, pentru apropierea finală şi andocarea forţată.

— Aşadar, vor fi aici în... cât timp? zise Clavain şi rulă câteva cifre prin minte. Treizeci-patruzeci de minute?

Xavier îl privi cu o expresie ciudată pe chip.

— Cine te-a-ntrebat?

— Am crezut că s-ar putea să preţuiţi opiniile mele în această privinţă.

— Ai mai avut de-a face cu iele în trecut?

— Cred că până acum câteva ore nici nu auzisem de ele.

— Atunci n-o să fii de mare ajutor, nu?

Antoinette interveni cu blândeţe.

— Xave… *tu* cât timp crezi că mai avem până să ajungă la noi?

— Presupunând obişnuitul pattern de apropiere şi toleranţele de decelerare… treizeci… treizeci şi cinci de minute.

— Deci Clavain n-a fost tocmai departe.

— S-a nimerit să ghicească.

— De fapt, n-a fost tocmai „ghiceală”, rosti Clavain, trăgând o clapetă din perete şi fixându-se de ea. Poate că n-am mai avut de-a face cu iele în trecut, dar în mod cert am avut de-a face cu scenarii de apropiere şi de abordaj ale unor forţe ostile.

Decisese că cei doi puteau să nu ştie că el fusese de multe ori forţa ostilă dinapoia abordajului.

— Bestie, rosti Antoinette ridicând glasul, eşti pregătită cu patternurile de eschivare pe care le-am rulat anterior?

— Micuţă Domnişoară, rutinele relevante sunt încărcate şi pregătite pentru execuţie imediată. Există totuşi o problemă deloc neglijabilă.

Antoinette suspină.

— Să aud.

— Marjele noastre de consum de combustibil sunt deja minime. Patternurile de eschivare ne consumă masiv din rezerve.

— Ne-a mai rămas suficient ca să încercăm încă unul şi totuşi să ajungem în Centură înainte să înceapă dezastrul?

— Da, Micuţă Domnişoară, dar cu foarte…

— Da, da, da.

Mâinile înmănuşate ale lui Antoinette erau deja pe comenzi, pregătite să execute manevrele feroce care

urmau să le convingă pe iele să nu-şi mai bată capul cu cargobotul lor.

— N-o face, zise Clavain.

Xavier îl privi cu o expresie de dispreţ pur.

— Poftim?

— Am zis să n-o facă. Puteţi presupune că sunt aceleaşi iele ca înainte. V-au văzut deja patternurile de eschivare, aşa că vă ştiu cu exactitate capacităţile. Poate că au căzut pe gânduri prima dată, dar nu puteţi fi siguri că n-au decis deja că riscul merită.

— Nu-l asculta… spuse Xavier.

— Nu veţi face altceva decât să ardeţi combustibil de care s-ar putea să aveţi nevoie mai târziu. Nu va conta absolut deloc. Credeţi-mă, am bătut drumul ăsta de o mie de ori, în cam tot atâtea războaie.

Antoinette îl privi întrebător.

— Şi ce dracu' vrei să fac? Să stau pe loc şi s-o-nghit?

El clătină din cap.

— Mai devreme ai menţionat alte mijloace de intimidare. Am avut impresia că ştiam la ce te referi.

— Ah, nu!

— Antoinette, trebuie să aveţi arme. În vremurile astea, ar fi prostesc să nu aveţi aşa ceva.

CAPITOLUL 19

Clavain nu ştiu dacă să râdă ori să plângă, când văzu armele şi-şi dădu seama cât de vechi şi de ineficiente erau comparativ cu armamentul cel mai vechi şi cu capacitate minimă de distrugere al unei corvete Agregate sau al unui corsar demarhist. În mod evident, fuseseră înjghebate din câteva secole de vânzări de mărfuri pe piaţa neagră, mai mult pe baza aspectului elegant şi sumbru, decât a distrugerilor pe care le puteau cauza realmente. Pe lângă mâna de arme de foc stocate în interiorul navei în vederea respingerii unui abordaj, majoritatea armamentului se găsea înapoia unor trape ascunse în carcasă ori în compartimente dorsale sau ventrale despre care Clavain bănuise anterior că deţineau echipamente de comunicaţii sau matrice de senzori. Armele nu erau nici măcar funcţionale în totalitate. Cam o treime din ele nu funcţionaseră niciodată, se defectaseră ori epuizaseră muniţia sau sursa de combustibil de care aveau nevoie.

Ca să capete acces la armament, Antoinette deschisese o trapă mascată din podea. O coloană metalică groasă se ridică lent dinăuntru, depliind braţe de comandă şi dispozitive de afişaj. O diagramă a *Păsării* se rotea într-o sferă, cu armele active pulsând roşiatic. Erau conectate în reţeaua principală de avionică prin poteci de date roşii, şerpuite. Alte sfere şi afişaje de pe consola principală arătau volumul de spaţiu din imediata apropiere a navei la diferite amplificări. La amplificarea mai mică, ielele erau vizibile ca pete neclare de ecouri radar ce se apropiau încetişor de cargobot.

— Cincisprezece mii de kilometri, anunţă Antoinette.

— Eu tot cred c-ar trebui să recurgem la patternuri de eschivare, murmură Xavier.

— Consumaţi combustibilul când va fi nevoie, zise Clavain. Nu mai devreme. Antoinette, armamentul este desfăşurat?

— Tot ce avem.

— Perfect. Pot să te-ntreb de ce n-ai vrut să-l desfăşori mai devreme?

Femeia tastă comenzi, finisând desfăşurarea armelor, realocând fluxurile de date prin părţi mai puţin congestionate ale reţelei.

— Motivele sunt două. Primul: este un delict ce se pedepseşte cu moartea dacă te gândeşti măcar să instalezi armament într-o navă civilă. Al doilea: toate armele astea frumoase pot fi exact motivaţia finală pentru ca ielele să vină şi să ne jefuiască.

— Nu se va ajunge la asta. Dacă aveţi încredere în mine.

— În tine, Clavain?

— Lăsaţi-mă să operez eu armele.

Antoinette îl privi pe Xavier.

— Nici vorbă de aşa ceva.

Clavain se lăsă pe spate şi încrucişă braţele.

— În cazul ăsta, ştiţi unde să mă găsiţi dacă aveţi nevoie de mine.

— Foloseşte patternul... începu Xavier.

— Nu.

Femeia apăsă pe ceva.

Clavain simţi cum întreaga navă începu să huruie.

— Ce-a fost asta?

— Un foc de avertisment, răspunse ea.

— Perfect. Şi eu aş fi procedat la fel.

Focul de avertisment fusese probabil un obuz, un cilindru de hidrogen în fază-spumă, accelerat la zeci de kilometri pe secundă în ţeava butucănoasă a unei arme electromagnetice. Clavain ştia totul despre hidrogenul în fază-spumă; era una dintre armele principale rămase în arsenalul demarhist acum, când ei nu mai puteau manipula antimateria în cantităţi utile din punct de vedere militar.

Demarhiştii extrăgeau hidrogenul din nucleele oceanice ale gigantelor gazoase. În condiţii de presiune şocantă, hidrogenul tranzita într-o stare metalică cumva similară mercurului, însă de mii de ori mai densă. De obicei, starea aceea metalică era instabilă: dacă presiunea restrictivă dispărea, hidrogenul revenea la un gaz de densitate

redusă. Pe de altă parte, faza-spumă era doar cvasi-stabilă; printr-o manipulare corectă, hidrogenul putea rămâne în starea metalică chiar dacă presiunea externă se reducea cu multe ordine de magnitudine. Ambalate în obuze şi gloanţe, muniţiile în fază-spumă erau concepute să-şi păstreze stabilitatea până în momentul impactului, după care explodau catastrofic. Armele în fază-spumă erau utilizate fie ca dispozitive distructive în sine, fie ca factori de iniţiere pentru bombele de fisiune/fuziune.

Antoinette avea dreptate, gândi Clavain. Poate că tunul cu obuze în fază-spumă era o antichitate în termeni militari, dar simpla idee că poţi deţine o asemenea armă era suficientă pentru a te trimite spre o moarte neurală ireversibilă.

Zări pata de licurici a obuzului târându-se peste distanţa care-i despărţea de navele-pirat ce se apropiau şi ratându-le cu numai câteva zeci de kilometri.

— Nu se opresc, anunţă Xavier după câteva minute.

— Câte obuze mai ai? întrebă Clavain.

— Unul, răspunse Antoinette.

— Păstrează-l. Sunteţi prea departe acum. Ei pot să identifice obuzul pe radar şi să se ferească de el înainte de a-i lovi.

Se desprinse de pe clapeta rabatată din perete şi străbătu puntea pe lungime până ajunse imediat în spatele lui Xavier şi al lui Antoinette. Profitând de ocazie, examină mai atent armamentul, evaluându-i mintal funcţionalitatea.

— Ce altceva mai ai?

— Două lasere excimer de un gigawatt, zise Antoinette. Un boser Breitenbach de trei milimetri, cu precursor proton-electron. Două tunuri cu obuze de rază mică de acţiune de stare solidă, cu rată de tragere în domeniul megahertzilor. Un graser cu impulsuri în cascadă de unică folosinţă, de a cărui putere nu mai sunt sigură.

— Probabil o jumătate de gigawatt. Ce-i aceea?

Clavain arătă unica armă activă pe care femeia n-o descrisese.

— Aia? O glumă proastă. O mitralieră Gatling.

Clavain încuviinţă din cap.

— Ba nu, este bună. Nu desconsidera mitralierele Gatling – au utilizările lor.

— Detectez jeturi de reacţie inverse, rosti Xavier. Dopplerul spune că ielele încetinesc.

— I-am speriat? întrebă Clavain.

— Îmi pare rău, dar nu; asta pare exact o apropiere standard a ielelor, replică Xavier.

— Rahat! zise Antoinette.

— Nu faceţi nimic până nu se mai apropie, zise Clavain. Până nu se apropie mult. Nu vor trage în voi, fiindcă nu vor să rişte să vă strice marfa.

— O să-ţi reamintesc sfatul ăsta după ce ne vor reteza gâtul la toţi, spuse Antoinette.

Clavain arcui o sprânceană.

— Aşa procedează?

— De fapt, asta-i spre partea umană a gamei.

Următoarele douăsprezece minute fură printre cele mai încordate pe care şi le putea aminti Clavain. Înţelegea perfect cum se simţeau gazdele lui şi era de acord cu instinctul lor de a trage în inamic. Ar fi fost însă o acţiune sinucigaşă. Armele cu fascicul aveau energia prea mică pentru a garanta distrugerea, iar cele cu proiectile erau prea lente ca să fie eficiente, decât doar de pe o rază foarte mică. În cazul cel mai bun, ar fi putut să nimicească o navă, dar nu două simultan. În acelaşi timp, Clavain se întrebă de ce ielele nu ţinuseră seama de avertismentul de mai devreme. Antoinette le expediase destule indicii că jefuirea imaginarei ei încărcături n-ar fi fost deloc uşoară. Clavain s-ar fi aşteptat ca piraţii să decidă să-şi reducă pierderile şi să treacă la alte ţinte, mai puţin iuţi şi mai puţin înarmate. Dar potrivit femeii, era deja neobişnuit ca ielele să pătrundă atât de adânc în zonă.

Când ajunseră la mai puţin de o sută de kilometri, cele două nave inamice încetiniră şi se despărţiră; una dintre ele ocoli spre emisfera opusă înainte de a-şi relua înaintarea. Clavain studie imaginea amplificată a navei celei mai apropiate. Era înceţoşată – instrumentele optice

ale *Păsării* nu erau de calitate militară –, dar suficientă ca să alunge orice îndoieli pe care le-ar fi putut avea despre identitatea ei: un vehicul civil subţiat la mijloc ca o viespe, ceva mai mic decât *Pasărea,* dar negru ca noaptea şi presărat cu gheare pentru abordaj şi armament sudat de fuzelaj. Însemnele ca nişte cioburi de neon de pe carcasă sugerau cranii şi dinţi de rechin.

— De unde vin? se interesă el.

— Nu ştie nimeni, răspunse Xavier. De undeva din zona Centura Ruginită/Yellowstone, dar mai mult de atât... nimeni n-are habar.

— Şi autorităţile îi tolerează pur şi simplu?

— Autorităţile nu pot face absolut nimic. Nici demarhiştii, nici Convenţia Ferrisville. De aceea toţi sunt atât de speriaţi de iele.

Xavier îi făcu cu ochiul.

— Îţi zic, chiar dacă o s-ajungeţi voi la conducere, nu va fi simplu cât timp ielele continuă să acţioneze.

— Din fericire, este cu totul improbabil să fie problema mea, spuse Clavain.

Cele două nave se apropiau încet, prinzând *Pasărea* între ele. Imaginile optice deveniră mai clar definite, permiţându-i lui Clavain să distingă puncte slabe şi tari şi să estimeze capacitatea armelor inamice. Zeci de scenarii i se perindau prin minte. Când distanţa se reduse la şaizeci de kilometri, încuviinţă din cap şi rosti încet şi calm:

— Bun, ascultaţi cu atenţie. De la depărtarea asta, aveţi o şansă de a cauza nişte avarii, dar numai dacă mă ascultaţi şi procedaţi exact cum vă spun eu.

— Cred c-ar trebui să-l ignorăm, zise Xavier.

Clavain îşi umezi buzele.

— Da, puteţi face asta, însă atunci veţi muri. Antoinette, vreau să setezi următorul pattern de tragere, dar fără să clinteşti niciuna dintre arme până nu spun eu. Poţi pune prinsoare că ielele ne au în vizoare şi că se uită la tot ce facem.

Femeia îl privi, apoi încuviinţă, cu degetele ridicate deasupra comenzilor consolei de arme.

— Spune!

— Loveşti nava din tribord cu un impuls excimer de două secunde, cât mai aproape de mijloc. Acolo există un grup de senzori pe care vrem să-l distrugem. În acelaşi timp, foloseşti tunul cu obuze cu tragere rapidă spre nava din babord – să zicem, o salvă de un megahertz cu durata de o sută de milisecunde. Asta nu-i va ucide, dar le va avaria clar rackul de lansatoare şi probabil că va îndoi şi braţele ghearelor de abordaj. În tot cazul, va provoca un răspuns, iar asta-i bine.

— Aşa să fie oare?

Femeia programa deja patternul de tragere.

— Da. Vezi unghiul sub care se menţine? În clipa de faţă, este într-o postură defensivă, pentru că armele ei principale sunt delicate; după ce le-a desfăşurat, nu vrea să le aducă în câmpul nostru de foc până nu poate garanta lovirea ţintei. Şi va crede că noi am atacat mai întâi cu armamentul nostru greu.

Antoinette se lumină la faţă.

— Ceea ce nu-i adevărat.

— Exact. Atunci o să-i lovim – ambele nave – cu Breitenbachul.

— Şi graserul de unică utilizare?

— Nu încă. Este atuul nostru de rază medie şi nu vrem să-l folosim până nu vom fi într-un pericol mult mai mare.

— Şi mitraliera Gatling?

— O vom ţine pentru desert.

— Sper că nu faci mişto de noi, îl avertiză Antoinette.

Clavain zâmbi larg.

— Şi eu sper sincer că nu fac mişto de voi.

Cele două nave îşi continuară apropierea. Acum erau vizibile prin ferestrele cabinei: puncte negre ce pulsau ocazional jeturi albe sau violete de direcţionare. Punctele crescură şi deveniră aşchii. Aşchiile căpătară forme mecanice, până când Clavain putu distinge destul de clar configuraţiile ca de neon ale navelor piraţilor. Însemnele fuseseră activate doar pe parcursul apropierii finale; în momentul acela, pentru că trebuiau să corijeze viteza prin

rafale ale jeturilor, nu mai exista posibilitatea de a rămâne camuflate în bezna spaţiului. Însemnele existau pentru a inspira frică şi panică, aşa cum fuseseră hârca şi oasele încrucişate ale piraţilor din vechime.

— Clavain…

— Antoinette, în aproximativ patruzeci şi cinci de secunde. Dar nicio clipă mai devreme. Ai înţeles?

— Sunt îngrijorată.

— Este firesc. Nu înseamnă că vei muri.

Clavain simţi nava vibrând din nou. Aproape aceeaşi mişcare pe care o percepuse anterior, când fusese tras obuzul cu fază-spumă ca foc de avertisment. Însă acum fusese mai intensă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Antoinette se încruntă.

— Eu n-am…

— Xavier? se răsti Clavain.

— Nu eu, frate. Trebuie să fi fost…

— Bestie! ţipă Antoinette.

— Cineva îşi cere scuze, Micuţă Domnişoară, dar un…

Clavain înţelese că nava decisese să tragă cu tunul cu obuze de megahertzi. O făcuse asupra navei-pirat din babord, aşa cum specificase el, dar mult prea devreme.

Pasărea se zgâlţâi din nou. Consola cu comenzi de pilotare se aprinse cu blocuri întregi de leduri roşii, pâlpâitoare. O sirenă începu să zbiere. Clavain simţi un curent de aer, apoi auzi imediat izbiri succesive şi rapide de pereţi despărţitori.

— Tocmai am încasat o lovitură, raportă Antoinette. În mijlocul navei.

— Sunteţi în rahat, zise Clavain.

— Mulţumesc. De asta mi-am dat seama şi eu.

— Loveşte piraţii din tribord cu…

Pasărea vibră iarăşi; de data asta jumătate din luminile de pe consolă se stinseră complet. Clavain bănui că fuseseră izbiţi de un obuz penetrant cu focos cu impuls electromagnetic. Prin urmare, afirmaţia lui Antoinette că toate sistemele esenţiale erau rutate prin căi

optoelectronice nu era nici pe departe adevărată.

— Clavain… se întoarse femeia, privindu-l speriată. Nu pot acţiona laserele excimer…

— Încearcă altă rutare.

Degetele ei acţionară comenzile consolei şi Clavain văzu cum pânza de păianjen a conexiunilor de date suferă mutaţii când ea expedie datele pe căi diferite. Nava se mai cutremură o dată. Clavain se aplecă puţin şi privi prin fereastra de la babord. Nava-pirat îşi încetinea apropierea printr-o rafală continuă de jet inversat. Putea vedea cum se depliau gheare şi elemente de agăţare şi prindere, care se articulau din carcasă aidoma membrelor cu ghimpi şi spini ale unei insecte negre şi complicate ce tocmai ieşea dintr-un cocon.

— Mai repede, spuse Xavier privind-o pe femeie.

— Antoinette, rosti Clavain cu glasul cel mai calm pe care-l putea găsi. Dă-mi voie să mă ocup eu. Te rog.

— Ce rahat…

— Dă-mi voie să mă ocup eu.

Femeia răsuflă adânc cinci-şase secunde, privindu-l în tăcere, după care desfăcu harnaşamentul de siguranţă şi părăsi scaunul. Clavain încuviinţă din cap şi se strecură pe lângă ea, instalându-se lângă consola armelor.

Deja se familiarizase cu ea. Până când mâinile lui atinseră comenzile, implanturile începuseră să-i accelereze rata subiectivă a conştiinţei. În jur, totul avea lentoarea gheţarilor, atât expresiile de pe chipurile gazdelor lui, cât şi pulsaţiile mesajelor de avertizare de pe consola de comenzi. Până şi mâinile i se mişcau parcă prin melasă, iar decalajul dintre expedierea unui semnal nervos şi răspunsul mâinilor sale devenea considerabil. Era însă obişnuit cu asta. O mai făcuse, de prea multe ori, şi compensa în mod reflex răspunsurile ca de melc ale corpului său.

Când rata conştiinţei îi deveni de cincisprezece ori mai rapidă decât cea normală, astfel încât fiecare secundă i se părea că durează de fapt cincisprezece secunde, Clavain îşi impuse un plafon de calm detaşat. O secundă însemna

mult în război, iar cincisprezece secunde, încă şi mai mult. În cincisprezece secunde puteai să faci multe şi puteai să te gândeşti la multe.

Acum! Începu să seteze căi optime de comandă pentru armele rămase. Plasa de păianjen suferi mutaţii şi se reconfigură. Clavain exploră mai multe soluţii posibile, silindu-se să n-o accepte decât pe cea mai bună. Găsirea aranjamentului perfect de fluxuri de date putea dura două secunde reale, dar acela avea să fie un timp bine cheltuit. Se uită la sfera radar pe rază mică şi-l amuză să vadă că ciclul ei de actualizare semăna acum cu bătaia lentă a unei inimi imense.

Aşa! Recâştigase controlul tunurilor excimer. Tot ce-i mai trebuia era o strategie revizuită pentru a aborda situaţia schimbată. Mintea lui ar fi procesat asta în câteva secunde – câteva secunde reale.

Avea să fie la limită.

Dar credea că putea s-o facă.

Eforturile lui Clavain distruseră una dintre iele şi o avariară grav pe cealaltă. Nava-pirat se grăbi să dispară în beznă, cu configuraţiile de neon licărind spastic ca un licurici scurtcircuitat. După cincizeci de secunde, îi văzură sclipirea jetului de fuziune şi o priviră îndreptându-se, în faţa lor, spre Centura Ruginită.

— Cum să vă faceţi prieteni şi să deveniţi influent, rosti Antoinette privind după nava avariată care se îndepărta.

Jumătate din carcasa ei dispăruse, dezvăluind un haos scheletic de măruntaie din care se înălţau spirale cenuşii de vapori.

— Bravo, Clavain! adăugă ea.

— Mulţumesc, rosti bărbatul. Dacă nu mă înşel grav, în prezent există două motive ca să aveţi încredere în mine. Şi acum, dacă nu vă supăraţi, cred c-o să leşin puţin.

Leşină.

Restul călătoriei se desfăşură fără incidente. Clavain zăcu inconştient opt-nouă ore după lupta cu ielele, în timp ce mintea lui îşi revenea de pe urma chinului unei perioade

prelungite de conştiinţă accelerată. Spre deosebire de Skade, creierul nu-i era construit pentru a funcţiona în felul acela mai mult de una-două secunde reale şi suferise echivalentul unui accident cerebral masiv şi brusc.

Nu existară însă efecte negative de durată şi le câştigase încrederea celor doi. Un preţ pe care era perfect dispus să-l plătească. Pentru tot restul drumului îl lăsară liber să umble prin navă după cum avea chef, iar ceilalţi renunţară treptat la straturile de îmbrăcăminte exterioară. Ielele nu mai reveniră şi *Pasărea* nu întâlni niciun fel de activităţi militare. Clavain continua totuşi să simtă nevoia de a se face util şi, cu acordul lui Antoinette, îl ajută pe Xavier la reparaţii sau la modernizări minore la bord. Cei doi petrecură destule ore înghesuiţi în pasaje strâmte şi ticsite cu cabluri sau examinând straturi de cod-sursă arhaic.

— Nu te pot acuza că n-ai avut încredere în mine, îi spuse Clavain lui Xavier când rămaseră singuri.

— Ţin foarte mult la Antoinette.

— Este evident. Iar ea şi-a asumat un risc uriaş venind aici ca să mă recupereze. Dacă aş fi fost în locul tău, aş fi încercat s-o conving să nu facă nici măcar asta.

— N-o lua în nume personal.

Clavain trecu stilusul peste compadul pe care-l balansa pe genunchi, redirecţionând mai multe căi logice între reţeaua de comenzi şi grupul dorsal pentru comunicaţii.

— N-o iau.

— Dar tu? întrebă Xavier. Ce vei face după ce ajungem în Centura Ruginită?

Clavain înălţă din umeri.

— Depinde de voi. Mă puteţi lăsa unde vă convine. Caruselul New Copenhagen este un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Şi după aceea?

— Mă voi preda autorităţilor.

— Demarhiştilor?

El încuviinţă din cap.

— Deşi ar fi mult prea periculos pentru mine să-i abordez direct, aici, în spaţiul deschis. Trebuie s-o fac prin

intermediul unor terţi, aşa cum este Convenţia.

Xavier aprobă.

— Sper să obţii ceea ce doreşti. Şi tu ţi-ai asumat un risc al naibii de mare!

— Nu-i primul, te asigur.

Clavain făcu o pauză, după care coborî tonul vocii. N-ar fi fost nevoie, deoarece se aflau la zeci de metri de Antoinette, totuşi simţea că trebuie s-o facă.

— Pentru că suntem singuri… zise el. Am vrut să te întreb ceva…

Celălalt se uită la el prin ochelarii de vizualizare a datelor cenuşii şi uzaţi.

— Dă-i drumul.

— Am înţeles că l-ai cunoscut pe tatăl ei şi că te ocupai de reparaţia navei lui pe când trăia.

— Aşa-i.

— Atunci bănuiesc că ştii totul despre navă. Poate chiar mai mult decât Antoinette?

— Ea este un pilot excelent.

Clavain zâmbi.

— Acesta este un mod politicos de a spune că nu-i foarte interesată de aspectele tehnice ale navei?

— Aşa cum n-a fost nici taică-său, răspunse Xavier pe un ton defensiv. Conducerea unei asemenea operaţiuni comerciale prezintă suficiente probleme ca să-ţi mai baţi capul şi cu subrutinele mecanice.

— Înţeleg. Nici eu nu sunt vreun expert, totuşi n-am putut să nu observ că atunci când a intervenit subpersonalitatea…

Nu-şi încheie fraza.

— Ţi s-a părut ciudat.

— A fost cât pe ce să murim din cauza ei, zise Clavain. A tras prea repede, împotriva ordinelor mele directe.

— N-au fost ordine, ci doar recomandări.

— Atunci greşeala îmi aparţine. Ideea este că aşa ceva n-ar fi trebuit să se întâmple. Chiar dacă subpersonalitatea ar deţine un grad de control asupra armelor – iar într-o navă civilă aşa ceva mi s-ar părea neobişnuit, ca să nu

spun mai multe –, n-ar fi trebuit totuşi să fi acţionat fără o comandă directă. Şi în niciun caz n-ar fi trebuit să intre în panică.

Râsetul lui Xavier răsună aspru şi nervos.

— „În panică”?

— Mie aşa mi s-a părut.

Clavain nu putea vedea ochii celuilalt înapoia ochelarilor de date.

— Maşinile nu intră în panică.

— Ştiu. Mai ales subpersonalităţile de nivel-gama, cum este probabil Bestia.

Xavier încuviinţă din cap.

— Atunci nu poate să fi fost panică, nu?

— Bănuiesc că nu.

Clavain se încruntă şi reveni la compad, deplasând stilusul prin ganglionii strălucitori de căi logice, aidoma cuiva care amestecă într-o oală cu spaghete.

Andocară în Caruselul New Copenhagen. Clavain era pregătit să se despartă imediat, dar Antoinette şi Xavier nici nu vrură să audă. Insistară să-i însoţească pentru o masă de despărţire în carusel. După ce se gândi câteva clipe, Clavain aprobă încântat; n-ar fi durat mai mult de două ore şi i-ar fi oferit o şansă utilă de a se aclimatiza înainte de a începe o călătorie solitară despre care îşi imagina că va fi periculoasă. Şi în acelaşi timp simţea că le datora mulţumiri, mai ales după ce Xavier îi îngăduise să ia orice ar fi dorit din garderoba lui.

Clavain era mai înalt şi mai slab, aşa încât avu nevoie de creativitate atât pentru a se îmbrăca, cât şi pentru a nu lăsa impresia că luase ceva preţios. Păstră combinezonul mulat pe corp de sub costumul spaţial şi îmbrăcă o vestă umflată, cu guler înalt, care aducea aproximativ cu genul de jachete gonflabile pe care le purtau piloţii pentru eventualitatea unor amerizări forţate. Găsi o pereche de pantaloni negri largi, care-i ajungeau până la jumătatea fluierelor picioarelor, ceea ce părea teribil, chiar şi cu combinezonul, înainte să descopere o pereche de cizme

negre şi solide, înalte până la genunchi. Când se inspectă într-o oglindă, trase concluzia că părea mai degrabă excentric decât nefiresc, ceea ce bănuia că era un pas în direcţia cea bună. În cele din urmă, îşi scurtă barba şi mustaţa şi îşi aranjă părul, pieptănându-l peste cap, în valuri colilii.

Antoinette şi Xavier îl aşteptau, spălaţi şi cu hainele schimbate. Luară un tren intra-obadă, dintr-o parte în alta a caruselului. Antoinette îi spuse că linia fusese înfiinţată după distrugerea spiţelor; anterior, modul cel mai rapid de deplasare presupunea să urci până la butuc şi apoi să cobori, pe când linia intra-obadă nu putea asigura rute directe. Mergea în zigzag în lungul obezii, cotind şi virând, iar ocazional făcea ocoluri mari spre învelişul habitatului, pentru a evita o valoroasă zonă imobiliară interioară. Când direcţia de călătorie a trenului se schimba faţă de vectorul de rotaţie a caruselului, Clavain simţea cum stomacul i se înnoda şi i se deznoda într-o mulţime de feluri neplăcute. Îi reamintea de intrările navelor în atmosfera marţiană.

Reveni în prezent când trenul ajunse într-o piaţă interioară vastă. Debarcară pe o platformă cu podeaua şi pereţii din sticlă, suspendată la multe zeci de metri deasupra unei panorame uluitoare.

Sub tălpile lor, prova unui vehicul spaţial enorm ieşea prin peretele interior al obezii caruselului. Avea prova boantă, rotunjită, zgâriată, scrijelită şi arsă, cu toate apendicele – module, antene şi spini – rupte complet. Ferestrele carlingii, care descriau un semicerc în jurul polului botului, erau aperturi negre, sparte, ca nişte găvane. În jurul „gulerului” navei, acolo unde întâlnea materialul caruselului, se zărea o spumă cenuşie, congelată – etanşator de urgenţă solidificat, cu textura poroasă a pietrei ponce.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Clavain.

— Un idiot pe nume Lyle Merrick, răspunse scurt Antoinette.

Xavier îşi asumă relatarea evenimentului.

— Asta-i nava lui Merrick, sau ce-a mai rămas din ea.

Era o gabară cu propulsie chimică, una dintre navele cele mai primitive care mai există în Centura Ruginită. Merrick îşi continua afacerile pentru că avea genul de clienţi pe care autorităţile nu i-ar fi suspectat absolut niciodată că şi-ar fi încredinţat mărfurile unei asemenea rable, însă Merrick a dat de bucluc până la urmă.

— A fost acum şaisprezece-şaptesprezece ani, preluă Antoinette povestea. Autorităţile îl urmăreau, încercând să-l silească să le permită accesul la bord pentru a-i inspecta mărfurile. Merrick a încercat să se ascundă – pe faţa îndepărtată a caruselului, exista un puţ pentru reparaţii în care i-ar fi încăput nava –, dar n-a mai izbutit. Ori a pierdut controlul, ori s-a speriat pur şi simplu, cert e că idiotul a intrat direct în obadă.

— Aici vezi numai o părticică din nava lui, îi atrase atenţia Xavier. Restul, care a rămas în urmă, era în principal un rezervor de combustibil. Chiar şi cu cataliză în fază-spumă, tot ai avea nevoie de mult combustibil pentru o propulsie chimică. Când botul a intrat în coliziune, a trecut pur şi simplu prin obada caruselului, deformând-o prin forţa impactului. Lyle a scăpat, dar rezervorul de combustibil a explodat. A rămas un crater uriaş, chiar şi acum.

— Victime? întrebă Clavain.

— Câteva, răspunse Xavier.

— Nu doar câteva, interveni Antoinette, ci de ordinul sutelor.

Îi povestiră că hiperprimate în costume de vid etanşaseră obada şi că numai câteva decese se înregistraseră în rândul echipei de urgenţe. Animalele făcuseră o treabă atât de bună în etanşarea interstiţiului dintre navă şi peretele obezii, încât se decisese că soluţia cea mai sigură ar fi fost să lase restul navei acolo unde se înfipsese. Fuseseră apoi chemaţi designeri costisitori care să remodeleze atrăgător restul incintei interioare.

— Au numit-o „oglindirea intruziunii brutale a navei”, zise Antoinette.

— Mda, încuviinţă Xavier, sau „comentarea accidentului

printr-o serie de gesturi arhitecturale ironice, dar păstrând importanţa spaţială primară a actului transformator în sine”.

— Eu continui să-i consider nişte căcănari plătiţi prea mult, pufni femeia.

— Tu ai avut ideea să venim aici, replică Xavier.

În conul botului navei distruse fusese amenajat un bar şi Clavain sugeră plin de tact să aleagă o poziţie mai puţin centrală. Găsiră o masă într-un colţ, lângă un acvariu uriaş în care bolborosea apa. În interior pluteau calamari ale căror corpuri conice licăreau de reclame.

Un gibon aduse beri şi ei le atacară cu entuziasm, până şi Clavain, care nu avea o pasiune specială pentru alcool. Însă băutura era rece şi înviorătoare, iar el ar fi băut cu plăcere orice în spiritul actualei celebrări. Spera doar să nu strice totul, dezvăluind cât de posomorât se simţea în realitate.

— Aşadar, i se adresă Antoinette, o să ne spui despre ce-i vorba sau o să ne laşi pur şi simplu să ne punem întrebări?

— Ştiţi cine sunt, rosti Clavain.

— Da, răspunse ea privindu-l pe Xavier. Aşa credem. N-ai negat anterior.

— În cazul acesta, ştiţi că am mai dezertat cândva.

— Cu mult timp în urmă, aprobă femeia.

Clavain observă că ea dezlipea cu multă grijă eticheta de pe sticla de bere.

— Uneori mi se pare că a fost ieri. Dar s-a petrecut cu *patru sute* de ani în urmă, plus sau minus vreun deceniu. În majoritatea timpului care a trecut, am fost perfect doritor să-mi servesc concetăţenii. În tot cazul, dezertarea nu este o acţiune pe care s-o tratez cu uşurinţă.

— Atunci ce te-a făcut să te răzgândeşti? întrebă Antoinette.

— Se va întâmpla ceva foarte rău. Nu pot spune exact ce anume, fiindcă nu cunosc toată povestea, dar ştiu destule ca să spun că există o ameninţare, o ameninţare de natură externă, care va însemna un pericol major pentru noi toţi.

Nu doar pentru Agregaţi, nu doar pentru demarhişti, ci pentru noi toţi. Pentru Ultranauţi. Pentru Skyjacki. Chiar şi pentru voi.

Xavier vorbi fără să-şi ridice ochii din bere.

— Şi pe nota asta de optimism...

— N-am vrut să vă stric cheful, dar asta-i situaţia. Există o ameninţare şi toţi suntem în pericol, oricât mi-aş dori eu ca lucrurile să fi stat altfel.

— Ce fel de ameninţare? întrebă Antoinette.

— Dacă informaţiile pe care le-am aflat sunt corecte, este de natură extraterestră. De destulă vreme, noi – mai precis, Agregaţi! – ştim că în univers există entităţi ostile. Şi vreau să spun ostile în mod *activ,* nu doar ocazional periculoase şi impredictibile, ca Jonglerii Minţii sau ca Linţolierii. Şi încă existente, deoarece au reprezentat o ameninţare reală pentru unele dintre expediţiile noastre. Noi le numim „lupii” şi credem că sunt maşini şi că, într-un fel sau altul, abia am început să declanşăm un răspuns din partea lor.

Clavain făcu o pauză, convins acum că obţinuse atenţia tinerelor lui gazde. Nu-l îngrijora că va dezvălui ceea ce, tehnic vorbind, erau secrete ale Agregaţilor; spera ca în foarte scurt timp să le spună exact aceleaşi lucruri autorităţilor demarhiste. Cu cât vestea se răspândea mai repede, cu atât mai bine.

— Şi maşinile acestea...? începu Antoinette. De cât timp ştiţi voi de existenţa lor?

— De destul timp. Ştim de existenţa lupilor de decenii, dar se părea că ei nu ne cauzează niciun fel de dificultăţi pe plan local, cu condiţia ca noi să ne luăm unele precauţii. De aceea am încetat să mai construim nave stelare, pentru că-i atrăgeau ca nişte faruri spre noi. Însă acum am găsit o metodă prin care navele noastre să fie mai silenţioase. În Cuibul-Mamă există o facţiune condusă – sau cel puţin influenţată – de Skade.

— Ai menţionat deja numele ăsta, spuse Xavier.

— Skade mă urmăreşte pe mine. Ea nu vrea să ajung la autorităţi, deoarece ştie cât de periculoase sunt

informaţiile pe care le deţin.

— Şi ce face facţiunea asta?

— Construieşte o flotă pentru exod, îi răspunse Clavain. O flotă pe care am văzut-o şi care este îndeajuns de mare pentru a-i evacua pe toţi Agregaţii din sistemul acesta, fiindcă în esenţă se pregăteşte o evacuare. S-a stabilit că este iminent un atac al lupilor la scară totală – aşa bănuiesc eu cel puţin – şi s-a decis că soluţia cea mai bună este fuga.

— Şi ce-i aşa de aberant în asta? zise Xavier. Şi noi am fi procedat la fel, dacă ar fi însemnat să ne salvăm pielea.

— Poate că da, spuse Clavain simţind o admiraţie stranie pentru cinismul tânărului. Dar mai există o complicaţie. Cu ceva timp în urmă, Agregaţii au construit un arsenal de arme apocaliptice. Nişte arme cu adevărat ale Judecăţii de Apoi, întrucât de atunci nu s-a mai produs niciodată ceva similar. Ele s-au pierdut, însă acum au fost găsite. Agregaţii încearcă să pună mâna pe ele, sperând că vor fi o protecţie suplimentară împotriva lupilor.

— Şi unde sunt? întrebă Antoinette.

— În apropiere de Resurgam, în sistemul Delta Pavonis. Cam la douăzeci de ani de zbor de aici. Cineva – probabil actualul lor proprietar – le-a rearmat şi în felul acesta au emis semnale de autodiagnoză pe care le-am receptat noi. Asta este îngrijorător în sine. Cuibul-Mamă a înfiinţat o forţă de recuperare a armelor şi, perfect logic, au vrut să mă numească pe mine la conducerea ei.

— Stai aşa, îl opri Xavier. V-aţi duce tocmai până acolo doar ca să recuperaţi nişte arme pierdute? N-ar fi mai simplu să construiţi altele noi?

— Agregaţii n-o pot face, răspunse Clavain. Armele respective au fost construite cu foarte mult timp în urmă, în conformitate cu nişte principii date uitării în mod deliberat după terminarea lor.

— Mi se pare cam dubios.

— N-am afirmat nicio clipă că aş cunoaşte toate răspunsurile, replică Clavain.

— Bun. Presupunând acum că armele acestea ar exista

cu adevărat, care ar fi pasul următor?

Clavain se apleca mai mult spre cei doi, ţinând berea între palme.

— Forţa de recuperare nu-şi va opri misiunea, chiar dacă nu mă mai are pe mine. Scopul dezertării mele este de a-i convinge pe demarhişti sau pe oricine dispus să asculte că trebuie să ajungă primii acolo.

Xavier o privi pe Antoinette.

— Aşadar, vei avea nevoie de cineva cu o navă şi poate de nişte arme. De ce nu te duci direct la Ultranauţi?

Clavain zâmbi obosit.

— Tocmai de la Ultranauţi trebuie să încercăm să luăm armele. Nu vreau să complic lucrurile mai mult decât sunt deja.

— Multă baftă! zise Xavier.

— Da?

— Păi, o să cam ai nevoie.

Clavain aprobă din cap şi ridică sticla.

— În cazul ăsta, toastez pentru mine!

Antoinette şi Xavier îi imitară gestul.

— Pentru tine, Clavain!

După ce ieşiră din bar, Clavain se despărţi de ei, rugându-i doar să-i indice trenul-obadă pe care trebuia să-l ia. La intrarea în Caruselul New Copenhagen nu existaseră formalităţi vamale, însă, potrivit spuselor lui Antoinette, dacă dorea să plece în alt punct din Centura Ruginită, trebuia să treacă printr-o verificare de securitate. Asta îi convenea de minune; nu se putea gândi la o cale mai bună prin care să se prezinte autorităţilor. Avea să fie examinat şi sondat şi avea să i se stabilească identitatea de Agregat. Alte teste urmau să dovedească mai presus de orice îndoială că era într-adevăr persoana care susţinea că este, pentru că ADN-ul lui, în general nemodificat, avea să-l definească drept om născut pe Pământ în secolul XXII. După aceea Clavain nu mai avea o idee reală despre ce se putea întâmpla. Spera ca răspunsul să nu fie execuţia lui imediată, totuşi era o reacţie pe care nu putea s-o elimine

complet din calcul. Nădăjduia doar că va fi în stare să-şi prezinte esenţa mesajului înainte de a fi prea târziu.

Antoinette şi Xavier îi arătară ce tren-obadă să ia şi se asigurară că avea bani destui pentru bilet. Flutură din braţ spre ei când trenul porni din gară şi ruina ponosită a navei lui Lyle Merrick dispăru înapoia curburii line a habitatului.

Clavain închise ochii şi-şi reglă rata conştiinţei la raportul trei la unu, furând câteva momente de calm înainte de a ajunge la destinaţie.

CAPITOLUL 20

Thorn fusese pregătit să se certe cu Vuilleumier, dar ea îi acceptase dorinţele cu o uşurinţă surprinzătoare. Îl anunţă că asta nu însemna că ar fi privit altfel decât cu îngrijorare ideea plonjării în centrul activităţii Inhibitorilor din jurul lui Roc, totuşi dorea ca bărbatul să creadă că ea era complet sinceră în privinţa ameninţării. Şi dacă unica modalitate de a-l convinge era să-l lase să vadă totul din apropiere, atunci avea să-i satisfacă dorinţele.

— Dar să nu uiţi nicio clipă că este o acţiune foarte periculoasă. Acum ne găsim în teritoriu necartografiat.

— Inchizitoare, n-aş zice că până acum am fi fost în siguranţă. Puteam fi atacaţi în orice clipă. În ultimele ore am fost de altfel în raza de bătaie a unor arme *umane,* nu-i aşa?

Nava care semăna cu un cap de şarpe cobora spre pătura superioară a atmosferei gigantei gazoase. Traiectoria avea să-i ducă aproape de punctul de impact al unuia dintre tuburile extrudate, la numai o mie de kilometri de aerul torturat din jurul zonei de coliziune care semăna cu un ochi. Senzorii lor nu puteau distinge nimic sub haosul acela, doar o senzaţie vagă că tubul continua să se afunde mai mult în Roc, neafectat de impact.

— Thorn, noi avem de-a face cu o maşină extraterestră. Dacă vrei, poţi spune că are psihologia unei maşini extraterestre. Este adevărat că deocamdată nu ne-au atacat şi nici n-au dovedit cel mai vag interes faţă de vreuna dintre activităţile noastre, ba nu s-au sinchisit nici să radă viaţa de pe suprafaţa Resurgamului, dar asta nu înseamnă că nu există un prag peste care am putea trece din greşeală, dacă nu suntem foarte prudenţi.

— Şi crezi că acţiunea asta ar fi o imprudenţă?

— Mă îngrijorează, însă dacă asta vrei…

— Inchizitoare, nu-i vorba despre simpla mea convingere.

— Este nevoie să mi te adresezi mereu aşa?

— Poftim?

Femeia făcu un reglaj al comenzilor şi Thorn auzi pârâituri orchestrate, când carcasa navei se remodelă pentru inserţie transatmosferică optimă. În exterior nu se mai vedea acum decât giganta gazoasă, Roc.

— Nu trebuie să-mi spui mereu aşa.

— Preferi să-ţi spun Vuilleumier?

— Prenumele meu este Ana. Mă simt mult mai în largul meu cu el. Poate că nici eu n-ar trebui să-ţi spun Thorn.

— Thorn este foarte bine. E un nume cu care m-am obişnuit şi pare să mi se potrivească excelent. Şi n-aş vrea să ajut prea mult Casa Inchiziţiei în investigaţiile ei, nu?

— Noi ştim exact cine eşti tu. Ai văzut dosarul.

— Da, l-am văzut, dar am rămas cu impresia clară că n-aţi fi foarte doritoare să-l folosiţi împotriva mea, nu-i aşa?

— Eşti util pentru noi.

— Nu tocmai la asta mă refeream.

Continuară coborârea în Roc, fără să mai vorbească pentru câteva minute. Tăcerea fu întreruptă doar de ocazionalele piuituri sau avertismente vocale ale consolei. Nava nu era deloc entuziasmată de ceea ce i se cerea şi continua să ofere sugestii despre ce ar fi preferat să facă.

— Cred că noi suntem ca nişte insecte pentru maşini, rosti Vuilleumier în cele din urmă. Ele au venit să ne extermine, ca nişte specialişti în deratizare. Nu se obosesc să ucidă unu sau doi dintre noi – deoarece ştiu că nu va însemna o diferenţă importantă. Chiar dacă le-am înţepa, nu sunt sigur că am provoca răspunsul la care ne aşteptăm. Ele vor continua să-şi facă treaba, lent şi metodic, ştiind că pe termen lung va fi mai mult decât suficientă.

— Atunci suntem în siguranţă acum, asta vrei să spui?

— Nu-i decât o ipoteză, nu ceva pe care aş fi dispusă să-mi pariez viaţa. Dar este clar că noi nu-nţelegem tot ce fac ele. Activitatea lor trebuie să aibă un scop mai important. Trebuie să aibă un motiv; nu poate fi pur şi simplu anihilarea vieţii în sine. Şi chiar dacă ar fi asta, chiar dacă ele n-ar fi altceva decât maşini ucigaşe lipsite de minte, tot

ar exista modalităţi mai eficiente pentru a proceda.

— Atunci care-i teoria ta?

— Că n-ar trebui să ne bazăm pe felul cum înţelegem noi evenimentele astea, tot aşa cum o insectă nu înţelege programele de deratizare şi combatere a dăunătorilor.

Femeia îşi încleştă brusc maxilarele şi apăsă cu podul palmei pe un element de comandă.

— Bun! Ţin-te bine. O să urmeze nişte zdruncinături.

Două pleoape blindate glisară în jos peste ferestre, acoperind panorama. Aproape imediat Thorn simţi nava uruind, aşa cum face un automobil care iese de pe autostradă şi intră pe un drum de pământ. În plus, acum avea greutate – o presiune foarte slabă îl apăsa în scaun şi sporea constant.

— De fapt, rosti el, cine eşti tu, Ana?

— Ştii cine sunt. Am mai discutat despre asta.

— Să ştii că discuţiile acelea nu m-au satisfăcut chiar complet. Nava voastră are ceva… bizar, nu-i aşa? N-aş putea preciza cu exactitate, dar tot timpul cât am fost la bordul ei, am avut impresia că tu şi colega ta, Irina, vă ţineaţi respiraţia. Parcă abia aşteptaţi să mă evacuaţi de-acolo.

— Thorn, tu ai de întreprins acţiuni urgente pe Resurgam. Irina n-a fost de acord de la bun început cu aducerea ta în navă. Ar fi preferat să rămâi pe planetă şi să începi organizarea operaţiunilor de evacuare.

— Câteva zile în plus sau în minus chiar n-ar fi contat. Nu, în niciun caz n-a fost vorba despre asta. Mai există ceva. Voi două ascundeţi ceva sau speraţi ca eu să nu observ ceva. Atât doar că nu-mi pot da seama despre ce-i vorba.

— Trebuie să ai încredere în noi.

— Din felul cum vă purtaţi, este cam dificil.

— Ce altceva am fi putut face? Ţi-am arătat nava, da? Ai văzut că-i reală. Are capacitate suficientă pentru a evacua planeta. Ţi-am arătat până şi hangarul navetelor.

— Este adevărat, totuşi mă pun pe gânduri chestiile pe care nu mi le-aţi arătat.

Uruitul se înteţise. Se părea că nava ar fi coborât pe o pârtie îngheţată, izbindu-se la răstimpuri de pietroaie îngropate sub zăpadă. Carcasa trosnea şi se remodela întruna, străduindu-se pentru o tranziţie lină. Thorn constată că se simţea simultan surescitat şi îngrozit. Până atunci mai intrase o singură dată în atmosfera unei planete, când părinţii îl aduseseră, în copilăria sa, pe Resurgam. Atunci fusese îngheţat şi fără cunoştinţă şi nu-şi amintea episodul, tot aşa cum nu-şi amintea naşterea lui în Oraşul Abisului.

— Nu ţi-am arătat totul, spuse Vuilleumier, întrucât nu ştim dacă toată nava este sigură. Nu ştim ce fel de curse este posibil să fi lăsat în urmă echipajul Voliovei.

— Nu mi-aţi permis nici măcar s-o văd din exterior.

— Nu era convenabil. Apropierea noastră…

— N-avea nicio legătură cu asta. Nava are ceva ce nu mă puteţi lăsa să văd, aşa-i?

— De ce mă întrebi asta tocmai acum?

Thorn surâse.

— Credeam că gravitatea situaţiei îţi va atrage toată atenţia.

Femeia nu răspunse.

Brusc, zborul deveni mai lin. Fuzelajul pârâi şi se remodelă pentru ultima oară. Vuilleumier mai aşteptă câteva minute, apoi ridică pleoapele blindate. Thorn clipi des înaintea intruziunii bruşte a luminii zilei. Se aflau în interiorul atmosferei lui Roc.

— Cum te simţi? întrebă ea. Greutatea ţi s-a dublat de când am suit la bordul navei.

— Mă descurc eu.

Nu era foarte rău, dacă nu trebuia să se mişte.

— Cât de adânc ai coborât?

— Nu foarte mult. Presiunea este cam jumătate de atmosferă. Stai aşa…

Se încruntă spre unul dintre display-uri şi atinse comenzi de sub el, astfel că imaginea comută prin benzi de culori pastelate. Thorn văzu o siluetă simplificată a navei în care se găseau, înconjurată de cercuri concentrice

pulsatorii. Bănui că era o formă de radar şi văzu cum la limita display-ului apărea şi dispărea o pată luminoasă micuţă. Femeia atinse alt element de comandă şi cercurile concentrice se strânseră, apropiind pata. Apărea, dispărea şi apărea din nou.

— Ce este? întrebă Thorn.

— Nu ştiu. Radarul pasiv spune că ne urmăreşte ceva, la treizeci de mii de kilometri. Nu văd nimic pe vreo traiectorie de interceptare. Este ceva mic şi nu pare să se apropie, totuşi nu-mi place.

— N-ar putea fi o eroare a navei?

— Nu sunt sigură. Este posibil ca radarul să detecteze un semnal fals de la vârtejul din siajul nostru. Aş putea comuta pe baleiere activă concentrată, însă nu vreau să provoc nimic în mod inutil. Propun să plecăm de aici cât mai putem. Eu cred ferm în ascultarea avertismentelor.

Thorn ciocăni cu degetul în consolă.

— De unde ştiu eu că n-ai aranjat să apară baubaul ăsta?

Ea râse cu hohotul brusc şi nervos al unei persoane luate complet prin surprindere.

— Crede-mă, n-am făcut-o.

Bărbatul aprobă din cap, simţind că-i spunea adevărul… sau că minţea realmente foarte bine.

— Poate că nu, însă tot vreau să ne duci spre locul impactului. Nu plec până nu văd ce se întâmplă aici.

— Vorbeşti serios, aşa-i?

Vuilleumier îl aşteptă să răspundă, însă Thorn nu zise nimic, ci o privi inexpresiv.

— Bine, zise ea până la urmă. Ne vom apropia suficient cât să poţi vedea cu ochii tăi, dar nu mai mult. Iar dacă chestia cealaltă dă vreun semn că vine spre noi, am plecat imediat. Ai înţeles?

— Bineînţeles, zise el împăciuitor. Ce crezi, că am tendinţe sinucigaşe?

Femeia stabili o traiectorie de apropiere. Punctul de impact se deplasa cu treizeci de kilometri pe secundă faţă de atmosfera lui Roc, o viteză determinată de mişcarea orbitală a satelitului care extruda tubul. Ei veneau din

urma lui, urmărind punctul de impact, dar cu viteză tot mai mare. Fuzelajul se contorsiona din nou, adaptându-se la numerele Mach ce creşteau; în tot acest timp pata de pe radar rămase înapoia lor, definindu-se şi înceţoşându-se, dispărând complet câteodată, totuşi fără să se deplaseze faţă de poziţia lor.

— Parcă mă simt mai uşor, observă Thorn.

— O să te simţi şi mai uşor. Aproape că am ieşit iarăşi pe orbită. Dacă mai creştem viteza, va trebui să acţionez jeturile de poziţionare ca să ne păstreze la altitudinea asta.

În spatele impactului, atmosfera era turbulentă, cu cheaguri, reacţii chimice rare pătând straturile de nori cu nuanţe roşii şi vermillon mânjite ca de funingine. Fulgere licăreau de la un orizont la celălalt, arcuindu-se pe cer în poduri argintii întrerupte, când se egalau diferenţele de sarcini tranzitorii. Bulboane furioase se roteau aidoma unor tornade. Numeroşii senzori pasivi ai navei testau în faţă, scotocind după o traiectorie printre furtuni.

— Încă nu văd tubul, zise Thorn.

— Nici n-o să-l vezi până nu ne apropiem mai mult. Are diametrul de numai treisprezece kilometri şi mă îndoiesc că am putea vedea la distanţă mai mare de o sută de kilometri, indiferent de direcţie, chiar şi dacă n-ar fi furtunile.

— Tu ai vreo idee ce fac maşinile?

— Aş fi vrut să am.

— În mod evident, este inginerie planetară. Au dezintegrat trei corpuri cereşti pentru asta, deci este ceva serios.

Îşi continuară apropierea, iar zborul deveni tot mai agitat. Vuilleumier cobora şi ridica naveta cu zeci de kilometri, până ce decise să nu mai rişte utilizarea radarului Doppler. După aceea păstră o altitudine constantă şi nava se cabră şi se zgudui, traversând vârtejuri şi ziduri forfecătoare. Alarmele zbierau o dată la câteva minute, când şi când femeia înjura în şoaptă şi tasta o succesiune de comenzi rapide. În jurul lor aerul se întuneca tot mai mult. Nori negri măreţi se umflau şi se

legănau, contorsionaţi în gigantice forme viscerale. Fulgere mai mari decât nişte oraşe şfichiuiau într-o clipită pe lângă ei. În faţă, aerul pulsa şi strălucea de descărcări electrice constante: ramificaţii alb-orbitoare şi perdele mişcătoare albastru-deschis. Pătrundeau într-un buzunar planetar de infern.

— Nu ţi se mai pare o idee chiar aşa de bună acum, este? comentă Vuilleumier.

— Nu contează, replică Thorn. Menţine-ne pe vectorul ăsta. Baubaul nu s-a apropiat, nu? Poate că n-a fost decât o reflexie pe siajul nostru.

Pe când vorbea, altceva de pe consolă îi atrase atenţia lui Vuilleumier. O alarmă începu să urle, urmată de un cor de glasuri multilingve care ţipau mesaje de avertizare incomprehensibile.

— Senzorul masic spune că la şaptezeci de kilometri în faţa noastră este ceva, anunţă ea. Pare că ar fi alungit – geometria câmpului este cilindrică, cu o atenuare „r” inversată. Ăsta trebuie să fie copilaşul nostru.

— Cât mai avem până să-l putem vedea?

— O s-ajungem acolo în cinci minute. Reduc viteza. Ţin-te bine.

Când Vuilleumier deceleră, Thorn se aplecă în scaun, dar harnaşamentul de siguranţă îl ţinu pe loc. Numără în gând cinci minute, apoi alte cinci. Pata de pe display-ul radarului pasiv îşi păstra poziţia relativă, încetinind odată cu ei. În mod bizar, zborul deveni mai lin. Norii începură să se rarefieze, activitatea electrică sălbatică deveni o simplă pulsaţie constantă şi îndepărtată de o parte şi de cealaltă a lor. Totul degaja o oribilă senzaţie de irealitate.

— Presiunea atmosferică scade, anunţă Vuilleumier. Cred că înapoia tubului este un siaj de presiune redusă. Tubul trece cu viteză supersonică prin atmosferă, aşa că aerul nu poate să năvălească imediat şi să umple breşa. Noi suntem în interiorul conului Mach al tubului, ca şi cum am zbura exact în urma unui vehicul supersonic.

— După cum vorbeşti, pari foarte pricepută… pentru o Inchizitoare, cel puţin.

— Am fost nevoită să învăţ. Şi am avut o profesoară bună.

— Pe Trina? întrebă el amuzat.

— Noi două formăm o echipă destul de bună. Deşi lucrurile n-au stat întotdeauna aşa.

Femeia privi înainte şi indică:

— Uite! Cred că se poate vedea ceva. Haide să încercăm să mărim imaginea şi după aia s-o ştergem naibii înapoi în spaţiu!

Pe display-ul principal al consolei apăru o imagine a tubului. Acesta cobora în atmosferă de deasupra lor, abătându-se spre orizontală cu un unghi de patruzeci-patruzeci şi cinci de grade. Pe fundalul de culoarea ardeziei al atmosferei, se vedea o linie de argint strălucitor, aidoma pâlniei unei tornade. Puteau zări cam optzeci de kilometri din lungimea sa; deasupra şi dedesubt dispărea în ceaţă sau în nori clocotitori. În lungul tubului nu se percepea nicio mişcare, deşi cobora în adânc cu viteza de un kilometru la fiecare patru secunde. Părea să fie suspendat, ba chiar nemişcat.

— Nu se vede niciun alt semn, comentă Thorn. Nu ştiu exact la ce mă aşteptam, dar credeam că ar mai fi ceva. Poate mai în adânc. Poţi să mai înaintezi?

— Va trebui să traversăm limita transsonică şi va fi mult mai dur decât orice prin care am trecut până acum.

— Şi nu putem face faţă?

— Putem încerca.

Vuilleumier se strâmbă şi acţionă din nou comenzile. În faţa tubului, aerul era perfect calm şi nemişcat, fără să aibă habar de unda de şoc care gonea spre el. Ultima trecere a tubului la pasajul anterior al satelitului fusese cu mii de kilometri în lateralul traiectoriei actuale. Imediat în faţa tubului, aerul era comprimat într-un strat fluid gros de numai câţiva centimetri, care determina o undă de şoc în formă de V în fiecare punct de pe lungimea tubului. Era imposibil să ajungi în faţa tubului fără să treci prin aripa aceea de aer enorm de comprimat şi încălzit; exceptând cazul în care Vuilleumier ar fi acceptat un ocol de multe

mii de kilometri.

Trecură pe lângă una dintre laturile tubului. Strălucea roşu-vişiniu în lungul muchiei conducătoare, dovada energiilor de frecare disipate în trecerea sa. Nu se zărea însă niciun semn că ar fi afectat maşina extraterestră.

— Este dirijat în jos, zise Thorn, dar acolo nu există deocamdată nimic. Doar mult gaz.

— Nu-i numai gaz, explică Vuilleumier. La câteva sute de kilometri mai jos, gazul se transformă în hidrogen lichid, iar sub el se găseşte hidrogen metalic pur. Şi undeva sub el este un nucleu de roci.

— Ana, ai vreo idee cum ar putea proceda maşinile dacă ar vrea să dezintegreze o planetă ca asta doar pentru a ajunge la rocile acelea?

— Nu, n-am habar. Poate că suntem pe punctul să aflăm.

Ajunseră la limita transsonică. Pentru o clipă Thorn crezu pur şi simplu că nava se va rupe, că, într-un final, îi ceruseră prea mult. Carcasa mai pârâise şi până atunci, dar acum – pentru o clipă – o auzi zbierând realmente. Consola se aprinse roşu, apoi se stinse. Pentru o clipă oribilă, totul amuţi, după care ei traversară limita şi pătrunseră în aerul nemişcat. Consola reveni la viaţă, bâlbâindu-se, şi un cor de glasuri începură să urle avertizări din pereţi.

— Am trecut, zise Vuilleumier. Şi suntem întregi, cred. Totuşi zic să nu ne forţăm norocul…

— De acord, însă dacă tot am ajuns până aici… ar fi prosteşte să nu aruncăm o privire şi mai în adânc, nu crezi?

— Nu.

— Dacă vreţi să vă ajut, vreau să ştiu în ce mă bag.

— Nava nu poate rezista.

Thorn zâmbi.

— Tocmai a rezistat la mai multe decât ai zis că va fi în stare vreodată. Nu mai fi aşa de pesimistă.

Reprezentanta demarhiştilor intră în camera de reţinere şi-l privi. Înapoia ei se aflau trei poliţişti Ferrisville, cei

cărora el li se predase la terminalul de plecări, şi patru soldaţi demarhişti. Cei din urmă îşi abandonaseră armele, totuşi izbuteau să arate ameninţători în blindajele energetice roşu-aprins. Clavain se simţi bătrân şi fragil, ştiind că se afla complet la mila noilor sale gazde.

— Mă numesc Sandra Voi, rosti femeia, iar tu trebuie să fii Neil Clavain. De ce m-ai chemat aici, Clavain?

— Sunt în proces de dezertare.

— Nu la asta m-am referit. Vreau să spun de ce m-ai chemat tocmai pe mine? Oficialii Convenţiei au spus că m-ai cerut anume pe mine.

— Am crezut că mă vei putea asculta obiectiv. Am cunoscut-o pe una dintre rudele tale. Dacă nu mă înşel, trebuie să fi fost străbunica ta, dar nu sunt sigur. În ziua de azi îmi vine greu să ţin evidenţa generaţiilor.

Femeia trase celălalt scaun alb şi se aşeză vizavi de el. Demarhiştii pretindeau că sistemul lor politic considera ierarhia un concept demodat. În loc de căpitani, ei aveau comandanţi de navă, iar în loc de generali aveau specialişti în planificări strategice. Bineînţeles, specializările acelea necesitau însemne vizuale, însă Sandra Voi s-ar fi încruntat la orice insinuare că numeroasele barete şi benzi colorate ce-i traversau de-a curmezişul pieptul tunicii ar fi indicat ceva atât de demodat precum statutul militar.

— În ultimii patru sute de ani n-a existat altă Sandra Voi, spuse ea.

— Ştiu, ultima a murit pe Marte în timpul unei tentative de negociere a păcii cu Agregaţii.

— Vorbeşti acum despre un trecut foarte îndepărtat.

— Ceea ce nu înseamnă însă că n-ar fi adevărat. Sandra Voi şi cu mine am făcut parte din aceeaşi misiune de menţinere a păcii. Eu am dezertat la Agregaţi la scurt timp după moartea ei.

Ochii mai tinerei Sandra Voi priviră pentru o clipă în gol şi implanturile lui Clavain percepură traficul de date care-i ieşea şi intra în craniu. Asta îl impresionă. După Epidemie, puţini demarhişti aveau augmentări neurale.

— Arhivele noastre susţin altceva.

Clavain arcui o sprânceană.

— Serios?

— Da. Potrivit informaţiilor noastre, Clavain a mai trăit doar un secol şi jumătate după ce a dezertat. Este imposibil ca tu să fii el.

— Am părăsit spaţiul uman într-o expediţie interstelară şi am revenit recent. De aceea nu există multe date despre mine în ultima perioadă. Dar asta contează oare? Convenţia a verificat deja că sunt un Agregat.

— Ai putea fi o capcană. De ce ai dori să dezertezi?

Femeia îl surprinsese din nou.

— Şi de ce n-aş fi dorit s-o fac?

— Poate că ai citit prea multe ziare de-ale noastre. În cazul în care ai făcut-o, am nişte ştiri reale pentru tine: tabăra voastră este pe punctul de a câştiga războiul. Dezertarea unui singur păianjen va fi lipsită de importanţă acum.

— Nici nu m-am gândit că dezertarea mea va avea importanţă, spuse Clavain.

— Şi atunci?

— Nu de aceea doresc să dezertez.

Coborâră întruna, păstrându-se mereu în faţa undei de şoc transsonic a maşinii Inhibitorilor. Pata de pe display-ul radarului pasiv – cea care-i urmărea de la treizeci de mii de kilometri depărtare – rămase prezentă, apărând şi dispărând, însă nepărăsindu-i niciodată complet. Lumina de afară se diminuă constant, până când cerul de deasupra lor deveni cu doar o nuanţă imperceptibilă mai strălucitor decât adâncurile negre şi nemişcate de dedesubt. Ana Khouri dezactivă lumina interioară din cabină, sperând că în felul acela exteriorul va fi mai vizibil, însă îmbunătăţirea era doar marginală. Unica sursă reală de lumină era linia roşie-vişinie a muchiei conducătoare a tubului, dar până şi ea devenise mai stinsă decât înainte. Acum tubul se deplasa cu numai douăzeci şi cinci de kilometri pe secundă faţă de la atmosferă; îşi mărise de asemenea unghiul coborârii, plonjând aproape vertical spre zonele de

tranziţie, unde atmosfera îşi creştea densitatea la nivelul hidrogenului lichid.

Femeia făcu o grimasă la auzul altei avertizări de presiune.

— Nu mai putem coborî prea mult. Vorbesc foarte serios acum. Vom fi striviţi. Afară sunt deja cincizeci de atmosfere, iar chestia aia continua să ne urmărească.

— Doar un pic mai aproape. Putem ajunge la zona de tranziţie?

— Nu, rosti ea apăsat. Nu cu nava asta. Ea este echivalentul unei fiinţe care respiră aer. În hidrogen lichid se va împotmoli, după care ne vom prăbuşi şi vom fi striviţi în implozia carcasei. *Nu* este un mod plăcut de a muri.

— Tubul nu pare deranjat de presiune, nu? Probabil coboară mult mai mult. Cât crezi că au construit deja? Un kilometru la patru secunde, nu? Asta înseamnă cam o mie de kilometri pe oră. De acum ar trebui să fie destul de lung ca să dea ocol planetei de mai multe ori.

— Nu ştim dacă se întâmplă asta.

— Nu, dar putem emite o ipoteză fondată. Ştii la ce mă gândesc întruna?

— Sunt sigură c-o să-mi spui, replică femeia.

— La bobinaje. Aşa cum au motoarele electrice, ştii? Sigur că da, zâmbi Thorn, m-aş putea înşela.

Se mişcă apoi pe neaşteptate. Ana nu se aşteptase şi, pentru o clipă – în ciuda antrenamentului ei militar –, rămase încremenită de surprindere. Bărbatul se ridicase din scaun şi se propulsase prin cabină spre ea. Avea greutate, deoarece se deplasau cu viteză mult mai mică decât cea orbitală, însă străbătu spaţiul cu uşurinţă, cu mişcări fluide şi atent plănuite. O trase cu blândeţe din scaunul pilotului. Ea se împotrivi, dar Thorn era mult mai puternic şi îndeajuns de priceput ca să-i pareze mişcările defensive. Sigur că da, ea nu-şi uitase instruirea de soldat, însă tehnica nu putea oferi foarte multe avantaje, mai ales împotriva unui oponent la fel de iscusit.

— Uşurel, Ana, uşurel. Nu vreau să-ţi fac niciun rău.

Înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, Thorn o

instalase în scaunul pentru pasager. O sili să se aşeze cu braţele încrucişate, apoi îi trase strâns plasa de siguranţă peste piept. O întrebă dacă putea să respire, după care strânse plasa şi mai tare. Femeia se zbătu, dar plasa se contractă prompt, ţinând-o locului.

— Thorn… rosti ea.

El se aşeză pe locul pilotului.

— Bun. Cum vrei să procedăm în continuare? O să-mi spui tot ce vreau să ştiu sau trebuie să recurg la nişte mijloace suplimentare de convingere?

Acţionă apoi comenzile. Nava se cutremură şi răsunară alarme.

— Thorn…

— Scuze. Părea destul de uşor când te-am privit cum faci. Poate că aparenţele înşală, aşa-i?

— Tu nu poţi pilota nava asta.

— Am început însă destul bine, nu crezi? Ia să vedem… ce face chestia asta?

Urmă altă reacţie violentă din partea navei. Alte alarme ţipară. Totuşi, greoi, nava începuse să-i răspundă la comenzi. Khouri văzu cum se înclină orizontul artificial. Virau. Thorn executa o întoarcere strânsă la tribord.

— Optzeci de grade… citi el cu glas tare. Nouăzeci… o sută…

— Nu! Ne duci direct înapoi spre unda de şoc.

— Exact asta şi vreau. Crezi că va rezista carcasa? Păreai să crezi că era deja tensionată. Ei bine, în curând vom afla asta, nu?

— Thorn, nu ştiu ce plănuieşti…

— Nu plănuiesc absolut nimic. Încerc doar să ajungem într-o poziţie de pericol real şi iminent. Nu-i cât se poate de clar?

Femeia încercă iarăşi să se elibereze prin zvârcoliri, însă era inutil. Thorn fusese foarte inteligent. Nu era de mirare că ticălosul evitase atâta vreme să fie prins de guvern. Trebuia să-l admire pentru asta, chiar dacă o făcea fără chef.

— N-o să reuşim, zise ea.

— Nu, poate că n-o să reuşim şi cred că felul în care pilotez eu n-o să ajute prea mult. Ceea ce face totul cu atât mai simplu. Răspunsuri – asta-i tot ce doresc.

— Ţi-am spus totul…

— Nu mi-ai spus absolut nimic. Vreau să ştiu cine eşti. Ştii când am început să am bănuieli?

— Nu, zise Ana înţelegând că bărbatul n-avea să facă nimic până nu-i răspundea.

— Glasul Irinei m-a pus pe gânduri. Eram sigur că-l mai auzisem cândva. Iar în cele din urmă mi-am reamintit. Era proclamaţia Iliei Voliova către Resurgam, cu scurt timp înainte să înceapă să distrugă coloniile de pe suprafaţă. A fost cu foarte mult timp în urmă, dar rănile vechi se vindecă greu. Aş zice că nu-i doar o simplă asemănare de familie.

— Ai înţeles complet greşit.

— Serios? Atunci poate c-o să mă lămureşti tu.

Răsunară alte alarme. Thorn redusese viteza, totuşi înaintau cu câţiva kilometri pe secundă spre unda de şoc. Femeia spera că de vină era doar imaginaţia ei, dar i se părea că zăreşte dunga roşie-vişinie sosind spre ei prin beznă.

— Ana…? spuse el cu glas dulce şi nepăsător.

— Lua-te-ar dracu’, Thorn!

— Aha. Mi se pare deja că progresăm.

— Opreşte-te! Întoarce nava!

— Imediat. Doar să aud cuvintele fermecate din partea ta. O mărturisire, asta aştept.

Ea inspiră adânc. Asta era, deci. Spulberarea tuturor planurilor lor bine gândite şi derulate fără grabă. Mizaseră pe Thorn, dar el fusese mai isteţ. Ar fi trebuit să-şi dea seama de asta, chiar ar fi trebuit. Iar Voliova, fir-ar ea a naibii, avusese dreptate. Fusese o greşeală simplul fapt că-i îngăduiseră să se apropie de *Nostalgia.* Ar fi trebuit să găsească altă cale pentru a-l convinge. Voliova ar fi trebuit să ignore protestele lui Khouri…

— Spune cuvintele, Ana.

— Bine. *Bine,* la dracu’! Ea este triumvira. Ţi-am spus o

grămadă de minciuni din capul locului. Eşti mulţumit acum?

Thorn nu răspunse imediat. Spre recunoştinţa femeii, se ocupă de întoarcerea navei. Acceleraţia o apăsă şi mai tare în cuşetă când Thorn goni înaintea undei de şoc. Iar din întuneric se repezea către ei o linie roşu-deschis, ca tăişul însângerat al sabiei unui călău. Khouri o privi cum creştea, până ce imaginea de la pupa deveni un zid stacojiu, strălucitor ca metalul topit. Alarmele de coliziune urlară şi glasurile de avertisment multilingve se contopiră într-un unic cor agitat. Apoi un fundal de cer începu să se închidă de o parte şi de alta a liniei roşii, ca două cortine gri-închis. Linia se subţie apoi tot mai mult, rămânând în urma lor.

— Cred c-am reuşit, spuse Thorn.

— Eu nu cred asta.

— Poftim?

Femeia făcu semn cu bărbia spre display-ul radarului. Nu se mai zărea pata ce fusese înapoia lor încă de când pătrunseseră în atmosfera lui Roc, dar o mulţime de semnături radar se apropiau din toate părţile. Erau cel puţin zece-douăsprezece obiecte noi, lipsite de caracteristica tranzitorie a ecoului anterior. Aveau viteza de câţiva kilometri pe secundă şi convergeau evident spre nava lui Khouri.

— Cred că tocmai am provocat un răspuns, zise Khouri cu glas mai calm decât se aşteptase ea însăşi. Se pare că există totuşi un prag, iar noi tocmai l-am traversat.

— O să ridic nava ca să ieşim de-aici cât mai repede.

— Crezi că va conta câtuşi de puţin? Ei vor ajunge aici în zece secunde. Cred că acum ai căpătat dovada pe care o doreai. Bucură-te de momentele astea fiindcă s-ar putea să nu dureze prea mult.

Bărbatul o privi şi lui Khouri i se păru că vede admiraţie tăcută.

— Ai mai fost aici, aşa-i?

— Aici?

— În pragul morţii. Pentru tine nu înseamnă mare lucru.

— Nu vreau să mă înţelegi greşit, dar aş prefera să fiu altundeva.

Formele convergente străbătuseră ultimul cerc concentric de pe display. Se aflau acum la numai câţiva kilometri de navă şi încetineau pe măsură ce se apropiau de ea. Khouri ştia că acum putea să direcţioneze senzorii activi spre ele. Poziţia le fusese deja deconspirată şi n-ar fi pierdut nimic dacă priveau mai detaliat obiectele convergente. Se apropiau din toate părţile şi, deşi între ele continuau să existe interstiţii mari, ar fi fost complet inutil să încerce să fugă. Cu un minut în urmă nici nu fuseseră acolo; în mod clar, puteau traversa atmosfera ca şi cum n-ar fi existat. Thorn urca acum foarte abrupt şi, deşi femeia ar fi procedat absolut la fel, ştia că asta nu conta deloc. Se apropiaseră prea mult de inima lucrurilor şi acum aveau să plătească pentru curiozitatea lor, exact aşa cum se întâmplase cu Sylveste cu ani în urmă.

Datele afişate de radarele active erau afectate de formele în permanentă transformare ale maşinilor ce se apropiau. Senzorii masici înregistrau semnale-fantomă la limita absolută a sensibilităţii lor, abia separabile de fundalul câmpului lui Roc, însă dovezile vizuale erau fără echivoc. Forme întunecate distincte înotau spre nava lor prin atmosferă. Khouri îşi dădu seama că „înotau” era termenul exact, deoarece exact asta părea: o mişcare complexă, curgătoare, zvârcolitoare, unduitoare – aşa cum înaintează o caracatiţă prin apă. Maşinile aveau mărimea navei şi erau alcătuite din multe milioane de elemente mai mici, ca un dans permanent şi şerpuitor de cuburi negre pe multe scări de mărime. Aproape niciun detaliu nu era vizibil dincolo de negrul absolut şi mişcător al siluetelor, totuşi la răstimpuri o lumină albastră sau mov licărea în interiorul acelor mase, reliefând un apendice sau altul. Nori de forme negre mai mici însoţeau fiecare ansamblu major, iar când ansamblurile se apropiară unele de celelalte, proiectară extensii între ele, cordoane ombilicale de maşini-fiice negre şi fluide. Valuri de masă pulsau între nucleele principale, iar uneori o primară fisiona ori se

contopea cu vecina ei. Fulgerele purpurii continuară să pâlpâie între formele ca din cerneală, alcătuind ocazional o carapace geometrică în jurul navei, înainte de a colapsa iarăşi în ceva ce părea mult mai aleatoriu. Fără să vrea, în ciuda certitudinii pe care o avea că va muri, Khouri era fascinată. În acelaşi timp, spectacolul era dezgustător: simpla vedere a maşinilor Inhibitorilor cauza o greaţă oribilă, întrucât privea ceva care nu fusese plăsmuit în mod clar de inteligenţa umană. Modul cum se mişcau maşinile tăia respiraţia prin stranietate şi Khouri ştia în adâncul inimii că ea şi Voliova îşi subestimaseră – dacă aşa ceva era posibil – inamicul. Încă nu văzuseră nimic din ce era în stare acesta.

Maşinile se aflau acum la numai o sută de metri de navă. Formau o cochilie neagră care se închidea, strângându-se constant în jurul prăzii. Cerul era ocultat, vizibil doar printre filamentele tentaculare ale maşinilor conectate. Printre arcurile violete şi jerbele de fulgere – perdele tremurătoare şi globuri dansante de energie plasmatică restricţionată –, Khouri distingea trompe groase de maşinării mişcătoare, care înaintau, testând, obscene şi flămânde. Jetul de evacuare al navei continua să funcţioneze în urma lor, însă maşinile erau aproape indiferente şi jetul părea să treacă prin cochilia formată de ele.

— Thorn?

— Îmi pare rău, spuse bărbatul cu un regret ce păru autentic, dar a trebuit neapărat să ştiu. Dintotdeauna am împins lucrurile la extrem.

— Să ştii că nu te învinovăţesc prea mult. Este posibil ca şi eu să fi procedat la fel dacă aş fi fost în locul tău.

— Asta înseamnă că amândoi am fi fost nişte proşti. Asta nu-i o scuză.

Carcasa zăngăni o dată şi încă o dată. Zbieretul alarmei îşi schimbă tonalitatea: nu mai anunţa colapsul iminent al presurizării sau pierderea vitezei, ci pur şi simplu că fuzelajul era avariat, cercetat din exterior. Se auzi un hârşâit metalic respingător, de parcă cineva ar fi zgâriat

cu unghiile o bucată de tablă, şi extremitatea largă, prehensilă, a unei trompe de maşinării Inhibitoare se lăţi peste ferestrele cockpitului. Capătul ei circular era un mozaic mişcător de cuburi negre de dimensiunea degetului mare, a căror volbură avea o stranie însuşire hipnotică. Khouri încercă să ajungă la comenzile care ar fi acoperit ferestrele cu obloane blindate, imaginându-şi că ar fi putut câştiga o secundă sau două.

Carcasa trosni. Alte tentacule negre i se ataşară. Unul câte unul, display-urile senzorilor începură să se înnegrească ori să fie acoperite de ceaţa paraziţilor statici.

— Ne-ar fi putut omorî până acum… rosti Thorn.

— Este adevărat, însă cred că vor să ştie cum arătăm.

Răsună apoi alt sunet, unul de care femeia se temuse. Era ţipătul metalului rupt. Urechile i se înfundară când presiunea scăzu în interiorul navei şi Khouri bănui că va muri în câteva secunde. Moartea prin depresurizare nu era cea mai atrăgătoare, totuşi, mai bine aşa decât să fie sufocată de maşinile Inhibitoare. Ce aveau să facă formele negre odată ajunse la ea – s-o dezintegreze în acelaşi fel în care procedau acum cu nava? Dar tocmai când formula gândul acela consolator, senzaţia de reducere a presiunii încetă şi ea înţelese că, dacă existase o perforare a carcasei, fusese de scurtă durată.

— Ana, zise Thorn, priveşte!

Uşa care făcea legătură cu puntea de zbor era un perete unduitor de cerneală, ca un val mareic suspendat, perfect negru. Khouri simţi curentul de aer provocat de mişcarea aceea constantă, ca şi cum o mie de ventilatoare silenţioase erau pornite şi oprite consecutiv. Doar uneori o pulsaţie de lumină roz sau purpurie străbătea bezna, sugerând adâncuri teribile, pline de maşinării. Simţi o ezitare. Maşinile pătrunseseră adânc în nava ei şi ştiau probabil că ajunseseră la delicatul ei miez organic.

Ceva începu să iasă din perete. O proeminenţă de forma unui dom, lată cam cât coapsa lui Khouri, se mări şi căpătă forma unui trunchi de arbore, pe măsură ce avansa în cabină. Extremitatea îi era ca un ciot bont, dar se mişca

uşor într-o parte şi în alta, de parcă ar fi adulmecat aerul. O pâclă neclară de maşini negre minuscule făceau dificilă concentrarea privirii pe marginile ciotului. Procesul se derulă în tăcere, exceptând ocazionale trosnituri sau pârâituri îndepărtate. Ciotul crescu din perete până ajunse la lungimea de un metru, iar între el şi Thorn şi Khouri mai era încă un metru de spaţiu. Pentru o clipă încetă să se mai extindă şi se legănă iarăşi în lateral. Femeia zări ceva negru de mărimea unui muscoi, care ţâşni pe lângă fruntea ei, apoi reveni în masa principală a trunchiului. După care, cu o groaznică inevitabilitate, trunchiul se bifurcă şi-şi continuă extinderea. Capătul despicat îşi îndreptă o parte către Khouri, iar cealaltă către Thorn. Creşteau prin unde fluide de cuburi ce pulsau în lungul lor, cuburile se contractau ori se dilatau înainte de a se fixa în poziţiile lor finale.

— Thorn, ascultă-mă, zise femeia. Putem distruge nava.

El încuviinţă o singură dată, scurt.

— Ce trebuie să fac?

— Eliberează-mă şi o voi face eu. Nu va accepta de la tine ordinul de distrugere.

Bărbatul dădu să se mişte, dar nu se clinti poate niciun centimetru, că tentaculul negru scoase brusc la iveală un apendice suplimentar care-l ţintui. Procedase cu grijă – în mod clar, maşina nu dorea deocamdată să le cauzeze vreun rău în mod accidental –, însă Thorn era acum imobilizat.

— Măcar am încercat, mormăi Khouri.

Vârfurile ciotului ajunseseră la numai doi centimetri de ea. Se bifurcaseră şi iar se bifurcaseră, aşa că acum deasupra chipului ei se afla o mână neagră cu multe degete – sau apendice –, gata să-i intre în ochi, în gură, în nas, în urechi, ba chiar prin piele şi oase. Degetele erau divizate la rândul lor în firişoare negre din ce în ce mai mici, care dispăreau până la urmă într-o ceaţă bronhială negru-cenuşiu.

Trunchiul se retrase puţin şi Khouri închise ochii, gândindu-se că maşina se pregătea să lovească. Apoi simţi

o înţepătură rece şi ascuţită sub pleoape, atât de rapidă şi de localizată, încât aproape că nici nu era o durere. După încă un moment simţi acelaşi lucru undeva în interiorul canalului auditiv, iar peste altă clipă – deşi nu avea o idee reală despre viteza cu care se derula acum timpul – maşina Inhibitorilor îi ajunse în creier. Urmă un torent de senzaţii, sentimente confuze şi imagini care se revărsară într-o cascadă rapidă şi aleatorie, însoţite de senzaţia că ea însăşi era derulată şi inspectată ca o bobină magnetică. Ar fi dorit să ţipe ori să reacţioneze în alt mod recognoscibil uman, însă era practic încremenită. Până şi gândurile îi deveniseră îngheţate, împiedicate de prezenţa invazivă a maşinilor negre. Masa ca un gudron i se infiltrase în toată făptura, până când aproape că nu mai rămăsese niciun fel de spaţiu pentru entitatea care se considerase cândva Khouri. Cu toate acestea, rămăsese destul pentru a simţi că exista un schimb bidirecţional de date, chiar şi în timp ce maşina pătrundea în ea. Iar pe măsură ce maşina îi stabili fluxuri de comunicare în craniu, femeia îi conştientiza în mod vag vastitatea neagră şi înăbuşitoare, care se extindea în afara capului ei, prin trunchi, prin navă, pentru a ajunge la norul de maşini care o înconjuraseră.

Îl percepu chiar şi pe Thorn, conectat la aceeaşi reţea de culegere de informaţii. Gândurile lui, aşa cum erau, le oglindeau perfect pe ale ei. Bărbatul era paralizat şi apăsat, incapabil să strige sau măcar să-şi imagineze eliberarea care ar fi sosit prin strigăt. Încercă să-l contacteze ori cel puţin să-l anunţe că ea continua să fie prezentă şi că mai exista un om în univers care ştia prin ce trecea el în clipele acelea. Simultan îl simţi pe Thorn procedând similar, aşa că îşi împletiră degetele prin spaţiul neural, ca doi îndrăgostiţi care se înecau în cerneală. Procesul analizării continuă şi bezna pătrunse în părţile cele mai vechi ale minţii lui Khouri. Era lucrul cel mai groaznic pe care-l simţise vreodată, mai rău decât orice tortură sau simulare a torturii pe care o cunoscuse vreodată pe Atuul lui Sky. Era mai rău decât orice îi făcuse

vreodată Mademoiselle şi unicul respiro consta în faptul că era doar vag conştientă de propria ei identitate. Când şi aceea avea să dispară, ea n-avea să mai existe.

Apoi ceva se schimbă. La limita percepţiei prin intermediul canalelor de culegere a datelor, apăru o perturbare la periferia norului care îi înglobase nava. Thorn o simţea de asemenea: Khouri percepu un pâlpâit jalnic de speranţă care ajungea la ea prin bifurcare. Nu avea însă niciun motiv pentru speranţe. Ei simţeau doar cum se regrupau maşinile, pregătindu-se pentru faza următoare a procesului de sufocare.

Se înşela.

Simţi o a treia minte care îi pătrunse în gânduri, destul de distinct de a lui Thorn. Mintea aceasta era perfect limpede, iar gândurile ei nu erau afectate de strangularea întunecată şi oprimantă a maşinilor. Simţi de asemenea curiozitate, ba chiar o uşoară şovăială şi, cu toate că percepu deopotrivă frică, nu detectă teroarea evidentă pe care o radia Thorn. Frica nu era decât un soi extrem de precauţie. În acelaşi timp, Khouri recâştigă puţin din ea însăşi, ca şi cum strânsoarea neagră ar fi cedat.

A treia minte se apropie mai mult şi femeia înţelese, cu atât şoc pe cât putea înregistra, că era o minte pe care o cunoştea. N-o întâlnise până atunci la nivelul acesta, însă forţa personalităţii ei era atât de atotpătrunzătoare, încât părea o trâmbiţă care suna un refren familiar. Era mintea unui bărbat care nu avusese niciodată mult timp pentru îndoială sau umilinţă şi nici predispoziţie spre compasiune faţă de problemele altora. Însă Khouri detectă şi o scânteiere infimă de remuşcare şi ceva care putea fi chiar îngrijorare. Dar tocmai când ajunse la concluzia aceasta, mintea dispăru brusc, camuflându-se din nou, şi ea îi percepu siajul puternic al retragerii.

Khouri urlă, şi pe bună dreptate, deoarece era în stare să-şi mişte din nou corpul. În acelaşi moment, trunchiul se sfărâmă, dezintegrându-se cu un zornăit extrem de ascuţit. Când femeia deschise ochii iar, era înconjurată de un nor de cubuleţe negre, care se izbeau unele de altele,

rostogolindu-se în dezordine. Peretele negru se dezagrega. Văzu cum cubuleţele încercau să se contopească, formând ocazional agregate negre mai mari care durau numai o secundă înainte de a se descompune şi ele. Thorn nu mai era ţintuit în scaun. Se mişcă, împingând în lături cuburi negre, până izbuti s-o elibereze pe Khouri din harnaşamente.

— Ai idee ce dracu' s-a-ntâmplat? întrebă el, articulând anevoie cuvintele.

— Da, încuviinţă femeia, dar nu sunt sigură dacă o cred.

— Spune-mi.

— Uită-te mai bine. Uită-te afară.

Thorn îi urmări privirea. În exteriorul navei, masa neagră înconjurătoare dovedea aceeaşi incapacitate de a rămâne coerentă ca şi cuburile din interior. Ferestre se deschideau în cerul gol, închizându-se după aceea şi redeschizându-se altundeva. Acolo, îşi dădu ea seama, mai exista ceva, în interiorul carapacei negre şi grosolane care învăluia nava, fără să facă parte din ea, şi în timp ce se mişca – deoarece părea că orbitează în jurul lor, descriind curbe largi şi leneşe –, masele negre şi coagulate se îndepărtau iuţi din calea ei. Era dificil să te concentrezi pe forma obiectului, însă Khouri avu impresia unui giroscop cenuşiu ca oţelul şi rotitor, un obiect aproximativ sferic, alcătuit din numeroase straturi care se învârteau. În miezul lui, sau îngropată undeva în interior, exista o sursă pâlpâitoare de lumină roşu-întunecat, precum cornalina. Obiectul – o ducea cu gândul la o bilă care se rotea – avea diametrul de un metru, dar pentru că periferia i se dilata şi i se contracta în timp ce se învârtea, îi venea greu să aibă o certitudine. Tot ce ştia Khouri, singurul lucru de care putea fi sigură era că obiectul nu se aflase acolo anterior şi că maşinile Inhibitoare păreau în mod straniu neliniştite de prezenţa lui.

— Ne deschide o fereastră, rosti Thorn pe un ton uimit. Uită-te! Ne oferă o cale de evadare.

Khouri îl împinse din fotoliul de pilot.

— Atunci s-o folosim, zise ea.

Ieşiră încetişor din roiul de maşini Inhibitoare şi se îndreptară spre spaţiu. Pe radar, Khouri văzu cum cochilia rămâne în urmă şi se temu că va distruge bila roşie pâlpâitoare şi că va porni din nou după ei. Însă le permise să plece. Abia mai târziu ceva apăru cu viteză înapoia lor, cu aceeaşi semnătură radar pe care o văzuseră mai devreme. Însă obiectul fulgeră pur şi simplu pe lângă ei cu o acceleraţie înspăimântătoare, gonind spre spaţiul interplanetar. Femeia îl privi dispărând în direcţia lui Hades, steaua neutronică de la marginea sistemului.

Dar ea se aşteptase la asta.

De unde sosise măreaţa lucrare? Ce anume o declanşase? Inhibitorii nu aveau acces la datele respective. Era clar doar faptul că lucrarea trebuia efectuată numai de către ei şi că era cea mai importantă activitate care fusese pornită vreodată de un factor inteligent în istoria galaxiei, poate chiar în istoria universului.

Natura lucrării era simplitatea în sine. Vieţii inteligente nu i se putea permite să se răspândească în galaxie. Ea putea fi tolerată, chiar încurajată, când se limita la planete solitare sau la sisteme solare solitare.

Dar nu trebuia să infecteze galaxia.

În acelaşi timp însă nu era acceptabilă simpla extincţie totală a vieţii. Aşa ceva ar fi fost fezabil tehnologic pentru orice cultură galactică matură, mai ales una care deţinea practic controlul galaxiei. Hipernove artificiale puteau fi declanşate în pepiniere de stele, explozii sterilizatoare de un milion de ori mai eficiente decât supernovele. Stele puteau fi direcţionale şi azvârlite în orizonturile de evenimente ale găurii negre supermasive care dormea în centrul galaxiei, astfel încât distrugerea lor să alimenteze o rafală purificatoare de raze gama. Stele neutronice binare puteau fi încurajate să intre în coliziune prin manipularea delicată a

constantei gravitaţionale locale. Roiuri de maşini automultiplicatoare puteau fi dezlănţuite pentru a dezintegra corpuri cereşti, în toate sistemele planetare din galaxie. Într-un milion de ani puteau fi pulverizate toate vechile planete din roci ale galaxiei. Intervenţia profilactică în discurile protoplanetare din care se coagulau lumile ar fi putut împiedica formarea oricăror alte planete viabile. Galaxia s-ar fi sufocat în praful propriilor ei suflete moarte, strălucind roşie pe distanţe de megaparseci.

Toate acestea se puteau face.

Totuşi, ideea nu era să nimiceşti viaţa, ci mai degrabă să o ţii sub control. În ciuda aparentei ei imoralităţi, viaţa în sine era respectată cu sfinţenie de Inhibitori. Aceştia existau în scopul final al păstrării ei, mai cu seamă a vieţii înzestrate cu raţiune.

În acelaşi timp nu-i puteau îngădui să se răspândească.

Metodologia lor, şlefuită pe parcursul a milioane de ani, era simplă. Numărul sorilor viabili era prea mare pentru a putea fi urmăriţi permanent; existau prea multe corpuri cereşti pe care forme simple de viaţă se puteau autoamorsa brusc spre inteligenţă. De aceea Inhibitorii stabiliseră reţele de declanşatoare, artefacte enigmatice risipite prin galaxie. Amplasarea lor fusese astfel făcută încât exista o probabilitate însemnată ca o cultură emergentă să întâlnească unul dintre ele. Însă nu fuseseră concepute pentru a ademeni accidental culturi în spaţiul cosmic. Declanşatoarele trebuiau să fie atrăgătoare, dar nu în mod exagerat.

Inhibitorii aşteptau între stele şi ascultau semnele ce anunţau că una dintre maşinăriile lor strălucitoare atrăsese o specie nouă. Iar după aceea, iute şi fără minte, ei convergeau către locul noii evoluţii.

Naveta militară în care sosise Sandra Voi era andocată la exterior, fixată prin gheare magnetice pe partea ventrală a Caruselului New Copenhagen. Îl duseră pe Clavain la bord şi îi indicară unde să se aşeze. Apoi îi puseră pe cap o cască neagră, care avea în faţă doar un vizor minuscul din sticlă. Casca avea scopul de a bloca semnalele neurale, împiedicându-l să interfereze cu maşinăriile din jur. Precauţiile lor nu-l surprinseră deloc. Era potenţial valoros pentru ei – în ciuda comentariilor anterioare ale Sandrei Voi care sugeraseră contrariul, orice fel de dezertor putea juca un rol decisiv, chiar într-o fază atât de avansată a războiului –, totuşi ca păianjen le putea cauza de asemenea prejudicii considerabile.

Naveta se desprinse din andocare şi se îndepărtă de Carusel. În mod ciudat, ferestrele din carcasa blindată erau fixe. Prin sticla groasă de cincisprezece centimetri, zgâriată şi aproape mată, Clavain văzu un trio de vehicule poliţieneşti zvelte care-i urmăreau aidoma unor peşti-pilot.

Arătă cu bărbia spre ele.

— Tratează problema cu toată seriozitatea.

— Ne vor escorta până la ieşirea din spaţiul aerian al Convenţiei, zise Sandra Voi. Este procedura obişnuită. Noi avem relaţii foarte bune cu Convenţia.

— Unde mă duceţi? Direct la cartierul general al demarhiştilor?

— Nu fi prost. Te vom duce pentru început într-un loc frumos, sigur şi îndepărtat. Pe faţa îndepărtată a Ochiului lui Marco există o mică tabără demarhistă… dar, bineînţeles, tu ştii totul despre operaţiunile noastre.

Clavain aprobă din cap.

— Nu ştiu însă procedurile voastre de debriefing. Aţi făcut multe?

Cealaltă persoană din încăpere era un bărbat demarhist, tot de rang înalt, pe care Sandra Voi îl prezentase ca fiind Giles Perotet. Avea obiceiul să-şi întindă întruna degetele mănuşilor, unul după altul, când la o mână, când la cealaltă.

— Cam două-trei pe deceniu, răspunse el. În tot cazul, tu eşti primul după un timp destul de lung. Să nu crezi cumva că-ţi vom întinde covorul roşu. Este posibil ca aşteptările noastre să fi fost afectate de faptul că opt dintre cei unsprezece dezertori anteriori s-au dovedit a fi agenţi ai păianjenilor. I-am omorât pe toţi, dar nu înainte să fi pierdut secrete preţioase.

— Eu nu mă aflu aici ca să fac aşa ceva. De altfel, ar fi lipsit de rost, nu? Oricum am câştigat războiul.

— Atunci, ai venit ca să te împăunezi? întrebă Sandra Voi.

— Nu. Am venit să vă spun ceva care va pune războiul într-o lumină complet diferită.

O expresie de amuzament pâlpâi pe chipul femeii.

— Pare un şiretlic interesant.

— Demarhia mai are o luminălucă?

Perotet şi Voi schimbară priviri nedumerite, după care bărbatul răspunse:

— Tu ce crezi?

Clavain tăcu pentru câteva minute. Prin fereastră vedea Caruselul New Copenhagen micşorându-se; arcul cenuşiu vast al marginii sale se dovedea a fi doar o părticică dintr-o roată fără spiţe. Roata în sine deveni tot mai mică, până când se pierdu aproape complet pe fundalul celorlalte habitate şi carusele care formau Centura Ruginită.

— Potrivit informaţiilor primite de la spionii noştri, nu aveţi, spuse Clavain, totuşi informaţiile acelea pot fi eronate sau incomplete. Dacă Demarhia ar trebui să pună mâna pe o luminălucă în timp foarte scurt, credeţi că ar fi în stare?

— Ce înseamnă asta? se încruntă Voi.

— Răspunde-mi la întrebare.

Chipul femeii se învăpăie faţă de insolenţa lui, dar se stăpâni perfect. Glasul îi rămase calm, aproape indiferent.

— Ştii bine că întotdeauna există moduri şi mijloace. Depinde doar de gradul de disperare.

— Cred că ar trebui să-ncepeţi să întocmiţi planuri. Veţi avea nevoie de o navă stelară, poate chiar de mai multe,

dacă puteţi. De asemenea, de trupe şi de arme.

— Nu ne aflăm tocmai în situaţia în care să ne lipsim de resurse, spuse Perotet şi-şi scoase complet o mănuşă.

Mâinile îi erau alb-lăptoase, cu osatură foarte fină.

— De ce? Pentru că veţi pierde războiul? O să-l pierdeţi oricum. Va trebui pur şi simplu să fie ceva mai repede decât v-aţi fi aşteptat.

Perotet îşi trase mănuşa la loc.

— De ce, Clavain?

— Câştigarea acestui război nu mai este de acum prioritatea Cuibului-Mamă. A apărut altceva mai important. Cuibul va continua însă toate acţiunile fireşti ale câştigării războiului, deoarece nu vrea ca voi sau altcineva să bănuiască adevărul.

— Şi care este acela? întrebă Voi.

— Eu nu ştiu toate detaliile. A trebuit să aleg între a rămâne pentru a afla mai multe sau a dezerta cât mai dispuneam de posibilitatea respectivă. N-a fost o decizie uşoară şi n-am avut mult timp la dispoziţie ca să analizez situaţia.

— Spune-ne pur şi simplu ce ştii, zise Perotet, şi vom decide noi dacă informaţia merită investigaţii ulterioare. Îţi dai seama că până la urmă vom afla tot ce ştii. Avem sonde, aşa cum are şi tabăra ta. Poate că nu sunt la fel de rapide, poate că nu sunt la fel de *sigure* pentru cei sondaţi, dar pentru noi sunt utile. Nu vei pierde nimic dacă ne spui ceva acum.

— O să vă spun tot ce ştiu, dar este lipsit de valoare, dacă nu acţionaţi pe baza informaţiilor.

Clavain simţi cum naveta militară îşi schimbă cursul. Se îndreptau spre singurul satelit mare al lui Yellowstone, Ochiul lui Marco, aflat pe o orbită în exteriorul limitei jurisdicţionale a Convenţiei Ferrisville.

— Continuă, rosti Perotet.

— Cuibul-Mamă a identificat o ameninţare externă care ne priveşte pe toţi. În spaţiu există extratereştri, entităţi-maşini care suprimă apariţia inteligenţelor tehnologice. De aceea galaxia este atât de pustie. Ele au curăţat-o şi mă

tem că noi suntem următorii pe listă.

— Mi se par simple supoziţii, comentă Voi.

— Nu-i aşa. Unele dintre misiunile noastre în adâncul spaţiului întâlniseră deja maşinile acestea. Sunt la fel de reale ca voi şi ca mine şi vă dau cuvântul că se apropie.

— Până acum ne-am descurcat fără probleme, zise Perotet.

— Le-a alertat ceva ce am făcut noi. Este posibil să nu ştim niciodată precis ce anume a fost. Contează doar că ameninţarea este reală şi Agregaţii sunt pe deplin conştienţi de ea. Ei nu cred că o pot învinge.

Le povesti aceleaşi lucruri pe care le spusese deja lui Xavier şi lui Antoinette despre flota de evacuare a Cuibului-Mamă şi despre tentativa de recuperare a armelor pierdute.

— Vrei să spui că aceste arme imaginare, zise Sandra Voi, ar putea fi de vreun folos împotriva unor extratereştri ostili?

— Bănuiesc că, dacă le-ar fi considerat lipsite de valoare, ai mei n-ar fi fost atât de doritori să le recupereze.

— Şi care ar fi rolul nostru?

— Aş vrea ca voi să recuperaţi armele. De aceea veţi avea nevoie de o navă stelară. Puteţi lăsa armament în urmă pentru flota de exod a lui Skade, dar în rest... Clavain ridică din umeri. Cred că ar fi mai bine dacă ele s-ar găsi sub controlul omenirii convenţionale.

— Eşti un adevărat cameleon, zise Sandra Voi pe un ton admirativ.

— Am încercat să nu-mi fac o carieră din asta.

Naveta se cutremură. Până în clipa aceea nu existase absolut niciun avertisment, însă Clavain zburase cu destule nave ca să ştie deosebirea dintre o manevră programată şi una neprogramată.

Ceva era în neregulă. Putu zări asta instantaneu la Voi şi la Perotet: toată indiferenţa le dispăruse brusc. Expresia femeii deveni o mască al cărui gâtlej vibră când ea începu să comunice subvocal cu comandantul navei. Perotet se apropie de o fereastră şi se asigură că avea cel puţin un

membru fixat de un mâner de prindere.

Naveta tremură din nou. Un fulger albastru intens lumină cabina. Perotet întoarse capul, mijind ochii înaintea strălucirii.

— Ce se întâmplă? întrebă Clavain.

— Suntem atacaţi.

Bărbatul părea simultan fascinat şi îngrozit.

— Cineva tocmai a distrus un vehicul de escortă Ferrisville.

— Naveta asta pare să aibă blindaj uşor, rosti Clavain. Dacă ne-ar fi atacat cineva, n-ar fi trebuit să fim deja morţi?

Alt fulger. Naveta se zgudui şi viră, iar carcasa vibră sub intensificarea sarcinii motoarelor. Comandantul aplica un pattern de eschivare.

— Două vehicule Ferrisville distruse, anunţă Voi din capătul opus al cabinei.

— M-aţi putea elibera din scaunul ăsta? întrebă Clavain.

— Se apropie ceva, spuse Perotet de lângă fereastră. Pare a fi altă navă, poate chiar două. Fără însemne exterioare. Par civile, totuşi nu pot fi civile. Decât dacă…

— Iele? sugeră Clavain.

Cei doi nu dădură semne că l-ar fi auzit.

— Pare a fi ceva şi în partea asta, zise Voi. Nici comandantul nu ştie ce se întâmplă.

Atenţia ei se îndreptă spre Clavain.

— S-ar putea ca ai tăi să fi ajuns atât de aproape de Yellowstone?

— Ei mă doresc destul de mult, spuse Clavain, şi bănuiesc că totul este posibil. Dar aşa ceva este contra oricărei reguli de război.

— Ar putea fi totuşi păianjeni, zise Voi. În cazul în care Clavain are dreptate, atunci regulile războiului nu se mai aplică de acum.

— Puteţi contraataca? întrebă Clavain.

— Nu aici. Armele noastre sunt neutralizate electronic în interiorul spaţiului aerian al Convenţiei, zise Perotet, apoi se desprinse de mâner şi se deplasă către altul de pe

peretele opus. A treia escortă este avariată – probabil că n-a fost lovită în plin. Scapă gaze din interior şi a pierdut controlul navigaţiei. A rămas în urma noastră. Voi, în cât timp revenim în zona de război?

Privirea ei se pierdu în gol. Lăsa impresia că fusese paralizată pentru moment.

— Patru minute până la frontieră, după care armamentul se activează.

— Nu dispunem de patru minute, spuse Clavain. Există cumva la bord din întâmplare vreun costum spaţial?

Sandra Voi îl privi întrebător.

— Bineînţeles. De ce?

— Pentru că este evident că pe mine mă doresc. N-are rost să murim toţi, nu?

Îl duseră la dulapul costumelor spaţiale. Designul lor era demarhist, metal roşu-argintiu nervurat, şi deşi aveau un nivel tehnologic similar costumelor Agregaţilor, totul funcţiona altfel. Clavain nu şi-ar fi putut pune costumul fără ajutorul lui Voi şi al lui Perotet. După ce casca se închise etanş, periferia vizorului se lumină cu zece-douăsprezece afişaje necunoscute de statut, curbe sinusoidale şi histograme mişcătoare, etichetate cu acronime ce nu însemnau nimic pentru Clavain. Periodic, un glăscior feminin politicos îi şoptea ceva în ureche. Majoritatea afişajelor erau verzi, nu roşii, ceea ce el consideră a fi un semn bun.

— Mă gândesc întruna că trebuie să fie o capcană, spuse Voi. Ceva ce ai plănuit de la bun început. Ai vrut să ajungi la bordul navei noastre, pentru ca apoi să fii salvat. Poate că ne-ai făcut ceva sau poate că ai amplasat ceva…

— Tot ce v-am spus este adevărat, rosti Clavain. Nu ştiu cine sunt cei din exterior şi nu ştiu ce vor de la mine. Ar putea fi Agregaţi, însă, dacă aşa stau lucrurile, sosirea lor n-a fost plănuită de mine.

— Mi-aş dori să te pot crede.

— Am admirat-o pe Sandra Voi. Am sperat că faptul că am cunoscut-o m-ar putea ajuta în relaţia cu voi. Am fost

perfect sincer în privinţa asta.

— Dacă ei sunt Agregaţi… te vor ucide?

— Nu ştiu. Bănuiesc că, dacă ar fi vrut asta, ar fi putut s-o facă deja. Nu cred că Skade v-ar fi cruţat, dar poate că o judec greşit. Dacă într-adevăr este Skade…

Clavain înaintă greoi spre ecluză.

— Mai bine plec. Sper să vă lase în pace după ce mă vor vedea ieşit.

— Ţi-e frică, nu-i aşa?

Clavain zâmbi.

— Este chiar aşa de evident?

— Mă face să cred că este posibil să nu fi minţit. Informaţia pe care ne-ai transmis-o…

— Ar trebui realmente să acţionaţi pe baza ei.

Păşi în ecluză. Sandra Voi făcu restul. Sinuozităţile de pe vizorul căştii lui înregistrară trecerea în vid. Clavain îşi auzi costumul trosnind şi clicăind în moduri nefamiliare, pe când se ajusta pentru spaţiu. Trapa spre exterior se deschise, acţionată de pistoane masive. Nu putea să vadă nimic – doar un dreptunghi negru. Nici stele, nici planete, nici Centura Ruginită. Nici măcar navele atacatoare.

Întotdeauna era nevoie de curaj să ieşi dintr-un vehicul spaţial, mai ales în absenţa oricărui mijloc de întoarcere la bordul său. Clavain aprecie că acel singur pas şi propulsia spre exterior se numărau printre cele mai grele două-trei lucruri pe care le făcuse în viaţa lui.

Dar trebuia s-o facă.

Se afla în spaţiul cosmic. Începu să se rotească lent şi naveta demarhistă în formă de gheară îi apăru în raza vizuală, după care dispăru. Nu păţise nimic, cu excepţia câtorva urme de arsuri pe fuzelaj, unde fusese lovită de fragmente fierbinţi provenite de la navele de escortă. La a şasea-şaptea rotaţie, motoarele pulsară şi naveta începu să-şi crească distanţa faţă de el. Asta era bine. Ar fi fost stupid să se sacrifice, dacă Voi nu profita de acţiunea lui.

Aşteptă. Trecură poate patru minute înainte să devină conştient de celelalte nave. În mod evident, se îndepărtaseră după atac. Erau trei, aşa cum estimaseră

Perotet şi Voi.

Carcasele erau negre, imprimate cu cranii, ochi şi dinţi de rechin de neon. La răstimpuri, apertura unui propulsor scuipa o pulsaţie de gaz de poziţionare, iar străfulgerarea dezvăluia mai multe detalii, conturând curbele aerodinamice ale suprafeţelor transatmosferice şi ţevile acoperite cu capote ale unor arme retractabile sau echipamente articulate de prindere. Armele puteau fi retrase şi navele ar fi părut complet inofensive: nişte jucării elegante pentru copiii bogaţi, dar nimic pe care să poţi miza împotriva unor escorte înarmate ale Convenţiei.

Una dintre cele trei iele se desprinse din formaţie şi se apropie, crescând iute în mărime. O ecluză pneumatică luminată în galben se deschise ca un iris în pântecul ei. Prin ea ieşiră două siluete, la fel de negre ca spaţiul înconjurător. Îşi acţionară jeturile şi porniră spre Clavain, decelerând expert când ajunseră pe punctul de a intra în coliziune cu el. Costumele spaţiale erau ca şi navele: de origine civilă, dar augmentate cu armuri şi cu arme. Nu întreprinseră niciun efort de a i se adresa pe canalul costumului; în timp ce îl apucară şi îl duseră la bordul navei negre, Clavain nu auzi altceva decât glasul blând şi repetitiv al subpersonalităţii costumului.

Abia aveau loc toţi trei în ecluza ventrală. Clavain căută însemne pe costumele lor, dar şi din imediata apropiere erau perfect negre. Vizoarele căştilor erau fumurii şi nu întrezări decât cu totul ocazional sclipirea vreunui ochi.

Indicatorii lui de statut se schimbară din nou, înregistrând revenirea presiunii aerului. Uşa interioară se deschise dilatându-se şi el se pomeni împins înainte, în corpul principal al navei negre. Cele două siluete în costume spaţiale îl urmară. După ce ajunseră înăuntru, căştile lor se detaşară automat şi zburară spre puncte de stocare. Doi bărbaţi îl aduseseră în navă. Ar fi putut să fie gemeni – până şi nasurile fuseseră fracturate identic. Unul dintre ei avea un inel de aur într-o sprânceană, celălalt avea un inel similar în lobul unei urechi. Amândoi aveau craniile rase, cu excepţia unei dungi foarte subţiri de păr

vopsit în verde care le traversa ţestele de la tâmplă până la ceafă. Purtau ochelari integrali ce semănau cu carapacea de broască-ţestoasă şi niciunul nu avea urma vreunei guri.

Cel cu inelul în sprânceană îi făcu semn lui Clavain să-şi scoată casca. Clavain clătină din cap, nedorind s-o facă până nu era sigur că se găsea în aer respirabil. Bărbatul înălţă din umeri şi se întinse după ceva prins pe perete. Era un topor galben-deschis.

Clavain ridică o mână şi începu să bâjbâie pe comenzile costumului demarhist. Nu găsea mecanismul de eliberare. După o clipă, bărbatul cu inel în ureche clătină din cap şi-i împinse mâna la o parte. Acţionă comanda şi glasul şoptit din urechea lui Clavain deveni mai ascuţit, mai insistent. Aproape toate afişajele de statut deveniră roşii.

Casca se desprinse cu un şuierat. Urechile lui Clavain pocniră. Presiunea din nava neagră nu era tocmai standardul demarhist. Respiră aer rece şi plămânii îi munciră din greu.

— Cine... sunteţi? întrebă el, când găsi energie pentru cuvinte.

Bărbatul cu sprânceana perforată puse toporul galben la loc pe perete. Îşi trecu un deget peste beregată.

Apoi alt glas, pe care Clavain nu-l recunoscu, spuse:

— Salut!

Clavain se întoarse. A treia persoană purta de asemenea costum spaţial, deşi mai puţin greoi decât ale tovarăşilor săi. În ciuda dimensiunilor sale, izbutea să pară slabă. Plutea în interiorul ramei uşii dintr-un perete despărţitor, calmă, cu capul uşor aplecat spre umăr. Poate că de vină era lumina care-i juca pe faţă, dar lui Clavain i se păru că zărea dungi spectrale de negru decolorat pe albul perfect al pielii ei.

— Sper că Gemenii Vorbăreţi te-au tratat bine, domnule Clavain.

— Cine sunteţi? repetă Clavain.

— Eu sunt Zebra. Desigur, nu-i numele meu real. Nu trebuie să-mi cunoşti vreodată numele real.

— Cine eşti tu, Zebra? De ce ai făcut toate astea?

— Pentru că mi s-a cerut. Ce-ţi închipuiai?

— Nu-mi închipuiam nimic. Încercam…

Făcu o pauză şi aşteptă să-şi recapete răsuflarea.

— Încercam să dezertez.

— Ştim asta.

— „Ştim”? Adică *„noi* ştim”? Care „noi”?

— O să afli în curând. Urmează-mă, domnule Clavain. Voi, Gemenii, asiguraţi şi pregătiţi totul pentru accelerare. Până revenim pe Yellowstone, Convenţia va roi ca muştele. Drumul spre casă se anunţă interesant.

— Nu cred că pentru persoana mea merită să fie ucişi oameni nevinovaţi.

— N-a murit nimeni, domnule Clavain. Cele două vehicule de escortă ale Convenţiei pe care le-am distrus erau telecomandate, controlate de un al treilea. L-am avariat pe al treilea, dar pilotul său n-a fost rănit. Şi am evitat în mod vizibil să facem vreun rău navetei zombilor. Mă întreb dacă ei te-au silit să ieşi în spaţiu.

Clavain o urmă, trecu prin uşă şi ajunse în zona punţii de zbor. Din câte îşi dădea seama, la bord se mai afla o singură persoană, fixată cu centuri în fotoliul pilotului: un bărbat cu chip zbârcit. Nu purta costum. Mâinile lui acoperite de lentigo strângeau comenzile aidoma unor crenguţe prehensile.

— Tu ce crezi? întrebă Clavain.

— Este posibil s-o fi făcut ei, dar cred că-i posibil ca tu să fi ales să pleci.

— Asta nu mai contează acum, nu-i aşa? M-aţi obţinut.

Bătrânul îi aruncă o privire doar vag interesată.

— Inserţie normală, Zebra, sau mergem spre casă pe drumul ocolit?

— Urmează coridorul normal, Manoukhian, dar fii pregătit pentru abateri. Nu vreau să mă mai angajez în lupte cu Convenţia.

Manoukhian, dacă acela era într-adevăr numele său, încuviinţă din cap şi aplică presiune pe manşa cu mâner fildeşiu.

— Pune-i centurile oaspetelui, Zebra. Şi pune-ţi-le şi tu.

Femeia dungată aprobă din cap.

— Gemenii! Ajutaţi-mă să-l asigur pe domnul Clavain.

Cei doi bărbaţi îl ridicară pe Clavain cu costum cu tot într-o cuşetă de acceleraţie. Le permise să facă ce doreau; era prea slăbit ca să ofere mai mult de o rezistenţă simbolică. Mintea lui testă mediul cibernetic imediat al navei şi, cu toate că implanturile sale percepură ceva din traficul de date desfăşurat prin reţelele de comandă, nu putea influenţa nimic. Oamenii erau de asemenea dincolo de posibilitatea lui de a-i atinge. De altfel, nu credea că vreunul dintre ei ar fi avut implanturi.

— Voi sunteţi ielele? întrebă el.

— Nu chiar. Ielele sunt nişte piraţi criminali. Noi acţionăm cu ceva mai multă fineţe. Însă existenţa lor ne oferă paravanul necesar pentru propriile noastre activităţi. Dar tu?

Dungile de pe faţa Zebrei se strânseră laolaltă când surâse.

— Eşti cu adevărat Neil Clavain, Măcelarul din Tharsis?

— N-ai auzit asta de la mine.

— Aşa le-ai spus demarhiştilor. Şi puştilor ălora din Copenhagen. Noi avem spioni peste tot, înţelegi? Puţine ne scapă.

— Nu pot dovedi că sunt Clavain. Dar, pe de altă parte, de ce m-aş sinchisi s-o fac?

— Cred că tu eşti, spuse Zebra. Oricum, *sper* ca tu să fii. Ar fi neplăcut dacă s-ar dovedi că eşti un impostor. Şeful meu n-ar fi deloc încântat.

— Şeful tău?

— Cel spre care ne-ndreptăm acum.

CAPITOLUL 21

După ce ieşiseră în deplină siguranţă din atmosferă şi bila roşu-cornalină dispăruse de la extremitatea spectrului radarului navei, Khouri găsi curajul să ia unul dintre cuburile negre rămase după fragmentarea masei principale a maşinii Inhibitorilor. Cubul era şocant de rece la atingere, iar când îi dădu drumul, lăsă în urmă două pelicule foarte subţiri de piele pe feţele sale opuse, aidoma unor amprente rozalii. Buricele degetelor ei erau acum carne crudă, netedă. Pentru o clipă crezu că pielea jupuită va rămâne lipită pe feţele negre şi netede, însă după câteva secunde cele două foiţe de epidermă se desprinseră de la sine, formând coji delicate şi translucide ca elitrele abandonate de o insectă. Feţele negre şi reci ale cubului erau la fel de necruţător întunecate şi lipsite de semne ca înainte. Femeia observă totuşi că obiectul se micşora, iar contracţia lui era atât de stranie şi de neaşteptată, încât mintea ei o interpretă ca fiind îndepărtarea cubului la o distanţă imposibilă. De jur împrejur, celelalte cuburi imitau contracţia şi mărimea li se înjumătăţea cu fiecare secundă.

După un minut, în cabină nu mai rămăseseră decât pojghiţe de scrum negru-cenuşiu. Khouri simţea scrumul acela acumulându-i-se până şi în colţurile ochilor, ca un atac neaşteptat de păienjenişuri vizuale cauzate de oboseală, şi-şi aminti cum cuburile îi pătrunseseră în cap înainte de sosirea bilei.

— Ei bine, ţi-ai căpătat demonstraţia, i se adresă lui Thorn. A meritat – doar ca să-ţi impui punctul de vedere?

— Trebuia să ştiu. Dar nu puteam şti *ce* se va întâmpla.

Khouri îşi masă mâinile, readucând circulaţia în zonele amorţite. Era bine să nu mai fie în harnaşamentul restrictiv în care o pusese Thorn. Bărbatul îşi ceruse scuze pentru asta, dar păruse aproape lipsit de convingere. Ea se văzu nevoită să admită că nu i-ar fi mărturisit niciodată adevărul fără asemenea coerciţii extreme.

— Apropo, continuă Thorn, ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu. Oricum, nu ştiu totul. Noi am provocat un răspuns şi sunt destul de sigură că am fost pe punctul de a muri, sau cel puţin de a fi înghiţiţi de maşina aia.

— Ştiu. Şi eu am avut acelaşi sentiment.

Se priviră, conştienţi că perioada de uniune în reţeaua Inhibitoare de colectare le îngăduise un nivel de intimitate la care nu se aşteptase niciunul dintre ei. Împărtăşiseră foarte puţine în afara fricii, totuşi lui Thorn i se arătase că frica ei fusese la fel de intensă ca a lui şi că atacul Inhibitor nu fusese ceva aranjat de ea pentru a-l păcăli. Dar pe lângă frică mai existase şi altceva, nu? Existase îngrijorare reciprocă pentru soarta celuilalt. Iar când sosise a treia minte, percepuse ceva foarte apropiat de remuşcare.

— Tu ai simţit cealaltă minte? întrebă Khouri.

— Am simţit ceva. Ceva care era diferit de tine şi totodată diferit de maşină.

— Ştiu cine a fost, rosti femeia ştiind că acum era prea târziu pentru minciuni şi eschivări şi că trebuia să-i spună lui Thorn tot ce înţelesese ea din adevăr. Cel puţin, cred că l-am recunoscut. Mintea era a lui Sylveste.

— Dan Sylveste? întrebă el grijuliu.

— Eu l-am cunoscut, Thorn. Nu foarte bine şi nu foarte mult timp, totuşi îndeajuns pentru a-l recunoaşte. Şi ştiu ce i s-a întâmplat.

— Ia-o de la început, atunci, Ana.

Khouri îşi şterse praful pe care-l simţea în colţurile ochilor, sperând că maşina era cu adevărat inertă şi nu doar adormită. Thorn avea dreptate. Lucrurile mărturisite de ea constituiseră prima fisură într-o faţadă altfel perfectă. Totuşi fisura aceea nu mai putea fi reparată, ci avea să crească, extinzând degete fracturate. Ea nu mai putea face acum decât să limiteze prejudiciile.

— Tot ce crezi că ştii despre triumviră este greşit. Ea nu-i tirana maniacă la care se gândeşte populaţia când îi aude numele. Guvernul a făcut propagandă imaginii acelea. Avea nevoie de un demon pe care să-l exorcizeze, de un

personaj asupra căruia să se abată ura colectivă. Dacă n-ar fi avut-o pe triumviră pe care s-o urască, oamenii şi-ar fi direcţional mânia şi frustrările spre guvernanţi, iar aşa ceva nu putea fi îngăduit.

— A ucis toţi locuitorii unei aşezări.

— Nu…

Khouri se simţi brusc istovită.

— Nu, nu s-a-ntâmplat aşa. Ea a făcut doar să pară aşa, înţelegi? De fapt, n-a murit nimeni.

— Şi tu poţi să fii sigură de asta?

— Am fost acolo.

Carcasa trosni şi se reconfigura din nou. În scurt timp aveau să fie în exteriorul influenţei electromagnetice a gigantei gazoase. Procesele Inhibitorilor continuau neabătute: instalarea lentă a tubulaturii subatmosferice, construirea uriaşului arc orbital. Ceea ce tocmai se petrecuse înăuntrul lui Roc nu avusese nicio influenţă asupra planului mai mare.

— Spune-mi, „Ana” este numele tău adevărat ori e alt strat de neadevăr pe care trebuie să-l îndepărtez?

— Este numele meu, încuviinţă femeia, dar nu şi Vuilleumier. Acela a fost un paravan. Era un nume de colonist. Noi am creat un trecut pentru mine, istoria necesară pentru a mă putea infiltra în guvern. Numele meu real este Khouri. Şi da, am făcut parte din echipajul triumvirei. Am sosit aici la bordul *Nostalgiei pentru Infinit.* Am venit în căutarea lui Sylveste.

Thorn încrucişă braţele peste piept.

— Se pare că ajungem în sfârşit undeva.

— Echipajul îl dorea pe Sylveste, asta a fost tot, ei nu aveau absolut nimic cu colonia. Au utilizat informaţii false pentru a vă determina să credeţi că erau dispuşi să folosească forţa. Însă Sylveste ne-a tras pe sfoară. El avea nevoie de o cale prin care să exploreze steaua neutronică şi obiectul aflat pe orbita ei, perechea Cerber/Hades. El i-a convins pe Ultranauţi să-l ajute cu nava lor.

— Şi după aceea? Ce s-a-ntâmplat după aceea? De ce aţi revenit voi două pe Resurgam, dacă dispuneaţi de o navă

stelară?

— Aşa cum ai ghicit, în navă au apărut necazuri. Nişte necazuri al dracului de serioase.

— O revoltă?

Khouri îşi muşcă buza, apoi încuviinţă din cap.

— Trei dintre noi, cred, s-au împotrivit celorlalţi. Ilia, eu şi Pascale, soţia lui Sylveste. Noi nu doream ca Sylveste să exploreze perechea Hades.

— Pascale? Te referi cumva la Pascale Girardieau?

Khouri îşi aminti că soţia lui Sylveste fusese fiica unuia dintre cei mai puternici politicieni ai coloniei: cel al cărui regim preluase puterea după ce Sylveste fusese răsturnat pentru convingerile lui.

— Eu n-am cunoscut-o foarte bine. Acum este moartă. Mă rog… cumva moartă.

— „Cumva”?

— Thorn, ce vei auzi în continuare n-o să fie uşor de acceptat. Trebuie să mă crezi însă, ai înţeles? Oricât de nebunesc sau de improbabil ţi-ar suna. Deşi, ţinând seama de ceea ce tocmai s-a întâmplat, am sentimentul că vei fi mai receptiv decât înainte.

Bărbatul îşi atinse buza inferioară cu un deget.

— Pune-mă la încercare.

— Sylveste şi soţia lui au intrat în Hades.

— Nu te referi cumva la celălalt obiect? La Cerber?

— Nu, rosti ea apăsat. Mă refer la Hades. Ei au intrat în steaua neutronică, deşi s-a dovedit că-i mai mult decât doar o simplă stea neutronică. Mai exact nu-i deloc o stea neutronică, ci un fel de computer gigantic lăsat în urmă de extratereştri.

Thorn strânse din umeri.

— Aşa cum zici, noroc că am văzut nişte chestii foarte ciudate azi. Şi? Ce s-a întâmplat în continuare?

— Sylveste şi soţia lui se află în interiorul computerului şi rulează ca nişte programe. Eu cred că sunt similari unor inteligenţe de nivel-alfa.

Khouri ridică un deget, anticipându-i replica.

— Ştiu toate astea pentru că eu însămi am fost în

interiorul lui. M-am întâlnit cu Sylveste după ce fusese mapat în Hades. M-am întâlnit şi cu Pascale. De fapt, probabil că acolo, înăuntru, există şi o copie a mea. Dar eu – acest eu – n-a rămas acolo. Am revenit aici, în universul real, şi nu intenţionez să mai vizitez vreodată locul acela. În Hades nu se intră uşor, decât dacă ţi se pare simplu să mori după ce ai fost sfârtecat de tensiunile de forfecare gravitaţionale.

— Totuşi, crezi că mintea pe care am întâlnit-o acum a fost a lui Sylveste?

— Nu ştiu, oftă femeia. Sylveste e în Hades de secole de timp subiectiv… poate chiar de eoni de timp subiectiv. Ce ni s-a întâmplat nouă acum şaizeci de ani trebuie să fie pentru el o amintire vagă şi îndepărtată, din zorii timpului. Sylveste a avut timp să evolueze mai presus de orice ar putea înţelege imaginaţia noastră. Şi este nemuritor, deoarece nimic din interiorul lui Hades nu moare. Nu pot să ghicesc cum ar acţiona el în prezent, nici dacă i-am putea recunoaşte mintea. Dar în mod sigur, eu l-am simţit ca fiind Sylveste. Poate că a fost în stare să se recreeze aşa cum a fost, pentru ca eu să ştiu cine ne-a salvat.

— Ar fi fost interesat de noi?

— N-a arătat asta niciodată, dar, la urma urmelor, în lumea exterioară nu s-a întâmplat mare lucru după ce a fost el mapat în Hades. Acum însă, pe neaşteptate, au sosit Inhibitorii şi au început să distrugă corpuri cereşti. Probabil că unele informaţii continuă să ajungă la el în interiorul lui Hades, chiar dacă numai dintre cele cu caracter de urgenţă. Dar gândeşte-te puţin, Thorn. Aici se întâmplă o chestie groasă de tot, care s-ar putea să-l afecteze până şi pe Sylveste. Nu ştim asta, dar nici nu putem afirma cu certitudine că nu-i vorba despre aşa ceva.

— Atunci, ce a fost chestia aceea?

— Eu cred că a fost un emisar. O părticică din Hades, trimisă pentru a culege informaţii. Iar Sylveste i-a anexat şi o copie a lui. Emisarul a aflat ce a putut, a dat târcoale maşinii, ne-a urmărit pe noi, apoi a revenit la Hades. Probabil că, după ce va ajunge acolo, se va contopi cu

matricea. Poate că n-a fost niciodată complet deconectat – este posibil să fi existat un filament de materie nucleară cu grosimea unui quarc, care să se întindă de la bilă până la periferia sistemului, fără ca noi să fi avut habar.

— Haide să ne întoarcem puţin. Ce s-a întâmplat după ce ai plecat din Hades? Ilia a venit cu tine?

— Nu, ea n-a fost niciodată mapată în matrice. Dar a supravieţuit şi ne-am reîntâlnit pe orbita lui Hades, în interiorul *Nostalgiei.* Acţiunea cea mai logică pe care ar fi trebuit s-o facem ar fi fost să plecăm de mult din sistemul ăsta, însă nu s-a întâmplat aşa. Nava era… mă rog, nu tocmai avariată, dar modificată. Trecuse printr-un fel de criză psihică. Nu dorea să mai aibă de-a face cu universul exterior. Am izbutit doar s-o readucem în sistemul interior, la o UA de Resurgam.

— Hm.

Thorn îşi sprijinise bărbia de dosul falangelor.

— Aşa-i mai bine, realmente. Curios, dar chiar mi se pare posibil ca tu să spui adevărul. Dacă ai fi vrut să minţi, măcar ai fi venit cu ceva raţional.

— Este perfect raţional, ai să vezi.

Khouri îi povesti şi restul. Thorn ascultă, tăcut şi răbdător, încuviinţând ocazional din cap şi rugând-o să clarifice unele aspecte. Ea îi spuse că tot ce-i dezvăluise deja despre Inhibitori era adevărat, cel puţin în măsura în care ştiau ele, şi ameninţarea era pe atât de reală pe cât afirmau.

— În privinţa asta cred că m-ai convins, aprobă Thorn.

— Sylveste i-a adus, dacă nu cumva ei porniseră deja încoace. De aceea este posibil ca el să mai simtă un soi de obligaţie de a ne proteja sau cel puţin de a manifesta un interes trecător faţă de universul exterior. Noi credem că pe orbita lui Hades era un fel de declanşator. Sylveste ştia că exista un risc în ceea ce făcea, dar nu-i păsa.

Femeia se strâmbă şi se simţi brusc cuprinsă de furie.

— Să-l ia dracu' de savant arogant! Ştii că eu ar fi trebuit să-l ucid? De aceea mă îmbarcasem pe navă.

— Altă complicaţie delicioasă, încuviinţă Thorn. Cine te trimisese?

— O femeie din Oraşul Abisului, care-şi spunea Mademoiselle. Ea şi Sylveste se cunoşteau de mult. Mademoiselle ştia ce intenţiona el şi că trebuia oprit. Asta era misiunea mea. Necazul a fost că am dat-o în bară.

— Nu pari genul care să comită o crimă cu sânge-rece.

— Nu mă cunoşti, Thorn. Nu mă cunoşti absolut deloc.

— Nu încă, poate.

O privi lung până ce, fără chef, ea îşi feri ochii. Se simţea atrasă de acest bărbat şi ştia că era un bărbat care credea în ceva. Era puternic şi curajos – văzuse asta cu ochii ei, în Casa Inchiziţiei. Şi într-adevăr, chiar dacă nu voia s-o recunoască neapărat, ea regizase situaţia asta, perfect conştientă de felul cum se puteau dezvolta lucrurile, din clipa când insistase să-l aducă pe Thorn la bord. Nu putea uita însă adevărul unic şi dureros care continua să-i definească viaţa, chiar şi după ce se petrecuseră atâtea. Era o femeie măritată.

— Dar există întotdeauna timp, după cum se zice, adăugă bărbatul.

— Thorn…

— Continuă să povesteşti, Ana. Continuă să povesteşti.

Glasul lui era foarte blând.

— Vreau să aud totul.

Mai târziu, când ajunseseră la un minut-lumină depărtare de giganta gazoasă, consola anunţă o transmisiune pe fascicul îngust de la *Nostalgia pentru Infinit.* Probabil că Ilia le urmărise naveta cu senzori pentru distanţe mari şi aşteptase până ce între ea şi maşinile Inhibitoare exista suficientă separaţie unghiulară. Chiar şi cu dronele-relee, era extrem de neliniştită să nu-şi trădeze poziţia.

— Văd că eşti pe drumul spre casă, spuse ea şi o nemulţumire intensă răzbătea din fiecare cuvânt. Văd de asemenea că te-ai apropiat mult mai mult decât conveniserăm de centrul activităţii lor. Asta nu-i bine. Nu-i

bine deloc.

— Nu pare încântată, şopti Thorn.

— Ceea ce ai făcut a fost excepţional de periculos. Sper că ai învăţat ceva din eforturile tale. Îţi cer să te întorci urgent la navă. Nu trebuie să-l întârziem pe Thorn de la activităţile lui urgente de pe Resurgam… şi nici pe Inchizitoare de la îndatoririle ei din Cuvier. În această privinţă voi spune mai multe după ce te întorci.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Irina, terminat.

— Ea tot nu ştie că eu ştiu, zise Thorn.

— Ar fi mai bine să-i spun.

— Nu mi se pare teribil de înţelept.

Femeia îl privi fix.

— Nu?

— Nu încă. Nu ştim cum va reacţiona. Probabil că ar fi mai bine să ne comportăm ca şi cum eu aş continua să cred… etc.

Schiţă o mişcare de spirală cu vârful degetului.

— Nu eşti de acord?

— Cândva i-am mai ascuns ceva Iliei. A fost o greşeală serioasă.

— De data asta mă vei avea de partea ta. Îi putem spune totul uşurel, după ce ajungem în siguranţă la bordul navei.

— Sper să ai dreptate.

Thorn miji ochii jucăuş.

— Îţi promit că va funcţiona până la urmă. Nu trebuie decât să te încrezi în mine. Nu-i chiar aşa de greu, nu? În fond, nu-i mai greu decât ce mi-ai cerut tu mie.

— Problema este că noi două am minţit atunci.

El îi atinse braţul – un contact ce ar fi putut părea accidental, dacă nu l-ar fi prelungit cu măiestrie câteva secunde.

— Va trebui pur şi simplu să trecem peste asta, nu?

Khouri se întinse şi-i îndepărtă cu delicateţe mâna, care se închise blând în jurul degetelor ei şi pentru o clipă rămaseră încremeniţi. Femeia era conştientă de propria respiraţie. Îl privi pe Thorn, ştiind foarte bine ce dorea ea

şi ştiind că şi el o dorea.

— Nu pot face asta, rosti Khouri într-un târziu.

— De ce?

Bărbatul vorbise ca şi cum n-ar fi existat vreo obiecţie validă pe care ea ar fi putut s-o ridice.

— Pentru că...

Îşi eliberă mâna din mâna lui.

— Pentru că sunt ceea ce sunt. Pentru că am făcut cuiva o promisiune.

— Cui? întrebă Thorn.

— Soţului meu.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit nici măcar o clipă că ai putea fi măritată.

Se aşeză pe scaunul lui, punând brusc o distanţă între ei.

— Nu vreau să crezi că am spus-o în vreun fel insultător. Atât doar că acum un minut erai Inchizitoarea, iar după un minut erai o Ultranautǎ. Niciuna dintre posturile acestea nu se potriveşte cu prejudecăţile mele despre o femeie măritată.

Khouri ridică un braţ.

— E-n regulă.

— Şi cine-i el, dacă nu te deranjează întrebarea asta?

— Nu-i aşa de simplu. Cu toată sinceritatea, mi-aş fi dorit să fie.

— Spune-mi. Te rog. *Vreau* să ştiu.

Făcu o pauză, poate citind ceva în expresia ei.

— Soţul tău a murit, Ana?

— Nu-i nici chiar *atât* de simplu. Soţul meu a fost soldat. Ca şi mine. Amândoi am fost soldaţi pe Atuul lui Sky, în războaiele Peninsulei. Sunt sigură că ai auzit de micile şi bizarele noastre dispute civile, zise ea şi, fără să aştepte răspunsul lui, continuă. Am luptat împreună. Am fost răniţi şi expediaţi pe orbită, în stare de inconştienţă. Apoi s-a comis o eroare. Eu am fost identificată greşit, clasificată şi îmbarcată greşit în nava-spital greşită. Încă nu cunosc toate detaliile. Am sfârşit prin a ajunge la bordul unei nave mai mari, care a părăsit sistemul acela. O luminălucă. Când s-a descoperit eroarea, mă aflam deja pe orbita lui

Epsilon Eridani, la Yellowstone.

— Şi soţul tău?

— Nu mai ştiu nimic despre el. Atunci am fost lăsată să cred că rămăsese pe orbita Atuului lui Sky. Treizeci, poate patruzeci de ani – atâta ar fi trebuit el să aştepte, chiar dacă eu reuşeam să mă îmbarc într-o navă care pleca imediat într-acolo.

— Ce terapii de longevitate aveaţi voi pe Atuul lui Sky?

— Absolut niciuna.

— Prin urmare, exista un risc foarte real ca soţul tău să fie mort când ajungeai acolo?

— El era soldat. Speranţa de viaţă într-un batalion cu îngheţaţi/ dezgheţaţi era deja al naibii de mică. Şi oricum *nu exista* nicio navă care să plece imediat într-acolo.

Khouri se frecă la ochi şi oftă.

— Asta mi s-a spus că s-a întâmplat cu el. Dar eu tot nu ştiu cu certitudine. Este posibil să fi fost îmbarcat în aceeaşi navă cu mine spre Yellowstone, este posibil ca *totul* să fi fost o minciună.

Thorn încuviinţă din cap.

— Aşadar, este posibil ca soţul tău să fie încă în viaţă, dar să se afle în sistemul Yellowstone?

— Da – presupunând că a fost dus acolo şi presupunând că n-a plecat imediat spre Atuul lui Sky, în prima navă disponibilă. Dar şi aşa ar fi foarte bătrân. Înainte de a veni încoace, eu am petrecut mult timp în Oraşul Abisului, în anabioză. Şi am petrecut şi mai mult timp de atunci tot în anabioză, în timp ce Ilia şi cu mine am aşteptat lupii.

Bărbatul tăcu aproape un minut întreg.

— Prin urmare, eşti măritată cu un bărbat pe care continui să-l iubeşti, dar pe care nu-l vei vedea probabil niciodată?

— Acum înţelegi de ce nu-mi este uşor.

— Da, înţeleg, răspunse Thorn şi în glasul lui se simţi ceva apropiat de respect. Înţeleg şi-mi pare rău.

Îi atinse iarăşi mana.

— Dar poate că mai este timp să laşi în urmă trecutul. Toţi trebuie să facem asta într-o bună zi.

Ca să ajungă la Yellowstone, avură nevoie de mai puţin timp decât se aşteptase Clavain. Se întrebă dacă nu cumva Zebra îl drogase sau dacă aerul rece şi rarefiat din cabina lui îl făcuse să-şi piardă cunoştinţa. Totuşi, în succesiunea gândurilor sale nu părea să existe vreun hiat. Timpul trecuse pur şi simplu foarte repede. De trei-patru ori, Manoukhian şi Zebra vorbiseră încet şi intens între ei, iar la scurt timp după aceea Clavain simţise cum nava îşi schimbase vectorul, probabil pentru a evita altă întâlnire cu Convenţia. Niciodată însă nu existase o senzaţie tangibilă de panică.

Avea impresia că Zebra şi Manoukhian considerau conflictele ceva ce trebuia evitat dintr-un simţ al decenţei sau al ordinei, nu o chestiune pragmatică de supravieţuire. Mai presus de orice, erau în primul rând profesionişti.

Nava descrise o buclă peste Centura Ruginită, evitând-o cu multe mii de kilometri, după care se apropie pe o traiectorie spiralată de straturile de nori ale lui Yellowstone. Planeta crescu în mărime, umplând toate ferestrele din câmpul vizual al lui Clavain. Un înveliş de gaze de ionizare roz-neon înconjură nava, când despică atmosfera. Clavain simţi revenirea gravitaţiei după ore de imponderabilitate. Era, îşi reaminti el, prima gravitaţie *reală* pe care o simţea după mulţi ani.

— Ai mai vizitat vreodată Oraşul Abisului, domnule Clavain? îl întrebă Zebra când nava neagră îşi încheiase inserţia atmosferică.

— O dată sau de două ori, răspunse el. În tot cazul, nu recent. Înţeleg că acolo vom merge?

— Da, însă nu pot preciza locul exact. Va trebui să-l găseşti singur. Manoukhian, o poţi ţine pe loc vreun minut?

— Nu te grăbi, Zeb.

Femeia îşi desfăcu centurile care o fixau în cuşeta de acceleraţie şi veni lângă Clavain. Se părea că dungile erau zone de pigmentare distinctă, nu tatuaje sau vopsea epidermică. Dintr-un dulap scoase o casetă albastru-

metalic de mărimea unei truse medicale. O deschise şi rămase cu degetul deasupra conţinutului, precum cineva care ar fi ales dintr-o cutie cu bomboane de ciocolată. Luă apoi un dispozitiv hipodermic.

— Te voi adormi, domnule Clavain. Cât vei fi în stare de inconştienţă, voi rula nişte teste neurologice, doar ca să verific că eşti într-adevăr un Agregat. Nu te voi trezi până nu vom ajunge la destinaţia noastră.

— Nu-i nevoie să faci asta.

— Mă tem că este nevoie. Şeful meu ţine foarte mult la secretele lui. Va dori să decidă singur ce informaţii vei primi.

Zebra se aplecă peste el.

— Cred că te pot injecta în gât fără să-ţi scot costumul.

Clavain înţelese că nu avea rost să se certe. Închise ochii şi simţi vârful rece al hipodermicei înţepându-i pielea. Zebra era pricepută, în privinţa asta nu încăpea îndoială. Simţi un al doilea val de frig când drogul îi intră în fluxul sangvin.

— Ce vrea şeful tău de la mine? întrebă el.

— Cred că nici el nu ştie deocamdată, spuse Zebra. Este pur şi simplu curios. Nu-l poţi învinui pentru asta, nu-i aşa?

Clavain transmisese deja implanturilor lui să neutralizeze orice agent i-ar fi injectat Zebra. Putea să existe o uşoară pierdere a clarităţii când maşmedele îi filtrau sângele – era posibil ca el să sufere chiar o scurtă pierdere de cunoştinţă –, dar nu ar fi durat. Maşmedele Agregate erau bune împotriva oricărui…

Stătea în capul oaselor într-un scaun elegant, din fier forjat negru, cu înflorituri. Scaunul era ancorat de ceva extern de solid şi de vechi. Clavain se afla pe sol planetar, nu mai era în nava Zebrei. Marmura albastru-cenuşiu de pe jos avea vinişoare fabuloase, striaţii şi volburi ca fluxurile de gaze dintr-o imposibilă şi ţipătoare nebuloasă interstelară.

— Bună ziua, domnule Clavain! Cum te simţi acum?

De data asta nu mai era glasul Zebrei. Paşi moi răsunară pe marmură, fără grabă. Clavain ridică fruntea, cercetând

mai atent locul.

Fusese adus într-un spaţiu care părea a fi o seră imensă. Între coloane de marmură neagră cu vinişoare, se aflau ferestre elegant zăbrelite, care se ridicau pe zeci de metri înălţime, înainte să se curbeze pentru a se intersecta deasupra lui. Spaliere din panouri urcau până aproape de apexul structurii, acoperite de încâlceli de viţe-de-vie verde-crud. Între ele existau ghivece mari sau vase uriaşe cu pământ care conţineau prea multe soiuri de plante pentru a le putea identifica, alături de portocali şi ceva despre care crezu că era o specie de eucalipt. Un fel de salcie-plângătoare îi atârna peste scaun, iar ramurile ei cu frunze formau o perdea verde şi fină care-i bloca realmente vederea în multe direcţii. Scări spiralate, simple, ofereau acces la pasarele ce traversau şi înconjurau sera. Undeva, în afara razei lui vizuale, picura constant apă, parcă dintr-o fântână miniaturală. Aerul era răcoros şi proaspăt, nu rece şi rarefiat.

Bărbatul care vorbise apăru fără zgomot înaintea sa. Era de înălţimea lui Clavain şi purta haine în aceleaşi nuanţe întunecate – lui Clavain îi fusese scos costumul spaţial –, dar asemănările se opreau aici. Vârsta fiziologică aparentă a bărbatului era cu două-trei decenii mai mică, iar părul negru şi lucios, pieptănat pe spate, abia dacă era presărat cu fire sure. Era musculos, totuşi nu într-atât încât să pară ridicol. Purta pantaloni negri strâmţi şi un halat negru lung până la genunchi, strâns deasupra taliei. Era desculţ şi cu pieptul dezgolit; se opri înaintea lui Clavain, încrucişă braţele peste piept şi-l privi cu o expresie de amuzament amestecat cu uşoară dezamăgire.

— Am întrebat… repetă bărbatul.

— Este evident că m-ai examinat, zise Clavain. Ce aş putea să-ţi spun şi să nu cunoşti deja?

— Pari nemulţumit.

Bărbatul vorbea canasiană, dar cam rigid.

— Nu ştiu cine eşti sau ce doreşti, însă habar nu ai ce prejudicii ai cauzat.

— Prejudicii? repetă bărbatul.

— Mă găseam în proces de dezertare la demarhişti. Dar, desigur, ştii toate astea, nu-i aşa?

— Nu sunt sigur cât de multe ţi-a spus Zebra, zise bărbatul. Da, ştim câte ceva despre tine, totuşi nu atât de multe cât ne-ar plăcea să ştim. De aceea te afli acum aici. Ca oaspete al nostru.

— Oaspete? pufni Clavain.

— Recunosc, este o extindere a definiţiei uzuale, însă nu vreau să te consideri prizonierul nostru. Nu eşti un prizonier. De asemenea, nu eşti niciun ostatic. Este perfect posibil să decidem să te eliberăm foarte repede. Ce rău se va fi săvârşit atunci?

— Spune-mi cine eşti, zise Clavain.

— O voi face, imediat, dar mai întâi aş dori să mă urmezi. Cred că panorama te va încânta. Zebra mi-a spus că aceasta nu este prima ta vizită în Oraşul Abisului, însă nu cred că l-ai văzut vreodată dintr-o asemenea poziţie.

Bărbatul se aplecă şi-i întinse mâna.

— Vino, te rog. Te asigur că-ţi voi răspunde la toate întrebările.

— La toate?

— La majoritatea.

Cu ajutorul bărbatului, Clavain se împinse şi se ridică din scaunul de fier. Acum, când trebuia să stea de unul singur în picioare, îşi dădu seama că era slăbit, totuşi putea să meargă fără dificultate, iar tălpile lui, de asemenea desculţe, găsiră marmura rece. Îşi aminti că-şi scosese pantofii înainte să fi îmbrăcat costumul spaţial demarhist.

Bărbatul îl conduse spre una dintre scările spiralate.

— Poţi să faci faţă, domnule Clavain? Merită din plin. Ferestrele sunt cam prăfuite în partea de jos.

Clavain îl urmă pe scara în spirală şubredă, până ajunseră la una dintre pasarele. Aceasta şerpuia printre panouri înfrunzite, până când Clavain pierdu orice sens al direcţiei. Din locul unde se afla scaunul, sesizase doar forme neclare înapoia ferestrelor şi o lumină ocru-pal care scălda totul în strălucirea ei melancolică, dar acum vedea

panorama mai clar. Bărbatul îl ajută să se apropie de o balustradă.

— Priveşte, domnule Clavain! Oraşul Abisului. Un loc pe care am ajuns să-l cunosc şi, deşi nu să-l iubesc cu adevărat, poate să nu-l detest cu acelaşi zel misionar ca la sosirea mea aici.

— Nu eşti localnic?

— Nu. Ca şi tine, am avut o viaţă plină de călătorii.

Oraşul se întindea în toate direcţiile, supurând într-o îndepărtată pâclă urbană. Nu existau nici douăzeci de clădiri mai înalte decât cea în care se aflau ei, deşi unele dintre ele erau mult mai înalte, astfel încât vârfurile le dispăreau, invizibile, în plafonul de nori. Clavain zări linia neagră şi îndepărtată a peretelui circular care se ridica deasupra pâclei, probabil la zeci de kilometri depărtare. Oraşul Abisului era construit în interiorul unei caldeire, care în sine conţinea un hău ce se căsca în crusta lui Yellowstone. Oraşul înconjura abisul acela uriaş şi emanator, ancorat pe margine şi coborând în adâncurile sale conducte de alimentare ce semănau cu nişte gheare. Structuri se aflau una lângă alta, întrepătrunse şi fuzionate în forme delirant de stranii. Văzduhul roia de trafic aerian, o masă aflată constant în deplasare, care silea ochiul să se străduiască pentru a rămâne concentrat. Părea aproape imposibil ca atât de multe călătorii, comisioane vitale şi delegaţii să se poată desfăşura simultan. Însă Oraşul Abisului era vast. Traficul aerian nu reprezenta decât o porţiune microscopică din activităţile omeneşti reale ce se derulau sub turnuri şi turle, chiar şi în timpul războiului.

Cândva locul acesta fusese diferit. Oraşul cunoscuse trei etape. Cea mai lungă fusese *Belle Époque,* când demarhiştii şi familiile lor conducătoare deţinuseră puterea absolută. Pe atunci oraşul năduşise sub cele optsprezece domuri contopite ale Plasei de Ţânţari. Toată energia şi reacţiile chimice necesare erau extrase chiar din abis. În interiorul domurilor, demarhiştii îşi duseseră stăpânirea asupra materiei şi a informaţiei spre finalul ei logic. Experimentele lor de longevitate le asiguraseră

nemurire biologică, în timp ce descărcările regulate de patternuri neurale în computere făcuseră ca până şi moartea violentă să nu însemne mai mult decât o simplă neplăcere. Cunoştinţele lor experte în „nanotehnologie”, aşa cum continuau unii s-o numească în mod arhaic, le îngăduiseră să-şi remodeleze ambientul şi corpurile aproape după chef. Deveniseră proteici, un popor pentru care staza de orice formă era respingătoare.

A doua etapă a oraşului sosise cu numai un secol în urmă, la apariţia Epidemiei Fuziunii. Epidemia fusese foarte democratică, atacând oameni cu acelaşi entuziasm cu care atacase clădiri. Cu întârziere, demarhiştii înţeleseseră că paradisul lor adăpostise un şarpe extrem de periculos. Până atunci schimbările fuseseră ţinute în frâu, dar epidemia le smulsese de sub controlul oamenilor. În câteva luni oraşul fusese complet transformat. Mai existau doar câteva enclave ermetice în care oamenii îşi mai putuseră păstra maşinăriile din corpuri. Clădirile se contorsionaseră în forme batjocoritoare, reamintindu-le demarhiştilor ce pierduseră. Tehnologia se prăbuşise la o stare aproape preindustrială. Facţiuni prădătoare bântuiau prin adâncurile lipsite de legi ale oraşului.

Epoca întunecată a Oraşului Abisului durase aproape patruzeci de ani.

Încă se dezbătea dacă a treia etapă a oraşului se încheiase deja sau dacă îşi continua existenţa sub altă administrare. Imediat după epidemie, demarhiştii îşi pierduseră majoritatea surselor anterioare de bogăţie. Ultranauţii au plecat cu comerţul spre alte locuri. Câteva înalte familii s-au străduit să continue şi au existat mereu buzunare de stabilitate financiară în Centura Ruginită, dar Oraşul Abisului în sine era copt pentru preluare economică. Agregaţii, restricţionaţi până atunci la câteva nişe îndepărtate din sistemul planetar, consideraseră că e momentul lor.

Nu a fost o invazie în sensul uzual. Ei erau prea puţini numeric, prea slabi din punct de vedere militar şi nu doreau să convertească populaţia la modul lor de gândire.

De aceea, preferaseră să cumpere oraşul bucată cu bucată, reconstruindu-l în ceva sclipitor şi nou. Au dezasamblat cele optsprezece domuri întrepătrunse şi au instalat în abis o maşină vastă, realizată prin bioinginerie, numită Lilly, care a crescut enorm randamentul conversiunii chimice a gazelor native abisului. Acum oraşul trăia într-un buzunar de aer cald şi respirabil, asigurat de exhalările lente ale lui Lilly. Agregaţii demolaseră multe structuri distorsionate şi le înlocuiseră cu turnuri elegante ca nişte lame de cuţit, ce se înălţau mult deasupra buzunarului respirabil, răsucindu-se aidoma velaturii unui iaht pentru a-şi minimiza profilul expus vânturilor. În mediu au fost reintroduse grijuliu forme mai rezistente de nanotehnologie. Tratamentele medicale Agregate îngăduiau reluarea terapiilor pentru longevitate. Adulmecând prosperitatea, Ultranauţii au făcut iarăşi din Yellowstone o escală-cheie pe itinerarele lor comerciale. În jurul planetei, recolonizarea Centurii Ruginite a continuat rapid.

Ar fi trebuit să fie o nouă Epocă de Aur.

Însă demarhiştii, foştii stăpâni ai oraşului, nu se adaptaseră niciodată rolului de scăpătaţi. Reducerea statutului lor îi măcina. Timp de secole fuseseră singurii aliaţi ai Agregaţilor, dar asta era pe punctul de a se sfârşi. Aveau să recurgă la război pentru a recâştiga ce pierduseră.

— Poţi vedea abisul, domnule Clavain?

Gazda lui arătă spre o pată eliptică întunecată, aproape pierdută îndărătul abundenţei de turle şi de turnuri.

— Ei spun că Lilly este pe moarte acum. Agregaţii au fost evacuaţi şi nu există nimeni s-o ţină în viaţă. Calitatea aerului nu mai e ce a fost. Chiar se fac speculaţii despre necesitatea reînfiinţării domurilor peste oraş. Dar poate că Agregaţii vor putea în curând să reocupe ce le-a aparţinut cândva, nu?

— Ar fi greu de tras altă concluzie, replică Clavain.

— Trebuie să recunosc că nu-mi pasă cine va câştiga. Eu am fost în stare să-mi câştig existenţa înainte de sosirea

Agregaţilor şi am continuat s-o fac şi în absenţa lor. Nu am cunoscut oraşul sub demarhişti, însă nu mă îndoiesc că aş fi găsit o cale de supravieţuire.

— Cine eşti tu?

— O întrebare mai bună ar putea fi: „Unde suntem noi?" Priveşte în jos, domnule Clavain.

Clavain privi în jos. Clădirea în care se găsea era înaltă, asta era evident din panorama pe care o vedea de sus, totuşi nu percepuse cât de *foarte* sus se afla. Parcă ar fi stat lângă vârful unui munte extrem de înalt şi de abrupt, de unde se uita în jos, către piscuri şi creste subsidiare, situate la multe mii de metri mai jos, vârfuri secundare ce tronau maiestuos deasupra majorităţii clădirilor din jur. Cel mai înalt coridor de trafic aerian era hăt mai jos; ba chiar văzu că o parte din trafic curgea chiar prin clădire, plonjând prin arcade şi portaluri imense. Mai jos se întindeau alte straturi de trafic, apoi o pâclă ca o grilă de şosele supraterane, iar dedesubt era încă şi mai mult văzduh, după care urma o sugestie înceţoşată de parcuri şi lacuri etajate, atât de jos, încât aduceau cu semnele bidimensionale decolorate de pe o hartă.

Clădirea era neagră şi cu arhitectură monumentală. Clavain nu-i putea ghici forma adevărată, dar avea impresia că, dacă ar fi văzut-o din altă parte a Oraşului Abisului, ar fi semănat cu ceva negru, mort şi vag ameninţător, ca un arbore solitar care fusese lovit de trăsnet.

— Bine, zise el. Este o panoramă foarte frumoasă. Unde suntem noi?

— În Château des Corbeaux, domnule Clavain. Castelul Corbilor. Bănuiesc că-ţi aminteşti numele, nu?

Clavain încuviinţă din cap.

— Aici a venit Skade.

Bărbatul îi imită gestul.

— Aşa am înţeles.

— Aşadar, ai avut o legătură cu ce i s-a întâmplat, da?

— Nu, domnule Clavain, eu n-am avut. Dar predecesorul meu, ultimul locuitor al acestei clădiri, a avut în mod cert.

Bărbatul se întoarse şi-i întinse mâna dreaptă.

— Domnule Clavain, numele meu este H. Cel puţin acesta este numele sub care am ales actualmente să-mi desfăşor afacerile. Ar trebui *noi* să facem afaceri?

Clavain nu avu timp să-i răspundă, deoarece H îi prinse mâna şi o strânse. Surprins, Clavain o retrase şi văzu că avea în palmă un punctuleţ roşu, ca de sânge.

H îl duse pe Clavain înapoi la podeaua din marmură. Trecură pe lângă fântâna pe care o auzise mai devreme – era un şarpe din aur, fără ochi, din botul căruia ţâşnea un jet continuu de apă –, apoi coborâră o scară lungă cu trepte din marmură, până la nivelul aflat imediat dedesubt.

— Ce ştii despre Skade? întrebă Clavain.

Nu avea încredere în H, totuşi nu vedea niciun rău în a pune câteva întrebări.

— Nu atât de multe pe cât mi-ar fi plăcut. Îţi voi spune însă ce am aflat, în anumite limite. Skade a fost trimisă în Oraşul Abisului într-o misiune de spionaj pentru Agregaţi, o misiune care se ocupa de clădirea aceasta. Corect, nu-i aşa?

— Asta tu trebuie să-mi spui.

— Haide, domnul Clavain, aşa cum vei descoperi, noi avem în comun mai multe decât ţi-ai putea imagina. Nu trebuie să fii defensiv.

Lui Clavain îi veni să izbucnească în râs.

— Mă îndoiesc că avem ceva în comun.

— Da?

— Eu sunt un om în vârstă de patru sute de ani, care a văzut probabil mai multe războaie decât ai văzut tu apusuri de soare.

H miji ochii amuzat.

— Serios?

— În mod inevitabil, perspectiva mea asupra lucrurilor va fi uşor diferită de a ta.

— Nu mă îndoiesc. Vrei să mă urmezi, domnule Clavain? Aş dori să ţi-l arăt pe locatarul anterior.

Îl conduse prin coridoare negre cu plafoane înalte,

luminate de ferestre extrem de înguste. Clavain observă că H şchiopăta abia vizibil, din cauza unui picior ceva mai scurt, pe care izbutea să-l controleze în majoritatea timpului. Se părea că locuia singur în clădirea imensă, sau cel puţin în acest district al ei de mărimea unui conac, dar poate că era doar o iluzie cultivată de imensitatea incredibilă a structurii. Clavain simţise deja că H controla o organizaţie influentă.

— Ia-o de la început, zise el. Cum de ai ajuns să fii implicat în afacerile lui Skade?

— Bănuiesc că ai putea spune că printr-un interes mutual. Domnule Clavain, eu eram pe Yellowstone de un secol. În acest timp îmi cultivasem anumite interese – aproape că le-ai putea spune obsesii.

— Cum ar fi…?

— Mântuirea este una dintre ele. Trecutul meu poate fi numit, folosind un eufemism, controversat. La vremea mea am făcut unele lucruri foarte rele. Dar, la urma urmelor, cine n-a făcut, nu?

Se opriră înaintea unei uşi arcuite, inserată în marmură neagră. H făcu uşa să se deschidă şi-l conduse pe Clavain într-o încăpere fără ferestre în care domnea atmosfera nemişcată, spectrală a unei cripte.

— De ce ai fi interesat de mântuire?

— Ca să mă exonerez pe mine, bineînţeles. Ca să compensez. În epoca actuală, chiar ţinând seama de dificultăţi, poţi să duci o viaţă excesiv de lungă. În trecut, o crimă atroce te marca pe viaţă sau cel puţin pentru cei şaptezeci de ani biblici. Dar acum noi putem trăi secole. Oare o viaţă atât de lungă ar trebui să fie pătată de un singur act reprobabil?

— Ai spus că ai făcut mai multe lucruri rele.

— Aşa şi este. Mi-am trecut numele pe multe fapte infame. H se îndreptă către o cutie metalică grosolan sudată, care stătea în mijlocul încăperii. Ideea este însă următoarea: nu văd de ce sinele meu actual ar trebui să fie blocat în patternuri de comportament pentru fapte ale sinelui meu mai tânăr. În fond, mă îndoiesc că există un

singur atom din corpul meu care să le fie comun şi foarte puţine memorii.

— Un trecut criminal nu-ţi conferă o perspectivă morală unică.

— Nu, ai dreptate. Dar în acelaşi timp există şi liberul-arbitru. Nu este nevoie să fim marionetele propriului nostru trecut.

H tăcu şi atinse cutia. Clavain îşi dădu seama că aceasta avea dimensiunile şi proporţiile generale ale unui palanchin, genul de vehicul pe care ermeticii continuau să-l folosească.

H trase aer adânc în piept şi continuă:

— Acum un secol m-am împăcat cu ceea ce făcusem, domnule Clavain, totuşi trebuia să plătesc un preţ pentru reconcilierea aceasta. Am jurat să îndrept anumite lucruri strâmbe, dintre care multe priveau în mod direct Oraşul Abisului. Au fost jurăminte dificile şi nu sunt individul care să le privească cu uşurinţă. Din păcate, am eşuat în privinţa celui mai important dintre ele.

— Care a fost…?

— Imediat, domnule Clavain. Mai întâi, vreau să vezi ce a ajuns din ea.

— „Ea”?

— Mademoiselle. Ea a fost femeia care a locuit aici înaintea mea, cea care a ocupat clădirea aceasta în timpul misiunii lui Skade.

Glisă un panou negru aflat la înălţimea capului şi dezvălui o ferestruică întunecată încorporată în faţa cutiei.

— Care îi era numele adevărat? întrebă Clavain.

— Nu ştiu. Este posibil ca Manoukhian să ştie mai multe despre ea – a fost în serviciul ei înainte să schimbe tabăra. Dar n-am aflat niciodată adevărul de la el şi este mult prea util, ca să nu zic fragil, pentru a risca să-l sondez.

— Atunci *ce* ştii despre ea?

— Doar că pentru mulţi ani a fost o influenţă foarte puternică în Oraşul Abisului, fără ca asta să fie sesizată. A fost dictatorul perfect. Controlul îi era atât de omniprezent, încât nimeni n-a observat subjugarea aceea.

Bogăţia ei, estimată prin indicii uzuali, era practic zero. Nu „deţinea” nimic în sensul clasic al termenului. Cu toate acestea, avea reţele de coerciţie care-i îngăduiau să obţină orice ar fi dorit în mod silenţios, invizibil. Când oamenii acţionau din ceea ce-şi imaginau că era propriul lor interes, de fapt urmau adesea scenariul ascuns al lui Mademoiselle.

— După cum vorbeşti, parcă ar fi fost o vrăjitoare.

— Nu cred că influenţa ei ar fi avut ceva supranatural, atât doar că vedea fluxul informaţiilor cu o claritate pe care majoritatea oamenilor nu o au. Putea să vadă punctul precis în care trebuia aplicată presiune, punctul în care fluturele trebuia să bată din aripi pentru a cauza o furtună în cealaltă parte a lumii. Ăsta i-a fost geniul, domnule Clavain. Înţelegerea instinctivă a sistemelor haotice, aşa cum este aplicată în dinamica psihosocială umană. Priveşte!

Clavain se apropie de ferestruica inserată în cutie.

Înăuntru se afla o femeie. Părea să fi fost îmbălsămată şi stătea în poziţie verticală. Mâinile îi erau adunate în poală, ţinând deschis un evantai de hârtie, de o delicateţe translucidă. Purta o rochie cu guler înalt din brocart, care, considera Clavain, nu mai era la modă de cel puţin un secol. Avea fruntea înaltă şi netedă, iar părul negru îi era pieptănat peste cap în linii severe. Din locul unde stătea el, Clavain nu putea spune dacă ochii îi erau cu adevărat închişi sau de fapt privea în jos, la evantai. Vibra foarte uşor, ca şi cum ar fi fost un miraj.

— Cei s-a întâmplat? întrebă el.

— Este moartă, în măsura în care înţeleg eu termenul. Este moartă de peste treizeci de ani. Dar nu s-a schimbat deloc din clipa morţii. Nu au existat descompunere şi nici dovezi ale obişnuitelor procese morbide. Iar înăuntru nu este posibil să existe vid, fiindcă altfel n-ar fi putut respira.

— Nu înţeleg. Adică ea a murit aici, înăuntrul acestui obiect?

— A fost palanchinul ei, domnule Clavain. Ea se afla înăuntru când am ucis-o.

— Tu ai omorât-o?

H glisă plăcuţa, închizând-o, şi acoperi ferestruica.

— Am utilizat un tip de armă conceput de asasinii din Coronament în scopul uciderii ermeticilor. Ei o numesc crabber. Arma ataşează de latura palanchinului un dispozitiv care sfredeleşte prin blindaj, dar în acelaşi timp menţine integritatea perfectă a ermeticului. Trebuie să ştii că în *interiorul* palanchinelor pot exista lucruri neplăcute, mai ales când ocupanţii bănuiesc că pot fi ţintele unor tentative de asasinare. Gaze neurale specifice subiectului… genul ăsta de chestii.

— Continuă, spuse Clavain.

— După ce ajunge la interior, crabberul injectează un glonţ care detonează cu suficientă forţă pentru a ucide orice organism dinăuntru, dar nu într-atât încât să spargă fereastra sau orice alte puncte slabe. Pe Atuul lui Sky noi am utilizat ceva similar împotriva echipajelor de tancuri, aşa că eram familiarizat cu principiile implicate.

— Dacă a funcţionat crabberul, atunci înăuntru n-ar mai trebui să fie un corp.

— Exact, domnule Clavain, n-ar mai trebui să fie. Crede-mă, o ştiu – am văzut rezultatele acestor arme.

— Totuşi, ai omorât-o.

— I-am făcut *ceva,* dar nu sunt sigur ce anume. N-am putut examina palanchinul decât la câteva ore după ce acţionase crabberul, deoarece trebuia să ne ocupăm şi de aliaţii lui Mademoiselle. Iar când am privit prin ferestruică, nu m-am aşteptat să văd altceva decât obişnuitul terci roşu întins de cealaltă parte a sticlei. Însă corpul ei era aproape intact. Existau răni, răni destul de evidente, care ar fi fost în mod normal fatale în sine, totuşi în următoarele ore s-au vindecat sub ochii mei. La fel şi hainele – stricăciunile s-au reparat singure. De atunci ea este aşa cum ai văzut-o. Iar asta s-a întâmplat acum mai bine de treizeci de ani, domnule Clavain.

— Nu-i posibil.

— Ai observat că pare a se afla înapoia unui strat de apă mişcătoare? Ai văzut cum se unduieşte şi se

distorsionează? N-a fost o iluzie optică. Acolo înăuntru, împreună cu ea, mai există ceva. Mă întreb cât de mult din ce putem noi vedea a fost vreodată uman.

— Vorbeşti ca şi cum ea ar fi fost un soi de extraterestră.

— Cred că a existat ceva extraterestru la ea. Mai departe însă n-aş cuteza să speculez.

H îl conduse afară din cameră. Clavain riscă să mai arunce o privire spre palanchin şi se înfioră. În mod evident, H îl ţinea aici deoarece nu putea face nimic altceva cu el. Cadavrul nu putea fi distrus, putea fi chiar periculos în alte mâini. Aşa că Mademoiselle rămăsese „îngropată” aici, în clădirea în care trăise cândva.

— Trebuie să întreb… începu Clavain.

— Da?

— De ce ai omorât-o?

Gazda închise uşa în urma lor. Senzaţia de uşurare era palpabilă. Clavain avu impresia clară că nici chiar H nu era foarte încântat de vizitele la Mademoiselle.

— Am ucis-o, domnule Clavain, pentru motivul foarte simplu şi evident că deţinea ceva ce doream eu.

— Şi anume?

— Nu sunt perfect sigur, dar cred că era acelaşi lucru pe care-l dorea Skade.

CAPITOLUL 22

Xavier lucra pe fuzelajul *Păsării,* când doi vizitatori ciudaţi sosiră în atelierul de reparaţii. El verifică maimuţele şi se asigură că putea avea încredere în ele că se vor descurca singure pentru câteva minute. Se întrebă pe cine mai iritase Antoinette. La fel ca tatăl ei, femeia se pricepea destul de bine să nu enerveze persoana potrivită. Aşa rămăsese Jim Bax în lumea afacerilor.

— Domnul Gregor Consodine? întrebă un bărbat, ridicându-se de pe un scaun din zona de aşteptare.

— Nu sunt Gregor Consodine.

— Îmi cer scuze. Credeam că acesta este atelierul lui…

— Aşa este, iar eu mă ocup de treburi cât este el plecat la Vancouver – vreo două zile. Numele meu este Xavier Liu.

Zâmbi larg, gata să ofere ajutor.

— Cum te-aş putea ajuta?

— O căutăm pe Antoinette Bax, zise bărbatul.

— Aha.

— Este o chestiune destul de urgentă. Înţeleg că nava ei este cea din puţul tău de reparaţii.

Firişoarele de păr de pe ceafa lui Xavier se zbârliră.

— Nu cred că mi-ai spus cine eşti.

— Mi se spune domnul Clock.

Chipul domnului Clock era un studiu de anatomie. Xavier îi putea vedea toate oasele de sub piele. Domnul Clock arăta ca un om aflat foarte aproape de moarte, totuşi avea pasul uşor al unui balerin sau al unui mim.

Celălalt bărbat îl nelinişteа însă mai mult. Prima uitătură neglijentă pe care le-o aruncase vizitatorilor îi arătase doi inşi: unul înalt şi slab, ca un cioclu, iar celălalt scund şi solid, cu conformaţia unui luptător profesionist. Acesta din urmă ţinea capul plecat şi răsfoia un pliant de pe măsuţa de cafea. Între picioarele lui se vedea o cutie neagră, simplă, de mărimea unei truse de scule.

Xavier îşi plecă privirea spre propriile mâini.

— Colegul meu este domnul Pink.

Domnul Pink ridică fruntea şi Xavier se strădui din răsputeri să-şi ascundă tresărirea de surprindere. Era un hiperporc, câtuşi de puţin un om standard. Avea fruntea netedă şi bombată, de sub care ochişori negri îl studiau pe Xavier. Nasul îi era mic şi cârn. Xavier văzuse oameni cu feţe mai stranii, dar acum nu era cazul. Domnul Pink *nu fusese* niciodată om.

— Salut! zise hiperporcul şi reveni cu atenţia la pliant.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Clock.

— La întrebare?

— Referitoare la navă. Îi aparţine lui Antoinette Bax, nu-i aşa?

— Mi s-a spus să-i fac nişte reparaţii la carcasă. Asta-i tot ce ştiu.

Clock zâmbi şi încuviinţă din cap. Făcu un pas înapoi spre uşa încăperii şi o închise. Domnul Pink dădu o pagină şi chicoti la ceva din pliant.

— Ăsta nu-i tocmai adevărul, nu-i aşa, domnule Liu?

— Poftim?

— Ia loc, domnule Liu, zise Clock şi arătă spre unul dintre scaune. Te rog, scuteşte-ţi picioarele de greutate. Noi doi trebuie să purtăm o mică discuţie.

— Trebuie să mă întorc la maimuţe.

— Sunt sigur că nu vor face nicio prostie cât timp lipseşti. Ia loc.

Clock arătă din nou spre scaun, iar hiperporcul ridică ochii şi-l fixă cu privirea pe Xavier. Tânărul se lăsă să cadă în scaun şi-şi examină opţiunile.

— Referitor la domnişoara Bax. Datele din trafic, mă refer la datele accesibile gratuit publicului, arată că nava ei este cea parcată în mod curent în dana de service la care lucrezi în prezent. Eşti conştient de asta, da?

— S-ar putea.

— Te rog, domnule Liu, este realmente inutil să fii evaziv. Datele pe care le-am cules indică spre o relaţie de muncă foarte strânsă între tine şi domnişoara Bax. Eşti perfect conştient de faptul că *Pasărea-Furtunii* îi aparţine.

Ba chiar cunoşti foarte bine *Pasărea-Furtunii,* nu-i aşa?

— Care-i treaba?

— Am dori să purtăm o mică discuţie cu domnişoara Bax personal, dacă nu este un deranj prea mare.

— În privinţa asta nu vă pot ajuta.

Clock arcui o sprânceană subţire, abia vizibilă.

— Nu?

— Dacă vreţi să vorbiţi cu ea, va trebui s-o găsiţi singuri.

— Perfect. Sperasem că nu se va ajunge aici, dar…

Clock privi spre hiperporc, care lăsă jos pliantul şi se sculă de pe scaun. Avea prezenţa masivă a unei gorile. Când mergea, părea că efectuează un număr de echilibristică, mereu la un pas de prăbuşire. Hiperporcul trecu pe lângă el, purtând cutia neagră.

— Unde se duce? întrebă Xavier.

— La nava ei. Este un mecanic foarte priceput, domnule Liu. Foarte priceput la reparat chestii, dar trebuie spus că şi foarte priceput la stricat chestii.

H îl conduse în jos, pe alt palier de trepte; silueta lui cu spinare lată cobora mereu cu unu-doi paşi înaintea lui Clavain, care îi privi de sus şănţuleţele negru-albăstrui strălucitoare ale părului gelat. H părea netulburat de posibilitatea ca el să-l atace ori să încerce să evadeze din monstruosul Château întunecos. În plus, Clavain simţea un îndemn ciudat de a coopera cu noua lui gazdă. Bănuia că în principal era vorba de curiozitate. H cunoştea despre Skade lucruri pe care Clavain nu le ştia, chiar dacă H însuşi nu pretindea că ar fi ştiut totul. În acelaşi timp, era clar că, pentru H, Clavain prezenta interes. În mod limpede, ambii puteau învăţa multe unul de la celălalt.

Totuşi, Clavain era conştient că situaţia nu putea continua. Oricât de politicoasă şi de interesantă putea fi gazda lui, Clavain fusese răpit. În plus, avea propriile treburi de care trebuia să se ocupe.

— Spune-mi mai multe despre Skade, rosti el. Ce dorea de la Mademoiselle?

— Aici situaţia se cam complică. Mă voi strădui să-ţi

răspund cât pot de bine, dar trebuie să mă scuzi dacă pare că n-am înţeles toate detaliile. Adevărul este că mă îndoiesc că le voi înţelege vreodată.

— Ia-o de la început.

Ajunseră într-un hol. H îl traversă, trecând pe lângă sculpturi neregulate ce semănau cu cojile rupte de pe răni şi solzii unui imens dragon metalic, fiecare aşezată pe câte un postament adnotat.

— Pe Skade o interesa tehnologia, domnule Clavain.

— Ce fel de tehnologie?

— O tehnologie avansată de manipulare a vidului cuantic. Nu sunt om de ştiinţă, aşa că nu pot pretinde că am vreo înţelegere cât de vagă a principiilor relevante. Dar din câte pricep eu, anumite proprietăţi generale ale materiei – de pildă, inerţia – derivă direct din proprietăţile vidului în care se află. Sigur că da, toate acestea sunt pure speculaţii, însă un mijloc de control al inerţiei ar fi fost de folos Agregaţilor, nu?

Clavain se gândi la viteza cu care *Mătrăguna* îl putuse urmări prin sistemul solar. O tehnică de suprimare a inerţiei ar fi îngăduit asta şi putea fi de asemenea o explicaţie pentru ceea ce făcuse Skade la bordul navei în timpul misiunii anterioare. Probabil că îşi reglase fin tehnologia, testând-o pe teren. Prin urmare, probabil că tehnologia exista, chiar dacă numai ca prototip. Însă H trebuia să afle asta singur.

— Nu cunosc niciun fel de program care să dezvolte o asemenea capacitate, răspunse el alegându-şi cuvintele pentru a evita o minciună făţişă.

— Fără doar şi poate, ar fi secretă chiar şi printre Agregaţi. Foarte experimentală şi neîndoios periculoasă.

— De fapt, de unde a provenit tehnologia asta?

— Acum urmează partea interesantă. Skade – şi, prin extensie, Agregaţii – pare să fi avut o idee foarte precisă despre ce anume căuta înainte să fi sosit aici, ca şi cum locul acesta n-ar fi reprezentat decât partea finală a unui puzzle. Aşa cum ştii, operaţiunea lui Skade a fost considerată un eşec. Ea a fost singura supravieţuitoare şi

s-a întors în Cuibul-Mamă doar cu o mână de obiecte şterpelite. Nu pot ghici dacă acelea au fost sau nu suficiente…

H întoarse capul şi privi peste umăr cu un zâmbet cunoscător.

Ajunseră la capătul coridorului. Se găseau pe o platformă cu parapet scund, la periferia unei săli uriaşe, cu podeaua înclinată, care se ridica pe multe niveluri. Clavain privi peste margine şi văzu conducte şi canale de drenare amplasate în pereţii complet negri.

— Repet întrebarea, spuse el. De unde a provenit de fapt tehnologia asta?

— De la un donator, răspunse H. Acum vreun secol am aflat un adevăr uimitor. Am aflat despre locul unde se afla un individ, mai precis un extraterestru, care aştepta netulburat pe planeta asta de multe milioane de ani, naufragiat, dar în esenţă nevătămat.

Făcu o pauză, aşteptând în mod evident reacţia celuilalt.

— Continuă, spuse Clavain decis să nu-şi trădeze uimirea.

— Din păcate, nu am fost primul care să afle despre nefericita creatură. Alţii au descoperit că ea le putea oferi ceva de o valoare considerabilă, cu condiţia s-o ţină prizonieră şi să-i administreze regulat şocuri dureroase. Aşa ceva ar fi fost teribil în orice alte circumstanţe, însă creatura respectivă era un animal foarte social. De asemenea, inteligentă – făcea parte dintr-o străveche cultură călătoare printre stele, care se extinsese enorm. De altfel, epava navei sale continua să conţină tehnologii funcţionale. Înţelegi încotro se îndreaptă totul?

Parcurseseră o porţiune destul de lungă în jurul sălii ca un dom, însă Clavain tot nu-i dedusese funcţia.

— Tehnologiile includeau şi procesul de modificare a inerţiei? întrebă el.

— Aşa s-ar părea. Trebuie să mărturisesc că în privinţa asta m-am bucurat de un avans. În urmă cu ceva vreme, considerabil de multă vreme, am întâlnit alta dintre creaturile respective, aşa că ştiam deja cam la ce să mă

aştept din partea ei.

— O persoană cu mintea mai puţin deschisă ca mine ar putea găsi cam dificilă acceptarea tuturor acestor informaţii, zise Clavain.

H se opri la un colţ şi puse mâinile pe partea superioară a parapetului scund din marmură.

— Atunci îţi voi spune mai multe şi poate că vei începe să mă crezi. Nu poate să-ţi fi scăpat atenţiei faptul că universul este un loc periculos. Sunt sigur că Agregaţii au aflat asta pe propria piele. Care este bilanţul actual – treisprezece, paisprezece culturi inteligente dispărute? Plus una-două culturi inteligente extraterestre existente, care din păcate sunt atât de străine, încât nu fac nimic care ne-ar putea ajuta să le stabilim gradul real de inteligenţă. Ideea este că universul pare a fi predispus să stârpească inteligenţa înainte de a se întinde mai mult decât îi este plapuma.

— Asta este o teorie.

Clavain nu dezvălui cât de mult se potrivea cu ceea ce el ştia deja; cât de perfect coerent era cu mesajul Galianei despre un cosmos bântuit de lupi care salivau şi urlau la mirosul inteligenţei.

— Este mai mult decât o simplă teorie. Larvele – acesta este numele speciei din care făcea parte ghinionistul individ naufragiat – fuseseră împinse de asemenea spre extincţie. Ele trăiau doar între stele, ferindu-se de lumină şi de căldură. Chiar şi acolo erau neliniştite. Ştiau cât de puţin ar fi fost necesar pentru a-i readuce pe ucigaşi asupra lor. În cele din urmă şi-au dezvoltat o strategie protectoare destul de disperată. Nu erau ostile din fire, dar au învăţat că, uneori, alte specii mai gălăgioase trebuiau reduse la tăcere pentru a se proteja pe ele însele.

H îşi reluă mersul, plimbându-şi o mână pe perete. Clavain observă că era mâna dreaptă şi că lăsa în urmă o linie subţire, roşie.

— Cum ai aflat de extraterestru?

— Domnule Clavain, este o poveste lungă pe care nu intenţionez să ţi-o detaliez. Ajunge doar să spun

următoarele: am jurat să salvez creatura din mâinile torţionarilor ei – ca parte din planul meu pentru mântuire personală, ai putea spune. Dar n-am reuşit s-o fac imediat. A necesitat planificare, un volum uriaş de pregătiri. Am strâns o echipă de ajutoare în care puteam avea încredere şi împreună am făcut alte pregătiri amănunţite. Au trecut ani, totuşi momentul prielnic nu s-a ivit niciodată. A trecut apoi un deceniu. Două decenii. În fiecare noapte visam creatura aceea care suferea şi în fiecare noapte îmi reînnoiam jurământul de a o ajuta.

— Şi?

— Este posibil să fi fost trădat de cineva. Sau poate că informaţiile ei erau mai bune decât ale mele. Mademoiselle a ajuns la creatură înaintea mea. A adus-o aici, chiar în sala aceasta. Nu ştiu cum a procedat – operaţiunea în sine trebuie să fi necesitat planuri enorme.

Clavain privi din nou în adâncul sălii şi se strădui să înţeleagă ce fel de animal avusese nevoie de un spaţiu de mărimea unei închisori.

— A ţinut-o aici, în Château?

H aprobă din cap.

— Şi încă mulţi ani. N-a fost simplu s-o păstreze în viaţă, dar cei care o ţinuseră întemniţată înaintea lui Mademoiselle puseseră la punct toate detaliile. Cred că Mademoiselle nu avea niciun interes s-o tortureze – nu era crudă în sensul acesta. Totuşi, fiecare secundă din existenţa creaturii era un soi de tortură, chiar şi atunci când sistemul ei nervos nu era zgândărit şi îmboldit cu electrozi de înalt voltaj. A refuzat însă s-o lase să moară. Nu înainte de a afla tot ce putea de la ea.

H continuă şi-i spuse lui Clavain că Mademoiselle descoperise o cale de comunicare cu creatura. Oricât de inteligentă fusese Mademoiselle, creatura depusese eforturile cele mai mari.

— Înţeleg că a fost un accident, spuse H. Un bărbat a căzut în cuşca ei, tocmai de aici, de sus. A murit pe loc, dar înainte de a-l putea scoate, creatura, care era nerestricţionată, a mâncat ce rămăsese din el. Până atunci

ei o hrăniseră numai cu fragmente de informaţii şi ea nu ştiuse prea bine cum arătau de fapt temnicerii ei.

Glasul lui H căpătă o notă aproape de entuziasm.

— Oricum s-a întâmplat ceva straniu. După o zi, în pielea creaturii a apărut o rană. Rana s-a lărgit, formând o gaură. Nu exista sângerare, iar rana părea foarte simetrică şi bine formată. În interiorul ei se întrezăreau structuri care acţionau muşchi. Rana devenea o gură. Mai târziu a început să emită sunete, vocale omeneşti. A mai trecut o zi sau două şi creatura a încercat cuvinte recognoscibile. Încă o zi şi înşiruia cuvintele în propoziţii simple. Din câte am înţeles, nu preluase de la bărbatul pe care-l mâncase doar mijloacele prin care să creeze limbaj, ci îi absorbise de asemenea memoriile şi personalitatea, contopindu-le cu ale ei.

— Oribil, rosti Clavain.

— Poate că da, zise H, dar nu părea convins. În mod cert, ar putea fi o strategie utilă pentru o specie de comercianţi interstelari care se aşteaptă să întâlnească multe alte culturi. În loc să-ţi baţi capul cu algoritmi de traducere, de ce să nu decodifici limbajul pur şi simplu la nivelul reprezentării biochimice? Îţi mănânci partenerul comercial şi devii asemănător cu el. Ar necesita oarecare cooperare din partea cealaltă, dar poate că aceasta era o formă acceptată de a face afaceri cu milioane de ani în urmă.

— Cum ai aflat toate astea?

— Există căi şi mijloace, domnule Clavain. Devenisem oarecum conştient de existenţa lui Mademoiselle chiar înainte ca ea să ajungă prima la extraterestru. Am propriile mele reţele de influenţă în Oraşul Abisului şi ea le avea pe ale ei. În mare parte din timp, am fost discreţi amândoi, totuşi la răstimpuri activităţile ni se intersectau. Am fost curios şi de aceea am încercat să aflu mai multe. Ea însă a rezistat mulţi ani tentativelor mele de infiltrare în Château. Abia când deţinea creatura şi, cred, atenţia i-a fost distrasă de ea, consumată de puzzle-ul ei extraterestru, am putut strecura agenţi în clădire. Ai

cunoscut-o pe Zebra? Ea a fost unul dintre agenţii respectivi. Zebra a aflat tot ce a putut şi a implementat condiţiile de care aveam nevoie pentru preluare. Însă asta s-a petrecut mult după ce Skade trecuse pe aici.

Clavain căzu pe gânduri.

— Prin urmare, Skade trebuie să fi ştiut ceva despre extraterestru?

— Evident. Domnule Clavain, tu eşti Agregatul… n-ar fi trebuit să ştii?

— Am aflat deja prea multe. De aceea am ales să dezertez.

Merseră mai departe şi ieşiră din închisoare. Clavain se simţi la fel de uşurat când o părăsi ca atunci când ieşise din încăperea palanchinului. Poate că nu era decât imaginaţia, dar parcă o parte din chinurile creaturii se imprimaseră în atmosfera sălii. Acolo existase o senzaţie de spaimă intensă şi de limitare, care nu dispăruse decât dincolo de uşă.

— Unde mă duci acum?

— Mai întâi în subsol, întrucât cred că ceva de acolo te va interesa, după care aş dori să faci cunoştinţă cu nişte persoane.

— Ele au vreo legătură cu Skade? întrebă Clavain.

— Cred că totul are legătură cu Skade, nu? Cred că este posibil să i se fi întâmplat ceva când a vizitat Château.

H îl duse la un ascensor. Cabina era scheletică, realizată din spirale şi filigrane de fier. Podeaua era un grătar rece din fier, cu multe găuri. H închise uşa scârţâitoare, formată din zigzaguri de fier ce se îmbucară dintr-o parte şi din alta, după care coborârea începu imediat. Porniră greoi şi Clavain bănui că aveau să meargă aproape o oră pentru a ajunge la nivelul cel mai de jos al clădirii. Însă ascensorul, continuând să scârţâie şi să trosnească, acceleră întruna, până ce un curent substanţial izbi prin podeaua perforată.

— Misiunea lui Skade a fost considerată un eşec, rosti Clavain peste huruiturile şi scrâşnetele produse de coborârea cabinei.

— Este adevărat, dar nu neapărat şi din punctul de vedere al lui Mademoiselle. Nu uita: ea îşi extinsese reţeaua de influenţă în toate faţetele vieţii din Oraşul Abisului. Între anumite limite, putea face să se întâmple orice ar fi dorit. Raza ei de acţiune se întindea până în Centura Ruginită şi atingea toate focarele majore de putere demarhistă. Cred chiar că avea un fel de putere asupra Ultranauţilor sau cel puţin mijloacele de a-i determina să lucreze pentru ea. Însă nu-i avea la mână cu nimic pe Agregaţi.

— Şi este posibil ca Skade să fi fost punctul ei de intrare?

— Probabil că da, domnule Clavain. Poate că nu întâmplător Skade a supravieţuit, deşi toţi membrii echipei ei au fost ucişi.

— Însă Skade este una dintre noi, spuse Clavain încet. Ea n-ar trăda niciodată Cuibul-Mamă.

— Ce s-a întâmplat după aceea cu Skade, domnule Clavain? Oare nu cumva ea şi-a lărgit influenţa printre Agregaţi?

Clavain îşi reaminti că Skade se alăturase Consiliului Închis după revenirea din misiune.

— Da, într-o oarecare măsură.

— Atunci cred că este un caz închis. Asta a fost mereu strategia lui Mademoiselle, înţelegi? Infiltrare şi organizare. Poate că Skade nici nu crede măcar că vă trădează; Mademoiselle a fost întotdeauna îndeajuns de inteligentă ca să insiste pe loialitate. Şi cu toate că misiunea lui Skade a fost considerată un eşec, ea a recuperat unele dintre elementele de interes, nu-i aşa? Destule cât să fie un beneficiu pentru Cuibul-Mamă?

— Ţi-am spus deja că nu ştiu despre niciun fel de proiect secret legat de vidul cuantic.

— Mda. Şi nici eu n-am găsit pe de-a întregul convingătoare prima ta negaţie.

Clock, cel cu ţeasta cheală şi ovoidală, îi ceru lui Xavier s-o sune pe Antoinette.

— O s-o sun, încuviinţă Xavier, dar n-o pot convinge să vină aici, chiar dacă domnul Pink începe să-i avarieze nava.

— Găseşte o cale, replică Clock mângâind frunza măslinie şi ceroasă a uneia dintre plantele în ghivece din atelier. Spune-i că ai găsit ceva ce nu poţi să repari, ceva ce necesită nivelul ei de cunoştinţe. Sunt sigur că poţi improviza, domnule Liu.

— Noi vom asculta, adăugă domnul Pink.

Spre uşurarea lui Xavier, hiperporcul revenise din *Pasăre* fără să fi pricinuit vreo avarie evidentă navei, deşi Xavier avea impresia că domnul Pink intrase în ea doar pentru a examina posibilităţile ulterioare de avariere. O sună pe Antoinette, care se găsea în cealaltă parte a Caruselului New Copenhagen, angajată într-o serie de întâlniri agitate de afaceri. După plecarea lui Clavain, lucrurile merseseră din rău în şi mai rău.

— Vino cât poţi de repede, îi spuse Xavier cu ochii la vizitatori.

— Da' ce-i graba asta dintr-odată?

— Antoinette, ştii bine cât ne costă să ţinem *Pasărea* parcată aici. Contează fiecare oră. Până şi convorbirea asta telefonică ne seacă.

— La dracu', Xave! Chiar n-ai să-mi spui nimic care să mă binedispună?

— Vino cât mai repede aici. Întrerupse convorbirea. Mulţumesc că m-aţi împins să fac asta, nemernicilor.

— Îţi mulţumim pentru înţelegere, domnule Liu, spuse Clock. Te asigur că niciunul dintre voi nu va păţi nimic şi cu atât mai puţin Antoinette.

— Ar fi bine să nu-i pricinuiţi niciun rău.

Tânărul se uită la amândoi, neştiind în care avea cel mai puţină încredere.

— Bine. Ea va sosi în vreo douăzeci de minute. Puteţi sta de vorbă cu ea aici, după care va pleca.

— Vom discuta cu ea în navă, domnule Liu. În felul acela se elimină orice şansă ca vreunul dintre voi să fugă, de acord?

— Cum credeţi, ridică Xavier din umeri. Lăsaţi-mă numai

un minut, să văd ce fac maimuţele.

Cabina încetini, cutremurându-se şi scârţâind, chiar şi după ce se opri. Hăt deasupra lui Clavain, ecouri metalice se urmăriră în sus şi în jos prin puţul liftului, aidoma unor hohote isterice de râs.

— Unde suntem? întrebă el.

— În subsolul clădirii. De acum am coborât mult mai jos decât vechiul Mulci, domnule Clavain, în roca-mamă a lui Yellowstone.

H îl conduse afară din ascensor.

— Aici s-a întâmplat totul, înţelegi?

— Ce anume s-a întâmplat?

— Evenimentul tulburător.

H porni înainte pe coridoare – mai exact, tuneluri –, sfredelite prin rocă solidă, cu pereţii doar superficial neteziţi. Felinare albastre scoteau puternic în relief încreţiturile şi proeminenţele geologice. Aerul era umed şi rece, iar podeaua din piatră dură se simţea neplăcut sub tălpile lui Clavain. Trecură pe lângă o incintă care conţinea o mulţime de canistre argintii verticale, aşezate pe podea ca nişte bidoane de lapte, după care coborâră pe o rampă ce-i duse încă şi mai în adânc.

— Mademoiselle şi-a protejat bine secretele, spuse H. Când am ocupat Château, ea a distrus multe dintre elementele pe care le recuperase din nava spaţială a larvei. Pe altele le luase Skade. Ne-au rămas totuşi suficiente pentru a putea începe. Recent, progresele înregistrate au fost satisfăcător de rapide. Ai observat cu câtă uşurinţă navele mele le-au întrecut pe ale Convenţiei şi cât de lesne au trecut neobservate prin spaţii aeriene strict supravegheate de poliţie?

Clavain încuviinţă, amintindu-şi că drumul până la Yellowstone i se păruse neaşteptat de scurt.

— Ai învăţat şi tu cum să procedezi.

— În mod foarte modest, recunosc. Însă, aşa este, am instalat tehnologia suprimatoare de inerţie în câteva dintre navele noastre. Simpla reducere cu patru cincimi a masei

unei nave este suficientă pentru a-i oferi un avantaj asupra cuterelor Convenţiei. Bănuiesc că Agregaţii s-au descurcat mai bine decât atât.

— Poate, admise Clavain fără chef.

— Atunci ei ştiu că tehnologia este extrem de periculoasă. Vidul cuantic este normal într-un minim foarte stabil, domnule Clavain, o vale frumoasă şi adâncă în peisajul de stări posibil. Dar de îndată ce începi să umbli la vid – să-l răceşti, să atenuezi fluctuaţiile ce dau naştere inerţiei –, schimbi întreaga topologie a peisajului. Fostele minimuri stabile devin piscuri şi râpe precare. Există de asemenea văi adiacente, care sunt asociate cu proprietăţi foarte diferite ale materiei imersate. Fluctuaţii mici pot duce la tranziţii violente de stare. Vrei să-ţi spun o poveste de groază?

— Cred că eşti oricum pe punctul s-o faci.

— Eu i-am recrutat pe cei mai buni, domnule Clavain, teoreticieni de top din Centura Ruginită. Oricine dovedea cel mai mărunt interes faţă de natura vidului cuantic a fost adus aici şi făcut să înţeleagă că interesul lui mai mare ar fi cel mai bine servit prin ajutorul oferit mie.

— Şantaj? întrebă Clavain.

— Vai de mine, nici vorbă! Simplă coerciţie blândă.

H întoarse capul spre Clavain şi zâmbi larg, dezvăluind incisivi cu vârfuri ascuţite.

— În majoritatea cazurilor, aşa ceva nici n-a fost măcar necesar. Am avut resurse care le lipseau demarhiştilor. Propria lor reţea de informaţii se năruia, aşa că nu ştiau nimic despre larvă. Agregaţii aveau propriul lor program, însă dacă mă alăturam lor ar fi însemnat să devin de asemenea Agregat – un preţ deloc mic pentru curiozitatea ştiinţifică. Cercetătorii pe care i-am abordat au fost de obicei mai mult decât doritori să vină la Château, ţinând seama de alternativă.

H făcu o pauză şi glasul lui căpătă un ton elegiac inexistent anterior.

— Printre ei s-a numărat şi un genial dezertor de la demarhişti, o femeie pe nume Paulina Sukhoi.

— A murit? întrebă Clavain. Sau ceva mai rău decât atât?

— Nu, câtuşi de puţin, însă a părăsit jobul. După cele petrecute – evenimentul tulburător –, n-a mai putut continua. Am înţeles-o perfect şi am avut grijă să-şi găsească de lucru în Centura Ruginită.

— Orice s-ar fi întâmplat, trebuie să fi fost cu adevărat tulburător, comentă Clavain.

— Oh, da, aşa a fost. Pentru noi toţi, dar mai cu seamă pentru ea. Multe experimente erau în plină desfăşurare. Aici jos, în nivelurile subsolului din Château, existau zece-douăsprezece echipe mici care se ocupau de diverse aspecte ale tehnologiei larvelor. Sukhoi lucra la proiect de un an şi se dovedise o cercetătoare excelentă şi foarte curajoasă. Ea a explorat unele dintre tranziţiile de stare mai puţin stabile.

H îl purtă pe lângă câteva uşi care dădeau în încăperi mari şi întunecate, până ajunseră în dreptul uneia anume. Însă nu intră.

— Aici s-a întâmplat ceva teribil. Nimeni dintre cei asociaţi cu cercetarea respectivă n-a mai intrat vreodată în incinta asta. Ei spun că umezeala înregistrează trecutul. O simţi şi tu, domnule Clavain? O senzaţie rău prevestitoare, un instinct animalic care-ţi spune că *n-ar trebui să intri!*

— După ce mi-ai plantat în minte sugestia că încăperea are ceva aparte, nu mai pot spune în mod cinstit ce simt cu adevărat.

— Păşeşte înăuntru, îl îndemnă H.

Clavain intră, păşind pe podeaua plană şi netedă. În cameră era rece, dar la urma urmelor în tot subsolul fusese rece. Aşteptă ca ochii să i se adapteze la semiîntuneric şi evaluă dimensiunile generoase ale incintei. Ici şi colo, podeaua, pereţii şi plafonul erau întrerupte de scoabe metalice sau ştuţuri, însă nu mai rămăsese niciun aparat sau echipament. Încăperea era complet goală şi foarte curată.

Începu să meargă în jurul ei. Nu putea spune că-i făcea plăcere să se afle înăuntru, dar tot ce simţea – senzaţia

vagă de panică, senzaţia vagă a unei prezenţe – putea fi de natură psihosomatică.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

H îi răspunse din prag:

— În incinta aceasta s-a petrecut un incident, care a implicat doar proiectul lui Sukhoi. Ea a fost rănită, însă nu grav, şi şi-a revenit destul de repede.

— N-a mai fost rănit nimeni din echipa ei?

— Asta a fost ciudăţenia. *Alţi* oameni nu existau, fiindcă ea lucra întotdeauna singură. N-am avut alte victime în privinţa cărora să ne facem griji. Tehnologia a fost uşor avariată, dar în scurt timp a dovedit că era capabilă de autoreparaţii limitate. Sukhoi era conştientă şi coerentă, de aceea am presupus că, după ce se va pune pe picioare, va coborî iarăşi în subsol.

— Şi?

— Ea a pus o întrebare stranie. Una care, dacă-mi vei scuza expresia, mi-a zbârlit tot părul de pe ceafă.

Clavain se opri lângă H, în prag.

— Ce întrebare?

— A întrebat ce s-a întâmplat cu celălalt experimentator.

— A fost vorba despre o leziune de natură neurologică, ridică din umeri Clavain. False amintiri. Nu tocmai surprinzător, nu?

— Sukhoi a vorbit foarte clar despre celălalt cercetător, domnule Clavain. I-a spus numele şi trecutul. A spus că se numea Yves, Yves Mercier, şi că fusese recrutat din Centura Ruginită odată cu ea.

— Dar nu exista niciun Yves Mercier?

— Nimeni cu numele acesta sau cu unul similar nu lucrase vreodată în Château. După cum am spus, Sukhoi lucrase întotdeauna singură.

— Poate că a simţit nevoia de a atribui altei persoane vina pentru accident. Subconştientul ei a fabricat un ţap ispăşitor.

H aprobă din cap.

— Da, ne-am gândit că asta se întâmplase. Totuşi, de ce să transferi vinovăţia pentru un incident minor? Nu murise

nimeni şi nu fusese grav avariat niciun echipament. Ba chiar am învăţat de pe urma accidentului mai multe decât aflaserăm în săptămâni de progres extenuant. Sukhoi nu avea nicio vină şi o ştia.

— Atunci a inventat numele pentru alt motiv. Subconştientul acţionează în moduri stranii. Nu trebuie să existe o raţiune perfect evidentă pentru orice ar fi spus ea.

— Exact aşa am zis şi noi, însă Sukhoi a fost extrem de fermă. Pe măsură ce şi-a revenit, amintirile ei despre munca alături de Mercier au devenit încă şi mai clare. Îşi amintea detaliile cele mai mărunte legate de el – cum arăta, ce-i plăcea să mănânce şi să bea, simţul umorului pe care-l avea, ba chiar şi trecutul lui; ce făcuse înainte de a sosi în Château. Cu cât am încercat s-o convingem că Mercier nu fusese real, cu atât a devenit mai isterică.

— Atunci înnebunise.

— Toate testele la care a fost supusă au indicat contrariul, domnule Clavain. Dacă exista un sistem halucinatoriu, atunci acesta era focalizat exclusiv asupra existenţei anterioare a lui Mercier. Atunci am început să-mi pun întrebări.

Clavain îl privi pe H şi încuviinţă din cap, îndemnându-l să continue.

— Am întreprins unele cercetări. A fost destul de simplu să scotocesc prin arhivele Centurii Ruginite – ce mai rămăsese în urma epidemiei, bineînţeles. Şi am descoperit că unele aspecte ale poveştii lui Sukhoi se verificau cu o acurateţe alarmantă.

— De pildă?

— Existase un individ pe nume Yves Mercier, care se născuse în caruselul amintit de Sukhoi.

— Nu cred că este un nume atât de neobişnuit printre demarhişti.

— Nu, probabil că nu. Dar în realitate n-a existat decât unul singur. Iar data naşterii lui se potrivea perfect cu amintirile lui Sukhoi. Unica diferenţă era că acel Mercier – cel real – murise de mulţi ani. Fusese omorât la scurt timp după ce Epidemia Fuziunii distrusese Inelul Sclipitor.

Clavain se sili să dea din umeri, dar cu mai puţină convingere decât ar fi dorit.

— Atunci este o coincidenţă.

— Poate că da. Dar vezi tu, acel Yves Mercier era deja student pe atunci. Era destul de avansat în studii despre exact aceleaşi fenomene de vid cuantic care, potrivit lui Sukhoi, aveau să-l aducă finalmente în atenţia mea.

Clavain nu mai dorea să stea în camera aceea. Trecu pragul, în coridorul cu felinare albastre.

— Vrei să spui că Mercier al ei a existat cu adevărat?

— Da, exact asta. Iar în momentul acela m-am trezit confruntat cu două posibilităţi. Sukhoi fie ştia cumva de povestea vieţii răposatului Mercier şi, dintr-un motiv necunoscut, optase să creadă că el nu murise de fapt, fie spunea realmente adevărul.

— Dar asta nu-i posibil.

— Dimpotrivă, eu cred că e posibil, domnule Clavain. Cred că tot ce mi-a spus Pauline Sukhoi poate să fi fost adevărul gol-goluţ, că, într-un fel pe care noi nu-l prea putem înţelege, Yves Mercier *n-a murit niciodată* pentru ea. Ei doi au lucrat aici, în camera din care tocmai ai ieşit, şi Mercier a fost prezent în momentul accidentului.

— Totuşi, Mercier a murit. Ai văzut cu ochii tăi înregistrările din arhive.

— Să presupunem însă că n-a murit. Să presupunem că a supravieţuit Epidemiei Fuziunii, că şi-a continuat activitatea asupra teoriei generale a vidului cuantic şi că în cele din urmă mi-a atras atenţia. Să mai presupunem de asemenea că a sfârşit prin a lucra împreună cu Sukhoi la acelaşi experiment, explorând tranziţiile de stare mai puţin stabile. Şi să presupunem că a existat un accident, unul care a implicat o comutare la o stare cu adevărat foarte periculoasă. Potrivit lui Sukhoi, în momentul accidentului, Mercier era mult mai aproape decât ea de generatorul de câmp.

— Şi l-a omorât.

— Mai mult decât atât, domnule Clavain. I-a anihilat existenţa.

H îl privi pe Clavain şi aprobă cu răbdare pedagogică.

— A fost ca şi cum toată povestea vieţii lui, toată linia universului lui a fost înlăturată din realitatea noastră, până în punctul când a fost omorât în decursul Epidemiei Fuziunii. Acela, bănuiesc, era punctul cel mai logic în care putea să fi murit în linia universului nostru mutual, cel pe care-l împărtăşim noi doi.

— Dar nu şi pentru Sukhoi, zise Clavain.

— Nu, nu şi pentru ea. Ea îşi amintea cum fuseseră lucrurile înainte. Bănuiesc că se afla suficient de aproape de focar pentru ca memoriile să-i fie încâlcite şi înnodate cu versiunea anterioară a evenimentelor. Când Mercier a fost şters, ea şi-a păstrat totuşi amintirile despre el. De aceea, nu era nici nebună şi nici nu halucina. Fusese pur şi simplu martoră la un eveniment atât de oribil, încât depăşeşte înţelegerea. Domnule Clavain, nu te înfioară să te gândeşti că un experiment ar putea avea un asemenea rezultat?

— Mi-ai spus deja că era periculos.

— Mult mai mult decât ne-am fi dat seama la momentul respectiv. Mă întreb câte linii ale universului au fost anulate din existenţă înainte să fi existat un martor suficient de aproape ca să simtă schimbarea?

— Dacă nu te deranjează întrebarea mea, zise Clavain, cu ce anume exact erau asociate experimentele acelea?

— Asta-i partea interesantă. Cu tranziţii de stare, aşa cum am spus – explorau varietăţi mai exotice ale vidului cuantic. Noi putem absorbi o parte din inerţia materiei şi, în funcţie de starea câmpului, putem *continua* absorbţia până când masa inerţială a materiei ajunge asimptotică la zero. Potrivit lui Einstein, materia fără masă nu poate călători decât cu viteza luminii. Ea va deveni fotonică, aidoma luminii.

— Asta s-a întâmplat cu Mercier?

— Nu… nu tocmai. Din câte am înţeles eu din activitatea lui Sukhoi, se pare că o masă de stare zero ar fi foarte dificil de obţinut fizic. Pe măsură ce se apropie de starea de masă zero, vidul va fi înclinat să comute în partea

cealaltă. Sukhoi îl numea fenomen de tip tunel.

— „Partea cealaltă”? ridică Clavain din sprâncene.

— Starea de vid cuantic în care materia are masă inerţială imaginară. Prin „imaginară” mă refer la sensul pur matematic – cel în care rădăcina pătrată din minus unu este un număr imaginar. Înţelegi desigur ce ar implica asta.

— Te referi la materia tahionică. La materie care să călătorească cu viteză superluminică.

— Da, aprobă H părând încântat. Se pare că ultimul experiment al lui Mercier şi al lui Sukhoi aborda tranziţia dintre starea tardionică a materiei – materia cu care suntem noi familiarizaţi – şi starea tahionică. Ei explorau stările de vid care ar fi permis construirea unui sistem de propulsie superluminic.

— Aşa ceva nu-i posibil, pur şi simplu, comentă Clavain.

H puse o mână pe umărul lui.

— Nu cred că este direcţia tocmai corectă de gândire. Larvele ştiau, bineînţeles. Tehnologia asta le-a aparţinut, totuşi au optat să se târască între stele. Asta ar fi trebuit să ne spună tot ce trebuia să ştim. Nu înseamnă că n-ar fi posibilă, ci doar că este foarte, foarte nerecomandabilă.

Rămaseră mult timp în tăcere în pragul încăperii dezolante în care Mercier fusese şters din existenţă.

— A mai încercat cineva să repete experimentele acelea? întrebă Clavain.

— Nu, după cele întâmplate cu Mercier. Să fiu sincer, nimeni n-a mai fost foarte doritor să continue lucrul asupra tehnologiilor larvei. Aflaserăm şi aşa destule. Subsolul a fost evacuat. În prezent, aproape nimeni nu mai coboară aici. Cei care o mai fac uneori spun că văd fantome; poate că sunt umbrele reziduale ale celor care au suferit aceeaşi soartă ca Mercier. Trebuie să recunosc că eu n-am văzut niciodată fantomele, iar mintea le mai joacă feste oamenilor.

Îşi sili glasul să capete un ton vesel, într-un efort care avu exact efectul opus.

— De aceea nu trebuie să dăm crezare la asemenea

chestii. Tu nu crezi în fantome, aşa este, domnule Clavain?

— Nu obişnuiam să cred, răspunse Clavain dorindu-şi din tot sufletul să fie altundeva decât în subsolul lui Château.

— Trăim în vremuri ciudate, spuse H pe un ton înţelegător. Am sentimentul că ne aflăm la sfârşitul istoriei, că în curând se vor pune la punct socoteli importante. În scurt timp vor trebui făcute alegeri dificile. Bun – putem merge acum să ţi-i prezint pe oamenii de care aminteam mai devreme?

Clavain aprobă din cap.

— De-abia aştept.

Antoinette coborî din trenul-obadă la staţia cea mai apropiată de atelierul de reparaţii închiriat. Ceva din comportamentul lui Xavier i se păruse neobişnuit, dar nu fusese nimic clar. Uşor neliniştită, examină zona de aşteptare şi recepţia atelierului. Nimic anormal acolo, doar plăcuţa „Închis” de pe uşă. Verifică de două ori dacă era presurizat compartimentul de reparaţii, apoi se propulsă spre interiorul lui. Porni pe pasarela conectoare cea mai apropiată, fără să privească deloc în jos. Aerosolii din aerul compartimentului erau ameţitori şi femeia strănută până ajunse la ecluza navei, cu ochii chinuiţi de mâncărimi.

— Xavier! strigă ea.

N-ar fi auzit-o însă dacă se afla în adâncul *Păsării..* Trebuia fie să-l găsească, fie să aştepte până ieşea. Îi spusese că va sosi în douăzeci de minute.

Trecu prin puntea principală de zbor. Totul părea normal. Xavier apelase unele afişaje de diagnosticare mai rar utilizate, iar unele dintre ele erau suficient de ezoterice pentru ca până şi Antoinette să le privească fără să înţeleagă mare lucru. Totuşi, asta era absolut firesc, deoarece Xavier scosese jumătate din măruntaiele navei.

— Îmi pare foarte, foarte rău.

Femeia se întoarse şi-l văzu pe Xavier înapoia ei, pe chip cu o expresie care anunţa că cerşea iertare pentru ceva. În spatele lui erau doi indivizi pe care ea nu-i recunoscu. Cel

mai înalt îi făcu semn să-i urmeze înapoi, în zona de salon a punţii principale.

— Antoinette, rosti străinul, te rog să faci aşa cum îţi voi spune. N-ar trebui să dureze mult.

— Ar fi bine să-l asculţi, zise Xavier. Îmi pare rău că te-am făcut să vii aici, dar mi-au zis că vor începe să distrugă nava dacă refuz.

Antoinette aprobă din cap şi se opri pentru câteva clipe pe coridorul de legătură.

— Ai procedat bine. Nu te mai învinovăţi. Şi cine sunt şmecherii ăştia? S-au prezentat?

— Cel înalt este domnul Clock. Celălalt, hiperporcul, este domnul Pink.

Cei doi încuviinţară pe rând când Xavier le rosti numele.

— Dar cine sunt ei?

— N-au spus, însă bănuiesc că sunt interesaţi de Clavain. Cred că-i posibil să fie păianjeni ori să lucreze pentru păianjeni.

— Aşa-i? îi întrebă Antoinette.

— Nici pe departe, zise Remontoire. Cât despre prietenul meu, aici prezent…

Domnul Pink clătină din capul său ca de gargui.

— Eu nu.

— Dacă circumstanţele ar fi fost mai plăcute, continuă Remontoire, v-aş fi lăsat să ne examinaţi. Vă asigur că în niciunul dintre noi nu există implanturi Agregate.

— Ceea ce nu înseamnă însă că nu puteţi fi slugile păianjenilor, replică Antoinette. Bun – ce ar trebui să fac pentru ca să plecaţi dracului din nava mea?

— Aşa cum a estimat în mod corect domnul Liu, suntem interesaţi de Neil Clavain. Luaţi loc…

Glasul lui Clock avea de data asta un tăiş oţelit.

— Vă rog, haideţi să fim civilizaţi.

Antoinette deplie un scaun din perete şi se instală.

— N-am auzit niciodată de numele Clavain, declară ea.

— Pe de altă parte însă, partenerul tău a auzit.

— Mda. Bravo, Xave!

Îl fulgeră cu privirea. De ce nu putuse şi el să invoce

ignoranţa?

— Degeaba, Antoinette, zise Clock. Noi ştim că l-aţi adus aici. Nu suntem absolut deloc furioşi pentru asta – în fond, aţi făcut un act de omenie.

— Şi? zise femeia şi încrucişă braţele peste piept.

— Vreau doar să ne spuneţi ce s-a întâmplat după aceea. Unde s-a dus Clavain după ce l-aţi adus în Caruselul New Copenhagen?

— Nu ştiu.

— Aşadar, el a dispărut pur şi simplu ca prin farmec? Fără niciun cuvânt de mulţumire sau vreun indiciu despre ce intenţiona să facă în continuare?

— Clavain mi-a spus că e mai bine să ştiu cât mai puţine.

Clock aruncă o privire spre hiperporc. Antoinette decise că marcase un punct. *Într-adevăr,* Clavain dorise ca ea să ştie cât mai puţine posibil. Ea aflase mai multe doar prin propriile eforturi, însă nu era necesar să ştie Clock asta.

— Bineînţeles, urmă ea, l-am tot întrebat. Eram curioasă ce căuta aici. Ştiam că şi el e păianjen. Dar nu mi-a zis nimic. Susţinea că e spre binele meu. Am insistat, însă degeaba. Acum mă bucur c-a procedat aşa. Nu mă puteţi sili să spun absolut nimic, pentru că pur şi simplu nu ştiu nimic.

— Atunci povesteşte-ne exact ce s-a întâmplat, zise Clock cu glas liniştitor. Nu trebuie să faci nimic altceva. Noi vom deduce care îi sunt planurile, după care vom pleca. Nu te vom mai deranja niciodată.

— V-am spus – a plecat pur şi simplu. N-a zis unde se duce, n-a zis nimic. La revedere şi mulţumesc. Asta a fost tot.

— Nu avea nici documente, nici bani, vorbi Clock ca pentru sine, aşa că n-ar fi putut ajunge prea departe fără un mic ajutor din partea ta. Dacă n-a cerut bani, atunci probabil că este tot în caruselul ăsta.

Bărbatul slab şi palid ca moartea se aplecă spre Antoinette.

— Ţi-a cerut ceva?

— Nu, replică ea cu o ezitare infimă.

— Minte, rosti hiperporcul.

Clock încuviinţă grav din cap.

— Cred că ai dreptate, domnule Pink. Speram că nu se va ajunge la aşa ceva, dar asta-i situaţia. Trebuie făcut, cum se spune. Ai obiectul, domnule Pink?

— Obiectul, domnule Clock? Te referi la…

Între picioarele hiperporcului se găsea o cutie perfect neagră, ca un paralelipiped de umbre. El o împinse în faţă, se aplecă şi atinse un mecanism ascuns. Cutia se deschise şi dezvălui mai multe compartimente decât s-ar fi putut bănui judecând după mărimea ei exterioară. În fiecare compartiment se afla o piesă argintie strălucitoare, cuibărită în spaţiul precis modelat din materialul de protecţie înconjurător. Domnul Pink scoase o piesă şi o ridică, examinând-o. După aceea luă încă una şi le conectă. În ciuda stângăciei, lucra cu multă atenţie, cu privirea perfect focalizată asupra activităţii sale.

— Va fi gata imediat, zise Clock. Este o sondă de teren, Antoinette. Realizată de păianjeni, trebuie să precizez. Ştii ceva despre sonde?

— Du-te dracu'!

— Îţi voi spune oricum. Este perfect sigură pentru oameni, nu-i aşa, domnule Pink?

— Perfect sigură, domnule Clock.

— Sau, cel puţin, n-ar exista niciun motiv pentru care să nu fie aşa. Totuşi, sondele de teren sunt cumva diferite, nu? Nu sunt chiar atât de sigure ca modelele mari. În cazul lor există o probabilitate mult mai mare de a produce leziuni neurale subiectului. Ba chiar s-au înregistrat şi unele decese, nu-i aşa, domnule Pink?

Hiperporcul ridică ochii de la activitatea sa.

— Se aud fel de fel de chestii, domnule Clock. Fel de fel de chestii.

— Eu sunt sigur că efectele dăunătoare sunt mult exagerate. Totuşi, nu-i deloc recomandabil să utilizezi o sondă de teren, dacă sunt disponibile proceduri alternative.

Clock o privi din nou pe Antoinette. Ochii îi erau mult

afundaţi în orbite şi aspectul lui general o făcu pe femeie să dorească să-şi ferească privirea.

— Clavain n-a spus unde se ducea? Eşti absolut sigură?

— Ţi-am zis – n-a…

— Continuă, domnule Pink.

— Staţi! rosti Xavier.

Toţi îl priviră, până şi hiperporcul. Xavier deschise gura pentru a spune altceva. Apoi nava începu să vibreze brusc, fără niciun avertisment, smucindu-se şi trăgându-se în elementele de andocare. Jeturile ei chimice se activaseră şi lansau impulsuri de gaze în direcţii opuse, într-un vacarm ce aducea cu o canonadă.

Ecluza pneumatică dinapoia lui Antoinette se închise. Ea se prinse de o balustradă pentru a-şi menţine echilibrul şi-şi trase o centură de siguranţă peste piept.

Se întâmpla ceva. Antoinette habar nu avea despre ce era vorba, dar în mod clar se întâmpla ceva. Prin fereastra cea mai apropiată, văzu cum compartimentul de reparaţii se umplea cu fum portocaliu de carburant. Ceva se rupse cu scrâşnet de metal retezat. Nava se cutremură şi mai violent.

— Xavier… zise ea.

Dar Xavier se fixase deja într-un fotoliu.

Iar ei cădeau.

Antoinette văzu cum hiperporcul şi Clock se repeziră să-şi deplieze scaune şi se fixară în ele. Se îndoia serios că cei doi ştiau mai multe despre cele ce se petreceau. În acelaşi timp erau suficient de inteligenţi ca să nu dorească să rămână neancoraţi la bordul unei nave care oferea toate indicaţiile că va face ceva violent.

Se izbiră de ceva şi coliziunea păru că-i comprimă toate oasele din şira spinării. Uşa compartimentului de reparaţii, gândi femeia; Xavier presurizase puţul, pentru ca el şi maimuţele lui să poată lucra fără costume. Nava tocmai lovise uşa.

Nava se ridică iarăşi. Antoinette simţi un gol în stomac.

Apoi căzu.

De data aceasta izbiră uşa doar cu un bufnet înfundat.

Privind pe fereastră, Antoinette văzu cum fumul portocaliu dispăru într-o clipă. Compartimentul de reparaţii tocmai îşi pierduse tot aerul dinăuntru. Pereţii lunecară, în timp ce nava ieşi în spaţiu.

— Opreşte-o, zise Clock.

— Nu-i sub controlul meu, prietene, replică Xavier.

— Asta-i o şmecherie, continuă păianjenul. Ai vrut de la bun început să ne aduci în navă.

— Puteţi să mă daţi în judecată, spuse Xavier.

— Xave…

Antoinette nu trebuia să strige. La bordul *Păsării* era o linişte perfectă, chiar în timp ce nava hârşâia prin resturile uşii compartimentului.

— Xavier… spune-mi, te rog, ce se întâmplă.

— Am instalat un program pentru urgenţe, răspunse el. M-am gândit că s-ar putea să fie util într-o bună zi, dacă intrăm exact într-o situaţie ca asta.

— Exact într-o situaţie ca asta?

— Cred că a meritat.

— De asta nu lucra nicio maimuţă?

— Hei, se prefăcu insultat tânărul. Ai puţină încredere în capacitatea mea de prevedere, da?

Erau în imponderabilitate. *Pasărea* se îndepărta de Caruselul New Copenhagen, înconjurată de o constelaţie mică de sfărâmături. Fascinată fără să vrea, Antoinette inspecta avariile pe care le lăsaseră în urmă. Perforaseră prin uşă un orificiu de forma unei nave.

— Să dea dracii, Xave! Ai idee cât ne va costa asta?

— Perfect, vom fi ceva mai mult pe roşu cu datoriile. M-am gândit că e un troc acceptabil.

— Nu vă va fi de niciun folos, interveni Clock. Noi ne aflăm tot aici şi nu ne puteţi face absolut nimic care să nu vă afecteze şi pe voi în acelaşi timp. Aşa că renunţă la ideea depresurizării sau a executării de patternuri de acceleraţie foarte mare. Nu vor avea succes. Problema cu care vă confruntaţi acum cinci minute n-a dispărut.

— Unica diferenţă, zise domnul Pink, este că tocmai ai aruncat pe fereastră bunăvoinţa noastră.

— Erai pe punctul de a-i deschide craniul ca să ajungi la memoriile ei, spuse Xavier. Dacă asta-i ideea ta despre bunăvoinţă, ţi-o poţi băga în locul ăla unde soarele n-ajunge niciodată.

Sonda pe jumătate asamblată a domnului Pink plutea prin cabină. Hiperporcul îi dăduse drumul când se fixase de scaun.

— Oricum n-aţi fi aflat nimic, interveni Antoinette, deoarece nu ştiu ce intenţiona Clavain să facă. Poate că nu mă exprim în termeni suficient de simpli pentru voi.

— Ia sonda, domnule Pink, zise Remontoire.

Hiperporcul îl fulgeră cu privirea până ce Clock adăugă, subliniind în mod evident:

— *Te rog,* domnule Pink.

— *Da,* domnule Clock, replică hiperporcul cu acelaşi ton sarcastic.

Începu după aceea să bâjbâie la centurile de siguranţă. Aproape că ieşise din harnaşament când nava ţâşni înainte. Sonda era singurul obiect neancorat. Se izbi de unul dintre pereţii duri ai *Păsării* şi se sparse în şase-şapte piese strălucitoare.

Era oare posibil ca Xavier să fi programat aşa ceva? se întrebă Antoinette.

— Inteligent, zise Clock, totuşi nu suficient de inteligent. Acum vom fi nevoiţi să-ţi extragem memoriile prin alte mijloace, nu-i aşa?

Nava se găsea acum în acceleraţie constantă, totuşi Antoinette nu auzea nimic şi asta începu s-o îngrijoreze. Rachetele chimice erau zgomotoase şi îşi transmiteau sunetele prin structura carcasei chiar dacă nava s-ar fi aflat în vid. Propulsia ionică era silenţioasă, dar n-ar fi putut susţine o asemenea acceleraţie. Însă motorul cu fuziune tokamak era absolut silenţios, fiind suspendat într-un păienjeniş de câmpuri magnetice.

Accelerau pe fuziune.

Să dea dracii…

Utilizarea motoarelor cu fuziune în interiorul Centurii Ruginite era un delict pasibil de pedeapsa cu moartea.

Chiar şi utilizarea de rachete nucleare atât de aproape de un carusel ar fi atras penalizări îngrozitoare; în mod aproape cert, i s-ar fi interzis să mai zboare vreodată în spaţiu. Însă acceleraţia cu fuziune constituia un instrument posibil letal. O flamă de fuziune greşit direcţională putea să reteze un carusel în câteva secunde…

— Xavier, dacă poţi să faci ceva în privinţa asta, trece-ne imediat pe chimice.

— Îmi pare rău, Antoinette, dar m-am gândit că asta-i cel mai bine.

— Chiar te-ai gândit?

— Da şi o să accept urmările, dacă se va ajunge la aşa ceva. Însă, fii atentă, noi suntem ţinuţi ostatici aici, iar asta schimbă toate regulile. În clipa de faţă chiar dorim ca poliţia să ne facă o vizită. Nu fac altceva decât să agit un steag.

— Teoretic sună perfect, Xave, dar…

— Niciun „dar”. Va funcţiona. Ei vor vedea că am ţinut în mod deliberat flama departe de habitate. Ba chiar în patternul pulsaţiilor există o modulaţie SOS, deşi este mult prea rapidă ca s-o putem simţi noi.

— Şi crezi că poliţaii o vor observa?

— Nu, dar este absolut sigur că vor putea s-o verifice ulterior şi asta-i tot ce contează. Vor vedea că a existat o tentativă evidentă de semnal pentru ajutor.

— Îţi admir optimismul, rosti Clock, dar nu se va ajunge la tribunal. Ei vă vor distruge pur şi simplu nava pentru violarea protocolului. Nu veţi beneficia niciodată de ocazia de a da explicaţii.

— Are dreptate, încuviinţă domnul Pink. Dacă doriţi să trăiţi, ar fi bine să întorci nava şi să te îndrepţi rapid spre Caruselul New Copenhagen.

— Să revenim de unde am plecat? Cred că glumeşti.

— Fie asta, fie mori, domnule Liu.

Xavier îşi desfăcu harnaşamentul.

— Voi doi, zise el şi întinse mâna către vizitatori, ar fi de preferat să nu vă clintiţi. E spre binele vostru.

— Şi eu? întrebă Antoinette.

— Stai şi tu pe loc – este mai sigur. Revin într-un minut.

Femeia nu avea de ales decât să aibă încredere în el. Doar Xavier cunoştea detaliile programului pe care-l încărcase în Bestie, iar dacă părăsea scaunul, era posibil să fie rănită când nava executa altă schimbare bruscă şi violentă de acceleraţie. Ştia că ulterior avea să poarte o discuţie serioasă cu Xavier – nu era defel încântată că el instalase setul acela de trucuri fără ca măcar s-o fi anunţat –, însă deocamdată trebuia să admită că bărbatul controla situaţia. Chiar dacă până la urmă nu ar fi câştigat decât câteva minute de respiro.

Xavier dispăruse în direcţia punţii de zbor.

Ea îl fulgeră din priviri pe Clock.

— Să ştii că mi-a plăcut mai mult Clavain decât tine.

Xavier intră în puntea de zbor a *Păsării,* se asigură că uşa se etanşă în urma sa, apoi se instală în fotoliul pilotului. Display-urile consolei continuau să fie în modul diagnoză avansată, deloc ceea ce te-ai fi aşteptat de la o navă aflată în plin zbor. Xavier petrecu primele treizeci de secunde pentru a restabili afişajele de avionică normale, aducând nava la ceva similar unui statut de zbor de rutină. Imediat o voce artificială începu să urle la el că trebuia să oprească acceleraţia cu fuziune, deoarece, potrivit a minimum opt balize transponder locale, continua să se afle în interiorul Centurii Ruginite şi de aceea avea obligaţia să nu utilizeze nimic mai energic decât rachetele chimice…

— Bestie, şopti Xavier, mai bine fă-o. Ei ne-au văzut de acum, sunt destul de sigur.

Bestia nu răspunse.

— E în regulă, urmă Xavier în şoaptă. Antoinette este jos cu cei doi ciudaţi. Nu pleacă nicăieri.

Când nava i se adresă, glasul îi era mult mai scăzut şi mai blând decât îi vorbise vreodată lui Antoinette.

— Sper că am făcut ceea ce trebuia, Xavier.

Nava hurui când rachete nucleare suplimentară lin acceleraţia cu fuziune. Xavier era destul de sigur că încă nu se depărtaseră cu peste cincizeci de kilometri de Caruselul New Copenhagen, ceea ce însemna că şi

utilizarea rachetelor nucleare contravenea unei liste lungi de reguli, totuşi el dorea neapărat să atragă atenţia.

— Şi eu sper asta, Bestie. Cred că vom afla în scurt timp.

— Cred că pot depresuriza. Poţi s-o îmbraci pe Antoinette în costum fără ca intruşii să facă probleme?

— N-o să fie uşor. Sunt şi aşa neliniştit că i-am lăsat singuri acolo. Nu ştiu cât va trece până când se vor decide să rişte să părăsească scaunele. Dacă i-aş putea izola pe ei într-un compartiment, iar pe ea în altul…

— Da, aş putea depresuriza selectiv. N-am mai încercat totuşi asta niciodată, aşa că nu ştiu dacă voi avea succes de prima oară.

— Poate că nu se va ajunge la asta, dacă poliţaii Convenţiei vor sosi primii la noi.

— Indiferent ce se va întâmpla, va fi cu necazuri.

Xavier descifra destul de bine tonul Bestiei.

— Te referi la Antoinette?

— S-ar putea ca ea să-ţi pună unele întrebări la care să-ţi fie destul de greu să răspunzi.

Xavier încuviinţă încruntat. Era exact ultimul lucru de care dorea să-şi reamintească acum, însă adevărul era incontestabil.

— Clavain a manifestat îndoieli faţă de tine, dar a avut bunul-simţ să n-o întrebe pe Antoinette ce se întâmplă.

— Mai devreme sau mai târziu, va trebui să afle. Jim n-a intenţionat niciodată ca acesta să fie un secret pentru toată viaţa ei.

— Dar nu azi, spuse Xavier. Nu aici şi nu acum. Pentru moment avem destule de rezolvat.

Ceva de pe consolă îi atrase atenţia. Pe radarul 3D, trei pictograme veneau din direcţia caruselului. Se deplasau rapid, pe vectori care aveau să le aducă în jurul *Păsării* într-o manevră de cleşte.

— Tot doreai un răspuns, vorbi Bestia. Se pare că îl vei căpăta în curând.

În zilele acestea, cuterele Convenţiei nu erau niciodată foarte departe de Caruselul New Copenhagen. Dacă n-o hărţuiau ele pe Antoinette – şi de obicei o făceau –, atunci

era altcineva. În mod foarte probabil, autorităţile fuseseră alertate că se întâmpla ceva neobişnuit imediat după ce *Pasărea* părăsise compartimentul de reparaţii. Xavier spera doar să nu fie acelaşi ofiţer al Convenţiei care manifestase un interes ieşit din comun faţă de activităţile lui Antoinette.

— Crezi că-i adevărat că ne-ar ucide fără măcar să întrebe de ce eram pe fuziune?

— Nu ştiu, Xavier. Nu pot spune că la momentul respectiv mă răsfăţam cu alte opţiuni.

— Nu… te-ai descurcat excelent. Este vorba despre ce aş fi făcut eu. Ce ar fi făcut probabil Antoinette. Şi în mod clar ce ar fi făcut Jim Bax.

— În trei minute, navele vor fi în raza de abordaj.

— Nu le împiedica. Eu mă duc să văd ce fac ceilalţi.

— Mult noroc!

Bărbatul reveni în locul unde o lăsase pe Antoinette. Spre uşurarea sa, Clock şi hiperporcul nu se ridicaseră de pe scaune. Îşi simţi greutatea diminuându-se când Bestia trecu pe rachetele nucleare.

— Ei bine? întrebă Antoinette.

— Suntem în regulă, răspunse Xavier cu mai multă încredere decât simţea. Poliţia va sosi dintr-o clipă în alta.

Se aşeză în scaun înainte de instalarea imponderabilităţii. După alte secunde simţi o serie de zguduituri când naveta poliţiei se ancoră de fuzelajul *Păsării.* Se gândi că deocamdată lucrurile mergeau bine: cel puţin, oamenii Convenţiei aveau să se suie la bord, ceea ce era oricând preferabil deschiderii focului. Avea să-şi poată prezenta cazul şi, chiar dacă nemernicii ar fi insistat că cineva tot trebuia să moară, se gândea că o putea feri pe Antoinette de multe necazuri.

Simţi un curent uşor de aer şi urechile îi pocniră. Senzaţia era de decompresie, dar se încheie înainte ca el să fi simţit frică reală. Aerul redeveni nemişcat. În depărtare se auzeau zăngănituri, însă şi scrâşnete şi scârţâituri de metal tăiat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă domnul Pink.

— Probabil că poliţaii şi-au tăiat drum prin ecluză, răspunse Xavier. Între atmosfera din nava lor şi a noastră există o mică diferenţă de presiune. Nimic nu-i împiedica să intre normal, dar bănuiesc că nu erau pregătiţi să aştepte să ruleze ciclul ecluzei.

Acum auzi sunete mecanice care se apropiau.

— Au trimis un proxy, zise Antoinette. Îi urăsc pe proxy.

Acesta apăru în mai puţin de un minut. Antoinette tresări când maşina se deplie în încăpere, lărgindu-se ca un puzzle origami, negru şi rău. Roti membrele cu muchii tăioase ca briciul prin interior, descriind arcuri letale. Xavier făcu o grimasă când un braţ-lamă trecu la câţiva centimetri de ochii lui, trosnind ca un şfichi minuscul prin văzduh. Până şi hiperporcul părea că şi-ar fi dorit să fie altundeva.

— N-a fost deloc înţelept, zise domnul Pink.

— Nu intenţionam să vă facem niciun rău, adăugă Clock. Nu doream decât informaţii. Acum sunteţi într-un bucluc mult mai mare.

— Aveaţi o sondă, zise Xavier.

— Nu era o sondă, răspunse domnul Pink. Era un simplu dispozitiv de play-back eidetic. Nu v-ar fi făcut niciun rău.

— Proprietarul înregistrat al acestei nave este Antoinette Bax, rosti proxy.

Se apropie de femeie, aplecându-se atât de mult, încât ea putu auzi zumzetul grav şi constant pe care-l emitea, ca şi izul de ozon provenit de la taserul scânteietor.

— Ai încălcat regulile Convenţiei Ferrisville privitoare la utilizarea propulsiei pe bază de fuziune în interiorul Centurii Ruginite, anterior cunoscute ca Inelul Sclipitor. Acesta este un delict civil de categoria a treia, care este pedepsit cu moarte neurală ireversibilă. Te rog să te prezinţi pentru identificare genetică.

— Poftim? făcu Antoinette.

— Deschide gura, domnişoară Bax. Nu mişca.

— Tu eşti, nu-i aşa?

— „Eu”, domnişoară Bax?

Maşina şfichiui o pereche de manipulatoare cu vârfuri

cauciucate şi-i fixă capul. O duru şi continuă s-o doară, ca şi cum craniul i-ar fi fost comprimat lent de o menghină. Alt manipulator ţâşni dintr-o parte până atunci ascunsă a maşinii. Se sfârşea printr-o lamă micuţă şi curbă, care aducea cu o seceră.

— Deschide gura.

— Nu…

Antoinette simţea cum o podidesc lacrimile.

— Deschide gura.

Lama mică şi ticăloasă – destul de mare totuşi pentru a reteza un deget – plutea la doi centimetri deasupra nasului ei. Simţea cum presiunea creştea. Bâzâitul maşinii se intensifică, devenind o pulsaţie surdă şi extatică.

— Deschide gura. Acesta este ultimul avertisment.

Ea deschise gura, dar o făcu mai degrabă pentru a icni de durere, decât pentru a-i oferi lui proxy ceea ce dorea. Metalul se înceţoşă, mult prea rapid pentru ca ea să-l poată vedea. Simţi un fior rece în gură şi atingerea fulgerătoare de metal pe limbă.

După aceea maşina retrase lama. Membrul se plie, introducând scalpelul într-o apertură separată din şasiul central compact al lui proxy. Ceva zumzăi şi clicăi înăuntru: un secvenţiator rapid, fără îndoială, care-i compara ADN-ul cu înregistrările Convenţiei. Auzi ţiuitul tot mai ascuţit al unei centrifuge. Proxy continua să-i ţină capul într-o strânsoare de menghină.

— Dă-i drumul, zise Xavier. Ai luat ce aveai nevoie. Acum dă-i drumul.

Proxy o eliberă pe Antoinette, care gemu, trase aer în piept şi-şi şterse lacrimile. Maşina se întoarse după aceea către Xavier.

— Intervenţia în acţiunile unui oficial sau ale unui mecanism desemnat oficial al Convenţiei Ferrisville este un delict de categoria unu…

Nu se obosi să termine fraza. Repezi dispreţuitor braţul-taser peste Xavier, astfel că electrozii scăpărători îi brăzdară pieptul. Tânărul scoase un soi de lătrat şi se zbătu, după care rămase perfect nemişcat, cu ochii holbaţi

şi gura deschisă.

— Xave… icni Antoinette.

— L-a omorât, spuse Clock şi începu să-şi desfacă harnaşamentul care-l fixa în scaun. Trebuie să facem ceva.

— Ce dracu-ţi pasă ţie? izbucni femeia. Tu eşti de vină pentru toate.

— Oricât de dificil ar fi de crezut, îmi pasă.

Se ridică apoi din scaun, prinzându-se de cel mai apropiat punct de ancorare. Maşina se roti spre el. Clock rămase locului; era singurul dintre ei care nu tresărise la sosirea lui proxy.

— Lasă-mă să trec. Vreau să-l examinez.

Maşina se clătină spre Clock. Poate că se aştepta ca el să se ferească din drum ori să se ghemuiască protector, însă Clock nu se clinti defel. Nici măcar nu clipi. Proxy se opri, zumzăind şi clicăind furios. În mod vădit, nu prea ştia cum să acţioneze.

— Înapoi! îi ordonă.

— Lasă-mă să trec, altfel vei fi acuzat de crimă. Ştiu că eşti dirijat de un creier uman şi că înţelegi la fel de bine ca mine conceptul de execuţie.

Maşina ridică iarăşi taserul.

— N-o să te ajute cu nimic, spuse Clock.

Proxy apăsă taserul imediat sub clavicula sa. Bara scăpărătoare de curent care dansa între poli aidoma unui ţipar prins în harpon trecu prin ţesătura hainelor sale. Însă Clock nu rămase paralizat. Pe chipul lui nu se zărea nici urmă de durere.

— Nu are efect asupra mea, zise el. Sunt un Agregat. Sistemul meu nervos nu este complet uman.

Taserul începuse să-i sape în piele. Antoinette simţi un miros despre care ştiu că era de carne arsă, cu toate că nu mai avusese niciodată parte de mirosul acela.

Clock tremura, cu pielea chiar mai palidă şi mai ceroasă decât înainte.

— Nu are…

Glasul îi suna încordat. Maşina retrase taserul, dezvăluind o arsură neagră, adâncă de un centimetru.

Clock încerca să termine fraza pe care o începuse.

Maşina îl izbi din lateral cu ţeava boantă şi circulară a mitralierei sale Gatling. Osul trosni; Clock se izbi de perete şi rămase nemişcat. Părea mort, însă de fapt nu se putea spune că existase vreun moment în care să fi părut cu adevărat viu. Duhoarea de carne arsă continua să umple cabina. Nu era ceva ce Antoinette avea să uite prea curând.

Îl privi din nou pe Xavier. Clock fusese pe punctul de a face ceva pentru el. Era „mort” deja de jumătate de minut. Spre deosebire de Clock, spre deosebire de orice păianjen, Xavier nu avea în cap un ansamblu de maşini bizare care să stopeze leziunile cerebrale ce însoţeau oprirea circulaţiei. Nu mai avea mai mult de un minut de trăit…

— Domnule Pink… imploră ea.

— Îmi pare rău, zise hiperporcul, dar nu-i problema mea. Eu sunt oricum mort.

Capul continua s-o doară. Avea vânătăi, nu se îndoia de asta. Proxy aproape că-i sfărâmase ţeasta. Ei bine, ei erau oricum morţi. Domnul Pink avea dreptate. Atunci nu mai conta dacă era rănită şi mai mult. Nu-l putea lăsa pe Xavier aşa, fără să facă nimic.

Se ridică de pe scaun.

— Opreşte-te, rosti proxy. Intervii în scena unui delict. Intervenţia în locul desemnat al producerii unui delict este…

Ea îşi văzu însă de drum, trecând de la un mâner de susţinere la următorul, până ajunse lângă Xavier. Maşina înaintă spre ea şi Antoinette auzi intensificându-se pârâitul taserului. Xavier era mort de un minut. Nu respira. Antoinette îi prinse încheietura mâinii, străduindu-se să localizeze pulsul. Oare aşa trebuia să procedeze? se întrebă disperată. Sau să-i caute artera de la gât?

Proxy o îmbrânci cu uşurinţa cu care ar fi îndepărtat din drum o legătură de vreascuri. Ea se întoarse, mai furioasă decât fusese vreodată în viaţa ei, furioasă şi îngrozită în acelaşi timp. Xavier avea să moară… de fapt, era *deja mort.* Şi se părea că ea avea să-i urmeze în scurt timp. La

dracu', cu numai jumătate de oră în urmă, unica ei grijă fusese *falimentul.*

— Bestie! ţipă femeia. Bestie, dacă poţi face ceva… acum ar fi un moment potrivit!

— Cineva îşi cere scuze, Micuţă Domnişoară, dar este incapabil să facă orice care să nu vă afecteze mai mult decât l-ar afecta pe proxy.

Bestia făcu o pauză şi adăugă:

— Eu regret foarte, foarte mult.

Antoinette privi pereţii şi o clipă de nemişcare completă o învălui, ca un ochi în furtună. Tonul Bestiei nu sunase niciodată aşa. Parcă subpersonalitatea comutase spontan într-un program de identitate diferit. Când mai spusese „eu" până atunci?

— Bestie… rosti ea calm. Bestie…?

Apoi însă proxy o atacă, cu aliajul dur ca diamantul şi ascuţit ca iataganele al membrelor sale şuierând în jurul ei, iar Antoinette ţipă şi se zbătu când o smulse de lângă Xavier. Îi era imposibil să nu se taie în manipulatoarele maşinii. Sângele îi înflori din toate rănile, în panglici lungi, mărgelate, care descriseră prin aer arcuri rubinii. Începu să se simtă ameţită, părăsită treptat de cunoştinţă.

Hiperporcul se mişcă. Domnul Pink atacă maşina. Hiperporcul era mic, dar extrem de puternic pentru mărimea sa şi servomotoarele lui proxy ţiuiră şi zumzăiră de protest când hiperporcul începu să se lupte cu membrele înarmate cu lame. Panglicile şi volburile propriului său sânge se amestecau cu ale lui Antoinette. Aerul se transforma într-o ceaţă stacojie, pe măsură ce stropii se fragmentau în picuri tot mai fini. Femeia văzu cum maşina taie sălbatic corpul domnului Pink. Hiperporcul împroşca de-a dreptul perdele de sânge, care unduiau din el ca nişte aurore. Domnul Pink răcnea de durere şi de furie, totuşi nu se oprea din luptă. Taserul arcui o curbă albastră pârâitoare prin aer. Ţeava mitralierei Gatling începu să se rotească încă şi mai rapid, de parcă proxy era pregătit să ciuruiască întreaga cabină.

Antoinette se târî înapoi la Xavier. Avea palmele

brăzdate de tăieturi. Atinse fruntea tânărului. Se gândi că l-ar fi putut salva cu câteva minute în urmă, dar era zadarnic să mai încerce acum. Domnul Pink lupta curajos, însă pierdea inexorabil. Maşina avea să învingă şi avea s-o smulgă din nou de lângă Xavier; după care, poate, avea s-o omoare şi pe ea.

Se terminase. Şi tot ce ar fi trebuit ea să facă, se gândi Antoinette, era să fi urmat sfatul tatălui ei. El îi spusese să nu se încurce niciodată cu păianjenii şi, cu toate că n-ar fi putut ghici circumstanţele în care avea să se asocieze cu ei, timpul îi dăduse dreptate.

Îmi pare rău, tată, gândi Antoinette. *Ai avut dreptate şi eu am crezut că ştiu mai bine. Îţi promit că data viitoare voi fi fată bună…*

Proxy încetă să se mai mişte şi servomotoarele îi amuţiră instantaneu. Mitraliera Gatling se roti cu un uruit tot mai gros, după care se opri. Taserul bâzâi, scăpără şi se stinse. Centrifuga îşi încetini rotaţia până ce femeia n-o mai auzi. Până şi zumzetul se sfârşise. Maşina încremenise pur şi simplu acolo, imobilă, un păianjen negru şi rău, împroşcat de sânge, care se întindea de la un perete la celălalt al cabinei.

Antoinette îşi regăsi o parte din putere.

— Domnule Pink… ce ai făcut?

— Eu n-am făcut nimic, zise hiperporcul după care arătă din cap spre Xavier. În locul tău, m-aş concentra asupra lui.

— Ajută-mă. Te rog. Nu sunt îndeajuns de puternică pentru a face asta de una singură.

— E treaba ta.

Antoinette văzu că domnul Pink era destul de grav rănit el însuşi. Dar cu toate că pierdea sânge, nu părea să fi suferit altceva decât tăieturi şi crestături; nu părea să-şi fi pierdut vreun deget ori să-şi fi rupt vreun os.

— Te implor. Ajută-mă să-i masez pieptul.

— Antoinette, am spus că nu voi ajuta niciodată un om.

Ea începu oricum să-i maseze pieptul lui Xavier, dar fiecare apăsare îi slăbea şi mai mult puterile, puteri din

care nu mai putea să dea şi altora.

— Te rog, domnule Pink…

— Îmi pare rău, Antoinette. N-am nimic personal cu tine, dar…

Ea se opri un moment. Era în culmea furiei acum.

— Dar ce?

— Mă tem că oamenii nu sunt pur şi simplu specia mea favorită.

— Ei bine, domnule Pink, îţi transmit un mesaj din partea speciei umane. Du-te-n mă-ta cu atitudinea ta cu tot!

Reveni la Xavier, adunându-şi puterile pentru o ultimă tentativă.

CAPITOLUL 23

Clavain şi H părăsiră nivelul subsolului din Château tot cu ascensorul zăngănitor din fier. Pe drumul de înapoiere, Clavain reflectă la cele ce-i arătase şi îi spusese gazda sa. În orice alte circumstanţe ar fi considerat că povestea despre Sukhoi şi Mercier îi testa naivitatea. Însă aparenta sinceritate a lui H şi atmosfera oribilă din încăperea goală făcuseră ca totul să fie greu de ignorat. Era mult mai liniştitor să creadă că H îi povestise totul pur şi simplu pentru a-l manipula mental şi, în consecinţă, Clavain preferă ca, pentru moment, să aleagă posibilitatea mai puţin liniştitoare, la fel cum procedase H când investigase afirmaţiile lui Sukhoi.

Potrivit experienţei lui Clavain, posibilitatea mai puţin liniştitoare se dovedea în general cea adevărată. Aşa funcţiona universul.

Pe durata ascensiunii nu vorbiră prea mult. Clavain continua să fie convins că trebuia să evadeze şi să-şi urmeze dezertarea. În acelaşi timp însă, ceea ce-i dezvăluise H până acum îl silise să accepte că propria lui înţelegere a întregului caz era departe de a fi completă.

Skade nu acţiona doar pentru propriile ei scopuri şi nici măcar pentru scopurile unei cabale formate din Agregaţi anonimi. După toate probabilităţile, ea lucra pentru Mademoiselle, care dorise mereu să aibă influenţă în Cuibul-Mamă. Iar Mademoiselle în sine era o necunoscută, un personaj aflat cu totul în exteriorul experienţei lui Clavain. Ca şi H, ermetica fusese profund interesată, în mod evident, de larva extraterestră şi de tehnologia ei, într-atât încât o adusese în Château şi învăţase cum să comunice cu ea. Mademoiselle nu mai trăia, era adevărat, însă poate că Skade devenise o agentă atât de docilă a ei, încât de acum cele două puteau fi considerate ca inseparabile.

Indiferent cu ce ar fi crezut Clavain că avea de-a face, era mai mare – şi mai vechi – decât bănuise vreodată.

Dar asta nu schimbă nimic, îşi spuse el. Chestiunea esenţială continua să fie posesia armelor de clasă-iad. Manipulatorul lui Skade dorea armele acelea mai mult decât orice.

Aşa că va trebui săpun eu mâna pe ele.

Cabina zăngăni şi se opri, cutremurându-se. H deschise uşa din fier forjat şi-l conduse pe Clavain prin altă serie de coridoare de marmură, până ajunseră într-o cameră ca de hotel, absurd de spaţioasă. Plafonul scund şi împodobit cu mulaje din ipsos se pierdea în depărtare, iar diverse piese de mobilier şi ornamentaţie erau risipite ici şi colo, mai degrabă ca elemente dintr-o instalaţie sculpturală: capacul negru şi ridicat al unui pian de concert, o pendulă antică plasată în mijlocul încăperii, parcă surprinsă în timpul glisării de la un perete la altul, coloane negre care susţineau busturi obscure din alabastru, două banchete cu picioare în formă de labe de leu, tapiţate cu catifea stacojiu-închis, şi trei fotolii aurii de dimensiunile unor tronuri.

Două dintre cele trei fotolii erau ocupate. În unul stătea un hiperporc îmbrăcat ca H, în tunică neagră, simplă, şi pantaloni. Clavain se încruntă, înţelegând – deşi nu putea fi absolut sigur – că hiperporcul era Scorpio, prizonierul pe care-l văzuse ultima dată în Cuibul-Mamă. În celălalt stătea Xavier, tânărul mecanic pe care îl întâlnise în Caruselul New Copenhagen. Alăturarea ciudată îi produse instantaneu migrenă lui Clavain, care încercă să construiască un scenariu plauzibil despre cum ajunseseră cei doi împreună aici.

— Mai sunt necesare prezentările? întrebă H. Nu cred, totuşi pentru a fi siguri – domnule Clavain, ţi-i prezint pe Scorpio şi pe Xavier Liu.

Arătă din cap mai întâi spre Xavier.

— Cum te simţi acum?

— Sunt bine, zise Xavier.

— Domnul Liu a suferit un stop cardiac. A fost atacat cu o armă taser la bordul navei spaţiale *Pasărea-Furtunii* a lui Antoinette Bax. Voltajul ar fi doborât şi un hamadriad, cu

atât mai mult un om.

— Atacat? repetă Clavain, simţind că era politicos să spună ceva.

— De către un agent al Convenţiei Ferrisville. Ah, nu-ţi face griji, individul implicat nu va mai repeta o astfel de acţiune. De fapt, nu va prea mai face mare lucru.

— L-aţi ucis? întrebă Xavier.

— Nu în felul acela, nu.

H se răsuci spre Clavain.

— Xavier are noroc că trăieşte, dar va fi bine.

— Şi Antoinette? întrebă Clavain.

— Şi ea va fi bine. Câteva tăieturi şi vânătăi, nimic serios. Va sosi în scurt timp.

Clavain se aşeză în fotoliul auriu rămas gol, vizavi de Scorpio.

— Nu pretind că înţeleg de ce Xavier şi Antoinette se află aici. Dar tu…

— Este o poveste lungă, zise Scorpio.

— Nu plec nicăieri, să ştii. De ce nu o iei de la început? Nu trebuia să fii arestat?

— Problemele s-au complicat, domnule Clavain, interveni H. Înţeleg că Agregaţii l-au adus pe Scorpio în sistemul interior cu intenţia de a-l preda autorităţilor.

Xavier se uită cu mai multă atenţie la hiperporc.

— Crezusem că H a glumit mai devreme, când ţi-a spus Scorpio. Dar n-a glumit, este? Să-mi bag picioarele! *Tu* eşti cel pe care au încercat tot timpul să-l prindă. Să-mi bag *picioarele!*

— Faima ţi-a luat-o înainte, se adresă H hiperporcului.

— Ce dracu’ făceai în Caruselul New Copenhagen? întrebă Xavier, lăsându-se pe spate în fotoliu.

Părea neliniştit să se afle în aceeaşi clădire cu Scorpio şi mai ales în aceeaşi încăpere.

— Eram pe urmele lui, arătă Scorpio către Clavain.

Veni rândul lui Clavain să clipească nedumerit.

— Pe urmele mele?

— Păianjenii mi-au propus un târg. Mi-au spus că mă vor elibera, că nu mă vor preda autorităţilor, dacă-i voi ajuta

să te găsească după ce ai dezertat. Doar nu era să refuz aşa ceva, nu?

— I-au asigurat documente credibile, explică H, suficient ca să nu fie arestat la simpla vedere. Cred că au fost sinceri în promisiunea că aveau să-i dea drumul dacă-i ajuta să te aducă înapoi.

— Tot nu înţeleg însă cum…

— Scorpio şi partenerul lui – alt Agregat – ţi-au luat urma, domnule Clavain. În mod firesc, au ajuns la Antoinette Bax. Şi astfel a fost implicat Xavier în afacerea aceasta nefericită. A urmat o luptă şi caruselul a suferit unele avarii. Convenţia era deja cu ochii pe Antoinette, aşa că poliţiei nu i-a trebuit mult timp să ajungă la nava ei. Toate rănile, inclusiv ale lui Scorpio, au fost provocate când un proxy al Convenţiei a intrat în *Pasărea-Furtunii.*

Clavain se încruntă.

— Totuşi, asta nu explică cum au ajuns ei să… ah, stai! I-ai urmărit, nu?

H încuviinţă cu o urmă de mândrie, după cum i se păru lui Clavain.

— Mă aşteptasem ca Agregaţii să trimită pe cineva după tine. Pentru propria mea curiozitate, am decis să-i aduc şi pe ei aici, ca să aflu ce rol au jucat în afacerea aceasta ciudată. Navele mele aşteptau în jurul lui Copenhagen, atente la orice incident straniu – şi mai ales la orice incident straniu asociat cu Antoinette Bax. Îmi pare rău doar că n-am intervenit mai devreme, pentru că atunci s-ar fi vărsat mai puţin sânge.

Clavain se întoarse la auzul unor ţăcănituri ca de metronom care se apropiau. Era o femeie care purta pantofi cu tocuri cui. O mantie neagră enormă flutura în urma ei, ca şi cum ar fi umblat în propria ei vijelie. O recunoscu.

— Ah, Zebra! zâmbi H.

Zebra se apropie de el, apoi îl cuprinse brusc în braţe. Se sărutară, mai degrabă ca amanţi, decât ca prieteni.

— Eşti sigură că n-ai nevoie să te odihneşti puţin? întrebă H. Două misiuni complicate într-o singură zi…

— Mă simt perfect, la fel şi Gemenii Vorbăreţi.

— Ai făcut cumva… mmm, aranjamente în privinţa angajatului Convenţiei.

— Ne-am ocupat de el, da. Vrei să-l vezi?

— Bănuiesc că ar putea să-mi amuze oaspeţii. De ce nu?

H înălţă din umeri, de parcă ar fi discutat dacă să servească acum sau mai târziu ceaiul de după-amiază.

— O să-l aduc, încuviinţă Zebra.

Se întoarse şi se îndepărtă, ţăcănind din tocuri.

Altă pereche de paşi se apropie. Clavain se corectă. De fapt, erau două perechi de paşi, însă care înaintau aproape perfect sincronizate. Cei doi bărbaţi uriaşi, fără guri, împingeau un scaun cu rotile printre banchete. În scaun stătea Antoinette, care părea obosită, însă era vie. Avea braţele şi antebraţele aproape complet acoperite de bandaje.

— Clavain… începu ea.

— Sunt bine, zise el, şi încântat să aud că şi tu eşti la fel. Am înţeles că ai avut necazuri din pricina mea şi-mi pare rău pentru asta. Când am plecat, am sperat cu toată sinceritatea că va fi ultimul tău necaz.

— Viaţa nu-i niciodată atât de simplă, corect? zise ea.

— Bănuiesc că nu. Totuşi, nu poate să nu-mi pară rău. Dacă pot repara cumva greşeala, o voi face.

Antoinette îl privi pe Xavier.

— Eşti bine? Ea aşa a zis, dar n-am ştiut dacă ar trebui s-o cred.

— Sunt perfect, răspunse Xavier. Curat ca ploaia.

Se părea însă că niciunul dintre ei nu avea energia necesară să se ridice din scaun.

— N-am crezut că voi reuşi, spuse Antoinette. Am încercat să-ţi pornesc inima, dar nu aveam puterea necesară. Simţeam că sunt aproape să-mi pierd cunoştinţa, aşa că mi-am pus toată forţa într-o ultimă încercare. Cred că a mers.

— De fapt, n-a mers, zise H. Ai leşinat. Ai făcut tot ce ai putut, însă pierduseşi deja foarte mult sânge.

— Atunci cine…?

H arătă din cap spre Scorpio.

— Prietenul nostru l-a salvat pe Xavier. Nu-i aşa?

— N-a fost mare lucru, mormăi hiperporcul.

— Poate nu pentru tine, domnule Pink, spuse Antoinette, dar pentru Xavier a fost al naibii de important. Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Nu te obosi prea tare. O să trăiesc şi fără recunoştinţa ta.

— Îţi voi spune totuşi „mulţumesc”.

Scorpio o privi, apoi bolborosi ceva ininteligibil, după care îşi feri privirea.

— Şi nava? întrebă Clavain, ca să întrerupă tăcerea stânjenitoare ce urmă. Nava a păţit ceva?

Antoinette se uită la H.

— Cred că da, nu-i aşa?

— De fapt, n-a păţit mare lucru. Imediat ce Xavier şi-a recăpătat cunoştinţa, Zebra i-a cerut să instruiască *Pasărea-Furtunii* să zboare pe pilot automat, până la coordonatele pe care i le-am furnizat noi. Avem în Centura Ruginită unităţi de stocare sigure, care sunt esenţiale pentru unele dintre celelalte operaţiuni ale noastre. Nava este intactă şi la adăpost. Îţi dau cuvântul meu în privinţa asta.

— Când pot s-o văd?

— În curând, răspunse H, dar nu-ţi pot spune cât de curând.

— Aşadar, sunt prizonieră? întrebă Antoinette.

— Nu tocmai. Sunteţi toţi oaspeţii mei, dar aş prefera să nu plecaţi până nu avem ocazia să stăm de vorbă. Domnul Clavain poate să aibă propria opinie în această privinţă, chiar în mod justificat, dar cred că este corect să spun că unii dintre voi îmi sunteţi datori fiindcă v-am salvat viaţa.

Ridică o mână, oprind orice obiecţii înainte ca vreunul să fi avut ocazia de a comenta.

— Nu vreau să spun că vă consider obligaţi faţă de mine, ci vă cer doar să-mi acordaţi o mică parte din timpul vostru. Vă place sau nu, continuă el privindu-i pe rând, suntem toţi angrenaţi în ceva mai mare decât am putea

înţelege imediat. Poate că nu vrem să fim angrenaţi, dar lucrurile nu se întâmplă întotdeauna după dorinţa noastră. Prin dezertare, domnul Clavain a precipitat ceva important. Cred că nu avem altă opţiune decât să urmăm evenimentele până la finalul lor. Să ne jucăm, dacă vreţi să mă exprim aşa, rolurile predeterminate. Asta ne include pe toţi – chiar şi pe Scorpio.

Se auzi un scârţâit ritmic, însoţit de alte ţăcănituri metronomice. Se întorsese Zebra, care împingea un cilindru metalic vertical de dimensiunile unui samovar mare. Era lustruit până la strălucire şi din el ieşeau o mulţime de tuburi şi de accesorii. Stătea proptit pe perna unui scaun cu rotile, din acelaşi model în care sosise Antoinette.

Clavain observă că cilindrul se legăna uşor într-o parte şi în alta, ca şi cum ceva dinăuntru ar fi încercat să evadeze.

— Adu-l aici, îi făcu H semn Zebrei.

Femeia împinse cilindrul între ei. Continua să se legene. H se aplecă şi-l lovi uşor cu încheieturile degetelor.

— Salut, salut! zise el, ridicând glasul. Mă bucur că ai putut ajunge aici. Mă întreb dacă ştii unde te afli sau ce ţi s-a întâmplat.

Cilindrul se legănă încă şi mai agitat.

— Daţi-mi voie să vă explic, rosti H spre oaspeţii săi. Acesta este sistemul de susţinere biotică al unui cuter al Convenţiei. Pilotul unui cuter nu-şi părăseşte niciodată nava pe toată durata serviciului său, care se poate întinde pe mulţi ani. Pentru reducerea masei, majoritatea corpului îi este detaşată chirurgical şi ţinută în condiţii criogenice la sediul Convenţiei. Nu are nevoie de membre, deoarece poate dirija un proxy prin intermediul interfeţei neurale. Nu are nevoie nici de multe altele. Toate sunt înlăturate, etichetate şi stocate.

Cilindrul continua să se legene înainte şi înapoi.

Zebra se aplecă şi-l ţinu locului cu o mână.

— Oho-ho! zise ea.

— Înăuntrul acestui cilindru, urmă H, se află pilotul

cuterului responsabil pentru recentele neplăceri de la bordul navei domnişoarei Bax. Eşti un individ tare afurisit, nu-i aşa? Ce amuzant trebuie să fi fost pentru tine să terorizezi un echipaj inocent care nu făcuse nimic mai rău decât să încalce câteva legi vechi şi proaste. Un ticălos!

— Nu-i prima dată când ne-am întâlnit, zise Antoinette.

— Mă tem însă că de data aceasta oaspetele nostru a întins coarda cam mult, zise H. Nu-i aşa, amice? A fost foarte simplu să-ţi detaşăm sistemul de susţinere biotică de restul navei. Sper că nu ţi-a cauzat prea mult inconfort, deşi bănuiesc că trebuie să fi existat o durere intensă când ai fost deconectat de sistemul nervos al navei tale. Îmi cer scuze pentru asta, deoarece tortura nu este realmente specialitatea mea.

Cilindrul încremeni brusc, ca şi cum ar fi ascultat.

— În acelaşi timp însă, nu te pot lăsa nepedepsit, să ştii. Sunt o persoană foarte morală. Propriile mele delicte mi-au ascuţit simţul etic, aducându-l la un grad realmente fără precedent.

Se apleacă şi mai mult spre cilindru, până ce buzele aproape că sărutară metalul.

— Ascultă atent, pentru că nu vreau să existe în mintea ta nicio îndoială despre ce ţi se va întâmpla.

Cilindrul se legănă uşor.

— Ştiu ce trebuie să fac pentru a te ţine în viaţă. Alimentare cu energie pe aici, substanţe nutritive pe dincolo – nu-i mare filosofie. Bănuiesc că poţi să trăieşti câteva decenii în butoiul acesta, cu condiţia să ţi se asigure apă şi hrană. Şi exact asta şi intenţionez să fac până când vei muri.

Se uită la Zebra şi încuviinţă din cap.

— Cred că asta-i tot, nu?

— Să-l pun în aceeaşi incintă cu ceilalţi?

— Cred că acolo va fi foarte bine.

H întoarse o privire radioasă către oaspeţii săi, după care privi cu afecţiune vădită după Zebra, care se îndepărta cu prizonierul.

Când ea ieşi din raza lor auditivă, Clavain îi spuse:

— Eşti un om crud.

— Nu sunt crud, replică H. Nu în sensul la care te referi tu. Totuşi, cruzimea este un instrument util, cu condiţia de a recunoaşte momentul precis când trebuie utilizat.

— Nenorocitul ăla şi-a căutat-o, spuse Antoinette. Îmi pare rău, Clavain, dar n-o să am nopţi nedormite din cauza sorţii lui. Dacă n-ar fi fost H, ne-ar fi ucis pe toţi.

Clavain continua să simtă fiori reci, de parcă una dintre fantomele despre care discutaseră recent tocmai trecuse prin el.

— Ce-i cu cealaltă victimă? întrebă el brusc. Celălalt Agregat. A fost Skade?

— Nu, n-a fost Skade, ci un bărbat. A fost rănit, dar nu există niciun motiv să nu-şi revină pe deplin.

— Îl pot vedea?

— În scurt timp, domnule Clavain. Încă n-am terminat cu el. Vreau să fiu absolut sigur că nu-mi poate face niciun rău înainte de a-şi recăpăta cunoştinţa.

— Atunci a minţit, zise Antoinette. Nemernicul ne-a spus că nu avea niciun implant în cap.

Clavain se întoarse către ea.

— Le-a păstrat cât timp îi erau încă utile şi le purja din corp doar dacă urma să treacă printr-un control de securitate. Autodezasamblarea implanturilor nu durează mult – câteva minute, după care nu mai rămân decât microelemente în sânge şi în urină.

— Ai grijă, zise Scorpio. Ai foarte mare grijă.

— Există vreun motiv particular pentru atenţionarea asta? îl întrebă H.

Hiperporcul se aplecă înainte în scaun.

— Da. Păianjenii mi-au pus ceva în cap, acordat la implanturile lui. Ca o valvă micuţă sau aşa ceva lângă o venă sau o arteră. Dacă moare el, mor şi eu – este foarte simplu.

— Hm, făcu H şi duse un deget la buza inferioară. Eşti absolut sigur în privinţa asta?

— Am leşinat deja o dată, când am încercat să-l strangulez.

— Voi doi se pare că aţi avut o relaţie prietenoasă.

— A fost o căsătorie de convenienţă, iar el ştia asta. De aceea trebuia să mă aibă cu ceva la mână.

— Ei bine, spuse H, este posibil ca acolo să fi existat ceva, cândva… Însă noi v-am examinat pe toţi. N-ai niciun implant, Scorpio. Dacă în capul tău a existat ceva, el l-a purjat înainte să ajungi tu la noi.

Gura lui Scorpio se deschise într-o expresie perfect umană de uimire şi de autodezgust intens.

— Nu… nenorocitul… nu poate să fi…

— Este foarte probabil. Ai fi putut pleca oricând şi el n-ar fi putut face absolut nimic ca să te oprească.

— Este aşa cum mi-a spus tata, zise Antoinette. Nu te poţi încrede în păianjeni, Scorpio. Niciodată!

— De parcă ar fi nevoie să-mi mai spui…

— Pe tine te-au păcălit, Scorpio, nu pe mine.

Hiperporcul pufni spre ea, însă rămase tăcut. Poate că, se gândi Clavain, ştia că nu putea spune nimic care să nu-i înrăutăţească poziţia.

— Scorpio, rosti H cu seriozitate reînnoită, am vorbit sincer când am spus că nu eşti prizonierul meu. Nu am niciun fel de admiraţie pentru faptele tale, dar eu însumi am făcut unele lucruri oribile şi ştiu că uneori există motive pe care ceilalţi nu le văd. Ai salvat-o pe Antoinette, iar pentru asta te vei bucura de recunoştinţa mea – şi, bănuiesc, de recunoştinţa oaspeţilor mei.

— Treci la subiect, mârâi Scorpio.

— Voi onora acordul pe care Agregaţii l-au făcut cu tine. Te voi lăsa să pleci, liber, astfel că te poţi realătura asociaţilor tăi din oraş. Ai cuvântul meu în privinţa asta.

Scorpio se sculă de pe fotoliu cu un efort considerabil.

— Atunci am plecat.

— Aşteaptă.

H nu ridicase glasul, dar ceva din tonul lui îl imobiliză pe hiperporc. Parcă până atunci fuseseră simple amabilităţi, iar H îşi dezvăluia finalmente adevărata natură: nu era un individ cu care să te joci, când trecea la probleme grave.

Scorpio se lăsă înapoi în fotoliu.

— Ce-i? întrebă el încet.
— Ascultă-mă, şi ascultă-mă cu atenţie.
H privi în jur, cu o expresie solemnă.
— Fiţi toţi atenţi, pentru că n-o să repet.
Se lăsă liniştea. Până şi Gemenii Vorbăreţi păreau să se fi afundat într-o stare mai profundă de amuţire.
H se apropie de pianul cu coadă şi cântă şase note sumbre, după care trânti capacul.
— Am spus că trăim în vremuri importante. Poate chiar vremurile finale. În tot cazul, un capitol măreţ al omenirii pare să se apropie de sfârşit. Propriile noastre conflicte meschine – lumile noastre delicate, facţiunile noastre copilăreşti, micile noastre războaie amuzante – sunt pe punctul de a fi eclipsate. Suntem nişte copii care se împleticesc într-o galaxie de adulţi – adulţi cu vârste vaste şi puteri încă şi mai vaste. Cred că femeia care a locuit în clădirea aceasta a fost un canal de legătură pentru una sau alta dintre forţele acestea extraterestre. Nu ştiu cum sau de ce, dar cred că prin intermediul ei forţele respective şi-au extins influenţa printre Agregaţi. Pot doar să presupun că asta s-a întâmplat fiindcă se apropie momente disperate.
Clavain dorea să obiecteze. Dorea să contrazică. Însă tot ce descoperise pentru sine şi tot ce-i arătase H îngreuna negarea aceea. H avea dreptate în ipotezele lui şi el nu putea decât să încuviinţeze tăcut din cap şi să-şi dorească să fi fost altfel.
H continuă să vorbească:
— Totuşi – şi asta mă înspăimântă –, până şi Agregaţii par speriaţi. Domnul Clavain este un om onorabil.
Dădu aprobator din cap, ca şi cum afirmaţia lui necesita confirmare.
— Da, domnule Clavain, ştiu totul despre tine. Ţi-am studiat cariera şi uneori am regretat că n-am putut merge pe calea pe care tu ai ales-o. N-a fost o cale uşoară, aşa-i? Te-a purtat printre ideologii, printre corpuri cereşti, aproape printre specii. Pe tot parcursul ei n-ai urmat niciodată ceva atât de capricios precum glasul inimii sau

ceva atât de lipsit de sens ca un drapel. Ci doar ceea ce ai considerat obiectiv că este *corect* să faci în orice moment.

— Am fost trădător şi spion, zise Clavain. Am ucis oameni nevinovaţi în scopuri militare. Am lăsat în urma mea orfani. Dacă asta înseamnă onoare, n-ai decât s-o păstrezi tu.

— Domnule Clavain, crede-mă când îţi spun că au existat şi tirani mai răi decât tine. Însă ideea pe care vreau s-o subliniez este următoarea: vremurile acestea te-au împins să faci inimaginabilul. Te-ai ridicat împotriva Agregaţilor după *patru sute* de ani. Nu fiindcă ai crede că demarhiştii au dreptate, ci fiindcă ai simţit că propria ta tabără devenise otrăvită. Şi ţi-ai dat seama, poate că fără s-o vezi clar tu însuţi, că miza este mai mare decât orice facţiune, mai mare decât orice ideologie. Este vorba despre continuarea existenţei speciei omeneşti.

— De unde ştii tu asta? întrebă Clavain.

— O ştiu din ceea ce le-ai spus deja prietenilor tăi. Ai fost destul de volubil în Caruselul New Copenhagen, când ţi-ai imaginat că nimeni nu te putea auzi. Eu însă am urechi peste tot. Şi pot să sondez memorii, la fel ca Agregaţii tăi. Voi toţi aţi trecut prin infirmeria mea. Vă închipuiţi că nu m-aş da în lături să trag cu urechea neural când miza este atât de importantă? Ba bine că nu!

Reveni iarăşi la Scorpio, iar forţa atenţiei lui îl determină pe hiperporc să se retragă şi mai mult în fotoliu.

— Uite ce se va întâmpla. Voi face tot ce pot ca să-l ajut pe domnul Clavain să-şi încheie misiunea.

— Dezertarea? întrebă Scorpio.

— Nu, clătină H din cap. La ce ar fi bună? Demarhiştilor nu le-a mai rămas nici măcar o singură navă stelară, nu în sistemul acesta. Gestul domnului Clavain va fi irosit. Mai rău încă, după ce va reveni în mâinile demarhiştilor, cred că nici măcar influenţa mea n-ar izbuti să-l elibereze. Nu. Noi trebuie să gândim dincolo de asta, spre problemă în sine – de ce a dezertat domnul Clavain?

Arătă din cap spre Clavain.

— Haide, spune-ne! Va fi bine s-o aud de pe buzele tale,

după toate câte am zis eu.

— Ştii, nu-i aşa?

— Despre arme? Da.

Clavain încuviinţă din cap. Nu ştia dacă să se simtă înfrânt sau victorios. Nu era nimic de făcut, decât să vorbească.

— Am vrut să-i conving pe demarhişti să pună la cale o operaţiune de recuperare a armelor de clasă-iad înainte ca Skade să poată pune mâna pe ele. Însă H are dreptate: ei n-au nici măcar o navă stelară. A fost o nebunie, un gest inutil care să-mi dea senzaţia că întreprindeam ceva.

Simţea cum oboseala mult amânată luneca peste el, proiectând o umbră întunecată de deprimare.

— Asta-i tot ce-a fost vreodată. Un gest final stupid al unui bătrân.

Privi în jur, spre ceilalţi oaspeţi, simţind că le-ar fi datorat un fel de scuze.

— Îmi pare rău. V-am târât pe toţi în asta degeaba.

H trecu înapoia fotoliului său şi-şi puse palmele pe umerii lui Clavain.

— Nu trebuie să te scuzi, domnule Clavain.

— Este adevărat, nu-i aşa? Noi nu putem face nimic.

— Ai vorbit cu demarhiştii, zise H. Ei ce au spus când ai abordat problema unei nave?

Clavain îşi reaminti discuţia purtată cu Perotet şi cu Voi.

— Mi-au spus că n-au niciuna.

— Şi?

Clavain râse amar.

— Că ar fi putut pune mâna pe una, dacă trebuia neapărat.

— Ceea ce este probabil adevărat, spuse H, dar ce ai fi câştigat de aici? Ei sunt slabi şi epuizaţi, corupţi şi istoviţi de lupte. Lasă-i să găsească o navă – eu n-o să-i opresc. La urma urmelor, nu contează cine recuperează armele acelea, atâta timp cât nu vor fi Agregaţii. Eu cred doar că altcineva poate avea o şansă un pic mai bună. Mai ales cineva care are acces la unele dintre tehnologiile pe care le deţine acum tabăra ta.

— Şi cine ar fi acela? întrebă Antoinette, însă probabil că avea deja o idee.

Clavain îşi privi gazda.

— Nici tu nu ai o navă.

— Nu, zise H, eu nu am o navă, dar, la fel ca demarhiştii, aş putea şti unde să găsesc una. În sistemul acesta există destule nave Ultranaute, încât n-ar fi imposibil de furat una, dacă am avea voinţa necesară. Ba chiar am întocmit planuri de urgenţă pentru preluarea unei luminăluci, dacă ar apărea vreodată nevoia respectivă.

— Ca să iei una dintre navele lor, ţi-ar trebui o mică armată, spuse Clavain.

— Da, zise H ca şi cum atunci s-ar fi gândit pentru prima dată la asta. Da, probabil că aşa este.

Apoi se răsuci către hiperporc.

— Nu, Scorpio?

Scorpio ascultă cu atenţie spusele lui H despre problema delicată a furtului unei luminăluci. Îndrăzneala acţiunii pe care o propunea era uluitoare, dar, aşa cum subliniase H, armata de hiperporci mai săvârşise şi anterior delicte scandaloase, chiar dacă nu la scară atât de mare. Ei preluaseră controlul unor zone întregi din Mulci, uzurpând puterea celor numiţi încă, ironic, „autorităţi”. Ei îşi bătuseră joc de tentativele Convenţiei Ferrisville de a extinde legea marţială în cotloanele cele mai întunecate ale oraşului, iar ca replică, hiperporcii şi aliaţii lor înfiinţaseră enclave în afara legii prin toată Centura Ruginită. Bulele acelea de criminalitate controlată fuseseră pur şi simplu şterse de pe hartă, de parcă n-ar fi fost recuperate niciodată după Epidemia Fuziunii. Însă asta nu le făcea mai puţin reale, tot aşa cum nu nega nici faptul că adesea erau medii mai armonioase decât habitatele aflate sub administraţie Ferrisville completă şi legală.

H menţionă de asemenea activităţile pe care hiperporcii şi ielele le desfăşuraseră prin sistem, folosindu-le pentru a ilustra teza sa potrivit căreia hiperporcii deţineau deja toate resursele şi cunoştinţele de specialitate necesare

pentru furtul unei luminăluci. Rămânea doar chestiunea organizării şi a alegerii momentului potrivit. O navă trebuia selectată cu un timp considerabil în avans şi trebuia să fie ţinta ideală. Nu putea fi admisă ideea eşecului, nici chiar a unui eşec care i-ar fi costat puţin pe hiperporci din punctul de vedere al vieţilor sau al resurselor. În clipa în care Ultranauţii ar fi bănuit că se pune la cale o tentativă de preluare a uneia dintre preţioasele lor nave, şi-ar fi sporit securitatea cu un grad de magnitudine ori ar fi părăsit în masă sistemul. Atacul trebuia să fie rapid şi să aibă succes de prima dată.

H îi spuse lui Scorpio că rulase deja mai multe simulări de strategii pentru furt şi trăsese concluzia că momentul optim era când o luminălucă se afla deja în faza de plecare. Studiile lui arătaseră că Ultranauţii erau atunci cel mai vulnerabili şi tot atunci era cel mai probabil să-şi neglijeze obişnuitele măsuri de securitate. Ar fi fost chiar mai bine să selecteze o navă care nu avusese mare succes în obişnuitele schimburi comerciale, întrucât îşi vânduse probabil o parte din sistemele defensive sau din blindaje ca mărfuri colaterale. Acesta era genul de negocieri pe care Ultranauţii le ţineau secrete, însă H amplasase deja spioni în reţeaua ruterelor roiului de parcare, care interceptau şi filtrau dialogurile comerciale ale Ultranauţilor. Îi arătă lui Scorpio transcrierile cele mai recente, trecând peste jargonul comercial şi evidenţiind afacerile lucrative. În decursul procesului, îi atrase hiperporcului atenţia asupra unei nave aflate deja în spaţiul Yellowstone şi care se descurcase slab în ultima vreme.

— Nava în sine nu are nimic în neregulă, zise H coborându-şi glasul la nivelul unui ton confidenţial. Tehnic vorbind, este fără cusur, sau cel puţin nu prezintă nimic ce n-ar putea fi pus la punct în drum spre Delta Pavonis. Cred că ea ar putea fi ţinta noastră.

Făcu o pauză, după care urmă:

— Am purtat chiar o discuţie discretă cu Lasher… locotenentul tău? El îmi cunoaşte intenţiile şi l-am rugat să-mi strângă un detaşament de asalt pentru operaţiune –

câteva sute dintre cei mai buni. Nu trebuie să fie hiperporci, deşi bănuiesc că majoritatea aşa vor fi.

— Stai, stai!

Scorpio ridică un braţ ca un ciot stângaci.

— Ai zis „Lasher”. De unde dracu' îl ştii tu pe Lasher?

H păru mai degrabă amuzat decât iritat.

— Scorpio, acesta este oraşul meu. Ştiu totul şi pe toţi.

— Dar Lasher…

— Ţi-a rămas pătimaş de loial, da. Sunt conştient de asta şi n-am făcut nicio încercare de a-i schimba loialitatea. Te-a admirat încă dinainte să-ţi devină locotenent, nu?

— Tu nu ştii absolut nimic despre Lasher.

— Îmi ajunge să ştiu că s-ar fi sinucis dacă i-ai fi ordonat. Şi aşa cum am spus, n-am făcut niciun efort să-l convertesc. Am… anticipat consimţământul tău. Atâta tot. Am anticipat că vei accepta cererea mea şi vei face ceea ce-ţi cer. I-am spus lui Lasher că i-ai ordonat deja să strângă o armată şi că eu nu fac altceva decât să-i transmit ordinul. Mi-am luat o anumită libertate, recunosc. Aşa cum am sugerat mai devreme, acestea nu sunt vremuri pentru oameni şovăielnici. Noi nu suntem şovăielnici, corect?

— Nu…

— Aşa te vreau.

H îl pocni cu palma peste umăr, într-un gest de camaraderie gălăgioasă.

— Nava este *Copilul Eldritch,* plecată din haloul comercial Macro Hektor Industrial. Crezi că tu şi Lasher o puteţi prelua? Sau am ajuns la hiperporcii nepotriviţi?

— Du-te-n mă-ta, H!

Bărbatul zâmbi larg.

— O să iau asta drept „da”.

— N-am terminat. Eu îmi aleg echipa. Nu numai pe Lasher, ci şi pe toţi ceilalţi. Nu contează unde anume sunt ei în Mulci, nu contează în ce rahat sunt sau ce rahaturi au comis, tu mi-i aduci. Ai înţeles?

— O să fac ce pot. Am şi eu limitele mele.

— Perfect. Iar după ce am terminat, după ce i-am dat nava lui Clavain…

— Veţi călători în aceeaşi navă. Nu există altă cale, nu înţelegi? Chiar ţi-ai imaginat în mod serios că ai putea reveni neobservat în societatea Yellowstone? Poţi să pleci de aici şi ai binecuvântarea mea, dar nu-ţi voi acorda şi protecţia mea. Şi oricât de loial este Lasher, Convenţia a simţit mirosul sângelui. Nu ai niciun motiv pentru care să rămâi pe planetă, tot aşa cum nici Antoinette şi nici Xavier nu au vreun motiv s-o facă. La fel ca ei, vei pleca împreună cu Clavain, dacă eşti înţelept.

— Adică să plec din Oraşul Abisului.

— Scorpio, în viaţă toţi trebuie să facem alegeri. Ele nu sunt întotdeauna uşoare, cel puţin acelea care contează cu adevărat.

H făcu un gest împăciuitor din mână.

— Asta nu înseamnă că trebuie să pleci pentru vecie. Nu te-ai născut aici, aşa cum nici eu nu m-am născut aici. Oraşul va mai exista şi peste o sută sau două sute de ani. Poate că n-o să mai arate ca acum, dar ce contează asta? Poate să fie mai bun sau mai rău. Va depinde numai de tine să-ţi găseşti un loc în el. Bineînţeles, până atunci este perfect posibil să nu mai doreşti să revii.

Scorpio se întoarse să se uite la liniile de jargon comercial ce se derulau pe ecran.

— Nava aceea… cea pe care ai pus ochii…?

— Da?

— Dacă o voi prelua – şi i-o voi da lui Clavain –, iar apoi voi decide să rămân la bordul ei… o să insist pentru ceva.

H strânse din umeri.

— Una sau două cereri din partea ta n-ar fi nerezonabile. Ce doreşti?

— S-o botez. Devine *Lumina Zodiacală.* Iar asta nu-i negociabil.

H îl privi cu un interes distant, detaşat.

— Clavain nu va avea nimic de obiectat, sunt sigur. Dar de ce tocmai numele acesta? Înseamnă ceva pentru tine?

Scorpio lăsă întrebarea fără răspuns.

Mai târziu, mult mai târziu, când ştia că nava era pe

drum – că fusese capturată cu succes, că echipajul îi fusese evacuat şi acum pornise să iasă din sistem, îndreptându-se spre steaua Delta Pavonis, în jurul căreia orbita o planetă de care el abia auzise, numită Resurgam –, H ieşi pe unul dintre balcoanele de la nivelurile medii din Château des Corbeaux. O briză uşoară îi şfichiui poalele tunicii, lipindu-le de pantaloni. Inspiră adânc aerul, savurându-i miresmele de unguente şi de mirodenii. Aici clădirea continua să fie în interiorul bulei de atmosferă respirabilă eructată din abis de suferinda Lilly, elementul vast de bioinginerie pe care Agregaţii îl instalaseră în decursul scurtei lor ocupaţii liniştite. Era seară şi, printr-o rară sincronizare între dispoziţia personală şi condiţii optice exterioare, bărbatul descoperi că Oraşul Abisului arăta extraordinar de frumos, aşa cum arată toate oraşele oamenilor într-un moment al existenţei lor. H îl văzuse trecând prin multe schimbări, dar acelea nu însemnau nimic prin comparaţie cu schimbările prin care trecuse el însuşi.

S-a făcut, gândi el.

Acum, după ce nava pornise pe drumul ei, acum, după ce îl ajutase pe Clavain în misiunea sa, H făcuse finalmente incontestabila faptă bună a vieţii lui. Bănuia că nu era o ispăşire adecvată pentru tot ce săvârşise în trecut, pentru toate cruzimile pe care le comisese, pentru toate actele bune pe care le trecuse cu vederea. Nu era nici măcar îndeajuns pentru a-şi expia eşecul în salvarea larvei torturate înainte ca Mademoiselle să fi ajuns la ea. Totuşi, era mai bine decât nimic.

Orice era mai bine decât nimic.

Balconul se întindea pe o latură neagră a clădirii, fiind mărginit doar de un parapet foarte scund. Bărbatul merse până la margine, iar intensitatea brizei calde – aducea destul de mult cu o permanentă exalare animală – spori până când nu mai fu deloc o briză. Jos departe, la mulţi kilometri ameţitori dedesubt, oraşul se răşchira în evantaie încâlcite de lumină, aidoma cerului de deasupra oraşului său natal după una dintre luptele aeriene pe care şi le

reamintea din tinereţe.

Jurase că, atunci când va atinge în cele din urmă ispăşirea, când va găsi într-un final o acţiune ce i-ar fi putut compensa unele păcate, îşi va pune capăt vieţii. Mai bine să sfârşească cu răbojul nu pe deplin achitat, decât să rişte să comită vreo faptă încă şi mai rea pe viitor. Ştia că puterea de a face rău continua să existe în el; era îngropată adânc şi nu ieşise de mulţi ani la suprafaţă, însă era tot acolo, încolăcită strâns şi aşteptând, ca un hamadriad. Riscul era prea mare.

Privi în jos şi-şi imagină cum s-ar fi simţit. Într-o clipă s-ar fi terminat, lăsat în seama interacţiunii lente şi elegante dintre gravitaţie şi masă. N-ar mai fi fost altceva decât un exerciţiu de balistică. N-ar mai fi existat capacitatea pentru durere; n-ar mai fi existat foamea pentru mântuire.

Glasul unei femei străpunse noaptea.

— Nu, H!

El nu întoarse capul, ci rămase încordat pe margine. Oraşul hipnotizator continua să-l tragă spre sine.

Ea traversă balconul, ţăcănind din tocuri. Îi simţi braţul cuprinzându-i mijlocul. Blând, iubitor, îl îndepărtă de margine.

— Nu, şopti ea. Nu în felul ăsta se termină. Nu aici şi nici acum.

CAPITOLUL 24

— Aia-i maşina pentru evadare, rosti omuleţul oacheş, arătând din cap spre vehiculul solitar, care staţiona pe stradă.

Prin fereastra maşinii, Thorn zări umbra gârbovită peste volan.

— Şoferul pare că doarme.

— Nu doarme.

Pentru a fi totuşi sigur, şoferul lui Thorn trase lângă cealaltă maşină. Cele două vehicule erau identice ca formă, respectând designul standard finanţat de guvern, însă maşina pentru evadare era mai veche şi mai ponosită, iar ploaia nu se reflecta pe fundalul peticelor neregulate de pe caroseria reparată. Şoferul coborî şi plescăi prin băltoace până la cealaltă maşină, după care bătu insistent în geam. Celălalt şofer coborî geamul şi cei doi stătură de vorbă vreun minut, iar şoferul lui Thorn îşi sublinie cuvintele prin multe gesturi din mâini şi expresii faciale. Apoi reveni şi sui lângă Thorn, mormăind în barbă. Deblocă frâna de mână şi vehiculul lor porni în fâşâit de cauciucuri.

— Pe strada asta nu mai sunt oprite şi alte maşini, comentă Thorn. Pare suspect să aştepte acolo, aşa.

— Ai fi preferat să nu fi fost nicio maşină, într-o noapte de rahat ca asta?

— Nu, dar ai grijă ca obositul ăla să aibă o explicaţie valabilă, dacă gorilele lui Vuilleumier decid să stea un pic la poveşti cu el.

— Are, nu-ţi face griji. Crede că nevastă-sa îl înşală. Vezi blocul ăla de apartamente? Îl filează pentru eventualitatea în care ea apare, deşi i-a spus că lucrează în schimbul de noapte.

— Atunci poate c-ar trebui să fie mai treaz, nu?

— I-am spus şi eu să pară mai alert.

Maşina viră după un colţ.

— Relaxează-te, Thorn. Ai făcut asta de o sută de ori şi

noi am organizat vreo douăsprezece reuniuni locale în partea asta din Cuvier. Motivul pentru care lucrez pentru tine este să nu trebuiască să-ţi faci griji în legătură cu amănuntele.

— Ai dreptate, încuviinţă Thorn. Cred că de vină sunt nervii obişnuiţi.

Şoferul izbucni în râs.

— Tu eşti nervos?

— Miza este destul de ridicată. Nu vreau să-i dezamăgesc. În niciun caz după ce am ajuns aşa departe.

— N-o să-i dezamăgeşti. N-o să te lase ei. Nu ţi-ai dat încă seama? Ei te iubesc.

Şoferul acţionă un comutator de pe bord şi ştergătoarele de parbriz îşi amplificară energia.

— Ai dracu’ terraformatori, este? De parcă nu ne-ar fi plouat destul în ultima vreme. Totuşi, este bine pentru planetă, cel puţin aşa zic ei. Apropo, crezi că guvernul minte?

— Despre ce? întrebă Thorn.

— Despre ciudăţenia aia de pe cer.

Thorn îl urmă pe organizator în clădirea stabilită. Fu condus prin câteva coridoare neiluminate, până ajunse la o sală mare, fără ferestre. Era plină cu oameni, toţi aşezaţi, cu feţele îndreptate spre o scenă şi un pupitru improvizate. Thorn păşi printre ei şi sui sprinten pe scenă. Se auziră aplauze discrete, respectuoase fără a fi extatice. Îi privi pe oamenii din sală şi aprecie că erau vreo patruzeci, aşa cum i se făgăduise.

— Bună seara! rosti Thorn, apoi îşi puse ambele palme pe pupitru şi se aplecă în faţă. Vă mulţumesc că aţi venit aici în seara asta. Înţeleg riscurile pe care vi le-aţi asumat toţi. Vă promit că va merita din plin.

Adepţii lui proveneau din toate mediile sociale ale Resurgamului, cu excepţia nucleului guvernamental. Asta nu însemna că cei din guvern nu încercau uneori să se alăture mişcării şi nici că n-ar fi fost ocazional sinceri. Însă acceptarea lor ar fi însemnat un risc prea mare de

securitate, aşa că erau îndepărtaţi cu mult înainte să se fi apropiat măcar de Thorn. Existau în schimb tehnicieni, bucătari şi camionagii, fermieri, instalatori şi profesori. Unii dintre ei erau foarte bătrâni şi aveau amintiri de adulţi în Oraşul Abisului, înainte ca *Lorean* să-i fi adus pe Resurgam. Alţii se născuseră după regimul Girardieau, iar pentru ei perioada *aceea* – cu doar puţin mai mizeră decât prezentul – reprezenta „zilele bune de altădată”, oricât de dificil ar fi fost de crezut aşa ceva. Puţini erau cei ca Thorn, care aveau doar amintirile din copilărie despre vechea lume.

— Aşadar, e adevărat? întrebă o femeie de pe rândul din faţă. Spune-ne, Thorn. Toţi au auzit zvonurile. Pune capăt chinului!

El zâmbi, răbdător în ciuda lipsei de respect a femeii pentru scenariul său.

— Mai exact, despre ce zvonuri ar fi vorba?

Femeia se sculă şi privi în jur, după care spuse:

— Că tu le-ai găsit... că ai găsit navetele. Cele care ne vor lua de pe planeta asta. Şi că ai găsit şi nava stelară, care ne va duce înapoi pe Yellowstone.

Thorn nu-i răspunse direct. Privi peste capetele celor din sală şi vorbi către cineva din spatele tuturor.

— Vrei, te rog, să proiectezi prima imagine?

Păşi apoi într-o parte, ca să nu blocheze fotografia proiectată pe peretele pătat şi zgâriat al încăperii.

— Aceasta, rosti el, este o imagine luată exact acum douăzeci de zile. Deocamdată nu vă voi spune unde a fost făcută. Puteţi vedea însă şi singuri că este Resurgamul şi că fotografia trebuie să fie destul de recentă – vedeţi cât de albastru este cerul şi câtă vegetaţie există în prim-plan? Vă puteţi da seama că este o zonă de relief jos, unde programul de terraformare a avut cel mai mare succes.

Imaginea bidimensională arăta un canion sau un defileu strâmt văzut de sus. În umbra dintre pereţii de stâncă existau două obiecte metalice aerodinamice, care stăteau bot în bot.

— Acestea sunt navete, zise Thorn. Mari, de tipul sol-

orbită, fiecare cu capacitatea de aproximativ cinci sute de pasageri. Din unghiul acesta, mărimea lor nu poate fi evaluată prea bine, însă apertura mică şi întunecată de *acolo* este o uşă. Imaginea următoare, te rog.

Apăru altă fotografie. Acum Thorn însuşi stătea lângă fuzelajul unei navete şi privea în sus, către uşa care anterior fusese minusculă.

— Am coborât panta aceea. Nu mi-a venit să cred că sunt adevărate până nu m-am apropiat mult. Dar ele există! Din câte ne putem da seama, sunt perfect funcţionale, la fel de bune ca în ziua când au coborât de pe orbită.

— De unde au sosit? întrebă altcineva.

— Din *Lorean,* răspunse Thorn.

— Şi au fost aici, pe planetă, tot timpul? Nu pot să cred.

Thorn strânse din umeri.

— Au fost construite pentru a se menţine în stare de funcţionare. Tehnologie veche, autoregenerare. Nu sunt chestiile noi cu care ne-am obişnuit toţi. Navetele astea sunt relicve dintr-o vreme când lucrurile nu se stricau, nu se uzau şi nici nu se uzau moral. Nu trebuie să uităm asta.

— Ai fost înăuntru? Zvonurile zic că ai fost înăuntru, ba chiar că ai pus navetele în funcţiune.

— Următoarea imagine.

Fotografia îi arăta pe Thorn, încă un bărbat şi o femeie pe puntea de zbor a navetei, toţi zâmbind larg spre obiectiv; înapoia lor licăreau leduri de pe console de comandă.

— A durat mult timp – multe zile –, dar în cele din urmă naveta ne-a răspuns. Nu pentru că n-ar fi vrut să aibă de-a face cu noi, dar pur şi simplu noi uitaserăm protocoalele despre care constructorii ei presupuseseră că le vom şti. Dar aşa cum puteţi vedea, naveta este, după toate aparenţele, funcţională.

— Ele pot zbura?

Thorn se încruntă.

— Asta n-o ştim sigur. Nu avem niciun motiv pentru a presupune că n-ar putea zbura, dar până acum abia dacă

am zgâriat suprafaţa straturilor acelea de diagnoză. În clipa de faţă, avem acolo oameni care află mai multe de la o zi la alta, dar tot ce putem spune pentru moment este că navetele *ar trebui* să zboare, ţinând seama de tot ce ştim despre maşinile din *Belle Époque.*

— Cum le-ai găsit? întrebă altă femeie.

Thorn plecă ochii, ordonându-şi gândurile.

— Mi-am dedicat toată viaţa căutării unei modalităţi de părăsire a acestei planete, rosti el.

— Nu asta am întrebat eu. Dacă navetele alea sunt o capcană a guvernanţilor? Dacă ei au plantat indiciile care te-au condus la ele? Dacă sunt concepute ca să te ucidă pe tine şi pe cei care te urmează, o dată pentru totdeauna?

— Guvernul nu cunoaşte absolut nicio modalitate de părăsire a acestei planete, spuse Thorn. Crede-mă pe cuvânt în privinţa asta.

— Cum poţi să fii atât de sigur?

— Următoarea imagine.

Thorn le arătă în continuare o imagine a obiectului din cer, aşteptând în timp ce proiectorul se defocaliza şi se refocaliza. Studie reacţia celor din sală. Unii dintre ei mai văzuseră fotografia aceasta; alţii văzuseră fotografii care arătau acelaşi lucru, dar cu rezoluţie mult mai mică; unii văzuseră imaginea cu propriii lor ochi, sub forma unei pete vagi, de culoare ocru pe cer, care urmărea soarele în apus aidoma unei comete deformate. Le spuse că, potrivit surselor sale, fotografia era imaginea cea mai recentă şi mai bună aflată la dispoziţia guvernului.

— Dar nu-i o cometă, le atrase el atenţia. Aceasta este declaraţia guvernamentală, dar nu-i adevărată. Nu este nicio supernovă sau oricare dintre celelalte zvonuri pe care le-au lansat. Au reuşit să scape cu asemenea minciuni pentru că puţini dintre cei de aici ştiu destulă astronomie ca să-şi dea seama ce este. Iar cei care şi-au dat seama au fost prea intimidaţi să spună ceva, întrucât ei ştiu că guvernul are un motiv pentru a minţi.

— Atunci ce este? întrebă cineva.

— Deşi nu are nici pe departe morfologia potrivită

pentru a fi o cometă, nu-i nici din exteriorul sistemului nostru solar. Se deplasează pe fundalul stelar, câte puţin în fiecare noapte, şi se găseşte în planul ecliptic alături de celelalte planete. Iar pentru asta există o explicaţie, ba chiar destul de evidentă.

Îi privi pe toţi cu atenţie, convins că le captase atenţia.

— Este o *planetă,* sau mai degrabă a fost o planetă. Pata este locul unde a existat o gigantă gazoasă, cea denumită de noi Roc. Ceea ce vedem acum este cadavrul eviscerat al lui Roc. Planeta a fost realmente dezintegrată.

Thorn surâse.

— Asta-i ceea ce guvernul nu vrea ca voi să ştiţi, fiindcă nu poate face nimic în privinţa respectivă.

Făcu semn din bărbie spre fundul sălii.

— Următoarea imagine.

Le arătă cum începuse totul, cu mai bine de un an în urmă.

— Trei corpuri cereşti de mărime medie au fost mai întâi dezmembrate de maşini automultiplicatoare. Sfărâmăturile lor au fost colectate, procesate şi expediate în partea opusă a sistemului, spre giganta gazoasă. Acolo aşteptau deja alte maşini. Ele au transformat trei dintre sateliţii lui Roc în fabrici colosale, care înghiţeau în fiecare secundă megatone de roci şi produceau componente mecanice foarte organizate. Ele au ţesut un arc de materie în jurul gigantei gazoase, un inel metalic vast, incredibil de dens şi de puternic. Îl puteţi vedea aici, foarte slab, dar trebuie să mă credeţi pe cuvânt când vă spun că are o grosime de peste doisprezece kilometri. În acelaşi timp, maşinile au produs tuburi din material similar, pe care le-au coborât apoi în atmosferă.

— Dar cine face toate astea? întrebă alt bărbat.

— Nu „cine”, răspunse Thorn, ci „ce”. Maşinile acestea nu au origine umană. Guvernul este destul de sigur în privinţa asta. Are de altfel şi o teorie. A fost ceva care-l are la origine pe Sylveste. El a activat un fel de declanşator, care le-a adus aici.

— Aşa cum trebuie să fi făcut şi amarantinii?

— Poate că da, zise Thorn. În tot cazul, se fac speculaţii în direcţia respectivă. Pe de altă parte, nu există semne că până acum vreo planetă majoră ar fi fost dezintegrată în felul ăsta în sistemul nostru – nu există goluri de rezonanţă pe orbite, acolo unde ar fi fost locul vreunei jupiteriene. Să nu uităm însă că asta s-a petrecut acum un milion de ani. Poate că Inhibitorii au făcut curat după ce şi-au terminat treaba.

— Inhibitori? repetă un bărbos pe care Thorn îl recunoscu ca fiind un paleobotanist şomer.

— Asta este denumirea pe care guvernul a dat-o maşinilor extraterestre. Nu cunosc motivul, dar pare o denumire la fel de bună ca oricare alta.

— Şi ce ne vor face ele? întrebă o femeie a cărei dantură arăta îngrozitor.

— Nu ştiu.

Thorn strânse cu putere marginea pupitrului între degete. Simţise cum atmosfera din sală se schimbase în ultimul minut. Aşa se întâmpla mereu, când ei vedeau ce se întâmpla. Cei care ştiau despre obiectul de pe cer îl priviseră alarmaţi din clipa în care apăruseră zvonurile. În majoritatea anului nu era deloc vizibil de la latitudinea lui Cuvier, unde continuau să trăiască cei mai mulţi locuitori ai planetei, totuşi niciunul nu fusese de părere că era posibil să fie un semn bun. Acum apăruse pe cerul serii într-un fel care nu mai putea fi ignorat.

Experţii guvernamentali aveau propriile idei despre ce se întâmpla în jurul gigantei. Ei deduseseră în mod corect că activităţile puteau fi doar rezultatul unor forţe inteligente, nu un cataclism astronomic bizar, deşi se gândiseră pentru o vreme şi la asta. O minoritate considera probabil ca forţa dinapoia distrugerii să fie de natură umană: poate Agregaţii sau un grup nou şi beligerant de Ultranauţi. O minoritate mai redusă şi mai puţin credibilă considera că triumvira însăşi, Ilia Voliova, avea vreo legătură cu asta. Totuşi, majoritatea dedusese în mod corect că intervenţia extraterestră era explicaţia cea mai probabilă şi că reprezenta cumva un răspuns la

investigaţiile lui Sylveste.

Însă experţii guvernamentali aveau acces la foarte puţine date. Ei nu zăriseră maşinile extraterestre de aproape, cum le văzuse Thorn.

Voliova şi Khouri aveau şi ele teorii personale.

Imediat ce arcul fusese terminat, imediat ce giganta fusese înconjurată, proprietăţile magnetosferei planetei cunoscuseră o modificare spectaculoasă. Fusese creat un câmp cvadripolar intens, cu magnitudinea de multe ordine de mărime mai intensă decât câmpul natural al planetei. Bucle de flux magnetic se arcuiau între linii de latitudine de la ecuator la pol, ieşind mult în afara atmosferei. Câmpul era în mod clar artificial şi putea să fi fost produs doar de fluxuri de curent prin conductori întinşi în lungul liniilor de latitudine, spire metalice uriaşe ce ocoleau planeta aidoma unor bobinaje de motoare.

Acesta era procesul pe care Thorn şi Khouri îl observaseră cu ochii lor. Văzuseră cum erau amplasate spirele, bobinate în adâncul atmosferei, totuşi nu ştiau cât de adânc coborau. Probabil că se afundaseră mult în oceanul de hidrogen metalic, într-atât încât să obţină un fel de cuplu de torsiune cu nucleul de roci al planetei, mult comprimat, dar extraordinar de bogat în metale. O forţă de acceleraţie exterioară transmisă bobinajelor avea să fie transferată planetei în sine.

Între timp, în jurul planetei, arcul orbital genera un flux de curent de la un pol la celălalt, care trecea prin gigantă şi revenea la arc prin intermediul plasmei magnetosferice. Elementele de încărcare din inel reacţionau faţă de câmpul în care erau înglobate, producând o schimbare infimă în momentul unghiular din bobinajele motorului.

Imperceptibil la început, giganta gazoasă începuse să se rotească mai rapid.

Procesul continuase aproape un an. Efectul fusese catastrofal: pe măsură ce planeta îşi crescuse viteza de rotaţie, fusese împinsă tot mai aproape de viteza critică de dezintegrare, la care propria ei gravitaţie n-o mai putea opri din dezagregare. În şase luni, jumătate din masa

atmosferei planetei fusese trimisă în spaţiu, ejectată într-o nouă nebuloasă circumplanetară pe jumătate frumoasă, pe jumătate respingătoare, vizibilă de pe Resurgam sub forma unei pete de mărimea degetului mare pe cerul serii. Acum majoritatea atmosferei dispăruse. Uşurat de greutatea comprimatoare a straturilor suprapuse, oceanul de hidrogen lichid revenise la starea gazoasă, eliberând rafale de energie care fuseseră pompate lin, înapoi în maşinăria rotitoare. Oceanul de hidrogen metalic trecuse printr-o schimbare de stare similară, însă chiar mai convulsivă. Şi aceea făcuse parte din plan, pentru că uriaşul proces de dezintegrare nu şovăise nicio clipă.

Acum nu mai rămăsese decât o cochilie de materie din nucleu, instabilă tectonic, care se rotea aproape de propria ei viteză de fragmentare. Maşinile o înconjurau chiar în timp ce vorbea Thorn, procesând şi rafinând. În nebuloasă se iveau alte structuri, mai mari decât corpurile cereşti, dezvăluindu-se ca noduri umbroase cu forme şi densitate coerentă.

— Nu ştiu ce se întâmplă, repetă Thorn, şi nu cred că există cineva care să ştie. Am totuşi o idee. Tot ce au făcut ei până acum a fost foarte ierarhic. Maşinile sunt uluitoare, însă au limite. Materia trebuie să provină de undeva şi ele n-au putut imediat să înceapă dezintegrarea gigantei gazoase. Mai întâi trebuiau să-şi construiască instrumentele necesare pentru asta, ceea ce a însemnat distrugerea a trei planetoizi. Au nevoie de materii prime, înţelegeţi? Energia nu pare să fie o problemă – poate că o extrag direct din vid –, dar este evident că n-o pot condensa cu precizie sau eficienţă înapoi în materie. Prin urmare, trebuie să lucreze în etape, pas cu pas. Acum au dezintegrat o gigantă gazoasă, eliberând poate o miime din toată masa utilă din sistemul acesta. Bazându-mă pe cele văzute până acum, estimez că masa aceea eliberată va fi utilizată pentru a crea altceva. Nu ştiu ce anume, dar sunt dispus să risc o ipoteză. În momentul de faţă există un singur loc către care să se îndrepte, o singură poziţie ierarhică deasupra unei gigante gazoase. Trebuie să fie

soarele. Cred că-l vor dezintegra.

— Nu cred că vorbeşti serios, spuse cineva.

— Aş fi vrut să fie aşa, dar trebuie să existe un motiv pentru care maşinile n-au atacat până acum Resurgamul. Eu cred că-i evident: nu-i nevoie. Peste un timp, poate mult mai devreme decât ne-ar plăcea, nu vor mai trebui să-şi facă griji despre planetă. Va dispărea. Maşinile vor fi destrămat sistemul acesta solar.

— Nu! exclamă cineva.

Thorn dădu să răspundă, pregătit să facă faţă îndoielilor lor fireşti. Mai trecuse prin asta şi ştia că înţelegerea adevărului dura o vreme. De aceea le povestea întotdeauna mai întâi despre navete, ca să existe ceva de care să-şi poată lega speranţele. Era sfârşitul lumii, spunea el, dar asta nu însemna că toţi trebuiau să moară. Exista o cale de salvare. Tot ce le trebuia era curajul de a avea încredere în el, curajul de a-l urma.

Însă apoi Thorn înţelese că glasul acela spusese „nu” dintr-un motiv complet diferit. Nu avea absolut nicio legătură cu prezentarea lui.

Se referise la poliţia care pătrundea pe uşă.

Comportă-te ca şi cum ai crede că viaţa îţi este în pericol, îi spusese Khouri. *Trebuie să pară credibil. Dacă va merge – şi trebuie să meargă, pentru bine nostru, al tuturor –, ei trebuie să creadă că ai fost arestat fără să fi avut habar despre ce se întâmplă. Ar fi chiar bine dacă te-ai împotrivi şi pregăteşte-te s-o şi încasezi.*

Thorn sări de pe scenă. Poliţiştii erau mascaţi, imposibil de recunoscut. Veneau pregătiţi cu spray-uri şi bastoane, deplasându-se prin mulţimea încremenită şi speriată cu mişcări iuţi, sacadate, şi fără să comunice audibil. Thorn ateriză pe podea şi se repezi către ruta de evadare care l-ar fi dus la maşina ce aştepta la două cvartale depărtare. Trebuia să facă să pară real. Să pară al naibii de real. Auzi scaune hârşâind pe podea, când oameni se ridicau sau încercau să se ridice. Pocnetele grenadelor cu gaze-panicarde şi pârâiturile şi bâzâielile armelor paralizante umplură sala. Auzi pe cineva ţipând, apoi trosnete de oase.

Fusese un moment de calm aproape total; acum luase sfârşit. Încăperea erupse într-o frenezie de panică, deoarece toţi încercau s-o părăsească simultan.

Ieşirea îi era blocată. Poliţiştii veneau şi pe acolo.

Thorn se răsuci. Situaţia era la fel şi în partea opusă. Începu să tuşească, simţind cum panica îi suie neaşteptat prin corp, aidoma unei nevoi insistente de a strănuta. Efectul gazelor-panicarde era atât de copleşitor, încât îl făcea să dorească să se târască într-un colţ şi să tremure, în loc să reziste. Totuşi, Thorn se împotrivi. Înhăţă un scaun şi-l înălţă ca o pavăză când poliţiştii se repeziră spre el.

În clipa imediat următoare, se trezi în genunchi, apoi în patru labe. Poliţiştii îl loveau cu bastoane, ţintind cu pricepere, astfel încât să aibă vânătăi, dar să nu sufere fracturi majore şi nici leziuni interne.

Cu coada ochiului, Thorn văzu alt grup de poliţişti repezindu-se către femeia cu dinţii stricaţi. Ea dispăru sub ei, ca asaltată de un stol de păsări răpitoare.

Pe când îl aştepta pe cântăreţ să-şi termine autoconstruirea, respicienta scotoci în joacă prin memoriile stratificate ale încarnărilor ei anterioare.

Respicienta nu exista într-o unică maşină Inhibitoare. Aşa ceva ar fi însemnat o concentrare prea vulnerabilă de cunoştinţe de nivel înalt. Însă când un roi era atras către locul unde urma să fie necesară o epurare locală – în mod tipic, un volum de spaţiu nu mai larg de câteva ore-lumină –, o inteligenţă distribuită era generată de multe subminţi aflate sub nivelul raţiunii. Comunicaţiile la viteză luminică legau elementele mărginite, ţesând gânduri lente, sigure. Procesarea mai rapidă era alocată unităţilor individuale. Procesele de gândire mai largi ale respicientei erau în mod necesar mai leneşe, dar aceasta era o limitare care nu-i afectase niciodată pe Inhibitori. De asemenea, ei nu încercaseră niciodată să ţească laolaltă subelementele unei respiciente cu canale de comunicare superluminice. În arhivă existau prea multe avertismente despre riscurile

unor asemenea experimente, despre specii care fuseseră şterse din istoria galactică din cauza unui singur şi prostesc episod de încălcare a cauzalităţii.

Respicienta nu era doar lentă şi distribuită, ci de asemenea temporară, întrucât i se permitea să atingă doar o conştiinţă fugară. Chiar pe când îi apăruse sentimentul de sine, ea ştiuse, cu fatalism crunt, că va muri odată ce-şi va încheia sarcinile. Nu simţea însă nimic de felul unei amărăciuni faţă de inevitabilitatea acestui destin, nici măcar după ce trecuse prin memoriile arhivate ale apariţiilor ei anterioare, memorii înregistrate în decursul altor epurări. Pur şi simplu aşa trebuiau să fie lucrurile. Inteligenţa, chiar şi a maşinilor, nu putea fi lăsată să infecteze galaxia până nu era evitată criza viitoare. Aproape literalmente, inteligenţa era propriul ei inamic suprem.

Se pomeni reamintindu-şi unele epurări anterioare. Bineînţeles, nu fusese aceeaşi respicientă care plănuise episoadele acelea de extincţie. Când roiuri de Inhibitori se întâlneau, ceea ce se întâmpla rareori, ele făceau schimb de informaţii despre nimiciri şi epidemii recente, de metode şi de anecdote. În ultima vreme, întâlnirile se răriseră şi de aceea în ultimele cinci sute de milioane de ani existase o singură intrare importantă în biblioteca de tehnici de nimiciri de stele. Roiurile, izolate atâta vreme între ele, reacţionau precaut când se întâlneau. Existau până şi zvonuri despre facţiuni diferite de Inhibitori care se înfruntaseră pentru drepturile de extincţie.

Era clar că ceva nu mersese bine comparativ cu zilele din trecut, când extincţiile fuseseră curate şi metodice şi nu existaseră evadări majore prin năvod. Respicienta nu putea evita tragerea concluziilor. Maşina uriaşă ce cuprindea întreaga galaxie – maşina din care respicienta nu era decât o părticică supusă – dădea rateuri. Informaţii începeau să se strecoare prin fisuri, ameninţând cu infestarea. Cu certitudine situaţia se înrăutăţise în ultimele milioane de ani, totuşi asta nu însemna nimic comparativ cu cele treisprezece Rotaţii Galactice – cele trei miliarde

de ani – care se întindeau în faţă până la sosirea momentului crizei. Respicienta avea îndoieli serioase că inteligenţa putea fi ţinută sub control până atunci. Era aproape îndeajuns ca s-o determine să renunţe acum şi să lase neepurată această specie explicită. La urma urmelor, erau vertebrate patrupede, care respirau oxigen. Mamifere. Ea simţea un ecou foarte îndepărtat de înrudire, ceva care n-o deranjase niciodată când pusese capăt existenţei unor baloane gazoase ce respirau amoniac sau unor insectoide cu spini.

Respicienta se sili să părăsească starea aceasta. Era foarte probabil ca tocmai genul acesta de gândire să reducă rata de succes a epurărilor.

Nu, mamiferele aveau să moară. Aceasta era calea şi aşa avea să se întâmple.

Respicienta examină dimensiunile lucrării ei din jurul lui Delta Pavonis. Ştia despre epurarea anterioară, despre extincţia aviarilor care populaseră ultima dată sectorul acesta al spaţiului. Probabil că mamiferele nici măcar nu evoluaseră local, ceea ce însemna că avea să fie abia prima etapă a unei epurări prelungite. Se gândi că ultima operaţiune fusese realmente o mizerie. Bineînţeles că exista mereu dorinţa unei epurări cu minimum de afectare ambientală. Planetele şi sorii nu trebuiau convertiţi în arme decât dacă era inevitabilă o evadare de clasa a treia, şi chiar şi atunci procesul trebuia evitat pe cât posibil. Respicientei nu-i plăcea să distrugă inutil. Simţea acut ironia dezintegrării de stele în prezent, când scopul lucrării ei era de a evita o distrugere mai mare peste trei miliarde de ani. Însă ceea ce se făcuse era bun făcut. O cantitate de pierderi suplimentare trebuia tolerată acum.

O mizerie. Însă asta, reflectă respicienta, era însăşi esenţa vieţii.

Inchizitoarea privi peste Cuvierul îmbibat de ploaie. Propria ei reflexie plutea dincolo de geam, o figură spectrală care bântuia prin oraş.

— Vă descurcaţi singură cu el, doamnă? întrebă

gardianul care-l adusese.

— Da, răspunse ea fără să se întoarcă. Dacă nu mă descurc, eşti alături. Desfă-i cătuşele şi lasă-ne singuri.

— Sunteţi sigură, doamnă?

— Desfă-i cătuşele.

Gardianul desfăcu cătuşele din plastic. Thorn îşi întinse braţele, apoi îşi atinse neliniştit faţa, aidoma unui pictor care verifică dacă s-au uscat vopselurile.

— Acum poţi pleca, spuse inchizitoarea.

— Da, doamnă, rosti gardianul şi închise uşa după el.

Un scaun îl aştepta pe Thorn, care se prăbuşi în el. Khouri continua să privească pe fereastră, cu mâinile încleştate la spate. Ploaia se revărsa în perdele de pe streaşină de deasupra ferestrei. Cerul nopţii era o pâclă opacă, undeva între roşu şi negru. În seara asta nu se vedeau stelele, nu se zăreau semne rău prevestitoare pe cer.

— Te-au bătut? întrebă ea.

El îşi aminti să-şi joace rolul.

— Tu ce crezi, Vuilleumier? Că mi-am provocat toate astea singur fiindcă îmi place imaginea sângelui?

— Ştiu cine eşti.

— Şi eu ştiu – sunt Renzo. Felicitări!

— Ba nu, eşti Thorn. Cel pe care-l căutau.

Glasul femeii avea un ton puţin mai ridicat decât cel normal.

— Să ştii că ai avut foarte mare noroc.

— Serios?

— Dacă te-ar fi găsit cei din Antitero, ai fi fost de acum la morgă. Poate chiar în câteva morgi. Din fericire, poliţiştii care te-au arestat nu ştiau cu cine au de-a face. Cu toată sinceritatea, mă îndoiesc că m-ar fi crezut dacă le-aş fi spus. Pentru ei, Thorn este ca triumvira, un personaj de legendă ce le repugnă. Cred că se aşteptau la un gigant printre oameni, cineva care i-ar fi putut rupe în bucăţi cu mâinile goale. Tu însă eşti un bărbat cu aspect perfect normal, care ar putea merge nebăgat în seamă pe orice stradă din Cuvier.

Thorn îşi exploră interiorul gurii, folosindu-se de un deget.

— Dacă aş fi Thorn, rosti el, mi-aş cere scuze pentru dezamăgirea cauzată.

Femeia se întoarse şi veni spre el. Ţinuta ei, expresia chipului, până şi aura pe care o radia nu erau ale lui Khouri. Thorn trăi un moment îngrozitor de îndoială; prin minte îi fulgeră gândul că poate tot ce se petrecuse de la ultima sa vizită în odaia aceasta nu fusese decât o nălucire, că de fapt Khouri nu exista.

Însă Ana Khouri era reală. Îi destăinuise secrete, nu numai despre identitatea ei şi a triumvirei, ci şi secrete mai profunde, mai dureroase, despre soţul ei şi modul crud în care fuseseră despărţiţi. Thorn nu se îndoia nicio clipă că ea continua să-şi iubească foarte mult soţul. În acelaşi timp însă dorea cu disperare s-o rupă de trecut, s-o determine să vadă că trebuia să accepte cele întâmplate şi să treacă mai departe. Avea remuşcări în privinţa asta, deoarece ştia că în ceea ce dorea să facă exista o doză de autojustificare, că nu era vorba numai despre – sau nici măcar în principal despre – cum s-o ajute pe Khouri. Dorea de asemenea să facă dragoste cu ea. Se dispreţuia pentru asta, însă imboldul continua să existe.

— Poţi să stai în picioare? întrebă ea.

— Am venit până aici pe picioarele mele.

— Urmează-mă, atunci. Să nu încerci nimic nesăbuit, Thorn. În caz contrar, va fi foarte, foarte rău pentru tine.

— Ce vrei să-mi faci?

— Este o chestiune pe care trebuie s-o discutăm în privat.

— Nu mă deranjează dacă o discutăm aici, replică el.

— Vrei să te dau pe mâna celor de la Antitero? Să ştii că ar fi foarte uşor de aranjat şi sunt convinsă că ei ar fi încântaţi să te vadă.

Îl duse în camera pe care el şi-o reamintea de la prima lui vizită, cu pereţii acoperiţi de rafturi ticsite de maldăre de documente. Khouri închise uşa în urma ei – se etanşă fix şi ermetic –, după care scoase dintr-un sertar al biroului un

cilindru argintiu subţire de mărimea unui trabuc. Îl ridică deasupra capului, apoi se răsuci fără grabă, descriind un cerc de trei sute şaizeci de grade, în timp ce ledurile îngropate în trabuc licăriră, transformându-se din roşii în verzi.

— Suntem în siguranţă, anunţă ea după ce ledurile rămaseră verzi timp de trei-patru minute. În ultima vreme am fost nevoită să iau măsuri de precauţie suplimentare. Cât timp am fost în nava stelară, ei au montat un microfon aici.

— Au aflat multe? întrebă Thorn.

— Nu. Era un dispozitiv rudimentar şi până am revenit funcţiona deja cu erori. Însă de atunci au mai făcut o tentativă, ceva mai sofisticată. Nu-mi pot asuma niciun risc.

— Despre cine-i vorba? Altă agenţie a guvernului?

— Poate. La fel de bine însă ar putea fi chiar asta. Le-am promis că le voi aduce capul triumvirei pe tavă şi nu m-am ţinut de cuvânt. Cineva devine suspicios.

— Păi, m-ai prins pe mine.

— Da, bănuiesc că există un fel de consolare. Of, ce rahat!

Parcă abia acum îl văzuse cu adevărat.

— Ia uite ce ţi-au făcut! Îmi pare rău că a trebuit să treci prin toate astea.

Din alt sertar, scoase o trusă medicală mică. Turnă dezinfectant pe un tampon de vată şi-l apăsă pe sprânceana despicată a bărbatului.

— Doare, zise Thorn.

Faţa ei era foarte apropiată de a lui. Îi putea vedea toţi porii şi pentru că era atât de aproape, o putea privi în ochi fără să pară că s-ar fi zgâit.

— O să doară, da. Te-au bătut chiar aşa de rău?

— Nimic în plus faţă de ce mi-au făcut prietenii tăi de la parter. Cred c-o să supravieţuiesc, zise şi se strâmbă. Au fost destul de afurisiţi.

— Să ştii că nu primiseră niciun ordin special, doar pe cele obişnuite. Îmi pare rău, însă aşa trebuia să fie. Dacă

un singur detaliu din arestarea ta pare regizat, suntem terminaţi.

— Pot să stau jos?

Ea îl ajută să se aşeze pe un scaun.

— Îmi pare rău că au fost bătuţi şi alţii.

Thorn îşi aminti de poliţiştii care se năpustiseră asupra femeii cu dinţi stricaţi.

— Poţi avea grijă ca toţi să iasă din arest?

— Da, nu va fi reţinut nimeni. Asta făcea parte din plan.

— Vorbesc serios. Oamenii aceia nu merită să sufere doar pentru că au fost martori.

Khouri îl mai tamponă cu dezinfectant.

— Dacă planul nostru nu va funcţiona, vor suferi mai mult. Nimeni nu va pune piciorul în navetele acelea, decât dacă va avea încredere în tine pentru a-l conduce. Merită să suferi puţin acum, dacă asta înseamnă că nu vei muri mai târziu.

Parcă pentru a-şi sublinia cuvintele, apăsă energic tamponul pe sprânceană şi Thorn gemu din cauza acelor sfredelitoare pe care le simţi în rană.

— Ăsta-i un mod insensibil de a privi situaţia, spuse el. Mă face să cred că ai petrecut mai mult timp cu Ultranauţii ăia decât mi-ai spus.

— Thorn, eu nu sunt Ultranaută. M-am folosit de ei şi ei s-au folosit de mine. Asta nu înseamnă că am fi similari.

Închise trusa medicală şi o puse înapoi în sertarul biroului.

— Încearcă să nu uiţi asta, da?

— Scuze, dar toată afacerea este al naibii de brutală. Îi tratăm pe locuitorii planetei ca pe nişte oi, mânându-i către locul unde ştim că-i cel mai bine pentru ei. Nu avem încredere în ei să-i lăsăm să ia decizii.

— Problema este că nu mai avem timp să-i lăsăm să ia singuri decizii. Mi-ar fi plăcut să fi procedat democratic – realmente mi-ar fi plăcut. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să am conştiinţa curată. Dar nu se va petrece aşa. Dacă oamenii ar şti ce li se va întâmpla – că ceea ce-i aşteaptă, în afara posibilităţii de a rămâne pe nenorocita

asta de planetă sortită pieirii, este o călătorie la o navă stelară care tocmai a fost transformată de corpul infectat de epidemie al fostului ei căpitan, care întâmplător este un ucigaş cu minţile complet duse –, crezi că vom asista la o goană spre navetele acelea? Mai adaugă şi faptul că vor fi primiţi acolo de nimeni alta decât triumvira Ilia Voliova, personajul cel mai detestat de toată planeta, şi cred că mulţi vor spune „mulţumim, dar mai bine nu”.

— Cel puţin, replică Thorn, va fi o decizie pe care au luat-o chiar ei.

— Mda – o consolare importantă când vom vedea cum vor fi incineraţi. Îmi pare rău, Thorn, dar deocamdată voi alege să fiu afurisită şi mă voi preocupa de etică ulterior, după ce am salvat nişte vieţi.

— Nu-i vei salva pe toţi, nici chiar dacă planul tău va funcţiona.

— Ştiu asta. Am putea, dar n-o vom face. Este inevitabil. Pe planetă trăiesc două sute de mii de oameni. Dacă am începe chiar în clipa asta, i-am putea evacua de pe planetă în şase luni, deşi, ţinând seama de toate variabilele, un an este mai aproape de realitate. Deşi nici chiar un an poate să nu fie suficient. Cred că va trebui să considerăm operaţiunea un succes dacă vom salva numai jumătate din ei. Poate chiar mai puţin… nu ştiu.

Îşi frecă faţa cu palmele, părând pe neaşteptate mult mai bătrână şi mai obosită decât arătase până atunci.

— Încerc să nu mă gândesc la cât de prost pot merge toate lucrurile.

Telefonul negru de pe biroul ei începu să sune. Khouri îl lăsă să ţârâie câteva secunde şi privi atentă cilindrul argintiu. Ledurile rămaseră verzi. Femeia îi făcu semn lui Thorn să păstreze tăcerea, după care ridică receptorul greu şi-l duse la ureche.

— Sunt Vuilleumier. Sper să fie ceva important. Anchetez un suspect în cazul Thorn.

Glasul de la celălalt capăt al firului spuse ceva. Khouri suspină, apoi închise ochii. Glasul continuă să vorbească. Thorn nu putea distinge niciun cuvânt, dar simţi în tonul

glasului îndepărtat o disperare crescândă. Părea că încearcă să explice ceva care mersese teribil de prost. Glasul atinse un punct culminant, după care amuţi.

— Vreau numele celor implicaţi, zise Khouri şi puse receptorul înapoi în furcă.

Îl privi apoi pe Thorn.

— Îmi pare rău…

— Pentru ce?

— În timpul raidului, poliţiştii au omorât pe cineva. Femeia a murit acum câteva minute…

Thorn o opri.

— Ştiu la cine te referi.

Khouri nu replică. Tăcerea umplu încăperea, amplificată şi captată de masa de hârtii care-i înconjura; vieţi adnotate şi documentate cu precizie ameţitoare, totul în scopul suprimării.

— Ştii cum o cheamă? întrebă Khouri.

— Nu. Era o simplă adeptă. Un om care nu dorea decât să plece de pe Resurgam.

— Îmi pare rău.

Khouri se întinse peste birou şi-l prinse de mână.

— Îmi pare rău, repetă ea. Vorbesc serios, Thorn. N-am vrut să-nceapă aşa.

Fără să vrea, bărbatul izbucni într-un hohot de râs sec.

— Păi, ea a reuşit, nu? A căpătat ce-şi dorea. A plecat de pe planeta asta. Ea a fost prima.

CAPITOLUL 25

În armură neagră, Skade cutreieră nava pe care o controla acum în mod complet. Deocamdată erau în siguranţă, după ce se strecuraseră nedetectaţi prin ultimul perimetru de defensive demarhiste. Între *Mătrăgună* şi destinaţia ei nu mai existau acum decât ani-lumină pustii.

Îşi trecu degetele din oţel peste plăcile coridorului, încântată de îmbinarea elegantă a obiectelor artificiale. O vreme nava purtase duhoarea de proprietar a lui Clavain şi, chiar după dezertarea lui, tot mai existase Remontoire cu care să se înfrunte, simpatizantul şi aliatul lui Clavain, dar acum ambii dispăruseră şi ea putea considera pe bună dreptate că *Mătrăguna* îi aparţinea. Dacă ar fi vrut, i-ar fi putut schimba numele în altul sau, eventual, ar fi putut abandona ideea în sine a botezării unei nave, care se împotrivea ferm esenţei gândirii Agregaţilor. Skade decisese însă că exista o plăcere perversă în a păstra numele vechi. Avea să fie încântată să întoarcă arma preţuită de Clavain chiar împotriva lui şi încântarea aceea avea să fie mai dulce, dacă arma ar fi purtat numele pe care i-l atribuise el. Ar fi însemnat o umilinţă finală, răsplata pentru tot ce-i făcuse bărbatul.

Deşi îi detesta faptele, Skade nu putea totuşi nega că ea se adapta noii stări a propriului corp într-un fel ce ar fi putut-o alarma cu săptămâni în urmă. Armura, blindajul, devenea ea însăşi. Îşi admira forma în strălucirile pereţilor despărţitori şi ale portalurilor. Stângăciile iniţiale dispăruseră şi Skade petrecea multe ore în intimitatea cabinei ei, amuzându-se cu trucuri uluitoare de forţă, dexteritate şi prestidigitaţie. Armura învăţa să-i anticipeze mişcările, eliberându-se de nevoia de a aştepta ca semnalele să i se târască înainte şi înapoi prin şira spinării. Skade cânta cu o singură mână fugi ameţitor de rapide pe o holoclaviatură, iar degetele ei înmănuşate deveneau o pâclă metalică tot atât de iute şi de letală ca o maşinărie de treierat. *Toccata în re,* de un tip pe nume Bach, se

prăbuşea sub măiestria ei. Devenea o rafală ultrarapidă de sunete aidoma salvei unei mitraliere Gatling, care ar fi necesitat postprocesare neurală pentru a o separa în ceva care să aducă a „muzică”.

Totul era o distragere, bineînţeles. Skade s-ar fi putut strecura prin linia finală a defensivei demarhiste, dar în ultimele trei zile devenise conştientă că dificultăţile ei nu se terminaseră definitiv. Ceva o urmărea, ceva care ieşea din sistemul Yellowstone pe o traiectorie foarte similară.

Decisese că era momentul să-i împărtăşească informaţia Felkăi.

Mătrăguna era tăcută. În timp ce mergea către compartimentul de refrisomn, nu auzea decât propriii paşi. Răsunau puternic şi regulat ca baroasele dintr-o forjă. Nava accelera la 2 *g,* iar maşinile ce suprimau inerţia funcţionau lin şi silenţios, însă mersul era lipsit de efort pentru Skade.

O criogenizase pe Felka la scurt timp după ce-i parvenise vestea celui mai recent eşec. Examinând cu atenţie informaţiile asociate cu Yellowstone, devenise clar în momentul acela că îi scăpase din nou Clavain, că Remontoire şi hiperporcul nu izbutiseră să-l captureze, ci căzuseră ei înşişi victime bandiţilor locali. Ar fi fost tentant să presupună că şi Clavain murise, însă mai comisese eroarea aceasta în trecut şi nu intenţiona s-o repete. Exact de aceea o păstrase pe Felka, ca atu în orice negocieri viitoare cu Clavain. Ştia foarte bine ce credea el despre Felka.

Nu era adevărat, însă asta nu conta.

Skade intenţionase să revină în Cuibul-Mamă după încheierea misiunii, dar eşecul uciderii lui Clavain o silea să reconsidere totul. *Mătrăguna* era capabilă să continue în spaţiul interstelar şi orice probleme tehnice minore puteau fi rezolvate pe parcursul drumului spre Delta Pavonis. De asemenea, Maestrul Lucrărilor nu necesita supravegherea ei directă pentru a termina construirea flotei de evacuare. După ce flota era gata de zbor şi echipată cu suprimatoare de inerţie, o parte a ei avea s-o

urmeze pe Skade spre sistemul Resurgam, iar restul avea să pornească în altă direcţie, încărcată cu evacuaţii criogenizaţi. Un singur focos perforator de crustă ar fi distrus apoi Cuibul-Mamă.

Skade avea să încerce să recupereze armele. Dacă eşua în prima tentativă, trebuia doar să aştepte sosirea flotei de rezervă, nave stelare mult mai mari, care puteau transporta arme mai puternice decât *Mătrăguna,* ajungând până la lansatoare relativiste grele. Odată ce punea mâna pe armele pierdute, avea să facă joncţiunea cu restul flotei de evacuare în alt sistem, la o sută optzeci de grade faţă de Delta Pavonis, cât mai departe posibil de cuprinderea Inhibitorilor.

Apoi aveau să pornească spre spaţiul încă şi mai adânc, poate chiar la sute de ani-lumină în planul galactic. Era timpul să-şi ia rămas-bun de la spaţiul solar local. Probabil că niciunul dintre ei nu avea să-l mai revadă.

Constelaţiile aveau să fie văzute din alt unghi, gândi Skade, aşa că aveau să se schimbe nu doar cu câteva grade, ci cu destule pentru a fi deformate. Pentru prima dată în istorie, ei aveau să trăiască sub ceruri cu adevărat străine, fără să mai beneficieze de liniştea asigurată de formele legendare ale copilăriei lor, acele alinieri întâmplătoare ale stelelor cărora conştiinţa umană le imprimase un înţeles. Şi în acelaşi timp aveau să ştie că cerurile acelea erau crude şi infestate cu monştri precum cei din codrii vrăjiţi.

Skade simţi cum centrul de greutate i se deplasează, de parcă ar fi fost pe o ambarcaţiune maritimă lovită de o rafală neaşteptată de vânt. Îşi regăsi echilibrul rezemându-se de perete şi stabili o legătură cu Jastrusiak şi cu Molenka, specialiştii ei în sisteme de suprimare a inerţiei.

S-a întâmplat ceva?

Îi răspunse Molenka, femeia.

[Nimic, doar o instabilitate măruntă, de bulă. Nimic neaşteptat.]

Molenka, vreau să ştiu dacă se întâmplă ceva neobişnuit, orice. Este posibil să dorim mult mai multe din partea

acestui echipament şi vreau să am încredere totală în el.

Veni rândul lui Jastrusiak.

[Totul este sub control, Skade. Maşinăria este în condiţie stabilă de stare doi. Micile instabilităţi sunt amortizate spre valoarea medie.]

Perfect. Încercaţi totuşi să le păstraţi sub control, aţi înţeles?

Skade fu gata să adauge că instabilităţile o speriau, dar se răzgândi. Nu trebuia să-şi dezvăluie temerile faţă de ceilalţi, în niciun caz când atât de multe depindeau de acceptarea ei drept conducătoare. Era şi aşa destul de greu să-i determine pe membrii unei minţi-stup să se supună voinţei sale, iar cea mai măruntă umbră de îndoială în capacităţile ei i-ar fi subminat cu certitudine controlul.

În câmp nu mai apărură alte neregularităţi. Mulţumită, Skade îşi continuă drumul spre compartimentul adormiţilor.

Numai două sarcofage de refrisomn erau ocupate. Cu şase ore în urmă, Skade declanşase ciclul de trezire al Felkăi, iar sarcofagul era deschis acum, dezvăluind forma lipsită de cunoştinţă a femeii. Skade se opri lângă el, apoi îşi flexionă picioarele metalice până ajunse la acelaşi nivel cu Felka. Aura de diagnoză a sarcofagului o anunţă că aceasta dormea acum, într-o stare de REM. Skade îi privi tremurul pleoapelor şi-şi puse mâna din oţel pe braţul ei. Strânse uşor, iar Felka suspină şi se foi.

Felka. Felka. Trezeşte-te.

Felka începu să-şi revină încet. Skade aşteptă cu răbdare, privind-o aproape cu afecţiune.

Felka. Fii atentă. Te trezeşti din refrisomn. Ai fost criogenizată şase săptămâni. Vei simţi disconfort şi dezorientare, însă vor trece. Nu ai motive de teamă.

Felka deschise ochii şi strânse din pleoape instantaneu, de parcă ar fi fost asaltată de dureri, afectată până şi de iluminarea albastră slabă din compartimentul adormiţilor. Gemu din nou şi încercă să se ridice din sarcofag, dar efortul se dovedi prea mare pentru ea, mai ales în condiţii de 2 *g*.

Uşurel.

Femeia bolborosi şi îngăimă o serie de sunete, în mod repetat, până când acestea formară cuvinte recognoscibile.

— Unde sunt?

La bordul Mătrăgunei. *Îţi aminteşti, da? Am pornit după Clavain, în sistemul interior.*

— Clavain…

Felka tăcu pentru zece-cincisprezece secunde, după care adăugă:

— E mort?

Nu, nu cred.

Izbuti să-şi deschidă ochii ceva mai mult.

— Spune-mi… ce s-a-ntâmplat.

Clavain ne-a păcălit cu corveta şi a ajuns în Centura Ruginită. Cred că asta îţi mai aminteşti. Remontoire şi Scorpio au plecat după el. Alţii nu puteau merge – ei erau singurii care aveau şanse să se deplaseze sub acoperire prin spaţiul Yellowstone. Din motive evidente, nu te-am lăsat să te duci. Clavain ţine la tine, iar asta te face preţioasă pentru mine.

— Sunt ostatică?

Bineînţeles că nu. Eşti doar una dintre noi. Clavain este mielul care a părăsit turma, nu tu. Pe el îl dorim înapoi printre noi. El este fiul risipitor.

Merseră pe puntea de zbor a *Mătrăgunei.* Felka sorbi o băutură cu arome de ciocolată, care conţinea medicamente fortifiante.

— Unde ne aflăm? întrebă ea.

Skade îi arătă un display cu câmpul stelar de la pupa, în care o stea galben-roşie palidă era conturată în verde. Era Epsilon Eridani, de două sute de ori mai slabă ca intensitate decât fusese din îndepărtatul Cuib-Mamă. Acum era de zece milioane de ori mai slabă ca intensitate decât soarele care ardea pe cerul lui Yellowstone. Pentru prima dată în viaţa lui Skade, se găseau cu adevărat în spaţiul interstelar.

La şase săptămâni de Yellowstone, peste o mie trei sute

de UA. Am menţinut 2 g *în majoritatea acestui timp, ceea ce înseamnă că am ajuns deja la un sfert din viteza luminii. O navă convenţională ar fi ajuns abia la o optime din viteza luminii în acest timp. Dacă va fi nevoie, am putea merge însă şi mai repede.*

Ceea ce era perfect adevărat, Skade o ştia, dar avantajul practic al unei acceleraţii mai mari ar fi fost neînsemnat. Relativitatea avea grijă în privinţa asta. O acceleraţie arbitrar de mare ar fi comprimat durata subiectivă a călătoriei lor spre Resurgam, însă n-ar fi avut aproape nicio importanţă în privinţa duratei *obiective* a călătoriei. Iar durata obiectivă era singurul factor relevant în tabloul de ansamblu; potrivit unor observatori exteriori, drumul până la Resurgam ar fi durat la fel de mult şi mai aveau încă decenii până la joncţiunea cu celelalte elemente ale flotei de exod.

Existau totuşi alte motive de care să ţină seama pentru o creştere a acceleraţiei. Iar în fundul minţii lui Skade se afla o posibilitate periculoasă şi ispititoare, care ar fi schimbat complet regulile.

— Şi cealaltă navă? întrebă Felka. Unde este?

Skade îi povestise deja despre nava dinapoia lor. Pe display apăru acum un al doilea cerc peste care fusese suprapus un reticul, centrat aproape direct deasupra lui Epsilon Eridani.

Ea este. Se vede foarte slab, dar acolo există o sursă evidentă de neutrino-tau şi se mişcă pe acelaşi curs ca noi.

— Dar mult în urmă, zise Felka.

Da. Minimum trei-patru săptămâni.

— Ar putea fi o navă comercială, Ultranauţi sau altceva, aflată pe o traiectorie similară.

Skade încuviinţă din cap.

M-am gândit la posibilitatea aceasta, dar nu mi se pare probabilă. Resurgam nu este o destinaţie foarte populară pentru Ultranauţi şi dacă nava aceea s-ar îndrepta spre altă colonie din aceeaşi parte a cerului, am fi văzut de acum mişcare laterală. N-a fost cazul, aşadar vine exact după noi.

— O urmărire serioasă.

Da, ne urmăresc în mod deliberat. Poţi vedea că au un mic avantaj tactic. Flama noastră este orientată spre ei, pe când flama lor este îndreptată în direcţia opusă înaintării noastre. O pot urmări, fiindcă avem detectoare de neutrino de grad militar, totuşi este dificil. Pe de altă parte, ei n-au nevoie de echipamente avansate ca să ne vadă. Am separat jeturile noastre de propulsie în patru componente şi le-am stabilit un mic decalaj unghiular, însă pentru a ne detecta poziţia le ajunge să detecteze doar o cantitate mică de radiaţii scurse. Suntem însă silenţioşi, dacă ne referim la neutrino, ceea ce ne va oferi un avantaj clar când vom începe decelerarea şi flama ne va fi orientată spre Resurgam. Nu se va ajunge totuşi la aşa ceva. Nava aceea nu ne poate nici măcar prinde, indiferent cât s-ar strădui.

— Ar trebui deja să rămână în urmă, zise Felka. Nu-i aşa?

Nu. Deocamdată a menţinut 2 g *pe tot drumul de la Centura Ruginită.*

— Nu ştiam că navele obişnuite pot dezvolta asemenea acceleraţii.

Nu pot, cel puţin în condiţii uzuale. Însă există metode. Cunoşti istoria lui Irravel Veda?

— Bineînţeles, zise Felka.

Când l-a urmărit pe Lotul Şapte, ea şi-a modificat nava ca să poată atinge 2 g. *A procedat însă grosolan – nu prin îmbunătăţirea randamentului motoarelor Agregate, ci prin despuierea navei la nivelul unui schelet. Pentru a economisi masă, şi-a lăsat pasagerii în urmă, pe o cometă.*

— Şi crezi că nava asta procedează similar?

Nu există altă explicaţie. Nu le va fi totuşi de niciun folos. Chiar şi la 2 g, *nu pot reduce distanţa dintre noi, care se va mări dacă vom spori efectul de suprimare a inerţiei. Ei nu pot atinge 3* g *– poţi să elimini doar o parte din masa unei nave, ca să mai rămâi totuşi cu o navă. Ei trebuie să fie deja foarte aproape de limită.*

— Cred că trebuie să fie Clavain.

Pari foarte sigură.

— Skade, eu n-am crezut nicio clipă că el va abandona. Nu-i pur şi simplu stilul lui. Vrea foarte mult armele acelea şi nu te va lăsa să-ţi pui pe ele, fără luptă, mâinile astea din oţel rece.

Skade dorea să ridice din umeri, dar armura nu-i îngăduia gestul.

Atunci se confirmă ce am bănuit dintotdeauna – Clavain este un ins raţional. Îi plac gesturile măreţe, oricât de inutile sau de stupide pot fi în realitate. Iar acesta nu este altceva decât gestul lui cel mai măreţ şi mai inutil de până acum.

Clavain întâlni prima dintre capcanele lui Skade la opt sute UA de Yellowstone, adică vreo sută de ore-lumină. Clavain se aşteptase ca ea să încerce ceva; ba chiar ar fi fost dezamăgit şi uşor alarmat dacă n-ar fi făcut-o. Însă Skade nu-l dezamăgi.

Mătrăguna împrăştiase mine în urma ei. În decursul câtorva săptămâni, Skade lansase de la pupa drone mici, automate, cu grad mare de autonomie şi cu factor stealth de invizibilitate maximă pentru senzorii lui Clavain orientaţi spre înainte. Dronele erau destul de mici pentru ca Skade să-şi poată îngădui să le fabrice şi să le desfăşoare cu sutele, presărând în calea urmăritorilor obstacole ascunse.

Dronele nu trebuiau să fie foarte inteligente ori să aibă rază mare de acţiune. Skade putea fi destul de sigură în privinţa traiectoriei pe care Clavain era silit s-o urmeze, tot aşa cum el putea fi destul de sigur în privinţa traiectoriei *Mătrăgunei.* Până şi o abatere mică de la linia directă dintre Epsilon Eridani şi Delta Pavonis l-ar fi costat pe bărbat săptămâni preţioase, care l-ar fi întârziat şi mai mult. El rămânea deja în urmă şi, pe cât posibil, n-ar fi dorit să aibă parte de alte tărăgănări. Ca atare, Skade ar fi ştiut că el va rămâne pe acelaşi curs, cu excepţia unor devieri pe termen scurt.

Asta însemna totuşi că ea trebuia să acopere un spaţiu mare. Exploziile nu erau un mijloc eficient de avariere a

navelor spaţiale decât foarte de aproape, întrucât undele de şoc nu se propagau prin vid. Skade ar fi ştiut că probabilitatea ca una dintre minele ei să detoneze la o mie de kilometri de nava lui Clavain erau atât de mici, încât frizau neglijabilul, aşa că ar fi fost inutil să pună în ele focoase de clasa perforatoarelor de crustă. De aceea Clavain se aştepta ca minele să fie concepute pentru a-i identifica nava şi a trage asupra ei de la o distanţă medie de câteva secunde-lumină. Ar fi fost lansatoare de unică folosinţă, foarte probabil fascicule de particule. Exact aşa ar fi procedat el, dacă ar fi fost urmărit de o navă similară.

Însă Skade utilizase perforatoare de crustă. Clavain estima că ea le introdusese în fiecare a douăzecea mină, cu predispoziţie statistică spre periferia roiului pe care-l lansase. Din câte îşi putea da seama, focoasele erau amorsate să detoneze imediat ce el se apropia la mai puţin de o oră-lumină. Se zărea o gămălie îndepărtată de lumină albastru-rece, care trecea spre violet, deplasată Doppler către roşu de la sistemul de referinţă inerţial al lui Clavain cu câteva sute de kilometri pe secundă. Apoi, după câteva ore sau zeci de ore, detona alta, uneori două-trei în succesiune rapidă, pâlpâind în noapte ca o cascadă de artificii. Unele erau mai apropiate decât altele, însă toate erau prea îndepărtate ca să-i avarieze nava. Clavain rulă o analiză regresivă pe patternul de risipire şi concluzionă că bombele lui Skade aveau probabilitatea de numai 1 la 1000 să-i cauzeze avarii. Şansele unei lovituri distructive erau un factor de o sută de ori mai puţin favorabil. În mod clar, ele nu erau menite acestui scop.

Înţelese atunci că Skade utiliza perforatoarele de crustă exclusiv pentru a mări acurateţea de ţintire a celorlalte arme ale ei, inundând nava lui Clavain cu flash-uri ca de stroboscop, care-i fixau clar poziţia şi viteza. Celelalte mine ale ei adulmecau spaţiul după retroîmprăştierea de fotoni reflectaţi de propria lui carcasă. Era o modalitate de a compensa faptul că minele lui Skade erau prea mici pentru a avea detectori de neutrino şi de aceea se bazau pe estimări poziţionale depăşite retransmise de

Mătrăguna, aflată la multe ore-lumină în faţă în spaţiul interstelar. Perforatoarele de crustă detectau nava lui Clavain din beznă şi permiteau să fie ţintită de armele cu energie direcţionale ale lui Skade. Clavain nu vedea fasciculele armelor acelora, ci doar fulgerele exploziilor pe care le declanşau. Randamentul era cam de o sutime din al rafalei unui perforator de crustă, adică suficient pentru alimentarea unui fascicul de particule sau a unui graser cu rază de distrugere de cinci secunde-lumină. Dacă fasciculul îl rata, el nu avea s-o ştie niciodată. În spaţiul interstelar existau atât de puţine fire de praf ambiental, încât până şi o rază care trecea la kilometri de nava lui ar fi suferit o împrăştiere insuficientă pentru a se dezvălui. Clavain era un om orb şi surd, care se împleticea prin no-man's-land, neştiind de gloanţele care şuierau pe lângă el, fără să simtă măcar curentul de aer declanşat de trecerea lor.

Ironia sorţii era că probabil nici măcar n-ar fi ştiut dacă îl lovea un fascicul.

Clavain dezvoltă o strategie despre care spera că ar putea funcţiona. Dacă armele lui Skade trăgeau în mod uzual pe distanţe de cinci secunde-lumină, atunci depindeau de estimări poziţionale care erau vechi de *minimum* zece secunde, ajungând poate la treizeci de secunde întârziere. Algoritmii de ţintire aveau să extrapoleze cursul lui, încadrându-i poziţia viitoare estimată cu o împrăştiere de evaluări mai puţin probabile. Însă treizeci de secunde îi asigurau lui Clavain un avantaj suficient pentru a face strategia respectivă ineficientă pentru Skade. În treizeci de secunde, la o acceleraţie constantă de 2 *g,* o navă îşi schimba poziţia relativă cu nouă kilometri, adică de peste două ori lungimea propriului fuzelaj. Dacă însă Clavain ar fi modificat aleatoriu acceleraţia, Skade n-ar fi ştiut cu certitudine spre ce loc din cadrul acela de nouă kilometri să-şi îndrepte armele. Ea ar fi fost nevoită să aloce mai multe resurse pentru a obţine aceeaşi probabilitate a unei loviri. Era un joc al numerelor, nu o metodă garantată pentru a evita

nimicirea, dar Clavain fusese destul de mult timp soldat ca să ştie că la asta se reduceau, finalmente, majoritatea situaţiilor de luptă.

Părea să funcţioneze. Trecu o săptămână, apoi alta, după care rafalele mai mici de fascicule de particule încetară. Rămaseră doar fulgerele ocazionale, mult mai îndepărtate, ale perforatoarelor de crustă. Skade era cu ochii pe el, însă deocamdată abandonase ideea de a-l distruge cu ceva atât de simplu ca un fascicul de particule.

Clavain rămase atent şi neliniştit. O cunoştea pe Skade.

Ea nu avea să renunţe aşa uşor.

Avea dreptate. După două luni, o cincime din soldaţi erau morţi, iar şi mai mulţi erau răniţi şi aveau probabil să moară în săptămânile următoare. Primul indiciu al necazurilor fusese inofensiv: o schimbare minoră în patternul de lumină pe care îl detectau de la *Mătrăguna.* Părea imposibil ca o asemenea modificare neînsemnată să poată avea vreun impact asupra navei lor, totuşi Clavain ştia că Skade n-ar fi făcut nimic fără să aibă un motiv perfect întemeiat. Aşa că, după ce schimbarea fusese verificată şi se dovedise că era deliberată, îi convocă pe principalii membri ai echipajului pe puntea luminălucii furate.

Nava – Scorpio o botezase *Lumina Zodiacală* din propriile lui motive necunoscute – era o luminălucă comercială tipică, fabricată cu peste două sute de ani în urmă. Cunoscuse între timp câteva cicluri de reparaţii şi reproiectări, însă nucleul îi rămăsese în principiu neschimbat. Lungă de patru kilometri, luminăluca era mult mai mare decât *Mătrăguna,* iar carcasa conţinea compartimente de marfă cavernoase suficient de mari pentru a înghiţi o flotilă de vehicule spaţiale de mărime medie. Fuzelajul era aproximativ conic, ascuţindu-se spre vârful de ac al provei şi cu o coadă boantă la pupa. Două motoare interstelare erau ataşate pe exterior prin traverse ce se desprindeau din zona cea mai mare a conului. Motoarele erau acoperite cu acreţii acumulate în două

secole, însă forma fundamentală a tehnologiei Agregate era evidentă sub straturile depuse. Restul carcasei avea netezimea întunecată a marmurei umede, cu excepţia provei, care era încasetată într-o matrice de gheaţă de ablaţie, întreţesută cu filamente de hiperdiamant. Aşa cum spusese H, luminăluca nu avea în esenţă probleme; afacerile echipajului anterior îl aduseseră în insolvenţă. Armata de hiperporci, antrenaţi să nu afecteze nimic ce nu putea fi înlocuit, izbutise să minimizeze avariile în timpul capturării propriu-zise.

Puntea se afla la o treime de provă, mai precis la 1,35 kilometri de distanţă verticală atunci când nava accelera. Majoritatea tehnologiei – de altfel, majoritatea tehnologiei de la bord – era veche, atât ca aspect, cât şi ca funcţionare. Nimic din toate astea nu-l surprinse pe Clavain; conservatorismul Ultranauţilor era celebru, iar ei continuau să joace un rol important în perioada aceasta post-Epidemie tocmai pentru că nu adoptaseră nanotehnologiile în grad mare. În pântecul luminălucii existau unităţi de fabricaţie de scop general, care produceau acum armament non-stop, dar fără capacitatea de modernizare a infrastructurii *Luminii Zodiacale.* Lui Clavain nu-i trebuise mult timp să se acomodeze cu ambianţa de muzeu din nava uriaşă şi bătrână; ştia că robusteţea aceea avea să-i slujească în orice bătălie împotriva triumvirei Voliova.

Puntea în sine era o incintă sferică, aflată în interiorul unui mecanism giroscopic, care-i permitea să se orienteze după cum nava se găsea în mişcare de acceleraţie sau de rotaţie. Pereţii erau acoperiţi de sisteme de proiecţie, care arătau imagini din exterior ale navei capturate de drone, reprezentări tactice ale volumului de spaţiu din imediata apropiere şi simulări ale diverselor strategii de apropiere pentru sosirea în sistemul Resurgam. Alte părţi din pereţi erau acoperite cu text derulant în vechea scriere norte, o litanie constantă a defecţiunilor de la bordul navei şi a sistemelor automate ce erau declanşate pentru repararea lor.

Un podium circular înconjurat de balustrade şi realizat din metal roşu conţinea fotolii şi sisteme display şi de control. Pe podium puteau încăpea confortabil douăzeci de persoane; Clavain estimă că acum era aproape de capacitatea maximă. Scorpio se afla acolo, bineînţeles, cu Lasher, Shadow, Blood şi Cruz: trei dintre locotenenţii săi hiperporci şi o femeie fără un ochi, care făcea parte din aceeaşi lume interlopă criminală. Antoinette Bax şi Xavier Liu, murdar de la reparaţiile pe care le abandonase în grabă, stăteau mai în spate, iar restul podiumului era plin de hiperporci şi de oameni, dintre care mulţi sosiseră direct din Château. Ei erau experţii în tehnologie strânşi de H şi, la fel ca Scorpio şi asociaţii lui, fuseseră convinşi că ar fi fost mai bine dacă se alăturau expediţiei lui Clavain în loc să rămână în Oraşul Abisului sau în Centura Ruginită. Până şi Pauline Sukhoi se afla acolo, pregătită să revină la cercetările care-i deformaseră realitatea personală. Pentru Clavain, ea părea o femeie care tocmai se împleticise afară dintr-o casă bântuită.

— A apărut ceva nou, rosti Clavain după ce toţi tăcură şi-l priviră în expectativă. Ceva despre care nu prea ştiu ce să cred.

În centrul podiumului se afla o cuvă-display cilindrică, un sistem de afişai străvechi. Interiorul ei conţinea o singură pală transparentă cu profil elicoidal care se putea roti cu viteză foarte mare. Lasere colorate îngropate în baza cuvei pulsau în sus raze de lumină, interceptate de suprafaţa mişcătoare a palei.

Un pătrat de lumină perfect plat apăru în cuvă, rotindu-se lent, astfel încât să poată fi văzut de toţi cei de pe punte.

— Aceasta este o imagine bidimensională a cerului din faţa noastră, zise Clavain. Există deja efecte relativiste intense: stelele s-au deplasat din poziţiile lor obişnuite, iar spectrele lor au comutat în albastru. Stelele fierbinţi apar mai stinse, deoarece emit deja majoritatea fluxului în UV. Stelele pitice apar de nicăieri, pentru că, brusc, vedem flux IR, care anterior era invizibil. Însă azi nu mă interesează

stelele.

Indică centrul pătratului, unde se găsea un obiect stelar palid.

— Obiectul acela, care seamănă tot cu o stea, este semnătura evacuării de la luminăluca lui Skade. Ea s-a străduit să-şi facă propulsia invizibilă, totuşi vedem destui fotoni rătăciţi de la *Mătrăguna* pentru a-i putea determina poziţia.

— Îi poţi estima acceleraţia? întrebă Sukhoi.

Clavain încuviinţă din cap.

— Da. Temperatura flamei arată că propulsia rulează la valoare nominală – ceea ce înseamnă o acceleraţie de 1 *g* pentru o navă tipică de un milion de tone. Motoarele *Mătrăgunei* sunt mai mici, dar şi ea este o navă mai mică, potrivit standardelor luminălucilor. N-ar trebui să conteze prea mult, totuşi menţine 2 *g,* iar ocazional a ajuns şi la 3 *g.* Ca şi noi, are maşini de suprimare a inerţiei, dar ştiu că o poate biciui mult mai tare.

— Noi nu putem însă, zise Sukhoi şi păli mai mult decât oricând. Realitatea cuantică este un cuib de şerpi, Clavain, şi noi îl zgândărim deja cu un băţ foarte ascuţit.

Clavain surâse răbdător.

— Am înţeles, Pauline, dar trebuie să găsim căi de a reproduce orice reuşeşte Skade. Totuşi, nu asta mă nelinişteşte, ci asta.

Imaginile rotitoare se schimbară aproape imperceptibil. Semnătura lui Skade deveni mai luminoasă.

— Fie a accelerat, fie a schimbat geometria fasciculului, zise Antoinette.

— Aşa mă gândisem şi eu, dar lumina suplimentară este diferită. Este coerentă, cu vârfuri în spectrul optic în sistemul de referinţă inerţial al lui Skade.

— Lumină laser? întrebă Lasher.

Clavain îl privi pe cel mai de încredere aliat hiperporc al lui Scorpio.

— Aşa s-ar părea. Lasere optice de mare putere, probabil o baterie întreagă, orientate spre înapoi, în lungul cursului navei. În acelaşi timp, probabil că nu vedem tot

fluxul, ci numai o fracţiune din el.

— Şi la ce ar ajuta-o asta? întrebă Lasher.

Avea o cicatrice întunecată pe faţă, brăzdată ca o trăsătură de creion de la sprânceană la obraz.

— Se află mult prea departe de noi ca să aibă sens să folosească laserele drept arme.

— Ştiu, încuviinţă Clavain, şi tocmai de aceea sunt îngrijorat. Pentru că Skade nu face nimic, niciodată, decât dacă există un motiv perfect întemeiat.

— Adică să fie o încercare de a ne ucide? întrebă hiperporcul.

— Trebuie să înţelegem cum speră ea să reuşească, replică Clavain, iar apoi să sperăm că putem face naibii ceva în privinţa respectivă.

Nimeni nu spuse nimic. Fixară cu privirile pătrăţelul de lumină care se rotea lent, cu steaua mică şi rea a *Mătrăgunei* arzând în centrul său.

Purtătorul de cuvânt al guvernului era un bărbat mărunt şi elegant, cu unghii meticulos întreţinute. Detesta murdăria sau contaminarea de orice fel, iar când îi fu întinsă declaraţia – o foaie împăturită de pergament sintetic cenuşiu, guvernamental –, o luă doar între degetul arătător şi cel mare, pentru contact minim între piele şi hârtie. Abia după ce se aşeză la biroul său din Casa Transmisiunilor, una dintre clădirile scunde şi solide de lângă Casa Inchiziţiei, se pregăti să deschidă declaraţia, iar atunci numai după ce se asigurase că pe tăblie nu existau firimituri sau pete de grăsime. Aşeză hârtia pe birou, o alinie geometric cu laturile sale, după care o despături, lent şi fără grabă, în maniera cuiva care deschide o cutie ce s-ar putea să conţină o bombă. Se folosi de mânecă pentru a întinde hârtia pe suprafaţa mesei, apăsând cu o mişcare în diagonală. Abia după ce termină procesul acela, coborî ochii şi începu să scaneze textul, dar numai pentru a se asigura că nu va comite nicio greşeală când îi va da citire.

De cealaltă parte a biroului, operatorul îndreptă camera

de transmisie spre el, o tijă terminată cu o consolă de care era ataşată o cameră TV veche cu stabilizator. Sistemul optic al echipamentului continua să funcţioneze perfect, însă motoarele levitaţionale muriseră de mult. Ca o mulţime de alte obiecte din Cuvier, era un memento sarcastic al calităţii superioare a lucrurilor din trecut. Însă purtătorul de cuvânt alungă asemenea gânduri din minte. Sarcina lui nu era să reflecteze asupra standardului actual de trai şi – la drept vorbind – el ducea un trai destul de confortabil prin comparaţie cu majoritatea celor de pe planetă. Avea un surplus de raţii alimentare şi locuia împreună cu soţia sa într-o reşedinţă mai mare decât media, într-unul dintre cele mai bune cartiere din Cuvier.

— Sunteţi gata, domnule? întrebă operatorul.

Purtătorul de cuvânt nu-i răspunse imediat, ci mai privi o dată cu atenţie textul, mişcând încetişor din buze pe când se familiariza cu formulările. Nu ştia de unde provenea declaraţia, cine o întocmise şi o şlefuise sau se gândise cu grijă la termenii cei mai potriviţi. Sarcina lui nu era să-şi facă griji despre asemenea chestiuni. El ştia doar că maşinăria guvernului funcţionase, aşa cum o făcea mereu, şi că mecanismul acela masiv, solid şi bine uns îi transmisese textul, pe care trebuia să-l livreze populaţiei. Îl mai reciti o dată, după care ridică ochii spre operator.

— Da, rosti el, cred că acum suntem gata.

— Îl putem relua, dacă nu sunteţi mulţumit de prima lectură. Nu-i o transmisiune în direct.

— Cred că nu va fi necesară o reluare.

— Atunci puteţi începe…

Purtătorul de cuvânt îşi drese glasul, simţind un spasm de repulsie interioară la gândul flegmei care fusese dislocată şi strămutată prin acţiunea aceea specifică a corpului său. Începu să citească.

— Guvernul democrat al Cuvierului doreşte să facă următoarea declaraţie. Acum o săptămână, criminalul fugar cunoscut ca Thorn a fost reţinut cu succes, în urma unei operaţiuni combinate care a implicat Casa Inchiziţiei şi Biroul Antitero. Thorn se află în arest şi nu mai

reprezintă o ameninţare pentru cetăţenii onorabili ai Cuvierului sau ai comunităţilor sale satelit. O dată în plus, guvernul democrat al Cuvierului respinge în termenii cei mai categorici zvonurile iresponsabile care au fost puse în circulaţie de către simpatizanţi nechibzuiţi ai criminalului Thorn. Nu există nicio dovadă potrivit căreia colonia s-ar găsi în pericolul iminent al unei distrugeri. Nu există nicio dovadă pentru existenţa a două navete intacte cu capacitate de transport sol-orbită. Nu există nicio dovadă că s-ar fi înfiinţat deja tabere secrete pentru evacuaţi sau că ar fi început migrări în masă din oricare centru major de populaţie către acele tabere fictive. De asemenea, nu există absolut nicio dovadă că a fost localizată nava triumvirei şi nu există nicio dovadă că aceasta ar fi capabilă să evacueze întreaga populaţie a Resurgamului.

Purtătorul de cuvânt făcu o pauză, pentru a restabili contactul vizual cu obiectivul camerei.

— Acum douăzeci şi şase de ore, Thorn personal şi-a criticat public propria complicitate la răspândirea acestor zvonuri. El i-a denunţat pe cei care au ajutat la răspândirea acestor neadevăruri răuvoitoare şi a cerut clemenţa guvernului pentru orice neplăceri pe care le-ar fi putut cauza participarea sa la acţiunile respective.

Chipul purtătorului de cuvânt nu trăda nicio urmă de disonanţă interioară în timpul citirii acestor cuvinte. Ce-i drept, la prima sa lectură a textului îşi scotocise memoria când ajunsese la partea aceasta şi nu reuşise să şi-l amintească pe Thorn făcând vreo declaraţie publică, cu atât mai puţin o critică publică a propriilor activităţi. Totuşi, era perfect posibil ca el să fi scăpat declaraţia respectivă.

Reluă citirea textului, schimbându-şi tonul.

— De altfel, în această privinţă, studii recente făcute publice de Institutul Ştiinţific Mantell au dus la o reevaluare a naturii probabile a obiectului vizibil pe cerul de seară. În prezent se consideră că natura acestuia nu este cometară. O explicaţie mai probabilă este asocierea sa cu cea mai mare gigantă gazoasă a sistemului. Guvernul

democrat al Cuvierului respinge totuşi categoric orice sugestii că planeta respectivă în sine a fost distrusă sau că se găseşte în procesul distrugerii. Orice zvonuri în această privinţă au origine ostilă şi trebuie condamnate în termenii cei mai fermi.

Făcu iarăşi o pauză şi îngădui unei urme abia vizibile de zâmbet să-i atingă buzele.

— Aceasta a fost declaraţia guvernului democrat al Cuvierului.

La bordul *Nostalgiei pentru Infinit,* Ilia Voliova fumă până la chiştoc, fără mare plăcere, una dintre ţigările cu care o aprovizionase nava. Se gândea, ba chiar foarte concentrată, şi mintea îi zumzăia ca o turbină supraîncărcată. Cizmele îi plescăiau prin şlamul secretat de navă care avea consistenţa mucozităţilor. O încerca o uşoară migrenă, care nu era ajutată în niciun fel de zgomotul constant al pompelor de santină. Cu toate acestea, era entuziastă dintr-un punct de vedere, pentru că, în sfârşit, putea vedea un curs clar de acţiune.

— Mă bucur că ai decis să vorbeşti cu mine, Căpitane, zise ea. Nu-ţi dai seama ce înseamnă asta după atâta timp.

Vocea lui răsună de jur împrejur, simultan apropiată şi îndepărtată, imensă şi fără vârstă ca a unei divinităţi.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult.

Voliova simţi cum întreaga structură a navei vibra la fiecare silabă.

— Te superi dacă te întreb de ce a durat atât de mult, Căpitane?

Răspunsurile lui, când soseau, erau rareori imediate. Voliova avea impresia că dirijarea gândurilor sale necesita timp, că mărimea imensă atrăgea după sine lentoare imensă, aşa încât conversaţiile lor nu reprezentau de fapt viteza reală a proceselor lui de gândire.

— Au existat lucruri cu care a trebuit să mă împac, Ilia.

— Ce lucruri, Căpitane?

Altă pauză atotputernică. Aceasta nu era prima conversaţie de care aveau parte de când Căpitanul reluase

comunicarea. În primele câteva schimburi şovăielnice, Voliova se temuse că tăcerile semnalau retragerea lui în altă catatonie prelungită. Retragerile păruseră mai puţin severe decât înainte – funcţiile normale ale navei continuaseră –, totuşi ea se temea întruna de regresul teribil pe care-l puteau semnala tăcerile acelea. Puteau trece luni înainte ca el să poată fi convins să reia comunicarea. Totuşi, nu fusese niciodată atât de rău. Tăcerile indicau doar perioade de reflecţie, timpul necesar semnalelor pentru a se deplasa înainte şi înapoi prin enorma ţesătură sinaptică a navei transformate, pentru ca după aceea să se asambleze în gânduri. Căpitanul părea infinit mai dispus să discute subiecte care până atunci fuseseră interzise.

— Faptele săvârşite de mine, Ilia. Crimele pe care le-am comis.

— Toţi am comis crime, Căpitane.

— Ale mele au fost cu totul excepţionale.

Da, gândi femeia, asta nu se putea nega. Prin involuntara înţelegere secretă cu Jonglerii Minţii, Căpitanul comisese un lucru grav împotriva altui membru al echipajului său. El îi angajase pe Jongleri pentru a-şi imprima propria conştiinţă în mintea altui om, pe care o invadase: un transfer de personalitate infinit mai eficient decât orice putea fi obţinut prin mijloace tehnologice. În felul acesta, vreme de mulţi ani de timp subiectiv la bordul navei, el existase ca doi indivizi, dintre care unul ceda lent infecţiei Epidemiei Fuziunii.

Deoarece fapta lui era atât de ticăloasă, fusese silit s-o ascundă de ceilalţi membri ai echipajului. Ea ieşise la lumină doar în decursul evenimentelor culminante din preajma stelei neutronice, exact cele care îi îngăduiseră Căpitanului să-şi cuprindă şi să-şi transforme nava. Voliova îl obligase la soarta aceea ca un soi de pedeapsă, deşi i-ar fi fost la fel de uşor să-l ucidă. O făcuse de asemenea pentru că spera că şi-ar putea creşte propriile ei şanse de supravieţuire. Nava se afla deja sub controlul unui agent străin – Epidemia –, iar a-i îngădui Căpitanului să preia

conducerea i se păruse răul cel mai mic. Recunoştea însă fără să clipească faptul că nu era o decizie pe care s-o fi analizat prea mult la momentul respectiv.

— Ştiu ce ai făcut, zise ea, iar tu ştii că detest ce ai făcut. Dar ai suferit pentru asta, Căpitane, nimeni n-o va nega. Cred că este timpul să nu mai priveşti trecutul, ci să mergi mai departe.

— Mă simt extrem de vinovat pentru faptele mele.

— Şi eu mă simt extrem de vinovată pentru ce i-am făcut tunarului-şef, pentru care pot fi învinuită la fel de mult ca tine. Dacă nu l-aş fi împins în pragul nebuniei, probabil că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

— Eu tot ar fi trebuit să mă împac cu propriile mele crime.

— Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Erai speriat. Faptele tale au fost într-adevăr teribile, dar n-a fost acţiunea unui om raţional. Sigur că da, asta nu le face cu nimic scuzabile, totuşi pot fi ceva mai uşor de înţeles. Dacă aş fi fost în situaţia ta, Căpitane – abia uman şi poate infectat cu ceva despre care *ştiam* că mă va omorî... sau mai rău –, nu pot spune cu certitudine că nu m-aş fi gândit la ceva extrem.

— Tu n-ai fi ucis niciodată, Ilia. Eşti prea bună pentru aşa ceva.

— Căpitane, cei de pe Resurgam mă consideră criminală de război. Uneori chiar mă întreb dacă nu cumva au dreptate. Dacă am distrus *cu adevărat* Phoenixul?

— Nu l-ai distrus.

— Aşa sper.

Urmă altă pauză lungă. Voliova continuă să meargă prin şlam, observând că textura şi culoarea materiei secretate nu erau niciodată absolut identice de la un sector la altul al navei. Lăsată în pace, nava ar fi fost înghiţită de şlam în câteva luni. Se întrebă dacă asta îl ajuta sau îl stânjenea pe Căpitan şi speră că era un experiment pe care n-avea să-l vadă niciodată aplicat.

— Ilia, ce vrei tu de fapt?

— Vreau armele, căpitane. Finalmente, tu eşti cel care le

controlezi. Am încercat s-o fac eu însămi, dar n-a fost nici pe departe un succes. Sunt prea integrate în vechea reţea de arme a artileriei.

— Mie nu-mi plac armele, Ilia.

— Nici mie, dar cred că acum avem nevoie de ele. Căpitane, ai senzori şi ai văzut ce am văzut şi noi. Ţi-am arătat când au fost dezintegraţi planetoizii aceia. Acela a fost abia începutul.

După altă tăcere îngrijorătoare, el zise:

— Am văzut ce au făcut cu giganta gazoasă.

— Atunci ai văzut că se formează ceva nou, care se asamblează în norul de materie eliberată din gigantă. Este doar schiţat deocamdată, la fel de puţin definit ca un fetus, însă este în mod clar ceva deliberat. Este un obiect vast, Căpitane, mai vast decât orice altceva din experienţa noastră. Are deja dimensiuni de mii de kilometri şi poate deveni încă şi mai mare, fiindcă nu şi-a oprit creşterea.

— Am văzut.

— Nu ştiu ce este sau ce va face, dar pot ghici. Inhibitorii vor face ceva soarelui, lui Delta Pavonis. Ceva letal. Nu vorbim doar despre declanşarea unei flame majore, ci va fi ceva mai mare decât orice ejecţie de masă de care am auzit noi vreodată.

— Ce fel de armă poate ucide un soare?

— Nu ştiu, căpitane, nu ştiu.

Trase adânc din ţigară, dar chiştocul se stinsese de mult.

— Pe moment însă nu asta e grija mea principală. Mă interesează mai degrabă altă întrebare: ce fel de armă poate distruge o armă ca asta?

— Crezi că armele-cache pot fi utile?

— Una dintre cele treizeci şi trei de orori ar trebui să fie în stare, nu crezi?

— Şi vrei ajutorul meu, spuse Căpitanul.

Voliova aprobă din cap. Ajunsese la punctul critic al discuţiei. Dacă izbutea să treacă mai departe fără să declanşeze o deconectare catatonică, ar fi înregistrat un progres important în relaţiile cu căpitanul John Brannigan.

— Aşa ceva, încuviinţă femeia. La urma urmelor, tu

controlezi armele-cache. Eu m-am străduit cât am putut, totuşi nu voi reuşi prea multe fără cooperarea ta.

— Va fi foarte periculos, Ilia. Noi suntem acum în siguranţă. N-am făcut nimic pentru a-i provoca pe Inhibitori. Folosind armele-cache… chiar şi una singură…

Căpitanul nu-şi termină fraza. Nu mai era necesar să dezvolte ideea.

— Da, ştiu că-i niţel cam riscant.

— „Niţel cam riscant”?

Chicotul amuzat al Căpitanului fu ca un seism minor.

— Ilia, tu ai fost întotdeauna înclinată spre eufemisme.

— Aşa o fi. Pe scurt, căpitane, mă vei ajuta sau nu?

După o pauză glacială, el zise:

— Mă voi gândi, Ilia. Mă voi gândi cu multă atenţie.

Ăsta, îşi spuse femeia, trebuia considerat un progres important.

CAPITOLUL 26

Atacul lui Skade sosi aproape fără avertisment. Timp de săptămâni, Clavain se aşteptase la ceva, dar nu putuse ghici natura exactă a atacului. Propriile lui cunoştinţe despre *Mătrăguna* erau inutile: cu unităţile de fabricaţie existente la bordul unei luminăluci, Skade putea produce arme noi aproape la fel de rapid pe cât le putea imagina, adaptându-le în funcţie de cerinţele schimbătoare ale bătăliei. Aidoma unui creator de jucării nebun, ea putea în numai câteva ore să transpună în realitate fanteziile cele mai sumbre, pe care să le dezlănţuie apoi împotriva inamicilor.

Lumina Zodiacală atinsese jumătate din viteza luminii. Efectele relativiste erau acum imposibil de ignorat. Pentru fiecare sută de minute care trecea pe Yellowstone, la bordul navei lui Clavain treceau optzeci şi şase de minute. Efectul acela de dilatare a timpului avea să se acutizeze treptat, pe măsură ce se apropiau, încet, de viteza luminii. Avea să comprime cei cincisprezece ani reali ai călătoriei în numai patru ani de timp subiectiv la bordul navei; ba chiar mai puţin, dacă se utiliza o rată mai mare de accelerare.

Cu toate acestea, jumătate din viteza luminii nu era ceva radical relativist, mai ales când aveau de-a face cu un inamic care se deplasa în aproape acelaşi cadru accelerat. În cazul cel mai bun, minele lăsate de Skade în urmă detonaseră pe lângă *Lumină* cu viteze relative de numai câteva mii de kilometri pe secundă. Era rapid doar după standardele războiului solar. Deşi minele erau greu de detectat înainte ca *Lumina* să ajungă în volumul lor de declanşare, nu exista niciun pericol al unei coliziuni cu ele. O coliziune directă ar fi fost un mod foarte eficient de distrugere a unei nave stelare, dar simulările lui Clavain afirmau că lansarea unui astfel de atac era mai presus de capacitatea lui Skade. Analizele lui arătau că, pentru orice împrăştiere plauzibilă de obstacole făcută de Skade în

siajul ei – chiar dacă ar fi dezasamblat majoritatea *Mătrăgunei* pentru a converti materialele în mine –, el ar fi putut detecta întotdeauna obstacolele suficient de devreme ca să poată trece printre ele.

În gândirea lui Clavain şi în gândirea tuturor consilierilor săi, exista însă o lacună teribilă.

Obstacolul, atunci când fu detectat de senzorii frontali ai *Luminii Zodiacale,* se deplasa spre ei mult mai rapid decât se aşteptase Clavain. Relativitatea distorsiona aşteptările clasice într-un fel pe care bărbatul tot nu-l găsea complet intuitiv. Dacă două obiecte se îndreaptă unul spre celălalt, fiecare având o viteză individuală sub cea a luminii, rezultatul clasic pentru viteza lor de apropiere ar fi suma vitezelor individuale: ceva mai mic de dublul vitezei luminii. Însă realitatea, confirmată cu precizie paralizantă, era că obiectele se vedeau unul pe celălalt apropiindu-se cu o viteză combinată care era *tot* sub cea a luminii. În mod similar, viteza de apropiere relativistă a două obiecte care veneau unul spre celălalt cu viteze individuale de jumătate din viteza luminii nu era viteza luminii în sine, ci opt zecimi din ea. Aşa funcţiona universul, totuşi mintea umană nu evoluase să accepte aşa ceva.

Ecoul Doppler al obstacolului care venea spre ei indica o viteză de apropiere cu puţin peste 0,8 *g,* ceea ce însemna că obstacolul lui Skade gonea spre Yellowstone cu jumătate din viteza luminii. Şi era uimitor de mare: o structură circulară cu diametrul de o mie de kilometri. Senzorul masic nu-l putea detecta deloc.

Dacă obiectul s-ar fi aflat pe un curs direct de coliziune, n-ar fi putut face nimic pentru a-l evita. Însă punctul de impact proiectat se afla la numai zece kilometri de periferia obstacolului care se apropia. Sistemele *Luminii Zodiacale* declanşară o procedură de urgenţă a evitării coliziunii.

Asta îi ucise, nu obstacolul în sine.

Lumina fu silită să execute o eschivă la acceleraţia de 5 *g,* dispunând de numai câteva secunde de avertizare prealabilă. Cei care se găseau în preajma fotoliilor izbutiră

să se aşeze şi să îngăduie harnaşamentelor de amortizare să le cuprindă corpurile. Cei care se găseau în preajma unor servitori beneficiară de un grad de protecţie din partea acestora. În unele părţi din navă, structura ei se deformă astfel încât să minimizeze leziunile când corpurile se izbiră de pereţi, dar nu toţi avură norocul acesta. Cei care se antrenau în compartimentele mari muriră din cauza impactului. Maşinării neasigurate adecvat îi uciseră pe alţii, inclusiv pe Shadow şi pe doi dintre şefii lui de plutoane. Majoritatea hiperporcilor care lucrau în exterior, pe fuzelaj, pregătind puncte de fixare pentru arme, fură măturaţi în spaţiul interstelar; nu-l recuperaseră pe niciunul.

Avariile suferite de navă se dovediră la fel de grave. Ea nu fusese concepută pentru corecţii atât de violente ale cursului de zbor şi carcasa suferi multe fisuri şi puncte de oboseală, mai ales în lungul traverselor de susţinere a motoarelor Agregate. Potrivit estimării lui Clavain, ar fi fost necesar minimum un an de reparaţii doar pentru a reveni la starea pe care o avusese anterior atacului. Stricăciunile interioare fuseseră la fel de grave. Până şi *Pasărea-Furtunii* suferise avarii când fusese tensionată în eşafodajul ei de fixare, anulând toate reparaţiile lui Xavier într-o clipită.

Dar, îşi reaminti Clavain, finalul ar fi putut să fie mult mai grav. De fapt, ei nu se ciocniseră de obstacolul lui Skade. Dacă ar fi făcut-o, disiparea de energie cinetică amplificată relativist ar fi dezintegrat nava instantaneu.

Aproape că se izbiseră de o velă-solară, posibil una dintre multele sute de obiecte similare pe care Skade le presărase în urma ei. Velele erau probabil monostrat: pelicule de materie groasă de un atom, dar cu rigiditate interatomică crescută artificial. Fuseseră depliate după ce rămăseseră mult în urma *Mătrăgunei,* astfel ca jeturile ei de evacuare să nu le dezintegreze. Poate că fuseseră şi dublu ţesute pentru rigiditate suplimentară.

Apoi Skade îşi aţintise laserele asupra lor. De aceea văzuseră lumină coerentă emanată de *Mătrăguna.*

Presiunea fotonilor laserelor izbise velele, împingându-le înapoi, decelerându-le la sute de *g,* până când se deplasaseră doar lent în sistemul de referinţă inerţial stelar local. Însă laserele focalizate continuaseră să le împingă, accelerându-le spre Clavain. Determinările poziţionale ale lui Skade erau suficient de bune pentru ca velele să poată fi ţintite direct spre *Lumina Zodiacală.*

Era, ca întotdeauna, un joc al numerelor. Doar Dumnezeu ştia câte asemenea vele evitaseră, până când una le apăruse drept în faţă. Poate că tactica lui Skade nu avusese niciodată o şansă mare de reuşită, dar, cunoscând-o pe ea, probabilităţile n-ar fi fost chiar slabe.

Clavain era sigur că mai existau multe alte vele.

Chiar pe când începuseră reparaţiile la avariile principale, Clavain şi cohorta lui de experţi concepură o contrastrategie. Simulările arătau că ar fi trebuit să poată deschide o trecere pentru navă printr-o velă care se apropia, dar numai dacă aceasta era detectată de la o distanţă mai mare decât era posibil în prezent. De asemenea, ar fi trebuit să aibă cu ce să deschidă apertura respectivă de trecere, însă programul de instalare de armament pe fuzelaj fusese printre cele afectate de atacul lui Skade. Soluţia pe termen scurt era ca o navetă să zboare la o sută de mii de kilometri în faţa *Luminii Zodiacale,* slujind ca tampon împotriva oricăror alte coliziuni cu velele. Naveta era lipsită de echipaj, redusă practic la un şasiu depresurizat. Periodic trebuia să fie realimentată cu antimaterie de la cealaltă navetă din cala luminălucii, ceea ce necesita o călătorie dus-întors consumatoare de energie, plus o operaţiune riscantă de transfer de combustibil. *Lumina* nu avea nevoie ea însăşi de antimaterie, totuşi era important să păstreze o parte pentru operaţiunile de lângă Delta Pavonis. Clavain era pregătit să utilizeze doar jumătate din rezervele sale pentru a alimenta naveta-tampon, câştigând astfel o sută de zile pentru a găsi o soluţie pe termen lung.

Într-un final, răspunsul fu evident: o singură velă putea distruge o navă stelară, dar era suficientă o velă pentru a

distruge altă velă. Unităţile de fabricaţie din *Lumina Zodiacală* puteau fi programate pentru a produce vele solare – procesul nu necesita nanotehnologie complexă –, care nu trebuiau să fie nici pe departe de mărimea celor ale lui Skade şi nici foarte multe. Laserele anticoliziune ale navei, deloc eficiente ca arme, puteau fi reglate cu uşurinţă pentru a asigura presiunea fotonică necesară. Velele lui Skade trebuiau propulsate cu sute de *g;* pentru cele ale lui Clavain erau îndeajuns 2 *g.*

O numiră vela-scut. Fu gata în nouăzeci şi cinci de zile, odată cu o rezervă de vele pregătite să fie lansate şi amplasate, dacă prima ar fi fost distrusă. În tot cazul, velele aveau o durată de viaţă fixă din cauza ablaţiunii constante cauzate de firele de praf interstelar. Situaţia se înrăutăţea însă pe măsură ce *Lumina* se apropia de viteza luminii, însă puteau înlocui velele pe tot drumul până la Resurgam, fără să consume mai mult de unu la sută din masa totală a navei.

După ce amplasară vela-scut, Clavain îşi îngădui să răsufle din nou. Avea senzaţia că Skade şi cu el stabileau din mers regulile luptelor interstelare. Skade câştigase o rundă, ucigându-i o cincime din echipaj, dar el replicase cu o contrastrategie, care depăşea strategia ei curentă. Fără îndoială, Skade îl urmărea acum şi era nedumerită de rafala de fotoni apărută mult înapoia pupei ei. Foarte probabil că avea să-i deducă acţiunea doar pe baza datelor respective, chiar dacă nu presărase pe cursul de zbor drone imagistice de rezoluţie înaltă, care să transmită imagini ale *Luminii.* Apoi însă, Clavain o ştia prea bine, Skade ar fi încercat altceva, ceva diferit şi imposibil de ghicit acum.

El trebuia să fie pur şi simplu pregătit şi să spere că încă avea norocul de partea sa.

Skade, Molenka şi Jastrusiak, cei doi specialişti în sisteme de suprimare a inerţiei, se aflau în adâncul măruntaielor *Mătrăgunei,* în bula de inerţie suprimată. Armura lui Skade făcea faţă schimbărilor fiziologice, totuşi

până şi ea trebuia să admită că nu se simţea perfect normal. Gândurile i se comutau şi i se coagulau cu o viteză înspăimântătoare, ca norii dintr-o filmare accelerată. Alterna între stări pe care nu le cunoscuse până atunci, teroarea şi exaltarea dezvăluindu-se ca faţete opuse ale aceleiaşi emoţii ascunse. Nu era doar efectul reacţiilor chimice ale armurii, deşi acesta era considerabil, ci ale câmpului însuşi, care afecta subtil fluctuaţiile normale ale substanţelor neurochimice şi ale semnalelor sinaptice.

Îngrijorarea Molenkăi era evidentă.

[3 *g?* Eşti sigură?]

Altfel n-aş fi dat ordinul respectiv.

Pereţii negri şi curbi ai maşinăriei îi înconjurau, ca şi cum ar fi fost ghemuiţi într-o cavernă săpată în forme netede şi suprareale în decursul eonilor de ape subterane răbdătoare. Skade percepea neliniştea tehnicienei. Maşina funcţiona acum în regim stabil şi ea nu vedea niciun motiv pentru a interveni.

[De ce?] insistă Molenka. [Clavain nu poate ajunge la tine. Poate că a stors 2 *g* din propria lui navă, dar cu un preţ enorm, renunţând la orice gram de masă neesenţială. El se află mult în urmă. Nu te poate ajunge.]

Atunci creşteţi acceleraţia la 3 g. *Vreau să-i observ reacţia, să văd dacă încearcă să egaleze noua noastră rată de acceleraţie.*

[Nu va putea.]

Skade ridică o mână de oţel şi o mângâie pe Molenka sub bărbie cu degetul arătător. Ar fi putut s-o zdrobească pe loc, sfărâmând osul în pulbere cenuşie, fină, dacă ar fi cutezat.

Tu fă-o, iar apoi eu voi şti cu certitudine, da?

Desigur, Molenka şi Jastrusiak nu erau încântaţi, dar Skade nu se aşteptase la altceva. Protestele lor erau o formă de ritual care trebuia îndurat. Ceva mai târziu ea simţi apăsarea cauzată de creşterea acceleraţiei la 3 *g* şi ştiu că experţii consimţiseră. Globii oculari îi atârnau greu în orbite şi-şi simţea maxilarul ca făcut din fier solid. Mersul nu reprezenta un efort, deoarece armura se

îngrijea de asta, însă conştientiza acum cât de nenaturală era situaţia.

Porni către cabina Felkăi, pocnind răsunător cu călcâiele pe podea, cu precizie de ciocane pneumatice. Skade n-o ura pe Felka, ba nici măcar n-o învinuia pentru că o detesta. Era greu de aşteptat din partea femeii să îndure tentativele lui Skade de a-l omorî pe Clavain. În acelaşi timp însă, nu putea să nu înţeleagă necesitatea acţiunilor lui Skade. Niciunei alte facţiuni nu i se putea îngădui să obţină armele pierdute. Era o chestiune de supravieţuire a Agregaţilor, o chestiune de loialitate faţă de Cuibul-Mamă. Skade nu-i putea mărturisi Felkăi despre vocile conducătoare ce-i spuneau ce să facă, dar şi în absenţa informaţiei aceleia ea trebuia să înţeleagă că misiunea era vitală.

Uşa de la cabina Felkăi era închisă, însă Skade deţinea autoritatea de a intra în orice parte a navei. Ciocăni totuşi politicos şi aşteptă cinci-şase secunde înainte de a intra.

Felka, ce faci?

Felka stătea aşezată turceşte pe podea. Părea calmă şi nimic din aspectul ei nu trăda efortul susţinut de a întreprinde practic orice activitate în condiţii de 3 *g*. Purta o pijama neagră, subţire, care o făcea să pară foarte palidă şi copilăroasă pe lângă Skade.

Se înconjurase cu zeci de dreptunghiuri mici şi albe, însemnate cu seturi de simboluri. Skade văzu unele roşii, alte negre şi galbene. Mai întâlnise dreptunghiurile, dar nu-şi putea aminti unde anume. Erau aşezate în arce de cerc şi spiţe extrem de ordonate, care radiau de la Felka. Femeia le muta din loc în loc, parcă explorând permutările unei imense structuri abstracte.

Skade se aplecă şi ridică un dreptunghi. Era din carton sau plastic alb şi lucios, imprimat pe o singură faţă. Cealaltă faţă era perfect albă.

Le recunosc, este un joc din Oraşul Abisului. Un set conţine cincizeci şi două de cărţi, câte treisprezece pentru fiecare simbol, tot aşa cum pe cadranul ceasurilor de pe Yellowstone sunt treisprezece ore.

Skade puse cartea la loc de unde o luase. Felka continuă câteva minute să rearanjeze cărţile. Skade aşteptă, ascultând clicurile produse de cărţi când treceau unele peste altele.

— Originile lui sunt ceva mai vechi, rosti Felka.

Dar am dreptate, nu-i aşa? Ei îl joacă acolo.

— Există multe jocuri, Skade. Acesta nu-i decât unul dintre ele.

Unde ai găsit cărţile?

— Am cerut navei să le fabrice. Mi-am amintit numerele.

Şi simbolurile?

Skade luă altă carte, însemnată cu o figură bărboasă.

Bărbatul acesta seamănă cu Clavain.

— Este doar un Rege, rosti Felka indiferentă. Mi-am amintit şi simbolurile.

Skade examină altă imagine: o femeie cu gât lung, cu aspect regal, îmbrăcată într-un fel de armură ceremonială.

Aproape că aş putea fi eu.

— Ea este Regina.

De ce, Felka? Care este scopul?

Skade se îndreptă din nou şi arătă configuraţia de cărţi.

Numărul de permutări trebuie să fie finit. Unicul tău oponent este şansa oarbă. Nu văd farmecul.

— Da, probabil că n-ai putea să-l vezi.

Skade auzi din nou clicurile cărţilor aşezate peste alte cărţi.

Care este scopul?

— Menţinerea ordinii.

Skade scoase un râs scurt ca un lătrat.

Atunci nu există o stare finală?

— Nu este o problemă computaţională. Mijlocul este *chiar* scopul. Jocul nu are altă stare de oprire decât eşecul.

Felka îşi muşca vârful limbii ca un copil care colorează un desen foarte dificil. Deplasă şase cărţi printr-o rafală de mişcări, modificând spectaculos patternul de ansamblu într-un fel despre care Skade ar fi putut jura cu o clipă mai devreme că nu era posibil.

Încuviinţă acum, înţelegând.

Acesta este Marele Zid Marţian, nu-i aşa?

Felka ridică ochii, dar nu zise nimic, după care îşi reluă activitatea.

Skade ştia că avea dreptate – jocul pe care îl juca Felka, dacă într-adevăr putea fi numit „joc”, era doar un surogat pentru Zid în sine. Zidul fusese distrus cu patru sute de ani în urmă şi totuşi avusese un rol atât de important în copilăria Felkăi, încât femeia regresa spre amintirea lui la cel mai mărunt semn de stres extern.

Skade simţi furie. Îngenunche iarăşi şi distruse patternul de cărţi. Felka încremeni, cu mâna deasupra spaţiului unde fusese o carte. O privi pe Skade şi pe faţa ei se citi neînţelegerea.

Aşa cum i se întâmpla uneori, Felka îşi formulă întrebarea ca o declaraţie seacă, fără inflexiuni.

— De ce.

Ascultă-mă, Felka. Nu trebuie să faci asta. Acum eşti una dintre noi. Nu te poţi retrage în copilăria ta doar pentru că nu mai este aici Clavain.

Cu gesturi patetice, Felka încercă să strângă cărţile. Skade se întinse şi o prinse de mână.

Nu. Termină cu asta. Nu poţi să regresezi. Nu voi îngădui.

Skade înclină capul Felkăi spre al ei.

Aici este vorba despre mai mult decât Clavain. Ştiu că el înseamnă ceva pentru tine, dar Cuibul-Mamă înseamnă mai mult. Clavain a fost mereu un outsider, pe când tu eşti una dintre noi, până în măduva oaselor. Avem nevoie de tine, Felka. Aşa cum eşti acum, nu cum ai fost cândva.

Dar, când îi dădu drumul, Felka doar coborî ochii. Skade se ridică şi se retrase de lângă ea. Ştia că comisese un act crud, însă la fel ar fi procedat şi Clavain dacă ar fi surprins-o pe Felka retrăgându-se în propria copilărie. Zidul era o divinitate lipsită de minte, care-i absorbise sufletul, fie şi numai în memorie.

Felka reîncepu să aşeze cărţile.

Împingea sarcofagul Galianei prin labirinturile pustii din

Mătrăguna. Armura i se deplasa cu paşi măsuraţi, funerari, precauţi. Cu fiecare pas zăngănitor, Skade auzea zumzetul ascuţit al giroscoapelor care se străduiau să menţină echilibrul sub noua acceleraţie. Greutatea propriului ei craniu era o forţă de comprimare crudă, care-i apăsa strivitor vertebrele superioare ale şirei spinării tronconice. Limba îi era o masă apatică de muşchi greoi. Chipul îi arăta diferit, cu pielea trasă în jos de pe pometţii obrajilor ca de nişte sfori invizibile. Uşoara distorsionare a câmpului vizual releva efectul gravitaţiei asupra globilor oculari.

Din masa navei mai rămăsese acum doar un sfert. Restul era suprimat de câmp, a cărui bulă înghiţise jumătate din lungimea navei, de la pupă spre mijloc.

Accelerau cu 4 *g.*

Skade intra acum rareori în bulă: efectele fiziologice, deşi amortizate de mecanismele armurii ei, erau pur şi simplu prea inconfortabile. Bula nu avea o periferie precis definită, însă efectele câmpului încetau atât de brusc, încât erau aproape incomensurabil de mici dincolo de limitele nominale. De asemenea, geometria de câmp nu era simetrică sferic, ci în interiorul ei existau ocluzii şi ace de păr, ventricule şi fisuri, în care efectul cobora şi suia, în corelare cu alte variabile. Topologia stranie a maşinăriei însăşi îşi impunea propria structură asupra câmpului. Când maşinăria se mişca, aşa cum era obligată, se schimba şi câmpul. Alteori câmpul părea să-i determine mişcarea. Tehnicienii doar pretindeau că înţeleg tot ce se întâmplă, însă ei deţineau doar un set de reguli care le spuneau ce se va petrece în anumite condiţii. Iar regulile acela erau valide numai într-un spectru îngust de stări. Fuseseră încântaţi să suprime jumătate din masa navei, dar încântarea dispăruse între timp. Ocazional, delicatele instrumente de câmp cuantic pe care tehnicienii le amplasaseră prin *Mătrăgună* înregistrau apariţii ale bulei, care se dilata şi se contracta momentan, cuprinzând toată nava. Skade se autoconvinsese că percepea momentele acelea, deşi durau mai puţin de o microsecundă. La suprimare de 2 *g,* apariţiile fuseseră rare. Acum aveau loc

de trei-patru ori pe zi.

Skade împinse sarcofagul în cabina unui lift şi coborî spre periferia bulei. Prin vizeta sarcofagului putea zări partea inferioară a maxilarului Galianei. Expresia ei era de calm şi de relaxare infinită. Skade era foarte mulţumită că avusese prezenţa de spirit s-o aducă cu ea, deşi unicul scop al misiunii fusese să-l oprească pe Clavain. Probabil că bănuise în adâncul minţii că ar putea fi nevoie să revină în spaţiul interstelar şi că, la un moment dat, ar fi fost necesar să caute sfatul periculos al Galianei. N-o costase nimic să aducă la bord cadavrul îngheţat al femeii; acum nu-i mai trebuia decât curajul de a-l consulta.

Împinse sarcofagul într-o cabină albă şi curată şi uşa se etanşă invizibil îndărătul ei. În încăpere se afla o maşinărie de culoarea cojilor de ouă, vizibilă doar când se mişca. Era străveche, îngrijită cu iubire şi cu teamă încă de pe vremea primelor experimente ale Galianei de pe Marte. De asemenea, n-o costase pe Skade nimic s-o ia cu ea la bordul *Mătrăgunei.*

Deschise sarcofagul Galianei. Ridică temperatura centrală a cadavrului cu cincizeci de milikelvin şi apoi aduse maşinăria alburie pe poziţie. Aceasta se deplasă şi se roti în jurul Galianei, fără să-i atingă pielea. Skade se retrase în zumzet de servomotoare. Maşinăria o tulbura; aşa se întâmplase întotdeauna. Ceva din ea era foarte neliniştitor, în asemenea măsură încât nu fusese aproape deloc utilizată. Chiar în ocaziile rare când fusese folosită, le făcuse lucruri teribile celor care cutezaseră să-şi deschidă minţile către ea.

Skade nu intenţiona s-o utilizeze la întreaga ei capacitate. Nu încă. Deocamdată dorea numai să vorbească cu Lupul, iar asta necesita doar un subset al funcţionalităţii maşinăriei, care îi exploata izolarea şi sensibilitatea extremă, capacitatea de a detecta şi amplifica semnalele cele mai slabe dintr-un ocean agitat de haos neural. Nu avea să încerce cuplarea coerenţei decât dacă apăreau motive foarte întemeiate, aşa că nu exista niciun motiv raţional pentru senzaţia de nelinişte pe care o

încerca.

Ştia totuşi ce putea face maşinăria, iar asta era îndeajuns.

Skade se pregăti. Indicatorii externi arătau că Galiana fusese încălzită suficient pentru a trezi Lupul. Maşinăria detecta deja constelaţiile familiare de activitate electrică şi chimică ce arătau că începea să gândească din nou.

Skade închise ochii. Urmă un moment de tranziţie, un şoc perceptual urmat de o senzaţie derutantă de rotaţie. Apoi stătea pe un bolovan dur şi teşit, doar atât de mare cât să-i încapă tălpile. Bolovanul era unul dintre mulţi care se zăreau peste tot în pâcla din jur, poziţionaţi ca nişte pietre pe care să calci într-o apă cenuşie şi puţin adâncă, legate între ele prin muchii ascuţite, încrustate cu scoici. Era imposibil să vezi mai departe de cincisprezece-douăzeci de metri în orice direcţie. Aerul era rece şi umed şi se simţea iz de sare şi miasmă de putrefacţie, poate de la alge. Skade se înfioră şi-şi strânse în jurul corpului rochia neagră. Pe sub ea nu mai purta nimic, iar degetele picioarelor desculţe i se curbau peste marginile bolovanului. Părul negru şi ud îi atârna în ochi. Ridică o mână şi-l dădu la o parte de pe frunte. Craniul nu avea creastă şi absenţa ei o făcu să inspire brusc, surprinsă. Era din nou complet umană; Lupul îi restabilise corpul. Auzea în depărtare vuietul valurilor oceanului, ca vacarmul unei mulţimi. Cerul era verde-cenuşiu spălăcit, inseparabil de ceaţa care ajungea până la sol. Îi trezea o senzaţie de greaţă.

Primele tentative stângace de comunicare dintre Skade şi Lup se derulaseră prin intermediul vorbirii Galianei, care se dovedise jalnic de unidimensională şi de lentă, prin comparaţie cu legătura dintre minţi. De atunci Skade acceptase să-l întâlnească pe Lup într-un mediu imaginar, o simulare tridimensională în care era complet imersată şi la care participa complet.

Lupul alegea mediul acela, nu ea. El ţesea un spaţiu în care Skade era obligată să intre potrivit termenilor lui stricţi. Skade ar fi putut să suprapună peste realitatea

aceea ceva ales de ea, dar se temea că atunci ar fi putut scăpa o nuanţă sau un detaliu.

Era mai bine să joace jocul în conformitate cu regulile Lupului, chiar dacă nu simţea că avea control asupra situaţiei. Skade ştia prea bine că era o situaţie periculoasă de tipul „sabie cu două tăişuri”. Ea n-ar fi avut încredere în nimic din ce i-ar fi spus Lupul, însă Galiana era de asemenea acolo, cumva. Iar Galiana aflase multe ce puteau fi încă utile pentru Cuibul-Mamă. Şmecheria era să-l deosebească pe Lup de gazda sa şi acela era motivul pentru care Skade trebuia să fie atât de acordată la nuanţele mediului. Nu putea să ştie când ieşea la suprafaţă Galiana, fie şi numai pentru o clipită.

Sunt aici. Tu unde eşti?

Vuietul talazurilor se înteţi. Vântul îi trase peste faţă o perdea de păr. Se simţea nesigură, înconjurată de atâtea muchii tăioase. Apoi, fără niciun avertisment, pâcla se deschise înaintea ei şi o siluetă cenuşie precum ceaţa i se materializă la periferia câmpului vizual. Nu era decât o sugestie de formă umană; nu existau absolut niciun fel de detalii, iar pâcla se îndesea şi se rarefia întruna în jurul ei. Putea la fel de bine să fi fost ciotul măcinat de vreme al unui copac. Însă Skade îi percepu prezenţa şi prezenţa aceea era familiară. Dinspre siluetă se proiecta o inteligenţă înspăimântător de glacială, ca raza îngustă şi iscoditoare a unui reflector. Era inteligenţă fără conştiinţă; gândire fără emoţii sau orice simţ al sinelui. Skade percepea doar analiză şi deducţie.

Mugetul îndepărtat al oceanului formă cuvinte.

— Ce mai vrei acum de la mine?

Acelaşi lucru…

— Foloseşte-ţi vocea.

Ea se supuse fără comentarii.

— Acelaşi lucru pe care l-am vrut întotdeauna: sfaturi.

— Unde suntem acum? întrebă fluxul.

— Am crezut că tu decizi.

— Nu la asta m-am referit. Unde se află corpul ei?

— La bordul unei nave, răspunse Skade. În spaţiul

interstelar, la jumătatea drumului dintre Epsilon Eridani şi Delta Pavonis.

Se întrebă cum izbutise Lupul să-şi dea seama că nu se mai găseau în Cuibul-Mamă. Poate că fusese pur şi simplu o presupunere norocoasă, îşi spuse fără multă convingere.

— De ce?

— Ştii bine de ce. Armele sunt pe orbita Resurgamului. Trebuie să le recuperăm înainte de sosirea maşinilor.

Pentru o clipă silueta deveni mai clară. Pentru o secundă se întrezări o urmă de bot, ochi canini întunecaţi şi o scânteiere lupească dinspre incisivi oţeliţi.

— Trebuie să ştii că sentimentele mele faţă de o asemenea misiune sunt contradictorii.

Skade îşi strânse pe ea rochia şi mai mult.

— De ce?

— Ştii deja motivul. Pentru că entitatea din care eu sunt o parte ar fi deranjată de utilizarea acestor arme.

— Nu vreau o dezbatere, zise Skade, ci doar asistenţă. Ai două alegeri, Lupule. Să laşi armele să cadă în mâinile altcuiva – asupra căreia nu ai deloc influenţă –, ori să mă ajuţi *pe mine* să le recuperez. Logica este clară, da? Dacă armele vor ajunge în posesia unei facţiuni umane, cu certitudine e de preferat să fie una pe care s-o cunoşti, una în care să te fi infiltrat deja.

Deasupra cerul deveni mai puţin opac. Soare argintiu pătrundea prin coronamentul verde-deschis. Lumina scânteia pe muchiile ce uneau între ele bolovanii şi ochiurile de apă, trasând o configuraţie ce-i reamintea lui Skade de căile sinaptice dezvăluite în urma unei secţionări transversale prin creier. Apoi ceaţa se închise din nou şi ea se simţi mai înfrigurată decât înainte, mai înfrigurată şi mai vulnerabilă.

— Aşadar, care este problema?

— Înapoia mea se află o navă. Mă urmăreşte încă de când am părăsit spaţiul Yellowstone. Noi avem maşinării de suprimare a inerţiei. Masa noastră inerţială este în clipa aceasta de douăzeci şi cinci la sută. Totuşi, cealaltă navă continuă să menţină distanţa dintre noi, ca şi cum ar avea

aceeaşi tehnologie la bord.

— Cine operează nava aceea?

— Clavain, răspunse ea şi privi cu interes reacţia Lupului. Mai precis, sunt destul de sigură că el trebuie să fie. Încercam să-l readuc în Cuibul-Mamă după ce dezertase. Mi-a scăpat în spaţiul Yellowstone. A izbutit să pună mâna pe altă navă, pe care a furat-o de la Ultranauţi. Nu ştiu însă de unde are tehnologia.

Lupul păru tulburat. Apăru şi dispăru din pâcle, iar forma i se contorsionă cu fiecare clipită de claritate.

— Ai încercat să-l ucizi?

— Da, însă n-am izbutit – este foarte tenace. Şi nici n-a fost descurajat, ceea ce era următoarea mea speranţă.

— Ăsta-i Clavain.

Skade se întrebă dacă răspunsul i-l dăduse Lupul sau Galiana ori poate o fuziune incomprehensibilă a celor doi.

— Şi ce sugerează preţiosul tău Consiliu al Nopţii? urmă Lupul.

— Să forţez şi mai mult maşinăria.

Lupul dispăru, apoi reapăru.

— Şi dacă, pas cu pas, Clavain continuă să te imite? Te-ai gândit ce ai putea face atunci?

— Nu fi absurd.

— Skade, frica trebuie înfruntată. Inimaginabilul trebuie examinat. Există o cale prin care să te desprinzi de Clavain, însă numai dacă ai curajul să recurgi la ea.

— N-o voi face. Nu ştiu *cum* s-o fac.

Skade se simţi ameţită, pe punctul de a se prăbuşi de pe platforma netedă de piatră; muchiile din jur păreau destul de ascuţite pentru a-i tăia pielea.

— Noi nu ştim nimic despre felul cum operează maşina în regimul acela.

— Poţi să înveţi, îi spuse Lupul pe un ton de tachinare. Exordiumul îţi va arăta ce trebuie să faci, nu?

— Cu cât o tehnologie este mai exotică, cu atât este mai dificil să interpretezi mesajele ce o descriu.

— Te-aş putea ajuta eu.

Skade miji ochii.

— Să mă ajuţi?

— În Exordium. Skade, minţile noastre sunt cuplate acum. Nu există niciun motiv pentru care n-am putea trece la faza următoare a experimentului. Mintea mea poate filtra şi procesa informaţiile de la Exordium. Cu indiciile pe care le vom primi, ţi-aş putea arăta exact ce trebuie să faci pentru tranziţia de stare-patru.

— Aşa simplu va fi? Mă vei ajuta pur şi simplu ca să te asiguri că eu pun mâna pe arme?

— Bineînţeles.

Pentru o clipă vocea Lupului deveni jucăuşă şi incisivii sclipiră din nou.

— Dar, desigur, n-am fi doar tu şi cu mine.

— Poftim?

— Adu-o pe Felka.

— Nu.

— Adu-o pe Felka, altfel nu te voi ajuta.

Skade dădu să se opună, ştiind cât de zadarnic ar fi fost, ştiind că într-un final nu avea alternativă decât să facă ce dorea Lupul. Pâclele se îndesiseră iarăşi. Cercetarea analitică a minţii Lupului încetă brusc, ca o lanternă care fusese stinsă. Skade rămase singură. Tremură în frig şi auzi geamătul prelung şi lent al oceanului îndepărtat.

— Nu…

Ceaţa se apropie şi mai mult. Înghiţi bolovanul de sub tălpile ei, după care, prin aceeaşi mutaţie perceptuală, ea reveni în temniţa din metal a armurii de la bordul *Mătrăgunei.* Gravitaţia era o apăsare oprimantă. Skade plimbă un deget de oţel pe curba din aliaj a şoldului, amintindu-şi cum simţise pielea, amintindu-şi senzaţia de frig şi textura poroasă a rocii de sub picioare. Simţi tumultul unor sentimente nedorite: pierdere, regret, oroare, memoria dureroasă a întregului. Trebuiau să întreprindă însă acţiuni ce depăşeau astfel de griji. Alungă emoţiile, păstrând doar un vag reziduu de furie.

El avea s-o ajute în zilele următoare.

CAPITOLUL 27

În rarele ocazii când făcea orice fel de deplasare prin navă, Clavain se mişca prin *Lumina Zodiacală* într-un exoschelet de susţinere, învineţit şi julit constant de punctele de presiune ale cadrului său. Ajunseseră acum la 5 *g* şi accelerau în perfectă sincronizare cu *Mătrăguna,* care se afla la numai trei zile-lumină în faţa lor. De fiecare dată când Skade crescuse acceleraţia, Clavain o convinsese pe Sukhoi să o crească pe a lor la o valoare încă şi mai mare, iar femeia se conformase, deşi nu fără obiecţii. După mai puţin de o săptămână de timp subiectiv la bordul navei, o vedeau pe Skade răspunzând prin altă creştere. Tiparul era evident: nici chiar Skade nu dorea să forţeze maşinăria mai mult decât era absolut necesar.

Pauline Sukhoi nu folosea niciun exoschelet; când se întâlnea cu Clavain, se găsea într-o cuşetă de călătorie automulantă, în care zăcea aproape orizontal, pe spate, căznindu-se să respire între două propoziţii. Ca multe alte obiecte din navă, cuşeta avea aspectul grosolan al unei improvizaţii sudate laolaltă din diverse componente. Unităţile de fabricaţie funcţionau non-stop pentru a produce arme, echipamente de luptă, sarcofage de refrisomn şi piese de rezervă; orice altceva trebuia înjghebat în atelierele mai puţin sofisticate.

— Deci? întrebă Sukhoi; acceleraţia îi accentua aspectul spectral, deoarece trăgea pielea adânc în interiorul găvanelor ochilor.

— Am nevoie de 7 *g,* zise Clavain. În caz minim, de *6,5 g.* Poţi să-mi dai?

— Ţi-am dat tot ce am putut.

— Nu este tocmai răspunsul pe care-l doream.

Femeia afişă o diagramă pe un perete, linii roşii, precise, pe fundalul metalului brun, corodat. Era o secţiune transversală prin navă, cu un cerc suprapus peste partea de mijloc şi pupă, unde fuzelajul era cel mai larg şi unde erau ataşate motoarele.

— Vezi asta? zise Sukhoi sporind culoarea cercului. În clipa de faţă, bula de inerţie suprimată ne înghite majoritatea lungimii, ceea ce este îndeajuns pentru a ne reduce masa la o cincime din valoarea ei reală. Noi însă continuăm să simţim forţa integrală a celor *5 g* aici, în partea din faţă a navei.

Arătă conul mic al fuzelajului care ieşea prin partea frontală a bulei.

Clavain aprobă din cap.

— Câmpul este atât de slab aici, încât ai avea nevoie de nişte detectori foarte sofisticaţi ca să-l poţi măsura.

— Exact! Corpurile noastre şi materialul navei din jur continuă să aibă masa inerţială la valoare aproape nominală. Podeaua navei ne împinge cu *5 g,* aşa că noi simţim *5 g* de forţă. Dar asta numai din cauză că ne găsim în exteriorul bulei.

— Ce vrei să spui?

— Priveşte! spuse Sukhoi şi modifică reprezentarea, crescând cercul până cuprinse întregul volum al navei stelare. Geometria câmpului este complexă, Clavain, şi depinde în mod complicat de gradul de suprimare a inerţiei. La *5 g,* putem feri toată porţiunea locuită a navei de efectele majore ale maşinăriei. Dar la 6… nu mai merge. Vom intra în bulă.

— Dar suntem deja efectiv în interiorul ei.

— Da, însă nu atât de mult încât să simţim ceva. La 6 *g* însă efectele câmpului vor trece peste pragul detectabilităţii fiziologice. Ba încă în mod brusc: nu este un efect liniar. Vom trece de la perceperea unei apăsări de 5 *g,* la numai 1 *g.*

Clavain îşi ajustă poziţia, străduindu-se să găsească o postură care să uşureze unul sau mai multe puncte de presiune.

— Asta nu sună chiar aşa rău.

— În acelaşi timp însă, zise Sukhoi, vom simţi că masa inerţială ni s-a redus la numai o cincime. Fiecare părticică din corpurile noastre, toţi muşchii, toate organele, toate oasele, toate fluidele au evoluat în condiţii normale de

inerţie. Totul se va schimba acum, până şi vâscozitatea sângelui.

Femeia îşi orientă cuşeta spre el şi-şi trase răsuflarea, apoi continuă:

— Eu am văzut ce se întâmplă cu oameni care cad în câmpuri de suprimare extremă a inerţiei. În mod frecvent, ei mor. Inimile încetează să le mai bată aşa cum trebuie. Li se pot întâmpla de asemenea şi alte lucruri, mai ales dacă câmpul nu-i stabil…

Cu un efort vizibil, îl privi în ochi şi adăugă:

— Iar câmpul nu va fi stabil, te asigur.

— Cu toate acestea, îl doresc, zise Clavain. Maşinăriile de rutină continuă să funcţioneze normal? Sarcofagele de refrisomn, chestiile de felul ăsta?

— Nu pot să fac nicio promisiune, dar…

El surâse.

— Atunci asta vom face. Îngheţăm soldaţii lui Scorpio, sau cât de mulţi putem dintre ei, în sarcofagele noi. Pe cei pe care nu-i putem îngheţa, sau de care am putea avea nevoie pentru consiliere, îi putem conecta la sisteme de susţinere biotică, care să le menţină ritmul respiratoriu şi cardiac la valorile corespunzătoare. Asta va merge, aşa-i?

— Repet, nu pot să fac nicio promisiune.

— 6 *g,* Sukhoi. Doar atâta îţi cer. Poţi s-o faci, da?

— Pot. Şi o voi face, dacă insişti. Dar nu uita: vidul cuantic este un cuib de şerpi…

— Da, iar noi îl zgândărim cu un băţ foarte ascuţit.

Sukhoi îl aşteptă să termine.

— Nu, asta a fost înainte. La 6 *g,* suntem noi înşine în cuibul de şerpi.

Bărbatul o lăsă să aibă ultimul cuvânt, după care bătu uşor cu palma pe carcasa din fier a cuşetei de zbor.

— Tu fă-o, Pauline! Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privinţa analogiilor.

Ea întoarse cuşeta şi porni către ascensorul care avea s-o transporte în partea de jos a navei. Clavain se uită după ea, făcând o grimasă înaintea semnalului altui punct de presiune.

Transmisia sosi ceva mai târziu. Clavain o analiză, căutând atacuri informaţionale ascunse, însă era curată.

Provenea de la Skade, personal. Bărbatul accesă transmisia în propria lui cabină, bucurându-se de un scurt respiro de la acceleraţia înaltă. Specialiştii lui Sukhoi trebuiau să se deplaseze peste maşinăria lor inerţială şi nu le plăcea s-o facă în timp ce sistemele erau funcţionale. Clavain sorbi ceai şi privi derularea înregistrării.

Capul şi umerii lui Skade apărură într-un volum ovoidal de proiecţie, înceţoşat pe periferie. Clavain îşi aminti că o văzuse aşa ultima dată pe când el se îndrepta spre Yellowstone. Atunci bănuise că postura rigidă a femeii era o funcţie a formatului mesajului, dar acum, când văzu aceeaşi imagine, începu să aibă îndoieli. Capul îi era imobil în timp ce vorbea, ca şi cum ar fi fost prins în genul de cadre utilizate de chirurgi când efectuau operaţii precise pe creier. Gâtul îi dispărea într-o armură absurdă, negru-strălucitor, provenită parcă din Evul Mediu. În plus, Skade însăşi avea ceva straniu în ea, deşi nu putea defini ce anume era.

— Clavain, spuse ea, te rog să fii amabil şi să urmăreşti în totalitate transmisiunea asta şi să te gândeşti cu atenţie la ce-ţi voi propune. Nu fac oferta asta cu inimă uşoară şi n-o voi face de două ori.

El aşteptă să continue.

— Te-ai dovedit greu de ucis, zise Skade. Toate încercările mele au eşuat până acum şi nu există nicio certitudine că voi reuşi cu alte tentative viitoare. Asta nu înseamnă totuşi că mă aştept să trăieşti. Te-ai mai uitat în ultima vreme în urmă? A fost o întrebare retorică – sunt sigură că te-ai uitat. În ciuda capacităţilor tale limitate de detecţie, trebuie să fii conştient de faptul că acolo există mai multe nave. Mai ţii minte grupul operativ pe care ar fi trebuit să-l conduci? Maestrul Lucrărilor a terminat navele acelea. Trei dintre ele se apropie de tine din spate. Sunt mai bine înarmate ca *Mătrăguna,* au arme electromagnetice relativiste de calibru greu, bosere navă-

navă şi baterii de grasere, ca să nu mai amintesc de rachetele cu rază mare de acţiune. Şi au o ţintă strălucitoare pe care s-o ochească.

Clavain ştia de existenţa navelor acelea, deşi apăreau doar la limita extremă a detectoarelor sale. Începuse să se folosească de velele solare ale lui Skade în propriul său avantaj, aţintindu-şi laserele optice asupra lor când treceau pe lângă el în beznă şi dirijându-le în calea urmăritorilor. Probabilităţile de coliziune rămâneau mici, iar cei din spate puteau desfăşura desigur defensive anti-vele similare celor inventate de el, totuşi fusese îndeajuns pentru a o sili pe Skade să abandoneze producerea lor.

— Ştiu, murmură el acum.

Skade continuă:

— Sunt totuşi dispusă să facem un târg. Tu nu vrei să mori, iar eu nu ţin neapărat să te ucid. Să fiu sinceră, există alte probleme către care va trebui în curând să-mi dedic energiile.

— Fermecător, comentă bărbatul şi sorbi din ceai.

— Aşa că te voi lăsa să trăieşti. Şi, chiar mai important, ţi-o voi înapoia pe Felka.

Clavain lăsă ceaşca din mână.

— Este foarte bolnavă şi se retrage în vise despre Zid. În prezent nu face altceva decât să se înconjoare cu structuri circulare, jocuri complexe care-i solicită atenţia totală, oră după oră. Sunt surogate ale Zidului. A abandonat somnul, ca o adevărată Agregată. Sunt realmente îngrijorată pentru ea. Tu şi Galiana v-aţi străduit din răsputeri s-o faceţi mai umană… şi totuşi văd cum strădaniile acelea se fărâmă zi după zi, tot aşa cum Marele Zid s-a fărâmat pe Marte.

Chipul lui Skade formă un zâmbet rigid şi trist.

— Acum ea nu mai recunoaşte deloc oamenii, adăugă ea. Nu mai manifestă niciun interes, cu excepţia setului ei de obsesii, tot mai îngust. Nici măcar de tine nu mai întreabă.

— Dacă i-ai făcut vreun rău… se auzi Clavain rostind.

Însă Skade îşi continua mesajul.

— Poate însă că mai este timp să acţionezi în vreun fel,

să repari câte ceva din vătămări, dacă nu chiar pe toate. Alegerea îţi aparţine. Diferenţa actuală dintre vitezele noastre este suficient de mică pentru a face posibil un transfer. Dacă abandonezi cursul meu şi nu mai dai niciun semn că ai reveni la el, ţi-o voi trimite pe Felka la bordul unei corvete – trimisă în spaţiul adânc, bineînţeles.

— Skade…

— Aştept un răspuns imediat din partea ta. O transmisiune personală ar fi minunată, dar, dacă nu vrei s-o faci, mă voi aştepta să văd o schimbare a vectorului tău de accelerare.

Skade oftă şi în clipa aceea Clavain înţelese ce-l tulburase la ea din clipa începerii transmisiunii. Faptul că nu respira, că nu se oprise niciodată pentru a trage aer în piept.

— Un ultim lucru. Îţi voi acorda o marjă generoasă de eroare înainte de a decide că mi-ai respins oferta. Însă când marja aceea se va sfârşi, eu tot o voi îmbarca pe Felka într-o corvetă. Diferenţa va fi că nu-ţi voi uşura misiunea găsirii ei. Ar fi bine să te gândeşti la asta. Felka, complet singură, între stele, departe de orice tovărăşie. Poate că nu va înţelege ce s-a întâmplat. Pe de altă parte, este foarte posibil să înţeleagă.

Skade făcu o pauză scurtă, după care adăugă:

— Cred că tu eşti mai capabil ca oricine să ştii asta. La urma urmelor, este fiica ta. Întrebarea este cât de mult înseamnă ea de fapt pentru tine?

Transmisiunea lui Skade se încheie.

Remontoire era conştient. Zâmbi tăcut, amuzat, când Clavain intră în cabina care-i servea atât ca locuinţă, cât şi ca temniţă. Nu se putea spune că ar fi arătat scânteietor de bine – aşa ceva n-ar fi fost posibil niciodată –, totuşi nu arăta nici ca un ins care fusese recent îngheţat, iar anterior fusese, cel puţin teoretic, decedat.

— M-am întrebat de ce m-ai vizita, spuse el cu o voioşie care lui Clavain i se păru dezarmantă.

Stătea întins pe spate, cu capul pe o pernă, mâinile

încrucişate pe piept, dar din toate punctele de vedere părea calm şi relaxat.

Exoscheletul lui Clavain îl aduse într-o poziţie şezând, mutând apăsarea de pe o serie de puncte dureroase pe alta.

— Mă tem că lucrurile au fost un pic cam dificile, zise Clavain, dar mă bucur să văd că eşti întreg. Până acum n-a fost recomandabil să te dezgheţăm.

— Înţeleg, rosti Remontoire şi flutură nepăsător dintr-o mână. Nu poate…

— Aşteaptă.

Clavain îl privi pe vechiul lui prieten, observând măruntele schimbări ale aspectului său facial, care fuseseră necesare pentru ca Remontoire să poată acţiona ca agent în societatea Yellowstone. Clavain se obişnuise să-l vadă complet spân, ca un manechin neterminat.

— Ce să aştept?

— Rem, există anumite reguli pe care trebuie să le cunoşti. Nu poţi să părăseşti cabina aceasta, aşa că te rog să nu mă pui într-o situaţie neplăcută, încercând s-o faci.

Remontoire strânse din umeri, de parcă n-ar fi fost ceva important.

— Nici nu m-aş fi gândit la asta. Altceva?

— Nu poţi să comunici cu niciun sistem dinafara acestei cabine, atât timp cât vei fi aici. Aşa că, din nou, te rog să nu încerci s-o faci.

— Şi cum ai putea tu să ştii dacă am încercat?

— Crede-mă, aş şti.

— Bine. Altceva?

— Deocamdată nu ştiu dacă mă pot încrede în tine. De aceea există aceste precauţii, ca şi ezitarea mea generală de a te fi dezgheţat mai devreme.

— Înţeleg perfect.

— N-am terminat. Rem, doresc din tot sufletul să am încredere în tine, dar nu sunt sigur că pot. Şi nu-mi pot îngădui să risc succesul acestei misiuni.

Remontoire dădu să vorbească, dar Clavain ridică un deget şi continuă:

— De aceea nu-mi voi asuma niciun risc. Absolut niciunul. Dacă vei face ceva, indiferent cât de banal în aparenţă, dar despre care eu voi crede că ar putea fi în detrimentul misiunii, te voi ucide. Fără „dacă”, fără „dar”. Fără niciun fel de judecată sau proces. Acum suntem departe de Convenţia Ferrisville şi de Cuibul-Mamă.

— Am înţeles că ne aflăm într-o navă, zise Remontoire. Şi că accelerăm foarte, foarte intens. Am vrut să caut un obiect pe care să-l las să cadă pe podea, ca să-mi dau seama exact de rata acceleraţiei, dar ai făcut o treabă foarte bună în a nu-mi lăsa nimic la îndemână. Cu toate acestea, pot estima. Cât avem în prezent – 4,5 *g?*

— 5 *g,* răspunse Clavain. Iar în curând vom trece la 6 şi mai sus.

— Cabina asta nu-mi aminteşte de nimic de la bordul *Mătrăgunei.* Ai capturat altă luminălucă? Nu cred că a fost uşor.

— Am beneficiat de unele ajutoare.

— Şi rata asta a acceleraţiei? Cum ai reuşit s-o atingi fără cutia cu şmecherii a lui Skade?

— Skade n-a creat tehnologia de la zero. A furat-o, sau a furat destule componente pentru a deduce restul, însă n-a fost singura care să aibă acces la ea. Am cunoscut pe cineva care exploatase acelaşi filon.

— Şi persoana respectivă se află la bordul acestei nave?

— Nu – ne-a lăsat pe cont propriu. Este nava mea, Rem.

Clavain ridică un braţ încastrat în suporţi şi lovi uşor cu palma în peretele metalic grosolan al celulei lui Remontoire, apoi adăugă:

— Se numeşte *Lumina Zodiacală* şi transportă o mică armată. Skade se află în faţa noastră, însă nu-i voi îngădui să pună mâna pe armele acelea fără luptă.

— Aha, Skade, încuviinţă Remontoire zâmbind.

— Te amuză ceva?

— A luat legătura cu tine?

— Pot spune că da, într-un anume fel. De aceea te-am trezit. Ce vrei să spui?

— A precizat ce…

Remontoire nu-şi termină fraza şi Clavain înţelese că-l urmărise cu foarte multă atenţie.

— Este clar că nu, adăugă Remontoire.

— Poftim?

— Clavain, ea a fost în pragul morţii, când tu ai fugit de pe cometa unde ne-am întâlnit cu Maestrul Lucrărilor.

— În mod clar şi-a revenit.

— Asta depinde foarte mult, făcu Remontoire care, o dată în plus, nu-şi duse ideea până la capăt. Aici nu este vorba despre Skade, aşa-i? Îţi citesc în ochi privirea aceea paternă de îngrijorare.

Dintr-o mişcare fluidă, Remontoire îşi trecu picioarele peste marginea patului, stând destul de normal în capul oaselor, ca şi cum lui nu i s-ar fi aplicat acceleraţia de 5 *g.* Doar o venă micuţă care-i pulsa pe tâmplă trăda tensiunea căreia îi era supus.

— Dă-mi voie să ghicesc, urmă el. Skade o are pe Felka, aşa-i?

Clavain nu replică nimic, ci-l aşteptă să continue.

— Eu am încercat să o conving pe Felka să vină cu mine şi cu hiperporcul, spuse Remontoire, dar Skade n-a vrut. A zis că Felka era mai utilă pentru ea ca monedă de schimb. Mi-a fost imposibil s-o fac să se răzgândească. Dacă aş fi argumentat prea insistent, nu mi-ar mai fi îngăduit să plec după tine.

— Ai plecat după mine ca să mă ucizi.

— Am plecat ca să te opresc. Intenţia mea a fost să te conving să te întorci cu mine la Cuibul-Mamă. Bineînţeles că te-aş fi ucis dacă se ajungea la aşa ceva, dar exact acelaşi lucru l-ai fi făcut şi tu, dacă ar fi fost ceva în care să crezi suficient de mult.

Remontoire făcu o pauză, apoi zise:

— Am crezut că te voi putea convinge. Nimeni altul nu ţi-ar fi acordat nicio ocazie în privinţa asta.

— O să vorbim mai târziu despre asta. Acum Felka este cea care contează.

Între cei doi bărbaţi se lăsă o tăcere apăsătoare. Clavain îşi aranjă poziţia, decis ca Remontoire să nu vadă cât de

inconfortabil se simţea.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Remontoire.

— Skade s-a oferit să mi-o trimită pe Felka, dacă voi abandona urmărirea. O va într-o navetă în urma *Mătrăgunei.* La acceleraţie maximă, poate să comute într-un sistem de referinţă inerţial la care noi să putem ajunge cu una dintre navetele noastre.

Remontoire încuviinţă din cap. Clavain îşi simţi prietenul gândind profund, analizând permutări şi posibilităţi.

— Şi dacă refuzi?

— Tot o va evacua pe Felka din navă, dar nu ne va uşura sarcina găsirii ei. În cazul cel mai bun, va trebui să abandonez urmărirea pentru o recuperare în siguranţă. În cazul cel mai rău, n-o voi găsi niciodată. Ne aflăm în spaţiul interstelar, Rem, un pustiu al dracului de vast. Întrucât flama lui Skade este în faţa noastră, iar flama noastră este în spate, acoperirea noastră senzorială are nişte pete oarbe gigantice.

Urmă altă tăcere prelungă, cu Remontoire căzut pe gânduri. Bărbatul se întinse înapoi pe pat, ajutându-şi fluxul de sânge spre creier.

— Nu poţi să ai încredere în Skade, rosti el. Ea n-ar trebui să te convingă de sinceritatea ei, deoarece nu crede că vei face vreodată ceva ce-i trebuie sau ceva ce i-ar putea face rău. Acesta nu este un joc cu doi prizonieri, aşa cum te-au învăţat pe Deimos.

— Probabil că am speriat-o, zise Clavain. Nu se aştepta s-o ajungem din urmă cu atâta uşurinţă.

— Şi aşa însă…

Pentru câteva minute bune, Remontoire păru că era pe punctul de a-şi termina ideea.

— Acum înţelegi de ce te-am trezit.

— Da, cred că da. Lotul Şapte a fost într-o situaţie similară cu Skade, când a fost urmărit de Irravel Veda, care încerca să-şi recapete pasagerii.

— Şapte te-a determinat să-l slujeşti. Ai fost silit să-i dai sfaturi, tactici pe care să le poată utiliza împotriva lui Irravel.

— Clavain, situaţia de acum este complet diferită.

— Pentru mine există destule similitudini. Clavain îi comandă exoscheletului să-l ridice în picioare. Uite care-i treaba, Rem. Skade va aştepta de la mine un răspuns în următoarele zile. Tu mă vei ajuta să aleg răspunsul acela. În mod ideal, aş dori s-o recuperez pe Felka fără să pierd obiectivul din vedere.

— M-ai dezgheţat aşadar din disperare? Cum se zice – mai bine răul pe care-l cunoşti, nu?

— Rem, tu eşti prietenul meu cel mai vechi şi cel mai apropiat. Atât doar că nu ştiu dacă mai pot avea încredere în tine.

— Iar dacă sfatul pe care ţi-l voi da va fi bun…?

— Cred că asta m-ar putea aduce într-o stare de spirit mai încrezătoare. Clavain se sili să zâmbească. Bineînţeles, în privinţa asta voi ţine seama şi de sfatul Felkăi.

— Şi dacă vom da greş?

Clavain nu răspunse. Se întoarse şi ieşi din cabină.

Patru navete mici se arcuiră din *Lumina Zodiacală,* fiecare spre altă jumătate de emisferă a peisajului stelar distorsionat relativist. Jeturile lor de evacuare scânteiară în volbura produsă de flamele principale ale *Luminii.* Traiectoriile erau dureros de frumoase, desprinzându-se din nava-mamă aidoma braţelor curbate ale unui candelabru.

Dacă nu ar fi decât o acţiune dintr-un război, gândi Clavain, *atunci aproape că ar fi ceva de care să fii mândru…*

Le privea plecarea dintr-o cupolă pentru observare, situată lângă prova navei, simţind obligaţia de a aştepta până când le pierdea complet din vedere. La bordul fiecărei navete se afla un membru însemnat al echipajului, plus o cantitate de combustibil pe care ar fi preferat să n-o fi cheltuit înainte de a ajunge la Resurgam. Dacă totul mergea bine, Clavain avea să recapete toate cele patru navete şi echipajele lor, dar nu şi majoritatea combustibilului. Exista doar o marjă minusculă de eroare,

îndeajuns ca o navetă să poată aduce înapoi o încărcătură egală cu masa unui om, pe lângă pilotul ei.

Clavain spera că acţiona corect în privinţa asta.

Se spunea că luarea deciziilor dure era un proces care devenea mai uşor prin repetare, ca orice activitate dificilă. Poate că afirmaţia aceea conţinea o brumă de adevăr, dar dacă aşa stăteau lucrurile, Clavain constatase că, în mod clar, nu se aplica în propriul lui caz. În ultima vreme el luase nişte decizii extraordinar de dificile şi fiecare fusese, în felul ei specific, mai grea decât cea anterioară. Aşa stăteau lucrurile şi în cazul Felkăi.

Asta nu însemna că n-o dorea pe Felka înapoi, dacă ar fi existat vreo cale posibilă. Dar Skade ştia foarte bine cât de mult dorea şi el armele. Şi mai ştia de asemenea că nu se putea târgui în sensul uzual cu Clavain, fiindcă el nu voia armele pentru profit personal. Însă în cazul Felkăi, ea deţinea instrumentul perfect pentru negociere – ştia că între cei doi exista o legătură specială, veche încă de pe Marte. Oare Felka era cu adevărat fiica lui? Bărbatul n-o ştia, nici chiar acum. Se convinsese că era posibil, iar ea îi spusese că aşa stăteau lucrurile… dar asta se întâmplase posibil sub constrângere, când ea încercase să-l convingă să nu dezerteze. Aşa că recunoaşterea aceea slujise mai degrabă doar la a-i submina lent certitudinile lui Clavain. El nu avea s-o ştie cu siguranţă până nu avea să fie din nou în prezenţa ei şi o putea întreba aşa cum se cuvenea.

Şi oare ar fi contat într-adevăr? Valoarea ei ca fiinţă omenească nu avea nicio legătură cu vreo ipotetică conexiune genetică cu el. Chiar dacă era fiica lui, Clavain nu ştiuse asta, sau nici măcar n-o suspectase decât la mult timp după ce o salvase de pe Marte. Şi totuşi ceva îl determinase să revină în cuibul Galianei, asumându-şi un risc important, deoarece simţise nevoia s-o salveze. Galiana îi spusese că era inutil, că ea nu era o fiinţă umană înzestrată cu raţiune în oricare dintre sensurile pe care le recunoştea el, ci doar o legumă lipsită de minte, dar procesatoare de informaţii.

Iar Clavain îi dovedise că se înşela. Fusese probabil

singura dată în viaţa lui când îi făcuse asta Galianei.

Şi cu toate acestea nu conta. Aici era vorba despre natura umană, gândi Clavain, nu despre legături de sânge sau loialitate. Dacă el uita asta, atunci o putea la fel de bine lăsa pe Skade să ia armele. Şi putea la fel de bine să dezerteze înapoi la păianjeni şi să lase restul rasei omeneşti să-şi vadă de soartă. Iar dacă tot dădea greş în eşuarea recuperării armelor, ce utilitate ar fi avut un singur gest uman, indiferent cât de bine intenţionat?

Cele patru navete dispărură. Clavain speră şi se rugă să fi luat decizia corectă.

O maşină guvernamentală cu capota bombată precum carapacea unui gândăcel şuieră pe străzile Cuvierului. Plouase din nou, dar norii se împrăştiaseră. Planeta dezintegrată era acum clar vizibilă pe durata multor ore de seară. Norul de materie eliberată semăna cu o creatură dantelată şi cu multe membre. Strălucea roşu, ocru şi verde-palid, iar ocazional licărea de furtuni electrice lente, pulsând precum ritualul dinaintea împerecherii unui animal neclasificat din adâncurile oceanului. Umbre perfect conturate şi focare simetrice strălucitoare marcau locurile din interiorul norului în care se materializau maşini Inhibitoare, agregându-se şi solidificându-se. Fusese o vreme când era posibil să te gândeşti că ceea ce se petrecuse cu planeta era un eveniment rar, însă perfect natural. Acum nu mai exista confortul acela.

Thorn văzuse felul cum trataseră fenomenul cei din Cuvier: în mare parte, îl ignoraseră. Când obiectul se afla pe cer, ei mergeau pe străzi cu ochii în pământ, fără să-l privească. Nici chiar când realitatea existenţei lui nu putea fi ignorată, se uitau rareori direct într-acolo sau se refereau la el în termenii cei mai indirecţi. Era ca şi cum printr-un act masiv de negare colectivă l-ar fi putut determina să dispară, un augur pe care oamenii deciseseră să-l respingă.

Thorn stătea pe unul dintre cele două locuri din partea din spate a maşinii, înapoia partiţiei şoferului. În spătarul

scaunului şoferului era încastrat un ecran TV mic care pâlpâia. Lumină albastră trecea peste faţa lui Thorn care urmărea imagini filmate departe de oraş. Materialul video era neclar şi tremurat, filmat în mod evident din mână, fără stabilizator, dar arăta tot ce trebuia. Prima dintre cele două navete era tot pe sol – camera panoramă peste ea, zăbovind asupra juxtapoziţiei suprareale dintre vehiculul aerodinamic şi peisajul stâncos şi haotic –, însă a doua era în văzduh şi cobora de pe orbită. Naveta făcuse deja câteva călătorii până imediat deasupra atmosferei Resurgamului, unde orbita vehiculul intrasistem, mult mai mare. Obiectivul camerei de filmare zvâcni acum în sus, prinzând naveta care cobora spre locul de asolizare, unde descinse pe un tripod de flăcări.

— Poate fi un fals, rosti Thorn încetişor. Ştiu că nu-i aşa, dar asta vor crede oamenii.

Khouri stătea lângă el, îmbrăcată ca Vuilleumier.

— Poţi falsifica orice, zise ea, dacă te străduieşti, dar nu-i chiar aşa uşor ca înainte, fiindcă acum totul este stocat pe medii analogice. Nu sunt sigură nici chiar că un întreg departament guvernamental ar putea produce ceva destul de convingător.

— Oamenii vor fi totuşi suspicioşi.

Camera panoramă peste oamenii puţini şi cu priviri nervoase de pe sol. La trei sute de metri de navetă se găsea o tabără mică, însă corturile prăfuite erau greu de deosebit de nişte bolovani. Oamenii arătau ca refugiaţi de pe orice planetă, din orice secol. Sosiseră de la depărtări de mii de kilometri, convergând aici dintr-o mulţime de aşezări. Îi costase mult, iar aproximativ o zecime dintre ei nu mai terminase călătoria. Aduseseră destule bunuri pentru a putea străbate drumul pe jos, dar în acelaşi timp ştiau – dacă reţeaua de informaţii clandestină era eficientă în diseminarea de informaţii – că nu aveau voie să ia la bordul navetei decât hainele de pe ei. Lângă tabără se găsea o groapă, în care bunurile erau aruncate înainte ca fiecare grup să se îmbarce în navetă. Acelea erau proprietăţi care fuseseră preţuite până în ultima clipă, deşi

ar fi fost logic să le lase acasă înainte de a începe călătoria dificilă pe suprafaţa Resurgamului. Erau fotografii şi jucării pentru copii, şi toate aveau să fie îngropate, relicve umane ce se adăugau depozitului vechi de un milion de ani de artefacte amarantine care încă mai existau pe planetă.

— Am avut grijă în privinţa asta, zise Khouri. Unii dintre cei ajunşi aici au revenit în centrele majore de populaţie. A fost desigur necesară o muncă de convingere ca să-i determinăm să se întoarcă după ce merseseră atâta cale, dar…

— Cum aţi izbutit?

Automobilul făcu un viraj lung şi cauciucurile fâşâiră apăsat. Clădirile cubice din districtul Casei Inchiziţiei apărură în depărtare, cenuşii şi cu laturi verticale aspre aidoma unor stânci de granit. Thorn le privi neliniştit.

— Li s-a spus că la întoarcere vor avea dreptul să ia cu ei în navă câteva obiecte personale.

— Cu alte cuvinte, i-aţi mituit. Bărbatul dădu din cap, întrebându-se dacă putea exista vreo faptă bună măreaţă care să fie complet nepătată de corupţie, indiferent de utilitatea scopului pe care-l slujea corupţia aceea. Bănuiesc totuşi că trebuia să purtaţi cumva vorba înapoi. Câţi sunt acum?

Khouri avea cifrele pregătite.

— La ultima numărătoare, pe orbită erau o mie cinci sute de oameni. Câteva sute mai sunt încă pe sol. Când se vor aduna cinci sute, vom face următorul drum de pe planetă, apoi nava de transfer va fi plină, gata să-i transporte la *Nostalgia.*

— Sunt nişte oameni bravi, zise Thorn. Sau foarte, foarte naivi. Nu ştiu care dintre adjectivele astea li se potriveşte mai bine.

— Bravi, fără doar şi poate. Şi, în acelaşi timp, speriaţi. Dar nu pot fi învinuiţi pentru aşa ceva.

Erau bravi, într-adevăr. Călătoriseră până la navete, bazându-se doar pe dovezi extrem de vagi ale existenţei lor. După arestarea lui Thorn, zvonurile abundaseră în rândurile mişcării de exod. Guvernul continuase să emită

dezminţiri, atent formulate, astfel încât să dezvolte în mintea oamenilor ideea că era posibil ca navetele lui Thorn să fie reale. Cei care reuşiseră să ajungă la navete o făcuseră încălcând recomandările explicite ale guvernului, riscând întemniţarea şi moartea când traversau teritorii interzise.

Thorn îi admira. Se îndoia că ar fi avut curajul să urmeze zvonurile acelea până la finalul lor logic, dacă n-ar fi fost el însuşi iniţiatorul mişcării. Însă nu putea fi mândru de realizarea acestor oameni, care continuau să fie amăgiţi în privinţa destinului final, o amăgire la care el era complice.

Maşina ajunse în spatele Casei Inchiziţiei. Thorn şi Khouri intrară în clădire, trecând pe lângă posturile de control obişnuite. Identitatea lui Thorn continua să fie un secret păzit cu străşnicie şi bărbatul căpătase un set complet de acte, care-i permiteau deplasarea nestânjenită în Cuvier şi în jurul lui. Gardienii bănuiau că era pur şi simplu un alt oficial al Casei, venit cu treburi guvernamentale.

— Tot mai crezi că va merge? întrebă el, grăbindu-se pentru a ţine pasul cu Khouri, care suia treptele în faţa lui.

— Dacă n-o să meargă, am încurcat-o, replică ea cu acelaşi glas încet.

Triumvira aştepta în camera mai mare a Inchizitoarei, aşezată în scaunul pe care obişnuia să-l ocupe Thorn. Fuma şi scutura scrumul pe podeaua foarte bine lustruită. Thorn simţi un fior de iritare faţă de actul acela de nepăsare studiată. Dar, neîndoios, argumentul triumvirei ar fi fost că întreaga planetă avea să se transforme în scrum nu peste mult timp, aşa că ce ar mai fi contat încă puţin, acum?

— Salut, Irina, rosti el amintindu-şi să folosească numele pe care femeia îl adoptase pentru personajul pe care-l întrupa pe Cuvier.

— Salut, Thorn, spuse ea, apoi se ridică şi-şi strivi ţigara pe braţul scaunului. Arăţi bine. E clar că arestul guvernului nu-i chiar atât de rău pe cât umblă vorba.

— Dacă a fost o glumă, nu-i dintre cele mai reuşite.

— Bineînţeles, făcu ea ridicând din umeri, de parcă o scuză ar fi fost superfluă. Ai văzut ce au făcut ei recent?

— „Ei”?

Triumvira se uita pe fereastră, spre cer.

— Ia ghici.

— Bineînţeles că am văzut – nimeni n-o mai poate rata acum. Ştii ce se construieşte în norul acela?

— Un mecanism, Thorn. Şi aş spune că-i ceva care ne va distruge soarele.

— Haideţi să vorbim în birou, interveni Khouri.

— Ba nu, Ana, zise Voliova. Acolo nu există ferestre, iar priveliştea ajută să rămânem concentraţi, nu crezi? În câteva minute, complicitatea lui Thorn va fi făcută public.

Se întoarse brusc spre el şi adăugă:

— Aşa va fi, nu?

— Dacă vrei să-i spui complicitate.

Thorn îşi înregistrase deja „declaraţia” – cea în care vorbise în numele guvernului, dezvăluind că navetele erau reale, că planeta se găsea într-adevăr în pericol iminent şi că guvernul îi ceruse, fără entuziasm, să devină conducătorul operaţiunii oficiale de exod. În mai puţin de o oră avea să fie difuzată pe toate canalele TV de pe Resurgam, urmând să fie repetată la intervale în ziua următoare.

— Nu va fi văzută ca o complicitate, replică Khouri privind-o rece pe Voliova. Thorn va fi văzut ca acţionând din grijă pentru oameni, nu pentru propriul lui interes. Va fi convingător, deoarece este şi adevărat.

Atenţia ei reveni la el:

— Nu-i aşa?

— Eu exprim doar îndoielile comune, zise Voliova. Oricum, nu contează. Vom şti îndeajuns de curând care va fi reacţia. Ana, este adevărat că în unele aşezări îndepărtate s-au înregistrat deja tulburări civile?

— Au fost înăbuşite destul de eficient.

— Vor fi şi mai rele, vă asigur. Să nu fiţi surprinşi dacă va exista o tentativă de răsturnare a regimului.

— Nici vorbă, clătină Khouri din cap. În niciun caz când

oamenii îşi vor da seama care-i miza. Ei vor înţelege că aparatul guvernamental trebuie să rămână locului, pentru ca exodul să poată fi organizat fără probleme.

Voliova pufni spre Thorn.

— Vezi cât de iremediabil de optimistă continuă să fie?

— Din păcate, Irina are dreptate, zise el. Ne putem aştepta la chestii mult mai rele. În acelaşi timp însă nu ţi-ai imaginat niciodată că-i vei evacua pe toţi fără probleme.

— Totuşi dispunem de capacitatea… începu Khouri.

— Oamenii nu sunt mărfuri – nu pot fi expediaţi de colo-colo ca nişte containere. Chiar dacă majoritatea va accepta că guvernul este cumva sincer în privinţa evacuării – iar asta va fi în sine o minune –, va fi suficientă o minoritate de disidenţi pentru a se crea necazuri majore.

— Tu ţi-ai făcut o carieră de a fi unul dintre ele, spuse Khouri.

— Aşa-i, zâmbi cu tristeţe Thorn. Din păcate, nu sunt singurul. Irina are totuşi dreptate. Vom şti destul de repede care va fi reacţia generală. Oricum, care sunt complicaţiile interne? Celelalte departamente guvernamentale n-au devenit suspicioase în privinţa maşinaţiunilor astea?

— Să spunem doar că ar mai putea fi necesare unul-două asasinate discrete, rosti Khouri, care ar trebui să rezolve problema inamicilor noştri cei mai vehemenţi. Pe restul va trebui doar să-i ţinem la depărtare, până se va încheia exodul.

Thorn se întoarse spre triumviră.

— Irina, tu ai studiat chestia asta de pe cer mai atentă decât oricare dintre noi. Ştii cam de cât timp mai dispunem?

— Nu, răspunse ea scurt. Este evident că nu pot spune cât timp mai avem la dispoziţie, dacă nu ştim ce construiesc ei acolo. Pot emite doar o ipoteză de bun-simţ.

— Ne poţi satisface şi nouă curiozitatea?

Ea pufni, apoi începu să meargă cu paşi ţepeni pe lângă fereastră. Thorn o privi pe Khouri şi se întrebă ce credea ea despre spectacolul acesta. Simţea între cele două femei

o tensiune pe care nu şi-o reamintea de la întâlnirile lui anterioare cu ele. Poate că existase dintotdeauna, iar el pur şi simplu n-o sesizase, totuşi se îndoia în privinţa asta.

— Uite ce cred eu, rosti triumvira şi călcâiele îi scârţâiră pe podea când se răsuci spre ei. Indiferent ce ar fi, este mare. Mult mai mare decât orice structură ne-am putea imagina că am putea construi, chiar dacă am dispune de materiile prime necesare şi de timpul respectiv. Până şi structurile cele mai mici pe care le putem distinge în nor ar fi trebuit de acum să fi colapsat sub propria lor gravitaţie, transformându-se în sfere de metal topit. Totuşi nu s-a întâmplat aşa, iar asta îmi spune ceva.

— Continuă, rosti Thorn.

— Fie că ei pot convinge materia să devină cu multe ordine de magnitudine mai rigidă decât ar trebui să fie posibil, fie că deţin un soi de control local asupra gravitaţiei. Poate că-i vorba chiar de o combinaţie a celor două. Jeturi de materie accelerată pot sluji aceleaşi funcţii structurale ca nişte traverse rigide, dacă pot fi controlate cu suficientă fineţe…

În mod clar, femeia gândea cu voce tare şi pentru o clipă îşi pierdu şirul cuvintelor, dar apoi îşi aminti de ceilalţi din încăpere.

— Bănuiesc că ei pot manipula inerţia, atunci când devine necesar. Am văzut cum au redirecţionat fluxurile de materie, îndoindu-le în unghiuri drepte. Asta implică o cunoaştere profundă a ingineriei metrice, manipularea substratului de bază al continuumului spaţio-temporal. Dacă au într-adevăr capacitatea respectivă, probabil că pot să controleze şi gravitaţia. Cred că noi n-am mai văzut asta până acum, aşa că poate fi ceva ce ei pot face doar la scară mare: cu bidineaua, ca să mă exprim aşa. Tot ce am văzut până acum – dezmembrarea planetoizilor, motorul Dyson de pe orbita gigantei gazoase – a făcut parte din categoria mecanismelor de ceasornic. Acum vedem primele indicii ale ingineriei pe scară mare a Inhibitorilor.

— Mă sperii, spuse Thorn.

— Exact asta şi vreau.

Femeia surâse scurt. Era pentru prima oară că o vedea zâmbind în seara aceea.

— Şi atunci ce va fi? întrebă Khouri. O maşină, care va transforma soarele într-o supernovă?

— Nu, răspunse triumvira. Cred că putem elimina ipoteza asta. Este posibil ca ei să deţină o tehnologie care poate face aşa ceva, însă ar avea efect doar asupra stelelor grele, cele predestinate deja explodării. Recunosc, aceea ar fi o armă formidabilă. Dacă ai putea declanşa o supernovă prematură, ai putea steriliza un volum cu diametrul de zeci de ani-lumină. Nu ştiu cum ai face-o – poate prin reglarea secţiunilor nucleare transversale pentru a bloca fuziunea elementelor mai uşoare ca fierul şi modificarea în felul ăsta a vârfului curbei energiei de legătură. În mod brusc, steaua n-ar mai avea nimic de fuzionat, nicio modalitate prin care să-şi susţină propriul înveliş exterior împotriva colapsului. Este posibil ca ei s-o fi făcut cândva. Soarele Pământului se află în mijlocul unei bule în mediul interstelar, o bulă care a fost formată de o supernovă recentă şi intersectează alte structuri, până la Riftul Acvila. Poate că au fost evenimente naturale sau poate că vedem doar cicatricele lăsate de evenimente de sterilizare ale Inhibitorilor ce au avut loc cu milioane de ani înainte de xenocidul amarantin. Sau poate că bulele au fost create de arme ale speciilor care fugeau. Probabil că nu vom afla niciodată adevărul, indiferent cât am cerceta. Dar asta nu se va întâmpla aici. În partea asta a galaxiei nu există acum stele supergigantice, nimic capabil să devină supernovă. Ei trebuie să fi conceput arme diferite pentru a se ocupa de stele cu masă mai mică, aşa cum este Delta Pavonis. Mai puţin spectaculoase – n-are rost să sterilizezi mai mult de un sistem solar –, dar perfect eficiente la nivelul respectiv.

— Şi cum ai distruge o stea ca Pavonis? întrebă Thorn.

— Ar fi mai multe metode, rosti triumvira gânditoare. Ar depinde de resurse şi de timpul disponibil. Inhibitorii ar putea asambla un inel în jurul stelei, aşa cum au făcut cu giganta gazoasă. Desigur de data asta ar fi ceva mai mare

şi poate că ar funcţiona diferit. O stea nu are o suprafaţă solidă şi nici măcar un nucleu solid. Însă ei ar putea înconjura steaua cu un inel de acceleratoare de particule, să zicem. Dacă stabilesc prin inel un flux de particule, pot crea o forţă magnetică vastă, prin comprimarea şi dilatarea în valuri a inelului. Câmpul din inel ar strangula steaua ca un şarpe sugrumător, pompând material cromosferic de la ecuatorul stelei spre poli. Acelea sunt unicele locuri unde s-ar putea duce şi unicele locuri pe unde ar putea scăpa. Plasma fierbinte va ţâşni din polii nord şi sud ai stelei. Jeturile acelea de plasmă pot fi utilizate chiar ca arme în sine, transformând toată steaua într-un aruncător de flăcări – n-ar trebui decât mai multe maşini deasupra şi dedesubtul polilor, pentru a direcţiona şi focaliza jeturile acolo unde se doreşte. Cu o asemenea armă se pot incinera toate corpurile cereşti dintr-un sistem solar, distrugându-le atmosferele şi oceanele. N-ar trebui nici măcar să dezintegreze întreaga stea. Odată ce a fost îndepărtat suficient din învelişul exterior, miezul ei îşi va ajusta rata de fuziune şi steaua va deveni mai rece şi cu viaţă mult mai îndelungată. Bănuiesc că asta s-ar potrivi planurilor lor pe termen mai lung.

— Pare însă că ar dura foarte mult, zise Khouri. Şi dacă nu vor face altceva decât să incinereze planetele, de ce ar irosi jumătate dintr-o stea pentru asta?

— Ei ar putea dezintegra totul, dacă ar vrea. Eu doar enumăr posibilităţile. Există şi o altă metodă pe care ar putea s-o ia în considerare. Au dezmembrat giganta gazoasă, rotind-o până s-a dezintegrat. Ar putea proceda la fel şi cu un soare: să-l înconjoare tot cu acceleratori, de data asta în spire de la un pol la altul, apoi să înceapă să le rotească. Ar cupla totul cu magnetosfera stelei şi ar începe să tragă totul cu ele, până s-ar roti mai rapid decât propria ei viteză centrifugală de dezintegrare. Materia s-ar ridica de pe suprafaţa stelei. S-ar desface treptat, ca foile unei cepe.

— Şi asta mi se pare lent.

Voliova încuviinţă din cap.

— Poate că da. Mai trebuie să ţinem seama însă de ceva. Maşina care este asamblată acolo nu are formă de inel şi nu se văd niciun fel de activităţi pregătitoare în jurul soarelui însuşi. Cred că Inhibitorii vor folosi altă metodă.

— Dar cum altfel poţi distruge o stea, dacă rotirea ei sau pomparea materialului din ea nu vor funcţiona? întrebă Khouri.

— Nu ştiu. Să presupunem că ei ar putea manipula gravitaţia într-o oarecare măsură. În cazul ăsta ar putea realiza o gaură neagră de masă planetară din materia pe care au acumulat-o deja. Să zicem, poate zece mase terestre.

Voliova depărtă puţin palmele, ca şi cum ar fi fost unite prin fire invizibile, apoi adăugă:

— Atât de mare, nimic mai mult. Ar putea avea resurse cel mult pentru realizarea unei găuri negre de zece sau douăzeci de ori mai mare – câteva sute de mase terestre.

— Şi dacă după aceea o trimit în stea?

— Ar începe s-o consume, da. Trebuie însă mare atenţie pentru plasarea într-un loc unde să producă efect maxim. Ar fi foarte greu s-o insereze exact în miezul cu reacţii nucleare al stelei. Gaura neagră ar fi predispusă să oscileze, urmând o traiectorie orbitală prin stea. Ar avea efect, sunt sigură – cred că densitatea masică lângă raza Schwarzschild ar atinge pragul arderii nucleare, astfel că steaua ar avea brusc două locuri de formare de nuclee, care s-ar orbita reciproc. Însă în felul ăsta ea ar fi consumată doar lent, deoarece suprafaţa găurii este atât de mică. Chiar şi după ce ar înghiţi jumătate din stea, n-ar avea diametrul mai mare de trei kilometri. Voliova strânse din umeri. S-ar putea totuşi să funcţioneze, însă ar depinde în mod acut de caracteristicile materiei care cade în gaura neagră. Dacă devine prea fierbinte, presiunea propriei ei radiaţii ar spulbera înapoi următorul strat de material care cade, încetinind procesul. Ar trebui să fac totuşi nişte calcule.

— Şi ce altceva? întrebă Thorn. Presupunând că n-ar fi o gaură neagră?

— Am putea specula la nesfârşit. Procesele de ardere nucleară din miezul oricărei stele sunt un echilibru delicat între presiune şi gravitaţie. Orice ar dezechilibra balanţa aceea poate să aibă efect catastrofic asupra proprietăţilor generale ale stelei. Totuşi stelele sunt rezistente. Ele vor încerca mereu să găsească un nou punct de echilibru, chiar dacă asta înseamnă comutarea la fuziunea de elemente mai grele.

Triumvira se întoarse şi privi din nou pe fereastră, răpăind cu degetele pe sticlă. Apoi spuse:

— Mecanismul exact pe care îl vor utiliza Inhibitorii poate să nu fie nici măcar comprehensibil pentru noi. Nu contează însă, pentru că ei nu vor ajunge niciodată aşa departe.

— Poftim? zise Khouri.

— Ana, nu am de gând să văd cum se va dezvolta situaţia. Pentru prima dată Inhibitorii şi-au concentrat activitatea asupra unui punct focal. Cred că acum ei sunt cel mai vulnerabili. Şi pentru prima dată Căpitanul este dispus să acţioneze.

Khouri privi scurt spre Thorn.

— Armele-cache?

— M-a asigurat că va îngădui utilizarea lor. Voliova continuă să răpăie cu vârfurile degetelor pe geam, fără să se întoarcă spre ei. Bineînţeles există un risc. Noi nu ştim exact ce anume pot face armele acelea, dar distrugerile sunt distrugeri. Sunt sigură că le putem dejuca planurile.

— Nu, zise Thorn. Nu-i corect. Nu acum.

Triumvira se răsuci către ei.

— Şi de ce nu?

— Pentru că operaţiunea de exod *funcţionează.* Am început să transportăm oameni de pe suprafaţa Resurgamului.

Voliova făcu o grimasă.

— Câteva mii. Nici măcar sesizabil, nu?

— Situaţia se va schimba odată ce operaţiunea de exod va deveni oficială. Pe asta am contat din capul locului.

— În acelaşi timp, situaţia poate să devină mult mai rea.

Sunteţi dispuşi să vă asumaţi riscul acela?

— Am pus la cale un plan, zise Khouri. Armele există acolo şi pot fi utilizate oricând avem nevoie de ele, dar este lipsit de sens să provocăm o reacţie din partea Inhibitorilor acum, după tot ce am realizat.

— Are dreptate, aprobă Thorn. Trebuie să aştepţi, Irina. Cel puţin până vom evacua o sută de mii de oameni. După aceea foloseşte armele tale preţioase, dacă trebuie neapărat s-o faci.

— Atunci va fi prea târziu, rosti ea revenind spre fereastră.

— Nu ştim asta, replică Thorn.

— Priviţi, zise Voliova încet. Vedeţi?

— Ce anume?

— În depărtare, între clădirile alea două. Acolo, dincolo de Casa Transmisiunilor. Este imposibil să nu puteţi vedea acum.

Thorn se apropie de fereastră, urmat de Khouri.

— Nu văd nimic.

— Declaraţia ta n-a fost încă difuzată? întrebă Voliova.

Thorn îşi privi ceasul.

— Ba da… da. Tocmai trebuie să fi fost emisă, cel puţin în Cuvier.

— Asta-i atunci prima reacţie: un incendiu. Deocamdată nimic important, dar nu mă îndoiesc că vom vedea mai multe până la lăsarea nopţii. Oamenii sunt îngroziţi. Au fost îngroziţi de luni de zile, din cauza obiectului acela de pe cer, iar acum ştiu că guvernul i-a minţit sistematic. Ţinând seama de circumstanţe, eu aş fi cam furioasă. Voi nu?

— Nu va dura, spuse Thorn. Crede-mă, eu îi cunosc pe oameni. Când vor înţelege că există o cale de scăpare, că nu trebuie decât să acţioneze raţional şi să mă asculte, atunci se vor calma.

Voliova zâmbi.

— Fie că deţii capacităţi neobişnuite, fie că nu cunoşti prea bine natura umană. Sper să fie vorba despre prima variantă.

— Irina, tu ocupă-te de maşini, iar eu mă voi ocupa de oameni.

— Să mergem pe balconul de la etaj, zise Khouri. De acolo vom putea vedea totul mai clar.

Pe străzi erau acum vehicule, mai multe decât ar fi fost normal pentru o seară ploioasă. Dedesubt, dube de poliţie se strângeau în exteriorul clădirii. Thorn văzu poliţiştii anti manifestaţii suind în dube, înghesuindu-se cu protecţii blindate, scuturi şi bastoane cu capete electrificate. Dubele porniră pe rând, transportându-i în locuri cu probleme. Alte dube erau amplasate într-un cordon în jurul clădirii, iar spaţiile dintre ele fuseseră completate cu baricade din metal perforate cu fante înguste.

De pe balcon zgomotele oraşului răzbăteau până la ei prin ploaie. Se auzeau pocnete şi bubuituri, sirene şi strigăte. Părea aproape ca la carnaval, atât doar că nu exista muzică. Thorn îşi dădu seama că trecuse mult de când nu mai auzise muzică de niciun fel.

În ciuda eforturilor poliţiei, o mulţime de oameni se aduna în exteriorul Casei Inchiziţiei. Erau pur şi simplu prea mulţi ca să poată fi împrăştiaţi, iar poliţiştii nu puteau decât să-i împiedice să intre în clădirea propriu-zisă. Câţiva zăceau deja pe caldarâm în faţa mulţimii, ameţiţi de grenade sau de bastoane. Prietenii lor se străduiau să-i tragă la adăpost. Un bărbat se zbătea în convulsii epileptice. Altul părea mort sau complet lipsit de cunoştinţă. Thorn ştia că poliţiştii i-ar fi putut ucide în câteva secunde pe majoritatea celor din mulţime, dar se abţineau. Le studie chipurile cât putu de bine. Păreau la fel de speriate şi confuze ca ale celor pe care ar fi trebuit să-i calmeze şi să-i trimită la casele lor. În mod evident, primiseră ordine speciale de a nu acţiona cu brutalitate, ci cu măsură.

Balconul era înconjurat de un parapet scund. Thorn se apropie de el şi privi spre nivelul străzii. Khouri îl urmă, însă triumvira se ţinu departe de raza vizuală a celor de jos.

— Este momentul, rosti bărbatul. Trebuie să vorbesc

direct cu cetăţenii. În felul acesta ei vor şti că declaraţia n-a fost falsă.

Ştia că ar fi fost de ajuns să strige şi cineva l-ar fi auzit, chiar dacă n-ar fi fost decât o singură persoană din gloată. În scurt timp toţi ar fi privit apoi în sus şi ar fi ştiut cine era el, chiar înainte să vorbească.

— Vezi ce spui, zise Voliova abia ridicându-şi glasul deasupra unei şoapte. Să fii bun, Thorn. Să fii foarte bun. Multe vor depinde de spectacolul ăsta al tău.

El se întoarse către femeie.

— Eşti dispusă aşadar să reconsideri?

— N-am spus asta.

— Irina, spuse Khouri, te rog să te gândeşti. Oferă-ne măcar o şansă aici, înainte de a folosi armele.

— Veţi dispune de o şansă, răspunse Voliova. Înainte să utilizez armele, le voi deplasa în cealaltă parte a sistemului. În felul acesta *Nostalgia* nu va fi ţinta evidentă, chiar dacă va exista o reacţie din partea Inhibitorilor.

— Cât va însemna asta? întrebă Khouri.

— Veţi dispune de o lună, nu mai mult. Bineînţeles, nu mă aştept ca până atunci să fi evacuat toată planetă. Dar dacă veţi menţine programul convenit – şi poate dacă îl veţi şi îmbunătăţi puţin –, s-ar putea să mă gândesc dacă să mai amân folosirea armelor. Este rezonabil, da? După cum vedeţi, pot să fiu flexibilă.

— Ceri prea mult din partea noastră, zise Khouri. Indiferent cât de eficient am opera, nu putem deplasa mai mult de două mii de oameni simultan între orbita inferioară şi nava stelară. Ăsta-i un loc îngust inevitabil, Ilia.

Nu păru să-şi fi dat seama că rostise numele adevărat al triumvirei.

— Locurile înguste pot fi rezolvate întotdeauna, dacă este cu adevărat important, replică Voliova. Iar eu v-am oferit toate stimulentele, de acord?

— E din cauza lui Thorn, aşa-i? întrebă Khouri.

Bărbatul întoarse ochii spre ea.

— Ce-i cu mine?

— Nu-i place felul cum ai apărut între noi, îi zise Khouri.

Triumvira emise acelaşi pufnet dispreţuitor pe care el îl auzise şi înainte.

— Ba nu, este adevărat, insistă Khouri. Nu-i aşa, Ilia? Noi două am conlucrat perfect, până când l-am adus pe Thorn în aranjamentul ăsta. Nu mă vei ierta nici pe mine, nici pe el fiindcă am distrus parteneriatul ăsta minunat.

— Nu fi absurdă, zise Voliova.

— Nu sunt absurdă, atât doar…

Însă triumvira trecu pe lângă ea.

— Unde pleci? întrebă Khouri.

Voliova se opri doar cât să-i răspundă.

— Tu unde crezi? Înapoi în nava mea. Am lucruri de pregătit.

— Nava *ta…* aşa, brusc? Crezusem că era nava *noastră.*

Însă cealaltă nu mai adăugă nimic. Thorn îi auzi paşii dispărând în interiorul clădirii.

— Este adevărat? o întrebă el pe Khouri. Chiar crezi că mă urăşte pe mine?

Nici Khouri nu spuse însă nimic. După câteva clipe, Thorn reveni cu ochii spre oraş. Se aplecă în noapte, formulând discursul crucial pe care avea să-l rostească. Voliova avusese dreptate: foarte multe depindeau de el.

Khouri îl prinse de mână.

În aer se simţea iz de gaze-panicarde. Bărbatul îl simţi infiltrându-i-se în creier, clocind anxietate.

CAPITOLUL 28

Skade merse prin navă. Nimic nu se mai simţea acum în regulă la bordul *Mătrăgunei.* Presiunea exercitată asupra şirei spinării se diminuase şi globii oculari îi reveniseră mai mult sau mai puţin la forma normală, însă acelea erau singurele compensaţii reale. Toate organismele vii din navă se aflau acum în interiorul sferei de influenţă detectabile a câmpului, înglobate într-o bulă de vid cuantic modificat artificial. Nouă zecimi din masa inerţială a tuturor particulelor din câmp nu mai exista.

Nava gonea spre Resurgam cu acceleraţia de 10 *g.*

Deşi avea armura, şi era astfel izolată de efectele tulburătoare de natură fiziologică ale câmpului, Skade continua să se deplaseze cât mai puţin posibil. Mersul în sine nu era dificil, deoarece costumul simţea o acceleraţie de numai 1 *g,* o zecime din valoarea ei reală. Armura nu se mai chinuia sub încărcarea suplimentară şi Skade pierduse senzaţia că o cădere îi va zbura automat creierii. Însă în rest totul era mai rău. Când dorea ca armura să-i mişte un membru, îi îndeplinea prea rapid dorinţa. Când deplasa un echipament care ar fi trebuit să fie foarte greu, o făcea cu prea multă uşurinţă. Era ca şi cum mobilierul aparent substanţial al navei fusese înlocuit printr-o serie de faţade subţiri ca hârtia şi doar superficial convingătoare. Până şi simpla schimbare a direcţiei privirii necesita multă grijă. Globii ei oculari, care nu mai erau distorsionaţi acum de gravitaţie, răspundeau prea prompt şi manifestau tendinţa de a trece de obiectiv, după care supracompensau pentru depăşire. Skade ştia că asta se datora faptului că muşchii care-i ghidau, şi care erau ancoraţi de craniul ei, evoluaseră pentru a deplasa o sferă de ţesut organic cu o anumită masă inerţială, iar acum erau derutaţi. Dar cunoaşterea aceasta nu uşura cu nimic situaţia. Ea îşi dezactivase permanent *area postrema,* fiindcă urechea internă îi era profund perturbată de câmpul inerţial modificat.

Skade ajunse la cabina Felkăi. Intră şi o găsi pe femeie la fel ca data trecută, stând turceşte pe o parte a podelei care fusese instruită să devină moale. Hainele îi păreau boţite şi ponosite. Pielea avea un aspect păstos, iar părul îi era un hăţiş încâlcit de ghemotoace unsuroase. Ici-colo, Skade zări petice de scalp trandafiriu, carne vie din locurile unde Felka îşi smulsese smocuri de păr din cap. Stătea perfect nemişcată, cu câte o mână pe fiecare genunchi. Ţinea bărbia puţin ridicată şi ochii închişi. Dintr-o nară pornea o dâră subţire şi strălucitoare de mucus care se oprea pe buza superioară.

Skade audită conexiunile neurale dintre Felka şi restul navei şi, spre surprinderea ei, nu detectă niciun trafic important. Presupusese că Felka rătăcise printr-un mediu cibernetic, ca la ultimele ei două vizite. Skade le explorase personal şi găsise edificii vaste, ca nişte puzzle-uri, construite de Felka însăşi. Erau în mod clar surogate pentru Zid. Nu însă şi de data aceasta. După ce abandonase realitatea, femeia întreprinsese următorul pas logic, înapoi în locul unde începuse totul.

Revenise în propria ei minte.

Skade se lăsă până la nivelul Felkăi, apoi se întinse şi-i atinse fruntea. Se aşteptase să tresară la contactul cu metalul rece, dar ar fi putut la fel de bine să fi atins un manechin de ceară.

Felka... poţi să mă auzi? Ştiu că eşti pe acolo. Sunt Skade. Trebuie să ştiu ceva.

Aşteptă un răspuns; nu sosi nimic.

Felka. Este vorba despre Clavain. Am făcut tot ce am putut ca să-l conving să se întoarcă, dar n-a răspuns la niciuna dintre încercările mele. Ultima mea tentativă a fost cea pe care o crezusem cea mai apropiată de succes. Vrei să-ţi spun care a fost?

Felka inspira şi respira lent şi regulat.

M-am folosit de tine. I-am promis lui Clavain că dacă se va întoarce, te voi trimite la el. Vie, bineînţeles. Mi s-a părut că era corect. El însă n-a fost interesat. Nu mi-a trimis niciun răspuns la propunere. Înţelegi, Felka? Tu nu

însemni pentru el la fel de mult ca iubita lui misiune.

Se ridică în picioare şi începu apoi să se mişte în jurul femeii aşezate.

Să ştii că sperasem că o va face. Ar fi fost soluţia cea mai bună pentru amândoi. Însă a fost decizia lui Clavain şi el a arătat care-i sunt priorităţile. Tu nu figurezi printre ele, Felka. După toţi anii aceia, după toate secolele acelea, nu însemni pentru el la fel de mult ca patruzeci de maşini fără minte. Recunosc că m-a surprins.

Felka rămase tăcută. Skade simţi imboldul de a se năpusti în craniul ei şi de a găsi locul cald şi confortabil în care se retrăsese. Dacă Felka ar fi fost un Agregat normal, lui Skade i-ar fi fost simplu să-i invadeze spaţiile mintale cele mai private. Însă mintea celeilalte femei era altfel alcătuită. Skade putea să treacă peste suprafaţa ei, putea să-i întrezărească ocazional adâncurile, dar nu mai mult.

Suspină. De fapt nu dorise s-o tortureze, dar sperase s-o smulgă din retragerea ei, întorcând-o împotriva lui Clavain.

Nu reuşise.

Se opri înapoia Felkăi. Închise ochii şi emise un şir de comenzi spre dispozitivul medical spinal pe care i-l ataşase. Efectul fu imediat şi satisfăcător. Felka colapsă, gârbovindu-se. Maxilarul inferior îi căzu moale, lăsând un fir de salivă să se prelingă prin colţul gurii. Skade o ridică cu delicateţe şi o purtă afară din cabină.

Soarele argintiu ardea deasupra ca o monedă tocită ce strălucea printr-un văl de ceaţă maritimă cenuşie. Skade se afla într-un corp din carne şi oase, la fel ca ultima dată. Stătea pe un bolovan plat ca o lespede şi simţea răceala aerului în oase, izul înţepător de ozon şi duhoarea sărată de alge intrate în putrefacţie. În depărtare, un miliard de pietricele suspinau orgasmic sub asaltul altui talaz.

Locul era acelaşi şi ea se întrebă dacă nu cumva Lupul devenea predictibil.

Skade scrută pâclele din jur. La nici doisprezece paşi depărtare se afla altă siluetă umană. De data asta însă nu

era nici Galiana, nici Lupul, ci un copil, ghemuit pe un pietroi cam de aceeaşi mărime cu cel pe care stătea ea. Prudentă, Skade ţopăi şi înaintă de pe o piatră pe alta, sărind peste ochiurile de apă şi crestele ascuţite ca nişte lame ce le uneau. Se simţea tulburată şi în acelaşi timp incitată să fie din nou om. Se simţea mai fragilă decât fusese vreodată înainte s-o fi rănit Clavain, conştientă că sub pielea ei se aflau doar muşchi moi şi oase fragile. Era minunat să fie invincibilă, dar în acelaşi timp să simtă cum universul o invada chimic prin toţi porii pielii, să perceapă vântul mişcându-i toate firişoarele de păr de pe dosul palmelor şi să simtă sub tălpi toate muchiile şi crăpăturile din roca tocită de apa oceanului.

Ajunse la copil. Era Felka – ceea ce nu însemna mare surpriză –, dar aşa cum fusese probabil pe Marte, când o salvase Clavain.

Felka stătea aşezată turceşte, aproape la fel cum fusese în cabină. Purta o rochie udă, murdară, pătată de alge şi sfâşiată, care-i lăsa goale picioarele şi braţele. Părul ei, la fel ca al lui Skade, era lung şi negru, şi-i cădea peste faţă în şuviţe. Ceaţa oceanului conferea scenei un aspect monocrom, decolorat.

Felka ridică fruntea spre ea, stabili un contact vizual de o secundă, apoi reveni la activitatea în care era angajată. În jurul ei se afla un inel neregulat, format din multe fragmente de crustacee marine: picioare şi cleşti, bucăţele din gheare şi coadă, antene ca nişte bice, cioburi rupte din cochilii carapaciale, aliniate şi orientate cu precizie maniacă. Conjuncţiile obiectelor decolorate aduceau cu un soi de algebră anatomică. Felka privea în tăcere aranjamentul şi ocazional pivota pe călcâie pentru a examina altă parte a sa. La răstimpuri ridica una dintre piese – poate un picior cu articulaţie şi spini – şi o repoziţiona altundeva. Chipul îi era complet inexpresiv, deloc ca al unui copil care se joacă. Era mai degrabă ca şi cum ar fi fost angajată într-o sarcină care necesita atenţie solemnă şi totală, o activitate prea intensă ca să fie plăcută.

Felka...

Ea ridică din nou ochii, întrebător, dar reveni imediat la jocul ei.

Valuri se sparseră în depărtare. În spatele Felkăi, peretele cenuşiu de pâcle îşi pierdu pentru o clipă opacitatea. Skade tot nu putea distinge oceanul, însă vedea mai departe decât fusese posibil până atunci. Patternul ochiurilor de apă ca nişte bazine din piatră se întindea în depărtare, un mozaic ameţitor. La limita vederii însă mai exista ceva. Era doar cu puţin mai întunecat decât cenuşiul în sine şi apărea şi dispărea, totuşi Skade era sigură de existenţa sa. O turlă sură, o construcţie vastă, care străpungea cenuşiul cerului. Părea să fie la foarte mare distanţă, poate chiar pe ţărmul opus, sau poate că se ridica din adâncurile oceanului la depărtare de uscat.

O zări şi Felka. O privi inexpresiv, iar după ce aprecie probabil că văzuse suficient, reveni la fragmentele ei de animale. Skade tocmai se întreba ce putea fi, când ceaţa se apropie din nou şi ea deveni conştientă de o a treia prezenţă.

Sosise Lupul. El – ea – stătea la numai câţiva paşi în spatele Felkăi. Forma îi rămânea nedistinctă, dar de câte ori pâcla se împrăştia sau conturul devenea mai solid, Skade avea impresia că vedea mai degrabă o femeie, decât un animal.

Mugetul valurilor, care existase permanent, redeveni limbaj.

— Ai adus-o pe Felka. Sunt încântat.

— Reprezentarea aceasta a ei... începu Skade, amintindu-şi să vorbească cu glas tare, aşa cum îi ceruse Lupul anterior. Arătă din cap spre fetiţă. Este felul cum se percepe ea acum – din nou ca un copil – sau cum vrei *tu* să o văd *eu?*

— Poate câte puţin din ambele.

— Ţi-am cerut ajutorul, urmă Skade. Ai spus că vei fi mai cooperant dacă o aduc pe Felka. Iată, am adus-o, iar Clavain continuă să mă urmărească. N-a dovedit niciun semn că ar renunţa.

— Ce ai încercat?

— S-o folosesc pe ea ca monedă de schimb. Clavain n-a muşcat însă momeala.

— Ţi-ai imaginat că o va muşca vreodată?

— Mă gândisem că ţine destul de mult la ea ca să se răzgândească.

— Îl înţelegi greşit pe Clavain, spuse Lupul. El n-a renunţat la ea.

— Doar Galiana ar şti asta, nu?

Lupul nu-i răspunse în mod direct.

— Care a fost răspunsul tău, când Clavain nu s-a retras?

— Am făcut ce am spus că voi face. Am lansat o navetă, pe care va avea greutăţi serioase s-o intercepteze.

— Totuşi interceptarea ei rămâne posibilă?

Skade aprobă din cap.

— Asta era şi ideea. Nu va putea ajunge la ea cu una dintre navetele lui, dar nava principală va fi totuşi capabilă de o joncţiune.

În glasul Lupului se simţi amuzament.

— Eşti sigură că niciuna dintre navetele lui nu poate ajunge la naveta ta?

— Nu este fezabil din punct de vedere energetic. Ar fi trebuit să le fi lansat cu mult înainte să fi acţionat eu şi să ghicească direcţia în care o voi trimite.

— Sau să acopere toate posibilităţile, spuse Lupul.

— Nu putea face asta, replică Skade cu mai puţină certitudine decât credea că ar fi trebuit să simtă. Ar fi necesitat lansarea unei flotile de navete, irosirea de mult combustibil pentru probabilitatea nesigură că una dintre ele…

Nu-şi termină cuvintele.

— Dacă Clavain aprecia că efortul merită, atunci ar fi procedat exact aşa, chiar dacă l-ar costa combustibil preţios. Apropo, ce se aştepta el să găsească în navetă?

— I-am spus că i-o voi înapoia pe Felka.

Lupul se deplasă cumva, astfel că forma lui era acum lângă Felka, deşi deloc mai distinctă decât fusese cu o clipă înainte.

— Ea continuă să fie aici.

— Am pus în navetă o armă. Un focos perforator de crustă, setat pentru detonare de o terratonă.

Îl văzu pe Lup încuviinţând apreciativ din cap.

— Ai sperat că-şi va îndrepta nava spre punctul de joncţiune. Neîndoios, ai aranjat şi o formă de activare de proximitate. Foarte ingenios, Skade. Sunt chiar impresionat de cruzimea ta.

— Însă nu crezi că el va cădea în capcană.

— Vei şti asta în scurt timp, nu?

Skade aprobă din cap, convinsă acum că dăduse greş. În depărtare, ceţurile oceanice se destrămară din nou şi ei i se îngădui altă imagine a turnului alburiu. Mai mult ca probabil era de fapt complet negru, când îl vedeai din apropiere. Se ridica înalt şi vertical, ca o stâncă izolată, totuşi părea mai puţin o formaţiune naturală şi mai degrabă o clădire ce se ascuţea spre vârf.

— Ce este aceea? întrebă Skade.

— Ce anume?

— Aceea…

Dar când Skade privi iarăşi spre turn, acesta nu mai era vizibil. Fie că pâclele se închiseseră şi-l ocultaseră, fie că încetase să mai existe.

— Acolo nu-i nimic, spuse Lupul.

Skade îşi alese cuvintele cu grijă.

— Ascultă-mă, Lupule. Dacă Clavain va supravieţui şi acum, sunt pregătită să fac ceea ce am discutat mai devreme.

— Inimaginabilul? O tranziţie de stare-patru?

Până şi Felka se oprise din joaca ei şi-i privea acum pe cei doi adulţi. Momentul era încordat şi se întindea la nesfârşit.

— Înţeleg pericolele, dar trebuie s-o facem pentru a scăpa finalmente de el. Trebuie să facem un salt prin limita masei zero, la starea-patru. La faza de masă tahionică.

Scânteierea unui surâs oribil de lupesc fulgeră din nou.

— Foarte puţine organisme au călătorit vreodată cu o viteză superluminică, Skade.

— Sunt pregătită să devin unul dintre ele. Ce trebuie să fac?

— Ştii foarte bine. Maşinile pe care le-ai construit sunt aproape capabile de asta, însă vor necesita câteva modificări. Nimic ce să nu poată face unităţile tale de fabricaţie. Dar pentru a întreprinde schimbările, va trebui să urmezi sfaturile Exordiumului.

Skade încuviinţă din cap.

— De asta mă aflu aici. De asta am adus-o pe Felka.

— Atunci să începem.

Felka reveni la jocul ei, ignorându-i. Skade emise seria codificată de comenzi neurale care aveau să determine maşina Exordium să iniţieze cuplarea coerenţei.

— Începe, Lupule.

— Ştiu. O pot simţi şi eu.

Felka ridică ochii de la joaca ei.

Skade simţi cum se multiplică. Din ceţurile oceanului, dintr-o direcţie pe care n-o putea nici descrie, nici indica, sosea senzaţia a ceva ce se întindea în distanţa vastă şi rece, aidoma unui coridor alb ce ajungea la marginea sumbră a eternităţii. Firişoarele de păr de pe ceafă i se zbârliră. Ştia că ceea ce făcea era extrem de periculos. Sentimentul premonitoriu de rău era aproape tangibil. Trebuia totuşi să-şi menţină poziţia şi să facă ce trebuia făcut.

Aşa cum spusese Lupul, temerile trebuiau înfruntate.

Skade ascultă cu atenţie. I se păru că aude glasuri şoptind pe coridor.

— Bestie?

— Da, Micuţă Domnişoară?

— Ai fost complet cinstită cu mine?

— De ce ar fi fost cineva altfel decât cinstit?

— Exact asta mă-ntreb şi eu.

Antoinette era singură pe puntea inferioară de zbor din *Pasărea-Furtunii.* Cargobotul era fixat într-o ţesătură de eşafodaje de reparaţii de clasă industrială în unul dintre compartimentele pentru navete din *Lumina Zodiacală,*

ancorat pentru a rezista până şi la creşterea ratei de acceleraţie a luminălucii. Fusese aici încă de la îmbarcare, iar avariile pe care le suferise fuseseră reparate minuţios sub conducerea expertă a lui Xavier. El se bazase pe hiperporci şi servitorii de la bordul navei ca să-l ajute, iar la început reparaţiile se derulaseră mai lent decât dacă ar fi dispus de maimuţe complet instruite. Însă, cu toate că aveau unele probleme de dexteritate, hiperporcii erau mai inteligenţi decât hiperprimatele, iar odată ce dificultăţile iniţiale fuseseră depăşite şi servitorii fuseseră programaţi corespunzător, munca se desfăşurase foarte bine. Xavier nu se mulţumise doar să repare carcasa, ci o reblindase complet. Motoarele, de la jeturile pentru andocare, până la centrala tokamak principală de fuziune, suferiseră revizii generale şi fuseseră reglate pentru performanţe îmbunătăţite. Numeroasele arme îngropate în ascunzători camuflate în jurul navei fuseseră modernizate şi conectate într-o reţea de comandă integrată. De acum nu mai avea rost să umble cu mănuşi, spusese Xavier. Nu mai aveau niciun motiv să pretindă că *Pasărea* nu era decât un cargobot banal. În locul către care se îndreptau nu existau autorităţi iscoditoare de ochii cărora să se ascundă.

Dar odată ce rata acceleraţiei crescuse şi ei fuseseră nevoiţi fie să stea nemişcaţi, fie să recurgă la utilizarea de exoschelete greoaie şi mătăhăloase, Antoinette făcuse tot mai puţine vizite la navă. Asta nu se datora exclusiv faptului că treaba ei aproape se terminase şi nu mai avea nimic de supervizat, ci mai exista ceva ce o ţinea departe.

Antoinette bănuia că avusese dintotdeauna un grad de suspiciuni. Existaseră momente când simţise că nu era singură la bordul *Păsării,* că vigilenţa Bestiei se extindea dincolo de simpla scrutare atentă, totuşi lipsită de minte, a unei personalităţi de nivel-gama. Că mai exista ceva.

Însă asta ar fi însemnat că Xavier – şi tatăl ei – o minţise. Iar aşa ceva nu putea să accepte.

Până acum.

În decursul unei scurte perioade de acalmie, când acceleraţia fusese oprită pentru verificări tehnice,

Antoinette suise la bordul *Păsării.* Din simplă curiozitate, aşteptându-se ca informaţiile respective să fi fost şterse din arhivele ei, căutase să vadă dacă conţineau ceva despre Decizia Mandelstam.

Conţineau, într-adevăr.

Dar chiar dacă n-ar fi conţinut, ea credea că ar fi ghicit despre ce era vorba.

Îndoielile începuseră să se manifeste în mod serios după ce începuse implicarea lor cu Clavain. De pildă reacţia Bestiei în decursul atacului ielelor, ca şi cum s-ar fi „panicat”, atât doar că aşa ceva era pur şi simplu imposibil pentru o inteligenţă de nivel-gama.

Apoi momentul când proxy poliţist, cel care acum îşi număra restul zilelor vieţii într-o celulă umedă din Château, o interogase despre relaţia dintre tatăl ei şi Lyle Merrick. Proxy amintise atunci de Decizia Mandelstam.

Pentru ea nu însemnase nimic în momentul acela.

Însă acum ştia.

De asemenea, momentul când Bestia se numise accidental „eu”, de parcă o faţadă scrupulos menţinută căzuse, doar pentru o clipită. De parcă ea întrezărise atunci adevăratul chip al ceva.

— Micuţă Domnişoară…?

— Ştiu.

— Ce anume?

— Ce eşti tu. Cine eşti tu.

— Cineva îşi cere iertare, Micuţă Domnişoară, dar…

— Taci dracului!

— Micuţă Domnişoară… dacă cineva ar putea…

— Am zis să taci dracului!

Antoinette izbi cu podul palmei în panoul consolei de pe puntea de zbor. Era lucrul cel mai apropiat de a o lovi pe Bestie şi pentru o clipă simţi un plăcut fior de satisfacţie.

— Ştiu tot ce s-a-ntâmplat. Am aflat despre Decizia Mandelstam.

— Decizia Mandelstam, Micuţă Domnişoară?

— Nu te mai preface inocent! Ştiu că ştii prea bine despre ce vorbesc! Este legea pe care au promulgat-o

chiar înainte de moartea ta. Cea despre sentinţele de moarte neurală ireversibilă.

— Moarte neurală ireversibilă, Micuţă Domnişoară…

— Cea care afirmă că autorităţile – Convenţia Ferrisville – au dreptul de a reţine şi şterge orice copii de nivel-alfa sau beta ale cuiva condamnat la moarte permanentă. Care afirmă că indiferent câte copii de rezervă ţi-ai face, indiferent dacă ele sunt simulacre sau scanări neurale autentice, autorităţile le pot strânge şi şterge.

— Mi se pare o acţiune destul de severă.

— Aşa ţi se pare, nu? Iar ei o privesc cu toată seriozitatea. Oricine va fi prins că deţine o copie a unui individ condamnat este de asemenea în culpă. Bineînţeles, există portiţe – o simulare poate fi ascunsă aproape oriunde sau transferată într-un loc care să nu se afle sub jurisdicţia Ferrisville. Există totuşi riscuri – am verificat, Bestie. Autorităţile au prins oameni care adăposteau copii, în pofida Deciziei Mandelstam. Oamenii aceia au fost condamnaţi la moarte.

— Ar părea un gest destul de prostesc atunci.

Ea surâse.

— Nu-i aşa? Dar cum ar fi dacă nici măcar n-ai avea habar că deţii o asemenea copie? Cum ar schimba asta ecuaţia?

— Cineva ezită să speculeze.

— Mă-ndoiesc că ecuaţia s-ar schimba, nici chiar cu o fracţiune de milimetru. În niciun caz când e vorba despre gabori. De aceea ar fi cu atât mai iresponsabil – nu crezi? – ca cineva să păcălească pe *altcineva* să ţină o simulare ilegală.

— Să păcălească, Micuţă Domnişoară?

Ea încuviinţă din cap. Ajunsese la subiect. Şi aici se terminase cu umblatul cu mănuşi.

— Proxy de la poliţie ştia, nu-i aşa? Atât doar că, bănuiesc, nu putea pune dovezile laolaltă… sau poate că doar mă lăsa să clocotesc, aşteptând că vadă câte ştiam eu?

Masca lunecă din nou.

— Eu nu sunt complet…

— Cred că Xavier trebuie să fie băgat în chestia asta. El cunoaşte nava ca pe propriul lui buzunar, fiecare subsistem, fiecare nenorocită de sârmuliţă. El ar fi ştiut cu siguranţă cum să-l ascundă pe Lyle Merrick la bord.

— Lyle Merrick, Micuţă Domnişoară?

— Ştii tu cine. Îţi aminteşti tu. Nu *acel* Lyle Merrick, bineînţeles, ci doar o copie a lui. De nivel-alfa sau beta – nu ştiu şi nici nu-mi prea pasă. De altfel, n-ar fi contat câtuşi de puţin înaintea unui tribunal, nu-i aşa?

— Asta…

— Tu eşti, Bestie! Tu eşti el. Lyle Merrick a murit când autorităţile l-au executat pentru coliziune, dar acela n-a însemnat şi sfârşitul, este? Tu ai continuat să exişti. Xavier a ascuns o copie a lui Lyle la bordul navei tatălui meu. Tu eşti copia aceea!

Bestia nu spuse nimic pentru câteva secunde. Antoinette privi jocul lent, hipnotic, de culori şi cifre de pe consolă. Simţea că o parte din ea fusese violată, că toate lucrurile din univers în care simţise că poate avea încredere tocmai fuseseră mototolite şi aruncate cât colo.

Când Bestia răspunse, tonul vocii îi era în mod ironic neschimbat.

— Micuţă Domnişoară… vreau să zic Antoinette… Te înşeli.

— Bineînţeles că nu mă-nşel. Practic ai recunoscut-o chiar tu.

— Nu. Nu înţelegi.

— Care parte n-o înţeleg?

— Nu Xavier mi-a făcut asta. Xavier a ajutat, Xavier a ştiut totul, dar n-a fost ideea lui.

— Nu?

— Tatăl tău a fost, Antoinette. El m-a ajutat.

Ea lovi din nou consola, de data asta mai puternic. După care părăsi nava, decisă să nu mai calce niciodată înăuntru.

Hiperporcul Lasher dormi aproape în tot timpul

călătoriei de la *Lumina Zodiacală.* Scorpio îi spusese că n-avea nimic de făcut, decât tocmai la sfârşitul operaţiunii, şi chiar atunci existau doar douăzeci şi cinci la sută şanse ca el să fie nevoit să facă altceva decât să revină cu naveta acasă. Dar în fundul minţii, ştiuse mereu că el va fi cel care va trebui să facă treaba murdară. Nu fu deloc surprins când mesajul pe fascicul îngust de la *Lumină* îl anunţă că naveta lui era cea care se afla în cvadrantul celest cuvenit pentru a intercepta vehiculul lăsat de Skade în urma propriei ei nave.

— Bafta ta, moş Lasher, îşi zise el. Dintotdeauna ţi-ai dorit glorie. Asta-i marea ta şansă.

Nu-şi privea sarcina cu superficialitate şi nici nu subestima riscurile. Operaţiunea de recuperare abunda în pericole. Cantitatea de combustibil a navetei lui era precis raţionalizată, doar atât cât să poată reveni la nava-mamă cu o încărcătură având masa unui om. Nu exista însă nicio marjă de eroare. Clavain le subliniase apăsat că nu avea nevoie de eroisme lipsite de sens. Dacă traiectoria navetei lansate de Skade se îndepărta fie doar şi cu un kilometru de la volumul spaţial protejat în care era posibilă joncţiunea, Lasher – sau indiferent cine ar fi fost norocosul – trebuia să se întoarcă, ignorând-o. Singura concesie fusese ca fiecare navetă să poarte o singură rachetă modificată, al cărei focos fusese înlocuit cu un transponder. Dacă vehiculul lui Skade ajungea în raza de bătaie a rachetei, puteau să ataşeze baliza de fuzelajul ei. Baliza ar fi continuat să-şi emită semnalul pentru un secol de timp subiectiv, adică cinci sute de ani din timpul lumii. N-ar fi fost simplu, însă ar fi rămas o mică şansă s-o regăsească pe Felka, înainte de a ieşi din sfera cartografiată a spaţiului uman. Era îndeajuns să ştie că n-o abandonaseră complet.

Lasher o văzu acum. Naveta lui se îndreptă direct spre naveta lui Skade, urmând coordonatele actualizate primite de la *Lumina Zodiacală.* Naveta lui Skade se găsea în derivă, după ce-şi arsese şi ultimul microgram de antimaterie. Era vizibilă în fereastra frontală: o aşchie

metalică gri-închis, iluminată de proiectoarele lui.

Hiperporcul redeschise canalul de comunicaţii cu luminăluca.

— Sunt Lasher. O văd. Este în mod clar o navetă. Nu pot spune modelul, însă nu pare a fi de-al nostru.

Îşi încetini apropierea. Ar fi fost grozav să fi aşteptat răspunsul lui Scorpio, însă era un lux de care nu putea beneficia. Avea deja un decalaj temporal de douăzeci de minute faţă de *Lumină* şi distanţa creştea întruna, întrucât nava cea mare îşi menţinea acceleraţia de 10 *g.* Avea permisiunea să stea aici exact treizeci de minute, după care trebuia să pornească înapoi. Dacă întârzia fie şi un singur minut, n-avea să mai prindă niciodată luminăluca.

În acel timp trebuia să stabilească conexiunea între ecluzele a două vehicule diferite, să suie la bordul celeilalte şi s-o găsească pe fiica lui Clavain, sau cine era femeia aceea.

Lui nu-i păsa pe cine salva, deoarece era suficient că-i spusese Scorpio s-o facă. Şi nu conta absolut deloc că Scorpio făcea doar ce-i spunea Clavain să facă. Nu avea nicio importanţă şi nu reducea în niciun fel admiraţia soldăţească arzătoare pe care Lasher o simţea pentru şeful său. El urmase cariera lui Scorpio aproape din clipa când acesta sosise în Oraşul Abisului.

Efectul sosirii lui Scorpio era imposibil de subestimat. Anterior, hiperporcii fuseseră o scursură pusă pe ciorovăială, care se mulţumea să amuşine prin straturile cele mai dubioase ale oraşului decăzut. Scorpio îi electrizase. Devenise un Mesia criminal, o figură atât de legendară, încât mulţi hiperporci se îndoiau că exista cu adevărat. Lasher colecţionase delictele lui Scorpio, memorându-le cu aviditatea unui acolit religios. Le studiase, minunându-se de ingeniozitatea lor brutală, de simplitatea lor de haiku. Oare cum te puteai simţi, se întrebase el, să fii autorul unor atrocităţi scânteietoare ca nişte nestemate? Mai târziu, pătrunsese în sfera de influenţă a lui Scorpio şi urcase prin ierarhiile veroase ale lumii interlope. Îşi amintea prima lui întâlnire cu Scorpio,

sentimentul de uşoară dezamăgire când acesta se dovedise a fi tot un hiperporc ca el însuşi. Treptat însă înţelegerea aceea nu făcuse decât să-i sporească admiraţia. Scorpio era o făptură din carne şi oase, ceea ce-i făcea isprăvile cu atât mai remarcabile. Emoţionat la început, Lasher devenise unul dintre principalii agenţi operativi ai lui Scorpio, apoi unul dintre locotenenţii săi.

Iar după aceea Scorpio dispăruse. Se spusese că plecase în spaţiu, pentru a începe negocieri delicate cu altă grupare criminală din sistem – poate cu Skyjackii.

Deplasările erau periculoase pentru Scorpio oricând, dar mai cu seamă în timpul războiului. Lasher se silise să accepte adevărul probabil, dar neplăcut: Scorpio fusese ucis.

Trecuseră câteva luni. Iar apoi Lasher auzise vestea: Scorpio era în arest… sau un fel de arest. Fusese capturat de păianjeni, poate după ce-l prinseseră deja zombii, iar acum păianjenii erau presaţi să-l predea Convenţiei Ferrisville.

Aşadar asta era. Domnia strălucitoare şi ticăloasă a lui Scorpio ajunsese la sfârşit. Convenţia îl putea acuza de orice, iar în vreme de război aproape că nu existau crime care să nu fie pedepsite cu moartea. Ei îl aveau pe Scorpio, trofeul pe care-l căutaseră atâta vreme. Avea să urmeze un simulacru de proces, după care execuţia, şi Scorpio avea să intre cu adevărat în legendă.

Dar nu se întâmplase aşa. Urmaseră obişnuitele zvonuri contradictorii, însă unele dintre ele se refereau cam la acelaşi lucru – ba că Scorpio era întreg şi teafăr, şi nu se mai găsea în arestul nimănui, ba că revenise în Oraşul Abisului şi se afla acum în clădirea întunecată şi ameninţătoare pe care unii hiperporci o cunoşteau drept Château des Corbeaux, cea în care se spunea că ar fi existat beciul bântuit. Şi că ar fi fost oaspetele misteriosului locuitor din Château şi punea acum la cale chestia legendară despre care se vorbise frecvent, dar care, cumva, nu se materializase niciodată.

Armata de hiperporci.

Lasher se alăturase fostului său şef şi aflase că zvonurile erau adevărate. Scorpio lucra, sau se afla într-o colaborare ciudată, cu bătrânul căruia îi spuneau Clavain. Cei doi plănuiau furtul unei nave a Ultranauţilor, ceva la care manualul ortodox al criminalilor afirma că nici măcar nu trebuie să te gândeşti, cu atât mai puţin să-l încerci. Lasher fusese intrigat şi terifiat, cu atât mai mult când auzise că furtul acela nu era decât preludiul unei acţiuni încă şi mai îndrăzneţe.

Cum ar fi putut rezista la aşa ceva?

Aşa ajunsese aici, la ani-lumină de Oraşul Abisului, la ani-lumină de orice ar fi putut numi familiar. Îl slujise pe Scorpio, şi-l slujise bine, nu doar călcându-i pe urme, ci şi anticipându-le; uneori dansând chiar înaintea şefului şi atrăgându-şi laudele discrete ale lui Scorpio.

Ajunse lângă navetă. Avea aspectul de piatră lustruită de uzură a maşinilor Agregate. Era complet neagră. O cercetă cu proiectoarele, căutând locul unde Clavain îi spusese că va găsi ecluza: o linie de îmbinare foarte fină în carcasă, care avea să devină vizibilă doar din imediata apropiere. Distanţa până la fuzelaj era de cincisprezece metri, iar el se apropia cu viteza de un metru pe secundă. Naveta era suficient de mică pentru a nu avea dificultăţi în a găsi femeia de la bord, cu condiţia ca Skade să nu fi minţit.

Se întâmplă când ajunsese la zece metri de carcasă. Crescu din centrul vehiculului Agregat: un grăunte de lumină aidoma primei scânteieri a soarelui ce răsare.

Lasher nu avu nici timp să clipească.

Skade văzu sclipirea ca de lumină de basm a dispozitivului perforator de crustă de proximitate. Nu era greu de recunoscut. La *pupa Mătrăgunei* nu mai erau acum stele, ci doar o pată de tuş negru care se lăţea. Relativitatea strângea universul vizibil într-o centură care înconjura nava. Însă nava lui Clavain se găsea aproape în acelaşi cadru de referinţă al vitezei cu *Mătrăguna,* aşa că părea tot imediat înapoia ei. Flama cât o gămălie de ac a armei ţintuia întunericul ca o unică stea rătăcită.

Skade o examină, o corectă pentru o modestă deplasare spre roşu şi determină că emisia de multe terratone a exploziei releva numai detonarea dispozitivului în sine, plus o mică masă reziduală de antimaterie. Arma ei distrusese un vehicul spaţial de dimensiunea unei navete, nu o navă stelară. Explozia unei luminăluci, o maşină care-şi afundase deja ghearele adânc în puţul infinit de energie al vidului cuantic, ar fi avut o strălucire cu trei ordine de magnitudine mai intensă decât perforatorul de crustă.

Prin urmare, Clavain fusese iarăşi mai inteligent decât ea. Ba nu, se corectă: nu mai inteligent, ci exact *la fel* de inteligent. Skade nu comisese deocamdată nicio eroare şi deşi Clavain îi parase toate atacurile, el nu întreprinsese încă niciun atac. Avantajul continua să fie al ei şi era convinsă că-i crease necazuri cu cel puţin una dintre acţiunile respective. Dacă nu altceva, îl obligase măcar să consume combustibil pe care ar fi preferat să-l economisească. Cel mai probabil era că-l silise să-şi dedice eforturile spre contracararea atacurilor ei, în loc să se pregătească pentru bătălia care îi aştepta pe orbita Resurgamului. Din toate punctele de vedere militare, Skade nu pierduse nimic, decât capacitatea unor viitoare cacealmale convingătoare.

Oricum nu se bizuise niciodată pe aşa ceva.

Era timpul să facă ceea ce trebuia făcut.

— Mincinosul dracului!

Xavier ridică ochii când Antoinette dădu buzna în cabina lor. Bărbatul era întins pe spate în cuşetă şi ţinea între genunchi un compad. Antoinette întrezări fugar linii de cod-sursă care se derulau pe ecran, cu simbolurile şi indentaţiile sinuoase ale limbajului de programare aducând cu strofele complex formalizate ale unei poezii extraterestre. Xavier ţinea între dinţi un stilus, care căzu când el deschise gura şocat. Compadul se rostogoli pe podea.

— Antoinette?

— Am aflat.

— Ce ai aflat?

— Despre Decizia Mandelstam. Despre Lyle Merrick. Despre *Pasăre.* Despre Bestie, despre tine.

Xavier se răsuci pe cuşetă, coborându-şi picioarele pe podea. Îşi trecu degetele unei mâini prin ciuful de păr negru.

— Despre ce?

— Să nu mă minţi, nemernicule!

Iar apoi femeia se repezi cu pumnii asupra lui, cuprinsă de furie oarbă. Înapoia loviturilor ei nu exista violenţă reală; în orice alte circumstanţe, ar fi fost gesturi jucăuşe, totuşi Xavier îşi ascunse chipul, absorbindu-i mânia cu antebraţele. Încerca să-i spună ceva, dar Antoinette îşi astupase urechile în furia ei, refuzând să-i asculte justificările smiorcăite.

În cele din urmă, accesul de mânie se transformă în lacrimi. Xavier îi opri loviturile, prinzând-o cu blândeţe de încheieturi.

— Antoinette, rosti el.

Ea îl mai lovi o dată, după care începu să plângă cu adevărat. Îl ura şi în acelaşi timp îl iubea.

— Nu-i vina mea, continuă Xavier. Jur că nu-i vina mea.

— De ce nu mi-ai spus?

El o privi, iar ea îi întoarse privirea prin vălul înceţoşat al lacrimilor.

— De ce nu ţi-am spus?

— Asta am întrebat.

— Pentru că i-am promis tatălui tău că n-o voi face.

După ce Antoinette se calmase, după ce fu pregătită să asculte, Xavier îi povesti câte ceva din cele întâmplate.

Jim Bax era de mulţi ani prieten cu Lyle Merrick; amândoi fuseseră piloţi de cargobot şi lucraseră atât în Centura Ruginită, cât şi în vecinătatea ei. În mod obişnuit, doi piloţi care operau în aceeaşi sferă comercială ar fi avut greutăţi în legarea unei prietenii autentice prin suişurile şi coborâşurile unei economii de nivelul sistemului, deoarece ar fi existat prea multe ocazii în care interesele lor să se suprapună. Dar pentru că Jim şi Lyle operau în nişe radical

diferite, cu liste de clienţi complet diferite, rivalitatea nu le ameninţase niciodată relaţia. Jim Bax transporta încărcături grele pe traiectorii rapide, cu arderi masive; de obicei era anunţat în ultima clipă şi de obicei, deşi nu întotdeauna, se afla mai mult sau mai puţin în cadrul legalităţii. Desigur, Jim nu alerga după clienţi răufăcători, deşi n-ar fi fost nici tocmai adevărat să spună că-i refuza. Pe de altă parte, Lyle lucra aproape exclusiv cu infractori, care înţelegeau că şlepul lui lent, fragil, nefiabil, cu propulsii chimice, era nava cel mai puţin probabil să atragă atenţia vameşilor şi cuterelor Convenţiei. Lyle nu putea garanta că transporturile lui vor ajunge rapid la destinaţie, ba uneori nu mai ajungeau deloc, însă putea garanta aproape întotdeauna că vor ajunge neinspectate şi că nu vor exista întrebări stânjenitoare care să pornească pe urmele clienţilor săi. Aşa că, în mod foarte modest, Lyle Merrick prosperase. El se străduise cu grijă să-şi ascundă câştigurile de ochii autorităţilor, menţinând iluzia pretenţioasă a echilibristicii permanente pe muchia insolvenţei. Dar în culise şi potrivit standardelor vremii, era un ins moderat de bogat, de fapt mult mai bogat decât avea să fie vreodată Jim Bax. Mai exact, îndeajuns de bogat pentru a-şi îngădui să-şi facă anual o copie de rezervă în vreuna dintre facilităţile de scanare de nivel-alfa din Coronamentul Oraşului Abisului.

Disimularea lui funcţionase mulţi ani, mai exact până în ziua când un cuter de poliţie decisese să-l abordeze pentru simplul motiv că Lyle nu le dăduse niciodată bătăi de cap şi de aceea trebuia să ascundă ceva. Cuterul nu avusese dificultăţi în stabilirea corespondenţei cu traiectoria şlepului lui Lyle, după care îl anunţase să oprească propulsia principală şi să se pregătească pentru abordaj. Lyle ştia însă că era imposibil să dea curs ordinului acela. Reputaţia lui se baza pe faptul că mărfurile nu-i fuseseră niciodată inspectate. Dacă ar fi îngăduit lui proxy să suie la bord, şi-ar fi semnat falimentul cu propria mână.

Nu avusese alternativă decât fuga.

Din fericire – sau din nefericire, aşa cum avea să se

dovedească până la urmă –, el se afla deja pe segmentul final de apropiere de Caruselul New Copenhagen. Ştia că pe obadă exista un puţ de reparaţii suficient de mare pentru a-i adăposti nava. N-avea să fie uşor, însă dacă izbutea să intre în doc, ar fi putut cel puţin să distrugă marfa înainte ca proxy să suie la bord. Ar fi fost desigur într-un rahat aproape la fel de mare, dar cel puţin nu ar fi încălcat confidenţialitatea clientului, iar asta conta pentru Lyle mai mult decât propria lui bunăstare.

Bineînţeles, nu reuşise să ajungă la destinaţie. Greşise impulsul final de apropiere, stresat de cutere – sosiseră deja patru, îl înconjuraseră şi lansaseră gheare de încetinire pe carcasa sa –, aşa că intrase în coliziune cu exteriorul obezii. În mod surprinzător, şi nimeni nu fusese mai surprins decât Lyle însuşi, supravieţuise impactului. Modulul robust al habitatului şi sistemului de susţinere biotică din cargobotul său trecuse prin învelişul exterior al caruselului, aidoma ciocului unui pui de pasăre care sparge găoacea oului în care se află. Viteza lui în momentul impactului fusese de numai câteva zeci de metri pe secundă şi cu toate că se alesese cu vânătăi şi zgârieturi, nu suferise nicio leziune serioasă. Norocul îi continuase chiar şi când secţiunea principală de propulsie – plămânii rezervoarelor cu combustibil chimic – explodase. Forţa exploziei împinsese modulul lui Lyle şi mai adânc în carusel, însă el supravieţuise şi acum.

Dar chiar pe când se felicita pentru noroc, ştia că era afundat în necazuri până la gât. Impactul nu se petrecuse în porţiunea cea mai dens populată a obezii caruselului, totuşi se înregistraseră destule victime. O incintă din interiorul obezii se depresurizase la străpungerea navei şi aerul răbufnise afară prin rana din carusel. Sala respectivă fusese o zonă recreativă, o poieniţă dintr-o pădure miniaturală, iluminată de lămpi suspendate.

În orice altă seară, acolo n-ar fi fost decât câteva zeci de oameni şi animale care să se bucure de decorul sintetic sub razele lunii. Dar în seara coliziunii se ţinuse un recital nocturn al unuia dintre eforiile cele mai populiste ale lui

Quirrenbach, la care asistaseră sute de spectatori. Din fericire, majoritatea supravieţuiseră, deşi mulţi fuseseră grav răniţi. Existaseră însă şi victime: patruzeci şi trei de morţi la numărătoarea finală, excluzându-l pe Lyle. Era desigur posibil să fi fost ucişi mai mulţi.

Lyle nu încercase să fugă. Ştia că soarta îi fusese pecetluită. Ar fi fost norocos dacă ar fi scăpat de condamnarea la moarte pentru simplul fapt că nu se supusese ordinului de abordaj, însă chiar dacă ar fi reuşit să scape de delictul respectiv – şi existau căi pentru aşa ceva –, acum nu se mai putea face absolut nimic pentru el. După Epidemia Fuziunii, când Inelul Sclipitor cândva măreţ fusese transformat în Centura Ruginită, actele de vandalism împotriva habitatelor erau considerate crimele supreme. Cei patruzeci şi trei de morţi erau aproape un detaliu.

Lyle Merrick a fost arestat, judecat şi condamnat. A fost găsit vinovat la toate capetele de acuzare asociate coliziunii. Sentinţa a fost moarte neurală ireversibilă. Deoarece se ştia că fusese scanat, urma să se aplice Decizia Mandelstam.

Oficiali speciali Ferrisville, porecliţi ştergătorii-minţilor, au primit însărcinarea de a căuta şi distruge orice simulări de nivel-alfa sau beta ale lui Lyle Merrick. Ştergătorii-minţilor aveau la dispoziţie toată maşinăria legală a Convenţiei, plus un arsenal de instrumente software de tip vânător-căutător, tolerante la Epidemie. Ei puteau să cearnă toate bazele de date sau arhivele cunoscute şi să detecteze patternurile îngropate ale unei simulări ilegale. Ei puteau să şteargă orice bază de date publică, care era măcar suspectată că ar fi conţinut o copie interzisă. Erau foarte pricepuţi în meseria lor.

Însă Jim Bax nu intenţiona să-şi abandoneze prietenul. Înainte ca năvodul să se închidă, şi cu ajutorul altor prieteni ai lui Lyle, dintre care unii erau indivizi de-a dreptul înspăimântători, cea mai recentă copie de nivel-alfa a fost ferită de braţul legii. Modificări iscusite ale înregistrărilor din clinica de scanare au făcut să pară că

Lyle nu se prezentase la ultima lui programare acolo. Ştergătorii-minţilor au insistat asupra dovezilor, examinând multe zile anomaliile, dar au concluzionat în cele din urmă că alfa care lipsea nu existase niciodată. Oricum ei îşi făcuseră treaba, strângând toate celelalte simulări cunoscute.

Aşa că, dintr-un punct de vedere, Lyle Merrick se sustrăsese justiţiei.

Jim Bax fusese de acord să găzduiască personalitatea de nivel-alfa a lui Lyle, dar cu o condiţie. Avea s-o ţină într-un loc la care era foarte improbabil ca autorităţile să se gândească vreodată să-l cerceteze. Lyle urma să înlocuiască subpersonalitatea navei lui Jim, astfel încât scanarea de nivel-alfa a unei minţi umane adevărate să suplimenteze ansamblul de algoritmi şi subrutine ce formau o personalitate de nivel-gama. O minte reală, de fapt, desigur, o simulare a patternurilor neurale ale unei minţi reale, care să înlocuiască o personalitate pur fictivă.

O fantomă reală care să bântuie prin maşină.

— De ce? întrebă Antoinette. De ce ar fi vrut tata să procedeze aşa?

— Tu de ce crezi? Pentru că ţinea la prietenul lui, dar şi la propria lui fiică. Era felul prin care vă putea proteja pe amândoi.

— Tot nu-nţeleg, Xave.

— Dacă Lyle Merrick n-ar fi fost de acord, avea să fie mort şi dat uitării. Tatăl tău nu voia să-şi rişte gâtul, găzduind simularea în orice alt fel. Cel puţin aşa, Jim se alegea cu ceva, pe lângă satisfacţia de a fi salvat o parte din prietenul lui.

— Cu ce se alegea?

— I-a cerut lui Lyle să-i promită că va avea grijă de tine când el era în preajmă.

— Nu, rosti sec femeia.

— Toate astea urmau să-ţi fie spuse şi ţie. Aşa fusese planul, dar apoi anii au trecut şi când Jim a murit... Xavier clătină din cap. Să ştii că nu mi-e uşor. Cum crezi că m-am simţit eu, ştiind secretul de atâţia ani? De şaisprezece ani,

Antoinette! Eram un ţânc cu caş la gură când tatăl tău m-a luat sub aripa lui, ca să-l ajut la *Pasăre.* Bineînţeles că a trebuit să aflu despre Lyle.

— Nu înţeleg, totuşi… Cum adică „să aibă grijă de mine”?

— Jim ştia că nu va trăi o veşnicie şi te-a iubit mai mult decât…

Xavier nu-şi mai termină cuvintele.

— Ştiu că m-a iubit, încuviinţă Antoinette. Noi doi n-am avut una din relaţiile alea tată-fiică disfuncţionale pe care le vezi mereu la holo-showuri, rahaturile de felul „tu nu mi-ai spus niciodată că mă iubeşti”. Ba chiar ne-am înţeles destul de bine între noi.

— Ştiu. Asta a şi fost ideea. Pe Jim îl îngrijora ce se va întâmpla cu tine după moartea lui. Mai ştia că vei dori să moşteneşti nava. Nu putea face nimic în privinţa asta şi de altfel nici *nu dorea* să facă ceva. Ce naiba, era mândru! Era tare mândru. Credea că vei fi un pilot mai bun decât fusese el şi era absolut sigur că erai mai pricepută în afaceri.

Antoinette îşi reţinu un surâs. Auzise cuvintele acelea destul de des din partea tatei, totuşi continua să fie plăcut să le audă şi de la altcineva; erau dovezi – dacă mai avea nevoie de ele – că Jim Bax nu vorbise în vânt.

— Şi?

Xavier strânse din umeri.

— Cum ziceam, dorea ca fiica lui să fie ocrotită. Nu mi se pare tocmai un delict, nu?

— Nu ştiu… Care a fost aranjamentul?

— Lyle urma să fie integrat în *Pasăre* şi Jim i-a spus că trebuia să joace rolul vechiului nivel-gama, pentru ca tu să nu bănuieşti niciodată că aveai un… înger păzitor care veghea asupra ta. Lyle trebuia să aibă grijă de tine, să se asigure că nu intri niciodată în necazuri prea mari. Era logic, să ştii. Lyle avea un instinct dezvoltat pentru autoconservare.

Antoinette îşi reaminti ocaziile în care Bestia încercase s-o convingă să nu facă ceva anume. Fuseseră destule şi ea

le pusese întotdeauna pe seama trăsăturii excesiv de protectoare a sub-personalităţii. Ei bine, avusese dreptate. Avusese perfectă dreptate. Nu însă în felul în care crezuse.

— Şi Lyle a fost pur şi simplu de acord? întrebă ea.

Xavier aprobă din cap.

— Trebuie să pricepi că el trecea printr-o fază serioasă de autoînvinovăţire şi remuşcări. Regreta cu adevărat enorm toate morţile pe care le cauzase. Pentru o vreme nici măcar n-a vrut să ruleze – intra întruna în hibernare sau încerca să-şi convingă prietenii să-l distrugă. Dorea să moară.

— Dar n-a făcut-o.

— Asta pentru că Jim i-a oferit un motiv pentru care să trăiască. Un mod prin care să fie util, având grijă de tine.

— Şi toate rahaturile alea cu „Micuţă Domnişoară”?

— Făceau parte din rol. Trebuie să recunoşti că s-a descurcat destul de bine, nu? Până când s-a împuţit treaba. Nu poţi totuşi să-l învinuieşti c-a intrat în panică.

Femeia se ridică de pe scaun.

— Cred că nu.

Xavier o privi încruntat.

— Atunci… te-ai liniştit în privinţa asta?

Ea se răsuci şi-l sfredeli cu privirea.

— Nu, Xave, nu m-am liniştit în privinţa asta. Am înţeles despre ce-i vorba. Am înţeles de ce m-ai minţit atâţia ani. Dar nu m-am liniştit deloc în privinţa asta.

— Îmi pare rău, zise bărbatul şi coborî ochii în poală. Să ştii însă că n-am făcut altceva decât să respect promisiunea făcută tatălui tău.

— Nu-i vina ta, spuse Antoinette.

Mai târziu făcură dragoste. Fu la fel de bine ca întotdeauna cu el; ba chiar mai bine, poate, ţinând seama de focurile de artificii emoţionale declanşate în ea. Iar cuvintele pe care i le spusese lui Xavier erau perfect adevărate. Acum, după ce auzise versiunea lui despre evenimentele acelea, înţelegea că el nu i-ar fi putut spune niciodată adevărul, sau cel puţin nu înainte ca ea însăşi să-

l fi dedus singură în mare parte. Antoinette nici măcar nu-şi învinuia tatăl pentru ce făcuse. El avusese mereu grijă de prietenii săi şi ţinuse la fiica sa ca la ochii din cap. Jim Bax nu făcuse nimic care să nu-i fi stat în caracter.

În acelaşi timp însă, asta nu uşura defel acceptarea adevărului. Când se gândea la timpul pe care-l petrecuse singură în *Pasăre,* ştiind acum că Lyle Merrick fusese acolo şi o bântuise ca o fantomă – poate chiar *o privise –,* Antoinette era încercată de un sentiment sfredelitor de trădare şi stupiditate.

Nu credea că era ceva ce ar fi putut accepta până la urmă.

După o zi, merse să-şi viziteze nava, gândindu-se că dacă va intra din nou acolo, ar putea găsi iertare pentru minciuna ce-i fusese impusă de singura persoană din univers în care fusese convinsă că putea avea încredere. Aproape că nici nu conta că minciuna aceea avusese o motivaţie benefică, fiind menită s-o protejeze.

Dar când ajunse la baza schelelor ce înconjurau *Pasărea,* nu putu merge mai departe. Ridică ochii şi privi fuzelajul, care acum i se părea ameninţător şi nefamiliar. Nu mai semăna cu nava ei şi nici cu altceva din care şi-ar fi dorit să facă parte.

Plângând, pentru că-i fusese furat ceva ce nu-i mai putea fi înapoiat niciodată, se întoarse şi se îndepărtă.

Odată ce decizia fusese luată, lucrurile înaintară cu o viteză surprinzătoare. Skade reduse acceleraţia la 1 *g* şi le ceru tehnicienilor să reducă bula la mărime sub-bacterială, asigurată de un flux de energie neglijabil. În felul acesta se putea deconecta mare parte din maşină. După aceea dădu ordinul ce avea să cauzeze o remodelare masivă a navei, în concordanţă cu informaţiile pe care le întrezărise în Exordium.

Îngropate în partea din spate a *Mătrăgunei* se aflau multe stocări de nanomaşini protejate împotriva Epidemiei: tuburi negre ticsite cu clade de replicatori de nivel redus. La ordinul lui Skade, maşinile fură eliberate şi

programate să se multiplice şi diversifice până formau un şlam fierbinte de motoare microscopice de transformare a materiei. Şlamul mişună şi se infiltră în toate ungherele părţii din spate a navei, dizolvând şi regurgitând materialele luminălucii. Mare parte din maşinăria dispozitivului se predă înaintea aceleiaşi molime a transformării. În urma lor, replicatorii lăsară structuri de obsidian strălucitor, arcuri şi elicoide filamentale ce se întreţeseau prin navă ca tot atâtea tentacule. Erau presărate cu noduri de dispozitive subsidiare, proeminente ca nişte ventuze negre şi săculeţi cu venin. În timpul operaţiunilor, maşinăria avea să se mişte în raport cu sine însăşi, executând o secerare hipnotică, treierând şi retezând vidul, iar în mijlocul mişcării de secerare avea să fie materializat un buzunar de dimensiunea unui quark de vid cuantic în stare-patru. În buzunarul acela de vid masa inerţială era, în sens strict matematic, imaginară.

Bula de mărimea unui quarc avea să tremure, să fluctueze şi apoi – în mai *puţin* decât o instanţă Planck – să cuprindă tot vehiculul spaţial, trecând la dimensiuni macroscopice printr-o fază de tranziţie de tip inflaţionar. Maşinăria care avea să continue s-o ţină sub control era concepută pentru toleranţe incredibil de fine, ajungând până în pragul neclarităţii Heisenberg. Nimeni nu putea şti câte din toate acestea erau necesare. Skade nu era pregătită să se îndoiască de ceea ce-i spuseseră glasurile şoptitoare ale Exordiumului. Tot ce putea face era să spere că abaterile nu aveau să afecteze funcţionarea maşinii, sau cel puţin să n-o afecteze atât de profund încât să nu mai funcţioneze deloc. Ideea unei maşini care funcţiona greşit era prea îngrozitoare ca să poată fi contemplată.

Prima dată nu se întâmplase totuşi nimic. Maşinăria se activase, iar senzorii de vid cuantic detectaseră fluctuaţii subtile, ciudate... dar măsurători la fel de precise stabiliseră că *Mătrăguna* nu înaintase nici măcar cu un ångström faţă de cât ar fi făcut-o cu o propulsie obişnuită, cu suprimarea inerţiei. Furioasă atât pe sine, cât şi pe toţi ceilalţi, Skade înaintase prin interstiţiile maşinăriei

curbate şi negre. În scurt timp o găsi pe cea pe care o căuta: Molenka, tehniciana sistemelor Exordium. Molenka era albă la faţă, parcă golită de sânge.

Ce *s-a întâmplat?*

Molenka bolborosi o explicaţie, revărsând tone de date tehnice în partea publică a minţii lui Skade, care absorbi datele cu ochi critic şi trecu direct la esenţă. Configuraţia sistemelor de restricţionare a câmpului nu fusese perfectă: bula de vid de stare-doi se evaporase, revenind la stare-zero înainte de a putea fi împinsă peste bariera potenţială în magica stare-patru tahionică. Skade evaluă maşinăria. Părea neavariată.

Bănuiesc că aţi aflat ce a fost în neregulă, da? Puteţi efectua modificările corective necesare şi reîncerca tranziţia?

[Skade…]

Ce este?

[S-a întâmplat totuşi ceva. Nu-l pot găsi nicăieri pe Jastrusiak. Când am început experimentul, el se afla mult mai aproape de echipament decât mine. Dar acum nu mai este. Nu-l pot găsi nicăieri, nici măcar o dovadă a lui.]

Skade ascultă totul, fără să afişeze altă expresie decât un interes tolerant. Abia după ce femeia termină de vorbit şi urmară câteva secunde de tăcere, ea spuse:

Jastrusiak?

[Da… Jastrusiak.]

Femeia păru uşurată.

[Partenerul meu de experimente. Celălalt specialist în Exordium.]

Molenka, în nava asta n-a existat niciodată o persoană cu numele Jastrusiak.

Molenka păli, sau aşa i se păru lui Skade. Replica ei fu mai degrabă o expiraţie.

[Ba nu…]

Te asigur că n-a existat nimeni cu numele Jastrusiak. Este un echipaj mic şi eu îi cunosc pe toţi.

[Nu-i posibil… Am fost cu el, aici, cu nici douăzeci de minute în urmă. Eram în maşinărie şi o pregăteam pentru

tranziţie. Jastrusiak a stat acolo ca să facă ajustările de ultim minut. Pot să jur![

Poate că poţi, da.

Skade era ispitită, foarte ispitită, să pătrundă în mintea lui Molenka şi să instaleze un blocaj mnemonic, care să-i şteargă din memorie cele tocmai întâmplate, dar asta n-ar fi dus la dispariţia conflictului evident între ce credea ea că era adevărat şi realitatea obiectivă.

Molenka, ştiu că-ţi va fi greu, dar trebuie să continui lucrul la echipament. Îmi pare rău de Jastrusiak – pentru o clipă îi uitasem numele. Îl vom găsi, îţi promit. Sunt multe locuri unde ar fi putut ajunge.

[Dar nu…]

Skade o întrerupse şi unul dintre degetele ei apăru brusc sub bărbia femeii.

Gata. Fără cuvinte, Molenka. Fără cuvinte, fără gânduri. Întoarce-te în maşinărie şi efectuează ajustările necesare. Fă asta pentru mine, da? Fă-o pentru mine şi pentru Cuibul-Mamă.

Molenka tremura şi Skade aprecie că era realmente înfricoşată. Era teroarea resemnată, lipsită de speranţe a unui mamifer micuţ prins în ghearele unui prădător.

[Da, Skade.]

Numele Jastrusiak se înfipse în mintea lui Skade, obsedant de familiar. Nu-l putea disloca. Atunci când avu ocazia, apelă memoria colectivă a Agregaţilor şi examină toate referirile conectate cu numele acela sau cu altul similar. Era decisă să înţeleagă ce determinase subconştientul lui Molenka să funcţioneze defectuos într-o modalitate atât de neaşteptat de creativă, croind din nimic un individ non-existent într-o clipă de teroare.

Spre surprinderea ei moderată, află că Jastrusiak era un nume cunoscut Cuibului-Mamă. Printre Agregaţi existase un Jastrusiak, care fusese recrutat în timpul ocupaţiei Oraşului Abisului. Bărbatul obţinuse rapid autorizarea pentru Sanctuarul Interior, unde lucrase la concepte avansate, aşa cum erau teoriile inovatoare de propulsie.

Făcuse parte dintr-o echipă de teoreticieni Agregaţi care-şi stabilise baza de cercetări pe un asteroid şi lucra la metode pentru convertirea propulsiilor Agregate existente în designul stealth.

Se dovedise destul de greu. Echipa lui Jastrusiak se numărase printre primele care aflaseră exact cât de greu. Baza ei şi o halcă apreciabilă din emisfera aceea a asteroidului fuseseră distruse într-un accident.

Prin urmare, Jastrusiak era mort – mai precis, era mort de mulţi ani.

Însă dacă ar fi trăit, îşi spuse Skade, ar fi fost exact genul de specialist pe care ea l-ar fi recrutat pentru echipa de la bordul *Mătrăgunei.* Foarte probabil, ar fi fost de calibru similar lui Molenka şi ar fi sfârşit prin a lucra împreună cu ea.

Şi ce însemna asta? După părerea ei, nu era nimic altceva decât o coincidenţă tulburătoare.

Molenka o apelă.

[Suntem gata, Skade. Putem încerca din nou experimentul.]

Skade şovăi, aproape gata să-i spună că descoperise adevărul în privinţa lui Jastrusiak. După care se răzgândi. *Daţi-i drumul,* îi transmise ea.

Privi maşinăria mişcându-se, cu braţele negre baleind înainte şi înapoi, şi, aşa se părea, unele printre altele, înnodând şi treierând timpul şi spaţiul aidoma unui infernal război de ţesut, convingând şi protejând punctul de metrică modificată, mic cât o bacterie, în faza tahionică. După câteva secunde, maşinăria devenise o ceaţă împletită în urma *Mătrăgunei.* Senzorii de unde gravitaţionale şi particule exotice înregistrau vijelii de stres spaţial adânc, când vidul cuantic de pe periferia bulei era coagulat şi forfecat la scări microscopice. Filtrat şi procesat de computere, patternul vijeliilor acelea îi spunea lui Molenka cum se comporta geometria bulei. Ea transmitea datele lui Skade, permiţându-i să vizualizeze bula ca pe o globulă strălucitoare de lumină, care pulsa şi vibra aidoma unei

picături de mercur suspendată într-un leagăn magnetic. Culori, nu toate în spectrul uman normal, se deplasau în valuri prismatice peste învelişul bulei, reprezentând nuanţe ezoterice de interacţiune la nivelul vidului cuantic. Nimic dintre acestea nu-o interesa pe Skade; pentru ea contau doar indicii însoţitori, care-i spuneau că bula se comporta normal, sau pe cât de normal ar fi fost de aşteptat din partea unui obiect care nu avea niciun drept real de a exista în universul acesta. Bula emana o strălucire albastră blândă, când particule de radiaţie Hawking erau trecute în starea tahionică şi îndepărtate de *Mătrăguna* cu viteză superluminică.

Molenka anunţă că erau gata să extindă bula, astfel încât *Mătrăguna* însăşi să se afle în interiorul propriei sfere de continuum spaţio-temporal în fază tahionică. Procesul avea să se petreacă fulgerător, iar câmpul, potrivit afirmaţiilor lui Molenka, avea să colapseze înapoi la scara sa microscopică în picosecunde subiective, dar clipita aceea de stabilitate ar fi fost suficientă pentru a translata nava lui Skade pe distanţa spaţială de o nanosecundă-lumină, aproximativ o treime de metru. Sonde dispensabile fuseseră deja amplasate dincolo de raza aşteptată a bulei, gata să capteze clipita când nava va face saltul tahionic. Desigur, o treime de metru nu era îndeajuns pentru a conta în faţa lui Clavain, dar, teoretic, procedura saltului putea fi extinsă ca durată şi repetată aproape imediat. De departe, cel mai greu avea să fie asta prima dată; după aceea era o problemă strict de ajustări şi rafinări.

Skade îi dădu lui Molenka permisiunea de a extinde bula şi în acelaşi timp ordonă implanturilor ei să treacă la starea maximă de conştiinţă accelerată. Activitatea normală a navei deveni un fundal abia schimbător; până şi braţele negre şi treierătoare încetiniră atât încât le putu aprecia mai clar dansul hipnotic. Skade îşi examină starea mintală şi descoperi anticipare nervoasă, amestecată cu teama viscerală că se găsea pe punctul de a comite o eroare gravă. Îşi reaminti că Lupul îi spusese că foarte

puţine entităţi organice se deplasaseră vreodată mai iute ca lumina. În alte circumstanţe, ar fi putut alege să ţină seama de avertismentul acela nerostit, dar în acelaşi timp Lupul o îndemnase, împingând-o spre punctul acesta. Asistenţa sa tehnică fusese esenţială în decodificarea instrucţiunilor Exordiumului şi Skade presupunea că avea interesul să-şi păstreze propria existenţă. Dar poate că era încântat pur şi simplu s-o vadă sfâşiată de conflicte, nepăsându-i deloc de propria lui supravieţuire.

Nu conta. Acum se făcuse. Braţele treierătoare modificau deja condiţiile câmpului din jurul bulei, mângâindu-i frontierele cu blândeţe cuantică delicată, încurajând-o să se extindă. Bula tremurătoare se dilată, crescând printr-o serie de expansiuni asimetrice. Scara se modifică într-o suită de salturi logaritmice, totuşi nu îndeajuns de rapid. Skade ştiu imediat că ceva nu era în regulă. Dilatarea ar fi trebuit să se petreacă prea rapid pentru a fi percepută, chiar şi de o conştiinţă accelerată. Bula ar fi trebuit să fi cuprins de acum toată nava, dar de fapt nu crescuse decât la dimensiunea unui grepfrut. Plutea în interiorul razelor braţelor-treierătoare, oribil, parcă batjocoritor Skade se rugă în gând ca bula să revină la dimensiunea bacterială, dar din spusele lui Molenka ştia că era mult mai probabil să se extindă în mod necontrolat. Îngrozită şi fascinată, privi cum bula de mărimea unui grepfrut se flexiona şi unduia, având când forma unei arahide, când, peste numai o clipă, formă toroidală, o transformare topologică despre care Molenka ar fi jurat că era imposibilă. După aceea redevenea o bulă, iar când proeminenţe şi scobituri aleatorii pulsară în suprafaţa membranei, Skade putu să jure că văzuse un chip de gargui rânjind la ea. Ştia că de vină era numai subconştientul, care aplica patternuri acolo unde nu exista nimic de felul acela, totuşi nu-şi putu alunga impresia de rău primordial.

Apoi bula se extinse iar, crescând la mărimea unui mic vehicul spaţial. Unele dintre braţele ce se agitau nu se feriră la timp şi extremităţile lor ascuţite perforară

membrana ondulatorie. Senzorii comutară pe suprasarcină, incapabili să proceseze torentul urlător de flux gravitaţional şi de particule. Inexorabil, situaţia scăpa de sub control. Sisteme de comandă esenţiale din partea din spate a *Mătrăgunei* se deconectară. Braţele începură să se mişte spasmodic, şfichiuindu-se reciproc ca membrele unor dansatori prost orchestraţi. Nodule şi flanşe fură retezate. Panglici de plasmă strălucitoare se rupseră între frontieră şi maşinăria care o îngloba. Frontiera se dilată din nou; membrana ei înghiţi hectare cubice de maşini de susţinere. Maşinăria eşua şi n-o mai putea menţine stabilă. Explozii vagi pulsară în interiorul bulei. Un braţ de comandă major se autoreteză şi fu proiectat spre înapoi în fuzelajul *Mătrăgunei.* Skade percepu un lanţ de explozii care năvăli în lungul flancului navei, ca nişte muguri ce înfloreau trandafiriu şi se revărsau în cascadă spre punte. Maşinăria ei minunată se autodezintegra. Bula crescu mai mare, strecurându-se printre restricţiile ce nu mai făceau faţă ale braţelor îndoite şi rupte. Răsunară sirene de alarmă, iar în navă zăngăniră baricade interne. Din miezul bulei răzbătu un alb-orbitor, când materia din interior cunoscu o tranziţie parţială spre starea fotonică pură. O reversie catastrofică la vid cuantic de stare-trei, în care toată materia era lipsită de masă…

Fulgerul foto-leptonic răzbătu prin membrană. Puţinele braţe funcţionale trosniră spre îndărăt, ca nişte degete rupte. Urmă un sfârâit scurt şi furios de descărcare de plasmă, după care bula se mări, cuprinzând *Mătrăguna* şi disipându-se în acelaşi timp. Skade o simţi, izbind-o şi trecând prin ea ca un front rece brusc într-o zi călduroasă. În acelaşi timp, o undă de şoc scutură nava, proiectând-o pe Skade într-un perete. În mod obişnuit, peretele s-ar fi deformat pentru a absorbi energia coliziunii, dar de data asta impactul fu dur şi metalic.

Nava rămânea totuşi în jurul ei şi Skade era capabilă să gândească. Auzea sirene şi mesaje de urgenţă, iar baricadele continuau să se închidă. Însă evenimentul

trecuse. Bula se dezintegrase, dar, cu toate că-i avariase nava – poate chiar profund, poate chiar dincolo de posibilitatea reparării –, n-o distrusese.

Skade comandă ratei de conştientizare să revină la viteza normală de procesare. Creasta îi pulsa de excesul de căldură a sângelui pe care trebuia să-l disipeze – se simţea ameţită –, însă asta avea să treacă în curând. Părea să nu fi suferit leziuni, nici chiar în urma izbirii violente de perete. Armura îi asculta comenzile, neafectată de impact. Se prinse de un mâner din perete şi se propulsă spre mijlocul coridorului. Era lipsită de greutate, fiindcă *Mătrăguna* plutea în derivă şi nu fusese niciodată echipată pentru gravitaţie generată centrifugal.

Molenka?

Nu primi niciun răspuns. Toată reţeaua de la bordul navei încetase să mai funcţioneze, împiedicând comunicarea neurală cu excepţia cazului în care subiecţii erau foarte apropiaţi între ei. Ştia însă unde fusese Molenka înainte ca bula să se dilate, scăpând de sub control. Strigă cu glas tare, dar nici acum nu-i răspunse nimeni, aşa că porni în direcţia maşinăriei. Volumul critic continua să fie presurizat şi trebui să convingă uşile interioare să-i dea drumul înăuntru.

Suprafeţele curbe şi lucioase, ca o sticlă neagră, ale maşinăriei extraterestre se modificaseră de când fusese ultima dată în partea aceea din navă. Skade se întrebă cât din schimbare fusese cauzată de eşecul extinderii bulei. În aer se simţea iz puternic de ozon şi alte zece-douăsprezece mirosuri mai puţin familiare, iar pe fundalul continuu de sirene şi alarme verbale, se auzeau sfârâituri şi trosnete.

— Molenka? strigă iarăşi.

[Skade.]

Răspunsul neural era incredibil de slab, dar era în mod recognoscibil Molenka. În mod cert se afla aproape.

Skade înaintă, trăgându-se cu mâinile, prin mişcări rigide ale armurii. Maşinăria o înconjura acum de peste tot, proeminenţe şi ieşituri negre şi netede, ca roca erodată de apă în caverne subterane străvechi. Se lărgea,

astfel încât pătrunse într-o ocluzie cu diametrul de cincişase metri. Pereţii dantelaţi erau presăraţi cu mufe pentru input de date. O fereastră încastrată în peretele îndepărtat oferea o vedere a maşinăriei de restricţionate, deformată şi ruptă, care ieşea în spatele navei. Unele braţe se mişcau şi acum, legănându-se lent înainte şi înapoi ca membrele zvâcnind ale unei creaturi muribunde. Văzute cu propriii ei ochi, avariile păreau mai teribile decât crezuse. Nava îi fusese eviscerată, măruntaiele îi fuseseră smulse afară pentru a fi inspectate.

Însă nu acela fu lucrul care-i atrase atenţia lui Skade. În centrul ocluziei plutea un sac ondulator, cu înveliş lăptos-translucid, înapoia căruia se materializa şi dematerializa ceva. Sacul avea cinci extremităţi, pseudopode boante ce corespundeau ca proporţie şi dispunere cu capul şi membrele unui om. Într-adevăr, văzu Skade, înăuntrul său se afla un om, o formă pe care o întrezărea în părţi rupte, nu ca un tot unificat. Distinse o unduire de haine negre şi o unduire de piele mai deschisă la culoare.

Molenka?

Deşi se găsea la numai câţiva metri, răspunsul părea incredibil de îndepărtat.

[Da. Eu sunt. Sunt închisă, Skade. Închisă în interiorul unei părţi din bulă.]

Skade se înfioră, impresionată de calmul tehnicienei. Femeia avea să moară în mod clar, totuşi raportul despre situaţia ei deţinea o detaşare admirabilă. Era atitudinea unui adevărat Agregat, convins că esenţa îi va trăi mai departe în conştiinţa vastă a Cuibului-Mamă şi că moartea fizică însemna doar dispariţia unui element periferic neesenţial dintr-un tot mult mai important. Dar, îşi reaminti Skade, ei se găseau acum foarte departe de Cuibul-Mamă.

Bula, Molenka?

[S-a fragmentat când a trecut prin navă. S-a lipit de mine, aproape deliberat. Aproape ca şi cum ar fi căutat pe cineva pe care să-l înconjoare, pe cineva pe care să-l înglobeze în sine.]

Obiectul cu cinci extremităţi undui revoltător, sugerând o instabilitate groaznică, aflată pe punctul colapsului.

În ce stare te afli?

[Trebuie să fie starea-unu… Nu mă simt deloc diferită. Atât doar că sunt închisă… şi *îndepărtată.* Mă simt foarte, foarte îndepărtată.]

Fragmentul de bulă începu să se contracte, exact aşa cum spusese Molenka că era probabil să facă. Membrana în formă de corp uman se strânse, până când suprafaţa îi deveni foarte apropiată de corpul lui Molenka. Pentru un moment teribil, păru destul de normală, atât doar că era acoperită cu o glazură mişcătoare din lumină perlată. Skade îndrăzni să spere că bula va alege momentul acela pentru a colapsa, eliberând-o pe tehniciană. Dar în acelaşi timp ştia că asta nu se va întâmpla.

Bula tremură iarăşi, vibră şi se contorsionă. Expresia lui Molenka – era destul de vizibilă – deveni evident înfricoşată. Chiar şi prin canalul neural slab care le conecta, Skade îi simţi teama şi neliniştea. Era ca şi cum glazura se strângea în jurul ei.

[Ajută-mă, Skade. Nu mai pot respira.]

Nu pot. Nu ştiu ce să fac.

Membrana apăsa strâns pielea lui Molenka, care începuse să se sufoce. De acum vorbirea normală ar fi fost imposibilă, dar rutinele automate din creierul ei ar fi început deja să-i decupleze părţi neesenţiale ale sistemului nervos central, conservând resurse vitale pentru a stoarce trei-patru minute suplimentare de conştiinţă din ultima răsuflare.

[Ajută-mă. Te rog…]

Membrana se strânse încă şi mai mult. Skade se uită, neputând să-şi întoarcă privirea, cum o strivea pe Molenka. Durerea femeii se revărsă prin legătura neurală. Era tot ce recunoştea Skade: nu mai exista loc pentru gândire raţională. Întinse mâna, disperată să facă ceva, chiar dacă gestul era zadarnic. Degetele îi atinseră suprafaţa membranei şi aceasta se comprimă mai mult, parcă îndemnată de contact. Legătura neurală începu să se

dezintegreze. Membrana care colapsa o strivea pe Molenka de vie, iar presiunea distrugea ţesătura delicată de implanturi Agregate ce-i plutea în craniu.

Membrana se opri, vibră, apoi se contractă cu o viteză şocantă. Când Molenka ajunse la trei sferturi din mărimea normală, forma din interiorul membranei deveni brusc stacojie. Skade simţi urletul sfredelitor al retezării neurale înainte ca propriile ei implanturi să limiteze legătura. Molenka murise. Forma umană dăinui totuşi chiar în timp ce colapsa mai departe. Deveni un manechin, apoi o marionetă oribilă, apoi o păpuşă, apoi o figurină de mărimea degetului mare, pierzându-şi forma şi conturul când materialul din interior se lichefie. După aceea contracţia se opri şi învelişul lăptos se stabiliză.

Skade întinse mâna şi prinse obiectul de mărimea unei pietricele care fusese Molenka, ştiind că trebuia să-l expedieze în vid înainte de continuarea micşorării câmpului. Materia din interiorul membranei – materia care fusese cândva Molenka – se găsea deja sub o presiune uriaşă şi nu dorea să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă s-ar fi extins spontan.

Trase pietricica, dar aceasta abia dacă se clinti, ca şi cum ar fi fost fixată rigid în punctul acela precis din spaţiu şi timp. Skade amplifică forţa costumului şi în cele din urmă pietricica începu să se mişte. Avea în interior toată masa inerţială a lui Molenka, poate chiar mai mult, şi ar fi fost la fel de dificil s-o oprească sau să-i schimbe direcţia.

Skade începu să înainteze încet către cea mai apropiată ecluză posterioară.

Proiecţia elicoidală îşi crescu viteza de rotaţie. Clavain stătu cu mâinile pe balustrada care o înconjura şi privi forma neclară ce apăru în interiorul cilindrului. Semăna cu un gândac strivit – un evantai de măruntaie moi şi deşirate ce se revărsau prin extremitatea unei carapace negre şi dure.

— Nu se grăbeşte s-ajungă nicăieri, comentă Scorpio.

— E ca un lemn mort în apă, încuviinţă Antoinette Bax şi

fluieră încetişor. Pluteşte pur şi simplu în derivă prin spaţiu. Să-mi bag picioarele! Ce crezi c-a păţit?

— Ceva rău, totuşi nu catastrofic, răspunse încet Clavain, fiindcă altfel n-am mai vedea-o deloc. Scorpio, poţi transfoca şi mări secţiunea posterioară? Se pare că acolo s-a întâmplat ceva.

Hiperporcul controla videocamerele de pe fuzelaj, comandate să panorameze peste nava stelară ce plutea, în timp ce goneau pe lângă ea cu o diferenţă de viteze de peste o mie de kilometri pe secundă. Aveau să fie doar pentru o oră în raza de acţiune efectivă a armamentului. *Lumina* nici măcar nu accelera în clipa aceea; sistemele de suprimare a inerţiei fuseseră dezactivate şi motoarele erau tăcute. Volanţi uriaşi rotiseră centrul locuibil al luminălucii până la 1 *g* gravitaţie centrifugală. Clavain era fericit să nu mai fie nevoit să se chinuie sub o gravitaţie mai mare sau să poarte un exoschelet. Era chiar mai plăcut să nu fie nevoit să sufere efectele fiziologice tulburătoare ale câmpului de suprimare a inerţiei.

— Gata, rosti Scorpio după ce termină de ajustat setările. Ăsta-i maximumul de claritate.

— Mulţumesc, spuse Clavain.

Remontoire, singurul dintre ei care continua să poarte exoschelet, se apropie de cilindru, trecând pe lângă Pauline Sukhoi în bâzâit de servomotoare.

— Eu nu recunosc structurile acelea, Clavain, dar mi se par deliberate.

Clavain încuviinţă din cap. Aşa credea şi el. Forma de bază a luminălucii continua să fie aşa cum ar fi trebuit, însă din partea ei posterioară erupea un evantai complicat de filamente şi panglici torsionate, care semănau cu arcurile şi clichetele unui mecanism de ceasornic surprinse în toiul unei explozii.

— Ai vreo teorie? îl întrebă pe Remontoire.

— Skade era disperată să scape de noi, să se desprindă mult înaintea noastră. Este posibil să fi recurs la o acţiune extremă.

— Extremă? repetă Xavier.

Ţinea un braţ pe după mijlocul lui Antoinette. Amândoi erau murdari de lubrifianţi de motor.

— Ea avea deja suprimarea de inerţie, zise Remontoire, dar cred că asta a fost altceva – o modificare a aceluiaşi echipament, care să-l împingă într-o stare diferită.

— Cum ar fi? întrebă Xavier.

Clavain îl privea şi el pe Remontoire.

— Tehnologia, vorbi bărbatul, va suprima masa inerţială – ceea ce Skade numea câmp de stare-doi –, dar n-o va înlătura complet. Pe de altă parte, într-un câmp de stare-trei, toată masa inerţială devine zero. Materia devine fotonică şi nu poate călători decât cu viteza luminii. Dilatarea timpului devine infinită, astfel că nava o să rămână încremenită în starea fotonică până la sfârşitul timpului.

Clavain încuviinţă către prietenul său. Remontoire părea perfect dispus să poarte exoscheletul, deşi acesta funcţiona ca o formă de restricţionare, capabilă să-l imobilizeze dacă Clavain ar fi decis că nu putea avea încredere în el.

— Şi cum stau lucrurile cu starea-patru? întrebă el.

— Aceea ar putea fi mai utilă, spuse Remontoire. Dacă Skade ar putea trece prin efect de tunel prin starea-trei, ocolind-o complet, ar putea obţine o tranziţie lină la un câmp de stare-patru. În interiorul câmpului acela, nava ar comuta la o stare de masă tahionică, care nu poate călători decât cu o viteză superluminică.

— Skade a încercat asta? rosti Xavier pe un ton plin de respect.

— Este o ipoteză la fel de bună ca oricare alta la care mă pot gândi, replică Remontoire.

— Voi ce credeţi că s-a-ntâmplat? întrebă Antoinette.

— Un soi de instabilitate de câmp, zise Pauline Sukhoi.

Reflexia palidă a chipului ei scofâlcit atârna în cuva de afişaj, iar femeia vorbea încet şi solemn.

— Pe lângă gestionarea unei bule de continuum spaţio-temporal modificat, restricţionarea fuziunii pare un joc de copii, adăugă ea. Bănuiala mea este că Skade a creat mai

întâi o bulă microscopică, probabil subatomică, dar în tot cazul nu mai mare ca o bacterie. La scara aceea, este amăgitor de uşor să manipulezi. Vedeţi secerile şi braţele acelea?

Indică din cap spre imagine, care se rotise puţin de la prima ei apariţie, şi continuă:

— Acelea ar fi fost generatoarele ei de câmp şi sistemele de restricţionare. Ele ar fi trebuit să permită câmpului să se extindă în mod stabil, până îngloba nava. O bulă care se extinde cu viteza luminii ar avea nevoie de mai puţin de jumătate de milisecundă ca să înghită o navă de mărimea *Mătrăgunei,* dar vidul modificat se extinde superluminic, precum continuumul spaţio-temporal inflaţionist. O bulă de stare-patru are un timp de dublare caracteristic de ordinul a zece la puterea minus patruzeci şi trei secunde. Asta nu lasă prea mult timp de reacţie dacă lucrurile încep să meargă rău.

— Şi dacă bula continuă să crească? întrebă Antoinette.

— Nu va creşte, zise Sukhoi. Cel puţin, nici măcar nu vei şti vreodată dacă a crescut. Nu va şti nimeni.

— Skade are noroc că i-a mai rămas nava, spuse Xavier.

Sukhoi aprobă din cap.

— Trebuie să fi fost un accident mărunt, probabil în timpul tranziţiei între stări. Este posibil să fi atins starea-trei şi să fi convertit o mică porţiune din navă în lumină albă, pură. O mini-explozie foto-leptonică.

— Pare că s-ar putea supravieţui după aşa ceva, comentă Scorpio.

— Există semne de viaţă? întrebă Antoinette.

Clavain clătină din cap.

— Niciunul. În acelaşi timp însă nici n-ar fi de aşteptat în cazul *Mătrăgunei.* Prototipul este conceput pentru stealth maxim. Metodele noastre obişnuite de scanare nu vor funcţiona.

Scorpio ajustă unele setări şi culorile imaginii se deplasară spre tonuri verde şi albastru-spectral.

— Astea sunt termicele, anunţă el. Nava mai are energie. Dacă s-ar fi produs o explozie a sistemelor majore,

carcasa ei ar fi fost de acum cu cinci grade mai rece.

— Nu mă îndoiesc că există supravieţuitori, zise Clavain.

— Unii, poate, aprobă hiperporcul. Vor tăcea chitic până vom trece de ei, până vom ieşi din raza senzorilor, şi apoi vor trece pe modul de reparaţii. În scurt timp vor fi pe urmele noastre şi vor redeveni problema care au fost de la bun început.

— M-am gândit la asta, încuviinţă Clavain.

— Şi?

— Nu-i voi ataca.

Ochii negri ai lui Scorpio fulgerară sălbatic.

— Clavain…

— Felka este încă vie.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Clavain o simţi practic apăsându-l de jur împrejur. Toţi îl priveau acum, până şi Sukhoi, şi toţi mulţumeau cerului că nu trebuiau să ia ei înşişi decizia aceasta.

— Nu ştii asta, zise Scorpio şi Clavain îi văzu încordarea din maxilare. Skade a minţit şi înainte şi l-a ucis pe Lasher. Nu ne-a arătat nicio dovadă că Felka ar fi într-adevăr în nava ei. Asta pentru că nici nu este, sau pentru că Felka este moartă.

— Ce dovadă ne-ar putea arăta? întrebă Clavain calm. Nu există nimic ce n-ar putea falsifica.

— Este posibil să fi învăţat ceva de la Felka, ceva ce numai ea ar fi ştiut.

— Scorpio, tu n-ai cunoscut-o pe Felka. Este puternică – mult mai puternică decât bănuieşte Skade. Nu i-ar fi oferit nimic ce ar fi putut folosi pentru a mă controla.

— Atunci poate că o are într-adevăr cu ea, dar asta nu-nseamnă că-i trează. Probabil că-i în refrisomn, pentru ca să nu cauzeze probleme.

— Şi ce contează asta? se încruntă Clavain.

— N-ar simţi nimic, zise hiperporcul. Acum avem destule arme, iar *Mătrăguna* staţionează şi nu este apărată. Am putea s-o distrugem instantaneu, fără dureri. Felka n-ar şti nimic.

Clavain se sili să-şi stăpânească furia.

— Ai fi gândit aşa şi dacă nu l-ar fi ucis pe Lasher?

Scorpio lovi cu pumnul în balustradă.

— Ea a făcut-o, Clavain! Asta-i tot ce contează.

— Nu, rosti Antoinette, nu-i tot ce contează. Clavain are dreptate. Nu putem începe să ne comportăm de parcă o singură viaţă omenească n-ar conta. Dacă vom face aşa, vom deveni la fel de răi ca lupii.

De lângă ea, Xavier radie mândru.

— De acord, spuse el. Îmi pare rău, Scorpio. Ştiu că ea l-a omorât pe Lasher şi ştiu cât de mult te-a durut asta.

— Ba chiar n-ai habar, replică hiperporcul, totuşi nu părea mânios, ci mai degrabă plin de regret. Şi să nu-mi spui mie că o singură viaţă de om contează brusc. Asta-i numai din cauză că o cunoşti. Şi Skade este om, nu? Ce zici atunci despre ea şi despre aliaţii ei de la bordul navei?

Cruz, care tăcuse până atunci, zise încetişor:

— Ascultă-l pe Clavain. Are dreptate. O s-avem şi altă ocazie s-o ucidem pe Skade. Asta, pur şi simplu, nu pare corectă.

— Pot să fac o sugestie? întrebă Remontoire.

Clavain îl privi nesigur.

— Ce anume?

— Suntem – la limită – în raza de acţiune a navetelor. Ne-ar mai costa nişte antimaterie, o cincime din ce ne-a mai rămas, dar este posibil să nu ne mai întâlnim niciodată cu o astfel de şansă.

— Altă şansă pentru… ce? întrebă Clavain.

Remontoire clipi, surprins, de parcă ar fi fost ceva mult prea evident ca să mai fie repetat.

— S-o recuperăm pe Felka, bineînţeles.

CAPITOLUL 29

Calculele lui Remontoire fuseseră infailibil de precise; ba chiar în asemenea măsură încât Clavain suspectă că el estimase deja costul energetic al zborului navetei înainte ca operaţiunea de salvare să fi fost mai mult decât o scânteie în ochii săi.

Trei dintre ei plecară cu naveta: Scorpio, Remontoire şi Clavain.

Din fericire dispuseră de puţin timp să pregătească naveta. „Din fericire”, pentru că dacă lui Clavain i s-ar fi acordat ore sau zile, le-ar fi petrecut sfârtecat de îndoieli, echilibrând la nesfârşit o armă suplimentară, sau o piesă de armură, cu combustibilul care ar fi fost economisit dacă ar fi fost lăsată în navă. Aşa că trebuiră să se descurce cu una dintre navetele simplificate ce fuseseră utilizate pentru realimentarea navetei defensive, înainte de folosirea scutului velă solară alimentată de laser. Naveta era pur şi simplu un şasiu, o schiţă geodezică subţiratică de lonjeroane şi traverse negre, şi subsisteme argintii neprotejate, care, pentru ochiul lui Clavain, părea vag obscenă. Era obişnuit cu maşini care să-şi acopere în mod decent măruntaiele. În acelaşi timp însă presupunea că-şi va face bine treaba. Dacă Skade opunea vreo rezistenţă serioasă, blindajul n-avea să-i ajute oricum.

Puntea de zbor era singura parte protejată împotriva spaţiului, dar oricum nu era presurizată. Ei trebuiau să poarte costume pe durata întregii operaţiuni şi să ia un costum suplimentar, pe care să-l poarte Felka pe drumul de întoarcere. Exista de asemenea spaţiu cât să depoziteze un sarcofag de refrisomn, dacă se dovedea că era criogenizată. În cazul acela însă, masa de întoarcere a Felkăi trebuia echilibrată, prin abandonarea armelor şi rezervoarelor de combustibil la jumătatea drumului.

Clavain ocupă locul din mijloc, cu comenzile de pilotare cuplate la costum. Scorpio stătea în stânga lui, iar Remontoire în dreapta; ambii puteau prelua comanda

avionicii, dacă Clavain ar fi trebuit să se odihnească.

— Eşti sigur că ai destulă încredere în mine ca să mă iei? întrebase Remontoire cu un zâmbet jucăuş când deciseseră cine va pleca în misiune.

— Cred că urmează să aflu asta, nu? replicase Clavain.

— Într-un exoschelet, nu-ţi voi fi de mare ajutor. Peste un exoschelet nu poţi să pui un costum spaţial standard şi nu avem pregătită nicio armură alimentată energetic.

Clavain încuviinţase din cap spre Blood, locotenentul lui Scorpio.

— Scoate-l din exoschelet. Dacă încearcă ceva, ştii ce să faci.

— N-o să încerc nimic, îl liniştise Remontoire.

— Aproape că te cred, dar nu sunt sigur că mi-aş asuma riscul dacă ar fi fost altul care să cunoască *Mătrăguna* la fel de bine ca tine. Sau ca Skade, dacă tot veni vorba.

— Vin şi eu, insistase Scorpio.

— Ne ducem s-o recuperăm pe Felka, spusese Clavain, nu să-l răzbunăm pe Lasher.

— Poate. Din câte îi putuse descifra Clavain expresia, Scorpio nu păruse pe deplin convins. Haidem să fim însă cinstiţi. Odată ce ai luat-o pe Felka, n-o să pleci de acolo fără să avariezi nimic, nu?

— Voi accepta recunoscător predarea Felkăi, zisese Clavain.

— O să luăm gămălii, spusese Scorpio. Poţi renunţa la puţin praf radioactiv, Clavain, şi vor face cu certitudine o gaură frumoasă în *Mătrăgună.*

— Scorpio, îţi sunt recunoscător pentru ajutor şi-ţi înţeleg sentimentele faţă de Skade, după cele ce-a făcut, dar avem nevoie de tine aici, să supervizezi programul de armament.

— Şi noi n-avem nevoie de tine?

— Aici e vorba despre mine şi Felka, spusese Clavain.

Scorpio îşi pusese o mână pe braţul lui.

— Atunci acceptă ajutorul când îţi este oferit. Eu nu obişnuiesc să cooperez cu oamenii, aşa că profită cât poţi de dovada asta rară de mărinimie şi taci dracului.

Clavain ridică din umeri. Nu se simţise optimist în privinţa misiunii, totuşi entuziasmul lui Scorpio pentru o luptă era molipsitor.

Se întorsese către Remontoire.

— Se pare că şi-a câştigat un loc în echipă, Rem. Eşti sigur că mai vrei să vii şi tu?

Remontoire se uitase spre hiperporc, apoi revenise la Clavain.

— O să ne descurcăm noi, îi răspunsese.

Acum, după ce misiunea începuse cu adevărat, cei doi tăceau, lăsându-l pe Clavain să se concentreze asupra pilotării. El îndepărtă naveta de *Lumina Zodiacală,* îndreptându-se direct spre *Mătrăguna* aflată în derivă, încercând să nu se gândească la cât de repede se mişcau ei de fapt. Cele două nave mari se deplasau prin spaţiu cu o viteză doar cu 2% mai mică decât a luminii, totuşi nu existau indicii vizuale clare ale unei mişcări atât de rapide. Din cauza efectelor relativiste, stelele îşi schimbaseră atât poziţiile, cât şi culoarea, dar continuau să pară perfect fixe şi staţionare, chiar la acest factor-tau ridicat. Dacă traiectoria uneia ar fi purtat-o aproape de un corp luminos de felul unei stele, ar fi putut-o vedea trecând prin noapte, ca o sferă turtită din cauza contracţiei Lorentz-Fitzgerald. De fapt ar fi văzut-o trecând, doar dacă ar fi fost atât de aproape încât să-i atingă atmosfera. Flama de evacuare a altei nave, care s-ar fi îndreptat în direcţia opusă, către Yellowstone, ar fi fost vizibilă, însă ei erau singuri pe coridorul acela. Şi cu toate că fuzelajele ambelor nave străluceau în infraroşul apropiat, încălzite de abraziunea lentă şi constantă a hidrogenului interstelar şi a grăunţelor microscopice de praf, mintea lui Clavain nu putea procesa spectacolul acela într-o senzaţie viscerală de viteză. Era conştient că aceleaşi coliziuni reprezentau o problemă şi pentru navetă, deşi erau mult mai puţin probabile ţinând cont de secţiunea ei transversală mai mică. Însă razele cosmice, amplificate relativist de mişcarea lor, îl sfredeleau în fiecare secundă. Aceasta era explicaţia blindajului din jurul punţii de zbor.

Drumul până la *Mătrăguna* trecu repede, poate pentru că Clavain se temea de ceea ce va găsi când va ajunge. Cei trei petrecură majoritatea călătoriei lipsiţi de cunoştinţă, economisind energia costumelor, ştiind că, realist vorbind, nu puteau face absolut nimic dacă Skade ar fi lansat un atac.

Clavain şi tovarăşii lui fură treziţi când ajunseră în raza vizuală a luminălucii avariate.

Nava era întunecată, bineînţeles – se găseau în spaţiul interstelar –, totuşi Clavain o putu zări, deoarece *Lumina Zodiacală* îi lumina carcasa cu unul dintre laserele ei optice. Nu putea distinge toate detaliile pe care le-ar fi dorit, dar putea să vadă destul ca să se simtă realmente tulburat. Efectul era precum al razelor lunii peste un edificiu gotic rău prevestitor. Naveta proiecta o dantelă de umbre mişcătoare peste nava mai mare, care părea că tremură şi se mişcă.

De aproape, augmentările stranii arătau încă şi mai ciudat. Complexitatea lor nu fusese evidentă anterior şi nici măsura în care fuseseră contorsionate şi forfecate de accident. Însă Skade avusese un noroc remarcabil, deoarece avariile fuseseră limitate în majoritate la partea din spate, ascuţită, a navei. Cele două propulsii Agregate, amplasate diametral opus pe fuzelajul ca un torace, suferiseră avarii doar superficiale. Clavain apropie naveta, încercând să se convingă că dacă ar fi fost atacaţi nu s-ar fi aşteptat până acum. Strecură cu delicateţe vehiculul scheletic printre curbele şi arcurile ca nişte tentacule ale propulsiei superluminice distruse.

— Era disperată, le spuse tovarăşilor săi. Trebuie să fi ştiut că era imposibil ca noi să ajungem înaintea ei la Resurgam, însă asta nu era îndeajuns pentru Skade. Ea dorea să ajungă cu trei ani înaintea noastră.

— Dispunea de mijloacele necesare, rosti Scorpio. De ce te surprinde că le-a folosit?

— Are dreptate să fie surprins, interveni Remontoire înainte ca Clavain să fi putut răspunde. Skade era perfect conştientă de riscurile pe care şi le asuma jucându-se cu

tranziţia de stare-patru. Când am întrebat-o despre asta, a negat orice interes, dar am rămas cu impresia că minţea. Propriile ei experimente trebuie să fi dezvăluit deja riscurile.

— Un lucru este absolut sigur, zise hiperporcul. Îşi dorea foarte mult armele acelea, Clavain. Probabil că însemnau mult pentru ea.

Clavain aprobă din cap.

— Cred însă că de fapt nu avem de-a face cu Skade, ci cu ceea ce a adus-o în Château. Mademoiselle dorea armele şi ea a plantat pur şi simplu ideea în mintea lui Skade.

— Această Mademoiselle mă interesează foarte mult, rosti Remontoire, care aflase câte ceva din cele petrecute în Oraşul Abisului. Mi-ar fi plăcut s-o întâlnesc.

— Prea târziu, spuse Scorpio. H avea cadavrul ei într-o ladă – nu ţi-a spus Clavain?

— Avea *ceva* într-o ladă, zise Remontoire apăsat, dar în mod evident nu acea parte din ea care conta. Partea aceea a ajuns la Skade. Ba, din câte ne putem da seama, partea aceea este chiar Skade.

Clavain purtă naveta prin ultima pereche de lame ca de foarfeci, revenind în spaţiul deschis. Partea aceea din *Mătrăguna* era complet neagră, cu excepţia locurilor unde reflectoarele navei relevau detalii. Înaintă încet în lungul fuzelajului, observând că toate armele anti-nave erau închise îndărătul chepengurilor lor, aproape invizibile. Asta nu însemna mare lucru: puteau fi desfăşurate fulgerător, totuşi nu putea nega că se simţea liniştit să vadă că nu erau deja îndreptate spre navetă.

— Voi doi vă descurcaţi prin nava asta? întrebă Scorpio.

— Bineînţeles, răspunse Remontoire. A fost a noastră. De fapt, ar trebui s-o recunoşti şi tu. Este aceeaşi care te-a scos din crucişătorul lui Maruska Chung.

— Unicul lucru pe care mi-l reamintesc de atunci a fost c-ai încercat să mă sperii de moarte.

Clavain îşi dădu seama cu uşurare că ajunseseră la ecluza căutată. Din partea navei avariate continua să nu se

vadă niciun semn de reacţie: nici lumini, nici indicaţii de activare a unor senzori de proximitate. Clavain lansă spre carcasă gheare cu vârfuri cu epoxid şi-şi ţinu răsuflarea când ventuzele acelea se prinseră de blindajul ablativ. Nu se întâmplă însă nimic.

— Asta este partea dificilă, rosti el. Rem, vreau ca tu să rămâi în navetă. Cu mine va intra Scorpio.

— Pot să întreb care este motivul?

— Da, deşi sperasem că n-o vei face. Scorpio are mai multă experienţă decât tine în luptele corp la corp, ba chiar aproape mai multă decât mine. Totuşi motivul principal este că nu am destulă încredere în tine ca să te las înăuntru.

— Ai avut încredere să mă aduci până aici.

— Şi sunt pregătit să am încredere că vei sta cuminte în navetă până ne întoarcem. Clavain privi ceasul. Peste treizeci şi cinci de minute vom fi în afara distanţei de la care mai putem reveni la *Lumina Zodiacală.* Prin urmare, aşteaptă o jumătate de oră, după care pleci. Niciun minut în plus, chiar dacă Scorpio şi cu mine ieşim deja prin ecluză.

— Vorbeşti serios, aşa-i?

— Am alocat suficient combustibil pentru a reveni toţi trei, plus Felka. Dacă te întorci singur, vei aduce cu tine combustibil de care vom avea multă nevoie mai târziu. Cu asta am încredere în tine, Rem, cu responsabilitatea aceasta.

— Dar nu şi în privinţa suitului la bord.

— Nu, în niciun caz când în nava asta se găseşte şi Skade. Nu pot să risc ca tu să dezertezi din nou şi să revii la ea.

— Te înşeli.

— Serios?

— Eu n-am dezertat, şi nici tu. Skade şi cu ceilalţi au schimbat taberele, nu noi.

— Haide, îl trase Scorpio pe Clavain de mânecă. Mai avem douăzeci şi nouă de minute.

Traversară amândoi spaţiul care-i separa de *Mătrăguna.*

Clavain bâjbâi pe periferia ecluzei, până găsi adâncitura aproape invizibilă în care se aflau comenzile externe. Era doar atât de mare cât să-i intre mâna înmănuşată. Simţi trinitatea familiară a comutatoarelor manuale – design Agregat standard – şi le deplasă pe poziţia deschis. Chiar dacă toată nava ar fi fost lipsită de curent, acumulatorii din interiorul ecluzei ar fi păstrat aproape un secol energia necesară deschiderii uşii. Iar în ipoteza improbabilă că nici ei n-ar fi funcţionat, de partea opusă a uşii exista un mecanism manual.

Uşa glisă larg şi din incintă răzbătu lumină sângerie. Ochii lui Clavain se adaptaseră într-o măsură foarte mare la beznă. Aşteptă să se ajusteze la strălucirea aceea, după care îl împinse pe Scorpio în ecluza cu proporţii generoase. Îl urmă pe hiperporc şi costumele lor voluminoase se atinseră, apoi etanşă şi presuriză incinta. I se păru că durează o eternitate.

Uşa interioară se deschise. Interiorul navei era scăldat în aceeaşi lumină de avarie, roşie ca sângele. Cel puţin exista curent. Asta însemna că puteau exista şi supravieţuitori.

Clavain studie datele ambientale afişate pe vizorul căştii, apoi opri admisia oxigenului în costum şi ridică vizorul. Costumele vechi şi greoaie, cele mai bune pe care le putuse asigura *Lumina Zodiacală,* aveau limite de oxigen şi energie, aşa că nu vedea niciun rost în irosirea resurselor. Îi făcu semn lui Scorpio să-i urmeze exemplul.

— Unde suntem? şopti hiperporcul.

— La mijlocul navei, îi răspunse Clavain pe ton normal. Însă totul pare diferit în lumina asta şi în absenţa gravitaţiei. Nu mai simt nava pe atât de familiară pe cât mă aşteptasem. Mi-ar fi plăcut să ştiu câţi membri de echipaj ne putem aştepta să găsim.

— Skade n-a oferit niciun indiciu?

— Nu. Poţi să conduci o navă ca asta cu numai câţiva specialişti, nimic mai mult. Apropo, nu-i nevoie să şopteşti. Dacă pe aici mai există cineva care să ştie că am intrat, atunci ei ştiu deja unde suntem.

— Aminteşte-mi de ce n-am venit înarmaţi?

— Ar fi fost inutil. Ei ar avea oricum arme mai bune şi de calibru mai greu. Fie o luăm pe Felka fără niciun fel de împotrivire, fie ne negociem ieşirea de aici. Clavain îşi atinse uşor cu palma centura utilitară. Bineînţeles, dispunem şi de un ajutor pentru negocieri.

Aduseseră gămăliile la bordul navei lui Skade. Fragmentele microscopice de antimaterie suspendate într-un sistem de restricţionare de mărimea unei gămălii de ac, care era la rândul său protejat în interiorul unei grenade blindate de mărimea degetului mare, ar fi dezintegrat *Mătrăguna.*

Se deplasară prin coridorul luminat în roşu, trăgându-se manual. La răstimpuri, aleatoriu, unul dintre ei lua o gămălie, o mânjea cu epoxid şi o apăsa puternic, fixând-o, într-un colţ sau în umbre. Clavain era convins că o căutare bine organizată ar fi putut localiza toate gămăliile în câteva zeci de minute. Însă o căutare bine organizată părea exact genul de acţiune pe care *Mătrăguna* n-ar fi fost în stare să-l efectueze prea repede.

După opt minute de mers, Scorpio întrerupse tăcerea. Ajunseseră la o trifurcaţie a coridorului.

— Ai început să recunoşti câte ceva?

— Da, suntem aproape de punte, indică Clavain într-o direcţie. Însă incinta de refrisomn este aici, jos. Dacă Skade a criogenizat-o pe Felka, acolo ar trebui s-o căutăm. Acolo vom verifica mai întâi.

— Mai avem douăzeci de minute, după care va trebui să ieşim.

Clavain ştia că limita de timp era impusă cumva artificial. *Lumina* s-ar fi putut întoarce şi recupera naveta, chiar dacă ei şi-ar fi întârziat plecarea, însă numai cu preţul unei inutile cheltuieli de timp, care ar fi instilat restului echipajului o sământă letală de mulţumire de sine. El examinase riscurile şi concluzionase că ar fost mai bine ca ei trei să moară – sau cel puţin să rămână naufragiaţi aici –, decât să îngăduie o asemenea acţiune. Locotenenţii şi sublocotenenţii lor puteau continua operaţiunea, chiar

dacă Remontoire nu se întorcea viu, şi ei trebuiau să creadă că fiecare secundă era suprem de importantă. Într-adevăr aşa era. Decizia era dură, însă se găseau în război şi nu era nici pe departe decizia cea mai dură pe care o luase Clavain vreodată.

Continuară să coboare spre incinta pentru refrisomn.

— E ceva în faţă, anunţă Scorpio după ce se târâseră în tăcere de câteva minute.

Clavain încetini şi miji ochii în penumbra roşiatică neschimbată, invidios pe vederea augmentată a hiperporcului.

— Pare a fi un corp, zise el.

Se apropiară precauţi, trăgându-se încet de la un mâner capitonat de pe perete la următorul. Clavain era conştient de fiecare minut care trecuse, de fiecare jumătate de minut, de fiecare secundă crudă.

Ajunseră la corp.

— Îl recunoşti? întrebă Scorpio fascinat.

— Nu sunt sigur că ar exista cineva care să-l recunoască, răspunse Clavain, dar nu-i Felka. Nu cred că ar fi nici Skade.

Ceva teribil se întâmplase cu corpul acela. Fusese tăiat pe mijloc, exact şi precis, în maniera exigentă a unei machete anatomice. Organele interioare erau împachetate în formaţiuni strâns încolăcite, care străluceau ca bomboanele glazurate. Scorpio întinse o mănuşă şi împinse jumătatea de corp, care se îndepărtă lent de peretele lucios lângă care se oprise.

— Unde crezi că-i restul? întrebă el.

— Altundeva, răspunse Clavain. Probabil că jumătatea aceasta a plutit până aici.

— Ce anume i-a produs asta? Am văzut ce pot face armele cu fascicul şi nu-i deloc atrăgător, dar pe corpul ăsta nu există niciun semn de arsură.

— A fost un gradient cauzal, rosti o a treia voce.

— Skade! şuieră Clavain.

Ea se afla înapoia lor. Se apropiase cu silenţiozitate inumană, fără măcar să respire. Armura ei mătăhăloasă

umplu coridorul, neagră ca noaptea, cu excepţia ovalului alb al feţei.

— Salut, Clavain. Şi salut şi ţie – Scorpio, bănuiesc. Îl privi fără prea mare interes. Aşadar n-ai murit atunci?

— De fapt, Clavain tocmai îmi reamintise cât noroc am avut că m-am întâlnit cu Agregaţii.

— Sensibil ca întotdeauna.

Clavain o privi, îngrozit şi în acelaşi timp plin de respect. Remontoire îl avertizase în privinţa accidentului lui Skade, dar avertismentul acela fusese insuficient ca să-l pregătească pentru întâlnirea de acum. Armura ei mecanică era androformă, ba chiar – într-un fel exagerat şi uşor medieval – feminină, cu şolduri rotunde şi cu sugestia unor sâni modelaţi în placa pectorală. Clavain ştia însă acum că nu era armură, ci o proteză de susţinere biotică, şi că unica ei parte organică era capul. Craniul cu creastă al lui Skade era cuplat rigid în gâtul armurii, iar conjuncţia brutală dintre carne şi maşină zbiera anormalitate, o anormalitate care deveni şi mai acută când Skade zâmbi.

— Tu mi-ai făcut asta, rosti ea vorbind cu glas tare în mod evident pentru a fi auzită de Scorpio. Nu eşti mândru?

— Nu ţi-am făcut-o ţie, Skade. Ştiu exact ce s-a întâmplat. Te-am rănit şi-mi pare rău că s-a petrecut aşa. Dar n-a fost cu intenţie, iar tu o ştii prea bine.

— Prin urmare, dezertarea ta a fost involuntară? Ce simplu ar fi fost dacă lucrurile ar fi stat aşa!

— Skade, spuse Clavain, nu eu ţi-am tăiat capul. Până acum Delmar ţi-ar fi putut vindeca rănile pe care ţi le-am cauzat. Ai fi fost din nou întreagă. Dar asta nu se potrivea planurilor tale.

— Clavain, tu mi-ai dictat planurile. Tu şi loialitatea mea faţă de Cuibul-Mamă.

— Nu-ţi contest loialitatea, dar nu pot să mă întreb faţă de ce eşti tu loială, de fapt?

— Treisprezece minute, şopti Scorpio, după care trebuie să ieşim.

Atenţia lui Skade se îndreptă brusc către hiperporc.

— Te grăbeşti, nu-i aşa?

— Nu ne grăbim toţi? replică Scorpio.

— Aţi venit după ceva. Nu mă îndoiesc că armele voastre ar fi putut distruge deja *Mătrăguna,* dacă aţi fi vrut.

— Dă-mi-o pe Felka, rosti Clavain. Dă-mi-o pe Felka şi te las în pace.

— Atât de mult înseamnă ea pentru tine, încât eşti silit să te opreşti din a mă distruge, deşi ai ocazia?

— Da, înseamnă foarte mult pentru mine.

Creasta lui Skade undui turcoaz şi oranj.

— O să ţi-o dau pe Felka, dacă în felul acesta vei pleca. Mai întâi însă vreau să-ţi arăt ceva.

Ridică braţele înmănuşate ale costumului, punând palmele de o parte şi cealaltă a gâtului, parcă dorind să se stranguleze. Însă mâinile ei de metal erau în mod evident capabile de multă delicateţe. Clavain auzi un clic răsunând din pieptul lui Skade, apoi tija metalică a gâtului ei începu să se înalţe dintre umeri. Îşi scotea propriul cap. Clavain privi, fascinat şi dezgustat, cum apăru partea inferioară a tijei. Se sfârşea prin apendice segmentate care se zbăteau. De pe ele picurau bule roz de lichid colorat – sânge, poate, sau ceva artificial.

— Skade… spuse el, nu-i necesar.

— Ah, ba da, este foarte necesar. Vreau să înţelegi în mod complet ce mi-ai făcut. Vreau să simţi toată oroarea.

— Cred c-a-nţeles deja, zise Scorpio.

— Dă-mi-o pe Felka şi am plecat.

Skade îşi luă capul şi-l ţinu într-o palmă. Capul continua să vorbească.

— Mă urăşti, Clavain?

— Nimic din toate astea n-are nicio conotaţie personală. Cred pur şi simplu că eşti prost îndrumată.

— Prost îndrumată pentru că mă îngrijorează supravieţuirea poporului nostru?

— Ceva a intrat în tine, Skade, spuse Clavain. Ai fost cândva o Agregată bună, una dintre cele mai bune. Ai slujit cu adevărat Cuibul-Mamă, aşa cum am făcut şi eu. Apoi însă ai fost trimisă în operaţiunea Château.

Îi stârnise interesul. Văzu cum ochii i se dilatară

involuntar.

— Château des Corbeaux? Ce legătură are asta cu orice?

— Are o legătură mai mare decât ţi-ar plăcea să crezi, zise Clavain. Tu ai fost unica supravieţuitoare, dar nu ai revenit singură. Probabil că nu-ţi reaminteşti multe dintre cele întâmplate acolo, dar este lipsit de importanţă. Ceva a intrat în tine, sunt sigur de asta. Iar acel ceva este responsabil pentru tot ce s-a petrecut în ultima vreme.

Clavain încercă să surâdă, apoi adăugă:

— De aceea nu te urăsc şi nici măcar nu te învinuiesc prea mult. Fie că nu eşti Skade pe care am ştiut-o, fie că crezi că slujeşti ceva mai măreţ decât tine.

— Ridicol!

— Dar în acelaşi timp este posibil să fie adevărat. Ar trebui s-o ştiu, fiindcă am fost eu însumi acolo. Cum crezi că am reuşit să ne ţinem atâta timp pe urmele tale? Château a fost sursa pentru tehnologia pe care am utilizat-o amândoi. O tehnologie extraterestră pentru manipularea inerţiei. Atât doar că tu n-ai folosit-o doar pentru atât, este?

— Am folosit-o ca să slujesc un scop, asta-i tot.

— Ai încercat să te deplasezi cu viteză superluminică, la fel ca Galiana, reluă Clavain şi zări alt licăr de interes la menţionarea numelui Galianei. De ce, Skade? Ce era atât de important, încât trebuia să faci asta? Ele nu sunt decât simple arme.

— Şi tu le doreşti la fel de mult.

Clavain aprobă din cap.

— Dar numai pentru că am văzut cât de mult le doreşti tu. Mi-ai arătat flota aceea şi asta m-a făcut să mă gândesc că intenţionai să părăseşti partea asta a spaţiului. Despre ce-i vorba? Ce ai văzut în globul tău de cristal?

— Vrei să-ţi arăt?

— Să-mi arăţi?

— Îngăduie-mi acces la mintea ta şi voi implanta exact ce mi s-a arătat şi mie. Atunci vei şti. Şi poate că vei vedea lucrurile în felul meu.

— N-o... începu Scorpio.

Clavain îşi coborî defensivele mintale. Prezenţa lui Skade fu bruscă şi intruzivă, într-atât de mult, încât tresări. Ea nu încercă totuşi să facă mai mult de a-i picta imagini în minte, aşa cum făgăduise.

Clavain văzu sfârşitul absolut. Văzu lanţuri de habitate umane împodobite cu punctuleţe strălucitoare de foc nimicitor. Ghirlande nucleare împestriţau suprafeţele corpurilor cereşti prea lipsite de importanţă ca să fie dezmembrate. Văzu comete şi asteroizi care erau ghidate în colonii, valuri după valuri, atât de numeroase, încât nu puteau fi neutralizate de defensivele existente. Flame erau ridicate de pe suprafeţele stelelor, focalizate şi purtate peste planete, sterilizând totul în calea lor. Văzu planetoizi din piatră care erau pulverizaţi, transformaţi în nori fierbinţi de sfărâmături interplanetare. Văzu gigante gazoase care erau rotite, ruinate ca jucăriile unor copii obraznici. Văzu stelele însele murind, otrăvite astfel încât străluceau prea fierbinte, ori prea rece, sau dezagregate într-o duzină de feluri diferite. Văzu nave detonând în spaţiul interstelar, când îşi imaginau că erau ferite de rău. Auzi un cor panicat de transmisiuni umane, radio şi laser, iniţial nenumărate, dar care deveniră apoi numai câteva glasuri singuratice şi disperate, ele însele reduse la tăcere, unul câte unul. Iar după aceea auzi doar murmurul fără minte al transmisiilor maşinilor, şi până şi ele începură să amuţească pe măsură ce ultimele defensive ale omenirii se năruiră.

Epurarea se întindea pe un volum cu diametrul de multe zeci de ani-lumină. Terminarea ei dură decenii, nu însemnă mai mult de o clipită prin comparaţie cu derularea lentă a istoriei galactice.

Şi de jur împrejur, orchestrând această epurare, el percepu, vag, o conştiinţă nemiloasă. Era un ansamblu de minţi de maşini, aflate în majoritate imediat sub pragul conştiinţei de sine. Erau bătrâne, mai bătrâne decât stelele cele mai tinere, şi erau experte doar în arta extincţiei. Nimic altceva nu le preocupa.

— Cât de departe în viitor este asta? o întrebă pe Skade.

— A început deja, atât doar că noi n-o ştim deocamdată. Dar în mai puţin de jumătate de secol, lupii vor ajunge la coloniile centrale, cele mai apropiate de Primul Sistem. Peste un secol, rasa umană va consta doar din câteva grupuri pitite, prea temătoare ca să călătorească ori să încerce să comunice între ele.

— Şi Agregaţii?

— Noi suntem unul dintre grupurile acelea, dar la fel de vulnerabili, la fel de vânaţi. Nu va rămâne niciun Cuib-Mamă. Cuiburile de Agregaţi din unele sisteme au fost complet nimicite. Atunci vor trimite ei mesajul înapoi prin timp.

Clavain îi procesă cuvintele şi încuviinţă reţinut, pregătit să le accepte deocamdată ca atare.

— Cum au procedat?

— Experimentele cu Exordium ale Galianei, răspunse capul fără corp al lui Skade. Ea a explorat corelarea dintre minţile umane şi stările cuantice coerente. Însă materia aflată în stare de superpoziţie cuantică este interconectată cuantic, într-un sens spectral, cu toate particulele care au existat sau care *vor exista* vreodată. Experimentele ei intenţionau doar să exploreze moduri noi de conştiinţă paralelă, dar au deschis şi o fereastră spre viitor. Canalul era imperfect, aşa că doar ecouri vagi au ajuns înapoi pe Marte. Iar fiecare mesaj expediat prin canal sporea zgomotul de fond. Canalul avea o capacitate informaţională limitată. Exordiumul era o resursă preţioasă, care putea fi utilizată doar în momente de criză extremă.

Bărbatul se simţi cuprins de vertij.

— Istoria noastră a fost deja schimbată, aşa-i?

— Galiana a aflat destule pentru ca să construiască prima propulsie pentru nave stelare. A fost o chestiune de energie şi de manipulare a găurilor-de-vierme cuantice. În miezul unei propulsii Agregate se află extremitatea unei găuri-de-vierme microscopice. Cealaltă extremitate este ancorată la cincisprezece miliarde de ani în trecut, absorbind energie din plasma quark-gluon a globului de

foc primordial. Aceeaşi tehnologie poate fi aplicată bineînţeles la producerea de arme apocaliptice.

— Armele de clasă-iad, zise el.

— În istoria noastră originală, noi n-am beneficiat de niciunul dintre aceste avantaje. Nu am ajuns la călătoria interstelară decât la un secol după primul zbor al lui *Sandra Voi.* Navele ne erau lente, grele şi fragile, incapabile să atingă mai mult de o cincime din viteza luminii. Expansiunea umană a fost întârziată în mod necesar. În patru sute de ani, doar o mână de sisteme au fost colonizate cu succes. Cu toate acestea i-am atras pe lupi, chiar şi în linia asta temporală. Epurarea a fost brutal de eficientă. Această versiune a istoriei – cea pe care o cunoşti – a fost o încercare de îmbunătăţire. Ritmul expansiunii umane a fost iuţit şi am căpătat arme mai bune cu care să răspundem ameninţării, atunci când avea să apară.

— Acum înţeleg, rosti Clavain, de ce armele de clasă-iad n-au mai putut fi fabricate. După ce Galianei i s-a arătat cum să le construiască, ea a distrus informaţia respectivă.

— Au fost un cadou din viitor, spuse Skade mândră. Un cadou de la eurile noastre viitoare.

— Şi acum?

— Decimarea s-a petrecut chiar şi în linia aceasta temporală. Lupii au fost alertaţi din nou de emergenţa noastră. Şi s-a dovedit că ei puteau urmări cu uşurinţă propulsiile pe ani-lumină de spaţiu.

— Şi de aceea eurile noastre viitoare au încercat altă modificare.

— Exact. De data aceasta s-au întors doar în trecutul recent, intervenind mult mai târziu în istoria Agregaţilor. Primul mesaj a fost un edict care ne avertiza să încetăm folosirea de propulsii Agregate. Acela a fost motivul pentru care ne-am oprit din construirea navelor acum un secol. Ulterior am căpătat indicii care ne-au permis să realizăm propulsii stealth cum are *Mătrăguna.* Demarhiştii au crezut că facem asta pentru a câştiga un avantaj tactic asupra lor în război, dar de fapt nava a fost construită ca

primă armă împotriva lupilor. După aceea am primit informaţii pentru construirea de maşini care să suprime inerţia. Deşi n-o ştiam pe atunci, am fost trimisă la Château pentru a obţine fragmentele de tehnologie extraterestră care ne-ar fi permis să asamblăm prototipul maşinii pentru suprimarea inerţiei.

— Şi acum?

Skade îi răspunse printr-un zâmbet.

— Ni s-a mai oferit o şansă. De data asta, plecarea este unica soluţie viabilă. Agregaţii trebuie să părăsească acest volum de spaţiu înainte ca lupii să sosească în masă.

— Să fugim, vrei să zici?

— Nu-i tocmai stilul tău, aşa-i, Clavain? Dar uneori este unicul răspuns raţional. Ulterior ne putem gândi la o revenire, ba chiar la o confruntare cu lupii. Alte specii au dat greş, însă cred că noi suntem diferiţi. Am avut deja curajul să ne modificăm trecutul.

— Şi ce te face să crezi că ceilalţi amărâţi n-au încercat-o şi ei?

— Clavain, rosti Scorpio, ar trebui să plecăm de aici, acum.

— Skade, mi-ai arătat destul, zise Clavain. Accept că tu crezi că acţionezi just.

— În acelaşi timp însă continui să crezi că sunt marioneta unei forţe misterioase?

— Nu ştiu. Cu certitudine, n-am abandonat ipoteza asta.

— Eu slujesc doar Cuibul-Mamă.

— Perfect. Clavain încuviinţă din cap, simţind că oricare ar fi fost adevărul, Skade credea că ea acţiona corect. Acum dă-mi-o pe Felka şi o să plec.

— O să mă distrugi după ce vei pleca?

Clavain se îndoia că ea ştia de încărcăturile-gămălie pe care le amplasase împreună cu Scorpio.

— Ce se va întâmpla cu tine, o întrebă, dacă te voi lăsa aici, plutind în derivă? Îţi poţi repara nava?

— Nu este nevoie s-o fac. Celelalte vehicule sunt destul de aproape în urma mea. Ele sunt adevăratul tău inamic, Clavain. Sunt mult mai bine înarmate ca *Mătrăguna,* dar în

acelaşi timp la fel de iuţi şi greu de detectat.

— Ceea ce tot nu înseamnă că ar fi mai bine să nu te omor.

Skade se întoarse şi ridică vocea:

— Aduceţi-o pe Felka!

După o jumătate de minut, alţi doi Agregaţi apărură înapoia ei, împovăraţi de o formă în costum spaţial. Skade le îngădui să treacă pe lângă ea. Vizorul căştii era deschis, aşa încât Clavain putu să vadă că era într-adevăr Felka. Părea lipsită de cunoştinţă, dar era convins că trăia.

— Poftim, ia-o.

— Ce a păţit?

— Nimic esenţial, răspunse Skade. Ţi-am spus că devine retrasă, da? Îi lipseşte foarte mult Zidul ei. Poate că îşi va reveni, îngrijită de tine, însă trebuie să ştii ceva.

Clavain o privi scrutător.

— Ce anume?

— Ea nu este fiica ta. N-a fost niciodată. Tot ce ţi-a spus a fost o minciună, pentru a te determina să te întorci. O minciună plauzibilă şi poate una pe care aproape că dorea s-o creadă adevărată, totuşi o minciună. O mai vrei acum?

El ştia că-i spunea adevărul. Skade ar fi minţit ca să-l rănească, însă numai dacă asta i-ar fi slujit ambiţiile mai vaste. Nu făcea asta acum, deşi Clavain şi-ar fi dorit-o din tot sufletul.

Glasul i se opri în gât.

— De ce n-aş mai vrea-o?

— Fii cinstit. Ar fi putut face diferenţa.

— Am venit aici ca să salvez pe cineva la care ţin. Se luptă să-şi păstreze glasul egal. Dacă este sau nu sânge din sângele meu… asta nu contează.

— Serios?

— Absolut deloc.

— Perfect. Atunci cred că treaba noastră aici s-a încheiat. Felka ne-a servit bine pe amândoi. M-a protejat pe mine împotriva ta şi a fost în stare să activeze latura cooperantă a Lupului, ceva ce n-aş fi putut face niciodată de una singură.

— Lupul?
— Ah, scuze, n-am menţionat Lupul?
— Să plecăm, zise Scorpio.
— Nu încă. Vreau să ştiu la ce se referă.
— Mă refer exact la ceea ce am spus.
Cu grijă iubitoare, Skade îşi puse capul la locul său, clipind în momentul când clicăi pe poziţie, apoi continuă:
— L-am adus pe Lup cu mine, pentru că mi-am închipuit că s-ar putea să fie valoros. Ei bine, am avut dreptate.
— Vrei să zici că ai adus corpul Galianei?
— Am adus-o pe Galiana, îl corectă Skade. Ea nu este moartă, Clavain. Nu în felul în care ai crezut-o tu dintotdeauna. Am ajuns la ea la scurt timp după ce revenise din adâncul spaţiului. Personalitatea şi memoriile continuau să-i fie acolo, perfect intacte. Noi două am purtat conversaţii. M-a întrebat despre tine – şi despre Felka –, iar eu i-am spus o minciunică; era mai bine pentru toţi să te creadă mort. Ea pierdea deja bătălia. Lupul încerca să-i preia controlul, iar în cele din urmă ea n-a fost îndeajuns de puternică pentru a lupta. Însă Lupul n-a ucis-o, nici chiar atunci. I-a păstrat mintea intactă, deoarece i-a considerat memoriile utile. Ştia de asemenea că Galiana era valoroasă pentru noi, aşa că n-am fi întreprins împotriva lui nimic care i-ar fi putut face rău ei.
Clavain o privi, sperând fără speranţă că-l minţea aşa cum îl minţise şi înainte, dar ştiind că acum spunea adevărul. Şi cu toate că ştia răspunsul pe care avea să i-l dea, trebuia să pună totuşi întrebarea.
— O să mi-o dai?
— Nu, zise Skade ridicând un deget de metal negru. Sau pleci numai cu Felka, sau pleci cu mâna goală. Alegerea îţi aparţine. Însă Galiana rămâne aici.
Aproape ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit, adăugă:
— Ah, şi în caz că eşti curios, ştiu despre gămăliile pe care le-ai amplasat tu şi hiperporcul.
— N-o să le găseşti pe toate la timp, zise Scorpio.
— Nici nu trebuie să le găsesc, replică Skade. Nu-i aşa, Clavain? Pentru că posesia Galianei mă protejează la fel de

mult cum m-a protejat posesia Felkăi. Nu, nu ţi-o voi arăta. Nu este necesar. Felka îţi va spune că-i aici. Şi ea s-a întâlnit cu Lupul – nu-i aşa?

Însă Felka nu se clinti.

— Haide, spuse Scorpio. Să plecăm până nu se răzgândeşte.

Clavain era cu Felka, atunci când ea îşi reveni. Stătea pe un scaun lângă patul ei şi-şi scărpina barba, un *scârţ, scârţ, scârţ* de lăcustă, care se afundă nemilos în subconştientul ei şi o târî spre trezire. Visase că era pe Marte, îşi visase Zidul, visase că era pierdută în sarcina nesfârşită şi consumatoare a menţinerii inviolabilităţii sale.

— Felka! zise Clavain, cu glas tăios, aproape sever. Felka, trezeşte-te! Sunt Clavain. Acum te afli printre prieteni.

— Unde-i Skade? întrebă ea.

— Am lăsat-o în urmă. Ea nu mai este grija ta acum. Mâna lui Clavain stătea peste mâna ei. Sunt uşurat că eşti bine. Mă bucur să te revăd. Au fost clipe când am crezut că asta nu se va mai întâmpla niciodată.

Ea îşi revenise într-o cabină care nu semăna deloc cu cele pe care le văzuse în *Mătrăguna.* Avea un aer uşor rustic. Se afla în mod clar la bordul unei nave, dar nu era la fel de modernă ca ultima.

— Nu ţi-ai luat rămas bun de la mine înainte să dezertezi, zise Felka.

— Ştiu.

Clavain îşi apăsă un deget în cearcănele de sub un ochi. Părea obosit, mai bătrân decât şi-l reamintea ea de la ultima lor întâlnire.

— Ştiu şi-mi cer iertare, dar a fost deliberat, adăugă el. Tu m-ai fi convins să n-o fac. Nu-i aşa?

Tonul îi devenise acuzator.

— Am vrut doar să ai grijă de tine însuţi. De aceea te-am convins să te alături Consiliului Închis.

— Trăgând linie, asta a fost probabil o greşeală, nu?

Tonul i se înmuiase. Felka era destul de sigură că

zâmbea.

— Dacă numeşti asta „a avea grijă de tine”, atunci da. Trebuie să recunosc că n-a fost tocmai la ce mă gândisem.

— Skade a avut grijă de tine?

— A vrut s-o ajut. N-am făcut-o. Am devenit… retrasă. N-am vrut să aud că te omorâse. A încercat din răsputeri s-o facă.

— Ştiu.

— O are pe Galiana.

— Ştiu şi asta, încuviinţă el. Remontoire, Scorpio şi cu mine am plasat încărcături explozive în toată nava ei. O putem distruge chiar şi acum, dacă sunt pregătit să întârzii sosirea noastră la Resurgam.

Felka se sili să se scoale în capul oaselor.

— Ascultă-mă cu atenţie, Clavain.

— Ascult.

— Trebuie s-o ucizi pe Skade. Nu contează că o are pe Galiana. Asta-i ceea ce Galiana ar dori să faci.

— Ştiu, dar nu înseamnă că-mi este mai uşor s-o fac.

— Nu.

Felka ridică glasul, fără teamă că pare mânioasă pe salvatorul ei.

— Nu! N-ai înţeles. Vreau să spun că-i *exact* ceea ce Galiana ar dori să faci. *O ştiu,* Clavain. I-am atins mintea din nou, când ne-am întâlnit cu Lupul.

— Felka, acolo nu mai există nicio parte din Galiana.

— Ba da. Lupul s-a străduit din răsputeri s-o ascundă, dar… am putut s-o simt.

Privi chipul lui Clavain, studiindu-i misterele latente, străvechi. Dintre toate chipurile pe care le ştia, pe acesta îl recunoştea cel mai uşor, dar ce însemna asta de fapt? Că ei erau uniţi prin altceva decât contingenţă, circumstanţe şi istorie partajată? Îşi aminti cum îl minţise că era fiica lui. Nimic din dispoziţia lui nu sugera că ar fi aflat adevărul în privinţa aceea.

— Felka…

— Ascultă-mă! făcu ea, apoi îl prinse de mână şi i-o strânse, pentru a-i solicita atenţia. Ascultă-mă! Nu ţi-am

spus asta niciodată, fiindcă m-a tulburat prea mult, dar în experimentele Exordium am devenit conştientă de prezenţa unei minţi care se întindea spre mine, din viitor. Am simţit un rău inexprimabil. Dar în acelaşi timp am simţit ceva ce am recunoscut. Era Galiana.

— Nu…

Ea îl strânse încă şi mai tare de mână.

— Este adevărul. Dar n-a fost vina ei. Acum înţeleg. Era mintea ei, după ce Lupul îi preluase controlul. Skade i-a îngăduit Lupului să participe la experimente. Avea nevoie de sfaturile lui despre maşinărie.

Clavain clătină din cap.

— Lupul n-ar fi colaborat niciodată cu Skade.

— Dar a făcut-o. L-a convins că trebuia s-o ajute. În felul acela ea avea să recupereze armele, nu tu.

— Ce ar fi câştigat Lupul?

— N-ar fi câştigat nimic, însă era preferabil ca armele să ajungă în mâinile cuiva asupra căruia să aibă influenţă, decât în ale unor terţi ca tine. De aceea a fost de acord s-o ajute, ştiind că putea găsi oricând o modalitate să distrugă armele după ce ajungea în apropierea lor. Eu am fost acolo, Clavain, în domeniul lui.

— Lupul a permis asta?

— A cerut-o. Sau, mai exact, a cerut-o acea parte din el care mai era încă Galiana.

Felka făcu o pauză. Ştia cât de greu trebuia să fie asta pentru Clavain. Era agonizant pentru ea, iar Galiana însemnase chiar mai mult pentru Clavain.

— Vrei să spui atunci că există o parte din Galiana care încă îşi mai aminteşte de noi? O parte care încă îşi mai aminteşte cum a fost înainte?

— Ea încă îşi aminteşte, da. Ea încă îşi aminteşte şi încă simte. Felka făcu iarăşi o pauză, ştiind că aceasta va fi partea cea mai grea dintre toate. De aceea trebuie s-o faci.

— Ce să fac?

— Ceea ce ai plănuit dintotdeauna să faci înainte ca Skade să-ţi spună că o are pe Galiana. Trebuie să-l distrugi pe Lup. Îi privi din nou chipul, minunându-se de vârsta lui,

simţind tristeţe pentru ceea ce-i făcea. Trebuie să distrugi nava.

— Dar dacă o voi face, rosti Clavain brusc şi surescitat de parcă descoperise o eroare fatală în argumentaţia femeii, o voi omorî pe Galiana.

— Ştiu, zise Felka, ştiu, însă tot trebuie s-o faci.

— Nu poţi să ştii.

— Pot, şi ştiu. Am simţit-o, Clavain. Am simţit-o dorind ca tu s-o faci.

El privi singur şi în tăcere, din punctul de observare al cupolei de lângă prova *Luminii Zodiacale.* Dăduse instrucţiuni să nu fie deranjat până îşi anunţa singur disponibilitatea, deşi asta ar fi putut însemna multe ore de solitudine.

După patruzeci şi cinci de minute, ochii i se adaptaseră perfect la întuneric. Privea în oceanul de noapte nesfârşită dinapoia navei, aşteptând semnul final. Ocazional, câte o rază cosmică îi trasa o urmă falsă peste câmpul vizual, dar ştia că semnătura evenimentului ar fi fost diferită şi imposibil de confundat. De asemenea, n-ar fi putut-o rata pe fundalul beznei acelea.

Crescu din inima beznei: o scânteiere alb-albastră care spori la strălucire maximă în decurs de trei-patru secunde, pentru ca apoi să pălească lent, coborând prin nuanţe spectrale de roşu şi maro-ruginiu. Îi arse o gaură în vedere, un punct violet arzător care dăinuia chiar şi dacă închidea ochii.

Distrusese *Mătrăguna.*

În ciuda eforturilor ei, Skade nu localizase toate încărcăturile distructive pe care le plasaseră în navă. Şi pentru că erau gămălii, fusese de ajuns doar una singură ca să facă treaba necesară, încărcătura aceea fusese iniţiatorul pentru cascada mult mai mare de detonări: mai întâi focoasele cu antimaterie, apoi propulsiile Agregate în sine. Ar fi fost instantaneu şi n-ar fi existat niciun avertisment prealabil.

Se gândi apoi la Galiana. Skade presupusese că el nu va

ataca nava odată ce ştia, sau măcar suspecta, că ea se afla la bord.

Şi poate că Skade avusese dreptate.

Totuşi Felka îl convinsese că trebuia s-o facă. Ea fusese singura care atinsese mintea Galianei şi simţise agonia prezenţei Lupului. Ea fusese singura capabilă să-i transmită lui Clavain mesajul acela unic şi simplu.

Omoară-mă.

Aşa că el o făcuse.

Bărbatul începu să plângă când îşi înţelese cu adevărat fapta. Existase întotdeauna posibilitatea infimă ca Galiana să poată fi vindecată. Clavain bănuia că el nu se împăcase niciodată cu absenţa ei, întrucât speranţa aceea minusculă făcuse mereu posibilă negarea realităţii morţii ei.

Acum însă asta nu mai era posibil.

Ucisese ceea ce iubea cel mai mult în tot universul.

Clavain plânse, silenţios şi singur.

Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă…

Căpitanul o simţi apropiindu-se de monstruozitatea care devenise el. Prin intermediul unor simţuri ce nu aveau un analog uman precis, conştientiză prezenţa boantă şi metalică a navetei Voliovei care se apropia. Ştia că ea nu credea că omniscienţa lui era aşa totală. În numeroasele conversaţii de care se bucuraseră, Căpitanul aflase că Voliova continua să-l considere un prizonier al *Nostalgiei pentru Infinit,* deşi un prizonier care, dintr-un punct de vedere, se contopise cu substanţa închisorii sale. Şi totuşi Ilia mapase şi catalogase cu răbdare mănunchiurile de nervi ale noii şi mult lărgitei lui anatomii, urmărind cum interfaţau şi se infiltrau în vechea reţea cibernetică a navei. La nivel analitic, ea trebuia să fie perfect conştientă că n-avea niciun rost să mai distingă între temniţă şi prizonier. În acelaşi timp însă părea incapabilă să facă acel ultim salt mintal, incapabilă să înceteze de a-l mai vedea ca fiind ceva *înăuntrul* navei. Era, poate, o rearanjare prea violentă a vechii lor relaţii. N-o putea învinovăţi pentru eşecul acela final al imaginaţiei. El însuşi ar fi avut

dificultăţi grave dacă rolurile ar fi fost inversate.

Căpitanul simţi naveta intrând în el. Era cu adevărat o senzaţie indescriptibilă; ca şi cum o piatră ar fi fost împinsă prin pielea lui, fără durere, într-o gaură perfectă din abdomen. După alte câteva momente simţi o serie de tremurături viscerale, când naveta fu fixată în legăturile de reţinere.

Ea se întorsese.

Căpitanul îşi întoarse atenţia spre interior, devenind acut şi copleşitor de conştient de ce se petrecea înăuntrul său. Conştientizarea universului exterior – tot ce se găsea dincolo de carcasa lui – coborî o treaptă de precedenţă. El coborî prin scară, focalizând mai întâi asupra unui district din sine, apoi asupra hăţişului arterial de coridoare şi tuburi de service, care şerpuia prin districtul acela. Ilia Voliova era o unică prezenţă corpusculară ce se mişca pe un coridor. În interiorul lui mai existau şi alte făpturi vii, aşa cum existau în interiorul oricărei făpturi vii. Până şi celulele conţineau organisme care fuseseră cândva independente. El avea şobolanii: prezenţe mici şi iuţi, care erau însă doar vag conştiente şi se deplasau numai după voia lui, incapabili să-l surprindă sau amuze. Maşinile erau încă şi mai plicticoase. Prin contrast, Voliova era o prezenţă invadatoare, o celulă străină pe care el o putea ucide, dar pe care n-o putea controla niciodată.

Iar acum îi vorbea. Căpitanul îi auzi sunetele, izolându-le de vibraţiile pe care femeia le cauza în materialul coridorului.

— Mă bucur să te revăd, Ilia. Am fost cam singur. Cum a fost pe planetă?

— Îngrijorător, spuse ea.

— Îngrijorător?

— Situaţia se apropie de un punct critic. Khouri crede că poate ţine totul în frâu ca să-i aducă pe majoritatea locuitorilor planetei, dar eu nu sunt convinsă.

— Şi Thorn? întrebă Căpitanul cu delicateţe.

Era foarte încântat că Voliova părea mai preocupată de situaţia de pe Resurgam, decât de cealaltă problemă.

Poate că încă nici nu observase semnalul laser sosit.

— Thorn vrea să fie salvatorul lor, cel care-i va conduce spre Pământul Făgăduinţei.

— Pari să crezi că ar fi mai cuvenită acţiunea directă.

— Căpitane, ai mai studiat obiectul în ultima vreme?

Bineînţeles că o făcuse. Continua să aibă o curiozitate morbidă. Îi privise pe Inhibitori dezmembrând giganta gazoasă cu uşurinţă ridicolă, rotind-o şi desfăcând-o ca pe o jucărie pentru copii. Văzuse cum umbrele dense ale noilor maşini apăruseră în nebuloasa de materie eliberată, componente la fel de vaste ca lumile înselele. Înglobate în ghemul strălucitor al nebuloasei, ele semănau cu tentative de embrioni pe jumătate formaţi. În mod clar, maşinile aveau să se asambleze în ceva chiar şi mai uriaş. Era, poate, posibil să ghicească cum va arăta. Componenta cea mai mare avea formă de trompetă, cu diametrul de două mii de kilometri şi adâncimea de şase mii de kilometri. Celelalte componente, aprecia Căpitanul, aveau să se cupleze la partea din spate a espingolei acelea gigantice.

Era o maşină care nu aducea deloc cu structurile extinse în formă de inel pe care Inhibitorii le construiseră în jurul gigantei gazoase. O maşină care putea afecta o stea, sau cel puţin aşa aprecia Voliova. Căpitanul John Brannigan aproape credea că ar fi meritat să rămână viu pentru a vedea ce va face maşina.

— L-am studiat, răspunse el.

— Cred că-i aproape gata. Va mai dura doar câteva luni, poate mai puţin. De aceea nu ne putem asuma niciun risc.

— Te referi la armele-cache?

El îi simţi surescitarea.

— Căpitane, ai spus că te vei gândi dacă să-mi îngădui să le folosesc. Mai este cazul?

O lăsă să transpire înainte de a răspunde. Realmente nu părea să ştie despre semnalul laser. Căpitanul era sigur că dacă l-ar fi observat n-ar mai fi avut altceva în minte.

— Ilia, întrebă el, dacă am ajuns atât de departe fără a fi atacaţi, nu este riscantă folosirea armelor-cache?

— Este mai riscant să lăsăm totul pentru mai târziu.

— Bănuiesc că Khouri şi Thorn au fost mai puţin entuziaşti de a ataca acum, dacă exodul se desfăşoară conform planului.

— Căpitane, au evacuat abia două mii de oameni – o sutime din total. Este doar un început firav. Da, lucrurile se vor derula mai repede odată ce guvernul se va ocupa de operaţiune, dar se vor consemna în acelaşi timp mai multe tulburări civile. De aceea va trebui să ne gândim la un atac preventiv împotriva Inhibitorilor.

— Cu siguranţă îi vom determina să răspundă în acelaşi fel, îi atrase el atenţia. Armele lor mă vor distruge.

— Noi avem armele-cache.

— Nu au valoare defensivă, Ilia.

— M-am gândit şi la asta, spuse femeia furioasă. Vom desfăşura armele la o distanţă de câteva ore-lumină de navă. Ele se pot deplasa pe poziţie înainte de a le activa, exact aşa cum au făcut împotriva artifactului Hades.

Căpitanul nu mai trebuia să-i reamintească faptul că atacul împotriva artifactului Hades nu se desfăşurase tocmai conform planului. În apărarea Voliovei trebuia totuşi să spună că nu armele în sine o decepţionaseră.

Căută de aceea altă obiecţie. Nu trebuia să pară prea doritor, fiindcă atunci ea ar fi început să aibă bănuieli.

— Dacă ele vor fi urmărite până la noi… la mine?

— Până atunci noi vom fi aplicat o lovitură decisivă. Dacă va exista un răspuns, ne vom face griji despre el atunci.

— Şi armele la care te-ai gândit…?

— Acelea sunt detalii, Căpitane, simple detalii. Poţi lăsa partea aceea în seama mea. Tot ce trebuie să faci este să-mi îngădui controlul lor.

— Al tuturor celor treizeci şi trei de arme?

— Nu, aşa ceva n-ar fi necesar. Doar al celor pe care le-am însemnat pentru utilizare. Nu intenţionez să arunc totul împotriva Inhibitorilor. Aşa cum ai avut amabilitatea să-mi reaminteşti, s-ar putea să avem nevoie de unele mai târziu, pentru a ne ocupa de eventuale represalii.

— Te-ai gândit la toate cu atenţie, aşa-i?

— Haide să zicem că au existat întotdeauna planuri pentru urgenţe, zise Voliova. Tonul i se schimbă, devenind aproape rugător. Căpitane, ar mai fi o ultimă chestie…

El şovăi înainte să răspundă. Acum avea s-o spună, probabil. Avea să-l întrebe despre semnalul laser care-i atinsese în mod repetat carcasa, semnalul asupra căruia nu dorise deloc să-i atragă atenţia.

— Spune, Ilia, rosti el deprimat.

— Mai ai cumva nişte ţigări din alea?

CAPITOLUL 30

Voliova dădu o tură prin sala armelor-cache, mergând ca o regină care-şi inspectează trupele. Existau treizeci şi trei de arme şi nu erau două la fel. Femeia petrecuse mare parte a vieţii de adult studiindu-le, împreună cu alte şapte care erau acum pierdute sau distruse. Şi totuşi, în tot acel timp, nu izbutise să capete mai mult de o familiaritate trecătoare cu majoritatea armelor. Testase foarte puţine dintre ele într-un fel care să aibă sens, ba chiar cele despre care ştiuse cele mai multe erau tocmai cele pierdute acum. Despre unele dintre cele rămase era sigură că nici nu puteau fi testate, fără a irosi unica oportunitate existentă de a le utiliza. Însă nu erau toate aşa. Şmecheria era să distingi între subclasele de arme-cache, catalogându-le în funcţie de raza de acţiune, capacitatea distructivă şi de câte ori puteau fi refolosite. Deşi îşi tăinuise întotdeauna ignoranţa faţă de colegi, Voliova nu avea decât cea mai aproximativă idee despre ce puteau face minimum jumătate din armele ei. Muncise însă din greu şi cu scrupulozitate pentru a câştiga până şi înţelegerea aceea inadecvată.

Bazându-se pe cele învăţate în anii de studiu, ajunsese la o decizie despre armele pe care să le desfăşoare împotriva maşinăriei Inhibitorilor. Avea să trimită opt arme, păstrând douăzeci şi cinci la bordul *Nostalgiei.* Erau arme cu masă mică, aşa că puteau fi trimise rapid şi discret de cealaltă parte a sistemului. De asemenea, studiile întreprinse sugeraseră că cele opt aveau bătaia suficientă pentru a ajunge la Inhibitori, însă în calcule erau implicate multe presupuneri. Voliova detesta presupunerile. Era încă şi mai puţin sigură că armele vor fi în stare să cauzeze suficiente daune lucrării Inhibitorilor pentru a face o diferenţă. Sigur era un lucru: *aveau* să fie observate. Dacă activitatea umană din sistem fusese deocamdată la nivelul unor muşte bâzâitoare – iritante, însă nepericuloase în mod activ –, ea intenţiona s-o crească acum la nivelul unui atac în plină

forţă de ţânţari.

Să văd cum scăpaţi de ăştia, nemernicilor, gândi ea.

Trecu pe la cele opt arme, încetinindu-şi sistemul de propulsie timp destul pentru a se asigura că nimic nu se schimbase de la ultima inspecţie. Aşa era. Armele continuau să stea în suporturile lor blindate exact aşa cum le lăsase. Păreau la fel de ameninţătoare şi sinistre, însă nu făcuseră nimic neaşteptat.

— Astea sunt cele opt de care voi avea nevoie, Căpitane, rosti ea.

— Doar ele?

— Vor ajunge deocamdată. Nu trebuie să punem toţi puişorii într-un singur ou, sau cum sună metafora aia.

— Sunt sigur că există o expresie potrivită.

— Când dau comanda, vreau să desfăşori armele câte una, pe rând. Poţi s-o faci, nu?

— Ce înţelegi prin a „desfăşura”, Ilia?

— Să le scoţi în afara navei. În afara ta, vreau să zic, se corectă ea, fiindcă observase tendinţa actuală a Căpitanului de a se referi la sine şi la navă ca fiind aceeaşi entitate.

Nu dorea să întreprindă nimic, indiferent cât de mărunt, care să-i poată afecta neaşteptatul spirit de cooperare.

— Doar afară, continuă Voliova. După aceea, când toate opt vor fi în spaţiu, vom rula altă verificare a sistemelor. Pentru siguranţă, te vom menţine pe tine între ele şi Inhibitori. Nu simt că am fi monitorizaţi, dar este raţional să ne luăm măsuri de prevedere.

— Sunt absolut de acord, Ilia.

— Perfect atunci. Vom începe cu bătrâna armă şaptesprezece, de acord?

— Şaptesprezece să fie, Ilia.

Mişcarea fu bruscă şi surprinzătoare. Trecuse atâta timp de când oricare dintre armele-cache se mişcase în orice fel, încât ea uitase cum era. Suportul armei începu să gliseze pe şina lui de deplasare, astfel că întreaga masă de mărimea unui obelisc avansă lin şi silenţios. Totul se petrecea desigur în linişte totală, însă Voliovei i se părea

că aici exista o tăcere mai profundă, o tăcere judiciară, precum cea de la un loc de execuţie.

Reţeaua de şine le permitea armelor să ajungă la incinta mai mică, aflată imediat dedesubtul celei principale. Incinta mai mică avea lărgimea necesară pentru a conţine cea mai mare dintre arme şi fusese reconstruită exact în acest scop.

Femeia privi cum arma şaptesprezece dispare în incintă şi-şi reaminti întâlnirea ei cu subpersonalitatea care controla arma aceea. „Şaptesprezece” dovedise semne îngrijorătoare de liber arbitru şi evidentă lipsă de respect pentru autoritatea ei. Voliova nu se îndoia că ceva precum Şaptesprezece exista în toate armele. Nu avea rost să-şi facă griji în privinţa aceea acum; nu putea decât să spere că atât Căpitanul, cât şi armele vor continua să facă ce le cerea.

Nu, n-avea rost să-şi facă griji în privinţa aceea, totuşi îi era imposibil să-şi alunge senzaţia rău prevestitoare.

Uşa de legătură se închise şi Voliova comută fluxul monitorului din costum la camerele şi senzorii externi, pentru ca să poată observa arma când apărea dinapoia fuzelajului. Avea să ajungă acolo peste câteva minute, dar ea nu se grăbea.

Se întâmplă însă ceva complet neaşteptat. Prin intermediul monitoarelor de pe carcasă, costumul o anunţă că nava era bombardată cu lumină de laser optic.

Prima ei reacţie fu un sentiment strivitor de eşec. Într-un final, dintr-un motiv necunoscut, îi alertase pe Inhibitori şi le atrăsese atenţia. Era de parcă intenţia de desfăşurare a armelor fusese suficientă. Lumina laser provenea probabil de la baleiajele senzorilor cu rază lungă de acţiune. Ei observaseră nava, adulmecând-o în beznă.

Apoi însă îşi dădu seama că emisiile nu soseau din partea cuvenită a cerului.

Veneau din spaţiul interstelar.

— Ilia? întrebă Căpitanul. S-a întâmplat ceva? Să opresc desfăşurarea?

— Ştiai despre asta, nu-i aşa? spuse ea.

— Despre ce anume să ştiu?

— Că receptăm lumină laser pe frecvenţa de comunicaţii.

— Îmi pare rău, Ilia, dar tocmai…

— N-ai vrut ca eu să ştiu despre asta. Şi nici n-am ştiut până n-am accesat senzorii de pe fuzelaj ca să văd ieşirea armei.

— Despre ce emisii… ah, stai. Vocea lui uriaşă, ca de divinitate, şovăi. Stai aşa. Acum înţeleg la ce te referi. Nu le-am observat… se întâmplau prea multe alte lucruri. Tu eşti mai acordată decât mine la asemenea griji, Ilia… eu sunt foarte concentrat spre interior în zilele astea. Dacă aştepţi, o voi lua pe urma lor şi voi determina când au început… Am datele senzorilor…

Ea nu-l crezu, dar ştia că nu exista nicio cale de a dovedi contrariul. Căpitanul controla totul şi, de fapt, ea aflase despre lumina laser doar printr-o neatenţie a concentrării lui.

— Bine. Când au început?

— Doar de o zi. O zi, sau cam aşa ceva…

— Ce-nseamnă „sau cam aşa ceva”, mincinos nenorocit?

— Înseamnă… câteva zile. Nu mai mult de o săptămână… asta ca o estimare foarte conservatoare.

— *Svinoi.* Porc nemernic şi mincinos! De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Am presupus că ştii deja de existenţa semnalului. Nu l-ai receptat când te-ai apropiat cu naveta de mine?

Aha, gândi femeia. Prin urmare, acum era un *semnal,* nu doar o rafală de lumină laser lipsită de sens. Oare ce mai ştia Căpitanul?

— Bineînţeles că nu. Am dormit până în ultima clipă, iar naveta nu era programată să urmărească decât transmisiuni intrasistem. Comunicaţiile interstelare sunt deplasate spre albastru din benzile de frecvenţe uzuale. Cât era deplasarea aceea spre albastru, Căpitane?

— Modestă, Ilia… zece la sută din viteza luminii. Doar atât cât s-o scoată din banda de frecvenţe uzuale.

Femeia calculă mintal. Zece la sută din viteza luminii… o

luminălucă nu putea să încetinească de la o asemenea viteză în mai puţin de treizeci de zile. Chiar dacă o navă stelară intra în sistem, tot mai dispunea de o lună până la sosirea ei. Nu era cine ştie ce răgaz, totuşi mult mai bine decât să fi aflat că necunoscuţii se aflau la câteva zile depărtare.

— Căpitane, semnalul trebuie să fie o transmisiune automată blocată pe repetare, fiindcă altfel n-ar fi menţinut-o atâta timp. Trimite-o imediat la costumul meu.

— Da, Ilia. Şi armele-cache? Să abandonez desfăşurarea?

— Da, zise ea, apoi se corectă repede. Nu, nu! Nu se schimbă nimic. Continuă să desfăşori nenorocirile alea – oricum vor trece nişte ore până le vei scoate pe toate opt. Ai auzit ce am spus mai devreme, da? Vreau ca masa ta să le mascheze de Inhibitori.

— Şi de sursa semnalului?

Dacă opţiunea i-ar fi fost disponibilă, Voliova i-ar fi tras un şut chiar atunci. Însă ea plutea departe de orice ar fi putut lovi cu piciorul.

— Redă ce-ai primit!

Vizorul căştii i se opaciză, astfel că nu mai putu să vadă interiorul incintei armelor-cache. Pentru o clipă rămase privind o mare albă, adimensională. Apoi începu să se formeze o scenă, o dizolvare lentă într-un interior. Voliova părea să stea în capătul unei camere lungi, cu mobilier auster, cu o masă neagră între ea şi cele trei persoane aşezate la capătul opus al mesei. Masa era o prismă de întuneric pur.

— Salut, rosti singurul bărbat om dintre cele trei persoane. Mă numesc Nevil Clavain şi cred că voi aveţi ceva ce doresc.

La prima vedere, el părea o extensie a mesei. Hainele lui aveau aceeaşi culoare neagră care nu reflecta lumina, astfel că numai palmele şi capul îi ieşeau din umbre. Degetele îi erau încrucişate precis în faţă. Pe dosul lor ieşeau în relief vene ca nişte funii. Barba şi părul îi erau albe, iar chipul îi era brăzdat pe alocuri de crevase de

umbre extreme.

— Se referă la dispozitivele din nava voastră, zise persoana de lângă Clavain.

Era o femeie care părea foarte tânără şi care purta o cvasi-uniformă la fel de neagră. Voliova se strădui să-i identifice accentul şi se gândi că suna ca un dialect local de pe Yellowstone.

— Ştim că aveţi treizeci şi trei, urmă tânăra. Avem o identificare permanentă pe semnăturile lor de diagnosticare, aşa că este inutil să întreprindeţi orice.

— Nu va merge, zise a treia persoană, care era un hiperporc. Trebuie să ştiţi că suntem foarte decişi. Am capturat nava asta, deşi toţi spuneau că-i imposibil. Ba chiar i-am umplut de sânge pe Agregaţi. Am parcurs un drum lung ca să obţinem ce dorim şi n-o să ne-ntoarcem acasă cu mâinile goale.

În timp ce vorbea, îşi sublinia spusele prin mişcări de retezare pe verticală a uneia dintre mâinile cu aspect porcin.

Clavain se aplecă puţin înainte.

— Scorpio are dreptate, vorbi el. Noi deţinem mijloacele tehnice pentru a recăpăta posesia armelor. Întrebarea este dacă voi veţi fi atât de raţionali încât să le predaţi fără luptă.

Voliova simţi ca şi cum Clavain ar fi aşteptat-o să răspundă. Imboldul de a spune ceva, deşi ştia perfect că acesta nu era un mesaj în timp real, era aproape copleşitor. Începu să vorbească, ştiind că costumul putea să recepteze orice ar fi spus şi să trimită cuvintele spre nava intruşilor. În acelaşi timp însă, semnalul trebuia să parcurgă un drum al naibii de lung: minimum trei zile numai dus, ceea ce însemna că nu se putea aştepta la un răspuns decât peste o săptămână.

Clavain începu să vorbească din nou.

— Să nu fim totuşi prea dogmatici, zise el. Apreciez că aveţi dificultăţi locale. Am văzut activitatea din sistemul vostru şi înţelegem că vă poate da motive de îngrijorare, dar asta nu ne schimbă cu nimic obiectivul imediat. Dorim

ca armele acelea să fie pregătite pentru a ne fi predate, imediat cum intrăm în spaţiul circumstelar. Fără şmecherii, fără întârzieri. Este o condiţie nenegociabilă. Putem *însă* discuta detaliile, şi beneficiile, unei cooperări mutuale.

— Nu, n-o putem face când voi vă aflaţi la o jumătate de lună depărtare, murmură Voliova.

— Vom ajunge în curând, urmă Clavain, poate chiar mai curând decât vă aşteptaţi. Însă deocamdată ne găsim în afara razei de comunicare eficientă. Vom continua să transmitem mesajul acesta până vom sosi. Între timp, pentru facilitarea negocierilor, am pregătit o copie de nivel-beta a mea. Sunt convins că sunteţi familiarizaţi cu protocoalele de simulare necesare. În caz contrar, vă putem livra de asemenea documentaţie tehnică. Puteţi începe imediat o instalare completă. Până ce mesajul acesta va fi fost retransmis de o mie de ori, veţi deţine toate datele necesare pentru a-mi implementa nivelul-beta.

Clavain zâmbi rezonabil şi desfăcu mâinile într-un gest de deschidere, apoi adăugă:

— Vă rog să vă gândiţi la asta. Desigur, vom face orice aranjamente reciproce pentru propriul vostru nivel-beta, dacă doriţi să ne expediaţi un proxy pentru negociere. Vă aşteptăm reacţia cu interes. Sunt Neil Clavain, din *Lumina Zodiacală,* terminat.

Ilia Voliova blestemă în barbă.

— Bineînţeles că suntem familiarizaţi cu protocoalele de rahat, jigodie care te dai superioară!

Mesajul fusese retransmis de peste o mie de ori, ceea ce însemna că datele necesare pentru implementarea nivelului-beta fuseseră deja înregistrate.

— Ai asistat, Căpitane? întrebă ea.

— Da, Ilia.

— Vrei, te rog, să verifici nivelul-beta? Să n-aibă nicio şmecherie. După aceea caută o modalitate să-l implementezi.

— Chiar dacă ar conţine viruşi militari, mă-ndoiesc foarte mult că mi-ar putea face vreun rău în starea mea

actuală. Ar fi cumva similar cu situaţia unui lepros în stare avansată de boală, care-şi face griji de o urticarie banală, sau cu a căpitanului unei corăbii care se scufundă şi este preocupat de apariţia de cari în lemnul bordajului, sau…

— Da, am înţeles, mulţumesc. Fă-o, oricum! Vreau să vorbesc cu Clavain. Faţă în faţă.

Ridică mâna şi deopaciză vizorul la timp pentru a vedea cum următoarea armă îşi începea drumul târâş spre spaţiu. Era furioasă mai presus de orice cuvinte. Nu era vorba pur şi simplu despre faptul că nou-sosiţii apăruseră în mod atât de neaşteptat, ori că-i adresaseră cereri atât de neplăcute şi de specifice. Era felul în care Căpitanul părea că se străduise din răsputeri să-i ascundă totul.

Nu ştia care era jocul lui, însă nu-i plăcea absolut deloc.

Voliova se retrase un pas dinaintea servitorului.

— Start, zise ea totuşi uşor prudentă.

Nivelul-beta se conformase protocoalelor uzuale, compatibile retroactiv cu toate sistemele de simulare majore încă de la mijlocul lui *Belle Époque.* Se dovedise de asemenea că nu conţinea niciun virus contaminator, fie deliberat, fie accidental. Voliova tot nu avea încredere în el, aşa că mai petrecu o jumătate de zi pentru a verifica dacă simularea nu izbutise, în cine ştie ce mod incredibil de iscusit, să se infiltreze şi să-i modifice filtrele antivirus. Se părea că nu fusese cazul, totuşi ea se străduia să se asigure că era izolat într-o măsură cât mai mare de reţeaua de comandă a navei.

Desigur, Căpitanul avea completă dreptate: din toate punctele de vedere, el era acum nava în sine. Ceea ce ataca nava îl ataca şi pe el. Şi întrucât el devenise nava în urma transformării cauzate de o epidemie extraterestră superadaptată, părea extrem de improbabil că în el s-ar fi putut strecura orice care să fi avut doar origine umană. El fusese deja ocupat şi modificat de un invadator expert,

Servitorul se mişcă pe neaşteptate. Făcu un pas înapoi din faţa Voliovei, aproape răsturnându-se înainte de a-şi regăsi echilibrul. Ochii-camere duale priveau în direcţii

diferite, pentru ca apoi să intre în mod binocular şi să se fixeze asupra femeii. Irisuri mecanice se închiseră şi se deschiseră. Maşina făcu alt pas, de data aceasta spre ea.

Voliova ridică o mână.

— Stop!

Instalase nivelul-beta în una dintre puţinele maşini complet androforme ale navei, un ansamblu scheletic de părţi, toate fiind de fapt cadre de lucru deschise. Ea nu simţea nicio ameninţare în prezenţa sa, sau cel puţin nicio senzaţie raţională de ameninţare, deoarece era din punct de vedere fizic mai puternică şi mai robustă decât maşina.

— Vorbeşte-mi, i se adresă Voliova. Ai fost instalat corect?

Glasul artificial al maşinii bâzâi ca o muscă prinsă între geamuri.

— Sunt o simulare de nivel-beta a lui Nevil Clavain.

— Perfect. Cine sunt eu?

— Nu ştiu. Nu te-ai prezentat.

— Sunt triumvira Ilia Voliova, spuse ea. Asta este nava mea, *Nostalgie pentru Infinit.* Te-am instalat în unul dintre servitorii noştri mecanici generali. Este o maşină fragilă, în mod deliberat, aşa că nu te gândi să încerci vreo şmecherie. Eşti cablat pentru autodistrugere, dar chiar dacă n-ai fi aşa, te-aş putea distruge cu propriile mele mâini.

— Şmecheriile sunt ultimul lucru la care mă gândesc, triumviro. Sau Ilia… Cum preferi să-ţi spun?

— „Şefa.” Ăsta-i terenul meu acum.

Părea că n-o auzise.

— Ilia, ai aranjat ca şi nivelul tău beta să fie transmis spre *Lumina?*

— Ce contează asta pentru tine?

— Sunt curios, asta-i tot. Ar fi fost o simetrie plăcută, dacă amândoi am fi fost reprezentaţi de niveluri-beta, nu crezi?

— Nu am încredere în nivelurile-beta. Şi nu văd nici ideea de bază.

Servitorul lui Clavain privi în jur, iar ochii lui duali

clicăiră şi zumzăiră. Voliova îl activase într-o parte relativ normală din navă – aici transformările Căpitanului erau minore –, dar bănuia că ea se obişnuise cu împrejurimi ce continuau să fie destul de bizare potrivit criteriilor uzuale. Arce de materie-epidemică întărită străluceau, străbătând încăperea ca nişte coaste de balenă. Erau umede de secreţii chimice. Cizmele ei lipăiau prin câţiva centimetri de efluent negru, urât mirositor.

— Deci? rosti ea.

Maşina reveni cu atenţia la femeie.

— Utilizarea de niveluri-beta este perfect logică. Cele două nave ale noastre nu se află acum în raza de comunicare eficientă, dar se apropie constant. Nivelurile-beta pot iuţi procesul de negociere, stabilind regulile de bază, dacă vrei să spunem aşa. Când navele vor fi mai aproape, beta-urile îşi pot descărca experienţele. Precursorii noştri în carne şi oase pot să examineze ce s-a discutat şi să ia deciziile cuvenite mult mai rapid decât ar fi altfel posibil.

— Sună plauzibil, însă eu stau de vorbă acum doar cu un set de răspunsuri algoritmice, cu un model predictiv al felului cum adevăratul Clavain ar răspunde într-o situaţie similară.

Servitorul schiţă o ridicare din umeri.

— Ce vrei să spui prin asta?

— Nu am nicio garanţie cum ar răspunde în realitate adevăratul Clavain, dacă ar fi în locul tău.

— Da, celebrul sofism. Vorbeşti exact ca Galiana. Realitatea este că adevăratul Clavain ar fi putut răspunde diferit în oricare dintre situaţiile în care ar fi fost confruntat cu aceiaşi stimuli. Ca atare, nu pierzi nimic dacă ai de-a face cu un nivel-beta. Maşina ridică un braţ scheletic şi o privi pe Voliova prin spaţiile dintre sârmele şi traversele membrului său. Îţi dai seama totuşi că asta nu va ajuta cu nimic situaţia, da?

— Poftim?

— Faptul că m-ai pus într-un corp ca acesta, ceva atât de evident mecanic. Şi glasul... nu este al meu, câtuşi de

puţin. Ai văzut transmisia. Pur şi simplu nu mă avantajează. În realitate, sunt uşor peltic. Ba uneori chiar exagerez defectul acela de vorbire. Cred că ai putea spune că face parte din caracterul meu.

— Ţi-am spus deja…

— Ilia, uite ce-ţi sugerez. Permite maşinii să-ţi acceseze implanturile, pentru ca să poţi mapa în câmpul tău auditiv-vizual o fantomă perceptuală.

În mod ciudat, femeia se simţi bătând în retragere.

— Eu nu am implanturi.

Glasul zumzăitor păru uluit.

— Dar eşti o Ultranaută.

— Da, însă în acelaşi timp sunt *brezgatnik.* N-am avut niciodată implanturi, nici chiar înainte de Epidemie.

— Crezusem că-i înţelesesem pe Ultranauţi, rosti gânditor nivelul-beta al lui Clavain. Recunosc că m-ai surprins. Cred totuşi că deţii o modalitate de a vedea informaţii proiectate, atunci când o hologramă nu funcţionează.

— Am ochelari, recunoscu ea.

— Adu-i. Te asigur că-ţi vor uşura mult viaţa.

Voliovei nu-i plăcea ca nivelul-beta să-i spună ce să facă, dar era pregătită să admită că sugestia lui era logică. Trimise alt servitor să-i aducă ochelarii şi o audiocască. Îşi fixă apoi ansamblul şi-i îngădui nivelului-beta să modifice imaginea pe care o vedea prin ochelari. Robotul scheletic îi dispăru din câmpul vizual, înlocuit de o imagine a lui Clavain, similară celei văzute în timpul transmisiunii. Iluzia nu era perfectă, ceea ce era un memento util al faptului că nu avea de-a face cu un om în carne şi oase. Dar pe ansamblu era o îmbunătăţire spectaculoasă faţă de servitor.

— Aşa, rosti glasul lui Clavain în urechea ei. Acum putem trece la treabă. Te-am întrebat deja, dar voi repeta: Te vei gândi la posibilitatea trimiterii unui nivel-beta al tău la *Lumina Zodiacală?*

O înghesuise în corzi. Voliova nu dorea să admită că nu avea aşa ceva; asta ar fi făcut-o într-adevăr să arate

straniu.

— Da, o să mă gândesc. Până atunci, haide să terminăm flecăreala. Voliova zâmbi. M-ai prins exact în timp ce făceam ceva.

Imaginea lui Clavain îi răspunse la zâmbet.

— Sper să nu fie nimic prea serios.

Chiar pe când discuta cu el, femeia continuase operaţiunile de desfăşurare a armelor-cache. Îi spusese Căpitanului că nu dorea ca el să apară în timp ce servitorul era activ, aşa că unicul lor mod de comunicare era prin intermediul căştii auriculare. La rândul său, Căpitanul îi putea auzi comunicările subvocale.

— Nu vreau să afle mai multe decât este strict necesar, îi spusese ea Căpitanului. Mai ales despre tine şi cele întâmplate cu nava.

— De ce ar trebui ca el să afle ceva? Dacă nivelul-beta descoperă ceva ce nu dorim să ştie, îl omorâm în mod simplu.

— Clavain va pune întrebări ulterior.

— Dacă *va exista* un „ulterior”, replicase Căpitanul.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că… de fapt noi nu intenţionăm să negociem, nu?

Femeia îl duse pe servitor prin navă, spre punte, străduindu-se să aleagă un traseu prin părţile cel mai puţin stranii ale interiorului. Observă că nivelul-beta privea cu atenţie în jur, înţelegând în mod evident că în navă se petrecuse ceva anormal. Cu toate acestea nu-i puse nicio întrebare asociată direct transformărilor cauzate de Epidemie. Era oricum o bătălie pierdută. În scurt timp, nava care se apropia avea să aibă rezoluţia necesară pentru a vedea *Nostalgia,* iar atunci ar fi aflat despre transformările ei externe baroce.

— Ilia, se auzi glasul lui Clavain, haide să n-o mai luăm pe ocolite: noi vrem cele treizeci şi trei de obiecte pe care le ai acum şi le vrem neapărat. Ştii despre ce este vorba, da?

— Cred că ar fi cumva implauzibil să neg.

— Perfect.

Imaginea lui Clavain încuviinţă energic din cap, apoi adăugă:

— Înregistrăm progres. Cel puţin ştim că obiectele există.

Voliova înălţă din umeri.

— Dacă tot n-o mai luăm pe ocolite, de ce nu le spui ceea ce sunt? „Obiectele” acelea sunt arme, Clavain. Tu o ştii. Eu o ştiu. Probabil că şi *ele* o ştiu.

Îşi scoase ochelarii pentru o clipă. Servitorul lui Clavain se mişca prin încăpere cu mişcări ce aveau fluiditate umană, fără să fie perfecte. Puse din nou ochelarii şi imaginea suprapusă se deplasă cu aceiaşi paşi de marionetă.

— Deja îmi placi mai mult, Ilia. Da, sunt arme. Arme foarte vechi, cu origine destul de obscură.

— Nu încerca să mă prosteşti, Clavain. Dacă ştii despre arme, atunci probabil că ştii la fel de bine ca mine cine le-a construit, ba poate chiar că ştii mai multe. Uite care-i bănuiala mea: eu cred că le-au fabricat Agregaţii. Ce părere ai de ipoteza asta?

— Eşti pe aproape, asta-i tot ce-ţi pot spune.

— Pe „aproape”?

— Aproape, da. Poate chiar foarte aproape.

— Ar fi bine să-ncepi să-mi spui despre ce dracu-i vorba. Dacă sunt arme Agregate, cum de aţi aflat abia acum de ele?

— Ele emit semnale-semnături, Ilia. Ne-am orientat după semnalele lor.

— Însă voi nu sunteţi Agregaţi.

— Nu… Clavain recunoscu adevărul acela printr-un gest larg dintr-un braţ, perfect sincronizat cu servitorul. Voi fi însă cinstit cu tine, chiar dacă numai pentru a ajuta negocierile să se desfăşoare în favoarea mea. Agregaţii doresc într-adevăr să recupereze armele. Şi ei au pornit de asemenea încoace. Mai precis pe urmele *Luminii Zodiacale* se află o flotă de nave Agregate cu armament greu.

Voliova îşi aminti ce spusese hiperporcul, Scorpio,

despre umplerea de sânge a păianjenilor.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Văd că te alarmează. Nu te acuz pentru asta, şi eu aş fi alarmat. Imaginea îşi scărpină barba. De aceea ar trebui să te gândeşti să negociezi mai întâi cu mine. Dă-mi voie să te scap de armele acelea şi apoi mă voi ocupa eu de Agregaţi.

— Şi de ce crezi că ai avea mai mult noroc decât mine?

— Din două motive. În primul rând, m-am dovedit deja mai abil decât ei în câteva ocazii. În al doilea rând, şi probabil mai pertinent, până foarte recent am fost unul dintre ei.

— Am făcut o verificare, îi şopti Căpitanul în ureche. A existat un Nevil Clavain care a avut legături cu Agregaţii.

— Şi tu crezi că ai putea avea mai mult succes? întrebă Voliova.

Bărbatul încuviinţă din cap.

— Agregaţii nu sunt răzbunători şi te vor lăsa în pace dacă n-ai nimic să le oferi. Dar dacă vei mai avea armele, te vor face bucăţi.

— În raţionamentul tău s-a strecurat o mică eroare, comentă Voliova. Dacă aş avea armele, nu crezi că eu aş fi cea care i-ar face bucăţi pe ei?

Clavain îi făcu cu ochiul.

— Te pricepi aşadar să le foloseşti atât de bine?

— Am ceva experienţă.

— Ba nu, nu ai. Ilia, tu ai activat abia acum porcăriile alea, altfel te-am fi detectat cu secole în urmă. Nu-ţi supraestima familiaritatea cu tehnologii pe care abia dacă le înţelegi. S-ar putea să-ţi fie fatal.

— Nu crezi că eu aş fi cea mai în măsură să apreciez asta?

Clavain – Voliova ar fi trebuit totuşi să înceteze să se mai gândească la *simulare* ca fiind adevăratul Clavain – se scărpină din nou în barbă.

— N-am vrut să te jignesc, dar armele sunt periculoase. Am fost foarte sincer când ţi-am sugerat să mi le predai acum şi să mă laşi pe mine să-mi fac griji în privinţa lor.

— Şi dacă refuz?

— Atunci vom face exact ce am promis: le vom lua cu forţa.

— Clavain, ridică o clipă ochii – vreau să-ţi arăt ceva. Anterior ai făcut aluzie că ai cunoaşte nişte lucruri, dar aş vrea să te actualizez.

Programase sfera de afişaj să se activeze în clipa aceea, prezentând o amplificare a planetei dezmembrate. Norul de materie era coagulat şi zdrenţuit, presărat cu noduri dense de materie aglomerată. Însă obiectul în formă de trompetă care creştea în centrul lui era de zece ori mai mare decât orice altă structură, iar acum părea aproape complet format. Deşi era dificil pentru senzorii ei să vadă clar prin megatonele de materie din câmpul vizual, exista sugestia unei complexităţi imense, a unei acreţii uluitoare de detalii fine, pornind de la o scară de multe sute de kilometri şi terminând sub limita rezoluţiei de scanare. Maşinăria avea un aspect organic, muscular, înnodată şi proeminentă cu zgârciuri, tendoane şi noduli glandulari. Nu semăna cu nimic ce să fi fost produs prin design de imaginaţia umană. Chiar acum straturi de materie erau adăugate maşinii titanice: Voliova putea să vadă torentele dense unde încă aveau loc fluxurile masice. În acelaşi timp însă, obiectul părea îngrijorător de aproape de terminare.

— Ai mai văzut asta până acum? întrebă ea.

— Doar în mică măsură. Nu aşa de clar ca acum.

— Şi ce părere ai?

— De ce nu-mi spui tu mai întâi la ce concluzie ai ajuns?

Femeia miji ochii.

— La concluzia evidentă. Am văzut cum trei planetoizi au fost dezintegraţi de maşini, înainte de veni la planeta asta. Sunt extraterestre. Au fost atrase aici de ceva ce a făcut Dan Sylveste.

— Da. Şi noi am presupus că el a avut o legătură cu asta. Ştiam şi despre maşinile astea – cel puţin, le bănuiam existenţa.

— Cine sunt aceşti „noi”? întrebă Voliova.

— Mă refeream la Agregaţi – eu am dezertat doar

recent.

Simularea lui Clavain făcu o pauză după care urmă:

— Acum câteva secole, noi am lansat expediţii în spaţiul interstelar adânc, mult mai departe decât ajunsese vreodată orice altă facţiune umană. Expediţiile acelea au întâlnit maşinile, pe care noi le-am poreclit „lupi”, dar cred că putem presupune că aici vedem practic aceleaşi entităţi.

— Ele nu au propriul lor nume, zise Voliova. Noi le numim Inhibitori, o denumire pe care şi-au câştigat-o în perioada lor de vârf.

— Aţi aflat toate astea din simple observaţii?

— Nu. Nici vorbă de aşa ceva.

Voliova se gândi că-i spunea prea multe, însă Clavain era atât de convingător, încât aproape că nu se putea stăpâni. Dacă nu era atentă, în scurt timp avea să-i povestească tot ce se întâmplase pe orbita lui Hades: cum lui Khouri i se îngăduise să arunce o privire în întunecata istorie pre-umană a galaxiei, capitole nesfârşite de extincţie şi război, care se întindeau până în zorii vieţii înzestrate cu raţiune…

Existau lucruri pe care era dispusă să le discute cu Clavain, dar şi altele pe care, cel puţin pentru moment, ar fi preferat să le ţină pentru sine.

— Eşti o femeie tare misterioasă, Ilia Voliova.

— Sunt de asemenea o femeie care are multe de făcut. Voliova ceru sferei să transfocheze pe maşina care creştea. Inhibitorii construiesc o armă şi bănuiala mea este că va fi utilizată pentru a declanşa un eveniment stelar catastrofic. Ei au declanşat o flamă care să-i nimicească pe amarantini, însă cred că aceasta va fi diferită – mult mai mare şi probabil mai letală. Iar eu nu pot pur şi simplu îngădui să se întâmple asta. Pe Resurgam se află două sute de mii de oameni şi toţi vor muri dacă arma aceea va fi utilizată.

— Sunt întrutotul de acord cu tine, crede-mă.

— Atunci vei înţelege că nu voi preda absolut nicio armă, nici acum şi nici în alt moment viitor.

Pentru prima dată, Clavain păru exasperat. Îşi trecu o mână prin ciuful de păr, zbârlindu-l în fire albe, ţepoase.

— Dă-mi armele şi voi avea grijă să fie utilizate împotriva lupilor. Ce nu-ţi convine în varianta asta?

— Nimic, replică ea pe un ton vesel, atât doar că n-am încredere în tine. Iar dacă armele astea sunt atât de potente cum spui, nu sunt sigură că aş dori să le predau nimănui. La urma urmelor am avut grijă de ele timp de secole şi nu s-a întâmplat nimic rău. Nu crezi că asta ne pune într-o lumină destul de bună? Am fost custozi responsabili. Ar fi cam anormal din partea noastră să lăsăm orice grupare de şmecheri să pună acum mâinile pe ele, nu crezi?

Surâse larg, apoi adăugă:

— Mai ales când recunoşti că voi nu sunteţi proprietarii lor de drept.

— Ilia, o să regreţi că ai de-a face cu Agregaţii.

— Hmmm. Cel puţin voi avea de-a face cu o facţiune legitimă.

Clavain îşi frecă fruntea cu degetele mâinii drepte, de parcă s-ar fi luptat cu o migrenă.

— Nu, nu va fi aşa. Nu în sensul la care te gândeşti tu. Ei doresc armele doar ca să poată pleca cu ele în adâncul spaţiului.

— Pe când voi bănuiesc că intenţionaţi o utilizare mult mai mărinimoasă.

Clavain aprobă din cap.

— Eu unul chiar aşa intenţionez. Vreau să le restitui rasei umane. Demarhişti… Ultranauţi… Armata lui Scorpio… Nu-mi pasă cine le va deţine realmente, atâta timp cât mă vor convinge că le vor utiliza aşa cum trebuie.

— Şi anume?

— Să lupte împotriva lupilor. Ei se apropie. Agregaţii ştiu asta, iar cele ce se petrec aici o dovedesc. Următoarele secole vor fi foarte interesante, Ilia.

— Interesante? repetă ea.

— Da. Însă nu tocmai în felul în care ne-am dori noi.

Ea dezactivă pentru moment nivelul-beta. Imaginea lui Clavain se destrămă în punctuleţe, după care dispăru,

lăsând în urmă doar forma scheletică a servitorului. Tranziţia fu destul de deconcertantă; femeia îi simţise prezenţa aproape palpabil.

— Ilia, rosti Căpitanul, suntem gata. Ultima armă se găseşte în exteriorul fuzelajului.

Ea îşi scoase casca auriculară şi vorbi normal:

— Perfect. Ceva de raportat?

— Nimic major. Cinci arme s-au desfăşurat fără incidente. Referitor la celelalte trei, am observat o anomalie tranzitorie la sistemul de propulsie al armei şase şi o eroare intermitentă la subsistemele de ghidare ale armelor paisprezece şi douăzeci şi trei. Niciuna dintre anomalii nu a reapărut după desfăşurare.

Femeia aprinse o ţigară şi fumă un sfert din ea înainte să răspundă.

— Mie nu mi se pare că n-ar fi fost nimic major.

— Sunt sigur că erorile nu se vor repeta, bubui vocea Căpitanului. Mediul electromagnetic al incintei lor diferă mult de cel din exteriorul navei. Probabil că tranziţia a cauzat unele confuzii, asta-i tot. Acum, după ce sunt în spaţiu, armele se vor adapta.

— Pregăteşte, te rog, o navetă.

— Poftim?

— M-ai auzit, o să ies să verific armele.

Voliova tropăi uşor, aşteptându-i răspunsul.

— Nu-i nevoie de aşa ceva, Ilia. Le pot monitoriza perfect.

— Căpitane, sunt convins că le poţi controla, dar nu le cunoşti la fel de bine ca mine.

— Ilia…

— Nu voi avea nevoie de o navetă mare. Mă gândesc chiar să iau un costum, dar în chestiile alea nu pot să fumez.

Oftatul Căpitanului se auzi precum colapsul unei clădiri îndepărtate.

— Bine, Ilia. Îţi voi pregăti o navetă. O să fii precaută, da? Cu puţină atenţie, poţi sta de partea navei pe care n-o pot vedea Inhibitorii.

— Pe ei nu-i interesăm nici pe departe, iar situaţia asta nu se va schimba în următoarele cinci minute.

— Sper totuşi că-mi apreciezi grija.

Oare Căpitanul ţinea într-adevăr la ea? Voliova nu era sigură dacă credea asta cu adevărat. Sigur că da, era posibil ca el să se simtă destul de singur aici, iar femeia reprezenta unica lui şansă de tovărăşie omenească. În acelaşi timp însă Voliova era cea care-i demascase crima şi-l pedepsise cu transformarea aceasta. Sentimentele lui faţă de ea erau neîndoios mult mai complexe.

Terminase destul din ţigară. Mânată de un impuls brusc, vârî capătul cu filtru în ansamblul de sârme ce forma capul servitorului, fixându-l între două tije metalice subţiri. Vârful ardea portocaliu-stins.

— Urât obicei, zise Ilia Voliova.

Luă naveta cu două locuri şi cap de şarpe pe care o folosiseră Khouri şi Thorn pentru a explora activităţile Inhibitorilor din jurul fostei gigante gazoase. Căpitanul o pregătise deja şi o adusese la o ecluză pneumatică. Vehiculul suferise avarii minore în timpul întâlnirii cu maşinăria Inhibitoare în interiorul atmosferei lui Roc, dar majoritatea fuseseră uşor de reparat cu piesele existente. Defectele rămase nu aveau în niciun caz să împiedice folosirea navetei pentru acţiuni pe distanţe scurte.

Voliova se instală pe scaunul pilotului şi testă afişajul avionicii. Căpitanul făcuse o treabă foarte bună; până şi rezervoarele de combustibil erau pline ochi, cu toate că nu avea să parcurgă mai mult de câteva sute de metri.

Ceva o sâcâia în fundul minţii, un sentiment pe care nu-l putea defini cu exactitate.

Porni naveta şi tranzită prin uşile metalice până ajunse în spaţiul cosmic. Ieşi în apropiere de apertura mult mai mare pe care o folosiseră armele-cache. Acestea dispăruseră deja înapoia curbei cât un munte a fuzelajului *Nostalgiei,* astfel că nu erau în raza vizuală a Inhibitorilor. Voliova urmă acum aceeaşi traiectorie şi văzu cum masa nebuloasă a planetei ferfeniţite coborî înapoia orizontului

precis determinat al carcasei.

Cele opt arme apărură în vedere, pândind aidoma unor monştri. Toate erau diferite între ele, dar fuseseră proiectate în mod clar de aceleaşi intelecte. Femeia suspectase dintotdeauna că fuseseră construite de Agregaţi, totuşi confirmarea ipotezei de către Clavain o tulburase. Nu vedea niciun motiv ca el s-o fi minţit. Şi totuşi de ce creaseră Agregaţii asemenea instrumente atroce? O putuseră face doar pentru că, la un moment dat, avuseseră intenţia să le utilizeze. Voliova se întrebă dacă ţinta intenţionată fusese omenirea.

În jurul fiecărei arme se găsea un harnaşament de traverse de care erau ataşate rachete de direcţionare şi subsisteme de ochire, ca şi un număr mai mic de arme defensive, doar pentru protecţia lor. Harnaşamentele puteau deplasa armele şi teoretic le puteau poziţiona oriunde în sistem, însă erau prea lente pentru cerinţele Voliovei. De aceea ea fixase recent şaizeci şi patru de rachete-remorcher, câte opt pentru fiecare navă, poziţionate în colţurile opuse ale cadrelor lor. Deplasarea celor opt arme în cealaltă parte a sistemului ar fi necesitat mai puţin de treizeci de zile.

Înaintă încet cu naveta spre grupul de arme, care, simţindu-i apropierea, îşi modificară poziţiile. Voliova trecu printre ele, apoi viră, le dădu ocol şi încetini, examinându-le pe cele despre care Căpitanul amintise că avuseseră probleme. Pe brăţara ei se derulară sinteze de diagnostice, concise, însă eficiente. Apelă armele, pe rând, foarte atentă la tot ce vedea.

Ceva era în neregulă.

Sau mai degrabă ceva nu era în neregulă. Niciuna dintre cele opt arme nu părea să aibă probleme.

Femeia simţi din nou senzaţia furnicătoare de anormalitate, sentimentul că fusese dirijată să facă ceva care doar părea că ar fi fost opţiunea ei. Armele erau perfecte, ba chiar nu exista nicio dovadă că apăruse vreo defecţiune, tranzitorie sau altfel. Însă aşa ceva putea însemna doar că fusese minţită de Căpitan: că el raportase

probleme de fapt inexistente.

Voliova se strădui să-şi adune gândurile. Ar fi fost bine dacă nu l-ar fi crezut pe cuvânt, ci ar fi verificat ea însăşi înainte să fi părăsit nava...

— Căpitane... rosti ea şovăitor.

— Da, Ilia?

— Căpitane, receptez nişte citiri ciudate aici. Toate armele par să nu aibă niciun fel de probleme.

— Sunt destul de sigur că au fost erori tranzitorii.

— Eşti sigur?

— Da. Nu părea totuşi foarte convins. Da, destul de sigur. Altfel de ce le-aş fi raportat?

— Nu ştiu. Poate că, dintr-un motiv necunoscut de mine, doreai să ies din navă?

— Şi de ce aş fi dorit asta?

Căpitanul suna iritat, totuşi nu chiar pe atât de iritat pe cât i-ar fi plăcut ei să-l audă.

— Nu ştiu. Am însă sentimentul oribil că voi afla în curând.

Voliova văzu cum una dintre arme – numărul treizeci şi unu, arma de forţă chintesenţială – se detaşă din grup. Lunecă în lateral, revărsând scântei strălucitoare din jeturile direcţionale, iar mişcarea lină nega masa enormă care era deplasată cu atâta uşurinţă. Femeia îşi examină brăţara. Giroscoape se rotiră, mişcând harnaşamentul în jurul centrului său de greutate. Greoi, aidoma unui uriaş deget din fier care se îndrepta pentru a-l indica pe acuzat, arma enormă îşi selecta ţinta.

Se rotea spre *Nostalgia pentru Infinit.*

Cu întârziere, blestemându-şi propria prostie, Voliova înţelese ce se petrecea.

Căpitanul încerca să se sinucidă.

Ar fi trebuit să-şi fi dat seama de asta. Emergenţa lui din starea de catatonie fusese doar un vicleşug. Probabil că se gândise tot timpul să-şi pună capăt zilelor, să lichideze finalmente starea necunoscută de suferinţă extremă în care se afla. Iar ea îi oferise mijlocul ideal.

Practic îl implorase s-o lase să utilizeze armele-cache,

iar el îi satisfăcuse dorinţa – mult prea uşor, înţelegea Voliova acum.

— Căpitane…

— Îmi pare rău, Ilia, dar trebuie s-o fac.

— Nu, nu trebuie s-o faci. Nimic nu *trebuie* făcut.

— Tu nu-nţelegi. Ştiu că vrei să-nţelegi şi mai ştiu că crezi că-nţelegi, dar nu poţi să ştii cum este.

— Căpitane… ascultă-mă. Putem discuta despre asta. Putem discuta despre orice lucru pe care ai impresia că nu-l poţi aborda.

Arma îşi încetinea rotirea, iar ţeava ei ca o floare aproape că ţintea carcasa adumbrită a luminălucii.

— Ilia, vremea discuţiilor a trecut de mult.

— O să găsim o cale, rosti ea disperată, fără măcar să se creadă pe sine însăşi. O să găsim o cale prin care să te facem aşa cum ai fost: din nou, om.

— Nu fi idioată. Nu mai poţi anula chestia în care m-am transformat.

— Atunci o să găsim o cale prin care s-o facem tolerabilă… să punem capăt oricăror dureri sau inconforturi pe care le simţi acum. O să găsim o cale prin care să îmbunătăţim situaţia. O putem face, Căpitane. Nu există nimic ce să nu putem realiza noi doi, dacă ne punem minţile la contribuţie.

— Am zis că nu-nţelegi şi am avut dreptate. Tu nu-ţi dai seama, Ilia? Aici nu-i vorba despre ce am devenit eu sau despre ce am fost. Este vorba despre ce am făcut. Este vorba despre fapta cu care nu mai pot trăi.

Arma se opri. Acum era poziţionată direct spre carcasă.

— Ai ucis un om, zise Voliova. Ai ucis un bărbat şi i-ai preluat controlul corpului. Ştiu asta. A fost o crimă, Căpitane, o crimă teribilă. Sajaki n-a meritat ce i-ai făcut. Dar nu-nţelegi? Ai plătit deja pentru crima aceea. Sajaki a murit de două ori: o dată cu mintea lui în corpul lui şi o dată cu mintea ta în corpul lui. Aceea a fost pedeapsa şi Domnul ştie că a suferit pentru ea. Nu mai este nevoie de altă ispăşire. S-a făptuit. Şi tu ai suferit destul. Oricine ar considera că ce s-a întâmplat cu tine înseamnă destulă

dreptate. Ai plătit de o mie de ori pentru fapta aceea.
— Eu tot îmi amintesc ce i-am făcut.
— Bineînţeles că-ţi aminteşti. Dar asta nu-nseamnă că trebuie să procedezi aşa, acum, cu tine.
Îşi privi brăţara şi observă că arma se alimenta. Peste câteva clipe avea să fie gata de utilizare.
— Ba da, Ilia, ba da. Înţelege că ăsta nu-i un simplu moft. Am plănuit clipa asta de mai mult timp decât îţi poţi imagina. Pe parcursul tuturor conversaţiilor noastre, intenţia mea a fost permanent de a-mi pune capăt zilelor.
— Ai fi putut s-o fi făcut când mă găseam pe Resurgam. De ce tocmai acum?
— De ce tocmai acum?
Voliova auzi ceea ce putea să fi fost un râset. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci era un râset oribil, de eşafod.
— Nu-i clar, Ilia? La ce bun un act de justiţie, dacă nu asistă un martor care să-l vadă dus la îndeplinire?
Brăţara o informă pe femeie că arma ajunsese la parametrii pentru atac.
— Ai vrut ca eu să văd întâmplându-se asta?
— Bineînţeles, Ilia. Tu ai fost mereu specială. Prietena mea cea mai bună, singura care a vorbit cu mine când am fost bolnav. Singura care a înţeles.
— De asemenea, eu te-am făcut să fii aşa cum eşti acum.
— A fost necesar. Nu te învinuiesc pentru asta, să ştii. Realmente, nu te învinuiesc.
— Te rog să nu faci asta. Nu te vei răni doar pe tine. Voliova ştia că trebuia să fie foarte atentă, cuvintele ei puteau fi cruciale acum. Căpitane, noi avem nevoie de tine. Avem nevoie de armele pe care le ai şi avem nevoie să ne ajuţi la evacuarea Resurgamului. Dacă te ucizi acum, vei ucide două sute de mii de oameni. Vei comite o crimă mult mai mare decât cea pe care simţi că trebuie s-o ispăşeşti.
— Acela ar fi însă doar un păcat de omitere.
— Căpitane, te implor – nu face asta.
— Ilia, te rog să-ţi îndepărtezi naveta, fiindcă nu vreau să fii rănită de ceea ce se va întâmpla. N-a fost niciodată intenţia mea. Eu am vrut ca tu să fii doar un martor, cineva

care să înţeleagă.

— Dar înţeleg deja! Asta nu-i îndeajuns?

— Nu, Ilia.

Arma se activă. Raza care ieşea din ţeava ei fu invizibilă până atinse carcasa, pentru ca apoi, într-o vijelie de aer purjat şi blindaj ionizat, să se releve pâlpâitor: un jet cu diametrul de un metru de forţă chintesenţială distructivă şi secerătoare, care mestecă inexorabil prin navă. Arma treizeci şi unu nu era unul dintre cele mai devastatoare instrumente din arsenal, ci avea şi o rază imensă de acţiune. De aceea Voliova o alesese pentru a o utiliza împotriva Inhibitorilor. Fasciculul chintesenţial traversa nava ca un spectru, ieşind într-o vijelie similară prin partea opusă. Arma începu după aceea să se deplaseze, ronţăind fuzelajul pe lungime.

— Căpitane...

— Îmi pare rău, Ilia... n-o mai pot opri acum.

Părea cuprins de dureri şi femeia se gândi că nu era de mirare. Terminaţiile lui nervoase ajungeau în toate părţile *Nostalgiei.* Simţea raza spintecându-l, tot atât de agonizator pe cât ar fi fost dacă ea ar fi început să-şi taie propriul braţ cu un ferestrău. Din nou, Voliova înţelese. Trebuia să fie mai mult decât o sinucidere rapidă şi curată. Aceea n-ar fi fost ispăşire suficientă pentru crima lui. Trebuia să fie lentă, prelungită, chinuitoare. O execuţie marţială, cu un martor răbdător care să aprecieze şi să-şi reamintească ce abătuse Căpitanul asupra sa.

Fasciculul tăiase prin carcasă o brazdă lungă de o sută de metri. Căpitanul suferea o hemoragie de aer şi fluide în siajul razei spintecătoare.

— Opreşte-te, rosti Voliova. Te rog, pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te!

— Lasă-mă să termin, Ilia. Iartă-mă, te rog.

— Nu, n-o s-o permit.

Femeia nu-şi îngădui să se gândească la ceea ce trebuia făcut. Dacă s-ar fi gândit, probabil că n-ar mai fi avut curaj să acţioneze. Ea nu se considerase niciodată o persoană curajoasă şi în niciun caz dedată sacrificiului de sine.

Ilia Voliova îşi îndreptă naveta spre fascicul, plasându-se între armă şi rana fatală pe care o sfârteca în *Nostalgie.*

— Nu! îl auzi pe Căpitan strigând.

Era însă prea târziu. El nu putea să stopeze arma în mai puţin de o secundă şi nici s-o întoarcă destul de rapid pentru ca s-o scoată pe femeie din linia de foc. Naveta atinse tangenţial raza – Voliova n-o îndreptase direct spre mijlocul ei –, care-i vaporiză complet partea dreaptă. Blindaj, izolare, ranforsare interioară, membrană de presiune… totul dispăru într-o clipită de anihilare nemiloasă. Voliova dispuse de o clipă în care să-şi dea seama că ratase centrul fasciculului, apoi de încă o clipă în care să înţeleagă că asta nu conta de fapt.

Oricum avea să moară.

Vederea i se împăienjeni. Simţi în trahee o răceală bruscă, şocantă, ca şi cum cineva i-ar fi turnat heliu lichid pe gât. Încercă să respire şi frigul îi izbi plămânii. Simţi în piept o soliditate oribilă, ca de granit. Organele interne îngheţau în stare de şoc.

Deschise gura, străduindu-se să vorbească, să rostească ultimele cuvinte. Părea lucrul cuvenit.

CAPITOLUL 31

— De ce, Lupule? întrebă Felka.

Erau doar ei doi pe aceeaşi întindere de bazinaşe de piatră cenuşie ca fierul şi cu cer argintiu, unde, la insistenţele lui Skade, se întâlnise prima dată cu Lupul. Acum ea visa lucid; se găsea în nava lui Clavain şi Skade murise, totuşi Lupul părea la fel de real ca înainte. Forma lui exista cumva la limita clarităţii, aidoma unei coloane de fum care căpăta ocazional aproximarea batjocoritoare a unei siluete umane.

— De ce… ce anume?

— De ce urăşti tu viaţa atât de mult?

— Eu n-o urăsc. Noi n-o urâm. Facem doar ceea ce trebuie să facem.

Felka îngenunche pe piatră, înconjurată de părţi animale. Înţelegea că prezenţa lupilor explica unul dintre marile mistere cosmice, un paradox care obsedase minţile umane încă din zorii zborului în cosmos. Galaxia abunda în stele, iar pe orbitele multora dintre stelele acelea se aflau planete. Era adevărat că nu toate planetele se găseau la distanţă corespunzătoare faţă de sorii lor pentru a da naştere vieţii şi că nu toate aveau fracţiunile corespunzătoare de metale care să permită chimia complexă a carbonului. Uneori stelele nu erau suficient de stabile pentru ca viaţa să poată stabili un capăt de pod. Dar nimic din toate acestea nu conta, întrucât existau sute de miliarde de stele. Doar un procent minuscul trebuia să fie locuibile pentru ca în galaxie să existe o abundenţă şocantă de viaţă.

În acelaşi timp însă nu existau dovezi că viaţa înzestrată cu raţiune se răspândise vreodată de la o stea la alta, deşi asta era relativ uşor de făcut. Privind cerul nopţii, filosofii oamenilor concluzionaseră că viaţa inteligentă trebuia să fie uimitor de rară; că, poate, specia umană era singura cultură înzestrată cu raţiune din galaxie.

Se înşelau, dar n-au descoperit asta până în zorii

societăţii interstelare. Atunci expediţii au început să găsească dovezi de culturi dispărute, lumi ruinate, specii extincte. Iar numărul lor era tulburător de mare.

Se părea că viaţa inteligentă nu era rară, ci era foarte, foarte predispusă la extincţie. Aproape ca şi cum cineva ar fi nimicit-o în mod deliberat.

Lupii erau elementul lipsă din puzzle, organul responsabil pentru extincţie. Maşini implacabile şi infinit de răbdătoare, ele se îndreptau direct către semnele de inteligenţă şi aplicau o pedeapsă teribilă, zdrobitoare. De aceea galaxia era un loc tăcut şi pustiu, patrulat doar de santinele de maşini supraveghetoare.

Acela era răspunsul. El nu explica totuşi motivul pentru care o făceau.

— Dar de ce? îl întrebă Felka pe Lup. Este lipsit de logică să acţionaţi aşa cum faceţi. Dacă urâţi atât de mult viaţa, de ce nu-i puneţi capăt odată pentru totdeauna?

— „Pentru totdeauna"?

Lupul părea amuzat şi interesat de speculaţiile ei.

— Aţi putea otrăvi toate corpurile cereşti din galaxie sau le-aţi putea dezintegra pe toate. Se pare că n-aveţi pur şi simplu curajul de a pune capăt pentru totdeauna vieţii.

Se auzi un suspin lent, ca o silenţioasă avalanşă de pietricele.

— Nu este vorba despre nimicirea vieţii inteligente, spuse Lupul. Nu?

— Ba chiar dimpotrivă, Felka. Este vorba despre conservarea vieţii. Noi suntem păstrătorii vieţii, cei care o dirijează prin crizele ei cele mai mari.

— Dar în acelaşi timp ucideţi. Omorâţi culturi întregi.

Lupul apărea şi dispărea din vedere. Când răspunse, glasul îi era batjocoritor de similar cu al Galianei.

— Felka, uneori trebuie să fii crud pentru a fi bun.

Nimeni nu-l văzu prea mult pe Clavain după moartea Galianei. Printre membrii echipajului său exista înţelegerea nerostită, care se propagase până la rangurile inferioare ale armatei lui Scorpio, că el nu trebuia tulburat

pentru nimic, cu excepţia problemelor celor mai grave: doar chestiuni legate de urgenţă extremă la nivelul întregii nave. Rămânea neclar dacă edictul acela sosise de la Clavain însuşi, sau dacă fusese pur şi simplu presupus de locotenenţii lui imediaţi. În mod foarte probabil era o combinaţie a celor două. El deveni o figură obscură, întrezărită ocazional, dar auzită rareori, o fantomă care bântuia coridoarele din *Lumina Zodiacală* în orele când restul echipajului dormea. Uneori, când nava se afla sub gravitaţie mare, echipajul auzea bubuiturile ritmice ale exoscheletului său pe plăcile punţii, când traversa un coridor de deasupra lor. Însă Clavain în sine era un personaj evaziv.

Se spunea că petrecea multe ore în cupola de observaţie, privind în bezna dinapoia lor, transfigurat de siajul fără stele. Cei care-l văzuseră afirmau că arăta mult mai bătrân decât la începutul voiajului, ca şi cum ar fi rămas cumva ancorat în fluxul mai rapid al timpului din lumea exterioară, decât în timpul dilatat care se scurgea la bordul navei. Se mai spunea că arăta ca un om care renunţase să mai trăiască şi care acum doar executa în mod mecanic mişcările împovărătoare ale încheierii unei misiuni finale.

Se recunoştea, fără ca detaliile să fie neapărat înţelese, că Clavain fusese silit să ia o decizie personală teribilă. Unii dintre membrii echipajului înţelegeau că Galiana „murise” cu mult înainte şi că ceea ce se petrecuse acum fusese tragerea unei linii sub evenimentul acela. Alţii însă considerau că de fapt lucrurile stăteau mult mai rău. Moartea Galianei fusese doar provizorie. Agregaţii o menţinuseră criogenizată, gândindu-se că va putea fi cândva vindecată de Lup. Probabilitatea respectivă era minusculă, dar în fundul minţii lui Clavain trebuie să fi rămas spectrul speranţei că Galiana pe care o iubise încă de la întâlnirea lor de demult pe Marte îi putea fi readusă, lecuită şi reînnoită. Pentru ca, în cele din urmă, tocmai el să fie cel care înlăturase definitiv probabilitatea respectivă. Se spunea că un factor însemnat din decizia lui

fusese jucat de Felka, totuşi el luase hotărârea finală; el avea mâinile pătate de sângele acelei execuţii milostive.

Retragerea lui Clavain era mai puţin serioasă pentru problemele navei decât ar fi părut; el delegase deja multe responsabilităţi, astfel că pregătirile pentru bătălie continuaseră lin şi eficient în absenţa intervenţiilor lui zilnice. Liniile de producţie mecanică funcţionau acum la capacitate maximă, producând arme şi blindaje. Fuzelajul *Luminii* era înţesat de armament antinavă. Iar pe măsură ce antrenamentele perfecţionau armata lui Scorpio, aducând-o la nivelul unor unităţi sălbatic de eficiente, soldaţii începură să înţeleagă cât de multe dintre succesele lor anterioare se datoraseră norocului, dar că asta n-avea în niciun caz să se mai întâmple pe viitor. Poate că aveau să dea greş, dar în niciun caz din pricina absenţei disciplinei sau a pregătirii tactice.

Deoarece nava lui Skade fusese distrusă, ei trebuiau să-şi facă mai puţine griji de un atac în timpul călătoriei. Scanările profunde ale spaţiului confirmară că în urma lor se aflau alte nave Agregate, însă acelea ar fi putut doar egala acceleraţia *Luminii,* nu s-o depăşească. Se părea că nimeni nu dorea să încerce altă tranziţie de stare-patru după cele întâmplate cu *Mătrăguna.*

La jumătatea drumului spre Resurgam, nava comută pe decelerate, întorcându-şi duzele în direcţia de zbor, astfel că deveni imediat o ţintă mai dificilă pentru vehiculele urmăritoare, întrucât nu se mai puteau orienta după jetul de evacuare amplificat relativist. Riscul atacului se reduse şi mai mult, îngăduind echipajului să se concentreze asupra obiectivului primar al misiunii. Datele dinspre sistemul de care se apropiau deveniră de asemenea mai comprehensive, concentrând minţile asupra detaliilor specifice ale operaţiunii de recuperare.

Era clar că în spaţiul din jurul lui Delta Pavonis se întâmpla ceva foarte straniu. Scanările sistemului planetar arătau absenţa inexplicabilă a trei corpuri terestre de mărime moderată, care păreau pur şi simplu şterse din existenţă. Mai îngrijorător încă era ceea ce înlocuise

giganta gazoasă majoră a sistemului: acolo mai exista doar o rămăşiţă din nucleul ei metalic, învăluită într-un ghem de materie de zeci de ori mai mare decât planeta originală. Existau indicii ale unui mecanism imens ce fusese utilizat pentru a roti planeta până la dezintegrare: arcuri, cuspide şi bobine, care se aflau în procesul dezmembrării şi retransformării în maşinării noi. Iar în centrul norului se afla ceva chiar mai mare decât componentele acelea subsidiare: un fel de motor cu diametrul de două mii de kilometri, care nu putea fi de origine umană.

Remontoire îl ajutase pe Clavain să construiască senzori care să capteze semnăturile neutrino ale armelor de clasă-iad. Pe măsură ce se apropiau de sistem, ei stabiliseră că treizeci şi trei de arme erau practic în acelaşi loc, pe când alte şase erau inactive, aşteptând pe orbita stelei neutronice Hades. O armă nu putea fi găsită, însă Clavain ştiuse de asta dinainte să fi părăsit Cuibul-Mamă. Scanări mai detaliate, care deveniră posibile doar după ce încetiniseră până la un sfert de an-lumină de destinaţie, arătară că cele treizeci şi trei de arme se găseau aproape cu certitudine la bordul unei nave cu acelaşi model de bază ca *Lumina Zodiacală,* probabil într-un compartiment de stocare. Nava – trebuia să fie *Nostalgia pentru Infinit* a triumvirei – plutea în spaţiul interplanetar pe orbita lui Delta Pavonis, în punctul Lagrange dintre stea şi Resurgam.

Ei aveau într-un final o măsură a adversarului. Ce se întâmpla însă cu Resurgamul în sine? Dinspre unica planetă locuită din sistem nu sosea trafic radio sau pe alte benzi electromagnetice, totuşi era limpede că colonia nu dispăruse. Analizele gazelor componente ale atmosferei dezvăluiseră activitate de terraformare, iar pe suprafaţă erau vizibile întinderi apreciabile de apă. Calotele polare se retrăseseră spre poli. Aerul era mai cald şi mai umed decât fusese în ultimul milion de ani. Semnăturile infraroşii ale florei de pe suprafaţă se potriveau patternurilor estimate din partea fondului genetic terran, modificat pentru supravieţuire în condiţii de temperatură

scăzută, ariditate şi oxigen redus. Pete termice fierbinţi indicau reprocesoare atmosferice mari, de forţă brută. Metale rafinate anunţau industrializare intensă pe suprafaţă. La amplificare vizuală extremă se distingeau chiar şi posibile şosele sau conducte, ca şi ocazionalele ecouri mişcătoare ale unor vehicule de marfă transatmosferice de felul dirijabilelor. Planeta era cu certitudine locuită, chiar şi acum. În acelaşi timp însă, cei de pe suprafaţa ei nu erau prea interesaţi de comunicarea cu lumea exterioară.

— Nu contează, îi spuse Scorpio lui Clavain. Tu ai venit aici ca să iei armele, atât şi nimic mai mult. Nu-i nevoie să complicăm acţiunea asta mai mult decât e necesar.

Clavain fusese singur, până îl vizitase hiperporcul.

— Adică să ne ocupăm doar de nava stelară?

— Putem începe negocierile imediat, dacă transmitem un proxy de nivel-beta. Când ajungem, ei pot avea armele pregătite pentru noi. O buclă frumoasă şi elegantă, şi am plecat. Celelalte nave nu vor fi ajuns măcar la sistem.

— Nimic nu-i niciodată atât de simplu, rosti Clavain cu resemnare morocănoasă, cu ochii focalizaţi pe câmpul stelar dinapoia ferestrei.

— Crezi că negocierile nu vor avea succes? Perfect. Renunţăm la ele şi intrăm, trăgând cu tot armamentul din dotare.

— Caz în care ar fi mai bine să sperăm că ei nu ştiu cum să utilizeze armele de clasă-iad. Pentru că dacă se va ajunge la luptă directă, nu avem nici şansa unui bulgăre de zăpadă.

— Crezusem că Voliova ne va preda armele fără nicio problemă.

Clavain se întoarse de la fereastră.

— Remontoire nu-mi poate promite funcţionarea codurilor noastre de pacificare. Iar dacă le testăm prea devreme, îi oferim Voliovei timp să găsească o soluţie. Dacă aşa ceva există, sunt destul de sigur că ea o va găsi.

— Atunci continuăm să încercăm negocierile, zise Scorpio. Trimite-l pe proxy. Ne va câştiga timp şi nu ne va

costa nimic.

Bărbatul nu-i răspunse direct.

— Crezi că vor înţelege ce se întâmplă cu sistemul lor?

Hiperporcul clipi repede. Uneori avea dificultăţi în urmărirea virajelor şi derapajelor dispoziţiei lui Clavain. Era în mod clar mai ambivalent şi mai complex decât orice om pe care-l cunoscuse după perioada petrecută în iaht.

— Să înţeleagă?

— Da, să înţeleagă că maşinile sunt deja acolo, că s-au apucat deja de lucru. Dacă ar privi cerul, ar fi imposibil să nu vadă ce se întâmplă. Şi cu certitudine ar trebui să-şi dea seama că nu sunt veşti bune.

— Şi ce altceva ar putea face? Ai citit sintezele informaţionale. Probabil că ei nu dispun nici măcar de o navetă pe planeta aia. Ce pot face, decât să pretindă că de fapt nu se întâmplă nimic?

— Nu ştiu, răspunse Clavain.

— Haide să le trimitem proxy, zise Scorpio. Doar navei, pe fascicul îngust.

Clavain rămase tăcut cel puţin un minut. Revenise cu atenţia la fereastră şi privea în adâncul spaţiului. Scorpio se întrebă ce spera să vadă acolo. Oare îşi imagina că dacă se putea concentra suficient de mult putea să anuleze sclipirea de lumină care semnalase sfârşitul Galianei? El nu-l cunoscuse pe Clavain la fel ca unii dintre ceilalţi aflaţi la bordul navei, dar îl privea ca pe un om raţional. În acelaşi timp însă presupunea că durerea, genul de durere urlătoare şi plină de remuşcări pe care o simţea Clavain, putea distruge raţiunea. Scorpio se gândi că impactul unei emoţii atât de familiare ca tristeţea asupra fluxului istoriei nu fusese niciodată recunoscut aşa cum ar fi trebuit. Suferinţa şi remuşcarea, pierderea şi durerea, tristeţea şi mâhnirea erau factori modelatori ai evenimentelor cel puţin la fel de puternici ca furia, lăcomia şi răzbunarea.

— Clavain…? zise el.

— Nu crezusem niciodată că pot exista alegeri atât de grele, rosti bărbatul, dar H a avut dreptate. Alegerile dificile sunt singurele care contează. Crezusem că

dezertarea a fost lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată. Crezusem că n-o voi mai revedea niciodată pe Felka. Dar nu mi-am dat seama cât de mult mă înşelam, cât de banală era decizia aceea. Practic nu însemna nimic faţă de ceea ce a trebuit să fac ulterior. Scorpio, am ucis-o pe Galiana. Iar lucrul cel mai groaznic este că am făcut-o de bunăvoie.

— În acelaşi timp însă ai recăpătat-o pe Felka. Există întotdeauna consolări.

— Da, spuse Clavain ca un om care se agaţă cu disperare de paiul cel mai firav. Am recăpătat-o pe Felka. Sau cel puţin am recăpătat pe cineva. Ea însă nu este aşa cum am lăsat-o. Îl poartă acum pe Lup, este adevărat, doar o umbră a lui, totuşi atunci când îi vorbesc nu pot fi sigur dacă îmi răspunde Felka sau Lupul. Indiferent ce s-ar întâmpla acum, nu cred că voi putea vreodată să iau drept bun orice mi-ar spune ea.

— Ai ţinut la ea îndeajuns pentru a-ţi risca viaţa s-o salvezi. Şi aceea a fost o alegere grea. Totuşi asta nu te face unic. Scorpio îşi scărpină râtul ridicat în sus, care aducea mult cu un nas cârn. Să ştii că toţi de aici am făcut alegeri dificile. Uită-te la Antoinette. Ştii bine povestea ei. A pornit să facă o faptă bună – să-l înmormânteze pe taică-său aşa cum dorise el – şi a sfârşit încâlcită într-o bătălie pentru viitorul speciei. Hiperporci, oameni… totul. Fac pariu că nu se gândise deloc la aşa ceva când a pornit să-şi liniştească conştiinţa. Nu putem totuşi ghici unde ne vor duce evenimentele şi nici întrebările mai dure ce vor fi determinate de o alegere anume. Ai crezut că dezertarea va fi un act prin ea însuşi, dar n-a însemnat decât începutul a ceva mult mai mare.

Clavain oftă. Poate că nu era decât imaginaţia lui, însă hiperporcului i se păru că detectase o foarte uşoară îmbunătăţire a dispoziţiei bărbatului. Când vorbi, glasul îi fu mai blând:

— Şi tu, Scorpio? Şi tu ai avut de făcut alegeri?

— Da. Ori de câte ori am decis să vă ajut pe voi, oamenii afurisiţi.

— Şi consecinţele?

— Unii dintre voi continuaţi să fiţi nişte afurisiţi care merită să moară în modul cel mai lent şi chinuitor pe care mi-l pot imagina. Dar nu toţi.

— O să iau asta ca pe un compliment.

— Ia-o cât mai poţi. Mâine s-ar putea să mă răzgândesc.

Clavain oftă iarăşi, se scărpină în barbă şi după aceea zise:

— Bine, fă-o! Transmite-i un proxy de nivel-beta.

— Vom avea nevoie şi de o declaraţie care să-l însoţească, zise Scorpio. Un fel de stabilire de termeni, dacă vrei să-i spui aşa.

— Orice este nevoie. Orice este naibii nevoie.

În lunga şi strivitoarea lor domnie, Inhibitorii învăţaseră cincisprezece moduri distincte pentru a distruge o stea pitică.

Neîndoios, îşi spuse respicienta, existau şi alte metode, mai mult sau mai puţin eficiente, care se puteau dovedi inventate sau utilizate în diverse epoci ale istoriei galactice. Galaxia era foarte mare şi foarte veche, iar cunoştinţele Inhibitorilor despre ea nu erau nici pe departe comprehensive. Realitatea era că în ultimele patru sute patruzeci de milioane de ani în depozitul lor nu fusese adăugată nicio tehnică nouă pentru stelecid. Galaxia terminase două rotaţii de la acea ultimă actualizare metodologică. Chiar şi potrivit evaluărilor glaciale ale Inhibitorilor, era o durată destul de îngrijorătoare în care să nu înveţi nimic nou.

Dezintegrarea prin cântec a unei stele era metoda cea mai recentă intrată în biblioteca de tehnici xenocidale a Inhibitorilor şi cu toate că atinsese statutul acela cu patru sute patruzeci de milioane de ani în urmă, respicienta nu putea să n-o privească cu o curiozitate uimită. Era felul în care un măcelar vârstnic ar fi putut privi un aparat nou-nouţ destinat îmbunătăţirii productivităţii unui abator.

Operaţiunea curentă de epurare avea să se dovedească un test util pentru tehnica aceea, ocazia unei evaluări complete. Dacă respicienta nu era mulţumită, avea să lase o înregistrare în arhivă prin care să recomande ca viitoarele operaţiuni de epurare să utilizeze una dintre cele paisprezece metode mai vechi de stelecid. Deocamdată însă avea să-şi pună încrederea în eficacitatea cântăreţului.

Toate stelele îşi cântau deja lor înseşi. Straturile lor exterioare răsunau constant pe o mulţime de frecvenţe, aidoma unui clopot care bătea etern. Uriaşele moduri seismice urmăreau oscilaţii ce coborau adânc în stea, până la suprafaţa abrazivă de deasupra nucleului ei aflat în fuziune. Oscilaţiile respective erau modeste la o stea pitică precum Delta Pavonis, dar cântăreţul li se acorda, ocolind steaua în cadrul lui de rotaţie ecuatorială, pompând energie gravitaţională în stea la frecvenţele rezonante necesare amplificării oscilaţiilor. Cântăreţul era ceea ce mamiferele ar fi numit „graver”, un laser gravitaţional.

În centrul cântăreţului, o microscopică coardă cosmică închisă, o relicvă minusculă a universului iniţial care se răcea rapid, fusese smulsă din spuma clocotitoare a vidului cuantic. Coarda era abia o zgârietură prin comparaţie cu cele mai mari imperfecţiuni cosmice, dar avea să fie îndeajuns pentru scopurile cântăreţului. Fusese trasă şi alungită ca un gumilastic, umflată cu aceeaşi energie de fază vid la care cântăreţul apela pentru toate nevoile sale, până când căpăta mărime macroscopică şi densitate masă-energie macroscopică. După aceea era înnodată cu iscusinţă într-o configuraţie similară cifrei opt şi ciupită, astfel încât genera un con îngust de unde gravitaţionale pulsatorii.

Oscilaţiile creşteau în amplitudine, lent, dar sigur. În acelaşi timp, ciripind cu precizie şi eleganţă

pulsaţii gravitaţionale, cântăreţul sculpta patternurile însele, cauzând apariţia de noi moduri vibratorii, amplificându-le pe unele şi suprimându-le pe altele. Rotaţia stelei distrusese deja simetriile sferice din modurile iniţiale de oscilaţie, totuşi modurile rămăseseră simetrice faţă de axa de rotaţie a stelei. Acum cântăreţul acţiona pentru a instila în stea moduri mai profund asimetrice, concentrându-şi eforturile asupra unui singur punct ecuatorial, aflat imediat între el şi centrul de masă al stelei. Îşi creştea puterea şi focalizarea, cu coarda cosmică închisă oscilând chiar şi mai energic. Imediat dedesubtul lui, pe învelişul exterior al stelei, fluxurile masice erau îngustate şi reflectate, încălzind şi comprimând hidrogenul de la suprafaţă până la condiţii apropiate de cele pentru fuziune. Fuziunea erupea într-adevăr în trei-patru inele concentrice de materie stelară, dar asta era secundar. Ceea ce conta, ceea ce intenţiona cântăreţul, era ca învelişul sferic al stelei să înceapă să se încreţească şi să se deformeze. Ceva ca un ombilic apărea în suprafaţa clocotitor de fierbinte a stelei, o concavitate cu diametrul îndeajuns de mare pentru a înghiţi o întreagă planetă solidă. Inele concentrice de fuziune, cercuri strălucitor de orbitoare, se răspândeau din concavitate, emiţând în spaţiu raze X şi neutrino. Cântăreţul continuă să pulseze steaua cu energie gravitaţională, cu precizie chirurgicală, iar concavitatea se adâncea ca şi cum un deget invizibil ar fi apăsat învelişul flexibil al unui balon. În jurul concavităţii, steaua se bomba în sus în spaţiu, pe măsură ce materia era redistribuită. Materia trebuia să meargă undeva, deoarece cântăreţul excava o gaură adâncă în interiorul stelei.

Avea să continue până ajungea la miezul reacţiilor nucleare ale stelei.

Drumul de pe orbita Resurgamului până la *Nostalgia pentru Infinit* dura cincisprezece ore şi Khouri petrecu toate minutele sale într-o stare de nelinişte extremă. Nu era vorba doar despre fenomenul straniu şi îngrijorător care se întâmpla cu Delta Pavonis, deşi acela juca desigur un rol important. Ea văzuse arma Inhibitorilor începându-şi acţiunea, aţintită aidoma unei uriaşe trompete evazate către suprafaţa stelei, şi văzuse cum răspunsese steaua prin apariţia unui cerc fierbinte şi agitat pe suprafaţa ei. Amplificarea imaginilor arătase că era o zonă de fuziune, de fapt mai multe asemenea zone, care înconjurau o concavitate tot mai adâncă din învelişul stelei. Se afla pe faţa stelei care era întoarsă spre Resurgam, ceea ce nu părea deloc accidental. Şi indiferent ce anume ar fi făcut arma, o făcea cu o viteză uimitoare. Arma avusese nevoie de atâta timp pentru a ajunge la starea funcţională, încât Khouri presupusese în mod eronat că distrugerea finală a lui Delta Pavonis va avea loc la aceeaşi scară temporală lipsită de grabă. Era clar că lucrurile nu se vor petrece aşa. Ar fi fost mai bine să se fi gândit la o similitudine cu derularea gradată şi elaborată a unei execuţii, cu multe obstacole şi întârzieri legale, dar care avea să se încheie printr-un singur foc de armă sau şoc electric letal. Aşa avea să se întâmple cu steaua: o pregătire îndelungată şi atentă, urmată de o execuţie extrem de rapidă.

Iar ei nu evacuaseră decât două mii de oameni; de fapt, situaţia era mult mai tragică – transportaseră două mii de oameni de pe suprafaţa Resurgamului, însă niciunul dintre aceia nu văzuse încă *Nostalgia pentru Infinit* sau nu avea vreo idee despre ce vor găsi după ce vor păşi la bordul navei. Khouri spera ca nervozitatea ei să nu fie vizibilă, deoarece pasagerii erau deja destul de agitaţi.

Nu era doar simpla realitate a faptului că vehiculul de transfer fusese conceput pentru a îmbarca mult mai puţini ocupanţi, astfel că aceştia erau nevoiţi să îndure călătoria în condiţii înghesuite, ca de închisoare, cu sistemele ambientale forţate la capacitate maximă doar pentru a asigura suficient aer, apă şi climatizare. Oamenii aceştia

îşi asumau un risc uriaş pentru că-şi puseseră încrederea în forţe aflate complet în afara controlului lor. Tot ce-i ţinea laolaltă era Thorn, iar Thorn însuşi părea în pragul epuizării nervoase. În toată nava izbucneau constant conflicte şi crize minore, iar Thorn mergea de fiecare dată în locul respectiv, liniştea şi împăca, doar pentru a fugi altundeva imediat după ce situaţia se calmase. Charisma lui se subţia ca untul întins pe pâine. Nu numai că nu închisese ochii de la începerea călătoriei, dar nu dormise nici cu o zi dinaintea decolării, plus cele şase ore necesare pentru a le găsi locuri celor cinci sute de nou-sosiţi.

Dura prea mult; Khouri vedea clar asta. Până la terminarea operaţiunii de evacuare aveau să fie necesare alte nouăzeci şi nouă de zboruri similare, nouăzeci şi nouă de oportunităţi pentru orice fel de incidente. Poate că avea să fie mai uşor după ce pe Resurgam urma să se afle că la capătul călătoriei se găsea într-adevăr o navă stelară, nu o capcană guvernamentală diabolică. Pe de altă parte, când natura precisă a navei stelare avea să devină mai clară, totul putea deveni mult mai rău. Şi exista o probabilitate însemnată ca arma să termine în curând ceea ce iniţiase în jurul lui Delta Pavonis. Când avea să se întâmple aşa, toate problemele aveau să pară cu adevărat neînsemnate.

Cel puţin cu transportul acesta aproape că ajunseseră întregi şi nevătămaţi.

Nava de transfer nu fusese proiectată pentru zbor transatmosferic. Era o sferă lipsită de eleganţă, cu un grup de motoare la unul dintre poli şi concavitatea unei punţi de zbor la polul opus. Primii cinci sute de pasageri petrecuseră multe zile la bord şi-i exploraseră toate cotloanele murdare ale interiorului auster. Cel puţin însă ei se bucuraseră de ceva mai mult spaţiu. După sosirea următorului transport, situaţia se înrăutăţise. Alimentele şi apa trebuiseră raţionalizate şi fiecărui pasager i se repartizase un separeu. Continua să fie totuşi tolerabil. Copiii tot puteau să alerge de colo-colo şi să-i scoată din sărite pe adulţi, care, la rândul lor, încă puteau găsi puţină intimitate când aveau nevoie de ea. Apoi sosise al treilea

transport – încă cinci sute de oameni – şi atmosfera generală din navă se schimbase subtil… în rău. Regulile trebuiau aplicate cu forţa, nu doar sugerate politicos. La bordul navei fusese creat ceva foarte similar unui stat poliţienesc în miniatură, cu o scară dură de pedepse pentru diverse delicte. Deocamdată nu se consemnaseră decât încălcări minore ale noilor legi draconice, dar Khouri se îndoia că toate călătoriile se vor derula fără probleme. Mai devreme sau mai târziu, probabil că urma să fie nevoită să recurgă la un exemplu dur, în beneficiul celorlalţi.

Ultimii cinci sute de pasageri însemnaseră cea mai grea bătaie de cap. Repartizarea lor adusese cu un puzzle imposibil: indiferent cât de multe permutări ar fi încercat, întotdeauna mai rămâneau cincizeci de oameni care aşteptau în navetă, conştienţi în mod sumbru că fuseseră reduşi la nivelul unor unităţi suplimentare şi iritante într-o problemă care s-ar fi simplificat enorm prin dispariţia lor.

Până la urmă se găsise totuşi o cale prin care toţi să fie aduşi la bord. Cel puţin partea aceasta avea să fie mai simplă data viitoare, însă regula disciplinei trebuia să fie şi mai strictă. Oamenilor nu li se putea acorda absolut niciun drept la bordul vehiculului de transfer.

După treisprezece ore de zbor, în navă se instaurase un soi de calm epuizat. Khouri se întâlni cu Thorn lângă un hublou, imediat în afara razei auditive a celui mai apropiat grup de pasageri. Lumina sură făcea chipul bărbatului să semene cu al unei statui. Părea complet descurajat, secătuit de orice satisfacţie faţă de reuşita lor.

— Am făcut-o, spuse Khouri. Indiferent ce se va întâmpla mai departe, am salvat două mii de vieţi.

— Aşa să fie oare? replică el pe ton scăzut.

— Thorn, ei nu se mai întorc pe Resurgam.

Vorbeau ca nişte parteneri de afaceri, evitând orice contact fizic. Thorn continua să fie un „oaspete” al guvernului şi cooperarea lui nu părea să aibă niciun alt motiv ulterior. Din cauza acestei distanţe necesare, un rol pe care trebuiau să-l joace permanent la bordul navetei,

femeia simţea mai intens ca oricând imboldul de a se culca cu el. Ştia că ei doi deveniseră foarte apropiaţi la bordul navei după întâlnirea cu cuburile Inhibitoare din atmosfera lui Roc, dar n-o făcuseră nici atunci şi nici după ce ajunseseră pe Resurgam. De atunci tensiunea erotică dintre ei fusese palpitantă şi în acelaşi timp dureroasă. Atracţia bărbatului faţă de ea nu fusese nicicând mai puternică şi Khouri ştia că o dorea cel puţin la fel de mult. Mai ştia că până la urmă avea să se întâmple – era doar o chestiune de a accepta ceea ce ştiuse de mult că trebuia să accepte, şi anume că o viaţă se încheiase şi alta trebuia să înceapă. Era vorba despre a alege să-şi abandoneze trecutul şi să accepte – silindu-se s-o creadă – că nu-şi dezonora soţul prin actul acela de tăgăduire. Spera doar că oriunde ar fi fost el, viu sau mort acum, Fazil Khouri ajunsese la aceeaşi înţelegere şi găsise puterea de a închide capitolul vieţii sale care o inclusese pe Ana Khouri. Ei se iubiseră, fuseseră îndrăgostiţi unul de celălalt cu disperare, dar universului nu-i pasă deloc de vicisitudinile inimii omeneşti. Acum fiecare trebuia să-şi urmeze propria cale.

Thorn o atinse uşor pe mână, un gest ascuns în umbrele ce atârnau între ei.

— Nu, spuse el, nu-i vom aduce înapoi pe Resurgam, dar putem oare spune cu toată onestitatea că-i ducem într-un loc mai bun? Dacă nu facem altceva decât să-i ducem în alt loc unde să moară?

— Este o navă stelară, Thorn.

— Da, una care nu se grăbeşte să plece undeva.

— Încă…

— Sper cu toată sinceritatea să ai dreptate.

— Ilia a înregistrat progrese cu Căpitanul, rosti Khouri. El a început să iasă din carapace. Dacă îl va convinge să desfăşoare armele-cache, îl va putea determina şi să deplaseze nava.

Thorn se întoarse brusc de la hublou şi umbre întunecate îi subliniară trăsăturile încruntate ale feţei.

— Şi după aceea?

— Alt sistem. Nu contează care anume. Orice ar trebui să fie mai bine decât să stăm pur şi simplu aici, nu?

— Poate că da, pentru o vreme. N-ar trebui totuşi măcar să investigăm ce ar putea face Sylveste pentru noi?

Femeia îşi desprinse mâna din mâna lui şi rosti precaut:

— Sylveste? Vorbeşti serios?

— El a fost interesat de acţiunile noastre în interiorul lui Roc. Sau, cel puţin, *ceva* a fost interesat. Tu l-ai recunoscut ca fiind Sylveste sau o copie a personalităţii lui. Iar obiectul, indiferent ce ar fi fost, a revenit la Hades.

— Şi ce sugerezi?

— Să ne gândim la inimaginabil, Ana – să căutăm ajutorul lui. Mi-ai spus că matricea Hades este mai veche decât Inhibitorii. Poate să fie şi mai puternică decât ei. Asta a părut evident în interiorul lui Roc. N-ar trebui să vedem ce are de spus Sylveste în privinţa asta? Poate că el nu ne va putea ajuta în mod direct, dar ar putea deţine informaţii utile pentru noi. Se află acolo de eoni subiectivi şi a avut acces la arhiva unei culturi călătoare printre stele.

— Tu nu-nţelegi. Am crezut că ţi-am explicat, dar este clar că n-ai priceput. Nu există o cale simplă de intrare în matricea Hades.

— Da, îmi amintesc asta, totuşi *există* o cale, chiar dacă ea implică moartea, nu?

— A mai existat şi altă cale, însă nu există nicio garanţie că mai funcţionează. Moartea este singurul mod pe care-l cunosc. Iar eu nu mai merg acolo, nici în viaţa asta, nici în cea următoare.

Thorn coborî ochii şi chipul lui era o mască pe care femeia o găsea greu de descifrat. Era oare dezamăgit sau înţelegea? El nu ştia cum fusese să cadă spre Hades, ştiind că o aştepta moartea sigură. Khouri fusese înviată o dată, după ce se întâlnise cu Sylveste şi Pascale, dar nu existase nicio promisiune că ei vor repeta favoarea. Acţiunea în sine consumase o fracţiune considerabilă din resursele computaţionale ale obiectului Hades şi s-ar fi putut ca ei – indiferent cine ar fi fost agenţii care-i dirijau calculele

nesfârşite – să nu mai sancţioneze aceeaşi acţiune. Pentru Thorn era uşor, fiindcă el nu avea habar cum fusese.

— Thorn… începu ea.

Dar în clipa aceea, peste chipul lui pâlpâiră lumini trandafirii şi albastre.

Femeia se încruntă.

— Ce-a fost asta?

Thorn reveni cu ochii spre bezna spaţiului.

— Lumini. Lumini licăritoare, ca nişte fulgere îndepărtate. Le-am văzut de fiecare dată când am trecut pe lângă un hublou. Par să fie în preajma planului ecliptic, în aceeaşi jumătate a cerului ca maşina Inhibitorilor. Nu erau acolo când am părăsit orbita. Au început cu vreo douăsprezece ore în urmă. Nu cred că au vreo legătură cu arma în sine.

— Atunci trebuie să fie armele noastre, spuse Khouri. Înseamnă că Ilia a început să le folosească.

— A spus că ne va acorda o perioadă de graţie.

Era adevărat, Ilia Voliova le promisese că nu va desfăşura niciuna dintre armele-cache în următoarele treizeci de zile şi că-şi va reexamina decizia în funcţie de succesul operaţiunii de evacuare.

— Trebuie să se fi întâmplat ceva, rosti femeia.

— Sau poate că ea a minţit, zise Thorn încetişor.

O prinse iarăşi de mână şi, cu vârful unui deget, urmări o linie de la încheietura palmei, până la baza degetelor arătător şi mijlociu.

— Nu, ea n-ar fi minţit. S-a-ntâmplat ceva, Thorn. A avut loc o schimbare de plan.

Apăru din beznă după alte două ore. Nu puteau face absolut nimic pentru a-i împiedica pe unii dintre ocupanţii vehiculului de transfer să vadă *Nostalgia* din exterior, aşa că Thorn şi Khouri nu putură decât să aştepte şi să spere că reacţia lor nu va fi prea extremă. Khouri dorise să gliseze ecrane peste hublouri – designul navei era prea vechi pentru ca hublourile să fie pur şi simplu contractate aidoma unor sfinctere şi să dispară –, însă bărbatul o

avertizase că nu trebuia să facă nimic care să implice că imaginea ar fi fost cumva stranie sau îngrijorătoare.

— Poate că nu-i pe atât de rău pe cât te aştepţi, şopti el. Tu ştii cum ar trebui să arate o luminălucă, aşa că vederea ei te tulbură deoarece transformările Căpitanului au schimbat-o în ceva monstruos. Însă majoritatea celor pe care-i transportăm s-au născut pe Resurgam şi n-au văzut niciodată o navă spaţială, sau măcar imagini ale uneia. Au doar idei foarte vagi, bazate pe înregistrări vechi şi operele spaţiale difuzate de Casa Transmisiunilor. Este posibil ca *Nostalgia pentru Infinit* să li se pară cam… neobişnuită… dar nu vor sări în mod necesar la concluzia că-i o navă afectată de Epidemie.

— Şi după ce vor ajunge la bord?

— Atunci s-ar putea ca lucrurile să stea altfel.

Se dovedi însă că Thorn avusese dreptate. Excrescenţele şocante şi înfloriturile arhitecturale ale exteriorului navei cuprinsă de mutaţii i se păreau patologice lui Khouri, dar ea ştia despre Epidemie mai mult ca oricare altul de pe Resurgam. Până la urmă, relativ puţini pasageri fură atât de tulburaţi pe cât se aşteptase. Majoritatea erau pregătiţi să accepte că trăsăturile designului bolnav slujiseră unor funcţii militare obscure. La urma urmelor, aceasta era nava despre care ei credeau că nimicise o întreagă colonie de pe suprafaţa planetei lor. Aveau puţine preconcepţii despre cum ar fi trebuit să arate, cu excepţia faptului că era, prin însăşi natura ei, ceva rău.

— Sunt uşuraţi că aici există totuşi o navă, îi spuse Thorn. Şi oricum cei mai mulţi nu se pot apropia de vreun hublou. Ei acceptă cu destul scepticism ceea ce aud sau pur şi simplu nu le pasă.

— Cum poate să nu le pese, când şi-au abandonat propriile vieţi ca să vină până aici?

— Sunt obosiţi, zise bărbatul. Sunt obosiţi şi de acum nu le mai pasă de nimic, decât să iasă din nava în care sunt acum.

Vehiculul de transfer execută o trecere lentă pe lângă fuzelajul *Nostalgiei.* Khouri văzuse apropierea de

suficiente ori ca să nu mai fie aproape deloc interesată, însă acum ceva o făcu să se încrunte din nou.

— Asta n-a existat înainte, rosti ea.

— Ce?

Ea îşi menţinu tonul coborât şi se abţinu să arate cu mâna.

— Acolo… cicatricea aia. O vezi?

— E greu să n-o vezi.

Cicatricea era o spintecătură sinuoasă care se întindea pe o lungime de câteva sute de metri pe carcasă. Părea adâncă, ba chiar foarte adâncă, pătrunzând mult în navă, şi trăda toate semnele unei acţiuni recente: marginile erau ascuţite şi nu se vedeau urme ale vreunei tentative de reparaţie. Ceva se mişcă neplăcut în stomacul femeii.

— Este nouă, spuse ea.

CAPITOLUL 32

Vehiculul de transfer lunecă în lungul navei mai mari, o singură bulă care plutea pe lângă flancul unei balene uriaşe şi brăzdate de cicatrice. Khouri şi Thorn intrară pe puntea de zbor rareori utilizată, închiseră uşa în urma lor şi comandară activarea proiectoarelor. Degete de lumină se târâră peste carcasă, reliefându-i exagerat topologia. Transformările baroce deveniră vizibile în mod dezgustător – cute, volburi şi mii de metri pătraţi de solzi ca de reptilă –, totuşi nu se vedeau alte semne de avarii.

— Deci? şopti Thorn. Care-i estimarea ta?

— Nu ştiu, însă un lucru este foarte sigur. În mod normal, ar fi trebuit s-o fi auzit pe Ilia până acum.

Bărbatul aprobă din cap.

— Crezi că s-a-ntâmplat ceva catastrofal, nu?

— Am văzut amândoi semnele unei bătălii, sau aşa ceva. Îmi este imposibil să nu sar la concluzii.

— Era însă foarte departe.

— Poţi să fii chiar aşa sigur?

— Aş zice că da. Fulgerele nu erau răspândite aleatoriu pe cer, ci erau grupate şi se aflau toate aproape de planul eclipticii. Asta înseamnă că ceea ce am văzut era îndepărtat – la zeci de minute-lumină, sau poate chiar la ore-lumină de locul ăsta. Dacă *Nostalgia* ar fi fost în centrul bătăliei, am fi văzut o extindere spaţială mai mare a fulgerelor.

— Perfect. Scuză-mă însă dacă n-o să par prea uşurată.

— Ana, avariile pe care le vedem aici nu pot avea legătură cu fulgerele acelea. Dacă fulgerele au fost cu adevărat în cealaltă parte a sistemului, atunci energia descătuşată a fost teribilă. Nava asta pare ca şi cum ar fi fost lovită de ceva, însă nu poate să fi fost o lovitură directă a aceloraşi arme, fiindcă altfel ea n-ar mai exista.

— Atunci a fost lovită de schije sau aşa ceva.

— Nu foarte probabil…

— Thorn, aici s-a-ntâmplat dracului ceva.

Afişajele consolei cunoscură un tremur de activitate, fără ca vreunul dintre ei să fi întreprins vreo acţiune. Khouri se aplecă peste consolă, interogă naveta, apoi îşi muşcă buza.

— Ce-i? întrebă Thorn.

— Am fost invitaţi să andocăm. Vector de apropiere normal. Este de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Dar dacă aşa stau lucrurile, de ce n-o auzim pe Ilia?

— Avem două mii de oameni de care trebuie să avem grijă. Ar fi mai bine să ne asigurăm că nu intrăm în vreo capcană.

— Îmi dau şi eu seama de asta.

Khouri lunecă un deget peste consolă, trecând prin comenzi şi interogări, tastând ocazional câte un răspuns în sistem.

— Ce faci? o întrebă bărbatul.

— Andochez. Dacă nava ar fi vrut să ne facă vreun rău, a avut destule ocazii.

Thorn se strâmbă, totuşi nu-o contrazise. Simţiră un zvâcnet de microgravitaţie, când naveta de transfer se inseră pe ruta de andocare, deplasându-se sub controlul direct al *Nostalgiei.* Carcasa crescu uriaşă deasupra lor, după care se deschise şi dezvălui compartimentul de andocare. Khouri închise ochii – naveta părea că abia putea să treacă prin apertură –, dar nu există nicio coliziune şi ajunseră înăuntru. Naveta înaintă lin, oprindu-se într-un suport de acostare. În chiar ultima clipă se simţi un impuls scurt de propulsie, urmat de o vibraţie foarte slabă de contact. Apoi consola se modifică iarăşi, anunţând stabilirea contactului ombilical cu compartimentul. Totul era perfect normal.

— Nu-mi place, comentă Khouri. Nu-i stilul Iliei.

— Ultima dată când ne-am întâlnit nu era într-o dispoziţie tocmai grozavă. Poate că trece pur şi simplu printr-o stare prelungită de îmbufnare.

— Nu-i stilul ei, se răsti Khouri după care îşi regretă imediat izbucnirea. Ceva nu-i în regulă, dar nu-mi dau

seama ce anume.
— Ce facem cu pasagerii?
— Îi ţinem aici, până ştim ce se-ntâmplă. După cincisprezece ore, mai pot rezista încă una sau două.
— N-o să le placă.
— Nici nu trebuie să le placă. Unul dintre oamenii tăi poate născoci o explicaţie, nu?
— Mda, bănuiesc că-n momentul ăsta încă o minciună nu va conta prea mult. O să mă gândesc eu la ceva – poate o neconcordanţă cu atmosfera dinăuntru.
— Este foarte bine. Nu trebuie să fie nimic îngrijorător, ci doar un motiv plauzibil pentru a-i mai ţine câteva ore la bord.
Thorn se duse să discute cu ajutoarele lui. Khouri se gândi că n-ar fi trebuit să fie prea greu: majoritatea pasagerilor nu s-ar fi aşteptat oricum să debarce decât peste câteva ore, aşa că n-aveau să-şi dea seama imediat că ceva nu era în regulă. Dacă prin navetă nu se răspândea zvonul că nimeni nu era lăsat să coboare, o răzmeriţă putea fi controlată pentru o vreme.
Îl aşteptă pe bărbat să revină.
— Şi acum? întrebă el. Nu putem ieşi prin ecluza principală, fiindcă ei vor deveni bănuitori dacă n-o să ne-ntoarcem.
— Mai există o ecluză aici, zise Khouri şi arătă o uşă blindată încastrată într-un perete al punţii de zbor. Am solicitat trimiterea unui tub-conector prin compartimentul de andocare. Putem părăsi naveta fără să ştie nimeni.
Tubul zăngăni, atingându-le carcasa metalică. Până acum, *Nostalgia* fusese foarte docilă. Khouri şi Thorn îmbrăcară costume spaţiale din dulapul pentru urgenţe, deşi presiunea şi amestecul de gaze ale aerului din tubul-conector erau normale. Se propulsară spre uşă, o deschiseră şi se înghesuiră în ecluză. Uşa ei exterioară se deschise aproape imediat, deoarece nu exista o diferenţă de presiuni care să necesite egalizare.
Ceva aştepta în tub.
Khouri tresări şi-l simţi pe Thorn făcând la fel. Anii de

militărie îi inoculaseră femeii o neplăcere profundă faţă de roboţi. Pe Atuul lui Sky, un robot era adesea ultimul lucru pe care-l mai vedeai înainte să mori. Ea învăţase să-şi suprime fobia aceea după ce ajunsese în alte culturi, totuşi îi rămăsese reflexul de teamă când se întâlnea cu unul în mod neaşteptat.

Nu-l recunoscu însă pe servitor. Avea siluetă umană, dar în acelaşi timp forma îi era complet non-umană. Era un cadru scheletic de articulaţii şi tije subţiri ca sârmele, şi nu conţinea aproape deloc părţi solide. Mecanisme din aliaje, senzori zumzăitori şi tuburi de alimentare arterială pluteau în interiorul cadrului acela simplificat. Servitorul bloca tubul-conector, cu membrele extinse, aşteptându-i.

— Nu-mi place ce văd, zise Khouri.

— Salut, rosti servitorul lătrând cu glas rudimentar sintetizat.

— Unde-i Ilia? întrebă femeia.

— Este bolnavă. Vă puteţi autoriza costumele să interpreteze câmpul de date ambientale, cu acces vizual şi audio complet? Ar uşura mult lucrurile.

— Ce vrea să spună? întrebă Thorn.

— Vrea să-i permitem să manipuleze ceea ce vedem prin intermediul costumelor noastre.

— Poate să facă asta?

— Orice din navă poate s-o facă, cu condiţia să-i acordăm acceptul respectiv. Majoritatea Ultranauţilor au implanturi cu care să obţină acelaşi efect.

— Şi tu?

— Le-am înlăturat pe ale mele înainte de a coborî pe Resurgam. Nu voiam ca altcineva să-mi poată lua urma înapoi până aici.

— Bine gândit.

Servitorul vorbi din nou:

— Vă asigur că nu este nicio cursă. După cum puteţi vedea, sunt destul de inofensiv. Ilia mi-a ales intenţionat acest corp, pentru ca să nu pot face niciun rău.

— Ilia l-a ales?

Servitorul încuviinţă din aproximaţia de cap realizată din

sârme. Ceva se legănă în interiorul coliviei deschise: un chiştoc alb, îndesat între două fire. Semăna foarte mult cu o ţigară.

— Da. Ea m-a invitat la bord. Sunt o simulare de nivel-beta a lui Neil Clavain. Nu sunt desigur tocmai o pictură în ulei, dar în niciun caz nu arăt aşa. Dacă vreţi să mă vedeţi însă cum sunt în realitate…

Servitorul făcu un gest de invitaţie cu o mână.

— Ai grijă, murmură Thorn.

Khouri adresă costumului comenzile subvocale pentru acceptarea şi interpretarea câmpurilor de date ambientale. Schimbarea fu subtilă. Servitorul dispăru, editat din câmpul ei vizual. Costumul completa locul unde fusese, utilizând predicţii pertinente şi propria sa cunoaştere amănunţită a mediului tridimensional. Toate măsurile de siguranţă rămâneau valabile. Dacă servitorul se mişca repede sau dacă întreprindea orice acţiune pe care costumul ar fi considerat-o suspicioasă, ar fi fost editat înapoi în câmpul vizual al lui Khouri.

Acum silueta solidă a unui bărbat apăru în locul unde fusese servitorul. Între bărbat şi împrejurimile lui exista o nepotrivire măruntă – era prea precis conturat, prea strălucitor, iar umbrele nu cădeau pe el exact aşa cum ar fi trebuit –, totuşi erorile respective erau deliberate. Costumul ar fi putut face ca bărbatul să pară absolut realist, însă era considerat preferabil să degradezi uşor imaginea. În felul acela, privitorul n-ar fi putut niciodată să uite că avea de a face cu o maşină.

— Aşa-i mai bine, rosti silueta.

Khouri văzu un bătrân fragil, cu barba şi părul albe.

— Tu eşti Nevil… cum ai spus că te cheamă?

— Nevil Clavain. Cred că tu eşti Ana Khouri.

Glasul lui era aproape uman acum. Rămăsese doar o undă vagă de artificialitate, de asemenea destul de deliberată.

— N-am auzit niciodată de tine, zise femeia şi se uită la Thorn.

— Nici eu, rosti acesta.

— N-aţi fi avut cum, spuse Clavain, fiindcă abia am sosit. Sau, mai precis, sunt pe cale să sosesc.

Khouri putea să audă detaliile şi mai târziu.

— Ce s-a-ntâmplat cu Ilia?

Chipul lui se înăspri.

— Mă tem că n-am veşti bune. Veniţi!

Clavain se întoarse uşor rigid. Porni spre capătul opus al tubului, aşteptându-se în mod clar să fie urmat.

Khouri îl privi pe Thorn, care încuviinţă din cap fără cuvânt.

Porniră după el.

Îi conduse prin catacombele *Nostalgiei.* Khouri îşi repeta întruna că servitorul nu-i putea face niciun rău, cel puţin nimic ce Ilia să nu fi aprobat deja. Dacă Voliova instalase un nivel-beta, i-ar fi acordat un set doar limitat de permisiuni, astfel că posibilele lui acţiuni ar fi fost sever restricţionate. Oricum nivelul-beta doar îl punea în mişcare pe servitor; software-ul în sine – şi nu era altceva decât un software foarte inteligent, îşi reamintea ea constant – rula pe una dintre reţelele funcţionale ale navei.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, Clavain, zise ea. Ai spus că eşti pe cale să soseşti. Ce-nseamnă asta?

— Nava mea, *Lumina Zodiacală,* răspunse Clavain, se află în faza finală de decelerate. Va fi în acest sistem în scurt timp, frânând pentru a se opri lângă nava aceasta. Omologul meu fizic se află la bordul ei. Am invitat-o pe Ilia să instaleze acest nivel-beta, deoarece decalajul temporal ne-a împiedicat să purtăm orice fel de negocieri utile. Ilia a fost de acord, aşa că… iată-mă.

— Unde este ea?

— Îţi pot spune unde este, zise Clavain, dar nu sunt perfect sigur în privinţa celor petrecute, pentru că ea m-a dezactivat.

— Şi înseamnă că tot ea te-a reactivat, observă Thorn.

Mergeau – mai degrabă, plescăiau – prin şlam de navă de culoarea fierii, care le ajungea până la genunchi. De când părăsiseră compartimentul de andocare, trecuseră

prin porţiuni ale navei care erau rotite pentru obţinerea gravitaţiei, deşi efectul varia în funcţie de ruta exactă pe care o urmau.

— De fapt, spuse Clavain, nu ea m-a reactivat. Asta-i partea ciudată. M-am trezit, cred că aţi spune voi, şi am constatat că… în fine, să nu mă las purtat de val.

— Ilia este moartă? întrebă Khouri.

— Nu, răspunse el destul de apăsat, nu este moartă. Dar nu este nici într-o stare bună. Este bine că aţi sosit acum. Înţeleg că aveţi pasageri în navetă?

Ar fi fost lipsit de sens să mintă.

— Două mii, răspunse Khouri.

— Ilia a spus că va trebui să faceţi cu totul o sută de zboruri. Acesta este primul, nu?

— Dă-ne timp şi vom reuşi să le facem pe toate, rosti Thorn.

— Este posibil ca tocmai timpul să fie cel de care nu mai dispunem, replică Clavain. Îmi pare rău, dar pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Ai amintit de negocieri, zise Khouri. Ce dracu-ar fi de negociat aici?

Un surâs înţelegător încreţi chipul bătrân al lui Clavain.

— Mă tem că destul de multe. Voi deţineţi ceva ce-şi doreşte foarte mult omologul meu fizic.

Servitorul cunoştea drumul prin navă. Clavain îi conduse printr-un labirint de coridoare şi puţuri, rampe şi canale, camere şi anticamere, ce traversau multe districte pe care Khouri le ştia doar aproximativ. În navă existau regiuni ce nu fuseseră vizitate de decenii din timpul lumii exterioare, locuri faţă de care până şi Ilia trădase o evidentă lipsă de chef de a intra. Nava fusese mereu vastă şi complexă, cu topologia la fel de insondabilă ca şi sistemul de transport subteran abandonat al unei metropole părăsite. Fusese o navă bântuită de multe fantome şi nu toate erau neapărat cibernetice sau imaginare. Curenţii de aer suspinaseră în sus şi în jos pe kilometrii ei de coridoare pustii. Era infestată de şobolani, cutreierată de maşini şi oameni nebuni. Avea toane şi accese, ca o locuinţă veche.

Acum însă diferea în mod subtil. Era perfect posibil să-şi mai fi păstrat toate vechile fantome, toate locurile ameninţătoare, dar acum exista un singur spirit atotcuprinzător, o prezenţă raţională care îi îmbiba fiecare centimetru cubic şi care nu putea fi localizată în niciun loc specific din interior. Oriunde ar fi mers, ei erau înconjuraţi de Căpitan. El îi simţea şi ei îl simţeau, chiar dacă numai sub forma unei zbârliri a firişoarelor de păr de pe ceafă, a senzaţiei acute că erau scrutaţi. Întreaga navă părea mai mult şi în acelaşi timp mai puţin ameninţătoare decât anterior. Totul depindea de partea cui era Căpitanul.

Khouri nu ştia asta. Credea de altfel că nici Ilia nu fusese vreodată complet sigură.

Treptat, femeia începu să recunoască un district. Era una dintre regiunile navei care se schimbase doar puţin după transformarea Căpitanului. Pereţii aveau culoarea sepia a manuscriselor vechi, coridoarele erau copleşite de o penumbră ca de pasaje mănăstireşti, alungată doar de lumini ocru ce pâlpâiau aidoma unor lumânări în interiorul lămpilor murale. Clavain îi conducea spre infirmerie.

Încăperea respectivă avea plafonul scund şi era lipsită de ferestre. Servitorii medicali erau ghemuiţi, maşinării inerte retrase mult spre colţuri, de parcă aportul lor ar fi fost improbabil. Un singur pat era poziţionat în centru, asistat de un grup mic de dispozitive de monitorizare paralelipipedice. În pat zăcea o femeie, întinsă pe spate, cu braţele încrucişate peste piept şi ochii închişi. Afişaje biomedicale unduiau deasupra ei aidoma unor aurore.

Khouri se apropie de pat. Era Voliova, în privinţa aceasta nu exista nicio îndoială, totuşi părea a fi doar o versiune a prietenei ei, care fusese supusă unui experiment teribil în îmbătrânire accelerată, ceva care implicase substanţe chimice ce-i topiseră carnea, apropiind-o de oase, reducându-i pielea la nivelul unei simple pojghiţe. Părea uimitor de delicată, ca şi cum dintr-o clipă în alta s-ar fi putut preschimba în pulbere. Nu era prima dată că Khouri o vedea pe Voliova în infirmerie. Mai fusese aici şi după schimbul de focuri de pe suprafaţa

Resurgamului, când îl capturaseră pe Sylveste. Atunci Voliova fusese rănită, dar nu se pusese nicio clipă în discuţie moartea ei. Acum însă trebuia s-o privească foarte de aproape ca să spună că nu era moartă. Părea deshidratată.

Khouri se răsuci îngrozită spre nivelul-beta.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Continui să nu ştiu cu exactitate. Înainte să mă dezactiveze, nu avea nicio problemă. Apoi m-am trezit şi m-am pomenit în incinta aceasta. Ea zăcea în pat. Maşinile o stabilizaseră, dar era tot ce puteau face. Pe termen lung, murea.

Clavain arătă din bărbie spre displayurile de deasupra Voliovei şi continuă:

— Am mai văzut genul acesta de răni, în timpul războiului. Ea a inhalat vid fără să aibă protecţii împotriva pierderii de umiditate internă. Decompresiunea trebuie să fi fost rapidă, totuşi nu îndeajuns ca s-o ucidă instantaneu. Majoritatea leziunilor sunt în plămâni – în alveole, unde s-au format cristale de gheaţă. Este oarbă de ambii ochi şi cu leziuni ale funcţiilor cerebrale. Nu cred că este conştientă. Are de asemenea leziuni traheale, care-i îngreunează vorbitul.

— Este o Ultranaută, rosti Thorn cu o undă de disperare. Ultranauţii nu mor doar pentru că au înghiţit puţin vid.

— Nu seamănă cu ceilalţi Ultranauţi pe care i-am întâlnit, zise Clavain. Nu are implanturi. Dacă ar fi avut, ar fi scăpat fără probleme, este perfect adevărat. În caz minim, maşmedele i-ar fi putut izola creierul. Ea nu are însă niciun implant. Am înţeles că detesta ideea de a fi invadată de orice.

Khouri îl privi.

— Tu ce ai făcut?

— Mi s-a cerut să fac ce pot. Lucrul evident era să injectez o doză de maşmede.

— Stai aşa, ridică Khouri o mână. Cine „a cerut”?

Nivelul-beta îşi scărpină barba.

— Nu sunt sigur. Am simţit pur şi simplu obligaţia s-o

fac. Trebuie să înţelegi că nu sunt decât un software. N-aş revendica nimic altceva. Este perfect posibil să fi fost iniţializat de cineva, care a intervenit, obligându-mă să acţionez într-un fel anume.

Khouri şi Thorn schimbară priviri. Femeia ştia că amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Singurul care l-ar fi putut reactiva pe Clavain şi obliga s-o ajute pe Voliova era Căpitanul.

Khouri se simţi cuprinsă de un fior îngheţat, perfect conştientă de faptul că era observată.

— Ascultă-mă, Clavain, spuse ea, nu ştiu ce eşti tu de fapt, dar trebuie să-nţelegi că ea ar fi preferat mai degrabă să moară decât să aibă parte de ceea ce ai făcut tu.

— Ştiu, zise Clavain desfăcând palmele într-un gest de neajutorare. Dar a trebuit s-o fac. Este ceea ce aş fi făcut dacă aş fi fost fizic aici.

— Adică i-ai fi ignorat dorinţa cea mai profundă?

— Da, dacă vrei s-o formulezi aşa. Pentru că, odată, cineva a făcut acelaşi lucru pentru mine. Am fost în aceeaşi stare ca Voliova – rănit, mai precis muribund, totuşi nu doream să-mi intre în creier nicio maşinărie blestemată. Mai bine să fi murit, decât să am parte de aşa ceva. Cineva mi le-a băgat însă acolo fără a ţine seama de dorinţa mea, iar acum îi sunt recunoscător. Ea mi-a oferit patru sute de ani de viaţă de care altfel n-aş fi beneficiat.

Khouri se uită la pat, la femeia care zăcea acolo, apoi se întoarse către cel care dacă nu-i salvase viaţa, cel puţin îi amânase momentul morţii.

— Cine dracu' eşti tu, Clavain? zise ea.

— Clavain este un Agregat, rosti un glas firav ca fumul. Ar trebui să-l ascultaţi cu multă atenţie, fiindcă spune întotdeauna adevărul.

Vorbise Voliova, totuşi forma de pe pat nu se clintise câtuşi de puţin. Unica indicaţie privind starea ei de conştiinţă, care nu existase la sosirea lor, era modificarea curbelor biomedicale ce pluteau deasupra ei.

Khouri îşi smulse casca. Apariţia lui Clavain dispăru, înlocuită de maşina scheletică. Femeia puse casca pe

podea şi îngenunche lângă pat.

— Ilia?

— Da, eu sunt.

Vocea era ca şmirghelul. Khouri observă o mişcare aproape imperceptibilă a buzelor Voliovei când formă cuvintele, totuşi sunetele se auzeau de deasupra ei.

— Ce s-a-ntâmplat?

— A fost un incident.

— Când am sosit, am văzut avaria din carcasă. Este…

— Da. De fapt, a fost vina mea. Ca întotdeauna. Întotdeauna este vina mea. *Întotdeauna este vina mea, fir-ar a dracului.*

Khouri îi aruncă o privire lui Thorn.

— Vina ta?

— Am fost păcălită. Buzele se depărtară în ceva ce putea fi un surâs. Păcălită de Căpitan. Crezusem că el ajunsese finalmente să gândească la fel ca mine – că trebuie să utilizăm armele-cache împotriva Inhibitorilor.

Khouri aproape că-şi putu imagina ce se petrecuse.

— Cum te-a păcălit…

— Am desfăşurat opt arme în exterior. A existat o defecţiune. Am crezut că era autentică, însă de fapt fusese o cale prin care să mă scoată din navă.

Khouri coborî glasul. Era un gest absurd – acum nu mai putea ascunde nimic de Căpitan –, dar acţionase în mod reflex.

— A vrut să te omoare?

— Nu, şuieră Voliova, a vrut să se omoare pe el, nu pe mine. Însă eu trebuia să fiu de faţă, trebuia să fiu martoră la moartea lui.

— De ce?

— Pentru a-i înţelege părerile de rău. Pentru a înţelege că era un act deliberat, nu un accident.

Thorn li se alătură. Şi el îşi scosese casca şi o ţinea respectuos sub un braţ.

— Totuşi, nava este aici. Ce s-a întâmplat, Ilia?

Semisurâsul obosit reapăru.

— Am intrat cu naveta mea în fasciculul armei. M-am

gândit că asta l-ar putea determina s-o oprească.

— Se pare că aşa a fost.

— Nu m-am aşteptat să supravieţuiesc, dar n-am dirijat naveta tocmai bine.

Servitorul se apropie de pat. Dezbrăcate de imaginea lui Clavain, mişcările lui păreau mai degrabă ale unei maşini ameninţătoare.

— Ei ştiu că ţi-am injectat maşmede în creier, rosti el, iar vocea nu-i mai era de acum umanoidă. Iar acum ei ştiu că *tu* ştii.

— Clavain… nivelul-beta… n-a avut opţiune, rosti Voliova înainte ca vreunul dintre ceilalţi să fi putut vorbi. Fără maşmede, aş fi fost moartă acum. Dacă sunt oripilată? Da. În mod absolut, până în miezul fiinţei mele. Sunt cutremurată de repulsie la gândul că maşmedele mi se târăsc prin ţeastă ca tot atâţia păianjeni şi şerpi. În acelaşi timp însă le accept necesitatea. La urma urmelor, sunt instrumentele cu care am lucrat dintotdeauna. Şi sunt perfect conştientă că ele nu pot reuşi miracole. Am suferit leziuni prea extinse. Nu mai pot fi vindecată.

— O să găsim noi o cale, rosti Khouri. Leziunile alea nu pot fi…

Glasul şoptit al Voliovei o întrerupse.

— Uitaţi de mine. Eu nu contez. Tot ce mai contează acum sunt armele. Ele sunt copiii mei, aşa duşmănoase şi rele cum sunt, şi nu vreau să cadă în mâinile cui nu trebuie.

— Se pare că acum ajungem la esenţă, zise Thorn.

— Clavain – adevăratul Clavain – doreşte armele, spuse Voliova. Potrivit propriilor lui estimări, el deţine mijloacele de a le lua de la noi. Glasul îi crescu în intensitate. Nu-i aşa, Clavain?

Servitorul făcu o plecăciune.

— Ilia, aşa cum bine ştii, aş prefera mai degrabă să negociez predarea lor, mai ales acum după ce am investit timp în bunăstarea ta. Ai însă grijă – omologul meu fizic este capabil de foarte multă cruzime în urmărirea unei cauze corecte. El crede că are dreptatea de partea lui. Iar

oamenii care cred că au dreptatea de partea lor sunt întotdeauna cei mai periculoşi.

— De ce ne spui asta? întrebă Khouri.

— Este în interesul lui – al nostru, răspunse politicos servitorul. Prefer oricând să te conving să renunţi la arme fără luptă. În caz minim, am evita orice risc de a avaria blestemăţiile acelea.

— Mie nu-mi pari deloc un monstru, comentă Khouri.

— Nici nu sunt, replică servitorul, tot aşa cum nu este nici omologul meu fizic. El va alege întotdeauna calea vărsării minime de sânge. Dar dacă *este necesară* o vărsare de sânge... ei bine, nu se va sfii să recurgă la un mic măcel, executat cu precizie chirurgicală. Mai ales în clipa de faţă.

Servitorul apăsase pe ultimele cuvinte, aşa că Thorn întrebă:

— De ce „mai ales în clipa de faţă”?

— Din cauza celor prin care a trebuit să treacă pentru a ajunge până aici. Servitorul făcu o pauză şi cadrul deschis al capului său îi cercetă pe rând. El a trădat toate lucrurile în care crezuse de patru sute de ani şi vă asigur că n-a fost deloc uşor. Şi-a minţit prieteni şi a abandonat persoane iubite, ştiind că acela era singurul fel în care putea proceda. Iar recent a luat o decizie teribilă. A distrus ceva ce iubea foarte mult. L-a costat o suferinţă enormă. Din punctul acela de vedere, eu nu sunt o copie exactă a adevăratului Clavain. Personalitatea mea a fost modelată înainte de actul acela teribil.

Glasul Voliovei şuieră din nou, monopolizându-le pe loc atenţia.

— Adevăratul Clavain nu este ca tine?

— Ilia, eu sunt doar o schiţă făcută înainte ca un întuneric teribil să coboare peste viaţa lui. Pot doar să speculez asupra măsurii în care ne deosebim noi, totuşi nu mi-ar plăcea să mă înfrunt cu omologul meu fizic în actuala lui stare mintală.

— Război psihologic, hârâi Voliova.

— Poftim?

— De aceea ai venit tu, aşa-i? Nu ca să ne ajuţi să negociem o înţelegere raţională, ci să ne sperii cât mai rău.

Servitorul făcu iarăşi o plecăciune, cu aceeaşi modestie mecanică.

— Dacă aş fi dorit să realizez asta, zise el, mi-aş considera treaba excelent făcută. Calea minimei vărsări de sânge, ţii minte?

— Dacă vrei vărsare de sânge, replică Voliova, ai venit exact la cine trebuie.

La scurt timp după aceea, ea intră într-o stare diferită de conştiinţă, poate nu departe de somn. Displayurile se relaxară, iar undele sinusoidale şi histogramele Fourier neurale reflectară o mutaţie seismică în activităţile neurale majore. Vizitatorii ei o priviră câteva minute în starea aceea şi se întrebară dacă visa sau plănuia, ori dacă deosebirea respectivă conta câtuşi de puţin.

Următoarele şase ore se scurseră rapid. Thorn şi Khouri reveniră în naveta de transfer şi discutară cu subordonaţii lor imediaţi. Fură mulţumiţi să afle că în timp ce o vizitaseră pe Voliova nu apăruse nicio criză. Fuseseră câteva izbucniri minore, dar în general cei două mii de pasageri acceptaseră explicaţia unei incompatibilităţi atmosferice între cele două nave. Pasagerii fură asiguraţi acum că dificultatea tehnică fusese rezolvată – vina o purtase defectarea unui senzor – şi debarcarea putea să înceapă în modul ordonat deja convenit. La câteva sute de metri de compartimentul de andocare fusese pregătită o zonă de primire mare, în partea rotitoare a navei. Era o regiune relativ neafectată de schimbările pe care Epidemia le cauzase Căpitanului, iar Khouri şi Voliova se străduiseră din răsputeri să camufleze părţile lezate de transformări.

Zona de primire era rece şi umedă, şi, cu toate că se trudiseră să o facă confortabilă, continua să aibă atmosfera unei cripte. Partiţii interioare fuseseră montate pentru a divide spaţiul în săli mai mici, în care încăpeau câte o sută de pasageri, iar sălile respective erau de

asemenea echipate cu partiţii, care să îngăduie un grad de intimitate unităţilor de familie. În zona de primire puteau să încapă zece mii de pasageri – adică încă alte patru transporturi ale navetei de transfer –, dar până la sosirea celei de-a şasea curse, ei ar fi început deja să-i împrăştie pe pasageri în corpul principal al navei. După care, inevitabil, adevărul avea să fie aflat: nu fuseseră aduşi la bordul unei nave cu temuta Epidemie a Fuziunii, ci la bordul unei nave subsumate şi remodelate de propriul ei Căpitan; din toate punctele de vedere importante, ei se găseau acum înăuntrul aceluiaşi Căpitan.

Khouri se aştepta ca înţelegerea aceea să fie însoţită de panică şi teroare. Foarte probabil avea să fie necesară aplicarea stării de lege marţială, chiar mai stringentă decât cea care opera acum pe Resurgam. Aveau să existe morţi şi poate chiar execuţii, pentru a sublinia seriozitatea situaţiei.

Şi totuşi nimic n-avea să conteze absolut deloc când avea să se afle adevărul adevărat şi anume că Ilia Voliova, triumvira detestată, continua să fie în viaţă şi orchestrase tocmai această evacuare.

Abia atunci aveau să înceapă adevăratele necazuri.

Khouri privi cum naveta de transfer se desprinse din suportul de andocare şi-şi începu drumul de întoarcere spre Resurgam. Calculă că erau necesare treizeci de ore de zbor, plus – dacă erau norocoşi – încă jumătate din orele respective pentru îmbarcarea oamenilor pe suprafaţa planetei. În două zile, Thorn urma să fie înapoi. Dacă ea putea să controleze situaţia până atunci, s-ar fi simţit deja ca şi cum ar fi escaladat un munte.

Apoi însă ar mai fi fost necesare alte nouăzeci şi opt de zboruri care să fie aduse la bordul *Nostalgiei…*

Câte un pas pe rând, gândi femeia. Aşa o învăţaseră când fusese soldat: împarte orice problemă în unităţi realizabile. După care, indiferent cât de copleşitoare ar fi părut problema, o puteai aborda, bucată cu bucată. Concentrează-te asupra detaliilor şi lasă pentru mai târziu grijile legate de tabloul de ansamblu.

În exterior, îndepărtata bătălie spaţială continua dezlănţuită. Fulgerele păreau declanşări aleatorii de sinapse într-un creier vast. Ea era sigură că Voliova ştia câte ceva despre ce se întâmpla, la fel ca, poate, simularea de nivel-beta a lui Clavain. Însă Voliova dormea şi Khouri nu avea încredere că servitorul i-ar fi spus altceva decât minciuni subtile. În felul acesta rămânea doar Căpitanul, care ştia probabil şi el câte ceva.

Khouri înaintă singură prin navă. Folosi sistemul dărăpănat de elevatoare până la incinta armelor-cache, aşa cum făcuse de sute de ori până atunci în tovărăşia Voliovei. În mod bizar, faptul că mergea neînsoţită o făcea să se simtă ca şi cum ar fi comis o poznă.

Sala era întunecată şi în imponderabilitate, aşa cum fusese şi în timpul vizitelor anterioare. Khouri opri ascensorul la nivelul ecluzei şi îmbrăcă un costum spaţial cu jeturi de propulsie. După câteva secunde se găsea în incintă şi plutea în beznă. Se îndepărtă de perete, străduindu-se din răsputeri să ignore neliniştea pe care o simţea întotdeauna în prezenţa armelor de aici. Activă sistemul de navigaţie al costumului şi-l aşteptă să se alinieze cu balizele transponder din sală. Forme verzi-cenuşii adnotate i se materializară pe vizorul căştii, la distanţe variind între zeci şi sute de metri. Reţeaua ca o pânză de păianjen a sistemului monorai se vedea sub forma unei serii de linii mai precis conturate ce traversau incinta sub diverse unghiuri. În interior se aflau încă arme, totuşi nu atât de multe pe cât se aşteptase.

Înainte de plecarea spre Resurgam, fuseseră treizeci şi trei, iar Voliova desfăşurase opt înainte de tentativa de sinucidere a Căpitanului. Acum însă Khouri putea vedea clar că în sală se găseau mult mai puţin de douăzeci şi cinci de arme. Numără formele plutitoare, apoi le mai numără o dată, avansând mai mult în sală pentru eventualitatea în care transponderul ar fi avut o problemă. Dar prima ei suspiciune fusese corectă. La bordul *Nostalgiei pentru Infinit* se mai aflau doar treisprezece arme. Habar nu avea ce se întâmplase cu douăzeci de

blestemăţii.

Atât doar că, de fapt, ea ştia foarte bine unde erau armele acelea, nu? Opt erau undeva pe afară, la fel ca şi – prezumtiv – celelalte douăsprezece dispărute de aici. Şi, foarte probabil, se aflau de cealaltă parte a sistemului şi erau responsabile pentru cel puţin unele dintre sclipirile şi străfulgerările zărite de ea din navetă.

Voliova – sau cineva, oricum – aruncase douăzeci de arme-cache în luptă împotriva Inhibitorilor.

Şi nu puteai decât să ghiceşti cine învingea.

Cunoaşte-ţi duşmanul, gândi Clavain.

Atât doar că el nu-şi cunoştea absolut deloc duşmanul.

Era singur pe puntea *Luminii,* absorbit în concentrare. Cu ochii aproape închişi şi fruntea încreţită de obişnuitele cute de griji, semăna cu un mare maestru şahist aflat înaintea celei mai importante mutări din cariera sa. Dincolo de degetele unite la vârfuri ale palmelor lui se găsea o formă proiectată: o imagine compozită a luminălucii în care se aflau armele de mult pierdute.

Îşi aminti ce-i spusese Skade în Cuibul-Mamă. Pista dovezilor indica nava aceasta ca fiind *Nostalgia pentru Infinit;* în modul cel mai probabil, comandantul ei era o femeie pe nume Ilia Voliova. Îşi putea chiar reaminti imaginea femeii pe care i-o arătase Skade. Însă chiar dacă pista dovezilor era corectă şi el avea de-a face într-adevăr cu Voliova, asta nu-i spunea aproape nimic. Unicul lucru în care se putea încrede era ceea ce aflase cu propriile lui simţuri extinse, în prezent.

Imaginea din faţa lui aducea laolaltă toate cunoştinţele tactice importante despre nava inamică. Detaliile ei se schimbau întruna, reformându-se, pe măsură ce sistemele de culegere a informaţiilor din *Lumina* îşi îmbunătăţeau estimările. Interferometria standard la distanţă realizase profilul electromagnetic al navei pe tot spectrul, de la raze gama moi, la unde radio de frecvenţă joasă. Retroîmprăştierea radiaţiei era uluitoare pe toate lungimile de undă, astfel că software-urile de interpretare

sufereau căderi sau ofereau evaluări lipsite de sens. Clavain trebuia să intervină de fiecare dată când software-ul propunea altă interpretare absurdă. Din motive necunoscute, software-ul continua să insiste că vehiculul semăna cu o fuziune stranie de navă, catedrală şi arici de mare. Bărbatul putea distinge forma de bază a unui vehicul spaţial plauzibil şi trebuia să îndemne în mod constant software-ul să se îndepărteze de soluţia sa mult mai bizară. El putea doar bănui că luminăluca se învăluise într-un înveliş de material care trezea confuzie, aşa cum erau norii de ocultaţie utilizaţi ocazional de habitatele din Centura Ruginită.

Alternativa – că software-ul avea dreptate şi că el nu făcea decât să-i aplice forţat propriile sale aşteptări – era prea tulburătoare ca s-o examineze.

În cadrul uşii răsună un ciocănit.

Clavain se întoarse cu un zumzet rigid al exoscheletului.

— Da?

Antoinette Bax pătrunse în încăpere, urmată de Xavier. Amândoi purtau de asemenea exoschelete, deşi le împodobiseră pe ale lor cu volburi de vopseluri luminoase şi ornamente baroce sudate. Clavain observase ornamente similare la membrii echipajului său, mai ales în rândul armatei lui Scorpio, şi nu văzuse niciun motiv pentru a impune un regim mai disciplinat. În privat, el saluta orice instila un sentiment de camaraderie şi ţel comun.

— Ce este, Antoinette? întrebă Clavain.

— Voiam să discutăm ceva cu tine.

— Este vorba despre atac, adăugă Xavier.

Clavain aprobă din cap şi se strădui să zâmbească.

— Dacă suntem foarte norocoşi, nu va exista niciun atac. Echipajul va asculta de glasul raţiunii şi va preda armele, iar noi vom putea reveni acasă fără să fi tras un singur foc.

Bineînţeles, finalul acela devenea tot mai improbabil cu fiecare oră. Din semnăturile armelor, el aflase deja că fuseseră scoase douăzeci din navă, astfel că la bord mai erau doar treisprezece. Mai rău decât atât, patternuri specifice de diagnoză sugerau că unele arme fuseseră

activate. Trei patternuri chiar dispăruseră în ultimele opt ore de timp subiectiv scurs la bordul navei. Clavain nu avea habar ce să înţeleagă din asta, dar avea sentimentul neplăcut că ştia cu exactitate ce însemna.

— Şi dacă nu ni le predau? întrebă Antoinette, aşezându-se pe un scaun.

— Atunci poate fi în regulă folosirea unui nivel de forţă, răspunse el.

— Aşa am gândit şi noi, încuviinţă Xavier.

— Sper să fie un episod scurt şi decisiv, urmă Clavain. Şi nutresc toate aşteptările că aşa va fi. Pregătirile lui Scorpio au fost amănunţite. Asistenţa tehnică oferită de Remontoire a fost de nepreţuit. Avem o forţă de asalt foarte bine antrenată şi dotată cu armament corespunzător.

— Nu ne-ai solicitat însă ajutorul, rosti Xavier.

Clavain reveni cu privirea la imaginea navei, examinând-o pentru schimbări apărute în ultimele minute. Spre iritarea lui, software-ul începuse să adauge pe un flanc al fuzelajului acreţii solzoase şi ghimpi aidoma unor turle. Înjură în barbă. Nava semăna perfect cu una dintre clădirile afectate de Epidemie din Oraşul Abisului. Gândul îi pluti neliniştitor prin minte.

— Ce spuneaţi? reveni el cu atenţia la cei doi tineri.

— Vrem să dăm o mână de ajutor, zise Antoinette.

— Aţi ajutat deja, răspunse Clavain. În primul rând, fără voi probabil că n-am fi putut pune mâna pe nava asta. Ca să nu mai amintesc că m-aţi ajutat să dezertez.

— Asta a fost atunci, spuse Xavier. Acum vorbim despre o mână de ajutor pentru atac.

— Aha, făcu Clavain scărpinându-se în barbă. Vă referiţi la un ajutor *adevărat,* într-un sens militar?

— Pe carcasa *Păsării* se mai pot monta destule arme, zise Antoinette. Şi este o navă rapidă şi manevrabilă. Era ceva absolut obligatoriu ca să facem un profit.

— Este şi blindată, adăugă Xavier. Ai văzut ce distrugeri a făcut, când am ieşit din Caruselul New Copenhagen. Iar înăuntru este foarte mult spaţiu. Probabil că ar încăpea

confortabil jumătate din armata lui Scorpio.

— Nu mă îndoiesc.

— Atunci care-i obiecţia ta? întrebă Antoinette.

— Aceasta nu este bătălia voastră. M-aţi ajutat, iar pentru asta vă sunt recunoscător. Dar dacă-i cunosc pe Ultranauţi, şi aşa cred, ei nu vor ceda niciodată nimic de bunăvoie. A existat deja destulă vărsare de sânge. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de restul!

Cei doi tineri – Clavain se întrebă dacă până atunci i se păruseră realmente atât de tineri – schimbară priviri codificate. Avu impresia că acţionau potrivit unui scenariu pe care el nu-l cunoştea.

— Faci o greşeală, rosti Xavier.

Clavain îl privi stăruitor în ochi.

— V-aţi gândit mult la asta, aşa-i?

— Bineînţeles…

— De fapt, nu cred că v-aţi gândit. Clavain reveni cu atenţia la imaginea plutitoare a luminălucii. Acum, însă, dacă nu vă supăraţi… aş avea niţică treabă.

CAPITOLUL 33

— Ilia, trezeşte-te!

Khouri stătea lângă patul Voliovei şi privea diagnoza neurală pentru semne ale revenirii cunoştinţei. Nu putea ignora posibilitatea ca femeia să fi murit – în tot cazul, existau foarte puţine indicaţii vizuale că ar fi fost în viaţă –, totuşi diagnozele semănau mult cu cele dinainte ca Khouri să fi vizitat incinta armelor-cache.

— Te pot ajuta?

Khouri se răsuci, surprinsă şi în acelaşi timp stânjenită. Servitorul scheletic tocmai i se adresase din nou.

— Clavain… rosti ea. Nu ştiusem că mai erai activat.

— Nici n-am fost până acum o clipă.

Servitorul ieşi din umbre şi se opri de cealaltă parte a patului. Avansă apoi la unul dintre aparatele de monitorizare şi acţionă mai multe comenzi.

— Ce faci? întrebă femeia.

— O trezesc. Nu asta doreai?

— Nu… nu sunt sigură dacă ar trebui să am încredere în tine sau să te fac bucăţele.

Servitorul se retrase un pas.

— În mod cert n-ar trebui să te încrezi în mine. Ţelul meu primar este de a te convinge să predai armele. Nu pot folosi forţa, dar pot folosi convingerea şi dezinformarea.

Se aplecă, scoase un obiect de sub pat şi i-l aruncă cu o mişcare graţioasă.

Khouri prinse o pereche de ochelari echipaţi cu căşti auriculare. Părea un model perfect normal la bordul navei, uzaţi şi decoloraţi. Îi puse pe ochi şi văzu cum forma omenească a lui Clavain acoperi cadrul scheletic al servitorului. Prin căşti, glasul i se auzi cu timbru şi inflexiuni umane.

— Aşa-i mai bine, spuse el.

— Cine te rulează pe tine, Clavain?

— Ilia mi-a povestit câte ceva despre Căpitanul vostru, zise servitorul. Eu nici nu l-am văzut, nici nu l-am auzit,

dar cred că el mă controlează. El m-a activat când Ilia a fost rănită şi am fost în stare s-o ajut. Nu sunt însă decât o simulare de nivel-beta. Deţin expertiza lui Clavain, iar Clavain are instruire medicală de specialitate, totuşi Căpitanul ar fi putut apela la multe alte surse pentru aşa ceva, inclusiv la propriile lui memorii. Unica mea concluzie este că nu doreşte să intervină direct, aşa că a optat să mă utilizeze ca intermediar. Mai mult sau mai puţin, sunt marioneta lui.

Khouri simţi imboldul de a-l contrazice, totuşi nimic din maniera lui Clavain nu sugera că ar fi minţit sau că ar fi existat o explicaţie mai plauzibilă. Căpitanul ieşise din izolarea lui doar pentru a-şi regiza sinuciderea, dar acum, după ce tentativa dăduse greş şi Ilia fusese rănită în decursul ei, se retrăsese într-o psihoză chiar mai întunecată. Se întrebă dacă asta făcea din Clavain marioneta sau arma Căpitanului?

— În cazul ăsta, ce *pot* avea încredere să faci? Khouri privi de la Clavain la Voliova. O poţi omorî?

— Nu, clătină el energic din cap. Nava ta, sau Căpitanul tău, nu mi-ar permite. Sunt sigur de asta. Şi oricum nici nu m-aş *gândi* s-o fac – nu sunt un ucigaş cu sânge-rece.

— Tu nu eşti decât un software, zise ea, iar software-urile sunt capabile de orice.

— Te asigur că n-o voi omorî. Eu doresc armele acelea întrucât cred în omenire. N-am fost niciodată de părere că scopul justifică mijloacele. Nu în războiul acesta, şi nici în vreun alt nenorocit de război în care am luptat vreodată. Dacă sunt nevoit să omor pentru a căpăta ceea ce doresc, voi omorî. Dar nu înainte să fi făcut tot ce pot ca să evit moartea. În caz contrar n-aş fi cu nimic mai bun decât ceilalţi Agregaţi.

Pe neaşteptate, Voliova vorbi din pat:

— De ce le doreşti, Clavain?

— Şi eu ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare.

— Blestematele sunt armele mele.

Khouri se uită cu atenţie la Voliova, dar nu părea defel mai trează decât cu cinci minute înainte.

— De fapt nu sunt ale tale, o corectă Clavain. Continuă să fie proprietatea Agregaţilor.

— Pot spune că nu v-aţi grăbit deloc să le revendicaţi, aşa-i?

— Ilia, eu nu le revendic. Eu sunt tipul cumsecade care a venit să le ia din mâinile tale înainte de sosirea celor cu adevărat ticăloşi. Iar atunci ei vor fi grija mea, nu a ta. Şi când am zis „ticăloşi”, n-am exagerat cu nimic. Dacă vei trata cu mine, vei trata cu cineva rezonabil, pe când Agregaţii nici măcar nu se vor obosi să negocieze. Ei vor lua pur şi simplu armele, fără să-ţi ceară acceptul.

— Îmi vine totuşi cam greu să cred povestea asta cu dezertarea.

— Ilia…

Khouri se aplecă spre pat.

— Ilia, lasă-l pe Clavain acum. Trebuie să ştiu ceva. Ce ai făcut cu armele-cache? Am numărat doar treisprezece în sala lor.

Voliova chicoti înainte de a răspunde. Lui Khouri i se păru că era amuzată de propria ei inteligenţă.

— Le-am dispersat. Am doborât doi iepuri dintr-un foc. Le-am îndepărtat de accesul uşor al lui Clavain, risipindu-le prin sistem. Le-am permis de asemenea să intre în mod autonom de deschidere a focului împotriva maşinăriei Inhibitorilor. Ce fac micuţele mele, Khouri? Focurile de artificii sunt impresionante în seara asta?

— Da, Ilia, sunt focuri de artificii, dar n-am nici cea mai vagă idee despre cine câştigă.

— Aşadar cel puţin bătălia continuă. Asta trebuie să fie un semn bun, nu?

Voliova nu făcu nimic vizibil, dar deasupra capului ei se materializă un glob turtit, care semăna perfect cu o bulă de dialog din benzile desenate. Deşi fusese orbită în atacul armei-cache, ea purta acum ochelari cenuşii subţiri, care comunicau cu implanturile pe care proxy al lui Clavain i le instalase în creier. Din unele puncte de vedere, gândi Khouri, vedea acum mai bine ca înainte. Putea să vadă în toate lungimile de undă şi în benzile non-electromagnetice

oferite de ochelari şi putea de asemenea să acceseze câmpurile generate de maşină mult mai clar decât fusese posibil anterior. În acelaşi timp însă era dezgustată de prezenţa maşinilor străine în creierul ei. Asemenea lucruri o revoltaseră dintotdeauna, iar acum le accepta doar din necesitate.

Globul proiectat era mai degrabă o halucinaţie mutuală, decât o hologramă. Era caroiat cu liniile verzi ale unui sistem de coordonate ecuatoriale, care se bulbuca la ecuator şi se îngusta spre poli. Ecliptica sistemului era un disc lăptos ce se întindea dintr-o parte în cealaltă a bulei, presărat cu o sumedenie de simboluri adnotate. În mijloc se afla ochiul oranj-strălucitor al stelei Delta Pavonis. O pată vermillon arăta leşul lui Roc, cu miez roşu, bine conturat, care indica vastitatea în formă de trompetă a armei Inhibitorilor, fixată acum în fază de rotaţie cu steaua. Steaua însăşi era caroiată cu linii de contur lila-strălucitor. Pata de pe suprafaţa stelei imediat de sub armă era reprezentată arcuită spre exterior pentru o optime din diametrul stelei, un sfert din drumul până la miezul cu reacţii nucleare. Din adâncitură radiau inele alb-violet furios de materie aflată în fuziune, îngheţate ca undele de pe un lac, însă punctele acelea fierbinţi de fuziune erau simple scântei prin comparaţie cu centrala energetică a miezului însuşi. Oricât de tulburătoare ar fi fost transformările acestea, steaua nu reprezenta totuşi centrul imediat al atenţiei. Khouri numără douăzeci de triunghiuri negre în acelaşi cvadrant aproximativ al eclipticii cu arma Inhibitorilor şi aprecie că acelea erau armele-cache.

— Asta-i scena, rosti Voliova. Afişajul în timp real al bătăliei. Nu eşti invidios pe jucăriile mele, Clavain?

— Nu ai nici cea mai mică idee despre importanţa acelor arme, răspunse servitorul.

— Serios?

— Ele înseamnă diferenţa între extincţia sau supravieţuirea întregii specii umane. Ilia, noi ştim de asemenea despre Inhibitori şi despre ce pot face ei. Am

văzut asta în mesajele primite din viitor, în care rasa umană este în pragul extincţiei, nimicită aproape total de maşinile Inhibitoare. Noi i-am numit „lupii”, dar nu există nicio îndoială că vorbim despre acelaşi duşman. De aceea nu poţi să iroseşti armele aici.

— Să le „irosesc”? *Nu* le irosesc deloc. Voliova părea jignită de moarte. Eu le utilizez în mod tactic, pentru a întârzia procesele Inhibitorilor. Eu obţin timp valoros pentru Resurgam.

Glasul lui Clavain deveni iscoditor.

— Câte arme ai pierdut de la începutul campaniei?

— Absolut niciuna.

Servitorul se plecă peste ea.

— Ilia… ascultă-mă foarte atent. Câte arme ai pierdut?

— Ce vrei să spui prin „pierdut”? Trei arme erau defecte. Asta spune ceva despre tehnologia Agregaţilor, da? Alte două erau concepute pentru utilizare unică. Este greu să le numesc „pierderi”.

— Deci niciuna dintre arme n-a fost distrusă de focul de răspuns al Inhibitorilor?

— Două au suferit unele avarii.

— Au fost distruse complet, aşa este?

— Continui să primesc telemetrie de la harnaşamentele lor. Nu voi cunoaşte dimensiunile avariilor până nu voi examina scena bătăliei.

Imaginea lui Clavain se retrase de lângă pat. Pălise şi mai mult, dacă asta era posibil. Închise ochii şi murmură nişte cuvinte în barbă, ceva ce putea să fi fost o rugăciune.

— Iniţial ai avut patruzeci de arme. Acum, după socotelile mele, ai pierdut nouă. Câte vrei să mai sacrifici, Ilia?

— Câte va fi necesar.

— Nu poţi salva Resurgamul. Ai de a face cu forţe mai presus de înţelegerea ta. Nu faci altceva decât să iroseşti armele. Trebuie să le păstrăm până le putem utiliza în mod adecvat, într-un fel care să conteze realmente. Asta nu este decât o avangardă a lupilor, însă ei vor fi mult mai mulţi. Pe de altă parte, dacă putem examina armele, am

putea construi altele ca ele: mii de arme similare.

Voliova surâse din nou; Khouri era sigură în privinţa aceea.

— Ce facem atunci cu toate cuvintele alea frumoase despre scopul care nu justifică mijloacele – tu ai crezut ceva din ele?

— Eu ştiu doar că dacă iroseşti armele, cei de pe Resurgam tot vor muri. Unica diferenţă este că vor muri mai târziu, iar morţile lor vor fi urmate de multe alte milioane de morţi. Dacă însă predai armele acum, ar mai fi timp să se schimbe ceva.

— Şi să las ca două sute de mii de oameni să moară, pentru ca milioane să poată trăi în viitor?

— Nu milioane, Ilia, miliarde.

— Pentru un minut aproape că mă păcăliseşi, Clavain. Aproape începusem să cred că ai putea fi o persoană cu care aş putea conlucra. Voliova zâmbi ca şi cum ar fi fost ultima dată când avea să zâmbească în viaţa ei. M-am înşelat, nu-i aşa?

— Ilia, eu nu sunt un om rău. Atât doar că ştiu exact ce trebuie făcut.

— Aşa cum ai zis, ăştia sunt întotdeauna cei mai periculoşi.

— Te rog, nu mă subestima. Eu voi lua armele acelea.

— Eşti la câteva săptămâni depărtare, Clavain. Până vei ajunge, voi fi mai mult decât pregătită pentru tine.

Clavain nu spuse nimic. Khouri nu ştiu ce să înţeleagă din tăcerea aceea, dar se simţi foarte neliniştită.

Nava ei se ridica uriaşă deasupra, abia reţinută de temniţa schelelor de reparaţii. Luminile interioare ale *Păsării-Furtunii* erau aprinse, iar pe şirul superior al ferestrelor punţii de zbor Antoinette văzu silueta lui Xavier, care muncea concentrat. Ţinea un compad într-o mână şi stilusul între dinţi, şi acţiona comutatoare vechi de deasupra capului, făcând apoi însemnări meticuloase. *Mereu contabil,* gândi ea.

Îşi ridică exoscheletul în picioare. La răstimpuri, Clavain

acorda echipajului câteva ore de gravitaţie şi inerţie normală, dar acum nu se găsea în una dintre perioadele acelea. Exoscheletul îi cauzase zeci de escare permanente, în locurile unde pielea era atinsă de amortizoarele de susţinere şi de senzorii haptici de mişcare. În mod cumva pervers, Antoinette aproape că aştepta să ajungă pe orbita lui Delta Pavonis, întrucât atunci aveau să poată renunţa la exoschelete.

Privi pe îndelete *Pasărea.* N-o mai văzuse de când se îndepărtase de ea, refuzând să mai păşească în teritoriul pe care nu-l mai simţea ca aparţinându-i. I se părea că de atunci trecuseră luni de zile şi că o parte din furie – deşi nu toată – se destrămase.

Dar nu dispăruse complet.

În tot cazul, nava era pregătită pentru zbor. Pentru un ochi neavizat, aspectul exterior al *Păsării* nu suferise nicio modificare drastică. Armamentul suplimentar, care-i fusese grefat alături de cel deja existent, nu însemna de fapt decât alte proeminenţe, creste şi asimetrii adăugate celorlalte. Întrucât unităţile de fabricaţie produceau tone de arme, fusese destul de uşor să deturneze spre ea o parte din outputul lor, iar Scorpio fusese de acord să închidă ochii. Ba chiar Remontoire şi Xavier lucraseră împreună pentru a cupla armele mai exotice în reţeaua de comandă a *Păsării.*

Pentru un timp, Antoinette se întrebase de ce simţise imboldul de a lupta. Nu se considera predispusă la violenţă, ori la gesturi eroice. Cu totul altceva erau însă acţiunile inutile, stupide – aşa cum fusese înmormântarea tatălui ei într-o gigantă gazoasă.

Sui prin navă până ajunse pe puntea de zbor. Xavier nu se opri din lucru după intrarea ei. Era prea absorbit de munca lui şi probabil că se obişnuise ca Antoinette să nu mai viziteze *Pasărea.*

Ea se aşeză pe scaunul de alături şi-l aşteptă s-o observe şi să ridice ochii de la activităţile sale. Când o făcu, se mulţumi să încuviinţeze din cap, oferindu-i spaţiul şi timpul de a spune ceea ce trebuia. Antoinette aprecie gestul

acela.

— Bestie? întrebă ea încet.

Pauza dinainte ca Lyle Merrick să răspundă nu fu probabil mai lungă ca de obicei, dar i se păru o eternitate.

— Da, Antoinette?

— M-am întors.

— Da… mi-am dat seama. Urmă alt răgaz lung. Mă bucur că te-ai întors.

Glasul avea aceeaşi calitate tonală ca întotdeauna, totuşi *ceva* se schimbase. Ea bănuia că Lyle nu mai era silit să simuleze vechea subpersonalitate pe care o înlocuise cu şaisprezece ani în urmă.

— De ce? întrebă ea tăios. Mi-ai dus dorul?

— Da, zise Merrick. Da, ţi l-am dus.

— Să ştii că nu cred că te pot ierta vreodată.

— Nici n-aş dori iertarea ta, sau nu m-aş aştepta la ea. În tot cazul, n-aş merita-o.

— Nu, n-ai merita-o.

— Dar ai înţeles că am făcut o promisiune tatălui tău?

— Aşa a spus Xavier.

— Antoinette, tatăl tău a fost un om bun. El nu dorea pentru tine decât tot ce poate fi mai bine.

— Ce poate fi cel mai bine şi pentru tine, Lyle.

— Îi sunt îndatorat şi n-o să contrazic asta.

— Cum te împaci cu ceea ce ai făcut?

Se auzi un sunet care putea să fi fost un râset sau chiar un pufnet autodispreţuitor.

— Să ştii că partea din mine care contează cel mai mult nu-i prea tulburată de întrebarea asta. A fost executat sinele meu din carne şi oase. Eu sunt doar o umbră, unica umbră pe care au scăpat-o ştergătorii-minţilor.

— O umbră cu instinct de autoconservare foarte evoluat.

— O dată în plus, nu-i ceva ce să pot nega.

— Aş vrea să te urăsc, Lyle.

— Dă-i drumul, zise el. Milioane o fac deja.

Antoinette oftă.

— Dar nu-mi pot îngădui asta. Nava continuă să fie a mea. Tu continui să-o conduci, indiferent dacă-mi place

sau nu. Este adevărat?

— Eu am fost dintotdeauna pilot, Micuţă… vreau să zic Antoinette. Înaintea nefericitului meu accident, aveam deja o cunoaştere aprofundată a operaţiunilor spaţiale. Nu mi-a fost greu să mă integrez în *Pasăre.* Mă îndoiesc că o subpersonalitate reală se va dovedi vreodată o înlocuitoare adecvată.

— Nu-ţi face griji, pufni femeia. N-o să te-nlocuiesc.

— Nu?

— Motivele mele sunt însă exclusiv pragmatice. Nu-mi pot permite să fac asta fără să modific serios performanţele navei. Nu vreau să trec prin curba de învăţare a integrării unui nou nivel-gama, mai ales în momentele actuale.

— Pentru mine este un motiv suficient.

— N-am terminat. Tata a făcut o înţelegere cu tine. Asta înseamnă că ai făcut o înţelegere cu familia Bax. Nu pot s-o reneg, chiar dacă aş dori. N-ar fi bine pentru afaceri.

— Cred că acum suntem o idee cam departe de orice oportunităţi pentru afaceri.

— Poate că da, însă mai este ceva. Mă asculţi?

— Bineînţeles.

— Intrăm în luptă şi tu o să m-ajuţi. Iar prin asta vreau să spun c-o să pilotezi nava şi-o să faci orice ţi-aş cere. Ai înţeles? Subliniez: *orice.* Indiferent de pericolul în care aş putea intra.

— Jurământul de a te proteja a fost parte integrală din înţelegerea pe care am avut-o cu tatăl tău.

Femeia înălţă din umeri.

— A fost înţelegerea dintre voi doi, nu dintre noi doi. De-acum înainte îmi asum riscurile, chiar dacă sunt dintre cele care m-ar putea ucide. Ai priceput?

— Da… Antoinette.

Ea se ridică de pe scaun.

— Şi încă ceva.

— Da?

— S-a terminat cu „Micuţă Domnişoară”.

Khouri se afla în compartimentul de primire, unde se străduia în general pe cât putea mai bine să-i asigure pe evacuaţi că nu fuseseră uitaţi, când simţi nava înclinându-se într-o parte. Mişcarea fu bruscă şi violentă, îndeajuns ca s-o trântească din picioare şi s-o expedieze în peretele cel mai apropiat. Blestemă şi prin minte îi fulgerară o mie de posibilităţi, însă gândurile îi fură imediat acoperite de mugetul vast de panică dinspre cei două mii de pasageri. Auzi ţipete şi zbierete, şi abia după multe secunde vacarmul acela începu să se stingă într-un tumult general de agitaţie. Mişcarea nu se repetă, dar orice iluzii avuseseră ei despre soliditatea şi imuabilitatea navei tocmai fuseseră spulberate.

Khouri comută pe modul de limitare a prejudiciilor. Trecu prin labirintul de partiţii din sală, oferind doar câte un fluturat liniştitor din braţ spre familiile şi indivizii care încercau s-o oprească şi să întrebe ce se întâmpla. În momentul acela, ea însăşi abia încerca să-şi dea seama.

Se convenise ca locotenenţii ei imediaţi să se reunească în cazul unui eveniment neaşteptat. Zece-doisprezece o aşteptau deja, toţi părând aproape la fel de panicaţi ca oamenii de care ar fi trebuit să aibă grijă.

— Vuilleumier! exclamară ei aproape la unison la sosirea femeii.

— Ce dracu’ s-a-ntâmplat? întrebă cineva. Ne confruntăm cu luxaţii, fracturi, accidentări… oamenii sunt de-a dreptul îngroziţi. N-ar fi trebuit să fim avertizaţi?

— Evitarea coliziunilor, răspunse ea. Nava a detectat un corp care se îndrepta către ea şi n-a avut timp să-l distrugă cu armamentul, aşa că s-a deplasat ea însăşi.

Era o minciună şi nu-i suna convingătoare nici chiar ei, totuşi era măcar o tentativă de explicare raţională.

— De aceea n-au existat avertismente, adăugă Khouri după o scurtă gândire. Este bine, realmente, fiindcă asta înseamnă că subsistemele de siguranţă funcţionează la parametri optimi.

— N-ai spus niciodată că ar funcţiona altfel, comentă acelaşi bărbat.

— Ei bine, acum avem şi verificarea practică, da?

Le ceru după aceea să răspândească informaţia că nu trebuiau să-şi facă griji din cauza mişcării bruşte a navei şi să se asigure că răniţii căpătau îngrijirile necesare.

Din fericire, nimeni nu fusese ucis, iar toate fracturile fuseseră curate, fără complicaţii, şi puteau fi rezolvate prin proceduri simple, fără a fi necesară transportarea cuiva la infirmerie. Trecu o oră, apoi două, după care se instaură un calm nervos. Se părea că explicaţia ei fusese acceptată de majoritatea evacuaţilor.

Grozav, gândi Khouri. *Tot ce mai rămâne acum de făcut este să mă conving şi pe mine.*

Însă după altă oră, nava se mişcă iarăşi.

Zguduitura fu mai puţin violentă, iar Khouri doar se legănă puţin, după care se întinse grăbită spre un suport. Blestemă, dar acum nu din cauza surprinderii, ci a iritării. Nu avea habar ce să le spună pasagerilor şi explicaţia ei anterioară avea să pară cu totul neconvingătoare. Decise ca pentru moment să nu mai ofere nicio explicaţie şi să-şi lase subordonaţii să deducă ce se întâmplase. Dacă le acorda timp, era posibil chiar să născocească ceva mai bun decât ea.

Reveni la Voliova, gândindu-se tot timpul că ceva era în neregulă, simţind o senzaţie de dislocare pe care n-o putea totuşi defini cu precizie. Părea ca şi cum absolut toate suprafeţele verticale din navă erau uşor, foarte uşor strâmbe. Podeaua nu mai era perfect orizontală, astfel că efluentul din zonele inundate se aduna mai mult pe una dintre părţile coridorului. Când picura de pe pereţi, n-o mai făcea vertical, ci sub un unghi pronunţat. Până ajunse la patul Voliovei, schimbările acelea nu mai puteau fi ignorate. Îi venea greu să umble vertical şi constată că era mai uşor şi mai sigur să meargă pe lângă unul dintre pereţi.

— Ilia.

Din fericire, Voliova era trează, concentrată asupra bulei largi a displayului de bătălie. Alături se găsea nivelul-beta al lui Clavain; servitorul îşi alipise vârfurile degetelor într-

o postură de contemplare sub nas, în timp ce privea aceeaşi reprezentare abstractă.

— Ce este? se auzi glasul răguşit al femeii.

— Se-ntâmplă ceva cu nava.

— Da, ştiu. Am simţit şi eu. A simţit şi Clavain.

Khouri îşi puse ochelarii şi-i văzu pe cei doi aşa cum se cuvenea: femeia bolnavă şi bătrânul cu păr alb care stătea răbdător lângă patul ei. Arătau ca şi cum s-ar fi cunoscut de o viaţă.

— Cred că ne mişcăm, zise Khouri.

— Eu aş zice chiar că accelerăm, replică Clavain. Verticala locului se schimbă, nu?

Avea dreptate. Când nava staţiona pe o orbită, genera cumva gravitaţie pentru sine, prin rotirea unor secţiuni interioare. Ocupanţii se simţeau proiectaţi spre exterior, îndepărtându-se de axa lungă a navei. Dar când *Nostalgia* se mişca, acceleraţia crea altă sursă de gravitaţie falsă, perpendicular pe pseudoforţa creată de mişcarea de rotaţie. Cei doi vectori se combinau şi rezulta o forţă care acţiona sub un unghi între cele două.

— Cam o zecime de *g,* adăugă Clavain, sau aşa ceva. Suficient ca să distorsioneze cu cinci-şase grade verticala locului.

— Nimeni nu i-a cerut navei să se mişte, spuse Khouri.

— Cred că a decis singură s-o facă, rosti Voliova. Bănuiesc că de aceea am şi simţit nişte tremurături mai devreme. Controlul fin al gazdei noastre a mai ruginit, nu-i aşa, Căpitane?

Dar Căpitanul nu-i răspunse.

— De ce ne mişcăm? întrebă Khouri.

— Cred că *asta* ar putea avea o legătură, arătă Voliova.

Bula turtită a bătăliei în timp real crescu. La prima vedere părea aproape ca înainte. Restul armelor-cache continuau să figureze, ca şi dispozitivul Inhibitor. Apăruse însă ceva nou: o pictogramă pe care Khouri nu şi-o amintea să mai fi fost afişată. Sosea pe scena bătăliei sub un unghi oblic faţă de ecliptică, de parcă venea din spaţiul interstelar. Lângă ea licărea un roi de numere şi simboluri.

— Este nava lui Clavain? întrebă Khouri. Dar nu-i posibil. Ne aşteptam s-o vedem abia peste câteva săptămâni…

— Se pare că ne-am înşelat, spuse Voliova. Nu-i aşa, Clavain?

— Îmi este imposibil să speculez.

— Deplasarea spre albastru era prea rapidă, zise Voliova, dar n-am crezut dovezile oferite de propriii mei senzori. Nimic capabil de zbor interstelar n-ar fi putut decelera aşa intens cum se părea că face nava lui Clavain. Şi totuşi…

Khouri termină fraza în locul ei:

— …o făcea.

— Da. Şi în loc să fie la *o lună* depărtare, el era la două zile depărtare, sau trei, sau poate mai puţin. Eşti isteţ, Clavain, trebuie să recunosc. Pot întreba cum ai reuşit şmecheria asta?

Nivelul-beta clătină din cap.

— Nu ştiu. Informaţia respectivă a fost editată din personalitatea mea înainte de a fi transmis aici. Pot totuşi specula la fel de bine ca tine. Fie că omologul meu fizic are o propulsie mai puternică decât orice le este cunoscut Agregaţilor, fie că deţine ceva îngrijorător de apropiat de tehnologia de suprimare a inerţiei. Alege ce-ţi place. Indiferent de alegere, aş zice că n-a fost tocmai o veste bună, nu?

— Căpitanul a văzut sosirea celeilalte nave? întrebă Khouri.

— Poţi să fii sigură de asta, încuviinţă Voliova. El vede tot ce văd eu.

— Atunci de ce ne mişcăm? El nu dorea *să moară?*

— Se pare că nu aici, răspunse Clavain. Şi nici acum. Traiectoria asta ne va readuce în spaţiul Resurgam local, nu-i aşa?

— În vreo douăsprezece zile, confirmă Voliova. Ceea ce mi se pare însă prea mult pentru a fi de vreun ajutor. Desigur, presupunând că el va rămâne la o zecime de *g*… pentru că, de fapt, nu-i restricţionat. La 1 *g,* ar putea ajunge la Resurgam în două zile, înaintea lui Clavain.

— La ce bun? întrebă Khouri. Acolo suntem la fel de vulnerabili pe cât suntem aici. Clavain ne poate ajunge oriunde ne-am duce.

— Nu suntem nici pe de parte vulnerabili, replică Voliova. Mai avem încă treisprezece arme-cache şi dispoziţia de a le utiliza. Nu-mi pot imagina motivul pentru care ne deplasează Căpitanul, dar ştiu un lucru: uşurează mult operaţiunea de evacuare, nu?

— Crezi că încearcă să ne ajute, finalmente?

— Nu ştiu, Khouri. Recunosc că-i o posibilitate teoretică evidentă, dar nimic mai mult. Ar fi bine oricum să-l anunţi pe Thorn.

— Ce să-l anunţ?

— Să înceapă să grăbească lucrurile. „Locul îngust” poate fi pe cale să se schimbe.

CAPITOLUL 34

O figură se materializa, dobândind soliditate pâlpâitoare în cuva-display de la bordul *Luminii Zodiacale.* Clavain, Remontoire, Scorpio, Blood, Cruz şi Felka stăteau în jurul ei într-un semicerc aproximativ, când forma omului se contură şi apoi începu să se anime.

— Ei bine, rosti nivelul-beta Clavain, m-am întors.

Clavain avea senzaţia neliniştitoare că-şi privea propria reflexie, rotită cu o sută optzeci de grade de la stânga la dreapta, cu toate asimetriile subtile ale feţei reliefate în mod exagerat. Nu-i plăceau nivelurile-beta, mai ales ale sale. Simpla idee de a fi imitat îl enerva şi cu cât imitaţia era mai precisă, cu atât îi plăcea mai puţin. *Oare ar trebui să fiu măgulit,* gândi el, *că esenţa mea este capturată cu atâta uşurinţă de un ansamblu de algoritmi fără minte?*

— Ai fost hackuit, se adresă el imaginii sale.

— Poftim?

Remontoire se aplecă spre cuvă şi spuse:

— Voliova a îndepărtat porţiuni mari din tine. Putem vedea stricăciunile pe care le-a lăsat, dar nu putem preciza ce anume a făcut. Foarte probabil, n-a reuşit decât să şteargă blocuri de memorie, dar fiindcă nu putem şti asta cu certitudine, va trebui să te tratăm ca fiind potenţial viral. Asta înseamnă că după terminarea acestei şedinţe de briefing, vei fi trecut în carantină. Memoriile tale nu vor fi contopite neural cu ale lui Clavain, deoarece riscul contaminării este prea mare. Vei fi îngheţat pe un substrat de memorie de stare solidă şi arhivat. Vei fi practic mort.

Imaginea lui Clavain ridică din umeri cu un gest de scuze.

— Să sperăm că până atunci pot fi de folos.

— Ai aflat ceva? întrebă Scorpio.

— Cred că am aflat multe. Bineînţeles, nu pot fi sigur care dintre memoriile mele sunt autentice şi care au fost implantate.

— Asta va fi grija noastră, zise Clavain. Relatează-ne pur

şi simplu ce ai găsit. Comandantul navei este într-adevăr Voliova?

Imaginea încuviinţă apăsat.

— Da, ea este.

— Şi ştie despre arme? întrebă Blood.

— Da, ştie.

Clavain îşi privi tovarăşii, după care reveni spre cuvă.

— Perfect. Ni le va preda fără luptă?

— Nu, nu cred că vă puteţi baza pe asta. De fapt, cred că ar fi mai bine să presupuneţi că ea va îngreuna serios lucrurile.

Fu rândul Felkăi să vorbească.

— Ce ştie ea despre originea armelor?

— Nu cred că ştie prea multe. S-ar putea să aibă o vagă bănuială, dar nu cred că o interesează prea mult. Pe de altă parte, ştie câte ceva despre lupi.

— Cum adică? se încruntă Felka.

— Nu ştiu. N-am ajuns niciodată atât de apropiaţi. Ar fi mai bine să presupunem pur şi simplu că Voliova a avut deja o implicare tangenţială cu armele – şi a supravieţuit, aşa cum nu mai este nevoie, cred, să precizez. Asta o face, în caz minim, demnă de respectul nostru. Apropo, ea îi numeşte Inhibitori pe lupi. N-am ajuns niciodată să aflu motivul.

— Motivul îl cunosc eu, zise Felka încet.

— Este posibil ca Voliova să nu fi avut o implicare directă cu ei, spuse Remontoire. În sistemul acesta există deja activitate a lupilor, care a început de ceva vreme. Foarte probabil că a făcut doar nişte deducţii inteligente.

— Cred că experienţa ei este mai înaintată decât atât, interveni nivelul-beta Clavain, dar nu continuă cu detalii.

— Sunt de acord, încuviinţă Felka.

Toţi întoarseră privirile spre ea pentru o clipă.

— Ai convins-o despre seriozitatea noastră? întrebă Clavain revenind cu atenţia la nivelul-beta. I-ai spus că ar fi mai bine să discute cu noi decât cu restul Agregaţilor?

— Cred că a înţeles mesajul, da.

— Şi?

— Vă mulţumesc, dar nu – asta a fost ideea generală.

— Voliova aceasta este de-a dreptul nesăbuită, rosti Remontoire. Păcat. Ar fi fost mult mai uşor dacă am fi putut continua într-o manieră cordială, fără nevoia neplăcută de a folosi forţă agresivă.

— Mai este ceva, zise simularea lui Clavain. Un fel de operaţiune de evacuare este în plină desfăşurare. Aţi văzut deja ce face maşina lupilor, cum mestecă din stea cu un fel de sondă cu unde gravitaţionale. În curând va ajunge la miezul cu reacţii nucleare şi va elibera energia din inima stelei. Va fi ca sfredelirea unei găuri în baza unui baraj, descătuşând apa aflată sub presiune enormă. Atât doar că aici nu va fi apă, ci hidrogen în fuziune, aflat la presiunea şi temperatura din centrul stelei. Bănuiala mea este că va converti steaua într-o formă de aruncător de flăcări. Energia miezului va secătui foarte rapid odată ce sfredelirea a ajuns la ea şi steaua va muri – sau cel puţin va deveni mult mai rece şi mai puţin strălucitoare. Dar în acelaşi timp ea însăşi va deveni o armă capabilă să incinereze toate planetele aflate la câteva ore-Iumină de Delta Pavonis, pur şi simplu prin revărsarea unui jet arterial de foc de fuziune peste suprafeţele lor. Bănuiesc că va rade atmosfera gigantelor gazoase şi va transforma planetoizii din rocă în lavă metalică. Ei nu ştiu neapărat ce se va întâmpla pe Resurgam, dar puteţi fi siguri că vor să fugă cât mai repede de acolo. La bordul navei se află deja oameni care au fost aduşi cu naveta de pe planetă. Sunt minimum câteva mii.

— Ai dovezi în privinţa asta? întrebă Scorpio.

— Nimic ce poate fi dovedit.

— Atunci vom presupune că oamenii aceia nu există. Este în mod evident o încercare grosolană de a ne convinge să nu atacăm.

Thorn stătea pe suprafaţa Resurgamului, cu haina încheiată până la gât împotriva vântului polar aspru care-i zgâria şi ardea orice centimetru de piele neacoperită. Nu era tocmai ceea ce ei ar fi numit cândva furtună-

răzuitoare, totuşi era destul de neplăcut când în apropiere nu exista niciun adăpost. Îşi aranjă mai bine ochelarii antipraf fragili şi miji ochii spre lumina stelară, căutând steluţa mişcătoare a navei de transfer.

Era în amurg. Cerul avea purpuriul bogat al unei catifele, care se întuneca până la negru spre orizontul sudic. Prin ochelarii lui erau vizibile doar stelele cele mai strălucitoare, iar la răstimpuri până şi acestea păreau să pălească, când ochii i se readaptau la fulgerul neaşteptat al vreuneia dintre armele implicate în război. Spre nord, şi întinzându-se către est şi vest, perdele de auroră boreală roz-pastelat tremurau sub vânturi invizibile. Spectacolul de lumini era frumos doar dacă nu ştiai ce anume îl cauza, şi de aceea nu ştiai nici cât de rău prevestitor era. Aurorele erau alimentate de particule ionizate smulse de pe suprafaţa stelei de arma Inhibitorilor. Concavitatea, tunelul pe care arma îl sfredelea în stea, ajunsese acum la jumătatea distanţei până la miezul cu reacţii nucleare. În jurul pereţilor tunelului, susţinuţi prin unde de energie gravitaţională pompată, structura interioară a stelei cunoscuse o suită de schimbări drastice, când procesele convective normale se străduiseră să se adapteze asaltului armei. Miezul începuse deja să-şi schimbe forma, deoarece densitatea masei acoperitoare se modifica. Cântecul particulelor neutrino care se revărsa din inima stelei îşi schimbase de asemenea tonalitatea, anunţând iminenţa străpungerii miezului. Continua să nu existe o idee clară despre ce se va întâmpla când arma îşi termina treaba, dar Thorn aprecia că ar fi fost mai bine să nu stea locului pentru a vedea cu propriii lor ochi.

Aştepta să se termine îmbarcarea ultimului zbor de navetă din ziua aceea. Vehiculul elegant se afla mai jos de el, înconjurat de o masă pulsatorie, insectilă, de potenţiali evacuaţi. Încăierări izbucneau constant din cauza celor care încercau să se strecoare în faţă la coada pentru următoarea plecare. Gloata îl revolta, deşi nu simţea decât admiraţie şi simpatie pentru elementele ei individuale. În toţi anii lui de activitate clandestină nu fusese nevoit să

aibă de-a face decât cu grupuri mici de oameni în care avea deplină încredere, dar ştiuse de la bun început că se va ajunge la asta. Comportamentul de gloată era o proprietate emergentă a mulţimilor şi ca atare trebuia să-şi asume creditul pentru determinarea apariţiei acestei gloate specifice. Nu trebuia totuşi să-i şi placă ceea ce făcuse.

Ajunge, gândi Thorn. Nu era momentul potrivit pentru a începe să-i dispreţuiască pe cei pe care-i salvase din simplul motiv că îngăduiseră temerilor lor să iasă la suprafaţă. Dacă s-ar fi numărat printre ei, se îndoia că s-ar fi purtat ca vreun sfânt superior. Ar fi dorit să-şi ia familia de pe planetă, iar dacă asta ar fi însemnat să calce în picioare planurile de evadare ale altcuiva, n-ar fi avut nicio remuşcare.

El însă nu făcea parte din gloată, nu? El era cel care găsise realmente o cale de evadare de pe planetă. El era cel care făcuse apoi calea aceea disponibilă pentru toţi.

Bănuia că asta trebuia să însemne ceva.

Iat-o – luneca pe deasupra capului. Nava de transfer îi traversă zenitul şi apoi dispăru în umbre. Thorn simţi un fior de uşurare pentru că mai era acolo. Orbita ei era strict definită, pentru că orice abatere ar fi declanşat probabil un atac din partea sistemului defensiv sol-orbită. Deşi Khouri şi Voliova se infiltraseră în multe direcţii guvernamentale, mai existau totuşi departamente pe care nu izbutiseră să le influenţeze decât indirect. Unul dintre ele era Oficiul Defensivei Civile, care era de asemenea unul dintre cele mai îngrijorătoare, fiindcă dirija defensivele ce trebuiau să împiedice o recurenţă a incidentului Voliova. Oficiul deţinea rachete sol-orbită cu răspuns rapid, echipate cu focoase radioactive, concepute pentru distrugerea navelor stelare de pe orbită înainte de a deveni ameninţări pentru colonie ca un tot. Navetele mai mici ale Ultranauţilor fuseseră în stare să se strecoare şi să coboare pe sub năvoadele radarelor, însă nava pentru transfer era prea mare pentru un asemenea subterfugiu. Aşa că în culise existaseră negocieri şi influenţe, iar drept urmare

rachetele Oficiului aveau să rămână în buncărele lor, cu condiţia ca nava de transfer, sau oricare dintre navetele transatmosferice să nu se abată de la coridoare de zbor strict definite. Thorn ştia asta şi era încrezător că o ştiau şi sistemele de avionică ale navetelor, totuşi continua să fie străbătut de o uşurare iraţională de fiecare dată când revedea nava de transfer.

Telefonul lui portabil piui. Bărbatul pescui dispozitivul greoi din buzunarul hainei şi bâjbâi pe butoane cu degetele mănuşilor groase.

— Sunt Thorn.

Recunoscu glasul unei centraliste de la Casa Inchiziţiei.

— Mesaj înregistrat de la *Nostalgia pentru Infinit,* domnule. Vi-l transmit acum sau când sunteţi pe orbită?

— Transmite-l acum, te rog.

Aşteptă o clipă, auzi ţăcănelile slabe ale releelor electromagnetice şi şuieratul benzii analoge, şi-şi imagină cum maşinăria telefonică întunecată din Casa Inchiziţiei acţiona pentru a-l servi.

— Thorn, sunt Vuilleumier. Ascultă atent. A apărut o uşoară schimbare de plan. Povestea-i lungă, dar esenţa este că ne apropiem de Resurgam. O să trimit coordonate de navigaţie actualizate pentru nava de transfer, aşa că nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa asta, însă de acum este posibil să avem o călătorie dus-întors mult mai scurtă de treizeci de ore. S-ar putea să fie chiar posibil să nici nu mai folosim nava de transfer, ci să-i aducem direct la bordul *Nostalgiei.* Asta înseamnă că putem accelera zborurile sol-orbită. Ne trebuie doar cinci sute de zboruri de navetă şi am evacuat toată planeta. Se pare că acum avem o şansă reală. Poţi aranja lucrurile în partea ta?

Thorn coborî ochii spre gloata care clocotea. Părea ca şi cum Khouri l-ar fi aşteptat să răspundă.

— Centrala, înregistrează, te rog, şi transmite următorul mesaj.

Aşteptă un interval pe care-l aprecie ca fiind decent, după care vorbi:

— Sunt Thorn. Am receptat şi înţeles mesajul. Voi face

tot ce pot ca să iuţesc procesul de evacuare, când voi şti sigur că are rost cu adevărat. Până atunci aş dori să formulez un avertisment. Este grozav dacă puteţi reduce durata de treizeci de ore necesară zborului dus-întors şi vă voi susţine din toată inima, totuşi nu puteţi apropia nava prea mult de Resurgam. Chiar dacă reuşiţi să nu speriaţi de moarte jumătate din planetă, trebuie să aveţi grijă de Oficiul Defensivei Civile. Şi insist în privinţa „grijii”. Vom discuta mai târziu, Ana. Acum mă tem că am treabă de făcut. Se uită din nou la gloată şi observă o agitaţie într-un loc care fusese calm cu un minut în urmă. Poate chiar mai multă treabă decât mă temusem.

Îi ceru centralistei să expedieze mesajul şi să-l alerteze dacă sosea un răspuns. După aceea băgă telefonul în buzunar, unde zăcea greu şi inert ca un baston de poliţie. Apoi începu să coboare, lunecând şi derapând spre gloată, ridicând praf în urma lui.

— Am degajat *Lumina Zodiacală.*

— Perfect, zise Antoinette. Cred că acum pot să respir iarăşi.

Prin ferestrele punţii de zbor, luminăluca se vedea tot enormă, întinzându-se în toate direcţiile ca o stâncă neagră şi imensă, dăltuită pe alocuri cu aflorimente ciudat de mecaniciste, defileuri şi proeminenţe. Compartimentul de andocare din care tocmai ieşise *Pasărea-Furtunii* era un dreptunghi tot mai mic de lumină aurie în partea cea mai apropiată a stâncii, ale cărui gigantice uşi cu dinţi glisau deja, apropiindu-se reciproc. Deşi uşile se închideau, rămânea destul loc pentru ieşirea vehiculelor mai mici. Femeia le văzu cu ochii ei, dar şi pe displayurile tactice şi sferele-radar ce ticseau puntea de zbor. În vreme ce fălcile blindate lunecau spre închidere, mici nave scheletice de atac, cu puţin mai mult decât simple tricicluri blindate, se puteau strecura printre dinţii lor. Ţâşneau afară, propulsate de rachete cu fuziune catalizate de antimaterie, cu ardere intensă. Îi aminteau lui Antoinette de paraziţii ce curăţau dentiţia unui enorm monstru subacvatic. Prin

comparaţie cu ele, *Pasărea* era un peşte destul de mare.

Plecarea fusese dificultatea cea mai tehnică cu care se confruntase ea vreodată. Atacul-surpriză al lui Clavain cerea ca *Lumina Zodiacală* să susţină o decelerate de 3 *g* până ajungea la zece secunde-lumină de *Nostalgia pentru Infinit.* Toate navele de atac din valul curent fuseseră silite să plece sub aceeaşi acceleraţie de 3 *g.* Ieşirea dintr-un compartiment al unui vehicul spaţial necesita o tehnică excelentă, mai ales când navele care plecau erau înarmate şi pline cu combustibil. Iar executarea operaţiunii sub acceleraţie mare sporea dificultatea cu un ordin de magnitudine. Antoinette ar fi considerat-o o manevră periculoasă şi dacă Clavain le-ar fi cerut să plece la 0,5 *g,* aşa cum făceau piloţii de pe obada Caruselului New Copenhagen, dar 3 *g?* Era de-a dreptul sadic.

Antoinette se descurcase însă perfect şi acum spaţiul era pustiu pe sute de metri în toate direcţiile, ba chiar pe distanţe mai mari în majoritatea direcţiilor.

— Dezactivare tokamak la semnalul meu, Navă! Cinci… patru… trei… doi… *acum!*

După atâţia ani de condiţionare, se încordă anticipând şocul scurt din şezutul scaunului care anunţa întotdeauna comutarea de la rachetele nucleare la fuziunea pură.

Şocul acela nu sosi.

— Arderea de fuziune susţinută şi constantă. Verde pe tot bordul. 3 *g,* Antoinette.

Femeia înălţă o sprânceană şi aprobă din cap.

— La naiba, dar a fost chiar lin.

— Pentru asta îi poţi mulţumi lui Xavier, şi poate lui Clavain. Ei au găsit o eroare în una dintre cele mai vechi subrutine de management a propulsiei, care era responsabilă pentru o uşoară neconcordanţă de acceleraţie în timpul comutării dintre modurile de accelerare.

Antoinette trecu pe o imagine de amplificare redusă a luminălucii, care prezenta toată lungimea fuzelajului. Din cinci compartimente diferite ieşeau şiruri de vehicule de atac improvizate – majoritatea de mărimea unor tricicluri, dar ajungând şi până la dimensiunile unor navete mici.

Multe erau simple momeli şi nu toate aveau destul combustibil ca să ajungă la o secundă-lumină de *Nostalgia pentru Infinit,* dar imaginea de ansamblu era impresionantă chiar dacă ştiai toate astea. Nava uriaşă părea că sângerează jeturi de lumină.

— Şi tu n-ai avut nicio legătură cu asta?

— Cineva încearcă întotdeauna să facă ce-i mai bine.

— Nici nu m-am gândit vreodată la altceva.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, Antoinette…

— Eu am depăşit momentul, Navă.

De acum nu-i mai putea spune Bestie. Şi în niciun caz nu i-ar fi putut spune Lyle Merrick. De aceea avea să se mulţumească cu Navă.

Trecu pe amplificare mai mică, apelând o suprapunere care încadră vehiculele de atac, etichetându-le cu coduri numerice potrivit tipului, razei de acţiune, echipajului şi armamentului, şi reprezentându-le vectorii. Scara atacului devenea acum clară. Cu totul erau în jur de o sută de nave. Cam şaizeci dintre ele erau tricicluri, iar vreo treizeci de tricicluri transportau membri ai trupei de asalt – de obicei un hiperporc cu blindaj greu, deşi existau şi tricicluri-tandem pentru operaţiuni specializate. Toate triciclurile cu echipaj erau dotate cu o formă de armament, pornind de la grasere de unică utilizare, până la bosere Breitenbach cu energie de ordinul gigawaţilor. Toţi soldaţii purtau servo-armuri; majoritatea fie aveau arme de foc, fie puteau demonta şi lua armele triciclului lor când ajungeau la nava inamică.

Existau apoi vreo treizeci de vehicule de mărime intermediară: navete cu carcasă închisă, cu două sau trei locuri. Designul tuturor era civil, ori adaptate din navele existente în calele *Luminii* când fusese capturată, ori asigurate de H din propriile lui flote de incursiuni. Erau echipate cu un spectru similar de armament ca triciclurile, dar aveau şi echipamente mai grele: rackuri de rachete şi dispozitive specializate pentru abordaj. Erau apoi nouă navete mediu-mari sau corvete, în care puteau încăpea minimum douăzeci de soldaţi cu armuri, ale căror fuzelaje

erau îndeajuns de lungi ca să transporte modelul cel mai mic de lansator electromagnetic de proiectile. Trei dintre ele erau dotate cu suprimatoare de inerţie, astfel că plafonul acceleraţiei se ridica de la 4 la 8 *g.* Carcasele lor butucănoase şi designurile asimetrice anunţau că sunt nave non-atmosferice, însă aşa ceva n-ar fi fost un handicap în sfera anticipată de luptă.

Pasărea-Furtunii era mult mai mare decât celelalte nave, îndeajuns de mare pentru ca în cala ei să se afle acum trei navete şi zece-douăsprezece tricicluri, împreună cu echipajele lor. Nu avea maşinării de suprimare a inerţiei – tehnologia respectivă se dovedise imposibil de reprodus în masă, mai ales în condiţiile de la bordul *Luminii* – dar drept compensaţie, deţinea mai mult armament şi mai multe blindaje decât oricare alta din flota de asalt. Antoinette se gândi că acum nu mai era un cargobot, ci o navă de război în toată puterea cuvântului, şi ar fi fost bine să înceapă să se obişnuiască cu ideea aceea.

— Micuţă… vreau să zic, Antoinette?

— Da? scrâşni ea din dinţi.

— Voiam doar să spun… acum… până nu va fi prea târziu…

Ea izbi comutatorul care dezactiva glasul, apoi se ridică din scaun şi sui în exoschelet.

— Mai târziu, Navă. Acum trebuie să inspectez trupele.

Singur, cu mâinile încleştate la spate, Clavain stătea în îmbrăţişarea rigidă a exoscheletului său şi privea dintr-o cupolă de observaţii plecarea navelor de atac.

Dronele, momelile, triciclurile şi navele se roteau şi virau după ce ieşeau din *Lumina Zodiacală,* intrând în escadrilele ce le fuseseră desemnate. Sticla-inteligentă a cupolei îi proteja ochii împotriva strălucirii sălbatice a jeturilor de evacuare, mânjind cu negru nucleul fiecărei flăcări, astfel că bărbatul zărea doar extremităţile violete. În depărtare, mult dincolo de roiul navelor ieşite, se afla semiluna maro-cenuşie a Resurgamului; planeta părea cât o pietricică ţinută la capătul braţului întins. Implanturile

lui Clavain indicau poziţia luminălucii Voliovei, deşi aceasta era prea departe pentru a fi vizibilă cu ochiul liber. O singură comandă făcu însă cupola să amplifice selectiv acea parte a imaginii, astfel că din beznă se materializă o imagine rezonabil de distinctă a *Nostalgiei pentru Infinit.* Nava triumvirei se găsea la aproape zece secunde-lumină depărtare, dar era de asemenea foarte mare; fuzelajul lung de patru kilometri subîntindea un unghi de o treime dintr-o secundă de arc, ceea ce se încadra în capacităţile de definire ale celor mai mici telescoape optice din *Lumina.* Partea proastă era că triumvira putea să vadă nava lui la fel de bine. Cu condiţia să fi fost atentă, ea n-ar fi putut rata plecarea flotei de atac.

Clavain ştia acum că augmentările baroce pe care le văzuse anterior şi pe care le ignorase ca fiind fantome adăugate de software-ul de procesare erau reale; ceva straniu şi uimitor se petrecuse cu nava Voliovei, care se reconstruise într-o caricatură gotică purulentă a unei nave stelare. Clavain nu putea decât să speculeze că Epidemia Fuziunii trebuia să fi avut o legătură cu asta. Singurul loc unde mai văzuse transformări măcar pe departe asemănătoare cu ce vedea acum fusese Oraşul Abisului, cu arhitectura lui distorsionată şi fantasmagorică. Auzise despre nave care fuseseră infectate de epidemie şi mai auzise că uneori epidemia ajunsese la maşinăriile ce se reparau şi reproiectau, care permiteau evoluţia navelor, însă nu auzise niciodată de o navă care să fi devenit atât de complet *pervertită* ca aceasta şi totuşi să rămână, cel puţin pe cât îşi putea da seama, funcţională. Numai privind-o, simţea că i se zbârlea toată pielea. Spera ca nicio fiinţă vie să nu fi fost prinsă în transformările acelea.

Sfera bătăliei avea să cuprindă cele zece secunde-lumină dintre *Lumina Zodiacală* şi cealaltă navă, deşi focarul ei avea să fie determinat de mişcările Voliovei. Clavain gândi că era un volum potrivit pentru un război. Din punct de vedere tactic, nu scara conta atât de mult, cât mai degrabă timpii de traversare ai armelor şi vehiculelor.

La 3 *g,* sfera putea fi traversată în patru ore; navele cele

mai rapide ale flotei ar fi avut nevoie de ceva mai mult de două ore. Unei rachete hiperrapide nu-i trebuiau nici patruzeci de minute pentru străbaterea sferei. Clavain scotocise deja prin memoriile sale despre campanii de bătălie anterioare, căutând paralele tactice. Bătălia pentru Anglia – o dispută aeriană obscură din unul dintre primele războaie transnaţionale – cuprinsese un volum similar din punctul de vedere al timpilor de traversare, deşi elementul tridimensional fusese mult mai puţin important. Războaiele globale din secolul XXI fuseseră mai puţin relevante; graţie dronelor suborbitale hipersonice, niciun punct de pe suprafaţa planetei nu se găsise la mai mult de patruzeci de minute de posibilitatea distrugerii. Însă războaiele din sistemul solar din a doua jumătate a secolului respectiv ofereau mai multe paralele utile. Clavain se gândi la criza secesiunii Pământ-Lună, sau la bătălia pentru Mercur, notând victorii, eşecuri şi motive pentru fiecare dintre ele. Se gândi de asemenea la Marte şi bătălia împotriva Agregaţilor de la sfârşitul secolului XXII. Sfera luptelor ajunsese mult dincolo de orbitele lui Phobos şi Deimos, astfel că timpul efectiv de traversare pentru cele mai rapide nave de vânătoare monoloc fusese de trei-patru ore. Existaseră de asemenea probleme de decalaj temporal, cu comunicaţii în linie directă, care fuseseră blocate de nori argintaţi uriaşi, care asigurau bruiere pasivă.

Fuseseră şi alte campanii şi alte războaie. Nu era nevoie să le aducă pe toate în minte. Lecţiile importante erau deja acolo. El cunoştea greşelile pe care le comiseseră alţii; cunoştea de asemenea greşelile pe care le comisese el însuşi în angajamente anterioare din cariera sa. Se gândea că nu fuseseră niciodată erori semnificative, altfel n-ar mai fi stat aici, acum. Totuşi, nicio lecţie nu era lipsită de valoare.

O reflexie alburie se deplasă peste sticla cupolei.

— Clavain?

Bărbatul se răsuci cu un zumzet al exoscheletului. Până în clipa aceea crezuse că era singur.

— Felka… rosti el surprins.

— Am venit să văd cum se întâmplă lucrurile.

Propriul ei exoschelet o propulsă către Clavain cu un ţopăit rigid, mărşăluitor, aidoma cuiva escortat de gardieni invizibili. Priviră laolaltă cum escadrila de atac se îndepărta în spaţiu.

— Dacă n-ai şti că este război… începu Clavain.

— …ar fi aproape frumos, continuă ea. Da, sunt de acord.

— Sper că fac ceea ce este corect, aşa-i?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Tu eşti lucrul cel mai apropiat de o conştiinţă care mi-a mai rămas. Mă întreb întruna ce ar fi făcut Galiana, dacă ar fi fost acum aici…

Femeia îl întrerupse.

— S-ar fi îngrijorat, la fel cum te îngrijorezi tu. Oamenii care creează probleme sunt cei care nu-şi fac griji, care nu au niciodată îndoieli că este bine ce fac ei. Oamenii ca Skade.

Clavain îşi aminti fulgerul pârjolitor care nimicise *Mătrăguna.*

— Îmi pare rău de ce s-a întâmplat.

— Eu ţi-am spus s-o faci. Ştiu că era ce dorea Galiana.

— S-o ucid?

— Ea a murit cu ani în urmă. Atât doar că nu s-a… încheiat. Tu n-ai făcut decât să închizi cartea.

— Am distrus orice posibilitate ca ea să mai trăiască vreodată, zise bărbatul.

Felka îl prinse de mâna presărată cu lentigo.

— Şi ea ar fi făcut la fel cu tine. O ştiu.

— Poate că da, încuviinţă el, însă tot nu mi-ai spus dacă tu eşti de acord cu *asta.*

— Sunt de acord că posesia armelor va sluji intereselor noastre pe termen scurt. Mai departe, nu sunt sigură.

Clavain o privi cu atenţie.

— Noi avem nevoie de armele acelea.

— Ştiu, dar dacă şi ea – triumvira – are nevoie de ele de asemenea? Proxy al tău a spus că ea încerca să evacueze Resurgamul.

Bărbatul îşi alese cuvintele cu grijă.

— Aceasta nu este… grija mea imediată. Dacă triumvira este angajată în evacuarea planetei, şi n-am nicio dovadă în privinţa asta, atunci are cu atât mai multe motive să-mi dea ceea ce doresc, pentru a nu interveni în evacuare.

— Şi nu te-ai gândit nicio clipă s-o ajuţi?

— Felka, eu mă aflu aici ca să obţin armele acelea. Orice altceva, indiferent cât de bine intenţionat ar fi, este doar un detaliu.

— Aşa mă gândisem şi eu.

Clavain ştia că era mai bine să nu comenteze nimic.

Priviră în tăcere flamele violete ale navelor de atac care se îndreptau spre Resurgam şi nava triumvirei.

După ce termină de răspuns la mesajul cel mai recent al lui Thorn, Khouri ajunse la o concluzie neliniştitoare. Mersul era acum chiar mai greu decât fusese înainte, pentru că panta aparentă a podelei era mai accentuată. Se întâmpla exact aşa cum prezisese Voliova: nemulţumit doar cu o zecime de *g,* Căpitanul îşi crescuse acceleraţia. Potrivit estimării lui Khouri, iar nivelul-beta Clavain fusese de acord cu ea, rata acceleraţiei se dublase şi continua probabil să crească. Suprafeţe anterior orizontale se simţeau înclinate la douăsprezece grade, îndeajuns pentru a face greu de străbătut unele dintre pasajele mai lunecoase. Nu aceasta era însă grija ei.

— Ilia, ascultă-mă! Avem o problemă nasoală de tot.

Voliova ieşi din contemplarea bătăliei. Pictogramele pluteau în interiorul sferei turtite a proiecţiei ca zeci de peşti strălucitori îngheţaţi. Khouri era absolut sigură că imaginea se schimbase de când o zărise ultima dată.

— Ce este, fetiţă?

— Incinta în care-i ţinem pe nou-sosiţi.

— Continuă.

— N-a fost concepută pentru deplasarea navei sub acceleraţie constantă. Noi am construit-o ca pe un compartiment de găzduire temporar, pe care să-l folosim când ne aflam pe o orbită. Este rotit ca să simuleze

gravitaţia, astfel că forţa acţionează radial, perpendicular pe axa mare a navei. Acum însă lucrurile se schimbă. Căpitanul accelerează, aşa că avem o sursă nouă, care acţionează în lungul axei. Deocamdată este doar 0,2 *g,* dar poţi face pariu că va creşte. Am putea stopa mişcarea de rotaţie, însă asta nu va schimba situaţia. Pereţii devin podele.

— Khouri, asta-i o luminălucă. Este o tranziţie normală către modul de zbor interstelar.

— N-ai înţeles, Ilia. Avem două mii de oameni înghesuiţi într-o singură sală, care nu pot sta acolo. Au intrat deja în panică, deoarece podeaua s-a înclinat prea mult. Se simt ca pe puntea unui vapor care se scufundă şi nimeni nu le spune că s-ar fi întâmplat ceva rău.

Făcu o pauză, fiindcă îşi pierduse suflul, apoi continuă:

— Ilia, uite care-i treaba. Ai avut dreptate în privinţa locului îngust. I-am cerut lui Thorn să iuţească lucrurile în capătul Resurgam. Asta înseamnă că în curând vor sosi mii de oameni. Am ştiut dintotdeauna că va trebui să-ncepem să golim compartimentul de primire, dar acum va trebui să trecem la treabă mai devreme.

— Dar asta ar însemna…

Voliova nu păru în stare să-şi termine gândul.

— Da. Va trebui să-i purtăm într-un tur prin navă. Indiferent dacă le va plăcea sau nu.

— Asta s-ar putea sfârşi prost. Ba chiar foarte prost.

Khouri îşi privi vechea mentoră.

— Ştii ce-mi place la tine, Ilia? Eşti a dracului de optimistă.

— Mai bine taci şi uită-te la displayul ăsta! Suntem atacaţi… sau vom fi în foarte scurt timp.

— Clavain?

Voliova înclină imperceptibil din cap.

— *Lumina Zodiacală* a lansat o escadrilă de atac, în jur de o sută de vehicule. Se îndreaptă încoace, majoritatea cu 3 *g.* În cel mult patru ore vor ajunge la noi, indiferent ce am face.

— Clavain nu poate fi lăsat să pună mâna pe arme.

Triumvira, care arăta acum mult mai bătrână şi mai fragilă decât îşi amintea Khouri s-o fi văzut vreodată, clătină scurt din cap.

— Nu va pune mâna pe ele. Nu fără luptă.

Schimbară ultimatumuri. Clavain îi acordă Iliei Voliova o ultimă ocazie de a preda armele de clasă-iad; dacă se supunea, el avea să-şi recheme escadrila de atac. Voliova răspunse că dacă Clavain nu-şi retrăgea escadrila imediat, avea să deschidă focul asupra lui cu cele treisprezece arme rămase.

Clavain îşi pregăti răspunsul.

— Îmi pare rău. Inacceptabil. Am nevoie neapărat de armele acelea.

Îl transmise şi fu doar uşor surprins când replica triumvirei sosi după trei secunde. Era exact ca a lui. Femeia nici măcar nu avusese timp să-i vadă răspunsul.

CAPITOLUL 35

Voliova privi cum cinci dintre cele treisprezece arme-cache rămase ocupară poziţii de atac dincolo de *Nostalgia.* Pictogramele lor colorate pluteau deasupra patului ei ca nişte jucărioare utilizate pentru distracţia ţâncilor din pătucuri. Ridică un braţ şi-l întinse prin reprezentarea lor spectrală, împingând pictograme, ajustând poziţiile armelor relativ la nava ei, folosindu-i carcasa pentru camuflare de câte ori era posibil. Pictogramele se deplasau cu încăpăţânare, reflectând mişcările greoaie în timp real ale armelor.

— Le vei utiliza imediat? întrebă Khouri.

Voliova o privi, după care răspunse:

— Nu, nu încă. Doar dacă el îmi forţează mâna. Nu vreau ca Inhibitorii să afle că există mai multe arme-cache decât cele douăzeci despre care ştiu deja.

— În cele din urmă va trebui să le foloseşti.

— Exceptând cazul în care lui Clavain îi vine mintea la cap şi-şi dă seama că-i imposibil să învingă. Poate c-o va face. Încă nu-i târziu.

— Totuşi noi nu ştim nimic, spuse Khouri, despre tipul de arme pe care le deţine el. Dacă are ceva la fel de puternic?

— Să ştii că asta nu va conta absolut deloc. El vrea ceva de la mine, înţelegi? Eu nu vreau nimic de la el. Asta-mi conferă un atu clar asupra lui.

— Nu…

Voliova oftă, dezamăgită că trebuia să explice în amănunt.

— Lovitura lui împotriva noastră trebuie să aibă o precizie chirurgicală. Nu poate risca să avarieze armele pe care le doreşte cu atâta disperare. Exagerând puţin comparaţia, nu jefuieşti pe cineva utilizând un perforator de crustă. Pe de altă parte însă, eu nu sunt restricţionată de nimic. Clavain nu are nimic ce să-mi doresc.

De fapt, recunoscu Voliova în gând, *aproape nimic.* Avea

o curiozitate vagă faţă de ceea ce-i îngăduia bărbatului să decelereze aşa violent. Chiar dacă n-ar fi fost ceva atât de exotic ca tehnologia de suprimare a inerţiei… şi totuşi, nu. Nu exista nimic ce să-şi dorească cu disperare, iar asta însemna că-şi putea utiliza împotriva lui toate forţele de care dispunea în arsenal. Îl putea şterge din existenţă şi n-ar fi pierdut decât ceva despre care nu era nici măcar sigură că existase vreodată.

Continua totuşi să fie tulburată. În mod cert şi Clavain înţelegea toate astea, nu? Mai ales dacă era *acel* Clavain, Măcelarul din Tharsis. El n-ar fi supravieţuit patru sute sau mai mulţi ani periculoşi din istoria omenirii, dacă ar fi comis în mod tragic erori simple.

Dar dacă Clavain cunoştea ceva de care Voliova nu avea habar?

Îşi trecu degetele prin proiecţie, reconfigurându-şi nervos piesele, întrebându-se pe care dintre ele ar fi trebuit să le folosească primele, gândindu-se de asemenea că, ţinând seama de limitările lui Clavain, ar fi fost mai interesant să lase bătălia să escaladeze, în loc să-i distrugă instantaneu nava principală.

— Vreo veste de la Thorn? întrebă ea.

— Soseşte de pe Resurgam cu alţi două mii de pasageri.

— Ştie despre mica noastră problemă cu Clavain?

— I-am spus că ne apropiem de Resurgam. N-am văzut niciun rost în a-i transmite mai multe informaţii care să-l neliniştească.

— Nu, zise Voliova dându-i dreptate după mult timp. Oamenii sunt la fel de siguri în spaţiu pe cât ar fi pe Resurgam. Odată ce părăsesc planeta, au cel puţin o speranţă de supravieţuire. Nu foarte mare, totuşi…

— Eşti sigură că nu vei utiliza armele-cache?

— Ba *le voi utiliza,* Khouri, dar cu nicio secundă mai devreme decât va fi nevoie. N-ai auzit expresia „trage doar când le vezi albul ochilor”? Poate că nu… este genul de expresie pe care doar soldaţii ar cunoaşte-o.

— Ilia, eu am uitat despre soldăţie mai multe decât vei şti tu vreodată.

— Ai pur şi simplu încredere-n mine. Îţi cer prea mult?

Bătălia începu după douăzeci şi două de minute. Salva de deschidere a lui Clavain fu aproape insultător de inadecvată. Voliova detectase semnăturile lansatoarelor electromagnetice, unde de energie care proiectau proiectile mici şi dense cu o mie până la două mii de kilometri pe secundă. Proiectilele aveau nevoie de o oră ca să ajungă la ea din punctele lor de lansare din apropierea *Luminii Zodiacale.* La limita absolută a rezoluţiei, Voliova putea distinge siluetele cruciforme scheletice ale lansatoarelor înseşi, şi vedea apoi pulsaţiile exploziilor secvenţiale materie-antimaterie care aduceau proiectilele la viteza finală, înfulecând lansatoarele în decursul procesului. Clavain nu avea suficiente lansatoare pentru a satura volumul de spaţiu din vecinătatea imediată a navei, aşa că ea putea evita să fie lovită, asigurându-se pur şi simplu că menţinea *Nostalgia* într-un pattern de deplasare aleatoriu, fără să intre niciodată în volumul spaţial în care fusese cu o oră în urmă şi spre care fusese aţintit vreun proiectil lansat electromagnetic.

La început exact asta se şi întâmplă. Voliova nici măcar nu trebuia să i-o ceară Căpitanului. El avea acces la aceleaşi informaţii tactice ca femeia şi părea capabil să ajungă la aceleaşi concluzii. Ea simţea vag mişcări de ruliu şi tangaj, ca şi cum patul i-ar fi fost pe o plută aflată în derivă pe un ocean uşor agitat, când *Nostalgia* se mişca, deplasându-se prin rafalele scurte, bubuitoare ale numeroaselor jeturi direcţionale ce-i presărau carcasa.

Era însă în stare de mai mult.

Mulţumită vectorilor lungi ai lansatoarelor şi semnăturilor lor electromagnetice, Voliova putea determina direcţia precisă în care fusese expediat un proiectil specific. Exista o marjă de eroare, însă nu mare, şi o amuza să rămână locului, până în ultimul moment posibil, pentru ca doar atunci să mişte nava. Ea rulă simulări în displayul tactic, arătându-i Căpitanului punctul de impact proiectat al fiecărei lansări, şi fu încântată când

Căpitanul îşi revizui strategia. Îi plăcea mai mult aşa. Era de departe mai elegant şi mai eficient din punct de vedere al consumului de combustibil, şi spera că va fi o lecţie pentru Clavain.

Dorea ca bărbatul să devină mai inteligent, pentru ca ea să devină încă mai inteligentă.

Clavain privi cum ultimul dintre lansatoarele sale îşi expedie proiectilul, autodistrugându-se într-o cascadă de explozii iuţi şi strălucitoare.

Trecuse o oră de când începuse atacul şi nu se aşteptase în mod serios ca acesta să facă altceva decât să-i ocupe timpul triumvirei, distrăgându-i atenţia de la celelalte elemente ale asaltului. Dacă vreun proiectil i-ar fi lovit nava, impactul ar fi însemnat o kilotonă de energie cinetică – îndeajuns să avarieze luminăluca, poate chiar să-i perforeze carcasa, dar insuficient pentru a o nimici în totalitate. Mai rămânea o şansă de succes – patru proiectile se aflau încă pe drum –, dar triumvira demonstrase deja că putea face faţă acestei ameninţări. Clavain nu simţea cine ştie ce regret, ci mai degrabă un sentiment de uşurare calmă că depăşiseră etapa negocierii şi intraseră în arena infinit mai onestă a bătăliei reale. Suspecta că şi triumvira simţea la fel.

Felka şi Remontoire pluteau lângă el în cupola de observare, care era decuplată de partea rotitoare a navei. După ce *Lumina Zodiacală* se oprise la periferia volumului bătăliei, nu mai aveau nevoie de exoschelete şi Clavain se simţea straniu de vulnerabil.

— Eşti dezamăgit? îl întrebă Remontoire.

— Dimpotrivă, sunt liniştit. Dacă ceva pare prea uşor, încep să caut peste tot capcane.

Remontoire aprobă din cap.

— În mod cert, Voliova nu este naivă, indiferent ce ar fi făcut cu nava ei. Să înţeleg că tot nu crezi povestea aceea despre o tentativă de evacuare?

— Acum există chiar mai multe motive să o credem decât înainte, spuse Felka. Nu-i aşa, Clavain? Am văzut

navete deplasându-se între suprafaţa planetei şi orbită.

— Asta-i tot ce am văzut, replică el.

— Dar şi o navă mai mare care se deplasa de pe orbită la luminălucă, continuă femeia. Ce alte dovezi ale sincerităţii ei mai vrei?

— Toate astea nu indică neapărat un program de evacuare, mormăi Clavain printre dinţi. Ar putea însemna multe lucruri.

— În cazul ăsta, acordă-i prezumţia de nevinovăţie, zise Felka.

Clavain se răsuci spre ea, clocotind de furie, dar sperând că nu se trăda.

— Este alegerea ei. Ea are armele. Eu nu doresc nimic altceva.

— Armele nu vor conta pe termen lung.

Bărbatul nu se mai strădui acum să-şi ascundă iritarea.

— Ce dracu-ar trebui să însemne asta?

— Exact ce am spus. Eu ştiu, Clavain. Eu ştiu că tot ce se întâmplă aici, tot ce înseamnă atât de mult pentru tine, pentru noi, nu înseamnă absolut nimic pe termen lung.

— Perla aceasta de înţelepciune provine de la Lup, aşa-i?

— Tu ştii că am adus o părticică din el din nava lui Skade.

— Da, iar asta înseamnă că am cu atât mai multe motive să ignor tot ce spui tu.

Felka se trase cu mâinile spre o latură a cupolei şi dispăru prin orificiul de ieşire, revenind în corpul principal al navei. Clavain deschise gura să strige după ea, să rostească vreun cuvânt de scuză. Nu spuse nimic.

— Clavain?

Îl văzu pe Remontoire.

— Ce este, Rem?

— Primele rachete hiperapide vor ajunge într-un minut.

Antoinette văzu primul val de rachete hiperapide gonind pe lângă ea şi depăşind *Pasărea* cu o diferenţă de viteză de aproape o mie de kilometri pe secundă. Salva fusese formată din patru rachete şi cu toate că ocoliră nava ei

prin patru părţi, după aceea converseră aproape imediat, iar flamele jeturilor de evacuare se contopiră aidoma liniilor dintr-o schiţă în perspectivă.

După două minute, alt val trecu pe la tribord, iar un al treilea trecu pe la babord, mult mai departe, peste încă trei minute.

— Să dea dracii, şopti ea. Nu ne jucăm de-a războiul, este?

— Ţi-e frică? întrebă Xavier, apăsat în scaunul de alături.

— Mai rău decât atât, spuse Antoinette care fusese deja prin *Pasăre,* ca să inspecteze plutonul de asalt superblindat pe care-l transporta în cala de marfă. Dar să ştii că asta-i bine. Tata spunea mereu…

— Să-ţi fie frică dacă nu ţi-e frică. Da, încuviinţă Xavier. Asta era una dintre expresiile lui.

— De fapt…

Amândoi se uitară la consolă.

— Ce-i, Navă? întrebă Antoinette.

— De fapt, asta era una dintre expresiile mele. Dar tatălui tău i-a plăcut îndeajuns ca s-o împrumute. Am luat-o ca pe un compliment.

— Deci de fapt, Lyle Merrick a spus… începu Xavier.

— Pe bune? zise Antoinette.

— Pe bune, Micuţă Domnişoară…

Ultimul val de proiectile era încă pe drum, când Clavain escaladă la nivelul următor al atacului său. O dată în plus nu există niciun element de surpriză, deoarece ascunzătorile şi oportunităţile pentru camuflare în războiul spaţial erau puţine şi foarte îndepărtate unele de altele. Puteai să întocmeşti planuri şi strategii şi să speri că inamicul nu observase cursele evidente sau subtile pitite în amplasarea forţelor tale, dar în rest războiul în cosmos era un joc cu transparenţă totală. Era război între inamici care puteau presupune pe bună dreptate că tabăra adversă era omniscientă. Ca într-un joc de şah, rezultatul putea fi ghicit adesea după ce fuseseră efectuate numai câteva mutări, mai cu seamă dacă oponenţii nu erau de forţe

egale.

Voliova urmări traiectoriile rachetelor hiperapide ce traversară spaţiul dinspre lansatoarele *Luminii Zodiacale.* Accelerau la sute de *g* şi menţineau acceleraţia aceea vreme de patruzeci de minute înainte de a deveni pur balistice. După aceea continuau cu o viteză ceva mai mică de unu la sută din viteza luminii – ţinte formidabile, totuşi în limitele capacităţilor defensivelor automate de pe fuzelajul *Nostalgiei.* Ca parte normală din procedurile de evitare a coliziunilor, orice navă stelară trebuia să fie capabilă să urmărească şi să distrugă obiecte ce se deplasau rapid, aşa că Voliova abia dacă trebui să modernizeze protecţiile existente pentru a crea arme complete.

Era o chestiune de cifre. Fiecare rachetă atrăgea asupra sa o anumită fracţiune din armamentul disponibil pe fuzelaj şi, statistic vorbind, exista întotdeauna o probabilitate, mică, ca prea multe proiectile să sosească simultan pentru ca ea – sau Căpitanul care se ocupa, de fapt, cu defensiva – să le poată face faţă.

Dar nu se întâmpla niciodată. Femeia rulă o analiză pe împrăştierea rachetelor şi concluzionă că Clavain nu încerca s-o lovească. Ar fi fost perfect capabil s-o facă, deoarece deţinea un grad de control asupra proiectilelor până când încetau să mai accelereze, îndeajuns pentru a corecta orice mici modificări ale poziţiei *Nostalgiei.* Iar o lovitură directă a unei hiperapide, chiar dacă ar fi avut un focos orb, ar fi nimicit toată nava într-o străfulgerare. Însă toate rachetele se găseau pe traiectorii cu şanse doar reduse de a-i lovi realmente. Ele trecură la zeci de kilometri depărtare şi abia dacă una din douăzeci detonă ceva mai aproape de Resurgam. Semnăturile exploziilor sugerau reacţii materie-antimaterie mici: fie combustibil rezidual, fie focoase de dimensiunile unor gămălii. Celelalte nouăsprezece rachete erau efectiv momeli oarbe.

Voliova se gândi că o explozie în apropierea *Nostalgiei* ar fi cauzat cu certitudine avarii. Cele cinci arme-cache desfăşurate erau îndeajuns de robuste ca să n-o

îngrijoreze, totuşi o detonare materie-antimaterie i-ar fi putut scoate din funcţiune armele de pe fuzelaj, lăsând-o neprotejată împotriva unui atac mai concertat. Desigur, ea n-ar fi permis să se întâmple aşa ceva, dar pentru a o preveni, ar fi trebuit să cheltuiască o fracţiune importantă de resurse. Iar cel mai iritant era că majoritatea proiectilelor pe care trebuia să le distrugă nu prezentau o ameninţare reală; nici nu se găseau pe o traiectorie de intercepţie, nici nu erau înarmate.

Nu merse totuşi într-atât încât să-l felicite pe Clavain. El nu făcuse altceva decât să adopte o abordare de manual a atacului prin saturare, blocându-i defensivele cu o ameninţare cu probabilitate redusă, dar cu consecinţe importante. Nu era nici isteţ, nici original, ci, mai mult sau mai puţin, exact ce ar fi făcut ea în aceleaşi circumstanţe. Trebuia să-i recunoască măcar asta; cu certitudine, n-o dezamăgise.

Decise să-i mai acorde o ultimă şansă înainte de a pune capăt distracţiei.

— Clavain? spuse ea, emiţând pe aceeaşi frecvenţă pe care o utilizase pentru ultimatum. Mă asculţi?

După douăzeci de secunde îi auzi vocea.

— Te ascult, triumviro. Să înţeleg că nu este vorba despre o ofertă de predare?

— Îţi ofer o şansă înainte de a pune capăt episodului ăsta. Şansa ca tu să pleci şi să poţi lupta în altă zi, împotriva unui adversar mai entuziast.

Aşteptă ca replica lui să se târască încet până la ea. Întârzierea putea fi artificială, dar însemna aproape cu siguranţă că el se mai găsea la bordul *Luminii Zodiacale.*

— De ce ai dori să-mi uşurezi situaţia, triumviro?

— Clavain, tu nu eşti un om rău. Doar… necugetat. Crezi că ai nevoie de arme mai mult decât mine, dar te înşeli, greşeşti. N-o să-ţi port pică pentru asta. Până acum nu s-au înregistrat daune serioase. Retrage-ţi forţele şi vom spune că a fost doar o neînţelegere.

— Ilia, vorbeşti precum cineva care crede că deţine un atu decisiv. În locul tău, n-aş fi aşa sigur.

— Eu *am* armele. Femeia se trezi zâmbind şi încruntându-se în acelaşi timp. Nu crezi că asta-i o diferenţă destul de importantă?

— Îmi pare rău, dar zic că un ultimatum este îndeajuns pentru oricine, nu?

— Eşti un prost, Clavain. Iar lucrul cel mai trist este că nu vei şti niciodată cât de prost eşti.

Bărbatul nu răspunse.

— Deci? o întrebă Khouri.

— I-am oferit nemernicului o şansă, dar acum este momentul să încetez cu jocurile.

Făcu o pauză, apoi ridică vocea:

— Căpitane? Mă auzi? Vreau să-mi dai control complet asupra armei-cache şaptesprezece. Eşti de acord?

Nu primi niciun răspuns. Tăcerea se prelungi. Voliova simţi cum toate firişoarele de păr de pe ceafă i se zbârleau în anticipare. În cazul în care Căpitanul nu-i permitea să utilizeze realmente cele cinci arme desfăşurate, atunci toate planurile ei se făceau praf şi pulbere şi Clavain ar fi părut mult mai puţin prost decât cu un minut în urmă.

După aceea observă schimbarea subtilă din statutul pictogramei armei, care o anunţa că ea deţinea acum control militar complet asupra armei şaptesprezece.

— Mulţumesc, Căpitane, rosti Voliova cu dulceaţă în glas, apoi se adresă armei: Salut, Şaptesprezece. Mă bucur să colaborăm din nou.

Îşi împinse mâna prin proiecţie şi prinse între degete pictograma plutitoare a armei. Pictograma răspunse tot lent, reflectând greutatea armei, care fu scoasă din umbra antisenzori a fuzelajului *Nostalgiei.* În timp ce se mişca, se reorientă, îndreptându-şi ucigaşa axă lungă spre ţinta îndepărtată, dar de fapt nu chiar atât de îndepărtată, a *Luminii Zodiacale.* Informaţiile Voliovei despre poziţia navei lui Clavain erau întârziate în fiecare clipă cu douăzeci de secunde, însă asta era o neplăcere doar minoră. În eventualitatea improbabilă că *Lumina* s-ar fi mişcat brusc, ea tot avea garanţia unei lovituri letale. Avea să baleieze cu arma volumul pe care ar fi fost posibil să-l

ocupe, ştiind că-l va nimeri cu siguranţă la un moment dat. Avea să ştie când se va întâmpla asta, deoarece detonarea propulsiilor Agregate urma să ilumineze întregul sistem. Dacă ceva putea trezi interesul Inhibitorilor, atunci cu certitudine asta avea să fie.

Şi totuşi trebuia s-o facă.

Voliova şovăi însă în pragul execuţiei. I se părea greşit: prea final, prea abrupt şi de asemenea – iar asta o surprindea – nesportiv. Simţea că-i datora lui Clavain o ultimă şansă de a se retrage, că trebuia să-i acorde un avertisment final şi insistent de urgent. La urma urmelor, el străbătuse un drum foarte lung. În plus îşi închipuise în mod clar că avea o şansă de a câştiga armele.

Clavain... Clavain... îşi spuse femeia. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa...

Dar se întâmpla, şi asta era treaba.

Atinse pictograma cu vârful degetului, precum un prunc care împunge o jucărie.

— Adio, şopti Voliova.

Clipa trecu. Indicii de statut şi simbolurile de lângă pictograma armei-cache se schimbară, indicând o modificare profundă a stării sale. Ea se uită la imaginea în timp real a navei lui Clavain şi numără în gând cele douăzeci de secunde necesare înainte ca *Lumina* să fie spintecată de raza armei şaptesprezece. Fasciculul avea să brăzdeze o rană de mărimea unui canion în nava lui Clavain, presupunând că nu declanşa detonarea imediată şi fatală a propulsiei Agregate.

După zece secunde, *Lumina* nu se clintise. Voliova ştiu atunci că ochirea ei fusese bună şi că impactul va fi precis şi devastator. Clavain n-avea să ştie nimic despre propria lui moarte, nimic despre dezintegrarea ce sosea.

Aşteptă restul de zece secunde, anticipând senzaţia amară de triumf care avea să însoţească nimicirea.

Timpul trecu. Involuntar, ea miji ochii înaintea strălucirii care avea să izbucnească, aidoma unui copil care aştepta artificiile cele mai mari şi cele mai frumoase.

Douăzeci de secunde deveniră douăzeci şi una...

douăzeci şi una deveniră douăzeci şi cinci… treizeci. Trecu o jumătate de minut. Apoi un minut.

Imaginea navei lui Clavain era neatinsă.

Nu se întâmplase nimic.

CAPITOLUL 36

Ea îi auzi iarăşi glasul. Era calm, politicos, aproape scuzându-se.

— Ilia, ştiu ce tocmai ai încercat. Dar nu crezi că m-am gândit deja la posibilitatea de a întoarce armele împotriva mea?

Voliova bâlbâi un răspuns.

— Ce… ai… făcut?

Douăzeci de secunde se tărăgănară într-o eternitate.

— Practic, nimic, zise Clavain. Atât doar că i-am spus armei să nu tragă. Ele sunt proprietatea noastră, Ilia, nu a ta. Nu te-ai gândit nicio clipă că s-ar putea să avem un mod prin care să ne protejăm împotriva lor?

— Minţi, spuse ea.

Clavain părea amuzat, de parcă ar fi sperat în secret că femeia va cere mai multe dovezi.

— Dacă vrei, îţi pot arăta din nou.

Îi spuse după aceea să privească celelalte arme-cache, cele pe care ea le întorsese deja împotriva Inhibitorilor.

— Acum concentrează-te, te rog, asupra armei celei mai apropiate de resturile lui Roc. Vei vedea cum se va opri din tras.

După aceea fu un alt tip de război. În mai puţin de o oră, primele valuri ale forţei de asalt a lui Clavain ajunseră în volumul de spaţiu din imediata vecinătate a *Nostalgiei pentru Infinit.* Bărbatul privi de la distanţa decalajului temporal de zece secunde, simţindu-se la fel de îndepărtat de bătălia pe care o iniţiase pe cât ar fi fost un general străvechi care-şi privea armata prin binoclu, dar care se afla prea departe ca să audă vacarmul şi furia încleştării.

— A fost o şmecherie isteaţă, îi spuse Voliova.

— N-a fost nicio şmecherie, ci doar o măsură de precauţie despre care n-ar fi trebuit nicio clipă să crezi că n-am fi luat-o. Propriile noastre arme, Ilia? Ce naiba!

— Care a fost semnalul?

— O rafală codificată de neutrino. N-o poţi nici bloca, nici bruia, aşa că nici măcar nu te gândi să încerci. Nu vei avea succes.

Ea replică printr-o remarcă la care bărbatul nu se aşteptase şi care-i reaminti să n-o subestimeze nicio clipă.

— Mi se pare corect. În acelaşi timp însă m-aş fi gândit că, ţinând seama de faptul că deţii mijlocul prin care să le stopezi, ai deţine de asemenea şi mijlocul prin care să le distrugi.

În ciuda decalajului temporal, Clavain ştia că dispunea doar de vreo secundă ca să născocească un răspuns.

— La ce m-ar fi ajutat asta? Aş fi distrus exact obiectele pe care venisem să le iau.

Răspunsul Voliovei veni prompt după douăzeci de secunde.

— Nu neapărat. Ai fi putut doar ameninţa cu distrugerea. Presupun că distrugerea unei arme-cache ar fi destul de spectaculoasă, indiferent cum ai proceda, nu? De fapt nu trebuie să presupun nimic. Am văzut-o deja întâmplându-se şi, da, a fost spectaculos. De ce n-ai fi ameninţat să detonezi una dintre armele care se găsesc încă în interiorul navei mele şi să vezi ce ai fi câştigat de aici?

— N-ar trebui să-mi dai idei, replică el.

— De ce nu? Pentru că le-ai putea pune în aplicare? Nu cred c-o poţi face. Nu cred că deţii mijlocul prin care să faci altceva decât să opreşti armele să tragă.

Îl atrăsese deja într-o cursă. Clavain putea doar s-o urmeze.

— Ba am…

— Atunci, dovedeşte-o. Trimite un semnal de distrugere spre una dintre celelalte arme, una din cele aflate în partea opusă a sistemului. De ce nu distrugi una dintre cele pe care le-ai stopat deja?

— Nu crezi că ar fi o prostie să distrug o armă de neînlocuit doar pentru a dovedi ceva?

— Asta ar depinde foarte mult de lucrul pe care vrei să-l dovedeşti.

Clavain înţelese că nu câştiga nimic în plus dacă o minţea. Suspină şi simţi că o povară imensă i se ridică de pe umeri.

— Nu pot să distrug nicio armă.

— Bun… toarse ea. Vezi tu, negocierea înseamnă transparenţă. Ia spune-mi, armele pot fi *vreodată* distruse de la distanţă?

— Da. Pentru fiecare armă există un cod unic.

— Şi?

— Eu nu cunosc codurile acelea. Însă le caut, încercând permutări.

— Deci s-ar putea să le ghiceşti până la urmă?

Clavain se scărpină în barbă.

— Teoretic, da, însă nu-ţi pune mari speranţe.

— Totuşi vei continua să le cauţi, nu?

— Aş dori să le cunosc, ca şi tine de altfel.

— Eu nu am nevoie să le cunosc. Am propriile mele sisteme de autodistrugere, grefate pe fiecare armă, complet independente de orice aţi fi putut instala voi la nivelul rădăcină.

— Pari a fi o femeie prudentă, Ilia.

— Îmi privesc munca foarte serios. Dar acelaşi lucru este valabil şi pentru tine.

— Da, încuviinţă el.

— Şi acum, ce se va întâmpla în continuare? Să ştii că eu tot nu ţi le voi preda. Continui să am *alte* arme.

Clavain privi bătălia la amplificare maximă – străfulgerări luminoase care împestriţau spaţiul din jurul navei triumvirei. Se consemnaseră deja primele pierderi. Cincisprezece hiperporci ai lui Scorpio muriseră, ucişi de defensivele de pe fuzelajul Voliovei înainte să se fi apropiat la mai puţin de treizeci de kilometri de navă. Potrivit rapoartelor, alte echipe de asalt erau mai aproape – era posibil ca una să fi ajuns chiar pe carcasă –, dar indiferent de rezultat, de acum nu mai exista nicio şansă să fie o campanie fără vărsare de sânge.

— Ştiu, rosti el, apoi întrerupse conversaţia.

Clavain îi predă lui Remontoire comanda completă a *Luminii Zodiacale,* după care se îmbarcă în unul dintre ultimele vehicule spaţiale din docul navei. Naveta anterior civilă îi aparţinuse lui H; când se activă, el recunoscu arcele luminoase şi scrijeliturile războiului cu iele. Avea talie de viespe, era micuţă şi cu blindaj uşor, dar dispunea de ultimul dispozitiv funcţional de suprimare de inerţie şi acesta era motivul pentru care Clavain o păstrase până acum. Probabil că la un nivel subconştient, ştiuse dintotdeauna că va dori să se alăture bătăliei, iar naveta aceasta avea să-l ducă acolo în ceva mai mult de o oră.

Era îmbrăcat în costumul spaţial şi intrase în ecluză, când ea îl ajunse din urmă.

— Clavain…

Bărbatul se întoarse, cu casca vârâtă sub braţ.

— Da, Felka.

— Nu mi-ai spus că pleci.

— N-am avut curaj.

Felka încuviinţă din cap.

— Aş fi încercat să te conving să nu pleci. Dar înţeleg. Este ceva ce trebuie neapărat să faci.

El aprobă în tăcere.

— Clavain…

— Îmi pare foarte rău de ceea ce am…

— Nu contează, spuse ea şi se apropie un pas. Vreau să spun că de fapt contează – contează, bineînţeles –, dar putem vorbi despre asta şi mai târziu. Pe drum.

— Pe… care drum? întrebă el prosteşte.

— Pe drumul spre bătălie. Vin cu tine.

Abia atunci Clavain îşi dădu seama că avea cu ea un costum, pe care-l ţinea sub braţ, cu casca atârnându-i din pumn ca un fruct prea copt.

— De ce?

— Pentru că dacă o să mori, atunci vreau şi eu să mor. E foarte simplu.

Se îndepărtară de *Lumina Zodiacală,* iar Clavain privi nava care se micşora şi se întrebă dacă va mai călca

vreodată în ea.

— Nu va fi confortabil, anunţă el şi comută propulsia pentru acceleraţie maximă.

Bula de suprimare a inerţiei înghiţi patru cincimi din masa navetei ielelor, totuşi raza ei de eficienţă nu cuprinse puntea de zbor. Clavain şi Felka simţiră din plin strivirea celor 8 *g,* acumulându-se ca o succesiune de greutăţi ce le erau îngrămădite pe piept.

— Pot să rezist, spuse femeia.

— Încă nu-i târziu să te întorci.

— Vin cu tine. Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm.

Clavain apelă imaginea în timp real a bătăliei, cercetând schimbările petrecute în timpul cât îşi căutase costumul spaţial. Vehiculele lui roiau în jurul *Nostalgiei pentru Infinit* ca nişte viespi furioase, apropiindu-se treptat cu fiecare ocol pe care-l dădeau. Douăzeci şi trei dintre soldaţii lui Scorpio muriseră, în majoritate hiperporci, totuşi vehiculele de asalt cele mai apropiate se aflau acum la numai câţiva kilometri de fuzelajul navei uriaşe; la distanţa aceasta mică, ele deveneau ţinte foarte dificile pentru defensivele de rază medie ale Voliovei. *Pasărea-Furtunii,* identificată prin propria ei pictogramă rotundă, se apropia acum de periferia roiului de luptă. Triumvira retrăsese toate armele de clasa-iad, mai puţin una, la adăpostul luminălucii. În imaginea generală a întregului sistem, arma lupilor continua să-şi afunde unicul colţ gravitaţional în carnea stelei. Clavain contractă displayurile, până la limita vederii, după care se răsuci către Felka.

— Mă tem că nu va fi tocmai uşor să stăm de vorbă.

[Atunci nu vom vorbi, da?]

El o privi cu atenţie, surprins că i se adresase în maniera Agregaţilor, deschizând o fereastră între minţile lor, împingându-i în cap cuvinte, şi mai mult decât cuvinte. *Felka…*

[E-n regulă. Doar pentru că nu fac asta prea des, nu înseamnă că n-o pot face…]

Nu m-am gândit niciodată că n-ai putea s-o faci... ci doar... Se aflau îndeajuns de aproape unul de celălalt pentru gândire Agregată, deşi în navă nu existau maşinării Agregate. Câmpurile generate de implanturile lor erau suficient de puternice pentru a se influenţa reciproc fără amplificare intermediară, cu condiţia ca între ei să nu fie o distanţă mai mare de câţiva metri.

[Ai dreptate. În mod obişnuit, nu vreau s-o fac. Dar tu nu eşti chiar oricine.]

Nici nu trebuie s-o faci dacă nu vrei...

[Clavain, vreau să-ţi spun că poţi intra cât de mult doreşti în mintea mea. Nu există bariere, nu există partiţii, nu există blocaje mnemonice. Cel puţin, nu împotriva ta. Nu scotoci totuşi prea adânc. Nu pentru că ai găsi ceva privat, sau ceva de care să-mi fie ruşine... ci doar o chestie...]

Pe care s-ar putea să n-o înţeleg?

[Câteodată n-o înţeleg nici eu, deşi am trăit cu ea de când m-am născut.]

În regulă.

Bărbatul putea să privească în straturile de la suprafaţa personalităţii femeii, să-i simtă traficul superficial al gândurilor. Datele erau calme. Nu exista nimic ce el n-ar fi putut examina, nicio experienţă senzorială sau amintire pe care să n-o poată descâlci şi deschide ca şi cum i-ar fi aparţinut chiar lui. Totuşi, dedesubtul stratului acela calm de la suprafaţă, întrezărită precum ceva care se învolbura îndărătul unei sticle fumurii se afla o vijelie urlătoare de conştiinţă. Era frenetică şi neîncetată, ca o maşină aflată mereu pe punctul de a se autodistruge, dar care în acelaşi timp n-avea niciodată să găsească uşurare în propria-i nimicire.

Clavain se retrase, temându-se să nu cadă înăuntru.

[Vezi ce vreau să spun?]

Am ştiut dintotdeauna că tu convieţuieşti cu aşa ceva. N-am crezut totuşi...

[Nu-i vina ta. Nu-i vina nimănui, nici chiar a Galianei. Pur şi simplu, aşa sunt eu.]

El înţelese atunci, poate mai deplin decât în orice alt moment de când o cunoscuse, ce însemna setea mistuitoare a Felkăi. Jocuri, jocuri complexe saturau maşina aceea urlătoare, îi dădeau ceva la care să lucreze, o încetineau la un grad mai redus de furie. Când fusese copilă, nu-i trebuise nimic altceva decât Zidul, însă acela îi fusese luat. Iar apoi nimic nu fusese îndeajuns. Poate că maşina ar fi evoluat pe măsură ce Felka creştea. Sau poate că Zidul s-ar fi dovedit oricum inadecvat. Tot ce conta acum era ca ea să găsească surogate pentru Zid: jocuri sau puzzle-uri, labirinturi sau ghicitori, pe care maşina putea să le proceseze şi astfel să-i ofere un grad minuscul de calm interior.

Acum înţeleg de ce crezi că Jonglerii ar putea ajuta.

[Chiar dacă ei nu m-ar putea schimba – şi nu sunt nici măcar sigură dacă doresc să mă schimbe –, mi-ar putea oferi măcar ceva la care să mă gândesc. În oceanele lor au întipărit multe minţi extraterestre, au stocat multe patternuri. Aş putea fi chiar în stare să înţeleg ceva ce n-au înţeles ceilalţi înotători. Aş putea chiar să fiu valoroasă.]

Am spus dintotdeauna că voi face tot ce pot. Dar situaţia nu s-a uşurat nicio clipă. Înţelegi asta, da?

[Bineînţeles.]

Felka…

Probabil că ea îi citise destul din minte ca să vadă ce se pregătea să întrebe.

[Am minţit, Clavain. Am minţit ca să te salvez, ca să te fac să te întorci.]

El ştia deja; îi spusese Skade. Dar până acum nu ignorase pe de-a întregul posibilitatea ca Skade însăşi să fi minţit; ca Felka să fie într-adevăr fiica lui.

În cazul acesta ar fi fost o minciună nevinovată. La vremea mea am fost responsabil pentru destule.

[Rămâne totuşi o minciună. N-am vrut însă ca Skade să te omoare. A părut mai bine să nu spun adevărul…]

Trebuie să fi ştiut că m-am întrebat dintotdeauna…

[Era firesc să te întrebi. După ce mi-ai salvat viaţa, între

noi doi a existat mereu o legătură. Iar tu erai prizonierul Galianei înainte ca eu să mă fi născut. Pentru ea ar fi fost uşor să recolteze material genetic…]

Gândurile femeii deveniră înceţoşate.

[Te deranjează dacă te întreb ceva?]

Între noi nu mai există secrete.

[Ai făcut dragoste cu Galiana, când i-ai fost prizonier?]

Bărbatul îi răspunse cu o limpezime mintală care-l surprinse şi pe el.

Nu ştiu. Aşa cred. Îmi amintesc asta. Dar, pe de altă parte, ce mai înseamnă memoriile după patru sute de ani? Poate că-mi amintesc pur şi simplu o amintire. Sper că nu-i cazul. Dar după aceea… când am devenit unul dintre Agregaţi…

[Da?]

Am făcut dragoste. La început am făcut-o des. Cred că celorlalţi Agregaţi nu le plăcea – o considerau un act animalic, o revenire primitivă la o umanitate bazică. Bineînţeles, Galiana nu era de aceeaşi părere. A fost întotdeauna senzuală, se desfăta pe tărâmul simţurilor. Asta n-au înţeles cu adevărat duşmanii ei – că Galiana iubea sincer omenirea, mai mult decât ei. De aceea i-a creat pe Agregaţi, nu pentru a fi ceva mai bun decât oamenii, ci ca pe un cadou, o promisiune a ce ar putea fi oamenii dacă ne-am împlini potenţialul. Ei însă au zugrăvit-o ca pe un monstru rece şi reducţionist. S-au înşelat teribil. Galiana nu se gândea la dragoste ca la un străvechi şiretlic darwinian al chimiei creierului, care trebuia eradicat din mintea umană, ci o considera ceva ce trebuia adus la culminaţie, ca o sămânţă ce trebuie îngrijită pe măsură ce creşte. Ei n-au înţeles însă niciodată partea aceea. Şi necazul a fost că trebuia să fii Agregat înainte de a aprecia ce reuşise ea.

Clavain se opri şi privi câteva clipe dispoziţia forţelor sale în jurul navei triumvirei. În ultimul minut se mai înregistraseră două morţi, totuşi strânsoarea constantă a trupelor lui continua.

Da, am făcut dragoste în primele mele zile printre

Agregaţi. A sosit apoi o vreme când n-a mai fost necesar, decât ca un act de nostalgie. Părea ceva ce fac copiii: nu era greşit, nu era primitiv, nu era nici măcar monoton, ci pur şi simplu nu mai prezenta interes. Nu însemna că nu ne-am mai fi iubit unul pe celălalt, sau că ne-am fi pierdut setea pentru experienţe senzoriale. Atât doar că existau foarte multe căi mult mai răsplătitoare de atingere a aceluiaşi nivel de intimitate. După ce ai atins mintea altcuiva, după ce i-ai păşit prin visuri, după ce ai văzut lumea prin ochii săi, după ce ai simţit lumea prin pielea sa… ei bine… pur şi simplu n-a mai părut să existe vreodată nevoia reală de a reveni la calea cea veche. Iar eu n-am fost niciodată dedat nostalgiilor. Părea că noi am fi pătruns într-o lume mai adultă, ticsită cu propriile ei plăceri şi atracţii. Nu aveam niciun motiv să privim în urmă la ceea ce pierduserăm.

Felka nu răspunse imediat. Nava îşi continuă zborul. Clavain privi din nou afişajele şi sintezele tactice. Pentru o clipă, pentru o clipă teribilă şi nesfârşită, simţi că spusese prea multe. Apoi însă femeia vorbi şi el ştiu că ea înţelesese totul.

[Cred că trebuie să-ţi povestesc despre lupi.]

CAPITOLUL 37

Când luase decizia, Voliova simţise un val de putere, care-i îngăduise să-şi smulgă sondele medicale şi tuburile şi să le arunce cât colo cu nepăsare răutăcioasă. Păstră doar ochelarii ce-i înlocuiau ochii orbiţi, în timp ce se străduia din răsputeri să nu se gândească la maşinăria ticăloasă care-i plutea acum în craniu. În rest se simţea destul de sănătoasă. Ştia că era doar o iluzie, că va plăti mai târziu pentru răbufnirea aceasta de energie şi că în mod aproape sigur va plăti cu viaţa. Nu simţea însă nicio temere faţă de posibilitatea aceea, ci doar satisfacţia tăcută că putea măcar face ceva util cu timpul ce-i mai rămăsese la dispoziţie. Era perfect să stea întinsă aici şi să conducă operaţiuni de la distanţă aidoma unui pontif ţintuit la pat, totuşi nu era felul cum era menită să fie. Ea era triumvira Ilia Voliova şi avea nişte standarde de respectat.

— Ilia… începu Khouri când văzu ce se întâmpla.

— Khouri, rosti Voliova cu glas tot abia auzit, însă străbătut de ceva care continua să semene cu vechiul foc. Khouri… fă asta pentru mine şi nu te opri nici măcar o clipă să mă-ntrebi sau să-ncerci să mă convingi să n-o fac. Ai înţeles?

— Cred… că da.

Voliova pocni din degete spre servitorul cel mai apropiat, care porni spre ea, strecurându-se printre monitoare medicale piuitoare.

— Căpitane… vreau ca servitorul să mă ajute până la compartimentul vehiculelor spaţiale. Acolo vreau să fiu aşteptată de o navetă şi un costum.

Khouri o ajută să se ridice în capul oaselor.

— Ce ai de gând?

— Să ies în spaţiu. Trebuie să discut, cu toată seriozitatea, cu arma şaptesprezece.

— Starea ta nu-i…

Voliova o opri cu un gest brusc de retezare din mâna

atrofiată.

— Khouri, poate că am un corp slăbit şi bicisnic, dar asigură-mi imponderabilitate, un costum şi posibil o armă sau două, şi vei constata că mai pot face încă destule daune. Ai înţeles?

— N-ai renunţat, aşa-i?

Servitorul o ajută să păşească pe podea.

— Să renunţ? Cuvântul ăsta nu face parte din dicţionarul meu.

Khouri o ajută şi ea, prinzându-i celălalt braţ.

Ajunsă la periferia roiului de luptă, deşi încă în raza de acţiune a unor arme potenţial devastatoare, Antoinette renunţă la patternul de eschivare pe care-l rulase şi reduse *Pasărea-Furtunii* la 1 *g.* Prin ferestrele navei putea zări forma alungită a luminălucii triumvirei, vizibilă la două mii de kilometri depărtare sub forma unei scântei luminoase. În majoritatea timpului era îndeajuns de beznă ca să nu vadă deloc nava, dar de două-trei ori pe minut o explozie majoră – o mină, un focos, o propulsie sau un declanşator care detonaseră – proiecta lumină pe carcasă, reliefând-o pentru moment aşa cum un far poate reliefa un stei colţuros care se ridică din adâncurile unui ocean bântuit de vijelii. Nu putea fi totuşi nicio îndoială privind locul unde se afla nava. Scântei de flame roiau în jurul ei, atât de strălucitoare, încât îi pătau retinele, gravând arcuri şi elice roz pe fundalul stelar, ale căror siaje îi reaminteau de bastoanele luminoase cu care copiii se jucau în timpul spectacolelor de artificii din vechiul carusel. Gămălii de lumină din interiorul roiului anunţau detonări de arme mai mici şi, foarte ocazional, Antoinette vedea linia roşie sau verde precis conturată a razei unui laser precursor, prinsă în aerul sau carburantul ce scăpau în exterior din vreun vehicul. Blestemându-şi capacitatea minţii de a se concentra pe lucrurile cele mai banale la momentul nepotrivit, ea înţelese că acesta era un detaliu care era reprezentat întotdeauna greşit în holodramele opere spaţiale, în care razele laser erau invizibile, iar

caracteristica sinistră a invizibilităţii sporea drama. O bătălie spaţială purtată cu adevărat din apropiere era mult mai haotică, cu nori de gaze şi schije de elemente de bruiere erupând peste tot, gata să reflecte şi disperseze orice arme cu raze.

Roiul era mai compact spre centru, rarefiindu-se apoi pe zeci de kilometri. Deşi se găsea la marginea sa, Antoinette era conştientă că *Pasărea-Furtunii* trebuia să prezinte o ţintă foarte ispititoare. Defensivele triumvirei erau preocupate de forţele de asalt cele mai apropiate, însă tânăra ştia că nu-şi putea îngădui să se bazeze pe continuarea situaţiei acelea.

Prin intercom se auzi vocea lui Xavier.

— Antoinette? Scorpio şi soldaţii lui sunt gata de plecare. A spus că poţi deschide uşile calei oricând doreşti.

— Nu suntem destul de aproape, răspunse ea.

Glasul lui Scorpio interveni în discuţie; de acum femeia nu mai avea dificultăţi în a-l deosebi de al altor hiperporci.

— Este destul de aproape, Antoinette. Avem combustibilul necesar pentru a zbura de aici. Nu-i nevoie să rişti nava, ducându-ne mai aproape.

— Cu cât vă voi duce mai aproape, cu atât mai mult combustibil de rezervă veţi avea, nu?

— În privinţa asta nu te pot contrazice. Atunci mai apropie-ne cu cinci sute de kilometri. Va fi suficient.

Antoinette amplifică imaginea bătăliei, accesând telemetria de la numeroasele videocamere ce ocoleau acum nava triumvirei. Datele provenite de la ele fuseseră contopite perfect şi apoi procesate pentru a elimina mişcarea şi, cu toate că existau sacadări şi întreruperi ocazionale, când imaginea era reîmprospătată, impresia era că plutea în spaţiu la numai doi-trei kilometri de *Nostalgie* însăşi. Tăcerea era un detaliu pe care holodramele îl respectaseră, îşi dădu ea seama, totuşi nu ştiuse niciodată cât de teribil şi profund anormală va fi tăcerea aceea dacă va însoţi o bătălie spaţială autentică. Era un vid abject în care imaginaţia ei proiecta ţipete nesfârşite. N-o ajuta deloc nici felul cum nava triumvirei

apărea din beznă în străfulgerări aleatorii, capricioase, care nu dăinuiau niciodată destul pentru a putea înţelege în totalitate forma *Nostalgiei pentru Infinit.* Cele întrezărite din arhitectura ei pervertită erau însă suficient de neliniştitoare.

Acum vedea ceva ce nu observase anterior: un dreptunghi de lumină, ca o uşă aurie în complexitatea încreţită a carcasei navei. Fu deschisă doar o clipă, totuşi îndeajuns pentru ca un vehicul să se strecoare afară. Strălucirea dinspre motorul navetei ce ieşise reliefă muchia ascuţită şi abruptă a unui contrafort, iar pe măsură ce nava se roti, orientându-se prin pâlpâiri stroboscopice de propulsie, umbra neagră a contrafortului se târî peste o porţiune de fuzelaj care avea textura solzoasă a pielii de reptilă.

Ce să-mi povesteşti despre lupi, Felka?

[Totul. Cel puţin, tot ce am aflat. Tot ce a fost dispus Lupul să-mi îngăduie să aflu.]

S-ar putea să nu fie tabloul general. S-ar putea să nu fie nici măcar o parte din el.

[Ştiu. Cred totuşi că ar trebui să-ţi povestesc.]

N-a fost pur şi simplu un război purtat împotriva inteligenţei, îi povesti ea lui Clavain. *Acela a fost doar o parte din întreg, doar un detaliu din vastul şi nesigurul lor program de administrare cosmică. În ciuda dovezilor contrare, lupii nu încercau să scape galaxia de formele de inteligenţă. Ei încercau mai degrabă să facă ceva similar îngrijirii prin tăiere a unei păduri, pe care s-o reducă la nivelul câtorva vlăstari, dar nu prin incinerare sau defoliere; sau ceva similar reducerii unui foc la câteva flăcărui gestionate cu atenţie, nu stingerea lui definitivă.*

Gândeşte-te, zise Felka. *Existenţa lupilor a soluţionat o enigmă cosmică: maşinile ucigaşe explicau motivul pentru care omenirea constatase că era singură în univers, motivul pentru care galaxia părea pustie de alte culturi inteligente. Era perfect posibil ca omenirea să nu fie decât*

o abatere statistică într-un cosmos altfel lipsit de viaţă, ca emergenţa formelor de viaţă inteligente şi utilizatoare de unelte să fie uimitor de rară şi ca universul să necesite o vârstă de un anumit număr de miliarde de ani înainte de a exista şansa apariţiei unei asemenea culturi. Posibilitatea aceea dăinuise până în zorii erei călătoriilor interstelare, când exploratori umani începuseră să cerceteze ruinele altor culturi din jurul stelelor apropiate. Departe de a fi fost rare, se părea că formele de viaţă utilizatoare de unelte tehnologice erau mai degrabă comune. Însă dintr-un motiv necunoscut, toate culturile acelea se stinseseră.

Dovezile sugerau că evenimentele de extincţie se petrecuseră pe scară temporală scurtă prin comparaţie cu ciclurile de dezvoltare evolutivă ale speciilor: poate în numai câteva secole. De asemenea, se părea că extincţiile aveau loc în jurul momentului când culturile încercaseră să întreprindă expansiune serioasă în spaţiul interstelar.

Cu alte cuvinte, în jurul etapei de dezvoltare în care se găsea acum omenirea – fracţionată, ciondănindu-se, totuşi în esenţă o singură specie.

Ţinând seama de premisa aceea, spuse ea, *nu era surprinzător să descopere că exista ceva ca lupii – sau Inhibitorii, cum îi numiseră unele dintre victimele lor. Ei erau aproape inevitabili, ţinând seama de patternul extincţiilor: grupuri de maşini ucigaşe, nemiloase, care pândeau între stele, aşteptând cu răbdare vreme de eoni după semnele inteligenţei emergente…*

Atât doar că era lipsit de sens, continuă Felka. *Dacă inteligenţa trebuia extirpată, dintr-un motiv necunoscut, de ce să nu se acţioneze direct la sursă? Inteligenţa apărea din formele de viaţă; formele de viaţă – cu excepţia unor nişe exotice foarte rare – apăreau dintr-o „supă” comună de substanţe chimice şi condiţii iniţiale. Atunci, dacă inteligenţa era inamicul, de ce să nu se intervină mai devreme în ciclul ei de dezvoltare?*

Existau mii de feluri în care s-ar fi putut proceda, mai ales dacă se acţiona la o scară temporală de ordinul miliardelor de ani. Se putea interveni în procesele de

formare ale planetelor înseşi, perturbând delicat norii învolburaţi de materie care sporea prin acreţie ce se adunau în jurul stelelor tinere. Se putea proceda astfel încât să nu se formeze planete pe orbitele potrivite pentru apariţia apei, sau astfel încât să se formeze planete fie foarte grele, fie foarte uşoare. Corpurile cereşti puteau fi propulsate în gerul interstelar sau puteau fi aruncate în feţele clocotitoare ale stelelor lor mamă.

Sau puteau fi otrăvite, prin modificarea subtilă a supei *de elemente în crustele, oceanele şi atmosferele lor, astfel încât anumite tipuri ale chimiei carbonului organic să devină nefavorabile. Sau se putea proceda astfel încât planetele să nu ajungă niciodată la genul de vârstă mijlocie stabilă care îngăduia apariţia de forme de viaţă multicelulară complexe. Se putea continua impactul de comete în crustele lor, astfel încât să se cutremure sub o veşnicie de bombardamente, încremenite în ierni eterne.*

Sau se putea acţiona asupra stelelor lor, astfel încât planetele să fie scăldate periodic în flăcări provenite de la flame coronale masive, ori să fie azvârlite în epoci glaciare teribil de letale.

Chiar dacă se întârzia, chiar dacă trebuia acceptat că viaţa complexă apăruse deja, ba poate dobândise de acum inteligenţă şi tehnologie, existau căi…

Bineînţeles că existau căi.

O cultură determinată putea nimici de una singură toată viaţa din galaxie prin manipularea subtilă de cadavre stelare superdense. Stele neutronice puteau fi înghiontite una spre cealaltă până se anihilau reciproc în furtuni sterilizatoare de raze gama. Jeturile dinspre stele binare puteau fi convertite în arme energetice direcţionale: aruncătoare de flăcări care să ajungă la distanţe de o mie de ani-lumină…

Şi chiar dacă asta n-ar fi fost fezabil sau de dorit, viaţa putea fi nimicită prin forţă brută. O cultură a maşinilor putea să domine singură întreaga galaxie în mai puţin de un milion de ani, nimicind viaţa organică.

Totuşi nu de aceea se află ele aici, îi zise Felka.

De ce atunci? întrebă Clavain.

Există o criză, spuse ea. *O criză în viitorul galactic îndepărtat, peste trei miliarde de ani. Atât doar că, de fapt, nu era chiar „îndepărtat”.*

Treisprezece rotaţii ale spiralei galactice, doar atât. Înainte de înaintarea gheţarilor, te-ai fi putut plimba pe o plajă de pe Pământ şi să fi cules o pietricică sedimentară care să fie mai bătrână de trei miliarde de ani.

Treisprezece rotaţii ale spiralei? Nu însemna nimic în termeni cosmici. Era practic în prag.

Ce criză? întrebă Clavain.

O coliziune, îi spuse Felka.

CAPITOLUL 38

După ce se mai apropie cu cinci sute de kilometri de bătălie, Antoinette lăsă puntea nemonitorizată, având încredere că nava va avea grijă de toate în cele trei-patru minute până ce îşi lua rămas bun de la Scorpio şi soldaţii lui. Când ajunse în uriaşul compartiment depresurizat în care aşteptau hiperporcii, uşa exterioară era deschisă, iar prima dintre cele trei navete fusese deja lansată. Îi văzu scânteia albastră a flamei de evacuare virând spre furnicarul de lumini sclipitoare ce marcau centrul bătăliei. Fu urmată imediat de două triciclurі, apoi veni rândul celei de-a doua navete, împinsă de berbeci hidraulici masivi, care erau utilizaţi în mod normal pentru deplasarea paleţilor voluminoşi cu marfă.

Scorpio îşi fixa centurile de siguranţă în triciclul său de lângă a treia navetă. Deoarece nu trebuiseră să parcurgă tot drumul de la *Lumina Zodiacală,* triciclurile de la bordul *Păsării* aveau un volum de arme şi blindaj mai mare decât celelalte unităţi. Armura lui Scorpio era o combinaţie ţipătoare de culori luminoase şi petice reflective. Cadrul triciclului era imposibil de desluşit înapoia straturilor de blindaje şi a flanşelor şi ţevilor armelor cu proiectile şi fascicule. Xavier îl ajutase la verificările finale de sistem, iar acum îşi deconecta compadul de la un port de diagnoză de sub şaua triciclului. Ridică degetul mare în semn afirmativ şi bătu cu palma pe armura hiperporcului.

— Se pare că sunteţi gata, vorbi Antoinette pe canalul general de comunicaţii al costumului ei.

— Nu trebuia să-ţi pui nava în pericol, spuse Scorpio, dar dacă tot ai făcut-o, voi avea grijă să merite combustibilul acela suplimentar.

— Nu pot spune că te invidiez. Ştiu că ai pierdut deja destui soldaţi.

— Sunt soldaţii noştri, Antoinette, nu doar ai mei.

Bordul triciclului se aprinse cu displayuri, cadrane luminoase şi grile de ţintire, în timp ce, în spatele lui, a

doua navetă părăsi cala, împinsă în vid de berbecii de încărcare. Activarea propulsiei zugrăvi armura lui Scorpio în albastru-viu, radioactiv.

— Uite care-i treaba, urmă hiperporcul. Ar trebui să apreciezi chestia asta. Dacă ai fi ştiut care era speranţa de viaţă a unui hiperporc în Mulci, nimic din ce s-a întâmplat azi n-ar mai părea atât de tragic. Dacă n-ar fi acceptat să participe la cruciada lui Clavain, majoritatea soldaţilor mei ar fi fost morţi de mulţi ani. Cred că ei îi sunt datori lui Clavain, nu invers.

— Asta nu-nseamnă că ei ar trebui să moară azi.

— Cei mai mulţi nici nu vor muri. Clavain a ştiut mereu că va trebui să acceptăm unele pierderi, iar hiperporcii mei o ştiu la fel de bine. Noi n-am cucerit niciodată vreun cvartal din Oraşul Abisului fără să nu ne fi vărsat sângele. Dar majoritatea ne vom întoarce şi ne vom întoarce cu armele. Noi deja învingem, Antoinette. Războiul Voliovei s-a terminat după ce Clavain a utilizat codul de pacificare. Scorpio îşi coborî vizorul căştii cu mănuşa boantă. De fapt, noi nici nu luptăm acum, ci participăm la o operaţiune de curăţire.

— În condiţiile astea mă mai laşi să-ţi urez „baftă”?

— Poţi să-mi urezi orice vrei, fiindcă nu va conta absolut deloc. Dacă ar conta, ar însemna că nu m-am pregătit suficient de bine.

— Baftă, Scorpio! Baftă şi ţie, şi armatei tale!

A treia navetă era împinsă spre punctul de plecare. Femeia o privi ieşind alături de triciclurile rămase – şi de Scorpio –, apoi îi ceru navei să închidă uşa şi să se îndepărteze de bătălie.

Voliova ajunse neatinsă la arma şaptesprezece. Deşi bătălia pentru *Nostalgia* continua să fie în plină desfăşurare în jur, era evident că Clavain se străduia pe cât putea să nu facă vreun rău trofeelor vânate. Înainte de plecare, ea studiase patternul de atac al triciclurilor, navetelor şi corvetelor lui şi concluzionase că propria ei navetă putea ajunge la arma şaptesprezece cu numai

cincisprezece la sută probabilitate de a fi atacată. În mod obişnuit, probabilitatea i s-ar fi părut inacceptabil de mare, însă acum, spre propria ei oroare, o considera destul de favorabilă.

Arma şaptesprezece era singura dintre cele cinci pe care nu o retrăsese la adăpostul şi izolarea *Nostalgiei.* Îşi opri naveta lângă ea, amarând-o îndeajuns de aproape ca să nu existe posibilitatea de atacare a navetei fără periclitarea armei. După aceea depresuriză întreaga cabină, nedorind să parcurgă ciclul consumator de timp al utilizării ecluzei. Costumul îi ajuta mişcările, oferindu-i o falsă senzaţie de putere şi vitalitate. Dar poate că nu toate astea se datorau costumului.

Voliova se trase cu braţele afară prin ecluza deschisă a navetei şi pentru o clipă rămase suspendată între vehiculul ei şi latura uriaşă a armei şaptesprezece. Se simţea teribil de vulnerabilă, dar spectacolul bătăliei era hipnotic. În orice direcţie ar fi privit, nu vedea decât nave ce goneau, scânteile dansând ale flamelor de evacuare şi florile efemere, tivite cu albastru, ale exploziilor nucleare şi materie-antimaterie. Radioul îi pârâia cu interferenţe constante. Senzorul de radiaţie al costumului piuia alarmat, semnalând depăşirea valorilor admisibile. Le amuţi pe ambele, preferând pacea şi liniştea.

Oprise naveta direct deasupra trapei de acces în latura armei. Îşi simţi degetele stângace când tastă comenzile pe proeminenţele groase ale brăţării costumului, dar lucră încet şi nu greşi. Ţinând seama de ordinul de dezactivare pe care Clavain îl transmisese armei, femeia nu se aştepta în mod necesar ca vreuna dintre comenzile ei să fie ascultate.

Dar trapa glisă şi se deschise, revărsând lumină bolnăvicios de verzuie.

— Mulţumesc, rosti Ilia Voliova fără să se adreseze cuiva anume.

Se lansă cu capul înainte în puţul verde. Orice dovadă a războiului dispăru ca un vis urât. Deasupra ei putea să distingă doar pântecul blindat al navetei cu care sosise, iar

în jur vedea maşinăria interioară a armei, scăldată în aceeaşi strălucire verde insipidă.

Execută după aceea procedura prin care trecuse anterior, aşteptându-se la fiecare pas să eşueze, dar ştiind în acelaşi timp că n-avea absolut nimic de pierdut. Generatoarele de teamă ale armei continuau să funcţioneze la capacitate maximă, însă acum Voliova găsi anxietatea mai degrabă liniştitoare decât tulburătoare. Însemna că funcţiile esenţiale ale armei erau tot active şi că Clavain doar ameţise arma şaptesprezece, n-o ucisese. De altfel, ea nici nu se gândise serios la a doua posibilitate, totuşi o urmă de îndoială îi rămăsese mereu în minte. Dacă Clavain însuşi nu înţelesese corect codul?

Arma nu era însă moartă, ci numai adormită.

Pentru ca apoi să se întâmple, la fel cum se întâmplase prima dată. Trapa se închise brusc, interiorul armei începu să se mişte alarmant şi Voliova simţi că se apropia ceva, un rău indescriptibil care gonea spre ea. Se încordă. Ştiinţa faptului că nu avea de-a face decât cu o subpersonalitate sofisticată nu reducea nimic din nelinişte experienţei.

Acolo era. Prezenţa lunecă înapoia ei, o umbră care exista mereu, exclusiv la limita vederii periferice. O dată în plus femeia se simţi paralizată şi, la fel ca înainte, teama era de zece ori mai rea decât prin ce trecea în realitate.

[Pentru cei răi nu există odihnă, aşa-i, Ilia?]

Voliova îşi aminti că arma îi putea citi gândurile.

M-am gândit să trec pe la tine, să văd ce mai faci, Şaptesprezece. Nu te-am deranjat, nu?

[Aşadar asta-i tot? O vizită de curtoazie?]

De fapt, nu-i doar atât.

[Aşa gândisem şi eu. Tu vii numai când doreşti ceva, nu?]

N-aş zice că te străduieşti din cale afară să mă faci să mă simt binevenită.

[Cum adică, vrei să spui că nu-ţi plac paralizia forţată şi sentimentul de teroare inevitabilă?]

Nu cred că ai intenţionat vreodată să-mi placă.

În răspunsul armei femeia detectă o urmă vagă de

bosumflare.
[Poate.]
Dacă nu te deranjează... există o problemă despre care trebuie să vorbim..
[Eu nu plec nicăieri. Ceea ce este valabil şi pentru tine.]
Da, bănuiesc că aşa-i. Spune-mi, Şaptesprezece, tu eşti conştientă de dificultate? Ştii despre codul care nu-ţi permite să tragi?
Acum bosumflarea – dacă asta fusese – se transformă în ceva mai aproape de indignare.
[Cum aş putea să nu ştiu?]
Am verificat doar, nimic mai mult. În legătură cu codul ăsta...
[Da?]
Bănuiesc că nu-l poţi ignora, aşa-i?
[Să ignor codul?]
Da, ceva în genul ăsta. Deoarece dispui de un grad de liber arbitru şi aşa mai departe, m-am gândit că subiectul ar merita abordat, ca simplă discuţie – să zic aşa –, dacă nu altceva... Ştiu bineînţeles că nu-i rezonabil să mă aştept că ai fi capabilă de aşa ceva...
[„Nu-i rezonabil”?]
În mod inevitabil, ai şi tu limitările tale, iar dacă, aşa cum spune Clavain, codul acesta cauzează o întrerupere la nivelul rădăcină, nu mă pot aştepta să faci cine ştie ce în privinţa asta, nu?
[Ce ştie Clavain?]
Bănuiesc că destul de multe faţă de tine sau de mine...
[Nu fi stupidă, Ilia.]
Atunci ar fi totuşi posibil?
Urmă o pauză înainte ca arma să catadicsească să răspundă. Pentru o clipă, Voliova se gândi că era posibil să fi reuşit. Până şi gradul de frică se diminuă, nefiind mai mult decât o isterie urlătoare acută.
Însă după aceea arma îşi gravă răspunsul în mintea ei.
[Ilia, ştiu ce încerci să faci.]
Da?
[Şi n-o să reuşeşti. Doar nu-ţi imaginezi în mod serios că

pot fi manipulată atât de uşor, nu? Atât de docil? Atât de ridicol de copilăros?]

Nu ştiu. Pentru o clipă mi s-a părut că detectez în tine o urmă din mine însămi. Asta a fost tot..

[Tu mori, nu-i aşa?]

Cuvintele acelea o şocară.

De unde ştii?

[Ilia, pot spune despre tine mai multe decât poţi spune tu despre mine.]

Da, mor. Ce importanţă are asta? Şaptesprezece, tu nu eşti decât o maşină. Oricum nu-nţelegi ce simt.

[Nu te voi ajuta.]

Nu?

[Nu pot. Ai dreptate. Codul este la nivel rădăcină. Nu pot să fac nimic în privinţa lui.]

Atunci toată povestea aia despre liberul-arbitru…

Paralizia încetă fulgerător, fără niciun avertisment. Teama rămase, dar nu la fel de extremă pe cât fusese anterior. Iar în jurul ei arma se mişcă din nou, uşa spre spaţiu se deschise deasupra femeii şi dezvălui pântecul navetei.

[N-a fost decât o simplă poveste.]

Atunci voi pleca. La revedere, Şaptesprezece. Am sentimentul că nu vom mai discuta vreodată.

Voliova ajunse la navetă. Tocmai se împinsese prin ecluză în cabina lipsită de aer, când zări mişcare afară. Greoi şi lent, ca un ac de busolă gigantic care căuta nordul, arma-cache se reorienta pentru ochire, iar scântei de flăcări erupseră din nodurile de propulsoare de pe harnaşamentul ei. Femeia privi în lungul axei mari a armei, căutând un punct de referinţă, orice din sfera bătăliei care să-i poată spune încotro ţintea arma şaptesprezece. Însă imaginea era prea confuză şi nu mai avu timp să apeleze un display tactic pe consola navetei.

Arma se opri brusc. Voliova se gândi la minutarul din fier al unui orologiu titanic care bătea ora exactă.

După care o linie de strălucire pârjolitoare ţâşni din botul armei, pierzându-se în spaţiu.

Şaptesprezece deschisese focul.

Se va întâmpla peste trei miliarde de ani, îi spuse ea.

Două galaxii se vor ciocni: galaxia noastră şi vecina ei spirală cea mai apropiată, Andromeda. În momentul acesta, ele se află la ceva mai mult de două milioane de ani-lumină distanţă una de cealaltă, dar se apropie cu un moment de inerţie imposibil de stopat, decise spre distrugere cosmică.

Clavain o întrebă ce se va întâmpla când galaxiile se vor întâlni şi Felka îi spuse că existau două scenarii, două viitoruri posibile. *În unul dintre ele, lupii – Inhibitorii sau, mai exact, îndepărtaţii lor urmaşi-maşini – au condus viaţa prin criza aceea, astfel că inteligenţei i s-a permis să înflorească şi să se extindă nerestricţionată. Împiedicarea coliziunii era imposibilă,* spuse Felka. *Nici chiar o cultură superorganizată a maşinilor care se întindea printr-o galaxie întreagă nu dispunea de resursele necesare pentru stoparea ei completă. Putea fi totuşi gestionată; puteau fi evitate efectele ei cele mai rele.*

Avea să se întâmple pe multe niveluri. Lupii cunoşteau câteva tehnici pentru deplasarea de întregi sisteme solare, pentru a le îndepărta din calea dezastrului. Metodele nu fuseseră utilizate în istoria galactică recentă, totuşi majoritatea fuseseră încercate şi testate în trecut, în decursul unor urgenţe locale sau al unor vaste programe de segregare culturală. Maşinării simple care necesitau demolarea a numai una-două planete dintr-un sistem, puteau fi fixate în jurul unei stele, după care atmosfera acesteia era comprimată şi flexionată prin unduirea de câmpuri magnetice, determinând desprinderea materiei de pe suprafaţă. Materialul stelar putea fi manipulat şi silit să se deplaseze într-o singură direcţie, acţionând ca jetul propulsor al unei rachete uriaşe. Trebuia procedat cu delicateţe, astfel încât steaua să continue să ardă în manieră stabilă, şi de asemenea astfel încât planetele rămase să nu iasă de pe orbitele lor când steaua începea să se mişte. Dura mult, însă asta nu reprezenta de obicei o

problemă: în mod normal, erau avertizate cu zeci de milioane înainte ca un sistem să trebuiască să fie mişcat.

Existau şi alte tehnici: o stea putea fi parţial înconjurată cu o cochilie de oglinzi, astfel încât presiunea propriei ei radiaţii să confere impuls. Metode mai puţin testate sau sigure utilizau manipularea inerţiei pe scară largă. Tehnicile acelea erau cele mai simple când funcţionau bine, dar existaseră accidente teribile când funcţionaseră prost, catastrofe în care sisteme întregi fuseseră ejectate din galaxie brusc, cu viteze apropiate de a luminii, azvârlite în spaţiul intergalactic fără nicio speranţă de revenire.

Lupii învăţaseră că metodele mai vechi, mai lente, erau adesea mai potrivite decât cele nou-apărute.

Desigur măreaţa lucrare nu cuprindea doar deplasarea stelelor. Chiar dacă cele două galaxii abia s-ar fi atins tangenţial, fără să se fi izbit frontal una de cealaltă, tot ar fi existat focuri de artificii incandescente, când zidurile de gaz şi praf s-ar fi lovit reciproc. Undele de şoc ce ricoşau prin galaxii activau cicluri noi şi furioase de naşteri stelare. O generaţie de stele fierbinţi supermasive avea să trăiască şi să moară într-un clipit de ochi la scară cosmică, pierind în cicluri la fel de convulsive de supernove. Deşi stele individuale şi sistemele lor solare puteau scăpa nevătămate prin eveniment, exploziile acelea catastrofale ar fi sterilizat întinderi vaste din galaxie. Ar fi fost, bineînţeles, de un milion de ori mai rău dacă coliziunea ar fi fost frontală, totuşi rămânea ceva ce trebuia restricţionat şi minimizat. Vreme de încă un miliard de ani, maşinile aveau să trudească să suprime nu emergenţa vieţii, ci crearea de stele fierbinţi. Cele care se strecurau prin năvod aveau să fie împinse spre periferia spaţiului de maşinării mişcătoare de stele, astfel ca exploziile lor finale să nu ameninţe noile culturi înfloritoare.

Măreaţa lucrare nu avea să se încheie prea curând.

Însă acela nu era decât un viitor. Mai exista unul, zise Felka. *Era viitorul în care inteligenţa se strecura ici-colo prin năvod, viitorul în care Inhibitorii îşi pierdeau controlul*

asupra galaxiei.

În viitorul acela, spuse ea, *epoca marii înfloriri era iminentă în termeni cosmici; avea să se petreacă în următoarele câteva milioane de ani. În răstimpul unei bătăi de inimă cosmică, galaxia avea să fie ticsită de viaţă, avea să devină o oază viermuitoare de făpturi înzestrate cu raţiune. Avea să fie o epocă de minuni şi miracole.*

Dar în acelaşi timp avea să fie condamnată.

Inteligenţa organică, zise Felka, *nu putea atinge organizarea necesară pentru a străbate evenimentul coliziunii. La scara respectivă, cooperarea interspecii nu era pur şi simplu posibilă. Cu excepţia xenocidului, în care o specie le extermina pe toate celelalte, culturile galactice nu aveau să devină niciodată suficient de unite pentru a se angaja într-un program atât de masiv şi prelungit ca evitarea coliziunii. Desigur, asta nu însemna că ele n-ar fi înţeles că trebuia întreprins ceva, ci doar că fiecare specie avea propria ei strategie, propria ei soluţie preferată pentru rezolvarea problemei. În privinţa politicilor aveau să existe dispute la fel de violente ca Războiul Zorilor.*

Pe timona cosmică erau prea multe mâini, spuse Felka.

Coliziunea avea să se petreacă, iar rezultatele – atât ale ei în sine, cât şi ale războaielor însoţitoare – aveau să fie absolut catastrofice. Viaţa în Calea Lactee nu avea să se sfârşească imediat; câteva flăcărui pâlpâitoare de inteligenţă aveau să dăinuie, chinuindu-se, două miliarde de ani, însă, în primul rând datorită măsurilor de supravieţuire pe care le luaseră, ar fi fost doar cu puţin mai mult decât maşinile. Niciodată nu avea să mai apară ceva similar societăţilor pre-coliziune.

Aproape imediat ce Voliova văzu că arma trăgea, raza se opri, lăsând-o pe Şaptesprezece exact aşa cum o găsise. Potrivit estimării ei, arma se eliberase poate o jumătate de secundă de sub controlul lui Clavain. Era posibil să fi fost chiar mai puţin.

Ea bâjbâi, activându-şi radioul din costum şi auzi imediat vocea lui Khouri.

— Ilia? Ilia? Mă poţi…

— Da, Khouri, te pot auzi. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, atât doar că se pare c-ai reuşit ceea ce ai plecat să faci. *Lumina Zodiacală* a încasat o lovitură directă de la arma-cache.

Voliova închise ochii pentru a savura momentul şi se întrebă de ce nu simţea victoria pe care şi-o imaginase.

— O lovitură directă?

— Da.

— Nu se poate. N-am văzut fulgerul exploziei propulsiilor Agregate.

— Am spus c-a fost o lovitură directă. N-am spus că a fost o lovitură fatală.

Voliova apelase deja pe consola navetei o imagine de la mare distanţă a *Luminii Zodiacale.* O redirecţionă pe interiorul vizorului căştii şi studie avariile cu fascinaţie respectuoasă. Raza tăiase prin carcasa navei lui Clavain ca un cuţit prin pâine, retezând poate o treime din lungimea ei. Prova cu vârf ca acul, scânteind cu faţetele sculptate de gheaţă întreţesută cu filamente de diamant, se îndepărta fantomatic de lent de restul fuzelajului, ca un turn care se răsturna încetişor. Rana produsă de fascicul continua să strălucească roşu-livid, iar de ambele părţi ale carcasei retezate se vedeau explozii. Era lucrul cel mai sfâşietor de frumos pe care-l văzuse femeia de foarte multă vreme. Păcat însă că nu-l putea vedea cu propriii ei ochi.

În clipa aceea, naveta se zgudui într-o parte. Voliova se izbi de un perete, întrucât nu avusese timp să se încătărămeze înapoi în scaunul de comandă. Ce se întâmplase? Oare arma îşi ajustase direcţia de ochire şi-i atinsese naveta în decursul procesului? Îşi regăsi echilibrul şi-şi îndreptă ochelarii spre fereastră, însă arma era exact aşa cum fusese când se oprise din tras. Naveta se zgudui din nou, dar Voliova simţi acum, prin ţesătura mănuşilor ce transmitea senzaţii tactile, scrâşnetul ascuţit de metal pe metal. Era exact ca şi cum altă navă s-ar fi frecat de a ei.

Ajunse la concluzia aceasta cu numai o secundă înainte ca prima siluetă să intre prin uşa încă deschisă a ecluzei.

Voliova se blestemă în gând că nu închisese ecluza după ce intrase, însă fusese amăgită într-o falsă securitate de faptul că purta costum. Ar fi trebuit să se fi gândit la intruşi, nu la propriile ei nevoi de susţinere biotică. Era exact genul de eroare pe care n-ar fi făcut-o niciodată dacă ar fi fost sănătoasă, totuşi aprecia că-şi putea permite una-două greşeli atât de târziu în joc. La urma urmelor, făcuse o mutare ce putea fi câştigătoare împotriva navei lui Clavain. Fuzelajul retezat se îndepărta în derivă acum, lăsând în urmă panglici complicate de măruntaie mecanice.

— Triumvira?

Silueta vorbea şi glasul ei îi bâzâia în cască. Studie armura intrusului şi văzu ornamentele baroce, ca şi juxtapoziţiile ameţitoare dintre vopselurile luminoase şi suprafaţa ca de oglindă.

— Da, zise ea, ai plăcerea asta.

Silueta o aţintea cu o armă cu ţeava evazată. În spatele ei, în cabină, pătrunseră alte două forme cu armuri similare. Prima siluetă îşi ridică vizorul negru; prin sticla groasă şi întunecată a propriei căşti, Voliova zări anatomia facială nu tocmai umană a unui hiperporc.

— Numele meu este Scorpio, o informă el. Mă aflu aici ca să-ţi accept predarea.

Femeia chicoti surprinsă.

— Predarea mea?

— Da, triumviro.

— Scorpio, tu te-ai mai uitat în ultima vreme pe fereastră? Realmente, cred c-ar trebui s-o faci.

Urmă o pauză în care intruşii conferiră între ei. Voliova simţi până la fracţiune de secundă momentul în care ei deveniră conştienţi de ce se petrecuse. Ţeava armei coborî imperceptibil şi în ochii lui Scorpio licări o ezitare.

— Eşti totuşi prizoniera noastră, rosti el, dar cu mai puţină convingere.

Voliova surâse indulgent.

— Asta-i foarte interesant. Unde crezi că ar trebui să încheiem formalităţile? În nava voastră sau în a mea?

Asta este deci? Asta este alegerea care mi se oferă? Chiar dacă noi învingem, chiar dacă îi înfrângem pe lupi, nu va însemna absolut nimic pe termen lung? Aşadar lucrul cel mai bun pe care-l putem face în interesul salvării vieţii în sine, privind în perspectivă, este să ne chircim în poziţie fetală şi să murim acum? Ar trebui deci să ne predăm lupilor, nu să ne pregătim să luptăm împotriva lor?

[Nu ştiu, Clavain.]

Ar putea fi o minciună. Ceea ce ţi-a arătat Lupul ar putea fi propagandă, retorică autojustificatoare. Poate că nici nu există o cauză superioară. *Poate că de fapt ei nimicesc inteligenţa pentru niciun alt motiv decât că acesta este felul lor de a fi. Şi chiar dacă ce ţi-au arătat este adevărat, nu înseamnă că este şi corect. Cauza poate fi dreaptă, Felka, dar istoria abundă în atrocităţi comise în numele dreptăţii. Crede-mă în privinţa asta. Nu poţi scuza uciderea a miliarde de indivizi înzestraţi cu raţiune prin atingerea unui vis utopic îndepărtat, indiferent care ar fi alternativa.*

[Dar tu ştii cu exactitate care este alternativa. Este extincţia absolută.]

Da. Sau cel puţin aşa spun ei. Dar dacă nu-i atât de simplu? Dacă spusele lor sunt adevărate, atunci toată istoria viitoare a galaxiei a fost influenţată de prezenţa lupilor. Nu vom şti niciodată ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut lupii, care să ghideze viaţa prin crize. Experimentul s-a schimbat. Iar acum există un factor nou: însăşi slăbiciunea lupilor, faptul că ei dau greş treptat. Poate că nici n-au fost meniţi vreodată să fie atât de brutali – te-ai gândit la asta, Felka? Te-ai gândit că este posibil ca, odată, ei să fi fost mai degrabă păstori decât braconieri? Poate că acela a fost primul lor eşec, cu atâta timp în urmă, încât nimeni nu şi-l reaminteşte. Lupii au continuat să urmeze regulile pe care fuseseră instruiţi să le aplice cu forţa, însă cu tot mai puţină înţelepciune, cu tot mai puţină milă. Ceea ce începuse ca o restricţionare blândă a devenit xenocid. Ceea ce începuse ca autoritate a devenit tiranie,

autoperpetuare şi autoconsolidare. Gândeşte-te, Felka. Poate că există într-adevăr o cauză mai măreaţă pentru ceea ce fac ei, dar nu trebuie să fie automat şi o cauză dreaptă.

[Eu ştiu doar ce mi-a fost arătat. Nu-i treaba mea să aleg. Nu-i treaba mea să-ţi arăt ce ar trebui să faci. M-am gândit pur şi simplu că ar trebui să ţi se spună.]

Ştiu şi nu te învinuiesc pentru asta.

[Ce intenţionezi să faci?]

Bărbatul se gândi la balanţa crudă a lucrurilor; compară panorame de conflicte cosmice – bătălii lungi de milenii ce vuiau pe faţa galaxiei – cu panorame infinit mai măreţe de tăcere cosmică. Se gândi la planete şi sateliţi rotitori, cu zilele nenumărate, cu anotimpurile nereamintite. Se gândi la stele ce trăiau şi mureau în absenţa unor observatori înzestraţi cu raţiune, care străluceau ca o văpaie în bezna fără minte până la sfârşitul timpului, fără să existe nici măcar un gând conştient care să perturbe calmul glacial dintre ele şi eternitate. Poate că maşini încă vânau pe stepele acelea cosmice şi poate că, dintr-un punct de vedere, continuau să proceseze şi să interpreteze date, însă n-avea să existe nicio recunoaştere, nici iubire, nici ură, nici pierdere, nici durere, ci doar analiză, până ce ultimul licăr de energie se stingea în ultimul circuit, lăsând suspendat un algoritm pe jumătate executat.

Desigur, el era iremediabil antropomorf. Drama aceasta se referea numai la grupul local de galaxii. La zeci, la sute de milioane de ani-lumină depărtare, existau şi alte asemenea grupuri, pâlcuri de zece-douăzeci de galaxii, legate laolaltă în bezna prin gravitaţia lor reciprocă. Se aflau prea departe ca să-şi poată închipui ajungerea la ele, însă toate erau la fel. Erau rău-prevestitor de tăcute, însă asta nu însemna că erau neapărat lipsite de raţiune. Poate că învăţaseră valoarea tăcerii. Marea istorie a vieţii în Calea Lactee – în tot grupul local – putea fi doar un simplu fir din ceva de o vastitate umilitoare. Poate că, la urma urmelor, nu conta de fapt ce se întâmpla aici. Executând orbeşte instrucţiunile necunoscute pe care le primiseră în

trecutul galactic îndepărtat, lupii puteau strangula inteligenţa, nimicind-o acum, sau îi puteau ghida un fir prin criza ei cea mai gravă. Şi poate că niciunul dintre finaluri nu conta de fapt, tot aşa cum un grup local de extincţii pe o singură insulă nu ar conta prea mult comparativ cu fluxul şi refluxul bogat, roitor, al vieţii pe o planetă întreagă.

Sau poate conta mai mult decât orice.

Brusc, Clavain văzu totul cu o claritate care-i opri inima în loc: *tot* ce conta era prezentul, aici şi acum. Tot ce conta era supravieţuirea. Raţiunea care se înclina şi-şi accepta propria extincţie – indiferent care ar fi fost argumentele pe termen lung, indiferent cât de minunată ar fi fost cauza superioară – nu era genul de raţiune pe care era interesat s-o păstreze.

Şi, de asemenea, nu era nici genul de raţiune pe care era interesat s-o slujească. Precum toate deciziile dure pe care le luase vreodată, esenţa problemei era copilăresc de simplă: el putea să cedeze armele şi să-şi accepte complicitatea în apropiata extincţie a omenirii, ştiind în acelaşi timp că-şi jucase rolul în destinul final al vieţii înzestrate cu raţiune. Sau putea să ia armele acum – sau oricât de multe dintre ele izbutea – şi să înfrunte cumva tirania.

Era perfect posibil să fie inutil. Putea fi o simplă amânare a inevitabilului. Dar într-un asemenea caz, ce rău ar fi fost dacă ar fi încercat?

[Clavain…]

Bărbatul simţi un calm vast, mistuitor. Totul era limpede acum. Avea să-i spună Felkăi că decisese să ia armele şi să înfrunte, şi la dracu’ cu istoria viitoare! El era Nevil Clavain şi nu se predase în viaţa lui.

Dar, brusc, altceva îi atrase atenţia imediată. *Lumina Zodiacală* fusese lovită. Nava cea mare se rupea în două.

CAPITOLUL 39

— Salut, Clavain, rosti Ilia Voliova şi vocea îi era un şuier de glaspapir fin pe care bărbatul trebuia să se străduiască să-l înţeleagă. Mă bucur să te văd, în cele din urmă. Vino mai aproape.

El se apropie de patul femeii, nevenindu-i să creadă că aceasta era triumvira. Părea groaznic de bolnavă şi totuşi, în acelaşi timp, putea simţi un calm profund în jurul ei. Expresia Voliovei, în măsura în care o putea citi, fiindcă ochii îi erau ascunşi înapoia unor ochelari cenuşii opaci, vorbea de mulţumire tăcută, de satisfacţia obosită care însoţeşte încheierea unei afaceri lungi şi dificile.

— Mă bucur să te cunosc, Ilia, zise el şi-i scutură mâna cât putu mai blând.

Ştia că ea fusese deja rănită, când ieşise din nou în spaţiu, ca să participe la bătălie. Fiind neprotejată, încasase niveluri de radiaţii pe care nu le mai puteau remedia nici chiar maşmedele.

Voliova avea să moară, iar asta avea să se întâmple cât de curând.

— Semeni mult cu proxy-ul tău, rosti ea cu glas şuierat. Şi în acelaşi timp te deosebeşti de el. Ai o gravitate care-i lipsea maşinii. Sau poate că asta-i pur şi simplu din cauză că acum te cunosc mai bine ca adversar. Nu sunt deloc sigură că te-am respectat înainte.

— Şi acum?

— O să spun doar că m-ai pus pe gânduri.

De faţă erau nouă persoane. Lângă patul Voliovei se afla Khouri, femeia despre care Clavain bănuia că era mâna ei dreaptă. La rândul lui, Clavain era însoţit de Felka, Scorpio, doi soldaţi hiperporci, Antoinette Bax şi Xavier Liu. Naveta lui Clavain andocase la *Nostalgia pentru Infinit* după declaraţia imediată de încetare a focului, iar *Pasărea-Furtunii* îi urmase la scurt timp după aceea.

— Te-ai gândit la propunerea mea? întrebă delicat Clavain.

— Propunerea ta? pufni dispreţuitor femeia.

— Propunerea mea *revizuită,* atunci. Cea care nu implica predarea ta unilaterală.

— Clavain, nu te afli nici pe departe într-o poziţie din care să impui propuneri cuiva. Ultima dată când ţi-am văzut nava, mai rămăsese doar jumătate din ea.

Avea dreptate. Remontoire şi majoritatea membrilor echipajului supravieţuiseră, dar *Lumina Zodiacală* suferise avarii acute. Faptul că propulsiile Agregate nu detonaseră era un miracol minor.

— Prin „propunere” vreau să spun… sugestie. O înţelegere mutuală, în beneficiul amândurora.

— Vrei, te rog, să-mi reîmprospătezi memoria, Clavain?

El se întoarse către Bax.

— Antoinette, ar fi bine să te prezinţi.

Antoinette se apropie de pat cam cu acelaşi respect pe care-l dovedise Clavain.

— Ilia…

— Triumvira Voliova, domnişoară. Cel puţin până ne vom cunoaşte mai bine.

— Vreau să spun că… eu am o navă… un cargobot…

Voliova îl fulgeră din priviri pe Clavain. Bărbatul ştia la ce se referea. Era acut de conştientă că nu-i mai rămăsese mult de trăit şi nu avea absolut deloc nevoie de ocolişuri.

— Bax are un cargobot, interveni el, care este andocat acum cu noi. Are capacitate transatmosferică limitată – nu cea mai grozavă, dar poate face faţă.

— Ce vrei să spui, Clavain?

— Vreau să spun că are cale pentru marfă mari şi presurizate. Poate să preia o mulţime de pasageri. Nu în condiţii de lux, însă…

Voliova îi făcu semn lui Bax să se apropie.

— Câţi?

— Patru mii, cu uşurinţă. Poate chiar cinci. Nava asta ţipă să fie utilizată ca arcă, triumviro.

Clavain aprobă din cap.

— Gândeşte-te, Ilia. Ştiu că ai întocmit deja un plan de evacuare. Crezusem că era un vicleşug, dar acum am văzut

dovezile. Însă deocamdată n-aţi evacuat mai nimic din populaţie.

— Am făcut tot ce am putut, zise Khouri pe un ton uşor defensiv.

Clavain ridică împăciuitor o mână.

— Ştiu asta. Ţinând seama de dificultăţile cu care v-aţi confruntat, v-aţi descurcat bine, însă asta nu înseamnă că nu am putea lucra încă şi mai bine. Arma lupilor – dispozitivul Inhibitor – aproape că a ajuns în centrul lui Delta Pavonis. Nu mai avem timp pentru alte planuri. Cu *Pasărea-Furtunii,* vor fi necesare doar cincizeci de drumuri. Poate chiar mai puţine, cum spune Antoinette. Poate doar patruzeci. Ea are dreptate – este o arcă. Şi una foarte rapidă.

Voliova emise un oftat bătrân ca timpul.

— Din păcate, nu-i chiar aşa simplu.

— Ce vrei să spui?

— Noi nu ridicăm nişte unităţi inerte de pe suprafaţa Resurgamului, ci avem de-a face cu oameni. Oameni speriaţi şi disperaţi. Ochelarii cenuşii se înclinară puţin. Nu-i aşa, Khouri?

— Ilia are dreptate… jos este o nebunie. Gestionarea…

— Până acum n-aţi fost decât voi două, spuse Clavain. A trebuit să lucraţi cu un guvern. Noi avem însă o armată şi mijloacele de a ne aplica voinţa. Nu-i aşa, Scorpio?

— Putem cuceri Cuvierul, zise hiperporcul. Am examinat deja situaţia. Nu-i cu nimic mai greu decât cucerirea unui cvartal din Oraşul Abisului. Sau a acestei nave, de altfel.

— Voi nu mi-aţi cucerit nava, îi reaminti Voliova, aşa că nu-ţi supraestima capacităţile. Reveni spre Clavain, iar glasul îi deveni mai apăsat, mai interogativ decât fusese la sosirea lui. Te gândeşti în mod serios la o intervenţie armată?

— Dacă este unica modalitate prin care să-i evacuăm pe oamenii aceia de pe planetă, atunci da, exact la asta mă gândesc.

Ea îl privi şiret.

— Ţi-ai schimbat discursul, Clavain. De când a devenit

evacuarea Resurgamului principala ta prioritate?

Bărbatul aruncă o privire spre Felka.

— Mi-am dat seama că posesia armelor nu era chiar cazul clar definit care mi se prezentase. Trebuiau făcute alegeri, nişte alegeri mai dure decât mi-ar fi plăcut, şi am înţeles că le neglijasem tocmai din cauza dificultăţii lor.

— Pe scurt, zise Voliova, nu mai vrei armele?

Clavain surâse.

— De fapt, le mai vreau. La fel ca tine, de altfel. Dar cred că putem ajunge la o înţelegere, nu?

— Noi avem o treabă de făcut aici şi nu mă refer doar la evacuarea Resurgamului. Chiar crezi că i-aş lăsa pe Inhibitori să-şi vadă de treaba lor?

El clătină din cap.

— Nici gând. Şi pentru că tot veni vorba, am deja suspiciunile mele.

— Eu sunt pe moarte, Clavain. Pentru mine nu mai există viitor. Supusă intervenţiilor necesare, aş mai putea supravieţui câteva săptămâni, dar nu mai mult. Bănuiesc că pe altă planetă s-ar putea face ceva pentru mine, dacă cineva mai deţine tehnologie pre-Epidemie, însă asta ar implica operaţiunea incomodă a criogenizării, ceva de care am avut parte cât pentru o viaţă. Aşa că am decis să termin lucrurile.

Femeia ridică un braţ numai piele şi os şi izbi cu pumnul în pat, apoi spuse:

— Îţi las moştenire monstruozitatea asta blestemată de navă. După ce termină evacuarea Resurgamului, poţi pleca de aici cu ea şi cu refugiaţii. Uite – ţi-o dau. Este a ta.

Ridică glasul, un efort care o costă probabil mai mult decât putuse bănui bărbatul şi adăugă:

— Asculţi, Căpitane? Acum este nava lui Clavain. Din clipa asta demisionez ca triumviră.

— Căpitanul…? repetă Clavain.

Femeia zâmbi.

— O să afli, nu te teme.

— O să am grijă de evacuaţi, rosti Clavain mişcat de ceea ce tocmai se întâmplase.

Încuviinţă uşor din cap şi spre Khouri, apoi adăugă:

— Ai cuvântul meu în privinţa asta. Îţi făgăduiesc că n-o să te dezamăgesc, triumviro.

Voliova flutură din mână cu un gest obosit.

— Te cred. Pari a fi un om care duce lucrurile la bun sfârşit.

El îşi scărpină barba.

— Atunci a mai rămas doar o singură chestiune.

— Armele? Cine le va deţine în final? Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. M-am gândit deja.

Bărbatul aşteptă, studiind curbele cenuşii abstracte ale corpului triumvirei ţintuit la pat.

— Uite care-i propunerea mea, urmă Voliova cu glas subţire ca vântul. Te anunţ că-i nenegociabilă.

Îşi întoarse apoi atenţia către Antoinette:

— Tu… Cum ai spus că te cheamă?

— Bax, răspunse Antoinette aproape bâlbâindu-se în pronunţia a numai trei litere.

— Hm, făcu Triumvira, de parcă tocmai auzise lucrul cel mai puţin interesant din viaţa ei. Şi nava asta a ta… cargobotul tău… este într-adevăr pe atât de mare şi de rapidă pe cât se afirmă?

Antoinette strânse din umeri.

— Aşa bănuiesc.

— Atunci mă voi îmbarca şi eu în ea. N-o să-ţi mai trebuiască după ce terminăm de evacuat planeta. Numai să-ţi termini treaba înainte să mor eu.

Clavain se uită la Bax, apoi reveni către triumviră.

— Pentru ce vrei nava ei, Ilia?

— Pentru glorie, replică Voliova pe un ton de desconsiderare. Pentru glorie şi mântuire. Ce altceva credeai?

Antoinette Bax stătea singură pe puntea *Păsării-Furtunii,* nava care fusese a ei, iar înainte a tatălui ei, nava pe care o iubise cândva şi pe care o urâse cândva, nava care era o parte la fel de mare din ea ca propria-i carne, şi ştiu că aceasta era ultima dată. Bine sau rău, din clipa asta

nimic n-avea să mai fie ca înainte. Era timpul să încheie procesul care începuse cu călătoria făcută din Caruselul New Copenhagen pentru a onora un jurământ ridicol şi stupid din copilărie. Pentru că, în ciuda stupidităţii sale, fusese un jurământ născut din bunătate şi dragoste, care o purtase în inima războiului şi în uriaşa şi zdrobitoarea maşină a istoriei însăşi. Dacă ar fi ştiut – dacă ar fi avut cea mai vagă idee despre ce se va întâmpla, despre cum va deveni ea încâlcită în povestea lui Clavain, o poveste care începuse cu secole înainte de propria ei naştere şi care o smulsese din mediul ei, propulsând-o la ani-lumină de casă şi la decenii în viitor –, atunci poate că ar fi şovăit. Poate. În acelaşi timp însă, poate că ar fi privit în ochii fricii şi ar fi fost încercată de o hotărâre încă şi mai încăpăţânată de a face ceea ce-şi făgăduise cu atâţia ani în urmă. Era, gândi Antoinette, perfect posibil să fi făcut exact asta. Dacă te naşti o încăpăţânată afurisită, atunci rămâi veşnic o încăpăţânată afurisită – iar dacă acesta nu era mottoul ei personal, atunci sosise timpul să-l adopte ca atare. Poate că tata n-ar fi aprobat asta, dar era sigură că, în adâncul sufletului, ar fi fost de acord şi poate chiar ar fi admirat-o.

— Navă?

— Da, Antoinette?

— E-n regulă, să ştii. Nu mă deranjează. Poţi să-mi spui în continuare Micuţă Domnişoară.

— Întotdeauna n-a fost altceva decât un rol, zise Bestia – sau, mai exact, Lyle Merrick –, apoi adăugă: L-am jucat destul de bine, nu eşti de acord?

— Tata a avut dreptate să se încreadă în tine. Ai avut grijă de mine, este?

— În măsura în care am putut. Ceea ce n-a fost chiar aşa de bine pe cât sperasem. Pe de altă parte, nici tu nu prea mi-ai uşurat munca. Ţinând însă seama de legătura de familie, bănuiesc că era inevitabil. Tatăl tău n-a fost tocmai cel mai precaut individ, iar la tine este clar că aşchia n-a sărit departe de trunchi.

— Am răzbit, Navă, spuse Antoinette. Totuşi am răzbit. Asta trebuie să-nsemne ceva, nu?

— Aşa cred.
— Navă… Lyle…
— Antoinette?
— Tu ştii ce vrea triumvira, nu?
Merrick nu-i răspunse pentru câteva clipe. Toată viaţa, Antoinette îşi închipuise că pauzele erau inserate artificial în conversaţia sub-personalităţii, însă acum ştia că erau destul de reale. Simularea lui Merrick percepea conştiinţa la o rată foarte apropiată de gândirea umană normală, aşa că pauzele lui indicau introspecţie autentică.
— Da, Xavier m-a informat.
Antoinette fu mulţumită că cel puţin nu trebuia să dezvăluie ea aranjamentul acela.
— După terminarea evacuării Resurgamului, după ce vom fi luat de pe planetă cât de mulţi oameni putem, triumvira vrea să folosească *Pasărea* pentru ea însăşi. Ea spune că o face pentru glorie şi mântuire. Mie îmi pare o misiune sinucigaşă.
— Mai mult sau mai puţin am ajuns şi eu la aceeaşi concluzie.
Glasul sintetizat al lui Merrick era cumva iritant de calm.
— Ea este pe moarte, aşa am înţeles, de aceea bănuiesc că nu-i o sinucidere în modul clasic… totuşi asta este o distincţie lipsită de sens, adăugă vocea lui Merrick. Înţeleg că vrea să îndrepte greşelile trecutului.
— Khouri, cealaltă femeie, spune că Voliova nu-i monstrul pe care şi-l imaginează cei de pe planetă.
Antoinette se strădui să-şi păstreze glasul la fel de egal şi echilibrat ca al lui Merrick. Ei doi dădeau ocol unei chestiuni oribile, orbitau o absenţă pe care niciunul nu dorea s-o recunoască.
— Bănuiesc totuşi, continuă ea, că triumvira trebuie să fi comis oricum nişte lucruri oribile în trecut.
— Atunci suntem doi care gândim la fel. Da, Antoinette, ştiu ce te nelinişteşte, însă nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine.
— Lyle, ea crede că nu eşti decât o navă. Şi nimeni nu-i

va spune adevărul, fiindcă au nevoie de cooperarea ei. Deşi nu cred că ar conta prea mult dacă i l-ar spune…

Antoinette tăcu şi se detestă pentru că se simţea aşa tristă.

— Tu o să mori, nu? adăugă ea după o vreme. Până la urmă se va întâmpla ceea ce ar fi trebuit să se întâmple cu atâţia ani în urmă, dacă nu te-ar fi ajutat tata şi Xavier.

— Am meritat-o, Antoinette. Am comis o faptă îngrozitoare şi am scăpat pedepsei justiţiei.

— Totuşi…

Femeia îşi simţea ochii înţepând-o. Lacrimi i se adunau pe dinăuntru, lacrimi stupide şi iraţionale pentru care se dispreţuia. Îşi iubise nava, apoi o urâse – o urâse din cauza minciunii în care îl implicase pe tatăl ei, minciuna care-i fusese spusă ei; iar după aceea ajunsese s-o iubească iarăşi, pentru că nava şi fantoma lui Lyle Merrick care o bântuia reprezentau legături tangibile peste timp cu tatăl ei. Iar acum, tocmai când ajunsese să accepte asta, cuţitul se răsucea din nou în rană. Ceea ce învăţase să iubească îi era luat, ultima conexiune cu tatăl îi era smulsă din mâini de nenorocita de Voliova…

De ce nu era niciodată uşor? Ea nu dorise altceva decât să respecte o făgăduială.

— Antoinette?

— Te-am putea extrage, rosti ea. Te-am putea scoate din navă şi înlocui cu o subpersonalitate obişnuită. Voliova n-ar trebui să ştie asta, nu?

— Nu, Antoinette. A sosit şi timpul meu. Dacă triumvira doreşte glorie şi mântuire, de ce n-aş putea să beneficiez şi eu de ele?

— Tu ai jucat deja un rol important. Nu mai este necesar un sacrificiu şi mai mare.

— Asta aleg eu. Nu-mi poţi purta pică pentru aşa ceva, nu?

— Nu, zise femeia şi glasul îi tremură. Nu, nu-ţi pot purta pică. Şi nici n-o voi face.

— Îmi promiţi ceva?

Ea îşi frecă ochii, ruşinată de lacrimi şi totuşi ciudat de

bucuroasă în acelaşi timp.

— Ce anume?

— Că vei continua să ai grijă de tine, indiferent ce se va întâmpla de acum înainte.

Antoinette încuviinţă din cap.

— Aşa voi face. Promit.

— Perfect. Mai vreau să-ţi spun ceva, după care cred că trebuie să ne despărţim. Pot continua evacuarea şi neajutat. Ba chiar, refuz în mod categoric să-ţi îngădui să te mai expui la posibile pericole prin continuarea zborului la bordul meu. Ce părere ai de ordinul ăsta? Te-a impresionat, nu? Nu m-ai fi crezut capabil de aşa ceva, este?

— Nu, aşa-i, zâmbi ea fără să vrea.

— Aşadar, un ultim lucru. A fost o plăcere să slujesc sub comanda ta. O plăcere şi o onoare. Acum însă te rog să pleci şi să-ţi cauţi altă navă – preferabil una mai mare şi mai bună – pe care s-o comanzi. Sunt sigură că vei face o treabă excelentă.

Ea se ridică din scaun.

— Îţi făgăduiesc că voi face tot ce pot mai bine.

— Nu mă îndoiesc.

Antoinette porni spre uşă, dar se opri în prag.

— Adio, Lyle, spuse ea.

— Adio, Micuţă Domnişoară.

CAPITOLUL 40

Îl scoaseră, tremurător, din uterul deschis al sarcofagului. El se simţea de parcă fusese salvat de la înec, dintr-o apă îngheţată, iarna. Chipurile celor din jur se focalizară, totuşi nu recunoscu imediat pe niciunul. Cineva îi puse pe umeri o pătură termică vătuită. Îl priveau fără să vorbească, bănuind că n-avea chef de conversaţii şi că ar fi preferat mai degrabă să se orienteze prin propriile lui eforturi.

Clavain stătu câteva minute pe marginea sarcofagului, până recăpătă suficientă putere în picioare ca să traverseze camera, împleticindu-se. Se poticni în chiar ultima clipă, totuşi făcu astfel încât căderea să pară graţioasă, de parcă ar fi intenţionat să se rezeme brusc de rama blindată a hubloului. Privi după aceea prin sticlă. Nu putu vedea nimic, doar beznă şi propria lui reflexie spectrală plutind în prim-plan. În mod straniu părea lipsit de ochi: orbitele îi erau pline cu umbre ce aveau exact culoarea neagră a vidului de pe fundal. Simţi un fior sălbatic de déjà-vu, senzaţia că mai stătuse aici şi-şi contemplase propriul chip ca o mască. Zgândări şi trase de firul acela de memorie, până când se descâlci, reamintind o misiune diplomatică de ultim minut, o navetă care coborâse pe planeta Marte ocupată, o confruntare iminentă cu un vechi inamic şi prieten pe nume Galiana… şi-şi reaminti că până şi atunci, cu patru sute de ani în urmă – deşi, se gândi, acum era vorba despre mai mulţi ani –, el se simţise prea bătrân pentru lume, prea bătrân pentru rolul la care fusese silit. Dacă atunci ar fi ştiut ce-l va aştepta, probabil că fie ar fi râs, fie ar fi înnebunit. Simţise de parcă ar fi fost sfârşitul vieţii sale, dar în realitate nu fusese decât un moment din începutul ei, abia separabil acum de copilărie în memoria lui.

Îi privi iarăşi pe cei care-l treziseră, apoi ridică ochii spre plafon.

— Diminuaţi lumina, spuse cineva.

Reflexia îi dispăru. Acum putea să vadă şi altceva decât negreală. Era un roi de stele, îngrămădite într-o emisferă a cerului. Roşii, şi albastre, şi galbene, şi alb-glaciale. Unele erau mai strălucitoare decât altele, deşi el nu distingea constelaţii familiare. Însă gruparea stelelor într-o singură parte a cerului nu putea însemna decât un lucru: continuau să înainteze relativist, foarte aproape de viteza luminii.

Clavain se întoarse către grupul mic dinapoia sa.

— Bătălia a avut loc?

O femeie cu piele albă şi păr negru răspunse în numele tuturor:

— Da, s-a terminat. Glasul îi era cald, dar nu avea siguranţa absolută la care se aşteptase Clavain. Am angajat în luptă terţetul de nave Agregate, am distrus una şi le-am avariat pe celelalte două.

— Doar avariat?

— Simulările n-au funcţionat chiar perfect, zise femeia.

Se apropie de Clavain şi-i băgă sub nas un pahar tronconic cu un fluid maroniu. El îi privi faţa şi părul. Pieptănătura ei avea ceva familiar, ceva care-i mişca aceleaşi memorii străvechi ce-i fuseseră clintite de reflexia lui în hublou.

— Bea, zise ea. Maşmede recuperatoare din arsenalul Iliei. O să-ţi facă bine.

Clavain luă paharul şi mirosi cu grijă conţinutul. Aroma era de ciocolată, deşi el se aşteptase la ceai. Sorbi puţin.

— Mulţumesc, spuse după aceea. Te superi dacă te întreb cum te numeşti?

— Câtuşi de puţin, zise femeia. Eu sunt Felka. Mă cunoşti destul de bine.

El o privi, după care ridică din umeri.

— Pari familiară…

— Bea. Cred că ai nevoie.

Memoriile i se întoarseră în pâlcuri, aidoma unui oraş care-şi revenea după o pană de curent: pe cvartale aleatorii, cu utilităţile pâlpâind şi licărind înainte de

reluarea serviciilor normale. Chiar şi când se simţi bine, urmară alte terapii cu maşmede, fiecare ocupându-se cu un domeniu specific al funcţionării creierului, fiecare fiind administrată în doze mai atent reglate decât cea anterioară, în vreme ce el făcea grimase şi coopera cu un minimum de bunăvoinţă. Până la terminarea tratamentului nu mai dorea să vadă în viaţa lui alt degetar cu ciocolată.

După câteva ore se aprecie că era refăcut din punct de vedere neurologic. Mai existau încă lucruri pe care nu şi le reamintea cu exactitate, dar i se spuse că asta se încadra în marjele de eroare ale amneziei uzuale care însoţea dezgheţarea şi nu indica anomalii. Îi dădură un pieptar uşor de biomonitorizare, îi alocară un servitor subţiratic din bronz şi-i spuseră că era liber să se plimbe pe unde dorea.

— N-ar trebui să întreb de ce m-aţi trezit? spuse el.

— Vom ajunge la asta mai târziu, răspunse Scorpio care părea să fie şeful. Nu-i o grabă imediată.

— Să înţeleg totuşi că este vorba despre luarea unei decizii?

Scorpio se uită la altul dintre conducători, femeia care se numea Antoinette Bax. Avea ochi mari şi nas pistruiat, şi Clavain simţea că memoriile despre ea nu fuseseră încă dezgropate. Ea încuviinţă din cap aproape imperceptibil.

— Nu te-am fi trezit ca să admiri panorama, spuse Scorpio. Este un rahat, chiar dacă am stinge luminile.

Undeva în inima navei imense exista un loc care părea că aparţine unei părţi cu totul diferite a universului. Era o poiană, un loc cu iarbă, copaci şi cer albastru artificial. Prin aer treceau păsări holografice: papagali, păsări-rinocer şi altele care zburau între arbori în fulgerări ca de comete de culori primare intense, iar în depărtare se vedea o cascadă ce părea suspicios de reală, înceţoşată într-o pâclă învolburată, albastru-deschis ca talcul acolo unde se vărsa într-un lac mic şi negru.

Felka îl însoţi pe Clavain pe o porţiune plată cu iarbă răcoroasă şi scânteietoare. Femeia purta rochie neagră,

lungă, astfel că picioarele nu i se zăreau sub tivul negru ce atârna pe jos. Nu părea deranjată să-l târască prin iarba încărcată de rouă. Se aşezară faţă în faţă, pe buturugi ale căror suprafeţe superioare fuseseră şlefuite şi aduse la luciul oglinzilor. Erau complet singuri, cu excepţia păsărilor.

Clavain privi în jur. Se simţea mult mai bine acum, iar memoria îi era aproape întreagă, totuşi nu-şi reamintea absolut defel locul acesta.

— Tu ai creat asta? o întrebă pe Felka.

— Nu, zise ea cu precauţie. De ce întrebi?

— Cred că te-am întrebat pentru că-mi reaminteşte puţin de pădurea din centrul Cuibului-Mamă. Acolo unde aveai tu atelierul. Atât doar că există gravitaţie, bineînţeles, ceea ce nu avea atelierul tău.

— Prin urmare îţi aminteşti.

El îşi scărpină perii scurţi şi ţepoşi ai bărbii. Cineva grijuliu îl bărbierise în timp ce dormea.

— Bucăţele. Nu însă atât cât aş dori din cele întâmplate înainte să fiu îngheţat.

— Ce-ţi reaminteşti – mai exact?

— Plecarea lui Remontoire ca să stabilească contact cu Sylveste. Tu ai fost cât pe aici să-l însoţeşti, apoi ai decis să n-o faci. În rest, nu mare lucru. Voliova a murit, nu?

Felka încuviinţă din cap.

— Am evacuat planeta. Tu şi Voliova aţi convenit să împărţiţi între voi armele de clasă-iad care mai rămăseseră. Ea a luat *Pasărea-Furtunii,* a încărcat în ea cât armament a putut şi a condus-o drept în centrul maşinii Inhibitorilor.

Clavain ţuguie buzele şi fluieră încetişor.

— A contat la ceva gestul acela?

— Absolut la nimic. Dar a ieşit de pe scenă în stil mare.

Bărbatul zâmbi.

— Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva din partea ei. Ce s-a mai întâmplat?

— Khouri şi Thorn… ţi-i mai aminteşti? S-au alăturat expediţiei lui Remontoire spre Hades. Au navete şi au

iniţiat sistemele de autoreparare ale *Luminii Zodiacale.* Tot ce trebuie să facă este să-i asigure materii prime şi nava se va repara de la sine. Va dura totuşi ceva timp, îndeajuns de mult după părerea lui Khouri ca să poată lua legătura cu Sylveste.

— Nu prea ştiam ce să cred despre afirmaţia ei că fusese deja în Hades, rosti Clavain şi culese fire de iarbă din jurul picioarelor.

Le strivi şi mirosi pasta reziduală verde care-i pătă degetele, apoi adăugă:

— Totuşi triumvira părea să creadă că era adevărat.

— Mai devreme sau mai târziu, vom afla care a fost adevărul. După ce vor stabili contactul – indiferent cât ar dura asta –, vor pleca din sistem cu *Lumina* şi ne vor urma traiectoria. Cât despre noi… ei bine, nava continuă să fie a ta, însă problemele de zi cu zi sunt administrate de un Triumvirat. În urma votului general, triumvirii sunt Blood, Cruz şi Scorpio. Bineînţeles, Khouri s-ar fi numărat printre ei, dacă n-ar fi optat să rămână în urmă după evacuare.

— Memoria îmi spune că au salvat o sută şaizeci de mii de oameni, zise Clavain. Este o cifră şocant de departe de adevăr?

— Nu, este destul de corectă. Ceea ce pare destul de impresionant, până îţi dai seama că n-am izbutit să-i salvăm pe alţi patruzeci de mii…

— Noi am fost elementul care a stricat ecuaţia, aşa-i? Dacă n-am fi intervenit…

— Nu-i adevărat. Glasul Felkăi era mustrător, de parcă el ar fi fost un bătrân care comisese o gafă teribilă într-o companie foarte politicoasă. Nu. Nu trebuie să gândeşti aşa. Uite cum a fost.

Erau îndeajuns de aproape unul de celălalt pentru gândire Agregată şi ea îi trimise în minte imagini de la moartea Resurgamului. Bărbatul văzu ultimele ore în care maşina lupilor – aşa îi spuneau toţi acum armei Inhibitorilor – îşi sfredelise pâlnia gravitaţională în inima stelei, împlântând o chiuretă invizibilă adânc în miezul reacţiilor nucleare. Tunelul pe care-l deschise era foarte

îngust, având diametrul de maximum câţiva kilometri în locul cel mai adânc, şi cu toate că steaua era golită de sânge, procesul nu era o hemoragie necontrolată. În loc de aşa ceva, materiei de fuziune din miezul reacţiilor nucleare i se permise să iasă sub forma unui jet subţire, o coloană de foc infernal, care se răcea şi se dilata, părăsind suprafaţa stelei cu viteza egală cu jumătate din viteza luminii. Restricţionat şi ghidat de impulsuri ale aceleiaşi energii gravitaţionale ce perforase steaua, jetul se curbă după o parabolă leneşă care-l aduse pe partea luminată a Resurgamului. În momentul când atinse solul, flama de foc stelar avea diametrul de o mie de kilometri. Efectul fu catastrofal şi practic instantaneu. Atmosfera se vaporiză într-un flash pârjolitor, fiind urmată după câteva clipe de calotele polare şi puţinele corpuri de apă deschisă. Aridă şi lipsită de aer, crusta de sub jet se topi, iar raza brăzdă o rană roşu-vişinie pe chipul planetei. Sute de kilometri verticali din suprafaţa Resurgamului fură incinerate, irupând în spaţiu într-un nor fierbinte de roci clocotitoare. Undele de şoc cauzate de impactul iniţial ocoliră planeta şi nimiciră toate formele de viaţă de pe partea întunecată: toţi oamenii şi toate organismele pe care ei le aduseseră pe Resurgam. Ar fi murit însă oricum, chiar dacă n-ar fi existat undele de şoc. În câteva ore, faţa întunecată se roti şi ajunse să fie orientată spre soare. Jetul continua să lovească; izvorul de energie din inima stelei abia fusese deschis. Crusta Resurgamului arse, dar raza ronţăi mai departe în mantaua planetei.

Fură necesare trei săptămâni pentru a reduce planeta la nivelul unui tăciune roşu-încins şi fumegător, cât patru cincimi din mărimea sa anterioară. După aceea, fasciculul comută pe altă ţintă, altă planetă, şi începu aceeaşi baleiere ucigaşă. Evacuarea materiei din inima stelei avea să transforme Delta Pavonis într-o cochilie rece, până ce fuziunea avea să se oprească brusc din cauza că dispăruse atâta materie. Felka spuse că asta nu se întâmplase deocamdată – cel puţin potrivit semnalelor luminoase care-i ajungeau din urmă din sistem –, dar că atunci când avea

să se întâmple, exista o probabilitate însemnată să fie un eveniment violent.

— Vezi aşadar, zise ea, că de fapt am fost norocoşi că am salvat atâţia oameni. N-a fost vina noastră că au şi murit mulţi. Noi am făcut ceea ce era corect ţinând seama de circumstanţe. N-are rost să te simţi vinovat în privinţa asta. Dacă n-am fi apărut noi, puteau să se fi întâmplat o mie de alte lucruri rele. Flota lui Skade tot ar fi sosit şi n-ar fi fost mai predispusă spre negociere ca tine.

Clavain îşi aminti fulgerarea groaznică a unei nave stelare muribunde şi-şi aminti de asemenea moartea finală a Galianei pe care el o sancţionase prin decizia distrugerii *Mătrăgunei.* Până şi acum gândul acela era dureros.

— Skade a murit, nu-i aşa? Eu am ucis-o, în spaţiul interstelar. Celelalte elemente ale flotei ei acţionau autonom chiar şi după ce le-am angajat în luptă.

— Toate erau autonome, zise Felka ocolind în mod ciudat răspunsul.

Clavain privi un papagal macaw care sărea dintr-un copac în altul.

— Nu mă deranjează să fiu consultat în chestiuni de strategie, dar nu caut o poziţie de autoritate în nava aceasta. În primul rând, nu este *a mea,* indiferent ce ar fi gândit Voliova. Sunt prea bătrân ca să-mi asum comanda. În plus, ce nevoie ar fi avut nava de mine? Are deja propriul ei Căpitan.

Când vorbi, Felka o făcu cu glas încet.

— Deci ţi-l aminteşti pe Căpitan?

— Îmi amintesc ce ne-a spus Voliova. Nu-mi amintesc ca eu să fi vorbit vreodată cu Căpitanul. Tot el conduce, aşa cum a zis Voliova că va face?

Vocea ei rămase precaută.

— Depinde ce înţelegi prin „a conduce”. Infrastructura îi este încă intactă, dar de când am plecat de la Delta Pavonis n-a dat niciun semn de entitate conştientă.

— Atunci este mort?

— Nu, este imposibil. Este implicat în prea multe aspecte ale funcţionării de rutină la nivelul întregii nave,

cel puţin aşa a spus Voliova. Când obişnuia să intre în una din stările lui de catatonie, era ca şi cum s-ar fi deconectat toată nava. Ori asta nu s-a întâmplat. Nava continuă să aibă grijă de sine, funcţionează, se ocupă de autoreparaţii, ba chiar ocazional se modernizează.

Clavain încuviinţă din cap.

— Atunci este ca şi cum Căpitanul ar mai funcţiona la nivel reflex, involuntar, dar că nu mai există raţiune? Ca un pacient căruia i-au mai rămas destule funcţii cerebrale ca să respire, dar nu prea multe în rest?

— Asta-i principala noastră ipoteză. Nu putem fi totuşi absolut siguri. Uneori apar mici sclipiri de inteligenţă, lucruri pe care nava şi le face sieşi fără să fi întrebat pe cineva. Flash-uri de creativitate. Este mai degrabă ca şi cum Căpitanul continuă să fie acolo, dar îngropat mai afund decât a fost vreodată.

— Sau poate că a lăsat pur şi simplu în urmă un spectru al său, zise Clavain. Un înveliş fără minte, care parcurge întruna aceleaşi patternuri comportamentale.

— Indiferent despre ce ar fi vorba, şi-a spălat păcatele, spuse Felka. A comis ceva teribil, dar într-un final a salvat o sută şaizeci de mii de vieţi omeneşti.

— Ca şi Lyle Merrick, rosti Clavain amintindu-şi pentru prima oară de când se trezise despre secretul din nava lui Antoinette şi sacrificiul pe care-l făcuse bărbatul. Două izbăviri la preţ de una? Mi se pare un început bun. Trase de aşchia de lemn care i se înfipsese în palmă, ruptă din marginea buturugii. Felka, totuşi *ce* s-a întâmplat? De ce am fost trezit când toţi ştiau că asta m-ar putea ucide?

— O să-ţi arăt, zise femeia.

Privi în direcţia cascadei. Surprins, deoarece fusese convins că erau singuri, Clavain zări o siluetă care stătea chiar pe marginea lacului, imediat în faţa căderii de apă. Pâcla se învolbura, creştea şi se destrăma în jurul extremităţilor sale.

Dar el o recunoscu.

— Skade.

— Clavain…

Ea nu se apropie însă. Glasul îi sunase spart, cu o acustică complet greşită pentru ambientul acela şi Clavain înţelese, cu un fior de iritare, cât de uşor fusese amăgit, fiindcă i se adresa o simulare.

— Este un nivel-beta, nu-i aşa? vorbi el doar spre Felka. Maestrul Lucrărilor trebuie să fi păstrat o memorie îndeajuns de bună a lui Skade ca să îmbarce în fiecare navă câte un nivel-beta.

— Da, răspunse Felka, este un nivel-beta, dar nu aşa s-au întâmplat lucrurile. Nu, Skade?

Silueta avea creastă şi purta armură. Aprobă din cap.

— Clavain, acest nivel-beta este o versiune recentă. Omologul meu fizic ţi l-a transmis în decursul angajamentului.

— Îmi pare rău, replică bărbatul. Poate că memoria mea nu mai este ce a fost cândva, dar ţin minte că l-am ucis pe omologul tău fizic. Am distrus *Mătrăguna* la scurt timp după ce am recuperat-o pe Felka.

— Asta îţi aminteşti tu. Şi într-adevăr aproape că aşa s-a petrecut.

— Este imposibil ca tu să fi supravieţuit, Skade.

Clavain rosti cuvintele acelea cu insistenţă amorţită, în ciuda evidenţei din faţa ochilor săi.

— Mi-am salvat capul, Clavain. M-am temut că vei distruge *Mătrăguna* după ce ţi-o restituiam pe Felka, deşi nu mă gândisem că vei avea curajul s-o faci când ştiai că Galiana era la bord... Zâmbi şi expresia ei se apropie neaşteptat de mult de admiraţie. Am greşit în privinţa aceea, nu-i aşa? Ai fost un adversar mai nemilos decât îmi imaginasem vreodată, chiar şi după ce mi-ai făcut ceea ce mi-ai făcut.

— Tu aveai corpul Galianei, nu pe Galiana, zise Clavain păstrându-şi glasul egal. Eu n-am făcut decât să-i ofer pacea pe care ar fi trebuit s-o aibă când murise, cu atâţia ani în urmă.

— Dar nu crezi realmente asta, aşa-i? Tu ai ştiut mereu că ea nu era de fapt moartă, ci doar într-o încleştare cu Lupul.

— Asta însemna acelaşi lucru cu moartea.

— Exista totuşi şansa ca Lupul să fie îndepărtat… Vocea lui Skade deveni blândă. Iar tu credeai asta. Tu credeai că exista o şansă s-o poţi avea cândva.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse el.

— A fost cruzime, Clavain. Te admir pentru ea. Eşti un păianjen mai mult decât oricare dintre noi.

Bărbatul se ridică de pe buturugă şi se îndreptă către malul apei, până ajunse la numai câţiva metri de Skade. Ea plutea în ceţuri, nici pe de-a întregul solidă, nici pe de-a întregul ancorată de sol.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, repetă el. A fost tot ce am făcut vreodată. N-a fost crud, Skade. Cruzimea ar însemna că nu am simţit durere atunci.

— Şi ai simţit?

— A fost lucrul cel mai rău pe care l-am făcut vreodată. Am înlăturat dragostea ei din univers.

— Îmi pare rău pentru tine, Clavain.

— Tu cum ai supravieţuit?

Ea ridică mâna şi atinse gulerul straniu unde armura se contopea cu pielea.

— După ce ai plecat cu Felka, mi-am detaşat capul şi l-am pus în carcasa unui focos. Maşmede intergliale îmi protejau ţesutul cerebral împotriva decelerărilor rapide. Focosul a fost ejectat din *Mătrăguna* spre înapoi, spre celelalte elemente ale flotei. Tu n-ai observat asta, deoarece erai preocupat exclusiv de posibilitatea unui atac asupra ta. Focosul a traversat silenţios spaţiul, până a ajuns mult în afara sferei tale de detectare, după care a activat o funcţie de baliză focalizată. Unul dintre elementele flotei a fost delegat să schimbe viteza până când intercepţia devenea fezabilă. Focosul a fost captat şi adus la bordul navei.

Skade surâse şi închise ochii, apoi adăugă:

— Răposatul doctor Delmar se găsea la bordul altei nave, dar din păcate tocmai cea care a fost distrusă de voi. Înaintea morţii, el a reuşit totuşi să termine clonarea noului meu corp. Reintegrarea neurală a fost surprinzător

de uşoară. Ar trebui s-o încerci şi tu cândva.

Clavain aproape că se bâlbâi, când spuse:

— Aşadar… eşti din nou întreagă?

— Da, încuviinţă ea cu acreală, de parcă subiectul i-ar fi trezit uşoare regrete. Da, sunt din nou întreagă.

— Atunci de ce ai optat să te manifeşti în felul acesta?

— Ca un memento a ceea ce ai făcut tu din mine. Eu continui să exist. Nava mea a supravieţuit bătăliei. A suferit avarii, da – la fel cum şi nava ta a suferit unele avarii. Dar eu n-am abandonat. Doresc ceea ce ai furat de la noi.

Bărbatul se întoarse către Felka, care privea cu răbdare de pe buturugă.

— Este adevărat? Skade este tot acolo?

— Nu putem şti în mod sigur, răspunse ea. De fapt nu ştim decât ce ne spune acest nivel-beta. Ar putea să mintă, încercând să ne destabilizeze. Dar în cazul acesta ar fi trebuit ca Skade să dea dovadă de o anticipare uluitoare pur şi simplu pentru a-l fi putut crea.

— Şi navele supravieţuitoare?

— De aceea te-am trezit. Ele sunt în urma noastră şi suntem fixaţi chiar acum pe flamele lor.

Îi povesti după aceea că cele trei nave Agregate trecuseră pe lângă ei cu o viteză egală cu jumătate din viteza luminii relativ la *Nostalgia,* exact aşa cum preziseseră simulările. Arme fuseseră desfăşurate şi secvenţele de activare fuseseră coregrafiate la fel de grijuliu ca exploziile individuale dintr-un spectacol de artificii. Agregaţii utilizaseră în general fascicule cu particule şi arme electromagnetice relativiste grele. *Nostalgia* răspunsese cu versiuni mai uşoare ale aceloraşi arme şi cu două dintre armele-cache păstrate. Ambele tabere se folosiseră de momeli şi atacuri false, iar în faza critică a bătăliei fuseseră îndurate acceleraţii sălbatice când navele încercaseră să se abată de la traiectorii predictibile.

Niciuna dintre tabere nu putuse revendica victoria. O navă Agregat fusese distrusă şi celelalte două fuseseră

avariate, dar Clavain considera asta aproape un eşec, ca şi cum n-ar fi cauzat nicio avarie. Doi inamici erau aproape la fel de periculoşi ca trei.

Rezultatul ar fi putut totuşi să fi fost mult mai rău. *Nostalgia* suferise unele avarii, însă nu atât cât s-o împiedice să ajungă în alt sistem solar. Niciun ocupant nu fusese rănit şi niciun sistem vital nu fusese atins.

— Dar nu suntem siguri de victorie, spuse Felka.

Clavain se întoarse de la imaginea lui Skade.

— Nu?

— Cele două nave supravieţuitoare se întorc. Lent, dar sigur, ele virează pentru a porni după noi.

Bărbatul râse scurt.

— Vor avea nevoie de ani-lumină pentru a vira.

— Nu, dacă au tehnologie de suprimare a inerţiei. Maşinăriile trebuie să fi fost avariate în decursul luptei, dar asta nu înseamnă, desigur, că ei nu le pot repara din nou.

Ea o privi pe Skade, însă imaginea nu reacţionă în niciun fel. Era ca şi cum devenise o statuie încremenită pe malul apei, o trăsătură decorativă uşor macabră a poieniţei.

— Dacă pot, o vor face, zise Clavain.

Felka încuviinţă din cap.

— Triumviratul a rulat simulări. În anumite condiţii, noi putem rămâne mereu înaintea navelor urmăritoare – cel puţin în cadrul nostru de referinţă –, oricât timp. Nu trebuie să facem altceva decât să continuăm să ne apropiem încet-încet de viteza luminii. Însă pentru mine asta nu-i o soluţie.

— Nici pentru mine.

— Oricum, nu este practic. Trebuie să ne oprim pentru a face reparaţii, şi încă mai devreme, decât mai târziu. *De aceea* te-am trezit.

Clavain porni înapoi spre buturugi. Se aşeză pe a sa şi-şi auzi genunchii trosnind.

— Dacă trebuie luată o decizie, trebuie să existe nişte opţiuni dintre care să alegem. Aşa este?

— Da.

El aşteptă cu răbdare, ascultând zgomotul liniştitor produs de căderea cascadei.

— Deci?

Felka vorbi pe un ton respectuos:

— Ne aflăm departe în spaţiu, Clavain. Sistemul Resurgam se află la nouă ani-lumină înapoia noastră şi pe o rază de cincisprezece ani-lumină în jur nu există nicio colonie. Pe de altă parte, drept în faţă se găseşte un sistem solar. Două stele reci. Este un sistem binar larg, dar una dintre stele are planete formate pe orbite stabile. Sunt mature, cu vârsta de minimum trei miliarde de ani. În zona locuibilă există o planetă care are doi sateliţi naturali mici. Potrivit datelor, are atmosferă cu oxigen şi multă apă. În atmosferă există până şi benzi de clorofilă.

— Crezi că este terraformare umană? întrebă Clavain.

— Nu. Nu există niciun semn că oamenii s-ar fi stabilit vreodată în jurul acestor stele. Ceea ce, cred eu, lasă o singură posibilitate.

— Jonglerii Minţii.

Ea păru evident mulţumită că nu trebuise să rostească cuvintele acelea.

— Am ştiut dintotdeauna că pe măsură ce vom înainta în galaxie, vom întâlni alte planete ale Jonglerilor. N-ar trebui să ne surprindă descoperirea uneia acum.

— Şi chiar aşa – drept în faţă?

— Nu chiar drept în faţă, însă pe aproape. Putem să încetinim şi să ajungem acolo. Dacă va semăna cu celelalte planete ale lor, este posibil să existe până şi uscat; suficient pentru câţiva colonişti.

— Ce înseamnă „câţiva”?

Felka zâmbi.

— Nu vom şti până nu vom ajunge.

Clavain luă decizia – de fapt nu făcu altceva decât să-şi dea binecuvântarea pentru alegerea evidentă –, apoi reveni în refrisomn. Echipajul lui număra puţini medici şi aproape niciunul dintre ei nu avea pregătire de specialitate, cu excepţia câtorva încărcări grăbite de

memorie. Bărbatul îi crezu însă când îi spuseră că nu se putea aştepta să supravieţuiască la mai mult de unul sau două alte cicluri de îngheţare-dezgheţare.

— Sunt totuşi un om bătrân, le spuse Clavain. Probabil că nu voi supravieţui nici dacă voi rămâne neîngheţat.

— Asta va trebui să fie alegerea ta, îi spuseră ei fără să-i fie de vreun ajutor.

Îmbătrânea, asta era tot. Genele îi erau foarte vechi şi cu toate că avusese parte de câteva programe de rejuvenare după ce plecase de pe Marte, ele nu făcuseră decât să dea înapoi un ceas, care reîncepuse apoi să ticăie. În Cuibul-Mamă, i-ar fi putut acorda încă o jumătate de secol de tinereţe virtuală, dacă ar fi dorit… însă el nu acceptase niciodată rejuvenarea aceea finală. După revenirea stranie a Galianei şi cvasi-moartea ei încă şi mai stranie, nu mai avusese niciodată dorinţa respectivă.

Nu ştia nici măcar dacă regreta asta acum. Dacă ei ar fi fost în stare să ajungă la o planetă colonizată complet echipată, într-un loc care să nu fi fost încă atins de Epidemia Fuziunii, atunci poate că ar fi avut o şansă. Dar ce ar mai fi contat? Galiana tot nu mai exista. El tot continua să fie bătrân în interiorul minţii, tot continua să vadă lumea prin ochi îngălbeniţi şi obosiţi de patru sute de ani de război. Clavain făcuse tot ce putuse, iar povara emoţională îl costase teribil şi nu credea că avea energia necesară s-o mai facă încă o dată. Era îndeajuns că nu eşuase complet de data aceasta.

De aceea intră pentru ultima oară în sarcofagul de refrisomn.

Imediat înainte de a adormi, autoriză o transmisiune pe fascicul laser îngust spre sistemul Resurgamului muribund. Mesajul era criptat pentru unică folosinţă şi adresat *Luminii Zodiacale.* Dacă nava nu fusese total distrusă, exista o şansă să-l intercepteze şi decodifice. Semnalul n-avea să fie văzut de celelalte nave Agregate şi chiar dacă trupele lui Skade reuşiseră cumva să amplaseze receptori în spaţiul Resurgam, ei n-ar fi fost în stare să spargă încriptarea.

Mesajul era foarte simplu. Îi anunţa pe Remontoire, Khouri, Thorn şi ceilalţi care plecaseră cu ei că vor încetini şi se vor opri în sistemul Jonglerilor Minţii; acolo aveau să aştepte douăzeci de ani. Ar fi fost îndeajuns pentru ca *Lumina* să facă joncţiunea cu ei; ar fi fost de asemenea îndeajuns pentru a înfiinţa o colonie autonomă de câteva zeci de mii de oameni, o asigurare împotriva oricărei viitoare catastrofe ce s-ar fi putut abate asupra navei.

Ştiind asta, simţind că într-un mod mărunt, dar important, îşi pusese treburile în ordine, Clavain adormi.

Când se trezi, descoperi că *Nostalgia* se transformase de la sine, fără să consulte pe nimeni.

Nimeni nu ştia motivul.

Modificările nu erau deloc vizibile din interior, ci deveneau clare doar din exterior – văzute dintr-o navetă de inspectare. Se petrecuseră în timpul fazei de încetinire, când nava uriaşă decelera în noul sistem. Cu încetineala vitezei de eroziune terestre, pupa fuzelajului conic al navei, în mod normal ea însăşi un con inversat, se aplatizase ca baza unei piese de şah. Asupra transformării nu fusese posibil niciun fel de control şi de altfel mare parte din ea se petrecuse înainte să fi fost observată de cineva. În navă existau locuri pe care oamenii le vizitau doar o dată sau de două ori într-un secol, iar mare parte din pupa intra în categoria respectivă. Maşinăria de acolo fusese dezasamblată în secret sau relocată în alte spaţii neutilizate. Poate că Ilia Voliova ar fi sesizat mai repede decât alţii – ei îi scăpau puţine lucruri –, însă femeia nu mai exista acum şi nava avea chiriaşi noi, care nu erau încă la fel de familiarizaţi cu teritoriul ei.

Schimbările nu erau nici ameninţătoare pentru viaţă, nici periculoase pentru performanţele navei, dar rămâneau misterioase şi în acelaşi timp dovezi suplimentare – dacă ar mai fi fost necesare – că spiritul Căpitanului nu dispăruse complet şi putea fi de aşteptat să-i surprindă, uneori, pe viitor. Nu existau aproape deloc îndoieli cu privire la rolul jucat de el în remodelarea navei cu care se

confunda. Era mult mai greu însă de răspuns la întrebarea dacă remodelarea fusese conştientă sau era pur şi simplu rodul unui capriciu iraţional, întrezărit în visuri.

Aşa încât, deoarece pentru moment existau alte probleme despre care să-şi facă griji, ei ignorară modificările. *Nostalgia* intră pe o orbită în jurul planetei acvatice şi trimise sonde în atmosferă şi în vastele oceane turcoaz ce acopereau aproape toată suprafaţa, de la un pol la celălalt. Configuraţii de nori fildeşii fuseseră pictate peste planetă în volburi haotice, dar exuberante. Nu existau mase mari de uscat; oceanul vizibil era nepătat, cu excepţia câtorva arhipelaguri azvârlite nepăsător, picături de vopsea ocru pe fundalul cornean albastru-verzui. Cu cât se apropiară, cu atât deveni tot mai probabil că era o planetă a Jonglerilor şi toate indicaţiile se dovediseră corecte. Întinderi de biomasă de dimensiuni continentale pătau oceanul sur-verzui. Atmosfera putea fi respirată de oameni, iar în soluri şi roca-mamă a insulelor existau destule urme de elemente minerale care să susţină colonii autonome.

Nu era însă nici pe departe perfect. Pe planetele Jonglerilor, insulele obişnuiau să dispară sub tsunami-uri mediate de uriaşa biomasă semiconştientă a oceanelor. Dar pentru douăzeci de ani avea să fie îndeajuns. Dacă doreau să mai rămână, coloniştii ar fi avut timp să construiască oraşe-pontoane, plutitoare pe apă.

Fu ales un lanţ de insule din nord, rece, dar stabil tectonic potrivit predicţiilor.

— De ce tocmai acolo? întrebă Clavain. Există şi alte insule, la aceeaşi latitudine, care ar trebui să fie la fel de stabile.

— Acolo există ceva, spuse Scorpio. Receptăm un semnal slab, dar permanent.

— Un semnal? se încruntă Clavain. Se presupunea că oamenii n-au ajuns niciodată aici.

— Este doar o pulsaţie radio, foarte slabă, zise Felka, însă modularea este interesantă. Este un cod Agregat.

— Adică noi am amplasat o baliză pe planeta asta?

— Aşa se pare, la un moment dat. În acelaşi timp însă nu există nicio consemnare a unei nave Agregat care să fi ajuns aici, cu excepţia…

Tăcu, nedorind să spună ceea ce trebuia spus.

— Deci?

— Probabil că nu înseamnă absolut nimic, să ştii, totuşi *s-ar putea* ca Galiana să fi ajuns aici. Nu-i imposibil şi noi ştim de asemenea că ea ar fi investigat orice planetă a Jonglerilor pe care ar fi întâlnit-o. Bineînţeles, nu ştim unde a fost nava ei înainte s-o găsească lupii, iar până s-a întors la Cuibul-Mamă, toate înregistrările de la bord fuseseră pierdute sau deteriorate. Dar cine altcineva ar fi putut lăsa o baliză Agregată?

— Oricine ar fi acţionat în secret. Noi nu ştim nici acum tot ce făcea Consiliul Închis.

— Mă gândisem că merita să menţionez posibilitatea asta, nimic altceva.

Clavain aprobă din cap. Simţise un val uriaş de speranţă, urmat de altul de tristeţe, care era amplificat de ceea ce-l precedase. Bineînţeles că Galiana nu fusese aici. Era o prostie din partea lui până şi să se gândească la aşa ceva. În acelaşi timp însă, pe planetă exista ceva care merita să fie investigat şi era raţional ca ei să se stabilească în apropierea locului de interes. În privinţa asta nu avea nimic de obiectat.

Planuri detaliate pentru colonie fură întocmite rapid. La o lună după sosire instalară primele tabere.

Şi atunci se întâmplă. Lent, fără grabă, de parcă ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume pentru o navă spaţială lungă de patru kilometri, *Nostalgia pentru Infinit* începu să-şi reducă orbita şi coborî în spirală în straturile superioare rarefiate ale atmosferei. Până atunci încetinise, frânând la viteză suborbitală, astfel că fricţiunea reintrării atmosferice nu-i arse stratul exterior al fuzelajului. Unii intrară în panică, deoarece nava acţiona independent de controlul lor. Exista însă un sentiment mai general de resemnare tăcută şi calmă faţă de orice avea să se

întâmple. Clavain şi Triumviratul nu înţelegeau intenţiile navei, dar era improbabil ca ea să le vrea răul tocmai acum.

Aşa se şi dovedi. Pe când cobora de pe orbită, *Nostalgia* se înclină, aliniindu-şi axa mare cu verticala definită de câmpul gravitaţional al planetei. Nimic altceva nu era posibil; dacă ar fi coborât pieziş, nava şi-ar fi rupt coloana vertebrală. Dar coborând vertical, trecând prin nori aidoma turlei detaşate a unei catedrale, ea nu avea să sufere mai multe tensiuni structurale decât cele impuse de zborul stelar normal, la 1 *g.* La bord totul se simţea normal. Exista doar vuietul surd al motoarelor, care de obicei nu era auzit, însă care era transmis acum prin fuzelaj prin intermediul mediului aerian înconjurător – un tunet îndepărtat şi neîncetat, care spori odată cu apropierea de sol.

Însă dedesubt nu exista sol. Deşi locul de asolizare pe care-l alesese era aproape de arhipelagul unde fuseseră deja ridicate primele tabere, nava cobora spre ocean.

Dumnezeule! gândi Clavain. Brusc, înţelese motivul pentru care nava se remodelase. Ea – sau acea parte din Căpitan care rămăsese la conducerea ei – trebuie să fi avut coborârea aceasta în minte încă din clipa când devenise clară natura planetei acvatice. Îşi aplatizase vârful cozii, pentru a-i permite să se aşeze pe fundul oceanului. Dedesubt, apa începu să clocotească sub asaltul flamelor propulsiei. *Nostalgia* coborî prin munţi de abur, care se dilatară zeci de kilometri în stratosferă. Fundul oceanului se afla la un kilometru sub apă în punctul lor de coborâre, deoarece se înclina abrupt de la marginea arhipelagului. Dar kilometrul acela aproape că nici nu conta. Când Clavain simţi nava atingând fundul şi oprindu-se cu un geamăt profund, majoritatea fuzelajului continua să fie deasupra valurilor ce se rostogoleau.

Nostalgia pentru Infinit poposise pe o planetă fără nume şi acoperită de ape, la periferia spaţiului explorat de omenire, sub sori dubli.

EPILOG

Vreme de câteva zile după amerizare, carcasa trosnise şi reverberase din partea inferioară, în timp ce se adaptase la presiunea exterioară a oceanului. La răstimpuri, fără să fi primit comenzi din partea oamenilor, servitori se repezeau în santine pentru a repara locurile din carcasă prin care se infiltra apa. Când şi când, nava se clătina ameninţător, dar, treptat, se ancoră până începu să se simtă mai puţin ca un adaos temporar la peisaj, cât mai degrabă o trăsătură geologică bizară: o piramidă subţire cât o aşchie, de piatră ponce sau obsidian, morbid erodată, un străvechi turn maritim natural, sfredelit de caverne, dar şi de tuneluri create de mâna omului. Deasupra, nori sur-argintii se destrămau ocazional pentru a dezvălui cerul albastru pastelat.

Abia după o săptămână ieşiră din navă. Câteva zile, navetele îi dădură ocol, rotindu-se în jurul ei aidoma unor păsări maritime nervoase. Deşi nu toate compartimentele de andocare se găseau sub apă, nimeni nu dorea deocamdată să încerce o coborâre pe uscat. Contactul fu însă restabilit cu echipele aflate deja pe planeta Jonglerilor şi ambarcaţiuni improvizate plecară de pe insula cea mai apropiată – aflată la numai cincisprezece kilometri – până atinseră nava ca o stâncă verticală. În funcţie de maree, era posibil să ajungă la o ecluză mică, destinată exclusiv oamenilor.

Clavain şi Felka fură în prima ambarcaţiune care reveni pe insulă. Nu vorbiră deloc în timpul drumului, care se derulă prin ceaţă cenuşie şi umedă. Clavain se simţi înfrigurat şi deznădăjduit, când văzu cum peretele negru al navei dispare în pâcle. Apa oceanului era vâscoasă, ca o supă, cu microorganisme plutitoare – se aflau la periferia unei biomase Jongleri majore – şi organismele începuseră deja să se fixeze pe învelişul navei, deasupra liniei apei. Acreţiile verzi şi solzoase, care aduceau cu cocleala, făceau ca nava să pară că fusese acolo de secole. Bărbatul

se întrebă ce se va întâmpla dacă ei nu puteau convinge *Nostalgia* să mai decoleze. Dispuneau de douăzeci de ani pentru a o determina să plece, însă dacă nava decisese deja că dorea să rămână înrădăcinată aici, el se îndoia profund că ar fi putut-o convinge să facă altceva. Poate că dorea un loc final unde să se odihnească, unde putea să devină un monument comemorativ al crimei sale şi al actului de mântuire ce-i urmase.

— Clavain… rosti Felka.

El o privi.

— Sunt bine, să ştii.

— Îmi pari obosit. Însă avem nevoie de tine. Greutăţile adevărate nici n-au început încă, înţelegi? Tot ce s-a întâmplat până acum a fost doar începutul. Acum avem armele…

— Doar câteva. Iar Skade tot le doreşte.

— Atunci va trebui să lupte pentru ele, nu? Va constata că nu-i chiar aşa de uşor pe cât crede.

Clavain privi în urmă, dar nava nu se mai zărea.

— Dacă vom fi tot aici, nu vom putea face prea multe ca s-o oprim.

— Vom avea armele. Dar sunt sigur că Remontoire va reveni până atunci. Şi va avea *Lumina Zodiacală.* Stricăciunile n-au fost fatale; o navă ca aceea se poate repara singură.

El strânse din buze şi încuviinţă.

— Aşa cred.

Femeia îl prinse de mână, ca şi cum ar fi vrut să i-o încălzească.

— Ce este? Ne-ai adus până aici. Noi te-am urmat. Nu poţi să abandonezi tocmai acum.

— Nu abandonez, spuse Clavain. Atâta doar că… sunt obosit. A sosit momentul să las pe altcineva să continue lupta. Am fost prea mult timp soldat.

— Atunci devino altceva.

— Nu mă refeream la asta.

Bărbatul încercă să-şi silească o notă de veselie în glas, apoi continuă.

— Uite care-i treaba, n-o să mor mâine sau săptămâna viitoare. Sunt dator faţă de toţi cu pornirea la drum a acestei aşezări. În acelaşi timp însă nu cred pur şi simplu că voi mai fi aici când va ajunge Remontoire. Dar cine poate şti? Timpul are obiceiul neplăcut de a mă surprinde. Dumnezeu mi-e martor că am învăţat asta de o mulţime de ori pe propria mea piele.

Continuată drumul în tăcere. Oceanul era agitat şi în câteva rânduri ambarcaţiunea trebui să ocolească concentrări uriaşe de biomasă fibroasă care aducea cu algele şi care se mişca şi reacţiona într-un mod tulburător de deliberat faţă de prezenţa oamenilor. În cele din urmă, Clavain zări pământul, iar la scurt timp după aceea barca lor se opri în apă adâncă de un metru, după ce atinsese fundul din piatră.

Fură nevoiţi să coboare şi să înainteze prin valuri până la uscat. Clavain tremura din tot corpul când ajunse în sfârşit pe ţărm. Ambarcaţiunea părea la distanţă mare în urmă, iar *Nostalgia* nu putea fi zărită nicăieri.

Antoinette le ieşi în cale, păşind cu grijă peste întinderea de bazinaşe din piatră care străluceau ca un mozaic de oglinzi sure perfecte. Înapoia ei, o pantă suia spre terenul mai înalt unde fusese instalată prima tabără: un sătuc de corturi emisferice fixate în rocă.

Bărbatul se întrebă cum va arăta peste douăzeci de ani.

La bordul *Nostalgiei pentru Infinit* se aflau peste o sută şaizeci de mii de oameni, prea mulţi ca să poată locui pe o singură insulă. Avea să fie un lanţ de aşezări – ajungând până la cincizeci, cu câteva centre pe peticele de uscat mai mari. După ridicarea lor se putea începe lucrul la coloniile plutitoare ce urmau să asigure adăpost pe termen lung. Avea să fie suficientă treabă pentru a-i ţine pe toţi ocupaţi. Clavain simţea obligaţia de a fi parte din procesul acela, totuşi nu şi sentimentul că fusese născut pentru el.

Mai precis, simţea că făcuse *deja* lucrul pentru care fusese născut.

— Antoinette, zise el ştiind că Felka n-ar fi recunoscut-o pe femeie fără ajutorul său, cum merg lucrurile pe uscat?

— Rahatul a-nceput deja să dea în clocot.
Clavain rămase cu ochii asupra solului, temându-se să nu se împiedice.
— Ia spune!
— Multora nu le place ideea să stea aici. Ei au fost de acord cu exodul lui Thorn, fiindcă doreau să meargă acasă, să revină pe Yellowstone. Nu intenţionau deloc să rămână blocaţi douăzeci de ani pe o planetă nelocuită de tot rahatul.
El încuviinţă răbdător din cap. Se sprijini de Felka, folosind-o ca pe un toiag.
— Nu le-ai atras atenţia că, dacă n-ar fi venit cu noi, ar fi fost morţi de acum?
— Ba da, dar ştii cum e. Nu-i poţi împăca pe toţi, zise femeia şi strânse din umeri. Asta este – m-am gândit să-ţi ridic un pic moralul, dacă îţi închipuiai că de acum înainte totul va merge ca pe roate.
— Să ştii că n-am crezut niciodată asta. Acum însă ne poate face cineva un tur al insulei?
Felka îl ajută să suie pe terenul mai plat.
— Antoinette, suntem uzi şi înfriguraţi. Ne putem încălzi şi usca undeva?
— Veniţi după mine. Avem până şi ceai.
— Ceai? repetă Felka suspicios.
— Ceai din alge. Local. Nu vă temeţi. Până acum n-a murit nimeni din cauza lui şi până la urmă te obişnuieşti cu gustul.
— Să începem şi noi atunci, încuviinţă Clavain.
O urmară pe Antoinette în aşezarea de corturi. Oameni montau corturi noi şi le conectau la cabluri electrice ce şerpuiau de la generatoarele de forma unor broaşte ţestoase. Antoinette îi conduse într-un cort şi etanşă uşa înapoia lor. Înăuntru era mai cald şi mai uscat, însă asta sluji doar la a-l face pe Clavain să se simtă şi mai ud şi înfrigurat decât cu o clipă înainte.
Douăzeci de ani într-un loc ca ăsta, gândi el. Aveau să fie ocupaţi cu supravieţuirea, sigur că da, totuşi ce fel de viaţă era cea de strădanie pură pentru existenţă? Era posibil ca

Jonglerii să se dovedească infinit de fascinanţi, plini de mistere enorm de vechi de provenienţă cosmică, sau, la fel de bine, să nu dorească absolut deloc să comunice cu oamenii. Deşi pe celelalte planete ale lor fuseseră stabilite relaţii între oameni şi Jonglerii Minţii, uneori fuseseră necesare decenii de studii înainte de găsirea cheii care să-i descuie pe extratereştri. Până atunci, ei nu fuseseră decât simple mase vegetative lente, trădând activitate inteligentă, dar fără s-o releve niciodată. Dacă se dovedea că acesta era primul grup de Jongleri care nu dorea să absoarbă patternurile neurale ale oamenilor? Ar fi fost un loc singuratic şi mohorât, ocolit exact de lucrurile despre care ţi-ai fi putut imagina că l-ar face tolerabil. Rămânerea alături de Remontoire, Khouri şi Thorn, pentru a coborî în structura complexă a stelei neutronice vii, putea începe să pară opţiunea mai atrăgătoare.

Ei bine, peste douăzeci de ani aveau să afle dacă *într-adevăr* aşa se întâmplase.

Antoinette împinse spre el o cană cu ceai de culoare verde.

— Bea.

Bărbatul sorbi şi strâmbă din nas înaintea miasmei aburilor pişcători şi săraţi ce pluteau deasupra lichidului.

— Şi dacă beau un Jongler?

— Felka zice că nu va fi aşa. Cred că ea ar trebui să ştie – înţeleg că a dorit de mult să-i întâlnească pe afurisiţii ăştia, aşa că mai are habar de nişte chestii despre ei.

Clavain mai bău puţin ceai.

— Da, este adevărat, nu-i aşa…

Însă Felka dispăruse. Cu o clipă înainte fusese în cort, iar acum nu se mai vedea nicăieri.

— Şi de ce ţine atât de mult să-i întâlnească? îl întrebă Antoinette.

— Pentru ceea ce speră că-i vor da ei. Odată, pe când trăia pe Marte, Felka a fost în miezul unei chestii foarte complexe – o maşină vie şi vastă, pe care trebuia s-o menţină în viaţă, folosindu-şi propria voinţă şi intelect. Asta i-a oferit un motiv pentru a trăi. După aceea însă

oamenii – mai exact, oamenii mei – i-au luat maşina. Felka aproape că a murit atunci, dacă fusese cu adevărat vie. Şi totuşi n-a murit. A revenit la o viaţă aproape normală. Dar tot ce a urmat după aceea, tot ce a făcut de atunci, a fost o cale prin care să găsească altceva pe care să-l poată folosi şi care în acelaşi timp s-o folosească pe ea în acelaşi fel; ceva atât de complex, încât să nu-i poată înţelege toate secretele dintr-o singură străfulgerare intuitivă, şi ceva care, în felul său aparte, s-o poată de asemenea exploata pe ea.

— Jonglerii.

Ţinând strâns cana între palme – ceaiul nu era, totuşi, chiar aşa rău –, Clavain răspunse:

— Da, Jonglerii. Ei bine, eu sper să găsească ceea ce caută, asta-i tot.

Antoinette se aplecă şi ridică ceva de sub masă. Aşeză apoi obiectul între ei: un cilindru metalic corodat, acoperit cu o spumă dantelată de microorganisme calcifiate.

— Asta-i baliza. Au găsit-o ieri, la mai puţin de doi kilometri depărtare. Probabil că un tsunami a târât-o în ocean.

Bărbatul se aplecă şi examină bucata de metal. Era turtit şi îndoită pe alocuri, ca o cutie de conserve veche pe care se călcase.

— Ar putea fi Agregată, comentă el, dar nu sunt sigur. N-au supravieţuit niciun fel de însemne.

— Codul nu era Agregat?

— Ba da: o baliză transponder simplă, intrasistem. Nu este menită pentru detectare de la o distanţă mai mare de câteva sute de milioane de kilometri. Dar asta nu înseamnă că a fost amplasată aici de Agregaţi. S-ar fi putut ca Ultranauţii s-o fi furat dintr-o navă de-a noastră. Vom afla mai multe după ce o desfacem, dar trebuie procedat cu grijă.

Ciocăni cu încheieturile degetelor în carcasa metalică neregulată.

— Aici există antimaterie, fiindcă altfel n-ar mai fi emis. Poate să nu fie multă, totuşi îndeajuns ca să ştirbească

insula asta dacă n-o deschidem aşa cum trebuie.

— Atunci o să te las pe tine.

— Clavain…

Întoarse capul; revenise Felka. Părea încă şi mai udă decât fusese la sosirea lor. Părul îi era lipit pe faţă în şuviţe, iar ţesătura neagră a rochiei se mulase pe o parte a corpului. După estimarea lui Clavain, ar fi trebuit să fie albă ca varul şi să tremure, însă era îmbujorată şi părea surescitată.

— Clavain, repetă ea.

El lăsă cana de ceai.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să vii afară şi să vezi.

Bărbatul ieşi din cort. Se încălzise îndeajuns ca să simtă acum un fior brusc de frig, dar ceva din purtarea Felkăi îl făcu să-l ignore, tot aşa cum învăţase cu mult timp în urmă să suprime în mod selectiv durerea sau inconfortul în toiul bătăliei. Era ceva lipsit de importanţă acum; ca majoritatea lucrurilor din viaţă, putea fi abordat mai târziu, sau niciodată.

Felka privea spre ocean.

— Ce s-a-ntâmplat? repetă Clavain.

— Uită-te! Nu vezi?

Femeia veni lângă el şi-l direcţionă:

— Uită-te atent, acolo unde se destramă ceaţa.

— Nu sunt sigur dacă…

— Acum!

Şi el văzu într-adevăr, chiar dacă doar ca o simplă întrezărire. Direcţia vântului local se schimbase probabil în timpul cât fuseseră în cort, îndeajuns ca să împingă pâclele în altă configuraţie şi să permită deschideri efemere ce ajungeau departe în ocean. Clavain văzu mozaicul de bazinaşe din piatră cu muchii tăioase, iar dincolo de ele ambarcaţiunea cu care ajunseseră pe insulă, după care urma o întindere de apă sură ca ardezia, care se decolora treptat pe măsură ce ochiul se îndrepta spre orizont, devenind cenuşiul-lăptos şi palid al cerului însuşi. Iar acolo, pentru o clipită, văzu turnul vertical al *Nostalgiei*

pentru Infinit, un deget ascuţit de gri mai întunecat, care se înălţa imediat dinapoia liniei orizontului.

— Este nava, zise Clavain încetişor decis să n-o dezamăgească pe Felka.

— Da, încuviinţă ea, este nava, dar n-ai înţeles. Este mai mult decât atât. Este mult, mult mai mult.

El începu să se simtă uşor îngrijorat.

— Chiar aşa?

— Da. Pentru că eu am mai văzut-o şi înainte.

— „Înainte”?

— Am văzut-o cu mult înainte ca noi să fi ajuns aici.

Felka se întoarse către el, îşi îndepărtă şuviţele de păr de pe faţă şi miji ochii înaintea înţepăturii stropilor.

— Lupul mi-a arătat imaginea asta când Skade ne-a adus laolaltă. Atunci n-am ştiut ce să-nţeleg din ea. Dar acum înţeleg. De fapt, n-a fost Lupul, ci Galiana, care mă contacta, deşi Lupul *credea* că el controla situaţia.

Clavain ştia ce se întâmplase la bordul navei lui Skade când Felka îi fusese ostatică. I se povestise despre experimente şi despre momentele când ea întrevăzuse mintea Lupului. Însă Felka nu menţionase niciodată detaliul acesta.

— Trebuie să fie o coincidenţă, rosti el. Chiar dacă ai fi receptat un mesaj de la Galiana, cum ar fi putut ea să ştie ce se va întâmpla aici?

— Nu ştiu, însă trebuie să fi existat vreo modalitate. Informaţia ajunsese deja în trecut, fiindcă altfel nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Tot ce ştim acum este că, cumva, amintirile noastre despre locul ăsta – indiferent dacă sunt ale tale sau ale mele – *vor ajunge în trecut.* Mai mult decât atât, ele *vor ajunge* la Galiana. Felka se aplecă şi atinse piatra de sub ea. Cumva, asta-i esenţa, Clavain. Noi n-am ajuns întâmplător în locul ăsta, ci am fost conduşi aici de Galiana deoarece ea ştie că-i important să-l găsim.

Clavain se gândi la baliza care tocmai îi fusese arătată.

— Dacă ea a fost aici…

Felka îi termină ideea:

— Dacă a fost aici, atunci ar fi încercat să comunice cu

Jonglerii Minţii. Ar fi încercat să înoate cu ei. Desigur, este posibil să nu fi reuşit… dar presupunând totuşi că a reuşit, ce s-ar fi întâmplat?

Pâclele se închiseseră complet acum; turnul care se înălţa din ocean nu se mai zărea.

— Patternurile ei neurale ar fi fost memorate, rosti Clavain vorbind ca prin vis. Oceanul i-ar fi înregistrat esenţa, personalitatea, memoriile. Tot ce însemna ea. Galiana a părăsit oceanul în mod fizic, dar în acelaşi timp a lăsat în el o copie holografică a propriei persoane, care putea fi oricând imprimată pe altă conştiinţă, pe altă minte.

Felka încuviinţă din cap.

— Pentru că asta fac ei, Clavain. Jonglerii Minţii îi stochează pe toţi cei care înoată în oceanele lor.

Bărbatul privi în depărtare, sperând să întrevadă iarăşi nava.

— Atunci ea ar mai fi aici.

— Iar noi putem ajunge la ea, dacă vom înota. Asta-i ceea ce ştia ea, Clavain. Ăsta-i mesajul pe care l-a strecurat pe lângă Lup.

Ochii îl înţepau şi pe el.

— Galiana a fost isteaţă, dar dacă ne înşelăm?

— Vom afla. Nu neapărat de prima dată, însă vom afla. Tot ce trebuie să facem este să înotăm şi să ne deschidem minţile. Dacă ea se află în ocean, în memoria lor colectivă, Jonglerii ne-o vor aduce.

— Nu cred că aş putea rezista să constat că ne-am înşelat.

Felka îl prinse de mână şi-l strânse puternic.

— Nu ne-am înşelat, Clavain! Nu ne-am înşelat.

El speră ca, în ciuda tuturor probabilităţilor, femeia să aibă dreptate. Felka îl trase de mână şi, împreună, făcură apoi primii paşi şovăielnici către ocean.

VIRTUAL
VP
PROJECT

ARMADA // science fiction / fantasy / thriller

Târziu în secolul al XXVI-lea, rasa umană a avansat suficient de mult cât să atragă atenția nedorită a Inhibitorilor – mașini de ucis extraterestre, făcute să detecteze viața inteligentă și s-o distrugă.

Politicienii par să fi abandonat lupta și vor să fugă, lăsând de izbeliște triburile umane. Singura speranță a omenirii este să găsească armele apocalipsei, acum bine ascunse.

Clavain, un renegat, e decis să le găsească, pentru că nu se poate împăca cu decizia lașă și cinică a conducătorilor. Însă nu e singurul, în joc sunt și alte facțiuni, cu agende diferite. Armele au, la rândul lor, propria agendă.

„O poveste epică despre război, politică, ideologie și invazie extraterestră. Cu o tehnică narativă inteligentă și personaje bine construite, acest roman își va absorbi complet cititorii."

Booklist

ARMADA powered by NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0930-3
9 786064 309303